

SRI

VALMIKI RAMAYANA

SLOKAS IN GRANTHA CHARACTERS

WITH

TAMIL TRANSLATION & SANSKRIT NOTES

OPPOSITE TO EACH SLOKA, CALLED VIDVAN MODANA

BY

PANDIT S. G. ANANTHACHARYA
PROPRIETOR SRIVENKATESA PRESS

Author, Commentator, Translator & Publisher

Sanskrit & Other High-class Works, & Etc., Etc.

HEAD OFFICE: 11, EAST MADA ST., L. CONJEEVERAM

BRANCH OFFICE: 2, CAR ST., FLOWER BAZAAR, MADRAS.

PART I

BALAKANDA

SECOND EDITION

PRINTED AT THE SRIVENKATESA PRESS

MADRAS.

1920.

All Rights Reserved.

ALL RIGHTS RESERVED.

Pandit S. G. Ananthacharya is the Translator, Examiner, Printer and Publisher of this Book. under the provisions of the Act for the Registration of Books, he has the sole copy right for this Book. Any other who publishes a Book, copying this book whole sale, or with slight alterations, or additions, or omissions will be disobeying the provisions of the Registration Act for Books.

இப் புஸ்த்தகத்தை மொழிபெயர்த்தவரும், பரிசோதித்தவரும், அச்சிட்டவரும், வெளியிட்டவரும் பண்டித ஸ்ரீ. கு. அநந்தாசார்யர். புஸ்த்தகப்பதிப்பு விஷயமான ராஜசட்டப்படி (ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் ஆக்ட்டிப்படி) அவரே இதன் மறுபதிப்பு முதலிய புஸ்த்தகஉரிமை (காபி ரைட்) உடையவர். இப் புஸ்த்தகத்திலுள்ளபடியே யாவது, சிலவற்றை எடுத்துவிட்டாவது, சேர்த்துவிட்டாவது, மாற்றிவிட்டாவது, வேறு எந்த யுகத்தியினாலாவது இதன் மறுபதிப்பு முதலிய ஸாஹஸங்களிலிழியும் மற்றவர் யாவரும் ராஜசட்டத்தை மீறினவர்களாவர்கள்.

புஸ்தகஸூரஸ்ய விவதந-பரிசொயந-ஸூ-ண-பு காஸநாநாஃ சுதநா பணித ஸ்ரீ. கு. அநந்தாசார்யர். புஸ்தகபதிப்பு விஷயமான ராஜசாஸந (ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் ஆக்ட்டி) சுநாஸாரெண ஸவனவாஸ்ய புநஸூ-ணாஹி புஸ்தகஸூதந (காவிஸெர்ட்)ஸ்ய சுஹுஃ. சுதநாநாஃ விஷயாணாஃ யயா வஸிதபு-காரெணாரொபண-உதெ வண-பு-கெஷவண-சுநயா காரணாஹி யுகிவிரஸ்ய புநஸூ-ணாஹி ஸாஹஸபு-புதாஸநெஸ்ய ஸவெஷி ராஜசாஸநெநாஸிநஃ ஸ்யுஃ.

SRIVALMIKI RAMAYANA

with Tamil Translation & Sanskrit notes.

INTRODUCTION:—Sir, it is well-known that the Ramayana, the great epic of Valmiki confers blessings, temporal as well as spiritual, on those who study it. It is impossible to speak too highly of the value and greatness of the Ramayana. It is therefore read by all the Hindus, by they of any caste. Owing to the repeated request of the Tamil world for a close rendering of such an immortal work, I have published and priced this as low as possible.

NOTEWORTHY FEATURES:—**1.** Neatly printed on superior paper and well bound. **2.** The slokas have been adopted from the ancient readings in cadjan books. **3.** The rendering mainly follows the interpretations of the nine well-known Sanskrit commentators and largely takes into account the meanings of roots and suffixes, and though only a paraphrase would also serve as word-for-word meaning and Prose version thereof, in proportion to the scholarship of the peruser. **4.** Not even slight sectarian differences are discernible. **5.** Different readings of the commentators and cadjan copies are then and there pointed out. **6.** All the rare meanings given in all the commentaries are brought out in a separate volume. **7.** As marks of punctuation to facilitate the understanding of splitting up of words both in Slokas and Translation have been regularly adopted, all can easily peruse the book correctly. **8.** As the slokas are printed on one page and their Translation on another page just opposite to them, this book can best be used alike by devout daily perusers of the original alone, by readers of the Tamil prose only, by those who are anxious to know the faithful meaning of Valmiki's Ramayana rather than be led away by useless disputation and imaginary matter contained in, and imported from later alien books which in no way are its authorities, by those who wish to learn Sanskrit, and by women, so much so that both the learned and the ignorant can equally well use this.

Balakanda	Price Rs. 3.	Kishkindhakanda	Price Rs. 3.
Ayodhyakanda	„ 3.	Sundarakanda	„ 3.
Arannyakanda	„ 3.	Yuddhakanda	„ 6.

CONVENIENCE:—Those who are unable to take all the *Kandas* at once may send in advance Rs. 2, get their names etc., clearly registered, and buy one Kanda each month. The advance of Rs. 2 will be deducted from the purchase-money during the last month. Postage Etc. Extra.

CAUTION:—Only a few copies are in stock. Price will be enhanced soon.

CONCLUSION:—As this is the time for all for realising immense profit, it is my sincere belief that all co-operate with me in this, and make me and themselves gratified.

SOME OPINIONS ON THE BOOK.

(1) True Translation from Sanskrit, OPINION OF THE FAMOUS SANSKRIT SCHOLAR (MAHAVIDVAN) THIRUMALAI ANANDAN PILLAI SRIMAN KUNNAPAKKAM SRINIVASACHARIA SWAMI OF CONJEEVERAM THE GREATEST & BEST EXPONENT OF NYAYA, VEDANTA, MEEMAMSA & OTHER SASTRAS.—

It is a well-known fact that, while the Supreme being the prime Subject-Matter of all vedas, manifested in this world as Sri Ram Son of Dasaratha the Vedas themselves appeared in the form of Ramayana through Valmiki, the great sage & poet. A mere reading of this great work confers all blessings including the attainment of Moksha. More so, a close study of the text with a true translation gives ecstatic delight to all those seeking prosperity.—

Considering that the real and innate meaning may not ordinarily be appreciated by people having no knowledge of Sanskrit, S. G. Ananthacharya one of the esteemed and respected Pandits has brought out this publication of Ramayana with a true translation deservedly and truly styled by him "Vidvanmodana" and this book is very much appreciated by all Vidwans.

And I have come to the certain conclusion upon minutely going through several pages, that this is the first and the only publication free from any flaw whatsoever, of all the books in Grantha character in Southern India and that this is the only publication which gives the *true and real meaning* of all the translations brought to light so far.

Though this publication deserves to be priced high, the author offers it for a really low price to place it within the easy reach of all, rich and poor.

And I pray to the Almighty God that all lovers of Ramayana make themselves blessed and happy and make the author happy also by purchasing this valuable book.

(2) HON. JUSTICE SIR S. SUBRAMANYA AIIYAR, B.L.K.C.I.E., DEWANBAHADUR.—Devonshire House Mylapore 8th October 1909. I have seen * * Mr. Pandit S. G. Ananthachariar's Edition of the Ramayana in Grantha characters with Tamil Translation. I believe it will be welcome to thousands of readers on account of *Translation Special*. I wish the undertaking Success.

(3) RAO BAHADUR M. RANGACHARYAR, M.A. PROFESSOR OF SANSKRIT, PRESIDENCY COLLEGE, MADRAS.—Triplicane 22nd March 09. I have glanced through Pandit S. G. Ananthacharya's Edition in Grantha characters of the * Ramayana of Valmiki with Tamil Translation and a few notes; and it appears to me that *the Translation is done with care*, and that the Publication will prove to be of use in spreading among the people of the *Tamil land detailed and accurate* information regarding the inspiring contents of this immortal work of Valmiki.

ஸ்ரீ வீதாயக்ஷண மரதஸுத ஸ ஹ நமசிதநித

ஸ்ரீ கீர்த்திய நிபந்தனை மோதலுடனாக

சூடுசுத ஸீதாஉஉவருநாடுசுஷ விஸுஜிராநரிஉஸ

உரிமையுடைய சிவ ஜெனாபி நமஸ்காரம் ॥ १ ॥

ஸ்ரீ ஹாநவாஜஸ்ரீ வெஸயாநநவ-_நபுரம்ஷேஹாநா₂வஸ₂

ஸ்ரீ “மண்ணகராஜி ராஜ” சுவாமிய ஸ்வாமிவாஸி

ஸ்ரீ, ஸாங்கொவாயுத நகுஜெந

ஸ்ரீ காஞ்சிப் பாலபாகராஜீய்யாஃ ஷங்காஜெஸ்ரு மஹே

உருவம் வாய் பரைய்யா: விசேப மூலம்

ஸாவி தவ்) ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வர பிஷ்புணாய பவ்) ஸாவிநா

வெஹுநாடு பூநாநாடு கரூர் வரவராதா வகாஸயிதராவ

வணித ஸ்ரீ. மு. சுநநாபாபெண்ண வணீர்தந வன

கெசுசு ரவி ரெசுசு ராணி ரெசுசு “விஜயநாட” சுனியெசு

உராவிய விவரிந் ஸம்ஸுத பிவ்ரிணந் வாயுநித

പ്രയോഗോ മാതഃ

விதீயதயா ஸம்ஸுதஃ

சுயம் உ மு நஃ

தெனெநவாநநாபு₂ண

வா^௨ா^௨ந^௨ரா^௨ஜீ^௨ந^௨டி^௨ஸ^௨?) வ^௨ரி^௨ஷ^௨ப^௨கு^௨?)

ஸகீய உமநநமஸ்ய ஸ்ரீ வெஜ்ரேஸா சைடிணாயமே

ஸாந்திரப் பாகாஸ்தானியி.

1920

ரிஜிஸ்டர்டு காவிரி ரெட்டி.

ஸ்ரீரஸ்த்து.

ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயணம்

திருமலை அந்தாண்பிள்ளை குணகரம்பாகம்

ஸ்ரீ சடகோபாசார்யர்ஸ்வாமி குமாரரும்

சின்னகாஞ்சீபுரம் கீழண்டைமாடவீதி கக-வது க்ருஹத்திலும்
சென்னைப்பட்டணம் பூக்கடைத் தேரடிவீதி ௨-வது க்ருஹத்திலும்
ஸ்த்தாபித்திருக்கும் ஸ்ரீவேங்கடேச அச்சக்கூடத்தின் சொந்தக்காரரும்
பலநூலாக்கியவரும் வியாக்கியைசெய்தவரும் வெளியிட்டவருமாகிய

பண்டித ஸ்ரீ. கு. அந்தாசார்யரால் இயற்றப்பட்ட
ஒவ்வொரு ச்லோகத்திற்கும் நேர் நேரான “வித்வந்மோதநம்” என்கிற
தமிழ் மொழிபெயர்ப்போடும் ஸம்ஸ்கிருத டிப்பணத்தோடும் கூடியது.

முதல் பாகம்

பாலகாண்டம்.

இரண்டாவது பதிப்பு

இது

மேற்படி அந்தாசார்யராலே பாடாந்தராதிகளுடன் பரிசோதிக்கப்பட்டு
சுமது சென்னை ஸ்ரீ வேங்கடேச அச்சக்கூடத்தில் அச்சிட்டு
வெளியிடப்பட்டது.

1920.

ரிஜிஸ்டர்ட் காபி ரைட்..

உயர்ந்தபதிப்புப் புஸ்த்தகங்கள்.

இப்பதிப்புப் புஸ்த்தகங்கள் யாவும் இதர க்ரந்தங்களிலுள்ள வீண் வம்பளப்புகளையும், கைசரக்குகளையும் அபேகூதியாமல் ச்லோகத்திற்குச் சரியான அர்த்தம் தெரிந்துகொள்வதற்கும், மூல பாராயணம் செய்வதற்கும், வசநமாய்ப் படிப்பதற்கும் மிக்க வுபயோகமானவை.

ஸ்ரீபாகவதம்:— (க்ரந்த எழுத்தில் ச்லோகங்கள்,) பதவிபாகத்தோடும், பதவுரையோடும், த்ரிமதவ்யாக் க்யாநகாரர்களுடையவும் தாத்பர்ய விசேஷார்த்தங்களோடும் கூடியுள்ளது. முதலில் அதன் முக்கியபாகமான தசமஸ்கந்தத்ததை அச்சிட உத்தேசித்திருக்கிறேன். மற்ற ஸ்கந்தங்கள் பிறகு ஒவ்வொன்றாய் அச்சிட்டு வெளியிடப்படும். ஸஞ்சிகை 1 க்கு விலை ரூபா 1-0-0.

ஸ்ரீபகவத்கீதை:— (க்ரந்த எழுத்தில் ச்லோகங்கள்,) பதவிபாகத்தோடும், பெரும்பாலும் பொதுவான தமிழ்ப்பதவுரையோடும், த்ரிமதபாஷ்யகாரர்களுடையவும் தாத்பர்ய விசேஷார்த்தங்களோடும் கூடியுள்ளது. விலை ரூபா 2-0-0.

ஸ்ரீவால்மீகிராமாயணம்:— (க்ரந்த எழுத்தில் ச்லோகங்கள்,) ஒவ்வொரு ச்லோகத்திற்கும் நேர் நேரான தமிழ் பொழிப்புரையாகிய ப்ரதிச்லோக அர்த்தத்துடன் கூடியுள்ளது. இது காண்டம் 1 க்கு 1 ஸம்புடம்விதம் நல்ல பயிண்டு செய்யப்பட்டது. பாலகாண்டம் விலை ரூபா 3. கிஷ்கிந்தாகாண்டம் விலை ரூபா 3. அயோத்தியாகாண்டம் ,, 4. ஸுந்தரகாண்டம் ,, 3. ஆரண்யகாண்டம் ,, 3. யுத்தகாண்டம் (அச்சில்) ,, 6.

ஸ்ரீ வால்மீகிராமாயண முக்யஸர்க்கங்கள். அவையாவன—பாலகாண்டத்தின் முதல்ஸர்க்கமாகிய (1) ஸங்க்ஷேப ராமாயணம், (2) ஸ்ரீராமாவதாரஸர்க்கம், (3) ஸ்ரீவீதாவிவாஹஸர்க்கம், (4) ஆதித்யஹ்ருதயஸர்க்கம், (5) ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகஸர்க்கம் ஆகிய இவைகள். (க்ரந்தஎழுத்தில் ச்லோகங்கள்,) பதவிபாகத்தோடும், பொதுவான பதவுரையோடும், தாத்பர்ய விசேஷார்த்தங்களோடும் கூடியுள்ளது. ஒரே ஸம்புடமாக நல்லபயிண்டு செய்யப்பட்டது. ரூ.

ஸ்ரீவால்மீகிராமாயண மூலம்:— (க்ரந்தஎழுத்தில் ச்லோகங்கள்,) நல்லபயிண்டு செய்யப்பட்டது. விலை ரூபா

ஸ்ரீவால்மீகிராமாயணத் தமிழ்வசனம்:— காண்டம் 1 க்கு 1 ஸம்புடம் விதம் நல்ல பயிண்டு செய்யப்பட்டது. பாலகாண்டம் விலை ரூபா 1½. கிஷ்கிந்தாகாண்டம் விலை ரூபா 1½. அயோத்தியாகாண்டம் ,, 3. ஸுந்தரகாண்டம் ,, 2. ஆரண்யகாண்டம் ,, 1½. யுத்தகாண்டம் ,, 3. உத்தரகாண்டம் ,, 2½.

மற்றுமுள்ள ஸகல புஸ்த்தகங்களும் வேண்டுவோர்க்கு அனுப்பப்படும். தபால் செலவு முதலியவை ப்ரத்யேகம்

பண்டித ஸ்ரீ. கு. அநந்தாசார்யர், 2, தேரடி வீதி, பூக்கடை, சென்னை.

ஸ்ரீவால்மீகிராமாயணம்.

தமிழ் மொழிபெயர்ப்போடும் ஸம்ஸ்கிருத டிப்பணத்தோடும் கூடியது.

உபக்ரமம் :—ஆர்யர்காள், வால்மீகி மஹாமுநிவரா வியற்றப்பட்ட இத்திவ்யப்ரபந்தம் மஹாமஹிமையுள்ள தென்பதும், படிப்பவர்களுக்கு ஸகலஸம்பத்துகளையும் விளைப்பதென்பதும் ஜகத்ப்ரவித்தமே. ஆகையாலன்றோ ஸகலாஸ்திகர்களு மிதைப் பாராயணம் செய்கிறார்கள் ! அப் படிப்பட்ட வித்திவ்யப்ரபந்தத்திற்குச் சரியான மொழிபெயர்ப்பொன்று வேண்டுமென்ற தமிழ் நாட்டாரின் வேண்டுகோளால் யானிதை இவ்வாறு ஸ்வல்பவிலைக்கு அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

முகக்கய கவனப்பு:—1. உயர்ந்த காகிதத்தில் உயர்தரமாய் அச்சிட்டு காண்டம் 1 க்கு 1 ஸம்புடம் விதம் அழகாய்ப் பயிண்டு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 2. ச்லோகங்கள், ப்ராசீனங்களான ஓலைப் புஸ்தகங்களிலுள்ளபடி எழுதப்பட்டவை. 3. மொழிபெயர்ப்பு, ப்ராசீனங்களான ஒன்பது ஸம்ஸ்கிருத வ்யாக்க்யாநங்களைத் தழுவி பெரும்பாலும் தாது ப்ரத்யயார்த்தங்களை அதுஸரித்து எழுதப்பட்டுள்ளது; இது பொழிப்புரையா யிருந்தாலும், படிப்பவர்களின் யோக்க்யதாது குணமாய், பதவுரைபோலும், வசநம்போலும் விளங்கும் 4. மத விஷயமான பக்ஷபாதம் சிறிதும் காணப்படாது. 5. ஓலைப்புஸ்தகங்களின் பாடபேதங்களும் வ்யாக்க்யாநகாரர்களின் பாடபேதங்களும் ஆங்காங்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. 6. எல்லா வ்யாக்க்யாநங்களிலுள்ள விசேஷார்த்தமும் தனியாயொரு புஸ்தகமாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. 7. ச்லோகங்களிலும், மொழிபெயர்ப்பிலும் ஆங்காங்கு பதம் பிரியவேண்டிய இடங்களில் நன்றாய் இடம் விடப்பட்டிருக்கிறபடியால் எப்படிப்பட்டவர்களும் ஸுகமாய்ப்படிக்கலாம், 8. ச்லோகங்களெல்லாம் ஒரு பக்கத்திலும், மொழிபெயர்ப்பெல்லாம் அவைகளுக்கு நேர்நேராக இன்னொருபக்கத்திலுமாக இருப்பதால், ச்லோகங்களைமாத்ரம் வரிசையாய்ப் பாராயணம் செய்பவர்கள், வசநத்தைமாத்ரம் படிப்பவர்கள், வால்மீகிராமாயணத்திற்குப் ப்ரமாணமாகாத பிற்பட்ட இதரக்ரந்தங்களிலுள்ள வீண் வம்பளப்புகளையும் கைசரக்குகளையும் அபேக்ஷியாமல் ச்லோகத்திற்குச் சரியான அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவோர்கள், ஸம்ஸ்கிருதபாவைஷ கற்றுக்கொள்ள விரும்புவோர்கள், ஸ்திரீகள் முதலான யாவருக்கும் (பண்டிதபாமரஸாமாந்யமாக) இது மிக்க வுபயோகமானது. விலை.

(1) பாலகாண்டம்	ரூ. 3.	(4) கிஷ்கிந்தாகாண்டம்	ரூ. 3.
(2) அயோத்த்யாகாண்டம்	„ 4.	(5) ஸுந்தரகாண்டம்	„ 3.
(3) ஆரண்யகாண்டம்	„ 3.	(6) யுத்தகாண்டம் (அச்சில்)	6.

ஸௌகர்யம்:—எல்லாவற்றையும் ஒரே தடவையில் வாங்கிக்கொள்ள சக்தியில்லாதவர்கள், 2 ரூபாய் முன்பணமாய் அனுப்பி பேர் முதலியவைகளை ஸ்பஷ்டமாய் எழுதிவைத்துவிட்டு மாஸம் ஒருகாண்டம் விதம் வாங்கிக்கொள்ளலாம். முன்பணம் ரூபாய் இரண்டை கடைசிகாண்டத்தில் கழித்துவிடப்படு. தபால் சிலவு முதலியவை ப்ரத்யேகம்.

எச்சரிக்கை:—காபிகள் இன்னும் கொஞ்சமே இருக்கின்றன ; சீக்கரத்திலே விலை அதிகமாகச் செய்யப்படும்.

உபஸம்ஹாரம்:—எல்லோரும் பெரியலாபமடைய இதுவே ஸமய மாதலால் யாவரும் இதற்கு உதவிசெய்து, என்னையும் க்ருதார்த்தனாகச் செய்து தாங்களும் க்ருதார்த்தர்களாவார்களென்று நம்பியிருக்கிறேன்.

பண்டித ஸ்ரீ. கு. அநந்தாசார்யர், 2, தேரடி வீதி, பூக்கடை, சென்னை

இப்புஸ்த்தக விஷயமாய், ந்யாயம் வேதாந்தம் மீமாம்ஸை முதலான சாஸ்த்ரங்களின் கரைகண்டவரான ஸ்ரீமான் காஞ்சிபுரம் மஹாவித்வான் திருமலை அந்தாண்பிள்ளை குன்னபாக்கம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ஸ்வாமிகளின் அபிப்ராயம்:—(மொழிபெயர்ப்பு) ஸ்ரீ. ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவாயநமஃ. ஸௌம்ய வருஷம் புரட்டாசிமாஸம் சுக்லபக்ஷ தசமி. ஸ்ரீ காஞ்சிபுரத்திலிருந்து. வேதப்ரதிபாத்யனான பரமபுருஷன் தசரதர்குமாரனாக அவதரிக்க, ஸாக்ஷாத் வேதம் வால்மீகியினிடத்தினின்று ராமாயணரூபமாக அவதரித்ததென்பதும், படித்தமாத்ரத்தாலே அந்த ஸ்ரீராமாயணம், மோக்ஷபர்யந்தமான ஸகல வ்ருத்திக்கும் ஹேதுவான தென்பதும், அதிலும் இதை உள்ளபடியான அர்த்தாநுஸந்தாந்தோடு கூடவே படிப்பதுதான் வ்ருத்தியைக்கோரும் யாவருக்கும் நிரதிசயாந்தப்ரதமென்பதும் கனவான்களுக்குத் தெரிந்த விஷயமே அப்படிப்பட்ட இந்த அர்த்தாநுஸந்தாந்தம், ஸம்ஸ்கருதபாஷையில் ச்ரமப்படாதவர்களுக்கு துர்லபம் என்பதை ஆலோசித்து அவர்களுக்கும் ஸௌகர்யத்திற்காய், பண்டிதகோஷ்டிபரிகணிதரான ஸ்ரீ. கு. அந்தாசார்யரால் நிர்மிக்கப்பட்ட “வித்வந்மோதநம்” என்கிற உண்மையான அர்த்தத்துடன் கூடிய பேரையுடைய தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன் கூட அச்சிடப்பட்டிருக்கிற இந்த ராமாயணம் ஐகத்தில் வித்வான்களாயுள்ளவர்க ளெல்லாராலும் புகழப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட இந்த ராமாயணம், என்னாலும் ஆங்காங்கு (தள்ளித்தள்ளி) பஃவிதமாய் பரீக்ஷை செய்யப்பட்டது. இதில் எங்கும் ஒரு தவறுதலும் இல்லையென்றும், இதுவரையில் க்ரந்தாக்ஷரத்தில் அச்சிட்டிருக்கிற தென்தேசத்திலுள்ள எல்லாப் புஸ்தகங்களுள்ளும் இதுதான் பிழையில்லாத முதல் புஸ்தகமென்றும், தமிழ் மொழிபெயர்ப்பெல்லாவற்றுள்ளும் இதுதான் உண்மையான அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதென்றும் என்னால் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது இந்த க்ரந்தத்திற்கு அதிக விலைவைக்கத் தகுந்ததாயிருந்தாலும், இதற்குத் தக்கபடி விலைகொடுக்க இப்போதுள்ள ஏழைகளால் முடியாதென்பதை ஆலோசித்து, ஸ்வல்பவிலை வாங்கிக்கொண்டு இதைக் கொடுத்துவிடுவதாய் ஏதத் க்ரந்தகாரர் நினைத்திருக்கிறார். இதற் கதிகாரிகளான யாவரும் இதை வாங்கிக்கொண்டு தாங்களும் க்ருதார்த்தர்களாய் ஏதத் க்ரந்தகாரரையும் ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டுமென்று (ஈச்வரனை) ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீதாம் ஸ்ரீகாந்தீநிவாஸரஸிகாநாம் ந்யாய வெஷாநு ஜீபோஸா
 ஷிததவாராவாரவாஸீணாநாம் ஜீஹதாம் விஜ்ஷாம் ஸ்ரீஸெஸ
 ஹநநவஞ்ஞாஷ ஜீஹாநாயபுவம்ஸ ஜீகூதாமநாநாம்
 “கூநவாகு” ஸ்ரீநிவாஸாநாயபுவஸாரிநாஜீ சூஸயம்:—

ஸ்ரீ: ஸ்ரீஜெத ஹயத்ரவாய நஜீ: ஸௌஜீகந்யாஸகூஷஜீரஜீ:
 ஸ்ரீகாந்தீ: விஜிதஜெவெஷம் ஜீஹாஸபாநாம் “வெஷிவெஷெஷு வ
 ரெ பும்ஸி ஜாதெ ஷஸரயாதஜெ வெஷம் ப்ராநெதஸாஷா
 ஸீதாக்கூஷாஜீராயணாதநாம்” ஐதி॥ சுஸ்யுஸ ஸ்ரீராயணஸ்யு
 பாஜீரெத்ருண ரோகூஷவரூபநஸகயாஸ்யுஷயஜெததஜீவி॥ சு
 ஸ்யுஸ பம்நம் ஸவெஷாஜீஷ்யுஷயகூஷிணாம் யயாவஸிதாயபூ
 நுஸநாநெந ஸாகஜெவ க்ரீபரணம் நிரதிஸபாநநாவாஷகஜீ
 தஜீவி॥ தஜிஜீயபூநுஸநாநம் ஜீவபூணவாணீவரிஸு ரீரஹி
 தாநாம் ஷுஸூகஜீதி தெஷாஜீவி ஸௌகயபூயபம் ஸ்ரீஸெஸா
 நநவஞ்ஞாஷஜீஹாநாயபுவம்ஸ்யுஸ்யு ஸ்ரீ“மணகரம்மா” வா
 ஸிநம் ஸ்ரீஸங்கொவாயபுவ்யுஸதநஞ்ஞெஜீ: வணீதமொஷீவரி
 மணீஜெதம் ஸ்ரீஜீரநநாநெயபூ: ஸநிஜீபுஜெத “விஜ்ஜெநாஷந”
 நாஜீகெநாநயபூநாஜீ ஷாவியவ்யாவ்யாநெந ஸாகம் ஜீஜிதஜீஷம்
 ஜமதி விஜிஸவீரெஸாவி நிதராம் ப்ரஸஸ்யுஜீநம் விராஜஜெ॥
 தஜிஷம் ஜயாவி தத்ருதத்ரு ஸஹயாஷ்ஷஜீ॥ நாத்ருகூத்ராவி
 கிஜிஷி ஸாலிதஜீராவஹஜீதி, ஸநததயபூதம் ம்ருநாகூஷரெஸா
 ஜிஜெதஷம் ஷாகூஷிணாத்ருகொஸெஷம் சுயஜெவ ப்ரயஜெர ஜொஷா
 ஹிதம் கொஸ ஐதி, ஷாவியவ்யாவ்யாஸம் ஜெயஜெவ வ்யாவ்யா
 யயாவஸிதவிஷயாநம் ம்ராஹிகா ஜெதி நிரணாயிவ॥ சுஸ்யு
 ம்ருநஸ்யுநவபுஜெவி, ஸநதாஷ்யு ம்ருநஜெவஹவா நம்மணீந
 ஜீஜெயுஷ ஷாநஸ்யுயநிகெகூகிஜுநெஷம் ஷுஸூகதஜீரெயாஷு,
 வாஜிஜிதஜீஜெநெவாஸ்யு ம்ருநஸ்யு ப்ரஷாநம் ம்ருநகதபூவி
 ஸிஜீஷிபுதஜீ॥ ஜெகூஷாவநுஸவெஷ ம்ருநஜீஷம் ம்ருஹீதா
 சூதாநம் யந்ருதாம் ப்ராவயு, ம்ருநகதபூஸு தொஷயநித்யு
 ஷ்யுபுஜெ.

ஸ்ரீவால்மீகிராமாயண பாலகாண்டம்.

அவையடக்கம்.

ஆரியர்காள்,

*இத் திவ்ய ப்ரபந்தமானது வால்மீகிமஹாமுநிவரால் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையில் இயற்றப்பட்டதென்பது ஸகலஜநங்களாலும் அறியப்பட்ட விஷயமே.

இது ஸகல வேத வேதாந்த ஸாரபூதமென்பதும், ப்ரஹ்ம-க்ஷத்ரிய-வைச்ய-சூத்ரர்களென்கிற நான்கு வர்ணஸ்தர்களுக்கும் ஸ்த்ரீ புருஷ ஸாமான்யமாக படந பாடந ச்ரவணாதிகளினால் ஸகல பாபங்களையும் ஸகலதுக்கங்களையும் போக்கி, தர்ம-அர்த்த-காம-மோக்ஷங்களென்கிற புருஷார்த்தங்கள் நான்கிலும் அவரவர்களேகாரியவைகளையெல்லாங் கொடுப்பதிற் கல்பகவ்ருக்ஷம்போன்ற தென்பதும், அநந்தகோடிகல்பங்கள் வர்ணித்தும்முடிவுபெறாத மஹிமையுள்ளதென்பதும், வாஸிஷ்டராமாயண ப்ரஹ்மாண்டபுராணதிமஹர்ஷி வாக்யங்களாலும், ப்ரத்யக்ஷ அநுபவங்களாலும் பண்டித பாமர ஸாமான்யமாக எல்லோராலும் ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்பட்ட விஷயமே.

ஆகையாலன்றோ! இத் திவ்ய ப்ரபந்தத்தைப் ப்ரதிநிதமும் ஸகல ஆஸ்திகர்களும் பாராயணஞ் செய்கிறார்கள்!

அத்தகைய ப்ரபாவம்பொருந்திய இத் திவ்ய ப்ரபந்தத்தின் பொருளைத் தமிழ்நாட்டிலுள்ளோ ரெல்லோரும் எளிதிலுணர்ந்து க்ருதார்த்தர்களாகும்பொருட்டும், யானும் அப் பொருளை எழுதி க்ருதார்த்தனாகும்பொருட்டும், அநேகவிடங்களிலிருக்கின்ற புஸ்தகசாலைகளிலும், பெரியோர்களிடத்திலும், என்னிடத்திலுமிருக்கின்ற பழைய ஒலைப்புஸ்தகங்களைப் பார்த்து அவைகளிலுள்ளபடி க்ரந்த எழுத்தில் ச்லோகங்களை எழுதி, அந்த ச்லோகங்களுக்கு, “க. கோவிந்தராஜ்யம், உ. மஹேச்வரதீர்த்தீயம், ஈ. ராமாதுஜ்யம், ச. தரிச்லோகி, ஞ. திலகம், கூ. சதுரர்த்தி, எ. விரோதபஞ்ஜரி, அ. வால்மீகிஹ்ருதயம், கூ. முநிபாவப்ரகாசிகை.” என்னும் பெயர்பூண்ட ப்ராசீந ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்க்யாநங்களைத் தழுவி, “வித்வந்மோதநம்” என்கிற தமிழ் மொழிபெயர்ப்பையும் ஸம்ஸ்க்ருத டிப்பணத்தையும் எழுதி, ஆங்காங்கு வ்யாக்க்யாநகாரர்களின் தாத்பர்ய பேதங்களையும், ச்லோகங்களின் பாடபேதங்களையும் எழுதி, ஸ்ரீராமபிரான் க்ருபையினாலும், பெரியோர்களின் அநுக்ரஹத்தினாலும் அச்சிடுவித்து வெளியிடலானேன்.

இதில், எனது கண்ணோக்கக்குறைவினாலும், கார்யபாஹுல்யத்தாலும் குற்றங்களிருப்பினு மவைகளை, கற்றவர்கள் தம் இயல்புக்குத் தக்கபடிக்கொண்டு, இதன் விஷய கௌரவத்தையே மேலாகக்கொள்வார்களாக.

இங்ஙனம்

ஸஜ்ஜந க்ருபாகாங்க்ஷீ ஸ்ரீ. கு. அ.

ஸ்ரீராமாயணபாஹா துரீ.

ஐஷய உளவம்:—

“ஸ்ரீதாஸதெதாவினா யரூம் ஸ்ரீதிஸ்திவிவொயிதாமி

கரு நம்ஸம்ஸயம் கஸிததம் வகூழிஹாரலி||

தாவத்யாதம்ரெருரெரு ஸ்ரெரு ஸம்ஸாரஸாமராத்

தரீதகாரெரெருவநள கிம் காரூம் தஜீஹி நம்||

யஸிநுதெ கருதம் ஸ்ரூகருதெ வாகருதம் ஹவத்

கருதெந யெந ஹவாநீணாதி வாரூஷொதும்||

யெரெருவ வாவூதெ ரெருரு வாரூஷாரவதம்ஷயரீ

கருதாரூம் ஸ்ரூகருதெ யெருவ கருவயா தஜீ வாவொ||”

ஸ்ரீவாராஸர உவாவ:—

“ஹநு வொஹம் வவகூழாரி யதூஷொஹம் ரெருதலிமி

ஸ்ரீபதாரைவபாநெந ராஹஸூரிஜிஹுதரீ||

கருதாரூகாதிதாரெவெரு ஸ்ரூதவா ஹவி ராநவாமி

தெஷாரிஜீவநாராய கிஜிஷூளஷயம் ரெருத||

யவாஹீகிஹ்வாஜைகருநகருநாயதெ

ஸ்ரூய யஜ்வஜீவநி ஸாயிபம் காவூகருகாமி||

நிஷூதெ ஸ்ரீதள யஸிநுதவாரூஷாரவதம்ஷயரீ

யதூநுவருதெஹீகருநாரெரு நாராயணம் ஸயரீ||

ஸ்ரீவணாஷெவ ஸ்ரூஷாரம் யநநம் வ ஸஹ ஹரெத||

வாரூகருபுணாம் ரெருகருபுணாபெரூவாஷாரூரஸம் ஹி யத||”

யஸூ ராமாயணம் வகரு யஸூ ராமாயணம் ஸ்ரீதள

நெதாஸூரெருவநெரு விஜிதெ ஹவநத்யெ||”

ஸ்ரீராமாயண மஹாத்மியம்.

ருஷிகள் பராசரரைக் கேட்கிறார்கள்:—

“வேதங்களிலும்ஸ்மருதிகளிலுஞ்சொல்லப்பட்ட தர்மங்க ளெல்லாவற்றையும் நாங்கள் உம்மிடம் கேட்டுத்தெரிந்துகொண்டோம்; (ஆனால்) இதில் எங்களுக்கு ஒரு ஸந்தேஹமிருக்கிறது; அதை எங்களுக்குத் தேவரீர் சொல்லியருள வேண்டும்.

தாபத்ரயங்களால்நொந்திருக்கின்ற எல்லா வர்ணத்தாரும் பூமியில் என்னசெய்தால் ஸம்ஸாரமாகிறபெருங்கடலைத் தாண்டி நந்தி யடையலாம்? அதை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்.

எதைச் செய்தால் எல்லாவற்றையுஞ் செய்தபலனுண்டாகுமோ, எதைச் செய்யாவிடின் எந்தத்தர்மஞ்செய்தாலும்பலனுண்டாகாதோ, எதைச் செய்தால் புருஷோத்தமராயுள்ள பகவானுக்கு (நம்மிடம்)ப்ரீதியுண்டாகுமோ, ந

ஸ்வாமி! எதைச்செய்ததனாலேயே, எல்லாத்தர்மங்களையுஞ்செய்தபலனையும், தந்தாந்யங்கள்புத்தர்பௌத்தர்கள்முதலியஸகஸம்பத்துகளையும், எல்லாவிஷயஸகங்களையும், மோக்ஷத்தையும் மனிதர்கள் அடைவார்களோ, எதைச்செய்ததனாலேயே நாம்எல்லோரும் க்ருதார்த்தர்களாக ஆகலாமோ அதைத் தேவரீர் க்ருபைசெய்து (எங்களுக்குச்) சொல்லியருளவேண்டும்.”ச

ஸ்ரீ பராசரர் (ருஷிகளுக்கு) உபதேசிக்கிறார்:—

“ருஷிகளே! ஸந்தோஷம்! மஹாத்மாக்களாகியநீங்கள் கேட்க நான் சொல்லத் தடையா? இவ்வுத்தம ரஹஸ்யத்தை (சொல்லுகிறேன்,) ஊக்கத்துடன் நீங்கள்கேளுங்கள்: -

ஆத்தயாத்மிகம்முதலியதாபங்களால் நோவுபட்டுக்கிடக்கிற மனிதர்கள் நன்றாய்ப்பிழைத்தெழுந்திருப்பதற்கு ஒரு பெரிய ஓளவுதமிழுக்கிறது.

அது, வால்மீகிமஹாருசிவருடையதிருமுகமாகிறதாமரைப்பூவுக்கும்காந்தவெள்ளம்போலிருக்கும் (அதாவது வால்மீகிமஹாருசிவர்திருவாய்மலர்ந்தருளியது); காவ்யஞ்செய்கின்ற எல்லாப்பண்டிதர்களும் அதனுதவியைக்கொண்டே பிழைத்திருக்கிறார்கள்.

அதைப் படித்தல் கேட்டல் முதலியவைகளாலேயே எல்லாத்தர்மங்களையுஞ்செய்தபலனும், ஸகஸம்பத்துகளும், எல்லாப்போகஸகங்களும், மோக்ஷமும் உண்டாகும்; அதில் (ஸ்ரீராமாயணத்தில்) ஸ்ரீ ராமருபியாயுள்ள ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடையதிவ்யகுணங்கள் உள்ளபடி ஒவ்வொருகட்டத்திலும் வர்ணிக்கப்படும்.

அதைக் கேட்டமாத்ரத்திலேயே மனதிற்கு ஒருபரமானந்த முண்டாகும் (படித்தாலும் எழுதினாலும் எப்படியிருக்குமென்பதை நீங்களேதெரிந்துகொள்ளுங்கள்); செல்வத்தைக்கோருகிறவர்கள், விஷயஸகத்தைக்கோருகிறவர்கள், மோக்ஷத்தைக்கோருகிறவர்கள் முதலிய எல்லாஜகங்களுக்கும்தான் அது கேட்கக்கேட்கத் தெவிட்டாத அம்ருதமாய் விளங்கும் (அதாவது யார் எதைக் கோரினாலும் கொடுக்கும்); இது இப்படி உலகத்திலெங்கும் பேர்பெற்றதே.

(அதிகமாய் எதற்காகச் சொல்லவேண்டும், ஸாரமான சொல் ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்:) எவர் ராமாயணத்தைப் படிக்கிறாரோ, எவர் ராமாயணத்தைக் கேட்கிறாரோ, அவரைப்போன்ற பாக்யசாலி, முவ்வுலகங்களிலும் ஒருவருமில்லை (பாக்யசாலி என்றால் அவர்தாம் பாக்யசாலி).”

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாராயணரம்பத்தில்
அநுஸந்திக்கவேண்டிய ச்லோகங்கள்.

முதலில் தத்தத் ஸம்ப்ரதாயப்படி ஆசார்யாநுஸந்தாநஞ்செய்து அநந்தரம்,

“ஸுக்ர_ய சிரயரம் விஷு_ணம் ஸஸிவரம் உத_வர_ணஜி_வ”

பு_நஸநவ_நத_நம் யு_நபெ_நதர_நவி_நவொ_நவஸா_நநபெ_ந॥

யவ_ந ஐ_நர_நத_நவ_நகா_நத_நர_ந வா_நரி_நஷ_நத_நர_ந வ_நர_நஸ_நத_நர_ந॥

வி_நய_நம் நி_நய_நநி_ந ஸ_நத_நத_நம் வி_நஷ_நகெ_நத_நம் த_நரோ_நஸ_நபெ_ந॥

க_நஞ_நஜ_நத_நம் ரா_நஜிரா_நஜெ_நதி_ந ரி_நய_நர_நம் ரி_நய_நர_நரா_நக்ஷ_நர_ந॥

சு_நர_நஹ_ந க_நவி_நதா_நஸா_நவா_நம் வ_நநெ_நத_ந வா_நதீ_நகிகொ_நகி_நஷ_ந॥

வா_நதீ_நகெ_நர_நம் நி_நயி_நம்ஹ_நஸ_ந க_நவி_நதா_நவ_நந_நவா_நரி_நண_ந॥

ஸ_நப_நண_நந_ந ரா_நஜிக_நயா_நநா_நத_நம் கொ_ந ந_நபா_நதி_ந வ_நரா_நம்ம_நதி_ந॥

ய_நம் வி_நவ_நந_நத_நத_நம் ரா_நஜி_நவ_நரி_நதா_நஜி_நத_நஸா_நர_ந॥

சு_நத_நப_நஸ_நம் ரி_நய_நநி_நம் வ_நநெ_நத_ந ப்ரா_நவெ_நத_நஸ_நத_நக_நஷ_ந॥

மொ_நஷ_நதீ_நக_நத_நவா_நரா_நஸி_நம் ரி_நய_நகீ_நக_நத_நரா_நக்ஷ_நஸ_ந॥

ரா_நஜோ_நய_நண_நரி_நஹா_நஜோ_நவா_நர_நத_நம் வ_நநெ_நத_ந நி_நயா_நத_நஜி_ந॥

சு_நஜ_நநா_நந_நத_நம் வீ_நர_நம் ஜா_நந_நகீ_நஸொ_நக_நநா_நஸ_நந_ந॥

க_நவீ_நஸ_நரி_நக்ஷ_நஹ_நநா_நர_நம் வ_நநெ_நத_ந ம_நஜா_நஹ_நப_நஜ_ந॥

ரி_நநொ_நஜ_நவ_ந ரோ_நர_நம் த_நத_நய_நவெ_நத_நம் ஜி_நதெ_நநி_நய_நம் வ_நஷ_நதீ_நதா_நம்வ_நரி_நஷ_ந॥

வா_நதா_நத_நஜி_நம் வா_நந_நர_நய_நநி_நய_நரி_நஷ_நம் ஸ்ரீ_நரா_நஜி_நத_நத_நம் ஸி_நர_நஸா_ந ந_நரோ_நஜி_ந॥

உ_நய_நஜ_ந வ_நநெ_நதா_நஸ_நரி_நய_நம் ஸ_நதீ_நய_நம்

ய_நஸொ_நக_நவ_நஹி_நம் ஜ_நந_நகா_நத_நஜா_நயா_ந॥

சு_நதா_நப_ந தெ_நநெ_நத_ந வ_ந த_நதா_நஹ_ந ம_நஜா_நம்

ந_நரோ_நஜி_ந த_நம் ப்ரா_நஜ_ந ரி_நரா_நஜ_நநெ_நத_ந॥

சு_நஜ_நநெ_நத_நப_நதி_நவா_நட_நயா_நந_நம் கா_நஜ_நநா_நஜி_நக_நரி_நதீ_நப_நவி_நத_நஹ_ந॥

வா_நரி_நஜா_நத_நத_நர_நம்ரி_நத_நவா_நலி_நய_நம் ஹ_நவ_நயா_நஜி_ந வ_நவ_நரோ_நந_நத_நந_ந॥

ய_நத_நய_நத_ந ர_நவ_நம்நா_நய_நகீ_நர_நம் த_நத_நத_நத_ந க_நத_நஸ_நகா_நஜ_ந॥

வா_நஷ_நவா_நரி_நவ_நரி_நவ_நந_நர_நய_நம் ரோ_நர_நம்நி_நம் ந_நத_ந ரா_நக்ஷ_நஸா_நந_ந॥

வெ_நத_நவெ_நத_ந வ_நரெ_நவ_நம்வ_நலி_ந ஜா_நதெ_ந த_நஸா_நயா_நத_நஜி_ந॥

வெ_நத_நம் ப்ரா_நவெ_நத_நஸா_நதா_நவீ_நதா_நக்ஷா_நதா_நரோ_நய_நணா_நத_ந॥

ததுவமதஸரோஸஸநியொம்

ஸரீயொரொவநதாரவாகுஷஜீ

ரவயுவரவரிதம் ரீநிபுணீதம்

உஸஸிரஸஸ வயம் திஸாரியயுஜீ

கரு

ஸ்ரீராவவம் உஸரயாதஜீபுரெயம்

ஸ்தாவதிம் ரவயுகுமாரநயரதஜீவஜீ

சுஜானுபாஹுரவிநதயாயதாசுதம்

ராரீம் நிஸாஅரவிநாஸகரம் நரோஜி

கசு

வெவெஹீஸஹிதம் ஸுரபுரஜீதவெ வெஹிஜீ ரஹாஜீணவெ

ரீயெபுஷகஜாஸநெ ரீணீரீயெ வீராவநெ ஸுஸிதஜீ

சுமெ வாயதி புஹஜநஸுநெ ததம் ரீநிஷு வரம்

வ்யாப்யாதம் ஹரதாஜிவி வரிவதம் ராரீம் ஹஜீ ஸ்ராரீஜீ

கரு

என்கிற இப் பதினைந்து ச்லோகங்களையும் அநுஸந்தித்து அநந்தரம்

அவாவர்களின் சக்திக்குத்தக்கபடி பகவதாராதஞ்செய்த

பிறகு பாராயணத்தைத் தொடங்கவேண்டும்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாராயணஞ்செய்துமுடிக்கும்போது

அநுஸந்திக்கவேண்டிய ச்லோகங்கள்.

“வெவெஜீ துராவுதராவொநம் ஹஜீஸு வம்

புராவுஹரத விஸுஷ்டம் வயம் விவெஷா புரவதாஜீ

க

வாவெஸுஷா ஜபெஸுஷா குதெஸுஷா வராவவம்

யெஷாஜீநீவரஸ்ராரொ ஹஜீயெ ஸுபு திஷிதம்

உ

காரெ வரதம் வரநு புயிவீ ஸஸுஸாலிநீ

ஜெஸொயம் ஜெஹரஹிதொ ஹஜீணா ஸநு நிரூபாம்

ந

காவெஸ் வரதாம் காரெ காரெ வரதம் வாயவம்

ஸ்ரீரஜநாயொ ஜபதம் ஸ்ரீரஜஸ்ரீஸ வரதாஜீ

ச

ஸஸி புஜாஷு வரிவாயநாம்

ந்யாயெந ராரெண ரீஹீ ரீஹீஸாம்

மொஷாஹரெணஸுஸுஹஜீஸு நிதம்

யொகாஸஜீஸாஸுவிநொ ஹவநம்

ரு

ரீஜெஹ கொஸெநாய ரீஹநீயமுணாவெயெ

வகுவரிதநஞ்ஜாய ஸாரஹராய ரீஜெஜீ

கா

ஸ்மார்த்தர்முதலியவர்கள் பாராயணஞ்செய்துமுடிக்கும்போது
அநுஸந்திக்கவேண்டிய ச்லோகங்கள்.

“ஸ்விபு ஜாஹுஃ வரிவாயநா
ந்யாயெந ராமெண ஸ்விஃ ஸ்விஸாஃ
மொஸா ஹ்ணெஸுஸுஹ்ஸு நித்யம்
மொகாஸுஸுஸுஸுவிநொ ஹ்நா॥

க

காமெ வஹ்நா வஜ்நாஃ வ்யயிவீ ஸ்விஸாஃ
செஸாஸு க்ஷாஹ்ணெநொ ஸ்விஹ்ணாஸுநா நித்யம்॥

உ

ஸுஸுதாஃ வுதிணஸுநா வுதிணஸுநா வுதிணஸு
ஸுஸுதாஃ வுதிணஸுநா வுதிணஸுநா வுதிணஸு
ஸுஸுதாஃ வுதிணஸுநா வுதிணஸுநா வுதிணஸு

ங

வரிதம் ரவஸுநாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
வரிதம் ரவஸுநாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

ச

ஸுஸுநாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸுநாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

ஞ

ஸுஸுநாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸுநாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

க

யநஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
யநஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

எ

யநஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
யநஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

அ

ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

க

ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

க

ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

க

யநஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
யநஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

ஃதவஸா^ஸமரா^வ ஜீவா^வ வெஷா^வ லொகா^வ லிஸா^வ தெ^வ!
 ஜிஷா^வ நி ஜிஷா^வ வொ^வ லொ^வ! லிஸா^வ தவ^வ ஸவ^வ லொ^வ||

க௨

காபெந வா^வ வா^வ ஜிநவெ^வ நி^வ ரெ^வ யெ^வ வ^வ டா^வ
 வு^வ டி^வ ரா^வ த^வ தா^வ வா^வ ப^வ கு^வ தெ^வ ஸ^வ ஹ^வ வா^வ த^வ!
 க^வ ரொ^வ ஜி^வ ய^வ டி^வ த^வ க^வ ல^வ வ^வ ர^வ ரெ^வ லெ^வ
 * ஸ்ரீ^வ ராவ^வ வா^வ யெ^வ தி^வ ஸ^வ ஜி^வ வ^வ யா^வ ஜி^வ||”

க௩

என்கிற இப் பதின்மூன்று ச்லோகங்களை யுஞ் சொல்லி, ஸம்ப்ரதாயப்படி
 ஆசார்யத்யாநஞ்செய்து, பாராயணரம்பத்திற் செய்ததுபோலவே
 பகவத்பாகவதபூஜை செய்யவும்.

—

*வா^வ ா^வ தா^வ ஜி^வ:—“ஸ்ரீ^வ ராஜ^வ நாய^வ ஸ^வ ஜி^வ வ^வ யா^வ ஜி^வ||”

மாயத்ரீ ராஜியணரீ.

தவஃஸாய்யாயநிபதம் தவஃ வாவிதாஃவரரீ.	
நாரதம் வரிவபு வவக் கிடுகுநிவ ஸ்வரீ.	க
ஸ ஹதா ராக்ஷ மாதவபூநஜீவாநு வுநநநம்.	
ஃஷிவிஃ பஞ்சிதம் ஸரீ மயதெநா * விஜயெ வுரா.	உ
விஸாதிதம் ஸயதீதாதா மூதா ஜநகவாஷிதரீ.	
வத் ராஜி! யநம் வஸு ஜதி ராவவஸு வீதரீ.	ந
த ஷாவாஸு ததா வஸா வ விஸு ஸ விஸாபிதெஃ.	
ஸபநீபம் நரெநஸு ததாஸாஜி வுதிஷத.	ச
வநவாஸம் ஹி ஸவ்யாய வாஸாம் மூரஹரணாநி வ.	
ஹதாராஜிநம் மயதெநு வீதாரெயெ ஸஸம்ரொ ட்டௌ.	ரு
ராஜா ஸத்யம் வயதீஸு ராஜா கௌவதாம் கௌரீ.	
ராஜா ரீதா விதா ரெவவ ராஜா ஹிதகரெநா நுணரீ.	கூ
நிநீக்ஷு ஸ ருஹததம் து ட்டஸு ஹரெநா மாரரீ.	
உடரெ ராஜிவீநம் ஜடாவமயபாரிணரீ.	எ
யதி வுதிஃ க்ருதா ட்டுஷுமஸு தம் ரீஹாரீநி.	
கரெஷு வ மரீநெ வுதிஃ ரொவயவ ரீஹாயஸம்!	அ
ஹாதஸுரூபுதஸு ஸஸ குணாம் ரீவ வ ஹொ.	
ரீமாரகுவிதிஃ வுதம் விஸபம் ஜநயிஷுதி.	க
மய ஸீவ ரீதெநா ராஜி! ஸுதீவம் தம் ரீஹாவரீ.	
வயஸு தம் காரு கதிவ ரீதெநா மதாஜி ராவவ!	க௦
ஷெஸகாவள வ தீக்ஷவ க்ஷரீரணம் ப்ரியாவ்யெ.	
ஸுவதம்வஸஹம் காரெ ஸுதீ வவஸமொ ஹவ.	கக
வநூரெஸு து தவஸிஜாஸவஸா வீதகௌஷா.	
புஷுஷூரெஸு உவி வீதாயாம் வ வுதிஃ விநயாநிதெஃ.	கஉ
ஸ நிநித்ய வுநீம் ஸ்ரஷாம் ஸுதாம் தாம் காரீர குவிணரீ.	
விக் ரெண ரீஹாதெஜா ஹநுரீநாரூதாதஜீ.	கங
யநூ ரெவாம் ஸமநவபூம் ஸிஜாஸ வரரீஷுயம்.	
ரீவ வஸுதி பெநாயம் ராஜி ராஜீவரெவநரீ.	கச

பிழையாவிடுவீ தவ் ஸா தடிவீ நஹாகவெஃ

உவதவெஸ் விஸாயாகுத் வயதா ஹவ்வாஹநஃ ||

五 ⑤

ஹிதம் பிறையுடும் *பெரியவருவதுஹிதம்

வ) தீ தகூராய திஸுவ திகுஜிஜி.

நிஸரே) தலாகு) சுவஸி தஜரஃ
வ) வ) ய) வ)

புஷ்பவாநாதாநெதடிவீதம் ॥

கூ

யஜுர்தா ரக்ஷஸாஹிஸ்ர ஹம் ஸஹபாஹித்யம் விஹ்ஷணம்।

மெல்லுமா? உம் வம் ஸ்ரீ ஜாநயம் ப்ராபொத? கணகரீ ||

கௌ

யொ வஜ வாதாஸநிவநிவாதாத்

ந உருகுகுமெ நாவி உமாய நநஜா

ஸுநாஸீஸாணாலிஹுதா ஸுஸாதஃ

മലയാള മാധ്യമ മുന്നേറ്റം മുന്നോട്ട് വേണം

க 2

யஸு) விசுஜோஸாடி) ராகுஷா நிய நம் மதாஃ

தம் கெடு நாயவம் வீரம் நாநாயகிநாமிதம் ||

க டா

நதெ ஐஐயுஸிரெ ராஜெ ஐஹநதெரிவாஹிநீரே.

சொஹிதாஃ வரஜாஸௌ மாநவெண ரஹாதநா॥

20

புணர்) டெவதாஹ) ஸ ஸ்ராஹணம்) ஸ ரெடியிஹீ

வெள்ளிவெட்டா வெள்ளைவாழிவெட்டா ||

२४

உருநாதவதெநஸு மணா லெவாஸு கூரி தாடி

உறைய வாய் கீறாவி தழாழ்நீ வா றெஹுறாழ் ||

22

[illegible]

சு (பு) ம

15 15

ஸவ் வெவாவை லக்ஷ்மெ நா லவ்ஷெதி வுந் ஸ்ரம்!!

யாழ்ப்பாணம் நகரம், 1988

五

தாவேவ ராதி ஸ்தாவ வஸுதா ஞாருகஜ

ஐஓம் ஸாஜாயணம் சுருதம் ஸாயத் வெஜஸம்யுதல்

9. ⑤

பாயத் ராஜாயணம் ஸ்ரீ குண்டரீ.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீயஃபதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், ஸகலகல்யாணகுணாத்மகருயுள் ள ஸர்வேச்வரன் “வைகுண்டேது பரோலோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதிஃ, ஆஸ்தே விஷ்ணுரஸிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ” என்கிறபடியே ஸ்ரீவைகுண்டமென்கிற திவ்யலோகத்தில் ஸ்ரீமஹாமணிமண்டபத்தில் ஸ்ரீதேவியோடும் பூதேவியோடும் நீளாதேவியோடும் எழுந்தருளி ஸர்வகாலத்திலும் நித்யமுக்தர்களால் பரிசர்யை பண்ணப்பட்ட திருவடித்தாமரைகளையுடையனாயிருந்தும், அந்த நித்ய முக்தர்களைப்போலவே தன் திருவடிகளில் கைங்கர்யஞ்செய்யத்தக்கவர்களாயிருந்தும் அதில்லாமல் ப்ரளயகாலத்தில் ப்ரக்ருதியில் முழுகி, உரைமெழுகிற் பொண்போலே விழுந்தா ண்ஜ்ஞாநர்களாயிருந்த ஆத்மாக்களைக் கண்டு, தன் திருவடிகளில் கைங்கர்யம்பண்ணும்படியான கரணகளேபரங்களை அவர்களுக்குக் கொடுத்தும், அவர்கள், நதியைத் தாண்டுதற்காகக்கொடுத்த ஓடத்தைக்கொண்டே அந்நதியின்மூலமாய் ஸமுத்ரத்தைச் செல்லுகின்றவர்களைப்போல் விஷயாந்தராஸக்தர்களாய்க் கிடக்கையில், அவர்களுக்கு ஸதஸத்விபாகஜ்ஞாநமுண்டாகும்பொருட்டு தனதுஆஜ்ஞாநுபமான வேதமென்கிற சாஸ்த்ரத்தைப் ப்ரவர்த்திப்பித்தும் அவர்கள் அப்ராதிபத்தி-விப்ராதிபத்தி-அந்யதாப்ராதிபத்திகளால் அந்த சாஸ்த்ரத்தை ஆதரியாமற்போய்விடவே, தனதுஆஜ்ஞையை அதிலங்கித்துநடக்கும் தேசத்தைத் தானே திருத்த யத்நிக்கும் அரசன்போல், அந்த சாஸ்த்ரத்தைத் தானே அநுஷ்டித்துக்காட்டி அச்சேதநர்களைத் திருத்துதற்காக ராமாதிருபத்தால் சதுர்த்தாவாய் அவதரிக்கத்திருவுள்ளங்கொண்டிருக்க, இதற்குள் தேவர்களும் சத்த்ருக்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய் ரக்ஷகஞொருவனுய்ங் காணமையால் ப்ரஹ்மாவினுடன் வந்து சரணமடையவே, தசரதசக்ரவர்த்தியின் மனோரதத்தையும் பூர்த்திசெய்தற்காக ராமாதிருபத்தால் சதுர்த்தாவாய் அவதரித்தான்.

அதில் ராமருபியாக அவதரித்து ராவணனை வதஞ்செய்து பித்ருவசநபரிபாலநாதிகளான ஸாதாரணதர்மங்களை அநுஷ்டித்துக்காட்டினான்.

லக்ஷ்மணருபியாய் அவதரித்து இந்த்ரஜித்தை வதஞ்செய்து, எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்கிற விசேஷதர்மத்தை அநுஷ்டித்துக்காட்டினான்.

பரதருபேண அவதரித்து கந்தர்வநிரஸநஞ்செய்து, எம்பெருமானுக்குப் பரதந்த்ரனாயிருக்கவேண்டுமென்கிற தர்மத்தை அநுஷ்டித்துக்காட்டினான்.

சத்த்ருக்க்நருபேண அவதரித்து லவணாஸுரனை த்வம்ஸம்பண்ணி, பாகவதர்களுக்கு சேஷப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்கிற தர்மத்தை அநுஷ்டித்துக்காட்டினான்.

அந்தத் தர்மங்களையும், அவனுடைய திவ்யசரித்ரங்களையும் ஒருதிவ்யப் பரந்தருபமாகச் செய்யாவிடின் அவைகள் தீர்க்ககாலம் இராவென்றெண்ணிப் ப்ரஹ்மாவானவர், ஸகலலோகங்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்பொருட்டு அந்த ராமசரித்ரத்தையெல்லாம் நூறுகோடிச் ஸ்லோகங்களடங்கிய ஒருதிவ்யப் பரந்தமாகச் செய்து அதை நாரதாதிகளுக்கு உபதேசித்து, பூலோகத்திலும் ஸர்வதா ராமமந்த்ரத்தையே அநுஸந்தித்துப் பரமபக்தியோடு கூடியிருந்த வால்மீகிமஹர்ஷியின்மூலமாய் வெளியிடும்படி நாரதரை அனுப்பினார்.

வால்மீகிமஹர்ஷி வேதாந்தப்ரதிபாத்யமான பரதத்வமின்னதென்பதை தக்கஆசார்யரிடத்திற் கேட்டுத்தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டிருக்கையில் தற்செயலாகவே நாரதர் வந்தபடியால் வால்மீகிமஹர்ஷி அந்தநாரதரிடத்தில் உபதேசம்பெற்று, பரப்ரஹ்மம்இன்னதென்பதை (அதாவது சக்ரவர்த்தித்திருமகனே என்பதைத்) தெரிந்துகொண்டு, பிறகு ராமசரித்ரத்தையெல்லாம் தாம் நேரில்கண்டதுபோல் ப்ரஹ்மாவின் அநுக்ரஹத்தால் அறிந்து அதை இருபத்துநான்காயிரம்ச் ஸ்லோகங்களடங்கிய ஒருதிவ்யப் பரந்தமாகச் செய்து குசலவர்கள்மூலமாய் வெளியிட்டருளினார்.

தாத்ருசமான இத் திவ்யப் பரந்தத்தின் முதல்காண்டமான இது, ஆசார்ய-சிஷ்ய-பரமாத்மலக்ஷணாதிப்ரதிபாதகருபமாயும், பகவதவதார-லக்ஷ்மீஸாந்ரித்யாதிப்ரதிபாதகருபமாயு மிருக்கும். இதன் ப்ரதமஸர்க்கமானது வால்மீகிக்கு நாரதர் உபதேசித்த ராமசரித்ரத்தின் ஸங்க்ஷேபருபமாயிருக்கும். அதில் “தபஸ் ஸ்வாத்யாய” என்று தொடங்குகிற ப்ரதமச் ஸ்லோகமானது வக்த்ரு-ச்ரோத்ரு-ப்ரதிபாத்யங்களின் வைலக்ஷண்ய ப்ரதர்சநருபமாகவும் மங்களருபமாகவு மிருக்கும்.

இதில் [] இந்த அடையாளத்திற்குள்ளடங்கியுள்ளச் ஸ்லோகங்களுக்கு கோவிந்தராஜர் முதலிய சில வ்யாக்க்யாநகாரர்கள் வ்யாக்க்யாநஞ்செய்யவில்லை; அவைகள் ப்ராசீநங்களான அநேகஜைப்புஸ்தகங்களில் காணப்படவில்லை; ஆதலாலவைகள் யாராலோ புதியவைகளாய் சேர்க்கப்பட்டவைகளென்று பெரியோர்களுக்குத் தெரிகிறது; புத்திமான்கள் அதை ஆராய்க.

இப்படி நீண்டுள்ள கோட்டின் கீழுள்ளவைகளிற் சில, ப்ராசீநஜைப்புஸ்தகங்களிலுள்ள பாடபேதங்களும், சில, நாம் எழுதிய டிப்பணமுமாயுள்ளவைகள்.

() இவ்வடையாளத்துள்ளடங்கியவைகளிற் சில, வ்யாக்க்யாநகாரர்களின் கருத்தும், சில, நமது கருத்துமாயுள்ளவைகள் என்றறிக.

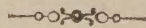
பாலகாண்டம்.

ஸ்ரீராம.

ஸ்ரீ ஸீதா யக்ஷண ஹாத ஸத்ருவ ஹநுஜததெத
ஸ்ரீ ராஜநவரஸ ஹணை நமீ.

ஹவலா^வயீ^வகி^வப^வணீ^வதெ ஸ்ரீ ராஜாயணை
ஸ்ரீ கா^வஜீ^வ வணீ^வத ஸ்ரீ. ம. சுநநூயாயப^வணீ^வதெந
வி^வஜ^வநா^வடி^வநா^வனியெந
பூ^வவி^வவி^வவதெ^வந ஸ^வஸு^வத^வடி^வப^வணை^வந வாய^வஜ^வதெ

வாயகாணீ.

ஸ^வஜ^வ வர^வர^வஜ^வயண^வஜீ^வதி வாய^வர^வஜ^வயண^வஜீ^வதிவ பூ^வலி^வஜீ^வ
பூ^வய^வஜீ^வ ஸ^வம^வஜீ^வ.

த ^வ வ ^வ ஸ ^வ ய ^வ ய ^வ நிர ^வ த ^வ	* த ^வ வ ^வ ஸீ ^வ வா ^வ ழி ^வ ஜா ^வ வர ^வ ஜீ ^வ ।	
நா ^வ ரா ^வ ஜீ ^வ வ ^வ ரி ^வ ப ^வ ப ^வ வ ^வ வா ^வ லீ ^வ கி ^வ ஜீ ^வ ப ^வ நி ^வ வ ^வ ஜ ^வ வ ^வ ஜீ ^வ ॥		க
கொ ^வ ந ^வ லி ^வ நா ^வ ஜீ ^வ த ^வ ம் கொ ^வ கெ ^வ † ம ^வ ண ^வ வா ^வ ந ^வ ஸ ^வ வீ ^வ ய ^வ ப ^வ வா ^வ ந ^வ ॥		
ய ^வ ஜீ ^வ ஜீ ^வ ஸ ^வ க ^வ ப ^வ த ^வ ஜீ ^வ ஸ ^வ ஸ ^வ த ^வ ய ^வ வா ^வ கெ ^வ ஜா ^வ ஜ ^வ ப ^வ ப ^வ த ^வ ம்॥		உ
† யா ^வ ரி ^வ தெ ^வ த ^வ ரு ^வ ண ^வ ய ^வ கொ ^வ ய ^வ க ^வ க ^வ ம் ஸ ^வ வ ^வ ப ^வ ப ^வ தெ ^வ ஷ ^வ கொ ^வ ஹி ^வ த ^வ ஜீ ^வ ।		ந
வி ^வ ஜா ^வ ந ^வ க ^வ ம் ஸ ^வ ஜீ ^வ ய ^வ ப ^வ ஸ ^வ ‡ க ^வ ஸ ^வ ஸெ ^வ க ^வ வி ^வ ய ^வ டி ^வ ஸ ^வ ப ^வ த ^வ ம்॥		ச
சூ ^வ த ^வ வா ^வ கெ ^வ ஜீ ^வ த ^வ கெ ^வ ஜா ^வ யொ ^வ ஜ ^வ ப ^வ தீ ^வ ஜா ^வ கெ ^வ ந ^வ ஸ ^வ ப ^வ ய ^வ க ^வ ம்।		
க ^வ ஸ ^வ ஜீ ^வ வி ^வ ஜ ^வ தி ஜெ ^வ வா ^வ ஸ ^வ ஜா ^வ த ^வ ரெ ^வ ரா ^வ ஷ ^வ ஸ ^வ ஸ ^வ ய ^வ ப ^வ மெ॥		ரு
॥ ஷ ^வ ன ^வ த ^வ ஜீ ^வ வா ^வ ஜீ ^வ ஹ ^வ ம் ஸ்ரீ ^வ ராத ^வ ம் வர ^வ ம் க ^வ ள ^வ த ^வ ரு ^வ ஹ ^வ ம ^வ ஹி ^வ ஜெ ^வ ।		கா
ஜீ ^வ ஹ ^வ ஜெ ^வ ப ^வ த ^வ ம் ஸ ^வ ஜீ ^வ யெ ^வ ப ^வ ப ^வ ஸ ^வ ஜா ^வ த ^வ மெ ^வ வ ^வ விய ^வ ம் ந ^வ ரா ^வ ஜீ ^வ ॥		
ஸ்ரீ ^வ தா ^வ ரெ ^வ வ ^வ த ^வ தி ^வ யொ ^வ க ^வ ஜெ ^வ வா ^வ லீ ^வ கெ ^வ ந ^வ ப ^வ ரா ^வ ஜெ ^வ வ ^வ வ ^வ ।		
ஸ்ரீ ^வ ப ^வ தா ^வ ஜீ ^வ தி யா ^வ ஜீ ^வ ந ^வ பூ ^வ ஹ ^வ ஜெ ^வ வா ^வ வா ^வ க ^வ ஜீ ^வ ஸ ^வ வீ ^வ த ^வ ॥		
வ ^வ ஹ ^வ ஜெ ^வ வா ^வ ஜ ^வ ய ^வ ப ^வ ஸ ^வ யெ ^வ த ^வ யா ^வ கீ ^வ தி ^வ ப ^வ தா ^வ ம ^வ ண ^வ ஜீ ^வ ।		
ஜீ ^வ மெ ^வ ந ^வ ! வ ^வ க ^வ ஜீ ^வ ஜீ ^வ ஹ ^வ ம் வ ^வ ய ^வ ஜா ^வ ஜீ ^வ மெ ^வ த ^வ ய ^வ ப ^வ த ^வ ம் ஸ்ரீ ^வ ப ^வ தா ^வ ம் ந ^வ ரா ^வ ஜீ ^வ ॥		

பி^வப^வண^வம் வா^வந^வரா^வணீ^வய^வ:—

ஸ்ரீ ஸ்ரீ கா^வந^வஸ^வயா^வரி^வயக்ஷ^வண^வஜீ^வம^வநி^வஸ்ரீ^வ ஸெ^வஷ^வஸ^வப^வரு^வஸ்ரீ^வயா^வ
நா^வயா^வப^வப^வந^வவ^வரா^வஜீ^வயா^வரி^வம^வய^வப^வப^வஸெ^வவ^வ தா^வத^வம் ஸ^வக^வஜீ^வ॥
ஹா^வரா^வஜா^வஜீ^வக^வயொ^வஜெ^வவா^வ வி^வத^வந^வமெ^வத^வத^வந^வநா^வரா^வஜீ^வ வ^வயொ^வ
வி^வஜெ^வநா^வடி^வந^வநா^வஜீ^வபி^வப^வண^வவா^வம் ரா^வஜீ^வயண^வஸ^வயா^வஜீ^வரா^வத^வ॥

* த^வவ^வஸீ^வ = “த^வவ^வ ஸ^வநா^வவ^வ” ஐ^வதி ஹ^வள^வவா^வஜீ^வகா^வஜா^வதொ^வரா^வள^வணா^வஜீ^வ
கெ^வஸ^வஸ^வநி^வ, த^வஜீ^வஸ^வயா^வவீ^வதி ஹ^வப^வஜீ^வய^வப^வகெ^வ ஜீ^வத^வவ^வி, த^வவ^வஸ^வஹ^வ
ஸ^வயா^வஜீ^வம் வி^வநீ^வநா^வவி^வதி வி^வநி^வ த^வவ^வஸீ^வதி லி^வஜீ^வஜீ^வ॥ த^வயா^வவ^வ யொ^வகொ^வ
த^வயா^வத^வவ^வஸ^வயா^வலீ^வத^வய^வப^வத^வம் † ம^வண^வவா^வந^வ = த^வஜீ^வஸ^வயா^வவீ^வதி பூ^வயா^வஸ^வஸெ^வ
ஜீ^வத^வவ^வ॥ ஜீ^வயா^வப^வயா^வயா^வஸெ^வத^வயா^வஜீ^வநா^வ வ^வ. ‡ “யா^வரி^வதெ^வஷ^வ”
ய^வ.” § “க^வஸ^வஜா^வ வி^வய^வடி^வஸ^வப^வத^வம்.” ॥ “ஷ^வன^வத^வஜீ^வவா^வஜீ^வஹ^வஜீ^வ.”
¶ “ஜீ^வமெ^வத^வய^வப^வத^வம் ஸ்ரீ^வப^வதா^வம் ந^வரா^வஜீ^வ.”

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீ ஸீதா லக்ஷ்மண பாத சத்தருக்கந ஹநுமத்ஸமேத

ஸ்ரீ ராமசந்த்ரபரப்ரஹ்மணே நமஃ.

ஸ்ரீ காஞ்சி பண்டித ஸ்ரீ. கு. அந்தாசார்யரால் இயற்றப்பட்ட

“வித்வந்மோதநம்” என்கிற

தமிழ்மொழிபெயர்ப்போடும் ஸம்ஸ்கிருதடிப்பணத்தோடும் கூடிய

ஸ்ரீ வால்மீகிராமாயணம்

பாலகாண்டம்.

—o—o—o—

ஸங்க்ஷேபராமாயணமென்றும் பாலராமாயணமென்றும் சொல்லப்பட்ட

முதல் ஸர்க்கம்.

தவஞ்செய்வதுவேதமோ துவது ஆகிய இவைகளை மிக்கவிரும்பினவரும், சாஸ்த்ரங்களை அறிந்தவர்களிற் சிறந்தவரும், முனிவர்களிற் சிறந்தவரும் ஆகிய நாரதரை, சிறந்ததவமுடைய வால்மீகியானவர் வணக்கத்துடன் ஒருகேள்விகேட்டார்:—

“இவ் வுலகத்தில் இக்காலத்தில் ஸகலகல்யாணகுணங்களை யுமுடையவர் யாவர்? மிகுந்தவல்லமையையுடையவர் யாவர்? தர்மங்களை யுணர்ந்தவர் யாவர்? நன்றியையுணர்ந்தவர் யாவர்? உண்மையையுரைக்கின்றவர் யாவர்? வரதங்களை த்தவருது அதுஷ்டிக்கின்றவர் (அல்லது ஸ்திரசித்தமுடையவர்) யாவர்?

நல்லொழுக்கத்தோடு கூடியவர் யாவர்? எல்லாப் பராணிகள லீஷயத்திலும் நன்மையைச் செய்கின்றவர் யாவர்? (எல்லாவற்றையும்) அறிந்தவர் யாவர்? (எல்லாவற்றையும் செய்ய) வல்லவர் யாவர்? (எல்லார்க்கும் எப்போதும்) மேலானப்ரியமான தர்சனமுடையவர் யாவர்?

மிக்கதைர்யமுடையவர் யாவர்? கோபத்தை வென்றவர் யாவர்? மிக்கவொளியுடையவர் யாவர்? பொருமையற்றவர் யாவர்? யுத்தத்தில் கோபங்கொண்ட எவருக்குத் தேவர்களும் பயப்படுகிறார்கள்?

மஹர்ஷியே! இதை யான் கேட்க விரும்புகிறேன்; (இதைக் கேட்க) எனக்குக் குதூஹலம் அதிகமாயிருக்கிறதன்றோ! இப்படிப்பட்ட (பரம) புருஷனை அறிய நீர் வல்லவராயிருக்கிறீர் (ஆதலால் இதை எனக்குச் சொல்லியருளவேண்டும்).”

மூவுலகங்களையும்றிந்த நாரதர், இந்த வால்மீகியின் சொல்லக் கேட்டு மிகவும்களித்து, கேளு மென்றழைத்து (வதில்) வாக்யத்தைச் சொன்னார்:—

“முரிவரே! பலவும் கிடைக்கவரியவையுமாகிய எக்குணங்கள் உம்மால் கேட்கப்பட்டனவோ அக்குணங்களோடு கூடிய புருஷன் (உம்மால்) கேட்கப்பட்டும்; நான் அறிந்தாரைக்கப்போகின்றேன்:

இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் அவதரித்தவரும், “ராமர்” என்றுப் பரிவித்தரும், (தாடகைதாடகையின்பிள்ளை முதலானவர்களைவதம்செய்தது, விச்வாமித்ரயாகாக்ஷணம்பண்ணினது, அஹல்யைசாபத்தைவிடுவித்தது, சிவதனுசைமுறித்தது, பாசராமனைநிக்ரஹித்தது, ஸப்தஸாலவ்ருக்ஷங்களை அடித்துத்தள்ளியது, வாலி உதம்பண்ணினது, ஸமுத்ரத்தில் ஸேதுகட்டினது, மூலபலநாசம்செய்தது முதலானவைகளால் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்று ஜநங்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டவரும், உள்ளத்தை (ஒடினபடிவிடாமல்) தம்வசமாகச் செய்தவரும் (அல்லது எப்பொழுதும் அழிவில்லாததிவ்யமங்களவிக்ரஹமுடையவரும்), மஹாவீர்யமுடையவரும், மிகுந்தகாந்தியுடையவரும், மிகுந்ததைர்யமுடையவரும் (அல்லது பரமாத்மமுடையவரும்), கீம்புலன்களையும்கென்றவரும் (அல்லது ஸர்வேச்வரரும்),

சிற்றந்தபுத்தியையுடையவரும், சிற்றந்தநீதியையுடையவரும், சிற்றந்தவாக்கையுடையவரும், நிறைந்தசெல்வமுடையவரும், பகைவர்களைக்கொல்லுகின்றவரும், விசாலமானதோள்களையுடையவரும், பருத்தகைகளையுடையவரும், சங்கம்போன்றகழுத்தையுடையவரும், பருத்தகன்னங்களையுடையவரும்,

விசாலமானமார்பையுடையவரும், சிற்றந்தவில்லையுடையவரும், மறைந்ததோளெலும்புகளையுடையவரும், பகையோர்களை யடக்குகின்றவரும், முழங்கால்வரையில் தொங்குகின்றகைகளையுடையவரும், அழகானசிரஸ்சையுடையவரும், அழகானநெற்றியையுடையவரும், அழகானநடையையுடையவரும்,

ஸமமானவரும் (அதாவது ஸாமுத்ரிகசாஸ்த்ரத்திற்சொல்லியபடி உயரம்பருமன்முதலியவைகள் பொருந்தியிருக்கின்றவரும்), ஸமமாகப்பிரிக்கப்பட்ட அங்கங்களையுடையவரும், மழமழப்பானவர்ணத்தையுடையவரும் (அதாவது நீலமேகச்யாமரும்), மிகுந்தபராக்கரமமுடையவரும், (தசைபிடித்து அழகியதான) பருத்தமார்பையுடையவரும், விசாலமானகண்களையுடையவரும், லக்ஷ்மினையுடையவரும், ஸகலசுபலக்ஷணங்களையுமுடையவரும்,

தர்மங்களையுணர்ந்தவரும், சொன்னசொற்றவறாதவரும், ஜநங்களுக்கு நன்மையைச் செய்வதிலே விருப்பமுள்ளவரும், பெரும்புகழ்பெற்றவரும், நிறைந்தஜ்ஞாநமுற்றவரும், தோஷமற்றவரும், (தம்மை ஆச்ரித்தவர்கட்கு) ஆட்பட்டவரும், (தம்மை ஆச்ரித்தவர்களை ரக்ஷிக்கும்) சிந்தையுடையவரும், கட

ப்ராஹ்மாவையொத்தவரும், ஸ்ரீமானும், (எல்லாவற்றையும்) தரிக்கிறவரும் (அல்லது போஷிக்கிறவரும்), சத்ருக்களைக்கொல்லுகிறவரும், எல்லாப்ராணிகளையும் ரக்ஷிக்கிறவரும், தர்மத்தை நன்றாய் ரக்ஷிக்கிறவரும்,

தமது தர்மத்தைக் காக்கின்றவரும், தமதுஜநத்தையும் காக்கின்றவரும், வேதங்கள்வேதாங்கங்கள் என்னுமிவைகளின் தத்தவங்களையுணர்ந்தவரும், தநர்வேதத்தில் தேர்ந்தவரும்,

எல்லாசாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் உள்ளபடியுணர்ந்தவரும், மிகுந்தஜ்ஞாபகசக்தியுடையவரும், ஸமயத்திற்குத்தக்கபடிமேன்மேலும்தோற்றம்புத்தியுடையவரும், எல்லாவுலகங்கட்கும்ப்ரியமானவரும், ஸாதுவும், பெருந்தன்மையுடையவரும், (அழகாய்பலவும்பேசு)வல்லவரும்,

ஸஜெ வம். ஸ்ரீராமாயணை வாககாணெ ப் யஜிம் ஸமபுஃ உ

ஐஞ்சாகுவம்ஸபு ஹவா ராரொநாஜ ஜெநெம் ஸ்ருதம்

நியதாதா ஜஹாவீயெபூ ஐநிநிநாநபு திநாநஸீ॥ அ

வஹிஜாநீதிநா * நாஜீ ஸ்ரீஜ்ஜத்ருநிவஹுணம்

விபுதாண்டெஸா ஜஹாவாஹம் கஜுதீவொ ஜஹாஹநம்॥ க

ஜஹாரெஸா ஜஹவாஸொ மருஜ்ஜத்ருராரிநம்

சுஜாநுபாஹம் ஸுஸிராரம் ஸுயதாடம் ஸுவிசுஜிம்॥ க௦

ஸஜிம் ஸஜிவிஹகாஜம் ஹிமுவணபுஃ ப் தாவவாநீ

வீநவக்ஷா விஸாயாக்ஷா யக்ஷ்வாஜ்ஜஹயக்ஷணம்॥ கக

யஜிஜ்ஜி ஸத்யஸநஸு ப்ஜாநாம் ஹிநெ ரதம்

யஸவீ ஜாநஸஜிநம் ஸுமிவபுஸ்யம் ஸஜாயிராநீ॥ கஉ

ப்ஜாவதிஸஜிம் ஸ்ரீஜாநாதா ரிவாநிஷருடிநம்

ரக்ஷிதா ஜீவரொகஸ்ய யஜிஸ்ய பரிரக்ஷிதா॥ கங

ரக்ஷிதா ஸஸ்ய யஜிஸ்ய ஸஜநஸ்ய ஹ ரக்ஷிதா

வெடிவெடிஜததஜொ யநுவெடுடி ஹ நிஷிதம்॥ கச

ஸவபுஸாஸாயபுததஜிம் ஸுதிநாந திவாநவாநீ

ஸவபுரொகப்யி யம் ஸாயுரஜீநாதா விவக்ஷணம்॥ கரு

*வாஜீ = வாவொ மிமிரிதி மிமிரி; சொஹநவவந ஐத்யபுஃ.

ஸவப்தாமிதத் ஸஜி: ஸஜி: ஸவ ஸிநுனி:
 ஸுப்தி: ஸவப்தஸிஸெவ * ஸநெஷகவி யஜி: ஸமப்தி:
 ஸவ ஸவப்தமணெஷபெத்: களஸயூநநவப்தி:
 ஸஜி: ஸவ மஜி: யெப்தெயெப்தெ ஸிவாநிவ||
 விஷுநா ஸஜி: ஸவ வ்யெப்தெ ஸெஷகவி யஜி: ஸமப்தி:
 காமாமிஸப்தி: கெப்தெ கஜி: வ்யெப்தெ ஸிவாநிவ||
 யநெஷ ஸிஸுரமெ ஸநெஷ யஜி: ஸவப்தி:

கக
 ௧௧௩
 க௭

க௭
 ௧௧௩

(சுய சயொஷா காமாமிஸப்தி: —)

தநெஷமணஸி: ஸமப்தி: ஸநெஷகவி யஜி: ஸமப்தி:
 ஜெஷ: ஸெஷமணெஷபெத்: ஸிவாநிவ||
 ஸுப்தி: ஸவப்தி: ஸவப்தி: ஸவப்தி: ஸவப்தி:
 யளவரஜெஷமணெஷபெத்: ஸிவாநிவ||

௨௦௩

தஸுரலிஷெஷகவி யஜி: ஸமப்தி: ஸவப்தி:
 வப்தி: ஸவப்தி: ஸவப்தி: ஸவப்தி: ஸவப்தி:
 விவாஸந: ஸவப்தி: ஸவப்தி: ஸவப்தி: ஸவப்தி:

௨௨

ஸ + ஸநெஷகவி யஜி: ஸமப்தி: ஸவப்தி:
 † விவாஸயாரிஸ ஸநெஷகவி யஜி: ஸமப்தி:
 ஸ ஜமரி வந: ஸிவாநிவ||

௨௩

விதவப்தி: ஸவப்தி: ஸவப்தி: ஸவப்தி: ஸவப்தி:
 தம் ஸஜி: ஸிவாநிவ||
 ஸெஷகவி யஜி: ஸமப்தி: ஸவப்தி:

௨௪

ஸுராதரம் ஸிவாநிவ||
 ஸுராதரம் ஸிவாநிவ||
 ஸுராதரம் ஸிவாநிவ||

௨௫

ஸிவாநிவ||
 ஸிவாநிவ||
 ஸிவாநிவ||

௨௬

* “ஸநெஷகவி யஜி: ஸமப்தி:” † “ஸநெஷகவி யஜி: ஸமப்தி:”

† “விவாஸயாரிஸ” ‡ ஸுராதரம் ஸிவாநிவ||
 து: ஸிவாநிவ||
 ஸிவாநிவ||
 ஸிவாநிவ||

ஸமுத்ரமானது நதிகளால் (அடையப்படுவது)போல் எப்பொழுதும் ஸ
த்புருஷர்களால் அடையப்பட்டவரும், பூஜ்யரும், எல்லோரிடத்திலும்ஸம
மாயிருக்கின்றவரும், (எல்லார்க்கும்)எப்பொழுதும்மேலானப்ரியமானதர்ச
நமுடையவரும், கக

கௌஸல்யையின் ஆநந்தத்தைப்பெருகச்செய்கின்றவரும்(அதாவதுகௌ
ஸல்யைக்குப்புத்தராயவதரித்தவரும்)ஆகிய அவரே ஸகல(கல்யாண)குண
ங்களோடுங்கூடியவர்; ககௌ

(அவர்,) பெருந்தன்மையில் ஸமுத்ரம்போன்றவர்; தைர்யத்தில் ஹிமவத்
பவதம்போன்றவர்; கௌ

வீர்யத்தில் விஷ்ணுவை நிகர்த்தவர்; சந்தரன்போற்பார்க்கப்பார்க்கப்)ப
ரமாநந்தந்தரும்(தமது)தர்சநத்தையுடையவர்; கோபத்தில் காலாக்நியையொ
த்தவர்; பொறுமையில் பூமியையொத்தவர்; கஅ

த்யாகத்தில் குபேரனை யொத்தவர்; ஸத்யத்தில் சிறந்த (அல்லதுஇரண்டா
வது) தர்மதேவதைபோன்றவர். கஅௌ

(இனி அயோத்த்யாகாண்ட கதாஸங்க்ரஹம்:—)

இத்தகையகுணங்கள்நிறைந்து, உண்மையானவல்லமைபெற்று, (மற்றுமு
ள்ள)சிறந்தகுணங்களெல்லாவற்றோடும்கூடி, ஜநங்களுக்குநன்மைசெய்
துகொண்டுவிளங்கும் (தமது) அன்புள்ள ஜ்யேஷ்ட புத்தரான அந்தராம
ரை, (தசரத)மன்னவர் ஜநங்களுக்குநன்மைசெய்யக்கருதி (அவரிடம்)அன்
புகூர்ந்து இளவரசராகச்செய்ய ினைத்தார். ௨௦ௌ

பிறகு அத்தசரதருக்கு அன்புள்ள மனைவியாய் முன் (தசரதரிடத்தில்)வா
ம்பெற்றவளாய்இருக்கும் கைகேயியென்பவள், அந்தராமருடைய அபிஷே
கஸாமக்கிரிகளைக் கண்டு, ராமருக்கு வநவாஸம்செய்விக்கவேண்டுமென்று
ம், பரதருக்கு முடிகுட்டுவிக்கவேண்டுமென்றும் அத்தசரதரிடத்து வா
ங்கோரினாள். ௨௨

அத் தசரத வேந்தர், பாசம்போன்றதர்மத்தால்கட்டப்பட்டு, (ஒருஸ்தீர்க்
குசொல்லிவிட்ட)வாக்கைகிறைவேற்றுதற்காக (தமது) அன்புள்ள புத்தரரா
கிய ராமருக்கு வநவாஸம்செய்வித்தார். ௨௩

வீரராகிய அந்தராமர், கைகேயிக்குக்களிப்பைவினைக்கும் தந்தைவாக்களி
த்தலாற் ப்ரதிஜ்ஞையைப் பரிபாலனம்பண்ணிக்கொண்டு வநஞ் சென்றார். ௨௪

(அவ்வாறுவநஞ்செல்லும் (ப்ராதாவாகிய) அந்தராமரை, (ராமருக்கு)அ
ன்புள்ள ப்ராதாவாய், ஸுமித்ரையின் ஆநந்தத்தைப்பெருகச்செய்பவராய் (அ
தாவதுஸுமித்ரையின் குமாரராய்) வநயத்தால்நிறைந்தவராய்இருக்கும் ல
க்ஷ்மணரென்பவர், ப்ராதாவுக்கு நல்லப்ராதாவாயிருக்குந்தன்மையைக் காட்டி
க்கொண்டு (அதாவது லோகத்தில் தமையன்தம்பிக ளிவ்விதமாகஇருக்கவே
ண்டு மென்னுந்தர்மத்தைக் காட்டிக்கொண்டு) ஸ்நேஹத்தால் தொடர்ந்துசெ
ன்றார். ௨௫ௌ

ராமருக்கு அன்புள்ள பார்யையாய், நித்யம் ப்ராணையொத்தவளாய், ந
ன்மையைச்செய்பவளாய், ஜநகருடைய குலத்தில் அவதரித்தவளாய், ரூப
ங்கொண்ட தேவமாயைபோன்றவளாய், (ஸாமுத்ரிகசாஸ்த்ரத்திற்சொல்ல
ப்பட்ட)ஸகல(சுப)லக்ஷணங்களாலும்நிறைந்தவளாய், பெண்களிற்சிறந்தவளா
ய், (தசரதருக்கு)மருமகளாயிருக்கும் வ்ஸிதைஎன்பவளும், ரோஹிணீதேவி ச
ந்த்ரனை (தொடர்ந்துசெல்வது)போல் ராமரைத் தொடர்ந்துசென்றாள். ௨௬ௌ

(அந்தராமர்) பட்டணத்திலுள்ளோரெல்லோராலும், தந்தையாகிய தசரதராலும், வெகுதூரம்வரையிற் பின்செல்லப்பட்டார். ௨௮

தர்மாத்மாவாகியராமர், கங்கையின்கரையில் (இருக்கும்) ச்ருங்கிபேரபட்டணத்தில் வேடர்கட்குமன்னராகிய குஹரென்பவரை அன்பராக வடைந்து, ஸாரதியாகியஸுமந்தரரை விட்டுவிட்டார். ௨௯

(அந்த)ராமர், லக்ஷ்மணரோடும் வீரதையோடும் (கூட்டிக்) குஹருடன் அன்புற்றிருந்தனர். ௩௦

† தேவகந்தர்வரையொத்த அந்த ராமர்லக்ஷ்மணர்வீரதையென்னும் மூவரும் ஒருவந்தினின்று (மற்றொரு)வநஞ் சென்று, நீர்நிறைந்த நதிகளைத் தாண்டிச்சென்று, பரத்வாஜருடைய (ஆச்ரமஞ்சென்று ஆதித்தயம்பெற்று அங்கிருந்து அவருடைய) கட்டளையாற் சித்ரகூடஞ் சென்று, அழகாய் (பர்ணசாலையென்னும்)க்ருஹத்தைச் செய்துகொண்டு, அங்கு லீலாஸுத்த அநுபவித்துக்கொண்டு ஸுகமாகவாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். ௩௧

அவ்வாறு ராமர், சித்ரகூடபர்வதத்தை யடையவும், தசரத வரசர், புத்தரசோகத்தால்வருந்தி, புத்தரரைப்பற்றி (ஹா ராமாராமா! என்னசெய்வே னென்னை விட்டுப் பிரிந்தாயே என்று) கதறிக்கொண்டு ஸ்வர்க்கஞ் சென்றார். ௩௨

அத்தசரதவரசர், (இவ்வாறு) காலஞ்செல்லவும், வலிஷ்டர்முதலான ப்ராஹ்மணர்களால் அரசாளக் கட்டளையிடப்பட்டும் மஹாபலமுள்ள பரதர் ராஜ்யத்தை விரும்பிலர். ௩௩

வீரராகிய வப்பரதர், பூஜ்யராகியராமருடையவதுக்ரஹம்பெறுவதற்காக (அல்லது ராமருடைய பாதத்தைப் பெறுவதற்காக) வநஞ் சென்றார். ௩௪

(பரதர்,) மிகவும்மஹாத்மாவாய், ஸத்யமானபராக்ரமமுடையராய், ப்ராதாவாயுள்ள ராமரிடம் சென்று (ராமரால்) நல்லொழுக்கங்கண்டுபூஜிக்கப்பட்டு, ராமரைப் பார்த்தித்தார். ௩௫

‘நீரே தர்மங்களையறிந்த ராஜா’ என்கிற வாக்யத்தை ராமரைப்பார்த்துச் சொன்னார் (அதாவது ‘நீர் தர்மங்களையறிந்த ராஜாவாகையால் நீரே அயோத்தியைக்கு வந்து அரசாளவேண்டும்’ என்று ப்ரார்த்தித்தார்). ௩௬

ராமர், (ஆச்ரிதர்களை) ஸந்தோஷிப்பிப்பவரும், பரம-உதாரரும், ஸுமுகரும், (அதாவது தன்னை யொருவர் அடுத்து யாசிக்கையிற் கொஞ்சமேனும் நெஞ்சுகோணம் கொஞ்சந்திருமுகமண்டலமுடையவரும்,) சிறப்புற்றபெருங்கீர்த்தியுடையவரும், மஹாபலமுடையவருமாகியிருந்தும் தந்தையின்கட்டளையால் (அதாவது முன்னமே வநவாஸஞ்செய்யும்படி தசரதர்நியமித்தபடியால்) அரசாள விரும்பிலர், (அதாவது பரதருடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்யவில்லை). ௩௭

* இதற்கு மற்றுமோர்த்தமுண்டு; அதாவது: —“குஹர், ராமரை லக்ஷ்மணரோடும் வீரதையோடுங் கூட்டிக் கங்கையைத்தாண்டிவித்தார்” என்று. இப் பாதிச்லோகத்தை இருபத்தொன்பதாவதுச் ஸ்லோகத்தோடு சேர்த்து, ஒரேவாக்யமாகத் தாத்பர்யங்கொள்ளுகிறார், “திலக”வ்யாக்க்யாநகாரர்.

† கோவிந்தராஜர், “தேவகந்தர்வரையொத்த” என்பதற்கு, “லக்ஷ்மி, ஸ்ரீமந்நாராயணன், ஸர்வதா ஸாமகாநஞ்செய்யும் முக்தர், ஆகியஇவர்களுக்கு ஸமாநரான” என்றும் ஸராஸதமமாக ஒரு தாத்பர்யம் எழுதுகிறார்.

२५

२५

२५

உகூ

நகடி

五

五五〇

五子

五 五

॥ १५ ॥

五五

த. வெ

௩ ஸ்ரீ ராஜாயணை வாகுக்காணெ வுயரே ஸமபு. ஸநெ வஃ.

வாழுகெ வாஸு ராஜாய நுாஸம் உதா வுந்வுநம்||
நிவதயாபாஸ ததெதா ஹதம் ஹதாமுஜம்| ௩௭௨

ஸ காபிநவாபெவ ராபிவாபாவுவஸுஸந்||
நநிமுாபெகரொபாஜிம் ராபிமபிநகாபி யா| ௩௮௨

(சுய சூரணுகாணகயாஸஜஹம்:—)

மதெ து ஹதெ ஸ்ரீ பாநததுஸநெ ஜதெநியம்||
ராபிஸு வுநராவுகூ நாமஸு ஜநஸு வா
ததாபிநகரெகாபெ ந ஐணகாந விவெஸ ஹ|| ௪௦

வ விஸு து பிஹாரணம் ராபி ராஜீவநெவநம்|
விராயம் ராகுஸம் ஹதா ஸரஹம் ஐபுஸு ஹ||
ஸுநீகூம் வாபுமஸுத்ரம் வ* சுமஸுஸாதரம் தயா| ௪௧௨
சுமஸு வவநாநெவ ஜமுாநெஹம் ஸராஸநி||

வஜம் வ வரபித் தஸுநிணீ வாசுபஸாயகா| ௪௨௨
வஸ்தஸுஸு ராபிஸு வநெ வநவநெஸஹ||
பிஷபொஹாபிநகெ வயாயாஸுரரகூஸாபி|| ௪௩௨

ஸ தெஷாம் வு திஸுஸு ராவ ராகுஸாநாம் தயா வநெ|| ௪௪

வ திஜாதஸ் ராபிண வயஸுயத் ரகூஸாபி||
பிஷ்ணாபிமிகு வாநாம் ஐணகாரணுவாலிநாபி|| ௪௫
தெந ததெத்ர வ வஸதா ஜநஸுநநிவாலிநீ|
விரநிவிதா ஸநிவபுணவா ராகுஸலீ காபிரநிவிணீ|| ௪௬

த தஸுநிவபுணவாவாகுபாபுபுதாநவபுராகுஸாந்||
வரம் திஸிரஸம் நெவ ஐநிஷணநெவ ராகுஸாபி||
நிஜவாந ரணெ ராபிஸெஷாநெவ வபாநமுாந்|| ௪௭௨

வநெ தஸிநிவஸதா ஜநஸுநநிவாலிநாபி||
ரகூஸாம் நிஹதாநாஸநஹஸுரணி வதமுபுஸா| ௪௮௨

ததெதா ஜாதீவயம் ஸுதா ராவணம் கெயாபிநிபுதம்||
ஸஹாயம் வரயாபாஸ பாந் வநாபி ராகுஸாபி|| ௪௯௨

* “வ சுமஸுஸாதரம்” ஐததுத் ஸநுஹவம், “வாகெதா
ஸா விவகூபிநெகூதெ” ஐதி வாகெ வஹிதாயா நெவகூபி
ததாத், சூஷததாஜா ஸாயுரிதி விஜெயம்.

பரதருக்குத்தமையனாகியராமர், இந்தப்பரதருக்கு அரசாளுவதற்காக (தமது)பாதுகைகளை (தமக்கு)பதிலாகக் கொடுத்து பரதரைப் பலதடவை அச்சித்ரகூடபர்வதத்திலிருந்துத் திரும்பிப்போம்படிசொன்னார். ௩௭9

அந்தப்பரதர் (தமது)கோரிக்கையை யடையாமலே ராமரதுபாதுகைகளை ஸேவித்துக்கொண்டு ராமரதுவரவையெதிர்பார்த்துக்கொண்டு நந்தித்ராமத்தில் அரசாண்டுகொண்டிருந்தார். ௩௮9

(இனி ஆரண்யகாண்டகதாஸங்க்ரஹம்:—)

பரதர் (திரும்பிப்)போகவும், ஸ்ரீமானாய், ஸத்யஸந்தராய், ஜிதேந்த்ரியராயிருக்கும் ராமர், நகரத்து ஜநங்கள் அச்சித்ரகூடபர்வதத்திற்கு வருவதைக் கண்டு, (பித்ருவசநபரிபாலநம்)ஒன்றிலேசென்றசித்தமுடையராய் பலவுட்காடுகளுற்றதானதண்டகாவரத்தில் ப்ரவேசித்துவிட்டார்; ஐயோ! ௪௦

கமலக்கண்ணர் ராமர், (தண்டகையென்னும்)மஹாரண்யத்திற் ப்ரவேசித்து விராதனென்னும் ராக்ஷஸனைக் கொன்று, சரபங்கரையும், ஸுதீக்ஷணரையும், அகஸ்த்யரையும், (ஸுதர்சநரென்னும்பெயரையுடைய) அகஸ்த்யப்ராதாவையும் கண்டார்! ௪௧9

அகஸ்த்யரதுசொல்லால் இந்த்ரானது வில்லையும், கத்தியையும், (எவ்வளவுப்ரயோகித்தபோதிலும்)ஒயாதபாணங்களுற்ற வம்பரத்தூணியையும் மிகவும்ஸந்தோஷத்துடன் எடுத்துக்கொண்டார். ௪௨9

அந்த ராமர் வந்ததில் வநசரர்களோடு கூட வாஸஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், அஸுரர்களையும்ராக்ஷஸர்களையும் வதஞ்செய்யவேண்டி ருஷிக ளெல்லோரும் எதிர்கொண்டுவந்தார்கள். ௪௩9

அந்தராமர், ராக்ஷஸர்களின் வந்ததில் (அதாவது தண்டகாவரத்தில்) அந்தருஷிகளுக்கு அப்படியே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிக்கொடுத்தார். ௪௪

கிட்டத்தட்டஅக்ரியையொத்துத் தண்டகாரண்யத்திற்குடிபெற்றிருக்கும் ருஷிகளுக்கு ராமரால் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்யப்பட்ட விஷயமென்னவென்றால் யுத்தத்தில் ராக்ஷஸர்களை வதஞ்செய்வது. ௪௫

அங்கே வலித்துக்கொண்டிருக்கையில், அந்தராமரால் ஜநஸ்தாநத்திற்குடியிருக்கும் நினைத்தரூபமெடுக்கவல்ல சூர்ப்பணகையென்னும் ராக்ஷஸி விகாரரூபமுடையவளாகச்செய்யப்பட்டாள் (அதாவது காத முக்குகள் அறுக்கப்பட்டாள்). ௪௬

ராமர், (அவ்வாறு சூர்ப்பணகையை காதமுக்குகளை அறுத்துத் தூரத்திவிட்ட) பிறகு சூர்ப்பணகையின்சொல்லால், (போர்புரிய)இழிந்த ஸகலராக்ஷஸர்களையும், கரணையும், த்ரிசிரஸஸையும், தூஷணனென்னும் ராக்ஷஸனையும், அவர்களுடைய வழியைப்பின்சென்றவர்களையும் யுத்தத்தில் ஒருவனைக்கூடவிடாமல் கொன்றார். ௪௭9

(ஸையம்முதலானஸஹாயமொன்றுமின்றி) அவ் வந்ததில் வலித்துக்கொண்டிருந்தராமரால் ஜநஸ்தாநத்திலுள்ள பதினாலாயிரம் (ப்ரதாந)ராக்ஷஸர்கள் அடித்துக்கொல்லப்பட்டார்கள். ௪௮9

பிறகு ராவணன், ஜ்ஞாநிகளின்வதத்தைக் கேட்டுக் கோபத்தால்மோஹங்கொண்டு, மாரீசனென்னும் ராக்ஷஸனை (வீதாபஹாரத்திற்காக) ஸஹாயனாகக் கோரினான். ௪௯9

‘ஓராவண! மிகுந்தபலமுடைய அந்தராமரோடு உமக்குப்பகைத் தகாது’ (என்று) மாரீசனாள் அந்த ராவணன் பலவாறாய்த் தகையப்பட்டான். ௫௦?

அப்போது ராவணன், காலனாற்றாண்டப்பட்டமையால் அவ் வாக்யத் தை யநாதரித்து மாரீசனுடன்கூடி அந்தராமருடைய ஆச்ரமஸ்த்தாநத்திற்குச் சென்றான். ௫௧?

மாயாவியாகிய அம்மாரீசனைக்கொண்டு, ராஜபுத்தர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களை வஞ்சித்து, ஜடாயுஸ்என்னும் க்ருத்ரத்தை ஹிம்லித்து, ராமருடைய பார்யையாகியவீதையை அபஹரித்தான். ௫௨?

ராகவனார், (நெடுவழியில் ராவணனாள்) அடித்துத்தள்ளப்பட்ட (ஜடாயுஸ்என்னும்)க்ருத்ரத்தைக் கண்டு வீதையை (ராவணனாள்)அபஹரிக்கப்பட்ட வளாகக் கேட்டு சோகத்தால் மிகத்தபித்து, கலங்கியபுலன்களும் றமுதார். ௫௩?

அதே (வீதையைஅபஹரித்ததாலுண்டானசோகத்திற்கும்மேலான) சோகத்தாற் குழப்பிட்டு ஜடாயுஸ்என்னும் க்ருத்ரத்தைத் தஹநஞ்செய்து வநத்தில் வீதையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கையில், விகாரமானசரீரமுற்று பயங்கரமானபார்வையையுடைய கபந்தனென்னும் ராகுஸஸ்வபாவனைக் கண்டார்; ௫௪?

மஹாபாஹுவானராமர், அக்கபந்தனைக் கொண்டு (அவன்கேட்டுக்கொண்டதனாள்) தஹநஞ்செய்தார்; அவனும் (அதனாள்) ஸவர்க்கமடைந்தான். ௫௫?

அக்கபந்தனும் ‘ராகவா! (குருசச்ருஷைமுதலான)தர்மங்களைச்செய்துகொண்டு (அதிதிஸத்காரம்முதலான)தர்மங்களில்நிபுணையாகி ஸந்நயாஸாச்ரமத்திலிருக்கும் சபரியின்முன்னே போம்’ என்று இந்தராமருக்குச் சொன்னான். ௫௬?

(சபரியினுடையஆசார்யநிஷ்ட்டையைக்கேட்டு)மிகவும்ஸந்தோஷித்து (அவனுடையமோக்ஷப்ராப்தி)ப்ராதிபந்தகநிவ்ருத்திசெய்வதற்காய் அத் தசரதகுமாரர் ராமர் சபரியின்முன்னே சென்றார்; சபரியினால் * நன்றாய் பூஜிக்கப்பட்டார். ௫௭?

(இனி கிஷ்கிந்தாகாண்டநதாஸங்க்ரஹம்:—)

பம்பாநதியின்கரையில், ஹநுமானென்னும் வானரரோடு ஸந்தித்தார்; (பிராட்டியுடன்சேர்ப்பிப்பவருடன்ஸந்தித்தபடியால்) ஸந்தோஷம். ௫௮?

ஹநுமானுடையவசநத்தால் ஸ-கர்வரோடுஞ் சேர்ந்தார். ௫௯?

* நன்றாய் என்பதற்குக் கோவிந்தராஜீயத்திலுள்ள விசேஷார்த்தம்:—“அறுபதினாயிரவர்ஷம்பிள்ளையில்லாதிருந்ததசரதரன்புடனிட்ட ப்ரஸாதத்திற்கும் மேலாயிருந்தது அந்தக்ஷணத்திற்கிட்டியசபரி ஸமர்ப்பித்த ம்ருஷ்ட்டாநம். சரபங்கர்முதற்கொண்டு அகஸ்த்யர்பர்யந்தமானவர்கள்பண்ணினவையெல்லாம் ஸாதாரணபூஜை; சபரிபண்ணினதே நன்றான பூஜை; ஏனென்றால்: அவள் ஆசார்யநிஷ்ட்டையுள்ளவள்; ‘எனக்கு என்பகத்தர்களிடத்தில்பகத்திபண்ணினவர்களிடத்தில் அதிகப்ரீதி’ என்று பகவான்சொல்லியிருக்கிறான். அல்லது, நன்றான பூஜையாவது, நல்லரஸமுள்ளதாயென்றுபரீக்ஷித்தெடுத்துவைக்கப்பட்ட பழங்களைப் புஜிப்பித்தல்.”

ஸஜெ வம். ஸ்ரீராமோயணெ வாங்காணெ ப்ருயகிம் ஸமப்தம். ௯

வாயுபோணஸு_வவஹு_வஸொ ரோநீ_வந ஸ ராவணம்||
ந விரொயொ வமவதா க்ஷரோ ராவண தெந தெ ௩௦௨

கநாடித்ய து தஜாக்யம் ராவணம் காமவொழிதம்||
ஜமாதி ஸஹரோநீ_வஸுஸ்யாஸு_வபேடி_வ தஜா ௩௧௨

தெந ரோயாவிநா டி_வரூபவாஹு_வ நபுவாத்ஜை||
ஜஹார ஹாயு_வம் ராசிஸ்ய ம்யு_வம் ஹதா ஜடாயுஷி_வ ௩௨௨

ம்யு_வம் வ நிஹதம் டி_வஷா ஹதா_வம் ஸு_வதா வ ரெபி_வயி_வ ௩௩௨
ராவவஸொ_வகஸந_வதெ_வ வி_வவா_வகா_வக_வநி_வயி_வ ௩௪௨

ததெஸு_வநெ_வவ ஸொ_வகெ_வந ம்யு_வம் டி_வஷா ஜடாயுஷி_வ ௩௫௨
ரோ_வயு_வபோ_வணா_வ வ_வநெ_வ லீ_வதா_வம் ராக்ஷஸம் ஸநடி_வஸ_வடி_வ ஹ
கஸ_வந_வநா_வதி ரா_வகெ_வவண_வவிக்ரு_வதம் வெ_வரடி_வஸ_வடி_வந_வ ௩௬௨

தம் நிஹத்ய_வ தி_வஹா_வவா_வஹ_வடி_வடி_வஹ ஸம_வடி_வதஸு_வ ஸம் ௩௭௨
ஸ_வதா_வஸ்ய_வ கய_வயா_வரோ_வஸ_வ ஸ_வவ_வநீ_வம் ய_வடி_வதா_வரி_வணீ_வ ௩௮௨
ஸு_வதி_வணீ_வம் ய_வடி_வநி_வவ_வணா_வதி_வம_வவெ_வதி_வ ராவ_வவ* ௩௯௨

ஸொ_வடி_வஹ_வ ம_வஹ_வந_வஹா_வதெ_வஜா_வஸ_வவ_வநீ_வம் ஸ_வத_வஸ_வக_வடி_வநம்||
ஸ_வவ_வய_வடி_வ வ_வக_வஜி_வத_வஸ_வடி_வம_வரோ_வ டி_வஸ_வர_வயா_வத_வஜி_வ ௪௦௨

(சுய கி_வஷி_வநா_வகா_வண_வகயா_வஸ_வடி_வஹம்:—)

வ_வடி_வரோ_வ ஹ_வந_வடி_வதா_வ ஸ_வதெ_வதா_வ வ_வந_வரெ_வண_வ ஹ|| ௪௧௨
ஹ_வந_வடி_வத_வநா_வரெ_வவ ஸ_வதீ_வவெ_வண_வ ஸ_வரோ_வம_வதம் ௪௨௨

* “ராவவ_வ” உ_வதி_வ வ_வா_வநெ_வடி_வம்.

எ ஸ்ரீ ராராயணை வாகுக்காணெ ஸ்ரீயுமீ ஸ்ரீயுமீ. ஸ்ரீயுமீ வக்.

ஸ்ரீயுமீ வாய உ ததவக் ஸ்ரீயுமீ ராரோ உஹாவைக் ||
சூழிதஸூயாவத் ஸ்ரீயுமீ தாயாஸ் விஸெஷத் || ௩௬௨

ஸ்ரீயுமீ வஸூவி ததவக் ஸ்ரீயுமீ ராரோ வாத் ||
உகார ஸ்ரீயுமீ ராரோ ஸ்ரீயுமீ தஸெஷவாத் || ௩௬௩

ததொ வாத் ராரோ ஜெந வெராத் ஸ்ரீயுமீ ||
ராரோவாத் ஸ்ரீயுமீ ஸ்ரீயுமீ ஸ்ரீயுமீ வாத் || ௩௬௪

ஸ்ரீயுமீ ஜாத் உ ராரோ ஜெந வாத் ஸ்ரீயுமீ ||
வாத் ஸ்ரீயுமீ வாத் தத் ஸ்ரீயுமீ ராரோ வாத் || ௩௬௫

ஸ்ரீயுமீ வஸூவி ததவக் ஸ்ரீயுமீ ராரோ வாத் ||
வாத் ஸ்ரீயுமீ வாத் ஸ்ரீயுமீ ராரோ வாத் || ௩௬௬

ராரோவாத் ஸ்ரீயுமீ தத் ஸ்ரீயுமீ ராரோ வாத் ||
வாத் ஸ்ரீயுமீ வாத் ஸ்ரீயுமீ ராரோ வாத் || ௩௬௭

உதயிதா உஹாவாத் ஸ்ரீயுமீ வாத் ||
வாத் ஸ்ரீயுமீ வாத் ஸ்ரீயுமீ ராரோ வாத் || ௩௬௮

ஸிஷெ உ வாத் ஸ்ரீயுமீ ராரோ வாத் ||
வாத் ஸ்ரீயுமீ வாத் ஸ்ரீயுமீ ராரோ வாத் || ௩௬௯

தத் ஸ்ரீயுமீ ததவக் ஸ்ரீயுமீ ராரோ வாத் ||
வாத் ஸ்ரீயுமீ வாத் ஸ்ரீயுமீ ராரோ வாத் || ௩௭௦

மஹாபலமுடைய ராமர், அவ்வரலாற்றை யெல்லாம் ஸுக்ரீவருக்குச் சொன்னார்; வீரதையின் அவ்வரலாற்றை (அதாவது ராவணனபஹரித்ததை) முதலிலிருந்து நடந்தப்படி விசேஷமாகச் சொன்னார். ௩௧௭

வாநரராகிய ஸுக்ரீவரும் ராமருடைய அவ்வரலாற்றை யெல்லாம் கேட்டு, (இவர் ஒருப்யோஜனத்தை நம்மிடத்திலபேக்ஷிக்கிறபடியால் நம்முடைய கார்யத்தையும் நிறைவேற்றுவிப்பர் என்று) ஸந்தோஷித்து, அக்ஷிஸாக்ஷியாக ராமரோடு ஸக்யஞ் செய்துகொண்டார். *௩௧௮

பிறகு, (பரமஸுஹருத்தான ஸ்ரீராமருடைய துக்கமானவரலாற்றைக்கேட்டதனால்) வருந்தின வாநரமன்னரான ஸுக்ரீவரால், (வாலியோடு)பகைஎப்படி உண்டாயிற்றென்பதைப்பற்றின ஸகலவருத்தாந்தமும் ஸ்நேஹத்தால் ராமருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. ௩௧௯

தெரிவித்தவுடனே அந்தருச்யமுகபர்வதத்தில் ராமரால் ப்ரதிஜ்ஞையெய்யப்பட்டது; வாநரராகிய ஸுக்ரீவரும் வாலியினுடைய பலத்தை (ராகவனால் ஸந்நிதியில்) சொன்னார். ௩௨௦

ஸுக்ரீவர், ராகவர்லிஷயத்திலும், (இவர்வாலிவதஞ்செய்யவல்லரோ அல்லரோ என்று) வீர்யத்தைப்பற்றி நித்யம் ஸந்தேஹித்துக்கொண்டிருந்தார். ௩௨௧

மேலும், ஸுக்ரீவர், ராகவரிடத்தில் நம்பிக்கையுண்டாவதற்காக, (அதாவது ராகவருடைய பலத்தை அறிவதற்காக) பெரியமலையையொத் துயர்ந்துள்ள தூந்துபியின் சரீரத்தை (எடுத்துப்போடுமென்று) காட்டினார். ௩௨௨

மிகுந்தபலமுற்று (அதற்குத்தகுந்த)பெருங்கைபடைத்தராகவனால், (இது நமக்கெவ்வளவென்று) கொஞ்சஞ்சிரித்து (அத்துந்துபியின்) அஸ்தியைக் கண்டு, காற்கட்டைவிரலால் (எடுத்து) சிறிதும் குறையாத பத்துயோஜனைத்தூரத்தில் உயரவெறிந்தார். ௩௨௩

அப்பொழுது (ராமர் ஸுக்ரீவருக்குத்தம்மிடத்தில்) நம்பிக்கையுண்டாகவேண்டி மீளவும் ஒரு மஹாபாணத்தாலே ஏழு ஸாலவ்ருக்ஷங்களையும், (அதன் ஸமீபத்திலிருந்த) பர்வதத்தையும், (கீழ்லோகங்களிலாறாவதான) ரஸாதலத்தையும் பிளந்தார். ௩௨௪

பிறகு அந்தஸுக்ரீவர் (மனிதர்கள் செய்யமுடியாத) அச்செய்கையால் நம்பி (சீக்கரத்திலே ராஜ்யத்தைப்பெறப்போகிறோமென்று) களித்தமனதுடையராய் (தம்மை) மஹா (ராஜ) வாநரராகரினைத்து ராமரோடு கூடி, உடனே குஹைபோல் பர்வதமத்யத்திலிருக்கும் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றார். ௩௨௫

* இந்தச் ஸ்லோகத்திற்கு கோவிந்தராஜீயத்திலுள்ள விசேஷார்த்தம்:—“வாநரராகிய ஸுக்ரீவரும் ராமரோடு ஸக்யஞ் செய்துகொண்டாரென்பதனால் (ஒரு குரங்கின்) ஸ்நேஹம் (ராமருக்குத்) தகாததென்பது தோற்றுகிறது; இதனால் (மஹானாயுள்ளவன் அல்பனோடு மிகவும் கலந்திருப்பதாகிற) ராமருடைய ஸௌசீல்யமென்கிற திவ்யகுணம் கரைபுரண்டிருகிறதென்று எற்படுகிறது. குஹர்ஹீநமான (வேடஜாதி) மதுஷ்யராகையால் அவருக்கு ஸகாவாயிருந்தது ராமருக்கு ஸௌசீல்யமுண்டென்பதற்குக் காரணமாயிற்று; அதிலும் ஸ்த்ரீயாகையால் சபரியினிடம் எழுந்தருளினது அதைக்காட்டிலும் ஸௌசீல்யமாயிற்று; ஸுக்ரீவர்தீர்யக்ஜாதியாகையால் அதைக்காட்டிலும் ஸௌசீல்யமாயிற்று என்று கருத்து.

பிறகு, (தாம்)சிறந்தவாநரரென்கிறநிச்சயமுள்ளவரும் (ஸந்தோஷத்தால்)துக்கம்மாறினதற்கடையாளமான)ஸ்வர்ணம்போற்பிங்களவர்ணமுற்றவரும் (கர்ஜிப்பதற்கேற்றபெரியகண்டத்வநியையுடையரும்)ஆகியஸுக்ரீவர் (யுத்தத்திற்காக)வீம்ஹநாதம்செய்தார். ௬௭

வாநர்களுக்குராஜாவாகியவாலி மஹத்தான(இதற்குமுன்செய்ததற்குமேலான) அக் கூச்சலால் வெளியிற்புறப்பட்டான். ௬௮

அப்பொழுது தாரைக்கு நன்மொழிகளைச்சொல்லிவிட்டு, ஸுக்ரீவரோடு (யுத்தஞ்செய்ய)ஸந்தித்தான். ௬௮?

ராகவர் அந்தயுத்தபூமியில் இவ்வாலியை ஒரு பாணத்தாலே அடித்தார்.௬௯ ராகவனார், ஸுக்ரீவரது(ப்ரார்த்தனா)வாக்யத்தால் யுத்தத்தில் வாலியைக் கொன்று அவ்வாலிராஜ்யத்தில் ஸுக்ரீவரையே (அரசராக)ஸ்தாபித்தார்.

வாநர்சேஷ்ட்டரான(வாநர்கட்குஅரசரான) அந்தஸுக்ரீவர், ஜநகநிருமகளைப் பார்க்கநினைத்து(அதாவதுதேடநினைத்து) வாநர்க ளெல்லோரையும் அழைத்துத் திக்குகளைநோக்கிப் புறப்படச்செய்தார். ௭௦

(இனி ஸந்தரகாண்டகதாஸங்க்ரஹம்:—)

பிறகு மிகுந்தபலமுடைய ஹநுமான், ஸம்பாதியென்னும் க்ருத்ரத்தின்சொல்லால், நூறுயோஜநம்விஸ்தீர்ணமான லவணஸமுத்ரத்தைப் பாய்ந்துத்தாண்டினார். ௭௧

லங்கா புரியை யடைந்து, அங்கு அசோகவநஞ் சென்று (ராமரையே)த்யாநஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற லீதையைக் கண்டார். ௭௨

(ராகவனார்கொடுத்தகணையாழியாகிற) அடையாளத்தைக் கொடுத்து, ஸுக்ரீவஸக்க்யம்முதலான)வரலாற்றையும் தெரிவித்து, வைதேஹிக்குத் தேறுதலையுஞ்சொல்லி, தோரணவாயிலை இடித்துப்பொடித்தார். ௭௩

ஈந்து ஸேநாபதிகளையும், ஏழு மந்த்ரிபுத்தரர்களையும், சூரனாகிய அக்ஷுமாநனையும் (அடித்துப்)பிசைந்துவிட்டு, (இந்த்ராஜித்தின்அஸ்தரத்தால்)கட்டுதலை அடைந்தார். ௭௪

பிறகு வீரரான மஹாகபிஹநுமான் ப்ரஹ்மாவினது வரத்தால் தம்மைப் பரயத்நமின்றி (இந்த்ராஜித்தின்)அஸ்தரத்தினின்று விடுபட்டவராக வறிந்து கயிற்றூற்கட்டியிழுக்கின்ற அந்த ராக்ஷஸர்களை (சினங்கொள்ளாமற்)பொறுத்து, மிதிலைக்கொன்றிருமகளான லீதையன்றி லங்கா புரியை (எல்லாம்) தஹித்து, ராமருக்கு (லீதாதர்சநமென்கிற)இனியதைச் சொல்லத் திரும்பி வந்துசேர்ந்தார். ௭௫

அளவிடமுடியாதபுத்தியையுடைய அந்தஹநுமான், †மஹாத்மாவான ராமருடைய முன்னேசென்று ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து, ‘உள்ளபடி லீதை காணப்பட்டாள்’ என்று விண்ணப்பம்செய்தார். ௭௬

† இங்கு “மஹாத்மாவான”என்பதற்குத்தாத்பர்யம், “லீதையைப்பிரிந்தும்மிகுந்ததைர்யமுடையரான”என்று கோவிந்தராஜர் எழுதுகிறார்; “பரமாத்மாவான”என்று மஹேஸ்வரதீர்த்தர் எழுதுகிறார்.

(இனி யுத்தகாண்டகதாஸங்க்ரஹம்:—)

பிறகு (ராகவனார்,) ஸுகீர்வருடன்கூடிப் பெருங்கடலின் கரையைச் சென்று ஸுகீர்யனையொத்த பாணங்களாற் கடலை (பாதாளபர்யந்தம்) கலங்கச் செய்தார். எக

நதிகளுக்குப்பதியாகிய ஸமுத்ராஜன் தன்னை (ராகவருக்கு) காண்பித்தான் (அதாவது ரூபத்துடன்வந்து சரணாகதிசெய்தான்); (ராகவனார்,) ஸமுத்ராஜனதுசொல்லால் நலனைக்கொண்டு ஸேதுவைச் செய்வித்தார். அ௦

ராமர் அந்தஸேதுவினால் லங்கா புரியைச் சென்று யுத்தத்தில் ராவணனைக் கொன்று லீதையை யடைந்துப் பிறகு, (பௌருஷத்தைநிர்வஹிப்பதற்காக சத்ருவைக்கொன்று லீதையை மறுபடியும் அடைந்தேன், பரக்ருஹத்திலிருந்தவளை எப்படியழைத்துக்கொள்வேனென்று லோகாபவாதத்திற்குப்பயந்து,) மிகுந்த வெட்கத்தை யடைந்தார். அக

அதனால் ராமர், அப்படிப்பட்டபதிவ்ரதைத்தனமுள்ள லீதையைப்பார்த்து (தேவாதி) *ஜநங்களின்ஸபையில் கடுமொழியைச் சொன்னார்; பதிவ்ரதையான அந்த லீதை (அதை)பொறுக்கமுடியாமல் அக்ரிப்ரவேசஞ்செய்தான்.

பிறகு ராமர், அக்ரியின்சொல்லால் லீதையை (த்ரி-காணங்களிலும்)தோஷகந்தமற்றவளாக வறிந்து, மிகக்களித்து ஒளிபெற்றார்; ஸகலதேவர்களாலும் (ராமருடையதர்மப்பற்று ஆச்சர்யம்என்று)பூஜிக்கப்பட்டார். அங

மஹாத்மாவான ராகவருடைய அந்த(ராவணவதமென்கிற) பெருஞ் செய்கையால் மூவுலகும் ஜங்கமஸ்தாவரங்களோடும், தேவர்ஷிகணங்களோடும் கூட களித்தது. அச

ராமர், விபீஷணருக்கு (ராக்ஷஸராஜாவாகச்செய்வதாய்ஸமுத்ரதீரத்தில்சொன்னதோடுவிடாமல்) லங்கையிலும் ராக்ஷஸராஜாவாயிருக்கும்படி முடிசூட்டுவித்து (நினைத்தபடி)கார்யத்தைமுடித்து அப்பொழுதுதான், (தாம்முக்கியமாய்க்கொடுப்பதுகைங்கர்யாதிமோக்ஷாந்தமாகையாலும் ஐச்வர்யாதிகள்ஆதுஷங்கிகம்அதாவதுஇடைப்பலன்ஆகையாலும் மோக்ஷத்தையேஅபேக்ஷித்துப் பரதன்போல் விபீஷணரும்ராஜ்யம்வேண்டாமென்றுசொல்லிவிட்டால், உம்மைலங்காதிபதியாகச்செய்கிறேனென்ற நம்பாதிஜ்ஞையும் பலியாமற்போய்விடுமே! இப்போது ஆச்ரிதரானவிபீஷணருக்குப்பட்டாபிஷேகம்செய்விப்பதன்றோ நமக்குப்பெரும்பேறு! ராவணவதமும்லீதாப்ராப்தியும் இடைப்பலனாயிற்றே! எதுஎப்படியாகுமோ! என்கிற)குறைகள் தீர்த்து மிகவும்ஸந்தோஷமடைந்தார்; ஆச்சர்யம் (ராமருடையஸத்யப்ரதிஜ்ஞை)!

* கோவிந்தராஜீயம்:—“ஜநங்களின்ஸபையில்என்றதனால், (ராமருக்குலீதையின்பதிவ்ரதைத்தனம்தெரிந்திருந்தும், லோகத்திற்கு)நம்பிக்கையுண்டாவதற்காக சபதம்செய் என்று சொன்னதாக ஏற்படுகிறது.”

† இதற்குப்ரமாணம்:—“ஸ்ரீராரொமுய்யபூஸா ஹொமாஹொஸ்வாநுஷஜிகாநஃ டிஷாதி யூயதாஹொஸாஹொஸ்வமபூபுஷொ ஹரிஃ॥”

ராமர், (தம்ஜயத்தைப்புகழுவந்த)தேவதைகளிடத்தினின்று வரத்தைப் பெற்று, (யுத்தத்தில்வீழ்ந்துகிடக்கும்)வாநரர்களை ஸ்வஸ்த்தமாயிருப்பவர்களைப்போலெழுப்பி, (வீழ்வுணதிகளான)அன்பர்களாற்குழப்பட்டு புஷ்பகவிமாநமேறி அயோத்தையைக்குப் புறப்பட்டார்.

ராமர், பரத்வாஜாச்ரமத்தைச் சென்று, (அங்கு ஒருநாளிருந்துபோகவேண்டுமென்றுபரத்வாஜர்ப்ரார்த்தித்ததிறம் பதினான்காவதுவர்ஷத்தின்கடைசிதிநமாகையால், பதினான்குவர்ஷங்கள்பூர்ணமாகும்திறம் வந்துவிடுகிடு, எனன்று பரதருக்குச்சொல்லியிருக்கிறபடியால் அந்த) ஸத்யத்தைநிறைவேற்றுவதற்காக பரதருடையஸமீபத்திற்கு ஹதுமானை அனுப்பினார்.

அவர் அப் புஷ்பகவிமாநத்தி லேறி ஸுகீவரோடு கூடி முன்நடந்த(பரதருடைய)கதையைச் சொல்லிக்கொண்டு சீக்கரமாகவே நந்திக்ராமத்திற்குப் போனார்.

ராமர் (பித்ருவாக்யபரிபாலநாதிகளைச்செய்தபடியால்)வ்யஸநங்கள்தீர்த்து ந்திக்ராமத்தில் ப்ராதாக்களோடு கூடி ஜடையை விடுத்து, வீதையை ஸமீபத்திலடைந்து (அதாவதுபிராட்டியுடன்பட்டாபிஷித்தராய்) மறுபடியும் ராஜ்யத்தை யடைந்தார்.

(ராமர்ராஜ்யத்தைப்பெற்றதனால் லோகத்திற்குண்டாகியஅதிசயத்தைச் சொல்லுகிறேன்—) லோகம் (புறமும்உள்ளும்ஆநந்தம்தோற்ற) மயிர்க்குசிமணங்களித்து, (நினைத்தவையெல்லாம்கைகூடியதால், அல்லது தாங்கள்ச்சித்தபடியராமர்ராஜாவாகவருதல்கைகூடியதால்) ஸந்தோஷித்து, (முன்னேராமரைப்பிரிந்ததனுலுண்டானஇளைப்புநீங்கியதனால்) புஷ்பட்டியாய், நல்ல(ராமபகத்திபூர்வமான)தர்மத்தைச்செய்து (அல்லது ச்ரேஷ்டதர்மமானவைங்கர்யத்தைச்செய்து), (கைங்கர்யவிரோதியானசரீர)வ்யாதியற்று, (மனோ)வ்யாதியுமற்று, துர்ப்பிஷபயமற்று (கைங்கர்யஸாமக்ரிகள்நிறைந்துஇருந்தது)

(இனி வர்ணாச்ரமதர்மபரிபாலநத்தைமுக்க்யமாகக்கொண்ட

உத்தரகாண்டகதையின் ஸங்க்ரஹம்:—)

புருஷர்கள் ஓரிடத்திலும் (ஒருஸமயத்திலும்) ஒரு புத்தர்மரணத்தையும் *பார்க்கப்போகிறதில்லை; ஸ்த்ரீகளும் எப்போதும் † அவிதவைகளாகவும் (அதாவது ஸுமங்கலிகளாகவும்) பதிவ்ரதைகளாகவும் இருக்கப்போகிறார்கள்.

அந்தராஜ்யத்தில், (தாபத்ரயங்களுள் ஆதிதைவிகமாகிய) அக்நியினாலுண்டான ஒரு பயமும் (இருக்கப்போகிறது)இல்லை (ராகவனார் பரமாத்மாவாகையால் அவரிடத்தில் அக்ந்யாதிசைவபூதங்களும் நடுங்குகிறபடியால் தன்கையின்உபயோகத்திற்குஅதிகமாய் ப்ரதிகூலமாய் அக்நி எரியாது), ஜந்துக்கள் ஜலங்களில் முழுகிசாவப்போகிறதில்லை (அஜாக்ரத்தையால்முழுகிவிட்டஜந்துவையும் ஜலம் மேலேதூக்கிக்கரையில்தள்ளிவிடும்), வாயுவினாலுண்டான ஒரு பயமும் (இருக்கப்போகிறது)இல்லை; (ஆத்யாத்மிகமாகிய) ஜ்வரத்தினாலுண்டான (ஒரு) பயமும் (இருக்கப்போகிறது)இல்லை, பசியினாலுண்டான (ஒரு) பயமும் (இருக்கப்போகிறது)இல்லை; (ஆதிபௌதிகமாகிய)திருட்டினாலுண்டானஒருபயமும் (இருக்கப்போகிறது)இல்லை.

வெஹ் வஃ. ஸ்ரீராமோயணெ வாககாணெ ப்ரயஜிம்ஸமஃ. க௦

பெவதாஹொ வரம் ப்ராபு ஸஜிதாவு உ வாநராநஃ।
கயொபூரம் ப்ரஹிதொ ராஜிம் வுஷ்டிகண ஸஹுஷுதம்॥ அக

ஹஜாஜாஸுஜிம் மதா ஸ்ரீராஜிஸ்துவராசுஜிம்।
ஹதஸுஜாதிகம் ராஜொ ஹநஞ்சிநம் வுஸஜ்யதஃ॥ அஎ

வாநராபுராயிகாம் ஜயநுஜீவஸஹிதஸு ஸம்।
வாஷுகம் ததாராம் ஹநநிமுரஜிம் யயள ததா॥ அஅ

நநிமுரஜெ ஜடாம் ஹிதா ஸ்ராத்விஸஹிதொநவம்।
ராஜிஸ்தாஜிநுப்ராபு ராஜிம் வாநரவாஷ்வாநஃ॥ அக

புஷுஷுஜிதொ ஹகஸுஷுதம் வாஷுஸுயாஜிபுகம்।
நிராஜிபொ ஹரொமஸு ஜுனிபுகுஹயவஜிபுகம்॥ கூ௦

(சய உதரகாணகயாஸஹம்:—)

ந வாதுரணம் கிஜிபுகுதி வாருஷாஃ கவிதஃ।
நாயபுஸாவியவா நித்யம் ஹிஷுதி வதிவ்ரதாம்॥ கூக

ந வாஜிம் ஹம் கிஜிநாவு ஜிஜிநி ஜநவம்।
ந வாதஜிம் ஹம் கிஜிநாவி ஜரக்யதம் தயா॥
ந வாவி க்ஷுப்யம் தத ந தஸுரஹம் தயா। கூஉற

ஸ்ரீராம உதி க்ரி யாவெஷாதஃ ஹ்ருதிஃ; வனகம் ராஜிபஜம் நா
ஜிவாகரஃ, சுநுதஃ மஹாவாகரஃ உதிவா வ்யாவேயபஃ.

* பாக்கப்போகிறதில்லையென்றதனால், ஒருஸமயமொன்றுண்டானபோ
திலும், உடனே ராகவர் பரிஹரித்துவிடுவர் என்று கருத்து.

† கௌஸல்யாதிகள் பிள்ளைபெற்றவர்களாகையாலும் வயதானவர்களா
கையாலும் விதவைகளன்றென்றே கருத்து.

கக ஸ்ரீராமாப்தெண வாகாப்தெண ப்ரபுதெண ஸப்தெண ஸப்தெண உப்தெண.

கமராணி உராஷாணி யநயாந்யுபுதாநி உ॥

நிதும் உழிதாஸுவெட யயா கூதயம்மெ தயா। கூந்

சுபாஷெபஸுதெநிஷா தயா ஷஹஸுபுஷணுதெகெஃ॥

மவா் கொடியுத் டிதா ஸ ஹயொகம் ப்ரபாஸதி।

சுஸ்தெயம் யநம் ததாஸ்ய ஹ்ணெஸ்யா சிஹாயஸாஃ॥ ௧௩

ராஜவம்சாநுதமுணாநாவயிஷுதி ராவவம்.

உரதுவடண்கு உயொகெஊவிநெஸெயெடு நியொகூதி || கூகூ

உயர்வடிவம் உயர்வடிவம் ராணி உயர்வடிவம் உயர்வடிவம் உயர்வடிவம்

நாரொ ராஜி² உவாவி¹ தா³ ஸ⁴ ஹ⁵ நியாக⁶ மதி⁷ ஷ⁸ தி⁹ || ௯௭

ஐஐம் பவித்ரம் வாபவம் பூணம் வெநெடிய ஸந்திதரீ.

யம் வடெஓ ராஜ்யரிதம் ஸவஃவாடுவெஃ ப்ரஃமதுதெ॥ கூடி

(அந்தராமராமாயணத்தில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி சொல்லப்பட்டது; இஷ்ட்டலித்தியும் சொல்லப்படுகிறது:—) நகரங்களும் தேசங்களும் (முறையே) தந்தாயங்களுடன்கூடினவைகளாக (இருக்கப்போகின்றன); (அதனாலே) யாவரும் க்ருதயுகத்தில் எப்படியோ அப்படி (த்ரேதாயுகத்திலும்) எப்போதும் ஸந்தோஷப்பட்டவர்களாக (இருக்கப்போகிறார்கள்). கூடு

(இவ்வாறு கூத்திரியர்களுக்கேவுரியதான ப்ராஜாபாலநமென்கிறதர்மம் சொல்லப்பட்டது; இந்தச்லோகத்தில், த்விஜர்களைச் சொல்லப்பட்டப்ராஹ்மணகூத்திரியவைசயர்களுக்குரியதர்மம் சொல்லப்படுகிறது:—) (கூத்திரியர்களுக்கு சரியாகஜநங்களைரகூதித்துஸம்பாதித்த த்ரவ்யத்திற்கே சுத்தியாகையால் அந்தப்படிரகூதித்துபெற்ற) பெருங்கீர்த்தியுடையரானராகவனார் அநேகஅச்வமேதயாகங்களையும் பஹுஸூவர்ணகமென்னும்யாகங்களையும் (முன்பின்செய்யவேண்டியமற்றுமுள்ளயாகங்களையும்) செய்து, ப்ராஹ்மணர்களுக்குப் பதினெயிரக்கோடி பசுக்களைக் கொடுத்து கணக்கில்லாத தந்தையும் கொடுத்து ப்ராஹ்மலோகத்தை (அதாவது ப்ராஹ்மமானதமது அப்ராக்ருதஸ்த்தாநமாகிய பரமபதத்தை) தம்மிச்சையால் அடையப்போகிறார். கூடு

(கீழ், தர்மங்களையதுஷ்டித்தாரென்பது சொல்லப்பட்டது; இதில் தர்மங்களையநடப்பித்தாரென்பது சொல்லப்படுகிறது:—) இந்த லோகத்தில் ராகவர் கூத்திரியவம்சங்களை (தனித்தனியேராஜ்யம் கொடுத்து) நூறுமடங்குவ்ருத்தியாகும்படி ஸ்தாபிக்கப்போகிறார்; நான்குவர்ணங்களையும் தம்தம்(வர்களைச்)ரமங்களுக்குத்தருந்த) தர்மத்தில் இருக்கும்படிசெய்யப்போகிறார். கூடு

(தர்மஸம்ஸ்த்தாபனத்தின் பெருமையையெடுத்துரைப்பதற்காக அதிககாலம் ராஜ்யபரிபாலனம்பண்ணினாரென்பது சொல்லப்படுகிறது:—) ராமர் பதினேராயிரவர்ஷகாலம் ராஜ்யத்தை உபாவித்து (அதாவது ஸௌசீல்யமென்கிறதிவ்யகுணமுள்ளவராகையால், ஜநங்கள் தம்மை அநுவர்த்திக்கவேண்டியிருக்க தாம் அவர்களை அநுவர்த்தித்து அநாயாஸமாயும் நல்லபடியாயும் ராஜ்யபரிபாலனம்செய்து) ப்ராஹ்மலோகத்தை (அதாவது ப்ராஹ்மமும்விஷ்ணுவுமானதமதுலோகமானவைகுண்டத்தை) அடையப்போகிறார். கூடு

(இனி இந்தராமாயணத்தைப்படிப்பது மோகூஸாதநம் என்பது சொல்லப்படுகிறது:—) சுத்தியாவதற்குஸாதநமும், (மேலும்) பாபத்தைப்போக்குவதும், (பாபத்தைமாத்திரம்போக்கும்ப்ராயச்சித்தம்போலின்றி) புண்யத்திற்கும்ஸாதநமும், ஸர்வவேதஸமாநமும்ஆகியஇந்த ராமசரித்ரத்தை (அதாவது ஸங்க்ஷேபராமாயணத்தை) எவன் (வேதத்தைப்போல் நியமத்தோடு ப்ரதிநிநமும்) படிப்பனோ (அவன், பூர்வோத்தரங்களான) ஸகலபாபங்களாலும் சேஷமின்றி*விடப்படுகிறான். கூடு

* இதற்குவேறுப்ரமாணம், ராமோபநிஷத்தில்:—‘ஸு ஹஹத்யாஸ ஹஸுராணி வீரஹத்யாஸகாநியா ஸுணுஸுபஸுராநவாநமநாநாநவாயநாநியா கொடிகொடிலஹஸுராணி உவவாநகஜாநுவி ஸவஸுராணி ப்ரணஸுநி ராஜ்யநஸு கீதநாத’”

(இவ்வாறு ராமசரித்ரத்தைப்படிப்பதற்குப் பலம் மோகும் என்று சொல்லப்பட்டது; இதில் ஆதுஷங்கிகமான அதாவது இடையில் உண்டாவதான பலத்தையும் சொல்லிக்கொண்டு, அந்தப்பலங்கள் படிப்பவனுடைய ஸம்பந்திஸம்பந்திபர்யந்தமுண்டாகும் என்று சொல்லப்படுகிறது:—) ஆயுளைக்கொடுப்பதும், ஆக்க்யாயிகாருபமும் (அதாவது இதிஹாஸமும்) ஆகிய இந்த(பால)†ராமாயணத்தைப் படிக்கின்ற மனிதன் புத்தரபௌத்தர்களுளோடு கூடியவனும் (முன்பின்னவர்களாகிய எல்லாரோடும் கூடியவனும்,) (ப்ருத்யர்பந்துமுதலான) கணங்களோடு கூடியவனுமாய், சரீரத்தைவிட்டு †ஸ்வர்க்கத்தில் (அதாவது பரமபதத்தில்) பூஜிக்கப்படுகிறான்.

கக

(இந்தபாலராமாயணத்தைப்) படிக்கும் ப்ராஹ்மணன் வாக்கிற்சிறப்பை (அதாவது வேதவேதாங்கங்களில்தேற்சியை) அடைவன்; (ப்ராஹ்மஜ்ஞாநமுண்டானவனே ஸத்து, உண்டாகாதவன் அஸத்து என்று ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால் இந்தராமாயணத்தினால் ப்ராஹ்மஜ்ஞாநமுண்டாகிறபடியால்) ஸத்தாகவுமாகுவன்; கூத்ரியன் (அதிக) பூமிக்குப்பதியாயிருத்தலை அடைவன்; வர்த்தகஜநம் வ்யாபாரலாபத்தை அடையும்; சூத்ர ஜநமும் மஹத்த்வத்தை அடையும்.”

க௦௦

இவ்வாறு ருஷியினால் சொல்லப்பட்டதும், (வால்மீகியினுடையதும்) முதற்காவ்யமுமாகிய ஸ்ரீராமாயணத்தில் (உசகூச்லோகங்களுள்ள ஸம்ஹிதையில்) பாலகாண்டத்தில் (ஸ்ரீராமாயணகதையின்) ஸங்க்ஷேபமென்னும்

முதல் ஸர்க்கம் (முற்றிற்று).

ஸங்க்ஷேபராமாயணம் ஸமாப்த்தம்.

—o—o—o—

†கோவிந்தராஜ்யம்:— “ராமாயணம்” என்பதற்கு, “ராமஸ்ய அயநம்” என்கிற வ்யுத்பத்தியால் “ராமனுடைய சரித்ரம்” என்றும், “ராமஃ அய்ய தே ப்ராப்யதே அநே” என்கிற வ்யுத்பத்தியால் “ராமனிடம் சேர்ப்பிப்பது” என்றும், “ராமஃ அயநம் ப்ரதிபாத்யஃ யஸ்ய” என்கிற வ்யுத்பத்தியால் “ராமனை எடுத்துச்சொல்வது” என்றும் பொருள். †“ஸ்வர்க்கலோகம் ஜ்யோதிஸ்ஸினால் சூழப்பட்டிருக்கிறது; அங்கே ஸ்வர்ணமயமான கோசமிருக்கிறது; அங்குள்ளவர்கள் தம்முலகத்திற்குவருகிறவர்களை மாலைமுதலியவைகளுடன் எதிர்கொண்டுசென்று பூஜிக்கிறார்கள்” என்று ச்ருதிசொல்லுவதனாலும், தேவர்கள்வலிக்கின்றஸ்வர்க்கம் அப்படியில்லாமையாலும், ஸர்வபாபங்களும் கழிந்தவனுக்கு ஸ்வர்க்கம்மாத்ரம் பலமல்லாமையாலும், இந்த்ராதிகளுக்கும் பொருமையிருக்கிறபடியால் அவர்கள் பூஜிக்கமாட்டார்களாகையாலும் இங்கு “ஸ்வர்க்கத்தில்” என்பதற்கு “பரமபதத்தில்” என்றே அர்த்தம்.

7 ஸ்ரீராமாயண வாயுகாணெ ப்ரியம் ஸமம். கஉ

வந்தாபுராநாயுஷம் வந்தாநாயணம் நரம்
ஸவந்தவளதஸமணம் பெரு ஸ்ரீமது ஸ்ரீயதெ||

கக

வந்திஜா வாயுஷவதீயாத் *ஸ்யாத் க்ஷத்ரி பொ ஹரிவதி
தீயாத்| வணிகநம் வணிகமதீயாத் ஜநஸு ஸகுஜொஹி
ஹதீயாத்||

க௦௦

ஹதீயாத் ஸ்ரீராமாயண (வாயுகீயெ) குஜிகாவெ
(வந்தாபுராநாயுஷவதீயாத் காயா ஸ்ரீயதெ)

வாயுகாணெ (ஸ்ரீராமாயணகயா) ஸ்ரீயதெ ஸ்ரீயதெ

ப்ரியம் ஸமம் (ஸ்ரீயதெ).

ஸ்ரீயதெ வாயுகாணெ ஸ்ரீயதெ.

—o—o—o—

* ஸ்ரீயதெ ஸ்ரீயதெ ஸ்ரீயதெ ஸ்ரீயதெ ததொ விஜாநிதி
ஸ்ரீயதெ, “ஸ்யாத்” ஹதீயதெ “ஸ்யாத்” ஹதீயதெ
ஹதீயதெ ஸ்ரீயதெ ஹதீயதெ; ஸ்ரீயதெ ஸ்ரீயதெ ஹதீயதெ
ஹதீயதெ ஹதீயதெ ஹதீயதெ ஹதீயதெ.

* ஹதீயதெ ஹதீயதெ ஹதீயதெ ஹதீயதெ ஹதீயதெ ஹதீயதெ
ஹதீயதெ, “ஸ்யாத்” ஹதீயதெ “ஸ்யாத்” ஹதீயதெ ஹதீயதெ
ஹதீயதெ ஹதீயதெ ஹதீயதெ ஹதீயதெ ஹதீயதெ ஹதீயதெ
ஹதீயதெ ஹதீயதெ ஹதீயதெ ஹதீயதெ ஹதீயதெ ஹதீயதெ.

உதீயம் ஸமம்.

நாநடிஸு து தஹாகு ம் து தா வாசுவிஸாரடி.

வகுஜபாஸையபுதா ஸஹஸிஷெ ரிஹாமிநி.

யயாவதுகுஜிதஸெந ஷெவிபுநபுரடிஸு.

சுவெஸெவாஸுநுஜாதஸு ஜமாமிஹாயஸி.

ஸ மஹகுதம் மதெ தஸிநெவமொகம் மிஸு.

ஜமாமி தஸிநீரம் ஜாஹவாஸவிபுரதம்.

ஸ து தீரம் ஸரிஸாடி தஸிநாயா ரிஹாமிநி.

ஸிஷுரிஹ ஸிதம் வாஸெபு ஷுஷா தீயபுகடி.

சுகடிபிடி தீயம் ஹாஜா நிஸாமி.

நரிணீயம் ப் ஸநாமி ஸநநுஷெரிநொ யயா.

நுஸுதாம் கருஸஸாத தீயதாம் வயுமம் ரி.

ஐரெவாவமாஹிஷெ தஸிநீயபுகடி.

வனவம்கொ ஹாஜாஜொ வால்கெந ரிஹாதநா.

ப்ராயயுத மிநெஸுஸு வயுமம் நியதொ ம்ரொம்.

ஸ ஸிஷுஹஸாஜாஜாய வயுமம் நியதெநிபி.

விவயார ஹ பஸுஸுதவபுதொ விவமம் வநி.

தஸுஹாஸெ து தீயம்நம் *ஹநுநவாயிநி.

டிடிஸு மவவாஸுது குளஞ்ஞொஸாரும் நிஸநி.

தஸாது தீயம்நாஷெகம் பும்பாஸம் பாவநிஸபி.

ஜவாந வெரநிவொ நிஷாடிஸுஸு பஸுதம்.

தம் சொணிதவநீ தாஜம் வெஷாநம் ரிஹீதெ.

ஹாயபா து நிஹதம் ஷுஷா ருராவ கருணாம் மிரி.

விபுகா வதிநா தெந ஷெந ஸஹவாரிணா.

தா ரிஸீஷெண ரிதெந வத்ரிணா ஸஹிதெந வெ.

தா து தம் ஷிஜம் ஷுஷா நிஷாஷெந நிவாதிதரி.

கீஷெயபுதாதஸுஸு காரணம் ஸரிவடித.

ததம் கருணவெடி தாடியபெயரிதி ஷி.

நிஸாமி ருடிதீம் குளஞ்ஞிடி வநநிஸு.

* ஹநுநவாயிநிதி புவிஷுதரிஷு.

இரண்டாவது ஸர்க்கம்.

வாக்யங்களினுட்கருத்தறிந்தவரும் தர்மாத்மாவுமாகிய (வால்மீகி)மஹாமு
வர், விலக்ஷணரான நாரதருடைய வவ் வாக்யத்தைக் கேட்டு, சிஷ்யர்களு
ன்கூடிப் பூஜித்தார்.

தேவர்ஷியாகிய வந் நாரதர், அவ்வால்மீகியினால் தக்கபடி பூஜிக்கப்பட்டு அ
பொழுது (போய்வருகிறேனென்று)கேட்டே விடைகொடுக்கப்பட்டு ஆ
சத்தைநோக்கிச் சென்றார்.

(வால்மீகியின்ராமபக்தியைப் ப்ரஹ்மாவுக்குச் சொல்வதற்காக) அந்நாரதர் ச
முநாழிகைக்குள்ளே ப்ரஹ்மலோகத்திற்குப் போய்ச்சேரவும் உடனே அ
வால்மீகி முரிவர், கங்கையின் ஸமீபத்தில்(இருக்கிற) மேலான தமஸாந
யின்கரைக்கு, (மாத்யாஹ்நிகஸ்நாநஞ்செய்ய) போனார்.

அவ்வால்மீகி மஹாமுரிவர் மேலான தமஸாநதியின் கரையை யடைந்
த, தீர்த்தம் சேறில்லாமலிருக்கதைக் கண்டு, பக்கத்தில் நிற்கும் சி
ஷ்யராகியபரத்வாஜரைப்பார்த்துச் சொன்னார்:—

“பரத்வாஜரே! ஸத்புருஷர்களின்ஹ்ருதயம் போற் (கீழே)சேறற்
ற (மேலேயும்)தெளிந்தநீரும் றழகாய வித் தீர்த்தத்தைப் பாறும்.

அப்ப! எனது கமண்டலு (கீழே)வைக்கப்பட்டும்; (ஸ்நாநத்திற்கான)ம
வுரி கொடுக்கப்பட்டும்; உத்தமமான வித்தமஸாநதியின் தீர்த்தத்தில் ஸ்
நாநஞ்செய்யப்போகின்றேன் (நீரும் இதிலே ஸ்நாநம்செய்யும்).”

குருவுக்குப் பரதந்தாரான பரத்வாஜர், மஹாத்மாவான வால்மீகியினால் இ
வ்வாறு சொல்லப்பட்டு, அவ்வால்மீகி முரிவருக்கு மரவுரியைத் தந்தார்.

அவ்வால்மீகிமுரிவர் ஜிதேந்த்ரியராயிருந்தும், சிஷ்யருடையகையிலிருந்
து மரவுரியை வாங்கிக்கொண்டு, விசாலமான வவ் வநத்தை நாற்புறத்திலு
ம் பார்த்துக்கொண்டு திரிந்தார்; (அதன்காட்சி)அத்புதம்!

அவ்வநத்தில் அத்தீர்த்தத்தின் ஸமீபத்தில் (ஒன்றையொன்று)விட்டுப்பி
ரியாது அழகாயகுரலுற்று திரிந்துகொண்டிருக்கும் இரண்டுக்ரௌஞ்சப
க்ஷிகளின் சேர்க்கையை (வால்மீகி)பகவான் கண்டார்.

க்ரூரமானவெண்ணமுடையனும் பகைக்கிருப்பிடமுமான ஒருவேட
ன் அவ் விரண்டைக்கிட்டி ஆனாகிய வொன்றை, அவ்வால்மீகிமுரிவர் பார்த்
துக்கொண்டிருப்பதையும்லக்ஷயஞ்செய்யாமல் அடித்துவிட்டான்.

பாரையானக்ரௌஞ்சபக்ஷி, (வேடனால்)அடிக்கப்பட்டு ரக்தத்தால்கு
ழப்பட்டசரீரமுடையதாகி பூதலத்திற்புரானுகின்ற அவ்வாணக்ரௌஞ்சப
க்ஷியைக் கண்டு, சிவந்தசிரசும் சிறந்தஇறகுமுற்று மணம்கலந்து கூடித்திரிந்
து (ரதியினால்)மயக்குற்றிருந்த பர்த்தாவான வப் பக்ஷியைப் பிரிந்ததனா
ல் (கேட்போர்ஐயோவென) இரக்கமான குரலுடன் அழுதது.

அப்போது வேடனால் ஹிம்லிக்கப்பட்ட வப் பக்ஷியைக் கண்டு, தர்மாத்
மாவான அவ்வால்மீகி ருஷிக்கு தயை யுண்டாயிற்று.

பிறகு ப்ரஹ்மணரான(அதாவதுபிறப்பிலேதையையுடையஜன்மமான)அ
வ்வால்மீகிமுரிவர், க்ரௌஞ்சபக்ஷி அழுவதைக் கண்டு கருணைமிகுந்தமையா
ல், “இது அதர்மம்” என்று (எண்ணி) இவ் வாக்யத்தை வ்யக்தமாகச்சொ
ன்னார்:—

“வேடனே! க்ரௌஞ்சபக்ஷிகளிரண்டைக்கிட்டி, காமத்தால்மோஹங்கொண்ட (ஆணை)ஒன்றை நீ அடித்ததனால் நெடு நாள் வாழமாட்டாய். (இந்தச் ஸ்லோகத்தில் மற்றுமோர்த்தந் தோன்றியதாம்; அதாவது:—ஹேஸ்ரீ நிவாஸ(வீதாபதே)! ராக்ஷஸர்களிருவரைக்கிட்டி, வீதாபஹாரம்செய்தராணனை தேவரீர்ஸம்ஹரித்ததனால் பல்லாண்டுபல்லாண்டு தேவரீர் பெருமை பெறவேண்டும்).”

(அப்பக்ஷியைக்) கண்டு இவ்வாறு (மாநிஷாதஎன்கிறஸ்லோகத்தைச்) சொன்ன வவ்வால்மீகிமுநிவருடைய ஹிருதயத்தில், இப்பக்ஷிநிமித்தமாய் சோகத்தால்பீடிக்கப்பட்ட வென்னால் சொல்லப்பட்ட விவ்வாக்யம் எவ்விதம் (முடிந்தது) என்கிற சிந்தை யுண்டாயிற்று.

மஹாப்ராஜ்ஞரும் ||௮திமானுமாகிய அவ்வால்மீகி மஹாமுநிவர்|(இவ்வாறு)சிந்தித்து, (மேல்ஸ்லோகத்தில்சொல்லப்போகிற)நிச்சயத்தைச் செய்தார்; சிஷ்யராகியபரத்வாஜரையும்(பார்த்து), “(க்ரௌஞ்சபக்ஷியைக்கண்டு)சோகாக்ரந்தனான என்னிடத்தினின் றுண்டான (இந்த)ஸ்லோகமானது (நான்கு)பாதங்களுடையதும், (நான்குபாதங்களிலும்ஒன்றுபோல்)ஸமாக்ஷரங்களுடையதும், வீணையில்வாத்யங்களோடுபாடக்கூடியதுமான ஒருஸ்லோகமாகவே இருக்கவேண்டும் மற்றப்படியில்லை” (என்கிற) இவ்வாக்யத்தைச் சொன்னார்.

அம் முநிவர் (இவ்வாறு)சொல்லவும் (ராமாயணகதைக்கெல்லாம்ஸங்க்ரஹரூபமாயிருத்தலால்)மற்றஉத்தமவாக்யங்கட்கெல்லாம்மேலான (மாநிஷாதஎன்கிற)வாக்யத்தை சிஷ்யரானபரத்வாஜர் மிகவும்களித்து (வாயில்)வரப்படுத்திக்கொண்டார்; குருவானவால்மீகிமுநிவர் அப்பரத்வாஜர்விஷயத்தில் பரித ரானார்.

பிறகு அவ்வால்மீகி முநிவர் அத்தீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நானத்தைச் செய்துவிட்டு, அந்த(தன்னடைவேஸ்லோகமாகமுடிந்த மாநிஷாதஎன்கிற ஸ்லோகத்தின்) அர்த்தத்தையே சிந்தித்துக்கொண்டு (ஆச்ரமத்திற்குத்)திரும்பிவந்தார்.

பிறகு, (சாஸ்த்ரங்களை அல்லது மாநிஷாதஎன்கிறஸ்லோகத்தை)நன்றாகக் கேட்ட பரத்வாஜரென்னும் சிஷ்யர், மநநம்செய்யும்வால்மீகியினுடைய (ஜல)பூர்ண கலசத்தை எடுத்துக்கொண்டு வணக்கத்துடன் பின்னே தொடர்ந்துபோனார்.

அவ்வால்மீகிமுநிவர், சிஷ்யராகியபரத்வாஜரோடு கூட ஆச்ரமஸ்தானத்தில் புகுந்து (பகவதாராதநம்முதலான)தர்மங்களைச்செய்துவிட்டு உட்கார்ந்து தயானிஷ்டராய் இதரமான (ஸத்)கதைகளையும் (பாராயணம்)செய்தார்.

பிறகு, ஸ்லோக(ஸ்ருஷ்டி)கர்த்தாவும், ப்ரபுவும், நான்குமுகமுள்ளவரும், மஹாப்ரபாவமுள்ளவருமாகிய ப்ரஹ்மா அவ்வால்மீகி மஹாமுநிவரைக் காண்பதற்காகத் தாமாகவே வந்தார்.

பிறகு வால்மீகி முநிவர் அந்தப்ரஹ்மாவைக் கண்டு சடக்கென வெழுந்த மிகவுமாச்சர்யப்பட்டு வாக்கடக்கமும் ஊக்கமுமுற்று அஞ்ஜலிபத்த ராய் நின்றார்.

பாநிஷாடி வு திஷாம் தமெரிஸாஸுதீஸரிஃ
பதளனரியுநாநெக்கெவயீ காரெரொஹிதரீ॥

கரு

தெஸெய்வம் ஸுமவதஸரிநா வஹடுவ ஹுஜி வீக்ஷதஃ
ஸொகாநெதநாஸ்யுஸகும்நெம் கிரிஜம் யுராஹுதம் ரியா॥

கசு

விநயந ரிஹாபு ராஜஸகார ரிதிராநுதிரீ॥
ஸரிஷ்யம் நெவாஸுவீஷாகுரிஜம் ஸ ரிமநிவஹவம்॥

வாடிவெஷாஃக்ஷரஸரிஸநீயபஸரிநிதம்॥

ஸொகாதஸ்யு பவதொ ரெஸொகொ ஹதம் நாந்யா॥கஅ

ஸரிஷ்யம் தஸ்யு ஸுமவதொ ரிமநவடாகுரிநுதிரீ॥

புதிஜெராஹ ஸம்ஹுஷஸஸ்யு தம்ஷொஃஹவதாரம்॥

கசு

ஸொஃஹிஷெகம் ததஃ க்யுதா தீயெடு தஸரிந்யாவியி

தரெவ விநயநயுரீமாவதத வெ ரிமநி॥

உ௦

ஹாஜாஜஸுதஸரிஷ்யா விநீதம் ஸுமதவாநுநெம்॥

கயஸம் வடுணடிராடிய புவதொஃநுஜமாசி ஹ॥

உக

ஸ புவியஸுராஸுரீவஜம் ஸரிஷ்யண ஸஹ யரீடுவிதீ॥

உவவிஷ்டஃ கயாஸாந்யாஸகார யுராநரிஸிதம்॥

உஉ

சுஜமாசி ததொ ஸு ஹா யொககதடா ஸயரீஹம்॥

உதம்ரீமுவொரிஹாதெஜா ஸுஷ்யம் தம் ரிமநிவஹவரீ॥

உந

வாயீகிரய தம் ஸுஷ்யா ஸஹஸொதூய வாறுதம்॥

புராஜிவிஃ *புயதொ ஹடுதா தஸுள வாரிவிஸிதம்॥

உச

† சுது “ரி” ஹதெதஸ்யு ரிஸஸ்தெந ஸு ஹணாநரிஷ்யா
ஹதணிஷொயொந ஹவதி. *“புணதொ.”

§ மஹாப்ராஜ்ஞர்=ஹைஹயம்நிச்சயஜ்ஞாநமுமுள்ளவர்; அல்லது மஹாபு
த்தியுள்ளவர். || மதிமான்=சாஸ்த்ராந்ஜாநமுமுள்ளவர். ‡ ச்லோகமாக
வே=(ச்லோகலக்ஷணத்துடன் கூடியிருப்பதனால் கேவலசாபச்சொல்வானப
தச்சேர்க்கையின்றி) கீர்த்தியைவிளக்கும்செய்யுளாகவே.

வகுஜபாரிஸ தம் ஷெவம் பாஷ்யாவ்யுராஸநவநநெம்|

புணரீ வியிவநெனும் வுஷாநாபியவ்யயி²||

உரு

சுயோவவிஸ்ய ஹவாநாஸநெ வராரிவி²கெ|

வா²க்யெ ரீஹஷ்யெ ஸநிஷெஸாஸநம் ததம்||

பு²ஹணா ஸநிநுஜாத²ஸூ²ப்யு²வாவிஸாஸநெ|

உசுற

உவவிஷெ ததா தவிநாக்ஷா²தொகவிதா²ரீஹ||

ததெதநெநவ²நஸா வா²க்ய²ப்யு²நா²வி²தம்|

வா²பாத்நா க்யு²தம் கஷம் வெரமு²ஹண²ப்யு²நா||

யஸா²ப்யு²ஸம் வாரமு²ரவம் க்யு²ள²ஹம் ஹநா²தகாரணாத்²|

உஅற

ஸோ²வநெநவ²ரீஹம்² க்யு²ள²ஹம்²வஸோ²கரி²ம்² வு²நம்||

ஜமாவநமு²ததீநா ஹ²தா² ஸோ²கவராயணம்|

உசுற

தரீ²வா²வ ததொ²பு²ஹா² *பு²ஹஸநம்²நி²வ²ஹ²யி²||

ந௦

ஸோ²க வனவ²தயா²வ²ஷா²நாத்² காய²பா²வி²வாரணா|

ந௦ற

ரீ²வநா²ஷெ²வ தெ²பு²ஹ²நவ²தெ²யம்² ஸா²ஸ²தீ²||

ரா²ரீஸ்ய² வரி²தம்² ஸவ²பு²ம்² காம²ம்² த²ரீ²ஷி²ஸ²த²ரீ²||

நகற

ய²ரீ²பாத²தநா² மு²ணவ²தொ² தொ²கெ² ரா²ரீஸ்ய² யீ²தம்²||

வ்யு²தம்² கய²ய² யீ²ரஸ்ய² யயா² தெ² நா²ர²தா²ஹம்²த²ரீ²||

நஉற

ரா²ஹஸ்யம்² வ² பு²கா²ஸம்² வ² ய²வ்யு²தம்² தஸ்ய² யீ²தம்²||

ரா²ரீஸ்ய² ஸ²ஹஸள²ரீ²தெ² ராக்ஷஸா²நாம்² வ² ஸவ²பு²ஸம்²|

வெ²ஷெ²ஹா²ஸா²வி² ய²வ்யு²தம்² பு²கா²ஸம்² ய²தி² வா² ர²ஹம்²||

த²வா²வ்ய²வி²தி²தம்² ஸவ²பு²ம்² வி²தி²தம்² தெ² ஹ²வி²ஷ²தி²|

நசற

ந தெ² வா²மு²ந்யு²தா² கா²வெ² கா²வி²தி²த² ஹ²வி²ஷ²தி²||

காம²ம்² ரா²ரீகயா²ம்² வு²ண²யாம்² ஸோ²க²வ²ஜாம்² ரீ²நொ²ர²ரீ²||

நருற

யாவ²தா²ஸ்ய²நி² மிர²ய²ஸா²தஸ்ய² ரீ²ஹீ²த²யெ²||

தாவ²பா²ரீ²யண²கயா² தொ²கெ²ஷம்² பு²வரி²ஷ²தி²|

நசுற

யாவ²பா²ரீ²யண²கயா² த²த்யு²தா² பு²வரி²ஷ²தி²||

தாவ²பா²ரீ²யண²கயா² த²த்யு²தா² பு²வரி²ஷ²தி²||

நஎற

தாவ²பா²ரீ²யண²கயா² த²த்யு²தா² பு²வரி²ஷ²தி²||

தாவ²பா²ரீ²யண²கயா² த²த்யு²தா² பு²வரி²ஷ²தி²||

ஹ²த்யு²கா² ஹ²வா²ந²ஹா² த²தெ²த²வா²நா²யீ²ய²த²||

த²த²ஸ²ஸி²ஷெ² ஹ²வா²நம்²நி²வி²பு²ஸ²ய²பா²ய²ய²||

நஅற

அந்த (ப்ராஹ்ம)தேவரை பாத்ய-அர்க்ய-ஆஸந-ஸ்துதிகளால் பூஜித்தார்; அரை விதிப்படி ஸேவித்து குறைவற்ற க்ஷேமஸமாசாரத்தையும் கேட்டு (பூஜித்தார்). உடு

பிறகு, பூஜ்யரானப்ராஹ்மா (வால்மீகியினால்)நன்றாகப்பூஜிக்கப்பட்ட ஆஸநத்தி லுட்கார்ந்து, பிறகு வால்மீகி மஹர்ஷிக்கு உட்காருவதற்கு உத்திரவுகொடுத்தார்; அவ்வால்மீகியும் ப்ராஹ்மாவினால் உத்திரவுகொடுக்கப்பட்ட ஆஸநத்தி லுட்கார்ந்தார். உசு?

லோகங்களுக்குப்பாட்டனாகிய அந்தப்ராஹ்மா எதிரில் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்க, அப்பொழுதும் வால்மீகி(முனிவர்), “த்வேஷத்தால்(பக்பியைப்)பிடித்துக்கொள்ளும்புத்தியுடைய பாபாத்மாவானவேடனால் அழகான(ரதி)சப்தமுடைய அப்படிப்பட்ட க்ரௌஞ்சபக்பியை நிஷ்காரணமாக அடிக்கத்துணிந்ததனால் க்ரௌமானகார்யம் செய்யப்பட்டது” என்று (மாநிஷாதஎன்னும்)அந்தச்லோகத்திலேசென்ற மனதுடனே சிந்தையி லிருந்தார். உஅ?

(க்ரௌஞ்சவததர்சநத்தால்)துக்கத்திலாழ்ந்தவால்மீகிமுனிவர் மறுபடியும் பெண்க்ரௌஞ்சபக்பியைப்பற்றி சிந்தித்து அடிக்கடி வருந்திக்கொண்டே இந்த(மாநிஷாதஎன்னும்)ச்லோகத்தை மனதிலே (ப்ராஹ்மாவின்)அருகிற்பாடினார். உசு?

பிறகு ப்ராஹ்மா (வால்மீகி)மஹாமுனிவரைப்பார்த்து, சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார்:—உடு. “(க்ரௌஞ்சபக்பியைக்கண்டு)உம்மால் கட்டப்பட்டதுச்லோகமே; இவ்விஷயத்தில் விசாரம் வேண்டாம்;உஃ? அந்தணரே! இந்த(மாநிஷாதஎன்னும்)வாக்கு, எனதுஸங்கல்பத்தாலே உமக்குண்டாயிற்று; (ஆதலால்) மஹர்ஷியே! ராமசரித்ரத்தை எல்லாம் (ஒருதிவ்யப்ரபந்தமாகச்)செய்யும்;உசு?. தர்மாத்மாவும் எல்லாரிலும் சிறந்தகுணங்களையுடையவரும் சிறந்தபுத்தியுடையவரும் தைர்யசாலியுமாகிய ராமருடைய (திவ்ய)சரித்ரத்தை, எவ்வாறு நாரதரிடத்தினின்று உம்மால் கேட்கப்பட்டதோ (அந்தப்படி)சொல்லும்;உஉ?. மிகுந்தபுத்தியுடைய அந்தராமருடையவும், லக்ஷ்மணருடையவும், ராக்ஷஸர்களுடையவும், விதேஹராஜபுத்தரியாகியவலீதையினுடையவும், ஶ்ரஹஸ்யம் ப்ரகாசம்என்றிருவகைப்பட்ட கதை முற்றும் உம்மால் அறியப்பட்டதாகப்போகிறது;உசு?. இந்தக் காவ்யத்தில் உம்முடைய வாக்கு ஒன்றேனும் பொய் யாகப்போகிறதில்லை; (ஆதலால்) பரிசுத்தமாகச்செய்வதும், (நவரணங்களும்பொருந்திஇருப்பதால்கேட்கக்கேட்க)மனதையுருக்குவதுமான ராமகதையைச்லோகங்களாகச் செய்யக்கடவீர்;உஃ?. பூதலத்தில் பர்வதங்களும் நதிகளும் மிருக்கிற வரையில் ராமாயணகதை லோகங்களில் ப்ரவரித்தமாயிருக்கப்போகிறது;உசு?. உம்மால்செய்யப்பட்ட ராமாயணகதைப்ரவரித்தமாயிருக்கிற வரையில் எனது அதோலோகங்களிலும் ஊர்த்தவலோகங்களிலும் வாஸஞ்செய்யப்போகிறீர்.” உஎ?

பெருமைபெற்ற ப்ராஹ்மா இவ்வாறு சொல்லி அப்பொழுதே மறைந்துவிட்டார்; பிறகு பெருமைபெற்ற (வால்மீகி)முனிவர், சிஷ்யர்களோடுகூடி ஆச்சர்யத்தை யடைந்தார். உஅ?

பிறகு அவ்வால்மீகியின் சிஷ்யர்க ளெல்லோரும் மேன்மேலும் களித்
து இந்த(மாநிஷாதஎன்னும்) ச்லோகத்தை மறுபடியும் பாடினார்கள்; மி
கவும் ஆச்சர்யமடைந்து (இதென்ன அப்புதமென்றும்) சொல்லிக்கொண்டா
ர்கள். ௩௧௭

(ஒன்றிலுள்ள துபோலவேஎல்லாவற்றிலும்)ஸமமான அக்ஷரங்களையுடைய
ய நான்கு பாதங்களால் (வால்மீகி)மஹர்ஷியினால் காரம்செய்யப்பட்ட அந்
தச்லோகம் பின்பு பலதடவை (அவரதுசிஷ்யர்கள்)சொன்னதனால் ச்
லோகமென்றபெயரைப் பெற்றது. ௪௦௭

(பரம)ஆத்மத்யாநம்செய்யும் அவ் வால்மீகிக்கு, “ராமாயணகாவ்யத்தை மு
ற்றும் (பெரும்பாலும்) இவ்விதமான(மாநிஷாதஎன்கிறச்லோகம்போன்
ற) ச்லோகங்களினால் யான்செய்யவேண்டும்” (என்கிற) இந்தப் புத்தியு
ண்டாயிற்று. ௪௧௭

மஹாபுத்தியுடையரும் மஹாகீர்த்தியுடையருமான (வால்மீகி)முநிவர் உ
டனே பொங்கும்புகழ்பெற்ற அந்த ராமருக்கும் கீர்த்தியைவிளைக்கும் (ரா
மாயணமென்னும்)காவ்யத்தை, கம்பீரமானவ்ருத்தங்களும் அர்த்தங்களும்ப
தங்களும்பொருந்தி, (கேட்போர்களின்)நெஞ்சத்தைக்களிக்கச்செய்பவைகளாகி,
(நான்குபாதங்களிலும்)ஸமமான அக்ஷரங்களையுடையவைகளாகியுள்
ள பலச்லோகங்களினால் செய்தார். ௪௨௭

சாஸ்த்ரஸம்மதமாயுள்ளஸமாஸங்கள்ஸந்திகள்பதவ்யுத்தத்திகள் ஆகியஇ
வைகளையுடையதும், தட்டுத்தடங்கலின் றிஸுகமாகப்படிக்கக்கூடினவைகளாய்மிருந்தாஸமுடையவைகளாய்எளிதில்அறியக்கூடினவைகளான அர்த்த
ங்களையுடையவைகளாயுள்ளவாக்யங்களையுடையதும், ரகுவம்சத்தவர்களிற்சி
றந்த ஸ்ரீராமருடைய (திவ்ய)சரித்ரத்தைப்பற்றியதும், (வால்மீகி)முநிவரால
ருளிச்செய்யப்பட்டதும், (துஷ்ட்டசரித்ராண)ராவணனுடையவதத்தை
ப்பற்றிசெய்யப்பட்டக்ரந்தமுமான திவ்யப்ரபந்தத்தை (அதாவது ஸ்ரீராமாய
ணத்தை) கேளுங்கள். ௪௩௭

இரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது ஸர்க்கம்.

தர்மஸ்வபாவமுடையவால்மீகிமுநிவர், தர்மத்தோடுகூடின அந்த(ஸங்க்ஷ
பமாகநாரதர்சொன்ன) கதைஊய முற்றும் கேட்டு, ஜ்ஞாநஸ்வரூபியாகிய அ
ந்தராகவனருடைய பின்னும்விஸ்த்தாரமான (திவ்ய)சரித்ரத்தை வ்யக்தமா
க ஆலோசனைபண்ணத்தொடங்கினார். ௪௪௭

(வால்மீகி)முநிவர், சாஸ்த்ரப்படி ஆசமநம்செய்துவிட்டு, கிழக்குதுனியா
ன தர்ப்பங்களில் இருந்து அஞ்ஞசலிசெய்து, தர்மத்தினால்(அதாவதுப்ராஹ்
மாவின் அநுக்ரஹத்தினால்) (ஸ்ரீராமர்முதலானவர்களின்)சரித்ரத்தை ஆ
லோசனைசெய்யத்தொடங்கினார். ௪௫௭

அப்பொழுது, ராமர்லக்ஷ்மணர்லீதை தசரத மன்னவர் அவரதுபார்யைகள
த் தேசங்களிலுள்ளோர் ஆகியஇவர்கள் சிரித்தது பேசினது நடந்தது செய்த
துமுதலிய வெல்லாவற்றையும் தர்மமென்னும்வலுவுகொண்டு(அதாவதுப்
ராஜ்மாவின்வரத்தால்) நடந்தபடி உண்மையாகக் கண்டார். ௪௬௭

தவ்யு ஸிஷ்யாஸ்தவ்யவெயு ஜமம்: ஸ்ரோகரிமீ வுநம்|| சீமஹு
சீமஹம்: ஸ்ரீயமோணாம் ப்ராஹ்ம ஸுஸவிஷிதாம்|| நகூத
ஸரீக்ஷரெஸ்துவிபுயம்: வாரெஷிபுதொ சீமஹிபுணாம்||
ஸொந்நவ்யாஹரணாஹ்ருயம்: ஸ்ரோகம் ஸ்ரோகதரிமதம்|| சஃத

தவ்யு வுஜிரியம் ஜாதா வாகுக்ஷெவாவிநாதநம்||
க்யுதம் ராமாயணம் காப்யுஜீபுஸெம்: கரவாணுஹரீ|| சகத

உஜாரவ்யுதாயுபெஷெபுதொநரெமீ:
தஜாஸ்யு ராமிஸ்யு உகார கீதிபுநம்||
ஸரீக்ஷரெம்: ஸ்ரோகஸ்தெயபுஸவிநொ
யஸஸுரம் காப்யுஜீபுநாயீபுநம்|| சஃத
தஜுவமதஸரீஸஸநியொமரீ
* ஸரீபயம்ரொவநதாயுபவாக்யுஷெபு||
ரவம்வாஹரிதம் சீமநிபுணீதரீ
உஸஸிரஸஸ வயம் நிஸாமியபு|| சநு
திதீயம்: ஸமடும்: ஸரீவம்.

த்யுதீயம்: ஸமடும்.

ஸ்ரூதா வஸு ஸரீமம் தஜுபுதா யபுஸம்ஹிதரீ||
வ்யுதநெஷதெ ஹ்ருயொ யபுதம் தவ்யு யீதம்|| க
உவஸ்யுஸ்யோதகம் ஸரீஜம்நிம் ஸிதா க்யுதாஜ்வி:
ப்ராநொமெஷு உஷெபுஷு யரெபுணாநெஷதெ மதிரீ|| உ
ராரிமகூணவீதால் ராஜா உஸாரயெந வ
ஸஹாயெபுண ஸாராஷெண யதாவம் தத தததம்||
ஹலிதம் ஹவிதம் நெவ மதியபு யபு நெஷிதரீ||
ததவடும் யபுலீயெபுண யயாவதரீபஸ்யுதி|| ச

* வாக்யுஸ்யு ஸரீதா நாரி வநாநாரிவிஷிதரீ|| தஜுதம் உ
ணீநா, ஸரீம் வநெஷவிஷிதரிதி.

ஸ்ரீத்யுதீயெந வ ததா யதாவும் வரதா வநெ
புத

ஸத்யுஸநெந ராரெண ததவடும் வாநவெகூதிதரீஃ

டு

ததஃ வஸ்யுதி யபிபாதா ததவடும் யொமரோஸிதஃ

† வடுவடும் யதத நிவபுதம் வாணாவஃரெகம் யயா॥

கூ

ததவடும் தததெதா டிபுஷா யபெடுண ஸ ரெஹாடித்திஃ

கனிராமிஸ்ய ராமிஸ்ய வரிதம் கதபுமேடித்திஃ॥

காராயபுமணஸம்யுக்தம் யபிபாயபுமணவிஸுரரீஃ

ஸமேடிப ரதாவும் ஸவபுஸு மதிநெநாஹரரீஃ

அ

ஸ யயா கயிதம் வடுவடும் நாரெந ரெஹவிபுணா

ரவம்வஸஸ்ய வரிதம் வகார மவவாநுஷிஃ॥

கூ

ஜந ராமிஸ்ய ஸமேஹீயபும் ஸவபுநாகடுததரீஃ

நொகஸ்ய ப்ரியதாம் க்ஷாநிம் ஸளரீதாம் ஸத்யுஸீததரீஃ॥

க௦

நாநாவிதகயாஸாந்யா விஸாநிதஸமரெ

ஜாநக்யாஸ விவாஹம் வ யநமஷஸு விவெடிநரீஃ॥

கக

ராமிராமிவிவாஹம் வ மணாநாஸாரயெஸுயா

தயாவிநெஷகம் ராமிஸ்ய நெகெகெய்யா டிபுஷாவதரீஃ॥

கஉ

விவாதம் வாவிநெஷகஸ்ய ராவவஸ்ய விவாஸநரீஃ

ராஜஃ ஸொகவிவாஹம் வ வரநொகஸ்ய வாஸுயரீஃ॥

கங

புக்யுதீநாம் விஷாஹம் வ புக்யுதீநாம் விவஜபுநரீஃ

நிஷாஹாயிவஸம்வாஹம் ஸடுதொவாவதபுநம் தயா॥

கச

ஸத்யஸந்தராகிய ராமர், லக்ஷ்மணரோடும்வீதையோடும்கூடி வந்ததி லி
நக்கும்பொழுது அநுபவித்ததெல்லாவற்றையும் அப்பொழுது (வால்மீகிமு
நிவர்) கண்டார். ௧௬

பிறகு தர்மாத்மாவான வால்மீகிமுநிவர் யோகத்தை(அதாவதுப்ராஹ்மாவி
ன்அநுக்ரஹமாகிறஉபாயத்தைக்)கொண்டு, அந்தராமர்முதலானவர்களைப்ப
ற்றி முன் நடந்த தெல்லாவற்றையும் கையிலங்குநெல்லிக்கனி யெனக் க
ண்டார். ௧௭

(ஸ்ரீராகவனோதுத்தயாநத்தால்)மிகவொளிபெற்ற அவ்வால்மீகிமுநிவர் அ
ந்தராமசரித்தரத்தை முற்றும் தர்மமென்னும்வலுவுகொண்டு(அதாவதுப்ராஹ்
மாவின்அநுக்ரஹத்தால்) நடந்தபடி அறிந்து, (சிலவிடங்களில்அப்ரதாநங்க
ளான) காமம்அர்த்தம்என்னும்புருஷார்த்தங்களைப்ப்ரதிபாதிப்பதும், (ப்ரதா
நங்களான) தர்மம்மோக்ஷம்என்னும்புருஷார்த்தங்களைவிஸ்தரமாகப்ப்ரதிபா
திப்பதும், (அதனாலே) ரத்நங்களால்நிறைந்த ஸமுத்ரம்போன்றதும், ஸகலஜ
நங்களுடையவும்செவிமனங்கட்கினிப்பானதும் (அல்லதுஸகலவேதங்களு
ம்நிறைந்திருப்பதால்நெஞ்சத்தைக்கவரச்செய்வதும்) ஆகிய, மேலானபோக்
யவஸத்துவான ஸ்ரீராமருடைய சரித்ரவிஷயமானதிவ்யப்ரபந்தத்தைச் செ
ய்யத்தொடங்கினார். ௧௮

(ப்ராஹ்மாவின்அநுக்ரஹத்தால்)திவ்யஜ்ஞாநம்பெற்ற ருஷியாகிய அவ்வா
ல்மீகி, ரகுலத்திலவதரித்தஸ்ரீராமருடைய சரித்ரத்தை, முதலில் நாரதம
ஹர்ஷியினால் எவ்விதமாய் சொல்லப்பட்டதோ (அவ்விதமாகவே ஒருப்ரப
ந்தமாகச்) செய்தார். ௧௯

(இப்ப்ரபந்தத்திற்சொல்லப்படும் கதைகளைச் சுருக்கமாக

வருளிச்செய்கிறார்:—)

மிகவும்சிறந்ததான ஸ்ரீராமருடைய அவதாரத்தையும், (தாடகாதிகளை
க்கொல்லத்தகுந்த)பலத்தையும், எல்லோர்க்கும்அநுகூலராயிருந்ததையு
ம், லோகத்திற்குஇஷ்டராயிருந்ததையும், பொறுமையையும், (எல்லோர்க்கு
ம்சந்த்ரன்போல்)ஆநந்தத்தைவிளைத்ததையும், ஸத்யசீலராயிருந்ததையும், ௨௦

விச்வாமித்ரரோடுகூடியிருக்கையில் (நடந்த) வேறு நாநாவிதசித்ரகதைக
ளையும், ஜநகராஜர்திருமகளாகியவீதைமுதலானவர்களின் விவாஹத்தையு
ம், (ருத்ர)தனுஸ்ஸை முறித்ததையும், ௨௧

(பரசு)ராமரோடு (நடந்த)ராமருடையவிவாதத்தையும், (அயோத்த்யாகா
ண்டாதியில்சொல்லப்போகிற)தசரதபுத்தரானஸ்ரீராமருடைய (கல்யா
ண)குணங்களையும், ராமருடைய அபிஷேக(யத்ந)த்தையும், கைகேயியி
ன் கேடெண்ணத்தையும், ௨௨

(ராம)அபிஷேகத்தின் விக்கந்ததையும், ராகவருக்கு வநவாஸஞ்செய்வி
த்ததையும், (தசரத)மன்னவர் (ராம)சோகத்தாலஅழுததையும், பரலோகத்
தை யடைந்ததையும், ௨௩

ஜநங்கள் வருந்தினதையும், ஜநங்களை விட்டதையும், வேடர்களுக்குரா
ஜாவானகுஹரோடுஸம்பாஷணஞ்செய்ததையும், ஸாரதியாகியஸம்மந்த்ர
ர்திரும்பிவிட்டதையும், ௨௪

கங்கையைத் தாண்டினதையும், பரத்வாஜரைக் கண்டதையும், பரத்வா
ஜருடைய அநுஜ்ஞையினால் சித்ரகூடத்தைக் கண்டதையும், கரு

சாஸ்தர்ப்படிபர்ணசாலைகட்டிக்கொண்டிருந்ததையும், பரதர்வந்ததையு
ம், ராமரைப் ப்ரார்த்தித்ததையும், பிதாவுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்ததையும், ௧௯

(பரதர், ராம)மஹாபாதுகைகளுக்கு அபிஷேகஞ்செய்ததையும், நந்திக்ராம
த்திற்குடியிருந்ததையும், (ராமர்)தண்டகாரணயஞ்சென்றதையும், விராதனை
க் கொன்றதையும், கௌ

சரபங்கரைக் கண்டதையும், ஸுதீக்ஷணரோடு ஸந்தித்ததையும், (வீதை)அ
நஸூயையோடுகூடவிருந்ததையும், (வீதைக்கு அவள்)சந்தந்ததை ஸமர்ப்பி
த்ததையும், ௧௮

அகஸ்த்யரைக் கண்டதையும், ஜடாயுஸ்ஸோடுசேர்ந்ததையும், பஞ்சவடி
க்குப் போனதையும், சூர்ப்பணகியைக் கண்டதையும், ௧௯

சூர்ப்பணகியோடு விவாதம்செய்ததையும், (அவளை)விகாரரூபமுடையவ
னாகச்செய்ததையும், கரண்தரிசிரஸ்முதலானவர்களை வதஞ்செய்ததையு
ம், ராவணன் (கோபங்கொண்டு)கிளம்பிவிட்டதையும், ௨௦

மாரீசனை வதஞ்செய்ததையும், வைதேஹியை அபஹரித்ததையும், ராகவ
ர் அழுததையும், (ராவணன்)ஜடாயுஸ்ஸைக்கொன்றதையும், ௨௧

கபந்தனைக்கண்டதையும், பம்பாநதியைக் கண்டதையும், சபரியைக் க
ண்டதையும், ஹநுமானைக் கண்டதையும், ௨௨

ருச்யமுகபர்வதத்திற்குப் போனதையும், ஸுக்ரீவரோடு சேர்ந்ததையு
ம், (அவருக்கு)நம்பிக்கையுண்டாக்கினதையும், ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்ட
தையும், வாலியோடுஸுக்ரீவர்யுத்தஞ்செய்ததையும், ௨௩

வாலியைவதஞ்செய்ததையும், ஸுக்ரீவருக்குப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்தித்
ததையும், தாரை அழுததையும், (சரத்ருதுவில் வீதையைத்தேடவேண்டுமெ
ன்று ஸுக்ரீவரோடு ராமர்)ஸங்கேதஞ்செய்ததையும், மழைநாள்களில் (ரா
மர்)ருச்யமுகபர்வதத்தில்)வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்ததையும், ௨௪

ராகுலத்திற் பிறந்தவர்களிற் சிறந்தவரான ஸ்ரீராமர் (ஸுக்ரீவரிடத்தில்)கோ
பங்கொண்டதையும், (வீதையைத்தேடவேண்டி ஸுக்ரீவர்)படைகளைக் கு
ம்பற்கூட்டினதையும், (அப்படைகளைத்)திக்குகளிற் புறப்படச்செய்ததையு
ம், (ஸுக்ரீவர், வானரர்களுக்கு அந்தந்த)பூமிநிலையைத் தெரிவித்ததையும், ௨௫

(ராகவர் ஹநுமானிடத்தில்)கணையாழியைக்கொடுத்ததையும், (வானரர்க
ள்)ஸ்வயம்ப்ரபையின் குஹையைக்கண்டதையும், ப்ராயோபவேசஞ்செய்
ததையும், ஸம்பாதியைக் கண்டதையும், ௨௬

(ஹநுமான் மஹேந்த்ர)பர்வதத்தின் மீதேறினதையும், ஸமுத்ரத்தைத் தா
ண்டினதையும், ஸமுத்ரராஜன் சொல்லால் மைநாகபர்வதத்தைக் கண்டதை
யும், ௨௭

லிம்ஹிகையைக் கொன்றதையும், லங்கையின் (ஆதாரமாயுள்ள)மலயப
ர்வதத்தைக்கண்டதையும், ராதரியில் லங்கையில்ப்ரவேசித்ததையும், (அங்
கு ஹநுமான்)ஒருவராய் மிகவும் சிந்தித்ததையும், ௨௮

- மஹாபாஸாவி ஸந்தாரம் ஹஜாஜஸ்ய ஐஸுநநீஃ
மஹாஜாஸ்யநுஜாநாதிதகூடுஸ்ய ஐஸுநநீஃ || ௧௫
- பாஸுக்கேநிவெஸம் உ ஹதாமநீநம் தயா |
புஸாநம் உ ராஸ்ய விதஸு ஸலிமகிரியாநீஃ || ௧௬
- பாஹுகாப்யாவிஷெகம் உ நநிமாரிநிவாஸநநீஃ |
தண்காரணமநீநம் விராயஸ்ய வயம் தயா || ௧௭
- தஸுநம் ஸாஹஸ்ய ஸுதீக்ஷந ஸரிமநீஃ |
சுநஸுபாஸஹாஸ்யாபிஷுஜாநஸ்ய வாவடுணநீஃ || ௧௮
- சுமஸ்யதஸுநம் நெவ ஜடாபொரலிஸஜநீஃ |
வஜுவப்யாஸு மநீநம் ஸுபுவடுணப்யாஸு தஸுநநீஃ || ௧௯
- ஸுபுவடுணப்யாஸு ஸவாஹம் விரபுவகாரணம் தயா |
வயம் வரதி ஸிரஸொரூதாமம் ராவணஸ்ய உ || ௨௦
- காரீவஸ்ய வயம் நெவ நெவஜெஹ்யா ஹரணம் தயா |
ராவவஸ்ய விவாவம் உ மய்யுராஜநிவஹடுணநீஃ || ௨௧
- கவநதஸுநம் தாவி பஹாபாஸாவி தஸுநநீஃ |
ஸவயபூ தஸுநம் நெவ ஹநுஜிதஸுநம் தயா || ௨௨
- கீஸ்யகேடுகஸ்ய மநீநம் ஸுதீ நெண ஸரிமநீஃ |
புத்யொபாநாநம் ஸவ்யவாவிஸுதீவவிம ஹநீஃ || ௨௩
- வாலிபு தயநம் நெவ ஸுதீவபுதிவாநநீஃ |
தாராவிவாவம் ஸக்யம் வஷ்டுராதுநிவாஸநநீஃ || ௨௪
- கொவம் ராவவலிஹஸ்ய வதாநாநிவஸம் ஹநீஃ |
தீஸம் பூஸூபநம் நெவ வ்யபிஷ்யாஸு நிவெநநீஃ || ௨௫
- சுஜுமீயகதாநம் உ கீக்ஷஸ்ய விததஸுநநீஃ |
புரொபாவவெஸநம் தாவி ஸரிதெஸாவி தஸுநநீஃ || ௨௬
- வவதாரொஹணம் தாவி ஸாமாஸ்ய உ வஜநநீஃ |
ஸகீவநாநெவ நெநாகஸ்ய உ தஸுநநீஃ || ௨௭
- லிஹிகாபாஸு நியநம் வஜாநிபதஸுநநீஃ |
ராதுள வஜாபுநெஸம் உ வணகஸ்யாஸு விநிதநநீஃ || ௨௮

உஸடும் ராவணஸ்யாவி பௌஷகஸ்ய உ உஸடநரீ |
சூபாநவகுழிமகநிவரொயஸ்ய உஸடநரீ ||

உக

சுஸாகவநிகாயாநம் ஸீதாயாஸாவி உஸடநரீ |

சுவிஜாநவபுடாநம் உ ராவணஸ்ய உ உஸடநரீ ||

ந ௦

ராக்ஷஸீதஜடும் நெவ த்ரிஜடாஸுபுஸடநரீ |

பீணிபுடாநம் ஸீதாயா வுக்ஷஸஜம் தநெவ உ ||

நக

ராக்ஷஸீவிஜுபம் நெவ கிஜராணாம் நிபஹுணரீ |

முஹணம் வாயுஸநுநொஸு மஜாஜாஹாபிமஜடநரீ ||

ந உ

புதிவ்வநநெவாய பீயகுநாம் ஹரணம் தயா |

ராவவாஸாஸநம் உாவி பீணிநியடாதநம் தயா ||

ந ந

ஸஜபீம் உ ஸஜுபீண நயஸெதொஸுபநநரீ |

புதாரம் உ ஸஜுபீஸ்ய ராக்ஷ மஜாவரொயநரீ |

ந ச

விவீஷணெந ஸஸமடம் வயொவாயநிவெடிநரீ |

கூபீ கண்டஸ்ய நியநம் நெவநாடிநிபஹுணரீ ||

ந டு

ராவணஸ்ய விநாஸம் உ ஸீதாவாபீரெம்புரெ |

விவீஷணாநிஷெகம் உ பௌஷகஸ்ய உ உஸடநரீ ||

ந கூ

சுயொஜ்யாயாஸு மகிநம் ஹதெந ஸஜாமரீ |

ராஜாநிஷெகாஸ்யுடியம் ஸவடஸெநுவிஸஜடநரீ ||

ந ஏ

[ஸுராஷுரஜநம் நெவ நெவநெஹ்யாஸு விஸஜடநரீ |]

சுநாமதம் உ யதிஜிபுரீஸ்ய வஸுயாதநெ |

தலுகாரொதரெ காவெ வாலீகிஹடமவாநுஷி ||

ந அ

த்யூதீயம் ஸமடம் ஸஜாவம்.

உதாமடம் ஸமடம்.

பூவூராஜஸ்ய ராஜஸ்ய வாலீகிஹடமவாநுஷி |

உகார உரிதம் கூபுதம் *விவிதவடிதவாந் ||

க

† “விஜிபுடநரீ.”

* “விவிதவடிதவாந்.”

ராவணனைக் கண்டதையும், புஷ்பகவிமாநத்தைக் கண்டதையும், (வீதையைத்தேடவேண்டி)மத்யசாலக்குப்போனதையும், அந்திபுரத்தைக் கண்டதையும், ௨௧

அசோகவந்திற்குப்போனதையும், வீதையைக் கண்டதையும், அடையாளத்தைக்கொடுத்ததையும், ராவணனைக் கண்டதையும், ௩௦

(வீதையை)ராக்ஷஸிகள்விரட் டினதையும், த்ரிஜடைஸ்வப்நங்கண்டதையும், வீதை (ஹனுமானிடத்தில் சூடா)மணியைக்கொடுத்ததையும், (ஹனுமான்)வ்ருக்ஷங்களைமுறித்ததையும், ௩௧

ராக்ஷஸிகள் ஒடினதையும், கிங்கர்களைக் கொன்றதையும், ஹனுமானைப் பிடித்துக்கொண்டதையும், (அவர்)லங்கையைக்கொளுத்தியதனாக்ரஜித்ததையும், ௩௨

திரும்பி(ஸமுத்ரத்தைத்)தாண்டினதையும், மதுவந்திலுள்ளவைகளை ஹரித்ததையும், ராகவருக்குத்தேறுதல்சொன்னதையும், (அவரிடத்தில் சூடா)மணியைக்கொடுத்ததையும், ௩௩

(ராகவர்) ஸமுத்ரராஜனோடு ஸந்தித்ததையும், நலன்மூலமாகஸேதுவைக்கட்டுவித்ததையும், (அதுவழியாக) ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டினதையும், ராத்ரியில் லங்கையைமுற்றுகையிட்டதையும், ௩௪

விபீஷணரோடு சேர்ந்ததையும், (இந்த்ராஜிதாதிகளை)வதஞ்செய்யுமுபாயத்தை(அவர்)தெரிவித்ததையும், கும்பகர்ணனை வதஞ்செய்ததையும், இந்த்ராஜித்தைவதஞ்செய்ததையும், ௩௫

ராவணனை விநாசம்பண்ணினதையும், சத்த்ருவின்பட்டணத்தில்(அதாவதுலங்கையில்) வீதையை(ராகவனால்)அடைந்ததையும், விபீஷணருக்குப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்ததையும், புஷ்பகவிமாநத்தைக் கண்டதையும், ௩௬

அயோத்தியைக்கு (திரும்பிப்)போனதையும், பரதரோடு கூடினதையும், ராமருக்குப்பட்டாபிஷேகோத்ஸவம்நடந்ததையும், (ப்பட்டாபிஷேகத்திற்குவந்த)ஸகலஸையங்களையும்(போய்வரலாமென்று)திருப்பியனுப்பியதையும், ((ப்ரஹ்மாவின் அநுக்ரஹத்தால்)திவ்யஜ்ஞாநம்பெற்ற ருஷியாகிய அவ்வால்மீகி(ஒருப்ரபந்தமாக) அருளிச்செய்தார்). ௩௭

[(ராமர்)தமதுராஜ்யத்தைநன்றாய்ப்பரிபாலஞ்செய்ததையும், விதேஹராஹராஜர்திருமகளாகியவீதையை விட்டுவிட்டதையும் (அருளிச்செய்தார்).]

(ப்ரஹ்மாவின் அநுக்ரஹத்தால்)திவ்யஜ்ஞாநம்பெற்ற ருஷியாகிய வால்மீகியென்பவர் பூதலத்தில் நடக்கப்போகிற யாது சில ராமசரித்ரம் (உண்டோ) அதை உத்தர காண்டத்தில் அருளிச்செய்தார். ௩௮

மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது ஸர்க்கம்.

(ப்ரஹ்மாவின் அநுக்ரஹத்தால்)திவ்யஜ்ஞாநம்பெற்று (க்ரந்தத்தைச்செய்வதற்குவேண்டிய)ப்ரயத்னங்கொண்ட ருஷியாகிய வால்மீகியென்பவர் (ராமர்)ராஜ்யபரிபாலநம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், விசித்ரமானபதஸந்நிவேசங்களையுடையதான ஸ்ரீராமருடைய சரித்ரத்தை யெல்லாம் (ஒருப்ரபந்தமாக) அருளிச்செய்தார். ௩௯

ருவியாகியவால்மீகி, (அதில்) இருபத்துநான்காயிரம் ச்லோகங்களையும் கீர் நூறுஸர்க்கங்களையும் ஆறு காண்டங்களையும் (ஏழாவதான) உத்தரகாண்டத்தையும் சொன்னார்.

மஹாப்ராஜ்ஞரானவால்மீகி அதை, ராமாபிஷேகத்திற்குப்பின்வரப்போகிறகதைகளோடும் ஸ்ரீராமர் அச்வமேதத்திற்குப்பின்வரப்போகிறகதைகளோடும் கூட செய்துவிட்டு, ஸமர்த்தனான எவன் இதை வாயில்வரப்படுத்துவன் என்று சிந்தித்தார்.

(அவ்வாறு) சிந்தித்துக்கொண்டு (பரம) ஆத்மத்யாநஞ்செய்யும் அவ்வால்மீகி மஹர்ஷியினுடைய பாதங்களை, முநிவேஷந்தரித்த குசலவர்கள், (இத்திவ்யப்ரபந்தத்தை அடியோங்களுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று) பிடித்தார்கள் (அதாவது தெண்டனிட்டார்கள்).

(ருருசச்ருஷைமுதலான) தர்மங்களையறிந்தவர்களாகி, ராஜபுத்தரர்களாகி, பெருங்கீர்த்தியுடையவர்களாகி, நல்லசாரீரமுடையவர்களாகி, (தமது) ஆச்ரமத்தில்வலிக்கின்ற ப்ராதாக்களாகிய குசலவர்களைக் கண்டார். ஸமர்த்தரான அவ்வால்மீகி, அக்குசலவர்களை வேதங்களில் (கேட்டவைகளைத்) தரிக்கும்புத்தியுடையவர்களும் ஸாங்கமாகவேதாத்தயநம்பண்ணினவர்களாமாயிருக்கக்கண்டு, வேதார்த்தங்களை வெளியிடவேண்டி (சிஷ்யர்களாக) க்ரஹித்தார்.

வ்ரதங்களையறுஷ்டித்த (அதாவது திவ்யஜ்ஞாநம்பெற்ற) வால்மீகி முற்றும் *வீதையினுடைய சரித்ரத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகின்ற †ராமாயணம் மஹா காவ்யத்தை ‡ராவணவதக்ரந்தமென்றே செய்தார்.

படிப்பதற்கும் பாடுவதற்கும் இனியதான இக் காவ்யத்தை, (த்ருத-மத்ய-விலம்பிதங்களென்னும்) மூன்று காலங்களோடு கூடினதும், (ஸ-ரி-க-ம-ப-த-நி என்னும்) ஸப்த ஸ்வரங்களோடு கூடினதும், வீணைதாளாதிகள் என்னும் இவைகளோடு கூடினதும், ச்ருங்கார-காருண்ய-ஹாஸ்ய-வீர-பாநக-ரௌத்தராதிகளான ரஸங்களோடு கூடினதுமாயிருக்குமாறு (குசலவர்கள்) பாடினார்கள்.

ப்ராதாக்களாகிய அக்குசலவர்களோ காந சாஸ்த்ரத்தின் தத்த்வங்களையணர்ந்தவர்களும், வீணைமுதலானவாத்யங்கள் மந்த்ர-மத்ய-தாரங்களென்னும் ஸ்வரங்களின் உத்பத்திஸ்தாநங்கள் ஆகிய இவைகளையறிந்தவர்களும் (அவ்வுதூஷ்டஜம் முதலான ஸகலஸ்வரங்களும் நிறைந்திருக்கும் படியான ஸத்தாநங்களையறிவதில்பண்டிதர்களும்), ப்ராதாக்களும் (அதாவது ஒத்த குரலுடையவர்களும்), நல்லசாரீரமுடையவர்களும், (மதுஷ்ய) ரூபந்தரித்த கந்தர்வர்போன்றவர்களும், நாடகலக்ஷணங்களை நன்றாக அறிந்தவர்களும், மதுரமான ஸ்வரத்தோடு பேசும் ஸ்வபாவமுடையவர்களும், ராமருடைய தேஹமாகிற பிம்பத்தினின்று எடுக்கப்பட்ட சிறந்த ப்ரதிபிம்பங்கள் போன்றவர்களுமான அக்குசலவர்கள் (மேன்மேலும் பாடினார்கள்).

*கோவிந்தராஜீயமும் தனிச்லோகியும்:—“இத்திவ்யப்ரபந்தம் *வீதையின் சரித்ரத்தையே முக்க்யமாகக்கொண்டது; அதற்குப் பையோகமான மத்யம் ராமசரித்ரத்தைச் சொல்வதால் இதற்கு †ராமாயணமென்று வ்யபதேயம்; ராவணவதத்தில் முடிகிறபடியால் ‡ராவணவதக்ரந்தமென்று வ்யஜமாத்திரமான பெயரும் பெற்றது; இது அநேகப்ரமாணவித்தம்.”

வதும்பு^வஸ்தவஸு^வராணி^வ ஸோகாநா^வசுகவாநு^வஷி^வதி^வ

தயா^வஸமயஸ்தா^வநக^வஷ்டா^வணா^வநி^வ தயோ^வதர^வதே^வ ||

உ

சு^வதா^வவி^வ தந^வஹா^வபு^வராஜ^வஸவ^வவி^வஷி^வஸ^வஹோ^வதர^வதே^வ ||

வி^வநயா^வபோ^வஸ^வ கொ^வ மெ^வத^வதய^வஸீ^வபா^வதி^வதி^வ ப்^வஹம்^வ ||

ங

தஸு^வ வி^வநய^வபோ^வநஸு^வ ரீ^வஹ^வஷெ^வபு^வஷா^வவி^வதா^வதந^வ ||

சு^வமய^வஹீ^வதா^வம் த^வதம்^வ வா^வடி^வள^வ ரீ^வநி^வவெ^வடி^வள^வ க^வஸ்^வம^வவள^வ ||

ச

க^வஸ்^வம^வவள^வ த^வய^வபு^வஜ^வள^வ ரா^வஜ^வபு^வத^வள^வ ய^வஸ^வவி^வந^வள^வ ||

ஸ^வராத^வர^வள^வ ஸ^வர^வஸ^வ ரீ^வந^வள^வ டி^வடி^வஸ^வபு^வஸ^வ ரீ^வவா^வவி^வந^வள^வ ||

ரு

ஸ^வத^வ ரீ^வபா^வவி^வந^வள^வ டி^வடி^வஸ^வ ரீ^வவெ^வடி^வஷ^வ ப^வரி^வநி^வஷி^வத^வள^வ ||

வெ^வடி^வஷா^வவ^வஸ^வபு^வஹ^வணா^வய^வபு^வய^வ தா^வவ^வமு^வரா^வஹ^வப^வத^வ ப்^வஹம்^வ ||

சு

கா^வவ^வம் ரா^வபோ^வய^வண^வம் சு^வபு^வத^வம் ஸீ^வதா^வயா^வஸ^வரி^வத^வம் ரீ^வஹ^வத^வ ||

ப^வள^வம^வஸு^வவ^வப^வரீ^வதெ^வய^வ வ^வகா^வர^வ வ^வரி^வத^வவ^வத^வம் ||

எ

*வா^வரீ^வ மெ^வயெ^வ வ^வ யோ^வர^வம் ப்^வரீ^வனெ^வஸ^வவி^வரி^வநி^வத^வதே^வ ||

†ஜா^வதி^வஸ^வவ^வவி^வஸ^வபு^வத^வம் த^வநீ^வய^வஸ^வரீ^வநி^வத^வதே^வ ||

ரா^வமெ^வஸ^வம் ஸ^வபு^வஜா^வர^வகா^வர^வஸ^வபு^வஹா^வஸ^வயீ^வர^வஸ^வபா^வந^வகெ^வகி^வ ||

ரா^வள^வபு^வடி^வவி^வஸ^வம் ஸ^வய^வபு^வத^வம் கா^வவ^வரீ^வத^வடி^வமாய^வதா^வதே^வ ||

சு

த^வள^வ த^வ மா^வந^வவ^வத^வத^வஜ^வள^வ ரீ^வமு^வபு^வநா^வஸா^வந^வகொ^வவி^வடி^வள^வ ||

ஸ^வராத^வர^வள^வ ஸ^வர^வஸ^வ ரீ^வந^வள^வ ம^வந^வவ^வபு^வவி^வவ^வ ரா^வமு^வவி^வண^வள^வ ||

ரா^வமு^வப^வய^வக^வண^வஸ^வ ரீ^வந^வள^வ யோ^வர^வஸ^வர^வஹா^வவி^வண^வள^வ ||

வி^வரீ^வபா^வடி^வவொ^வடி^வத^வள^வ வி^வரீ^வள^வ ரா^வரீ^வஷெ^வஹா^வத^வயா^வவ^வர^வள^வ ||

கக

*வா^வரீ^வநா^வரீ^வபு^வதீ^வத^வஸ^வஜ^வம் கெ^வவ^வம^வ ஸ^வரா^வமு^வவொ^வஹா^வர^வண^வ வி^வஸெ^வஷ^வம்; த^வடி^வபு^வத^வம் ஹ^வர^வதெ^வய^வ:—“ஷெ^வய^வஜா^வர^வஸ^வய^வபு^வத^வம் க^வம^வகா^வ வ^வஸ^வரீ^வநி^வத^வதே^வ || ய^வத^வயு^வதெ^வ நா^வடி^வகா^வடி^வள^வ த^வதா^வரீ^வநி^வயீ^வய^வதெ^வ ||” ஐ^வதி.

†ஜா^வத^வய^வம் = ஸ^வபு^வடி^வவி^வக^வபு^வத^வஸ^வஜீ^வண^வபு^வரா^வமு^வவா^வம் ஸ^வரா^வய^வபு^வடி^வ க^வஷா^வ டி^வஸ^வரீ^வ தா^வஸ^வம் ப்^வயா^வந^வமு^வதா^வநி^வம் ஷ^வஜா^வடி^வநி^வம் ஸ^வஷ^வஜா^வதி^வவி^வஸ^வபு^வ டி^வதே^வ || த^வடி^வபு^வத^வம் நி^வஸ^வஜெ^வந^வ:—“ஸ^வபு^வடி^வம் ஸ^வபு^வஜீ^வபா^வத^வய^வம் ஸ^வஷ^வ” ஐ^வத^வயா^வடி^வநா^வ.

ராஜபுத்தரர்களாயிருந்து முனிபுத்தரவேஷந்தரித்தவர்களும், நிந்திக்கத்த
வந்தவர்களும், குருஉபதேசப்படி பாடசுத்தியறிந்தவர்களும், ஊக்கத்துட
ன்கூடியவர்களும், மஹாபுத்தியுள்ளவர்களும், மஹாபாக்யமுள்ளவர்களும்,
நகலசப்தலக்ஷணங்களை யுமறிந்தவர்களுமான அக்குசலவர்கள், தர்மத்தினின்
றநீங்காததும், உத்தம ஆக்க்யாநமுமான (ராமாயணமென்னும்) அக் காவ்யத்
தை முற்றும் வாய்ப்பாடமாகச் செய்துகொண்டு, ருஷிகளுடையவும், ஸா
துக்களான ப்ராஹ்மணர்களுடையவும் ஸபையில் பாடினார்கள். கரு?

அக்குசலவர்கள் ஒருக்கால்(அதாவதுராமாச்வமேதகாலத்தில்) நிச்சயஜ்
ஞாநமுடையர்களாய் கும்பல்கூடி யுட்கார்ந்திருக்கும் ருஷிகளின் ஸமீபத்தி
ல் நின்றுகொண்டு, இக் காவ்யத்தைப் பாடினார்கள். கசு?

அதைக் கேட்டு முகிவர்க ளெல்லோரும், (ஆந்த)பாஷ்பந்ததும்பும்கண்
களுற்று பரமா ச்சர்ய மடைந்து, “நல்லது நல்லது (பலேபலே)” என்று அ
ந்தக் குசலவர்களைப் புகழ்ந்தார்கள். கரு?

(அவ்வாறு) காநஞ்செய்கையில் (எல்லோராலும்)புகழ்த்தக்கவர்களான (அ
ந்தக்)குசலவர்களை, தர்மத்திலன்புள்ளவர்களான(மாத்ஸர்யமற்ற) அம் முகிவ
ர்க ளெல்லோரும் மனங்களித்து, “பாட்டின் இனிமையோ அப்புதமாயிரு
க்கின்றது! ச்லோகங்களின் இனிமையோ அதைவிட அப்புதமாயிருக்கின்ற
து! அதாவது இக்காவ்யத்திலுள்ளவிஷயம் பஹுகாலத்திற்குமுன்நடந்திரு
ந்தும் ப்ரத்யக்ஷம்போல் தோற்றுகிறது” (என்று) கொண்டாடினார்கள். கசு?

அக்குசலவர்க ளிருவரும் சேர்ந்து(அதாவதுகலந்தலயாதிகளுடன்கூ
டி) அப்போது நல்ல அபிநயம் பிடித்து, ஸ்வரஸம்ருத்தியுடன் கூடியதும் இ
னியதும் நல்லராகத்துடன்கூடியதுமாயிருக்கும்படி பாடினார்கள். கசு?

ச்லாக்க்யமான தவம்புரிந்த மஹாத்மாக்களான ருஷிகளினால் இவ்வாறு பு
கழப்பட்ட வத்தகைய வக்குசலவர்கள் மிக்கநல்லராகத்துடன்கூடியிருக்கும்ப
டிக்கும் மிகவும் மதுரமாயிருக்கும்படிக்கும் பாடினார்கள். கசு?

(அதைக்கேட்டு) ஒரு முகிவர் களித் தெழுந்து அவர்களுக்கு (தம்)தீர்த்தபா
த்ரத்தைக் கொடுத்தார்; (காநசாஸ்த்ராஜ்ஞாநமுண்டென்கிற)பெரும்புகழ்பெ
ற்ற ஒருமுகிவர் காட்சிகொண்டு அவர்களுக்கு மரவுரியை யீந்தார். உ?

[மற்றொருவர் க்ருஷ்ணஜிந்தைக் கொடுத்தார்; மற்றொருவர் யஜ்
ஞோபவீதத்தைக் கொடுத்தார்; ஒருவர் கமண்டலுவைக் கொடுத்தார்; இ
ன்னொரு மாமுகிவர் முஞ்சியிற்செய்ததைக் கொடுத்தார்;† அப்போது ம
ற்றொருவர் ப்ருஸியென்னும் தமதாஸநத்தைக் கொடுத்தார்; இன்னொரு மு
கிவர் கௌடீநத்தைக் கொடுத்தார்; வேறொரு முகிவர் அப்போது களித்
து அக்குசலவர்களுக்குக் கோடாலியைக் கொடுத்தார்;‡ இன்னொருவர் கா
ஷாயத்தைக் கொடுத்தார்; வேறு முகிவர் சீரவஸ்த்ரத்தைக் கொடுத்தார்; வே
றொருவர் ஜடைமுடியைக் கொடுத்தார்; வேறொருவர் ஸந்தோஷத்துட
ன்கூடி விரகுக்கயிற்றைக் கொடுத்தார்;§ ஒரு ருஷி யஜ்ஞபாண்டத்தை
க் கொடுத்தார்; இன்னொருவர் காஷ்டச்சுமையைக் கொடுத்தார்; மற்றொரு
வர் அத்திப்பலகை மணையைக் கொடுத்தார்; அப்போது சிலர் ஸ்வஸத்தி(வா
ழ்ந்திடுகென்று) சொன்னார்கள்;|| அப்போது அங்கு சில மஹர்ஷிகள் ஆ
சீர்வாதத்தைச் சொன்னார்கள்; ஸ்தயவரதிகளான முகிவர்கள் யாவரும் இ
வ்வீதமாய் வரங்களைக் கொடுத்தார்கள்.¶]

“(வால்மீகி)முநிவரால் லக்ஷணத்துடன் விஸ்தாரமாய் அருளிச்செய்யப்பட்டதும், கவிகளுக்குப் பெரிய ஆதாரமும், (நடுவேநிறுத்திவிடாமல்)க்ரமப்படி முடிக்கப்பட்டதுமான இந்த இதிஹாஸம் ஆச்சர்யகரமாயிருக்கிறது! ஸர்வகீதங்களிலும்தேரந்தவர்களே! ஆயுளைத்தருவதும், புஷ்டியைத்தருவதும், எல்லாச் சூதிகளாலும்மனோஹரமானதும், (அல்லதுஎல்லாவேதார்த்தங்களும்நிறைந்திருப்பதால்உள்ளத்தையருகச்செய்வதும்) ஆகிய இந்த கீதம் (உங்களால்) அழகாய்பாடப்பட்டது” (என்று) அந்தயாகசாலையிலும் வீதிகளிலும் ராஜமார்க்கங்களிலும் எங்கும் பாடிக்கொண்டிருக்கையில் (எல்லோராலும்) புகழப்பட்டவக்குசலவர்களை ஒருஸமயம் பரதரதமையனூர்ராமர் பார்த்தார்.

உரு?

பிறகு சத்ருக்களைக்கொல்லும் அந்த ராமர், பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் (ஒருவர்க்கொருவர்) ப்ராதாக்களும்(அதாவது ஒத்தவயசும்ரூபமுமுள்ளவர்களாயிருத்தலால்ஆச்சர்யகரமானவர்களும்)ஆகிய குசலவர்களைத் தம்(யாகசாலா)க்ருஹத்திற்கு அழைத்துவந்து ச்லாகித்தார்.

உச?

ப்ரபுவும் (அதற்கேற்க) ஸ்வர்ணமயமான (தசரதரால்ஸ்வர்க்கத்தினின்றுகொண்டுவரப்பட்ட) திவ்ய லிம்ஹாஸநத்தில் வீற்றிருந்தவரும், மந்த்ரிகளாலும் ப்ராதாக்களாலும் சூழப்பட்டவரும், சத்ருக்களைத்தவிக்கச்செய்தவரும் யாகதீக்ஷையிலிருந்தவருமான அந்த ராமர் அழகுடன்கூடிய அவ்விருவர்களையும் கண்டப்பொழுது லக்ஷ்மணருக்கும் சத்த்ருக்கருக்கும் பரதருக்கு ம் சொன்னார்.

உக?

“வானவரொளியுற்ற விக்குசலவர்கள்பாடுகின்ற விசித்ரமானவர்த்தங்களும்பதங்களுமுற்ற வில் விதிஹாஸம் (உங்களால்) கேட்கப்பட்டமீ” (என்றுசொல்லி) நன்றாகப்பாடும்அக்குசலவர்களுக்கு (பாடும்படி)நியமனம்கொடுத்தார்.

உஎ?

அவர்களும், மதுரமாயும், ராகத்தோடுகூடினதாயும், மிகவும்புகழ்த்தக்கதீர்க்கமானஆலாபநம்பொருந்தினதாயும், வீணரோபலயங்களோடுகூடினதாயும், மிகவும்ஸ்பஷ்டமாகவிளங்கும்அர்த்தங்கள்பொருந்தினதாயுமிருக்குமானபாடினார்கள்.

உஅ?

அந்தப் பாட்டானது ஜநஸபையில் எல்லாவயவங்களையும் மனங்களையும் (சர்ரத்தினுள்ளிருக்கும்மனதிற்காதாரமான)ஹ்ருதயங்களையும் களிக்கச்செய்ததும், செவிக்குமிக்கஸுகமானதுமாக விளங்கிற்று.

உக?

“இக்குசலவர்கள் முநிவேஷந்தரித்தவர்களாயிருந்தும் ராஜலக்ஷணங்களோடுகூடியிருக்கிறார்கள்; காயகர்களாயிருந்தும் பெருந்தவமுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்; (ஆதலால் பத்நியைப்பிரிந்திளைத்த)எனக்கும் கேசுமகரமும்(அதாவதுதாரகமும்), மஹாநாபாவவிஷயமும்(அதாவதுவீதைவிஷயமும்)ஆகிய சரித்ரம் (இக்குசலவர்களால்) நன்றாய்ப்பாடப்பட்டப்போகிறது; அதைக் கேளுங்கள்” (என்று ஸபையிலுள்ளவர்களைப்பார்த்து ஸ்ரீராமர்சொன்னார்).ரு?

பிறகு அக்குசலவர்கள் ராமர்சொல்லினுல்லியமிக்கப்பட்டவர்களாகி, (ஸங்கீதசாஸ்தரத்தின்)வழியின் ஏற்பாடுபொருந்தியிருக்குமானபாடினார்கள்; அந்த(அதாவதுலிம்ஹாஸநத்திலிருந்த) ராமரும் (அநதக்காநஸுகத்தைஎல்லோரோடும்சேர்ந்து) அநுபவிக்கத்திருவுள்ளங்கொண்டு மெள்ள ஸபைக்கு வந்துவிட்டார்.

ருக?

நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

சுபுபுதிஜோஷாநம் ரோநிநா ஸம்வக்ரீதிபுதரீ॥

பரம் கவீநாரோயாரம் ஸோஷா வயயாக்ரீதி॥

கவிதீதிதா தீதாஸவபுதீதெஷாஹகாவிதா॥

சுபுஷா வுஷிஜநகம் ஸவபுஷா தீதிநொஹரீதி॥

புஸஸ்யோநா ஸவபுத கதாவிதத மாயகா॥

ரயோஸா ராஜோமெஷா டிடிஸா ஹதாபுஜி॥

23

ஸவெஸா வானீய ததா ஹாதரள ஸகஸ்ரீவா॥

வகுஜியாரோஸ வகுஜிஹா ஸாரோஸதாநிவஹுணா॥

24

சுலீநம் காநகநெ திவெ ஸவ ஸிஹாஸநெ ப்ரஹ்ம॥

உவொவவிஷஸவிஷெஷா துவிஸா வரநுவா॥

டிஷா து ருபஸிநா தாவஹா நிபதஸ்யா॥

உவாவ வக்ஷணா ராஜோஸதாஹம் ஹதம் ததா॥

25

ஸ்ருபுதாரிஜோஷாநெநயொஷெஷவபுஷொ॥

விவிதாபுஷாஹம் ஸிஷ்யாயிநா தாவவொஷத॥

26

தளவாவி யோஹம் ரகம் ஸனிதாயதநிஸநரீ॥

தநீயவதத்யுஷாஹிஸா தாயுமோயதாரீ॥

27

ஹாடிய தவபுமாதாணி ரோஹி ஹாடியாநி வ॥

ஸ்ரோதாஸ்யஸம்ஹம் மெயம் ததஹ ஜநஸம்ஸதி॥

28

ஹோ ரோநீ வாயிபுவவக்ஷணாநிதா॥

கஸ்ரீவாஸ நெவ ரஹாதவவநிதா॥

ரோவி ததகுதிகாரம் பவக்ஷெத॥

ரஹாநுஹாவம் வரிதம் நிவொயத॥

29

ததஸு தள ராஜவஹிபொஷிதா॥

கமாயதாம் ரோமபுவிபாநஸரீதி॥

ஸவாவி ராஜி வரிஷதம் ஸநெநம்॥

வஹகுஷ்யாஸகநா வஹகுஷி॥

30

உதாயுஷம் ஸமபுஷம் ஸோஷம்॥

பெருந்தேவியே ஸரபு.

ஸவ்ஜாவடுவழியம் யெஷாபோவீதுதா வஸுநரா!

பு ஜாவதிஃவாஹாய நுவாணாஃ ஜபஸாவிநாஃ ||

பெஷாம் ஸ ஸமரொநாஜி ஸாமரொ பெநவா நிதஃ

ஷஷிஃவரதஸஹஸாணி யம்யாநம்பெயுவாரயநஃ॥

ஐக்கியக் குணாபிஷேகத் தொழில்நாயகம் *வாஸுதேவராயன்

சிவசுந்தரநாவாநம் நாராயணத்திஸ்ருதம் ||

தமிழ் வகுப்பினை ஸ்வ. நிபியோதிதர்

யதிக்காரியாயுடனவ்விதம் ஸ்ரீராதவழிநலசூயயா॥

கொஸ்கொநாபி சேஷிதஃ ஸீதொ ஜநவஸொ ஸஹாநஃ

நிவிஷஃ ஸ்ராயகுதீரௌ வ்ருதயநயாநுவாநஃ॥

சுயொ_(ய)நா_(ய)நா_(ய) ந_(ய)த_(ய) த_(ய)தாவீ_(ய)வாகவி_(ய)ஸ்ர_(ய) - ப_(ய)தா_(ய)

உருநா லாநவெநண யா வுந் திதி-தா ஸபரீ॥

சுயதா டிஸு உ ஷெ உ யொஜநாநி லஹாவுஸ்!

ஸ்ரீமதி சீனி விஸ்னோபாஸாவிநாயகாபாயா ||

ராஜாமெட்டி ஸ்தலா ஸுவிலகெரு ஸோலிதா

சேகுவாஷாவசீனெ^தந ஜெவலிதெ^தந நித^தஸ்||

தாம் தம் நாஜா ஐயாயொ ஹோநாஷவிவபுநம்

பு

வாஸ்ஸீராவாஸ்யாஸி ஐவம் ஜெவ்வதிபய்யா॥

சுவாடிதாரணவதீம் ஸுவிஹகாநுராபணாஜீ

ஸவ்யநாயுயவகீஜைவதாஃ ஸவ்யசிநிஃ॥

ஸஞ்ஜயஸ்யோயாம் ஸ்ரீ கீதேதௌ ஹாஜே!

உவாடாயுஜிவதீம் சதவீசுதஸங்குராரீம் ||
அ ட வ ந

வயகுநாடகவெஜைஸ் ஸம்யுகாஹ் ஸவதுத்ஃ வுருஜிஃ

உடி)ாநாடுவெணாபெதாம் டெஹதீம் ஸாதுடுபெவாடிஃ॥

உமது உஜீரவாசிவாஃ உமது ஜெநெது உமது ராஸஜாஜே

வாஜிவாருணஸ்தி - குணபூம் மொவிரபுரெஷம் வரெஸுபூ || கந

ஐந்தாவது ஸர்க்கம்.

ஐயங்கொண்டுவிளங்கும் எவ் வரசர்கட்கு (மது)ப்ராஜாபதி முதற்கொண்
, எல்லோர்க்கும்முன்னதாய் இப்பார் முழுதும் (தங்களதாய்) இருந்ததோ, க
எவர் (திக்கவிஜயஞ்செய்யப்) போகையில் அறுபதினாயிரம்பிள்ளைகள் நாற்பு
த்திலுஞ்சூழ்ந்துகொண்டனரோ, (ஸாகரமென்றுதமதுபெயரினால்விளங்
தம்) ஸமுத்தரமானது எவரால் வெட்டுவிக்கப்பட்டதோ அப்படிப்பட்ட ஸக
சக்ரவர்த்தி எவ்வரசர்களின்நடுவில் (ஐனித்தனரோ),

மஹாத்மாக்களான அப்படிப்பட்ட இக்ஷ்வாகுகுலத்து ராஜாக்களின் வ
ச்சத்திலவதரித்தஸ்ரீராமர்வியதயத்தைப்பற்றி (ப்ராஹ்மாவின் அதுக்ரஹத்தா
) உண்டானது, ராமாயணமென்று ப்ராவித்தமாய்விளங்கு மிச்சிறந்த இ
ஹாஸம். (நிமித்தமாத்ரம அடியேன்வால்மீகி.)

தர்மகாமஅர்த்தங்களோடுகூடிய வத்தகைய விவ்விதிஹாஸத்தை முற்று
ம ஒன்றுகூடவிடாமல் முதலிலிருந்து இருக்கும்படிசெய்யப்போகிறேன் (அ
தாவது வெளியிடப்போகிறேன்); பொருமையின்றி (எல்லோரும்) கேட்கவே
ண்டும்.

ஐங்கங்களித்து நிறைந்து, தநதாந்யங்கள்நிரம்பியதாயுள்ள கோஸலமெ
ன்னும் பெரிய தேசம் ஸரயூததீர்த்தத்தில் இருக்கின்றது.

அத்தேசத்தில், லோகப்ரவித்தமாய், மாநவர்களுக்குப்ப்ரபுகிய மதுவின
ல் மனதினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதாய், சு. பன்னிரண்டியோஜனை நீள மு
ள்ளதாய், மூன்றுயோஜனை அகலமுள்ளதாய், மிகுந்தகாந்தியுடையதாய், (ரா
ஜா இருப்பதற்கு)ப்ராநபட்டணமாய், அழகாகப்பிரிக்கப்பட்டுவிசாலமாயுள்
ளவழிகளையுடையதாய், எ. விசாலமாயழகாய்ப்பிரிக்கப்பட்டுப்பொழுது
ம் புஷ்ப்பங்களிறைத்து ஜலந்தெளித்துள்ள வரண்மனைவழியினு லழகிய
தாயுள்ள அயோத்தியையென்னும் நகரம் இருக்கிறது.

அந் நகரத்தில், தேசங்களைச்செழிக்கச்செய்வோர்களில் தலைவராயுள்ள (அ
தாவது சக்ரவர்த்தியாயுள்ள) தசரதரென்னும் அரசர், ஸ்வர்க்கத்தில் தேவேந்
த்ரன் (வாஸஞ்செய்வது) போல் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்.

சிறந்தகதவுகளையும் தோரணங்களையுமுடையதாய், அழகாகப்பிரிக்கப்பட்
டநெடுக்கடைத்தெருக்களையுடையதாய், சிறந்தவைகளான எல்லாயத்தரங்க
ளையும் ஆயுதங்களையுமுடையதாய், எல்லாசில்பிகளோடும் கூடினதாய், ௧௦.
ஸூத்ரமாதர் என்னும் கட்டியஞ்சொல்வோர்களால் நிறைந்ததாய், செல்வ
ம் நிறைந்ததாய் (அல்லது ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிவலிக்குமிடமாய்), ஒப்பற்றவொ
ளிபெற்றதாய், (கோட்டைகளில்) மிக்கவுயரமாகக்கட்டப்பட்ட மேல்மெத்
தைகளின் மீதுபறக்கும் கொடிகளையுடையதாய், அநேக ஆயிரம்பீரங்கிகளா
ல் நிறைந்ததாய், ௧௧. ஸ்தரீகளுக்குநர்த்தநங்கற்பிக்கும் நட்டுவர்களின் கூட்ட
ங்களோடு கூடினதாய், உத்யாநவங்கன்மாந்தோட்டங்கள் என்னுமிவைக
ளோடு கூடினதாய், மிகவும் பெரியதாய், சுற்றிலும் ப்ராகாரம்போடப்பட்ட
தாய், ௧௨. விசாலமும் ஆழமுமான அகழிகளையுடையதாய், இதரர்களால் வ
ருந்தியும் ஆக்ரமிக்கக்கூடாததாய், குதிரைகளாலும் யானைகளாலும் கோக்க
ளாலும், ஒட்டகங்களாலும் (கோவேறு) கழுதைகளாலும் நிறைந்ததாய், ௧௩.

கப்பங்கொடுத்துஸந்திபண்ணிக்கொண்டுராஜ்யத்தைமீட்டுக்கொள்ளுவதற்காகவந்திருக்கும் அரசர்களின் கூட்டங்களாற் சூழப்பெற்றதாய், (வ்யாபாரத்திற்காக)நாநாதேசங்களினின்றவந்துகுடியிருக்கும் வர்த்தகர்களால் விளங்குவதாய்,கசு. ரத்நங்களாலிழைக்கப்பட்ட ராஜக்ருஹங்களாலும் (அல்லதுதேவாலயங்களாலும்) (ராஜாக்கள்விளையாடுவதற்காக)சேற்படுத்தினசிறிய)மலைகளாலும் ப்ரகாசிப்பதாய், அத்யுந்தமானமெத்தைகளின்மீதுள்ளகட்டிடங்களால் நிறைந்ததாய், (அதனாலே)இந்த்ரனுடைய அமராவதிபட்டணம்போன்றதாய்,கரு. பலவராணமனைகளையுடையதாய், சொற்கட்டான்வடிவமாய், உத்தமஸ்த்ரீகளின் கூட்டங்களோடு கூடினதாய், ஸகலரத்நங்களாலும்நிறைந்ததாய், விமாமம்போன்றக்ருஹங்களாலழகியதாய்,கசு. வீடுகள்நெருங்கினதாய், விகாரமானமுடுக்குத்தெருக்களில்லாததாய், ஸமமானபூமியில் நிரமிக்கப்பட்டதாய், சம்பாஅரிசிகள்நிரம்பினதாய், கன்னல்கொம்பின்ரஸத்தைநிகர்த்ததீர்த்தங்களையுடையதாய்,கௌ. பேரீ-ம்ருதங்க-வீணை-பணவவாத்யங்களால் கணகணவென முழங்கப்பெற்றதாய், பூமியில் மிகவும் எல்லாநகரங்களுக்கும்சிறந்ததாய்,கஅ ஸவர்க்கத்தில் தவம்புரிந்துபெற்ற வர்த்தர்களது விமாமம்போல் அழகாய்க்கட்டப்பட்டநெடுவீடுகளையுடையதாய், உத்தமபுருஷர்களால்சூழப்பட்டதாய்விளங்கும் அவ்வயோத்த்யாபுரியில் (தசரதரென்னும் அரசர் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்). கக

அஸ்த்ரவித்யைகளைக்கற்ற வல்லவர்களாகிய எவ்வரசர்களானவர்கள் ஸ்ராயயில்லாதஜநத்தையும் முன்னோர்பின்னோரில்லாதஜநத்தையும் மறைவிலிருக்குமஜநத்தையும் ஒடுகிறஜநத்தையும் பாணங்களால் அடிக்கமாட்டார்களோ,உ௦. (எவ்வரசர்கள்,)வரத்தில் மதித்துக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டுதிரியும் விரிபுறம்புலிபன்றிஎன்னுமவைகளைத் தீக்ஷணமான ஆயுதங்களைக்கொண்டும் படைகளைக்கொண்டும், (தமது)புஜபலத்தைக்கொண்டும் அடிக்குந்தன்மையுடையவர்களோ,உக. *மஹாரதர்களான வத்தகைய பலவரசர்களாலெவங்கும்நிறைந்ததான (அப்)பட்டணத்தில் அப்போது தசரதவரசர் வாஸம்செய்துகொண்டிருந்தார். உஉ

ஆஹிதாக்கிகளாய்க் குணவான்களாய் வேதங்களினுடையவும்ஷ்டங்கங்களினுடையவும்கரைகண்டவர்களாய் பஹுதாநஞ்செய்பவர்களாய்ஸத்யத்தில்விருப்பங்கொண்டவர்களாய் மஹாத்மாக்களாய் மஹர்ஷிகளுக்கொப்பானவர்களாயுள்ள (க்ருஹஸ்தர்களான)ப்ராஹ்மணோத்தமர்களாலும் கேவலருஷிகளாலும் சூழப்பட்ட அவ்வயோத்த்யாபுரியில் (தசரதரென்னும் அரசர் வாஸம்செய்துகொண்டிருந்தார்). உஉ

மீந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஆராவது ஸர்க்கம்.

அவ் வயோத்த்யா புரியில் வேதங்களையறிந்தவரும் ஸகலஸாம்கரிகளுமுடையவரும் தீர்க்காலோசனையுள்ளவரும், மிகுந்தபராக்ரமமுடையவரும், நாடுநகரங்களிலுள்ளவர்களெல்லோர்க்குமிஷ்டமானவரும்,க.

*மஹாரதர்=தன்னையும், ஸாரதியையும், குதிரைமுதலியவைகளையும், மற்றுமுள்ளதம்படையாவையும் பாதுகாத்து ஜயம்பெறுகின்றவர்.

ஸாதிநராஜஸெனெஸு வ^வலிகுடி^வலிராவு^வதா^வரீ^வ||

நாநா^வசெ^வஸநிவா^வசெ^வஸ^வ வண^வநிர^வவ^வசெ^வஸ^வலி^வதா^வரீ^வ||

கச

பு^வஸா^வசெ^வஸ^வ ர^வத^வவிகு^வசெ^வஸ^வ வ^வவ^வசெ^வஸ^வலி^வதா^வரீ^வ||

க^வடு^வபா^வமா^வசெ^வஸ^வ ஸ^வசெ^வரு^வண^வபா^வரி^வந^வசெ^வஸ^வவா^வரீ^வவ^வதீ^வரீ^வ||

கடு

வி^வதா^வரீ^வஷா^வவ^வசா^வகா^வரா^வம் வ^வர^வநா^வரீ^வம^வசெ^வஸ^வய^வட^வு^வதா^வரீ^வ||

ஸ^வவ^வட^வர^வத^வவ^வசா^வகீ^வண^வபா^வம் வி^வசா^வந^வம^வப^வசெ^வஸ^வலி^வதா^வரீ^வ||

கசு

ம^வப^வசெ^வஸ^வலி^வவி^வதி^வபா^வம் ஸ^வசெ^வரு^வண^வ நி^வவ^வசரி^வதா^வரீ^வ||

ஸா^வலி^வத^வண^வம^வவ^வஸ^வசெ^வரு^வண^வபா^வரி^வக^வக^வகா^வண^வர^வஸெ^வசா^வகா^வரீ^வ||

கஎ

ச^வட^வந^வம^வலி^வசெ^வஸ^வ லீ^வண^வலி^வம் ப^வண^வசெ^வஸ^வய^வ||

நா^வதி^வதா^வம் ஸ^வஸ^வசெ^வய^வட^வு^வம் ப^வய^வயி^வவ^வயா^வம் தா^வரீ^வந^வம^வத^வரீ^வ||

கஅ

வி^வசா^வந^வரி^வவ^வ வி^வதி^வபா^வம் த^வவ^வஸா^வயி^வம^வத^வம் தி^வவி^வ||

ஸ^வம^வநி^வவ^வசரி^வத^வவ^வஸா^வநா^வம் ந^வர^வொ^வத^வரீ^வஸ^வசா^வவ^வதா^வரீ^வ||

கசு

பெ^வய^வ வ^வஸா^வசெ^வஸ^வந^வடி^வ வி^வய^வதி^வ வி^வவ^வக^வசெ^வவ^வரா^வவ^வர^வரீ^வ||

ஸ^வஸ^வபெ^வய^வம் வ^வவி^வத^வத^வம் ம^வவ^வம^வஸ^வலி^வவி^வஸா^வரா^வசா^வம்||

உ௦

ஸி^வம்^வம^வவ^வயா^வவ^வ வ^வரா^வம^வஸா^வணா^வம் சி^வதா^வநா^வம் ந^வதி^வதா^வம் வ^வநெ^வ||

ம^வநா^வரொ^வ நி^வஸி^வசெ^வஸ^வசெ^வஸ^வவ^வட^வு^வதா^வஜா^வம^வஸ^வவ^வதா^வச^வவி^வ||

உக

தா^வச^வப^வஸா^வநா^வம் ஸ^வம^வசெ^வஸ^வஸ^வசா^வசெ^வஸ^வலி^வவ^வரு^வண^வபா^வம் *சி^வம^வஸா^வர^வயெ^வம்||

ப^வம^வரீ^வசா^வவா^வஸ^வயா^வசா^வஸா^வ ரா^வஜா^வ ச^வஸ^வர^வய^வஸ^வயா^வ||

உஉ

தா^வச^வம^வரி^வசெ^வஸ^வ ம^வட^வு^வண^வவ^வலி^வரா^வவ^வதா^வம்

தி^வஜா^வத^வசெ^வஸ^வவ^வட^வு^வச^வச^வவ^வபா^வரா^வசெ^வம^வம்||

ஸ^வம^வஸ^வசெ^வஸ^வத^வயா^வசெ^வஸ^வத^வச^வம^வத^வலி^வம்

சி^வம^வவ^வதி^வசெ^வஸ^வத^வயா^வசெ^வஸ^வலி^வஸ^வ கெ^வவ^வசெ^வம^வம்||

உங

வ^வண^வசி^வம் ஸ^வம^வட^வு^வம் ஸ^வசா^வவ^வச^வ||

ஷ^வஷ^வம் ஸ^வம^வட^வு^வம்.

த^வஸ^வயா^வம் ப^வம^வய^வபா^வசெ^வயா^வயா^வம் வெ^வவ^வவி^வத^வவ^வட^வு^வஸ^வச^வம^வம்||

தீ^வவ^வட^வு^வச^வலீ^வடி^வ சி^வம^வஸா^வத^வஜா^வம் வ^வள^வரா^வஜா^வந^வவ^வச^வவி^வய^வம்||

க

* சி^வம^வஸா^வர^வயா^வம் = “சு^வதா^வந^வம் ஸா^வர^வயி^வம் வ^வஸா^வநா^வக^வத^வயா^வயெ^வத^வ யொ^வ நர^வம், ஸ^வ சி^வம^வஸா^வர^வய^வஸ^வஜ^வம் ஸ^வயா^வத^வ” ஐ^வத^வயா^வக^வ ம^வக^வச^வண^வய^வக^வா^வம், செ^வத^வம்.

ஐஷாகுணாபீ † சுதிரயொ யஜா யபுபரொ வஸீ |
 சீஹவிகுசெவா ராஜவிகுசெவா தொகெஷா விஸ்ரப்தம் || ௨
 வலவாநிஹதாரிதொ ரிதவாநிஜிதெநியி |

யநெநஸ ஸஹெஹஸாரெநஸுகுநெவஸ வணைவரீம் || ௩

யயா சீநுசீஹாதெஜா தொகஸ்ய வரிரகூதிதா |
 தயா டிஸாரயொ ராஜா வஸஜ்ஜமடிவாயதீ || ௪

தெந ஸத்யாலிஸநெந தீவமபுசீநுதிஷதா |
 வாலிதா ஸா பௌஸ்ரெஷா ஹெநெணவாரிராவதீ || ௫

தஸிநுராவரெ ஹுஷா யபுடாதாநொ வஹுஸுதாரீ |
 நராஸுஷா யநெநம் நெவம் நெவரமஸாஃ ஸத்யவாநிநம் || ௬

நாவு ஸநிவயம் சுஸிஜாவீதஸிநுரொதநி |
 கூடூவீ யொ ஹுலிஜாயெடாழமவாஸ்யநயாந்யவாநீ || ௭

காசீவாந * கடியெடா வா ந்யுஸம்ஸம் பௌஸுஷம் க்ஷிதீ |
 டுஷுஸ்குசீயொஷ்யாயாம் நாவிலாந வ நாவிகம் || ௮

ஸவெட நராஸு நாயபுஸு யபுஸீலாம் ஸுஸம்யதாரீ |
 உதிதாம் ஸீலவபுதாஸ்யாம் சீஹஷபுய ஹவாரீலாம் || ௯

நாகுணவீ நாகுகுடி நாவஸுதீ நாவ ஹொமவாநீ |
 நாபீஷொ நாநுலிவாஷொ நாஸுமநஸ விஜிதெ || ௧௦

நாபீஷுஷொஜீ நாஜாதா நாவுநஜிநிஷயுகீ |
 நாஹஸூஹரணொ வாலி டிஸுதெ நாவுநாத்வாநீ || ௧௧

நாநாவிதாநிநயாயஜாந க்ஷுஷொ வாந தஸுரீ |
 சுஸிஜாவீடியொஷ்யாயாம் ந வ நிவபுதஸுஜாரீ || ௧௨

† சுதிரயம் = சீஹாரயெஷு வஹுலிரெகொ யொஷா
 ரயீ நரம். * கடியபும் = சூதாநம் யபுக்ருத்யம் வ பௌதூராரம்
 வீயெதீ தொஹாடிம் விதரெள ஹாத்யுந கடியபு ஹதி ஸு
 தம் ||

இக்ஷ்வாகுவம்சத்து அரசர்களுக்குள் *அதிரதரும் சாஸ்தர்ப்படியாகஞ்செய்த
யரும் தர்மங்களில் அதிகபற்றுள்ளவரும் எல்லோரையும்ஸ்வாதீநமாகச்செ
ய்தவரும் மஹர்ஷிகளுக்கொப்பானவரும் ராஜர்ஷியும் மூவுலகங்களிலும் ப்
ரவித்தமானவரும்,௨. அளவற்றபடைகளையுடையவரும் பகைவரைவென்
றவரும் சிறந்தநண்பர்களையுடையவரும் கீம்புலன்களையுமடக்கினவரும் தநங்
களாலும் இதர ஸாமக்ரிகளாலும் இந்த்ரனையும் குபேரனையும் நிகர்த்தவருமா
ன ௩. தசரத வரசர், உலகத்தை நன்றாய்க்காத்து மிகவொளிபெற்ற ம
துப்ராஜபதி போல், வாஸம்செய்துகொண்டு ஜகத்தை ரக்ஷித்துவந்தார். ச
ஸத்யஸந்தராயிருந்துகொண்டு, (தர்ம-அர்த்த-காமங்களென்னும்)மூப்பு

ருஷார்த்தங்களைஸாதிப்பதற்காய், அத்தசரதவரசரால், இந்த்ரனால் அமராவ
திபட்டணம் போல் அவ்வயோத்த்யா புரி காக்கப்பட்டது. ௫

அவ்வுத்தமபுரியில் மனிதர்கள் தம் தம் தநங்களைக்கொண்டு த்ருப்திய
டைந்து (அதனாலேயே)லோபமற்றவர்களாய்க் களித்துத் தர்மபுத்தியுடை
யவர்களாகி அநேகசாஸ்த்ரங்களைக்கேட்டு ஸத்த்யவாதிகளாயிருந்தார்கள். ௬

அவ்வுத்தமபுரியில் குடும்பியாயிருப்பவ னெருவனாவது பபன்கைகூடாத
வனும், கோக்கள்அச்வங்கள்தநம்தாந்யம்என்னுமிவைகளில்லாதவனும், பொ
க்கசங்குறைந்தவனுமாயிருக்கவில்லை. ௭

அயோத்த்யையில், காமமேகார்யமாயிருக்கும் புருஷனாவது, †கதர்யனாயி
ருக்கும் புருஷனாவது, காதுகளையிருக்கும் புருஷனாவது ஓரிடத்திலும் கா
ணப்படமாட்டான்; வித்வானயிராத புருஷனும் கிடையாது; நாஸ்திகனாயி
ருக்கும் புருஷனும் கிடையாது. ௮

எல்லாப் புருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் நல்லஸ்வபாவநடவடிக்கைகளுடனே பி
றந்தவர்களாய், (அதனாலேயேஎப்பொழுதும்)தர்மசீலர்களாய், நன்றாக(சா
ஸ்த்ரத்திற்குக்)கட்டுப்பட்டவர்களாய், மாசற்றநெஞ்சம்பெற்ற மஹர்ஷிக
ள் போலிருந்தார்கள். ௯

(அங்கு) குண்டலந்தரியாதவனு மில்லை; கிரீடந்தரியாதவனு மில்லை; மா
லேதரியாதவனு மில்லை; அல்பஸூகமுடையவனு மில்லை; அசுத்தனாயிருப்பவ
னு மில்லை; தேஹத்தில்(சந்தநம்முதலிய)பூசபூசிக்கொள்ளாதவனு மில்லை; ந
ல்லவாஸனேதரியாதவனு மில்லை. ௧௦

பஞ்சபக்ஷ்யபரமாந்ரம்புஜியாதவனும் காணப்படமாட்டான்; தாநம்செய்
யாதவனும் காணப்படமாட்டான்; தோள்வளைஹாரம்என்னுமிவைகளைத்த
ரியாதவனும் காணப்படமாட்டான்; கையாபரணங்கள்தரியாதவனும் காண
ப்படமாட்டான்; உள்ளத்தைவெல்லாதவனும் காணப்படமாட்டான். ௧௧

அயோத்த்யையில் ஒருவனாவது அக்நிஹோத்ராஞ்செய்யாம லிருக்கவில்
லை; சாஸ்தர்ப்படியாகஞ்செய்யாம லிருக்கவில்லை; அல்பபுத்தியுடையவ
னாயிருக்கவில்லை; திருடனாயிருக்கவில்லை; பரமாதர்களைப்புணர்ந்துப்ராஜை
களையுண்டிபண்ணிஜாதிகளைக்கலக்கச்செய்பவனாயிருக்கவில்லை. ௧௨

*அதிரதர்=பலமஹாரதர்களோடு ஒருவராய்போர்புரியவல்லவர். †கதர்ய
ன்=தன்னையும் தர்மகார்யங்களையும் புத்தரகலத்தரங்களையும் தாய்தந்தையர்
களையும் உடன்பிறந்தோர்களையும் பேராசைகொண்டு வருத்துகின்றவன்.

ப்ராஹ்மணர்கள் எப்பொழுதும் தங்கள் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு, ஜி தேந்தரியர்களாகி, தாநம் அத்தயயநம் என்னுமிவகளைச் செய்யும்ஸ்வபாவமு டையவர்களாகி, தாநம் வாங்குவதில் கூச்சங்கொண்டவர்களாகியிருந்தார்கள். அப்போது ஒருவனாவது நாஸ்திகனாயிருக்கவில்லை; பொய்ப்பேசுவனாயிருக்கவில்லை; அநேகசாஸ்த்ரங்களைக்கேளாதவனாயிருக்கவில்லை; பொறாமையுடையவனாயிருக்கவில்லை; சக்தியற்றவனாயிருக்கவில்லை; படியாதவனாயிருக்கவில்லை

கச

இவ்வயோத்த்யையில் ஒருவனாவது வுடங்கங்களை யறியாதவனாயில்லை; வ்ரதஞ்செய்யாதவனாயில்லை; பஹுதாநஞ்செய்யாதவனாயில்லை; இரப்பவனாயில்லை; உள்ளங்குலைந்ததனாயில்லை; நோயினால்துன்பப்பட்டவனாயில்லை. கரு

அயோத்த்யையில் ஒரு புருஷனையாவது ஸ்த்ரீயையாவது செல்வமில்லாமலும் அழகில்லாமலும் ராஜபக்தியில்லாமலும் காணுவது அறிது. கச

ப்ராஹ்மண-கூத்தரிய-வைச்ய-சூத்ரரென்னும்நான்கு வர்ணஸ்தர்களும்தேவதைகளையும் அதிதிகளையும் அர்ச்சித்து நன்றியறிந்து தாநஞ்செய்து சூரர்களாய்ப் பராக்ரமத்தோடுகூடியிருந்தார்கள். கச

கஎ

(அந்த)உத்தமபுரியில் எல்லாப் புருஷர்களும் எப்போதும் தர்மத்தையும் ஸத்யத்தையும் கொண்டிருந்தார்கள்; (அதனாலே) தீர்க்காயுசுக்களாய், புத்தரபௌத்தர்களோடும் ஸ்த்ரீகளோடும் கூடியிருந்தார்கள். கஅ

கஅ

கூத்தரியர்கள் ப்ராஹ்மணர்கள் சொற்படி நடந்தார்கள்; வைசியர்கள் கூத்தரியர் சொற்படி நடந்தார்கள்; சூத்ரர்கள் தமது தர்மந்தவறாமல் (மேல்)மூன்று வர்ணங்களுக்கும் உபசாரம் செய்துவந்தார்கள். கக

கக

இகூவாகுவம்சத்திலுதித்த வத்தசரதமன்னவரால் அப்பட்டணமானது, மஹாபுத்தியுள்ள மதுஜேந்த்ரராகிய மதுப்ராஜாபதியினால் பூர்வத்தில் (ரக்ஷிக்கப்பட்டமை)போல் அழகாய்ரக்ஷிக்கப்பட்டுவந்தது. உ௦

உ௦

(அவ்வயோத்த்யாபுரியானது, அஸ்த்ர)வித்யைகளையெல்லா முணர்ந்து, (பர்பரிபவம்பண்ணுவதைப்)பொறாதவர்களாகி, அக்நியைநிகர்த்து, குறைகளிலிருக்கும்விம்ஹங்களை யொத்து குடிலமின்றிவிளங்கும் படைகளால் நிறைந்திருந்தது. உக

உக

காம்போஜம் பாஹ்லீகம் வநாயு வந்து என்னுமித்தேசங்களிலுண்டாய், இந்த்ரனதுகுதிரைபோலுத்தமமான சிறந்தகுதிரைகளாலும் நிறைந்தது. உஉ

மதித்து விந்தயபர்வதத்திலுண்டானவைகளும், மதத்துடன்கூடி ஹிமவத்பர்வதத்திலுண்டானவைகளும், மஹாபலமுடையவைகளும், ஐராவதம் மஹாபத்மம் அஞ்சநம் வாமநம் என்னும்திக்கஜங்களின் குலத்திலுண்டானவைகளுமாய்ப் பர்வதத்தையொத்துவிளங்கும் யானைகளாலும் நிறைந்தது. உச

பத்ரம் மந்த்ரம் ம்ருகம் பத்ரமந்த்ரம் ம்ருகம் பத்ரமந்த்ரம் பத்ரம் ம்ருகம் ம்ருகம் தமந்த்ரம் என்னுமஜாதிகளிலுண்டாய், எப்பொழுதும்மதித்து, பர்வதத்தையொத்துவிளங்கும் யானைகளாலும் நிறைந்தது அப்பட்டணம். உரு?

ஜகத் பரிபாலனம்பண்ணிக்கொண்டு தசரத வராக நிருத்த அவ்வயோத்த்யாபுரியானது (நகரத்திற்கு)வெளியிலும் இரண்டியோஜனை விஸ்தாரமுள்ளது; (சத்ருக்கள் உள்ளேபுகுந்துயுத்தஞ்செய்யமுடியாமலிருப்பதால்) அயோத்த்யையென்கிற)உண்மையானபெயரையுடையதாய் விளங்குகிறது. உக?

உக?

லகடிநிரதா நித்யம் பூ ஹணா விஜிதெநிபாமி	
நாநாயுயநஸீலாஸு ஸ்யதாஸு ப்ருதிமு ஹெ	கந
நாவிகொ நாநு தகொ ந கஸிடிஷ ஹுஸு தம்	
நாஸநுயகொ ந வாஸகொ நாவிவாநிடிதெ ததா	கச
நாஷபஜவிடிதாஸீநாவுதொ நாஸஹஸுடி	
நீநம் க்ஷிபவிதொ வா வ்யுபிதொ வாவி கஸுந	கரு
ஸ்ரிநரொ வா நாநீ வா நாஸீ ராநாவூர புவவாநீ	
தஹம் ஸக்யுபொய்யாபாநாவி ராஜந்யகிநாநீ	கசு
பண்ணுஹுயததயெடிஷு செவதா தியிபகுஜகாமி	
புதஜாஸு வதாநாஸு ஸநிரா விக்ருஸ்யதா	கௌ
வயாபுஷொ நராஸவெடி யடிம் ஸத்யம் வஸஸ்ரி தாம்	
ஸஹி தாம் வுதவளதெஸு நித்யம் வீலிம் வுரொததெ	கஅ
ஷதம் பூஹம்வா வாவீவெஸுயாம் க்ஷதநிநுவ தாம்	
ஸநித்யம் ஸபடிநிரதாம் தீ நண்டாநுவவாரிணம்	கக
ஸா தெநெக்ஷாகுநாநெந வுநீ ஸுவபிரகதி தா	
யா வுரஸாநநாநா ராநவெநெந யீதா	உ௦
யொயாநாநிசு லாநாநா வெஸலாநாநீ * ஸிஷிபுணாநீ	
ஸபிபுணா க்ருதவிடிநாநா ஸுஹாகெஸுரிணாநீவ	உக
காஜிஷயெ ஜாநெதவடாஹீகெஸு ஹயாதெநெ	
பநாயுநெஜந டீநெஜு வபுணா ஹரிஹயாதெநெ	உஉ
நிநுவவதெநெஜெடுதெத் வபுணா நெஹிவெதெரவி	
தாநிநெதர த்வெநெடி தநெஹி வவதெதாவெநெ	
வெநராவதகூநெநு ரிஹாவகூநெநெஸுயா	
ஈநாடிவி நிஷநெநவடாநாடிவி வ லிவெவம்	உச
நெநெடிடுநெநெடிடுநெநெஸுவ ஸுபிநெடிடுநெநெஸுயா	
ஸுபிநெநெடிடுநெநெடிடுநெநெஸு ஸா வுநீ	
நித்யநெதஸுதா வபுணா நானெநாவஸநிநெஹி	உரு
ஸா யொஜநெ வ நெஹபுஸுதாநாநா ப்ருகாஸதெ	
பஸுயாம் டிஸுரயொ ராஜா வஸநிடிவாயதீ	உசு

தாம் வுநீம் ஸ ரீஹாதெஜா ராஜா டிஸாநெயா ரீஹாத் ||

ஸஸாஸ ஸரிதாதிதெ நகூதாணீவ உநரீம் |

உள்

தாம் ஸதநாஜாம் டிஸாதெதாரணாமபுநரீம்

முநெஹவிபுவிதெருவெஸாவிதாம் ஸிவரீம் ||

வுநீயெயாபுநாம் நுஸஹஸ ஸஹ்மாரீம்

ஸஸாஸ வெ ஸகூஸரெ ரீஹீவதி |

உள்

ஷஷம் ஸமபு ஸரீவதி.

ஸவரீம் ஸமபு.

தஸுராரீதா மூநெணராவநிகூகொஸு ரீஹாதந் |

ரீநஜாஸெஜிதஜாஸ நிதம் ப்ரியஹிதெ ரதாம் ||

ஹ்ள வஹ்ருவூடாஸு தஸுராரீதா யஸவந் |

ஸுயயஸாநுரகூஸ ராஜகூதெஷு நிதஸம் ||

யுஷிஜ்யதெநா விஜயம் விஜாயெடா ஹ்யுஸாயகம் |

ஸஸாஸகொ ரீநவாஸு ஸுரீநஸாஷரெஹவத் ||

பீதிஜள ஹவஹிதள தஸுராவூஷிஸதள |

வஹிஷொ வாரீஷெவஸு

ரீநிணஸு தயாவரெ || விஜாவநீதா ஹீரீநம் கௌவா

நியதெநியாம் | ஸீரீநஸு ரீஹாதாம் ஸாஸஜா டிஸவிகூரீம் ||

கீதிபீநம் ப்ருணிஹிதா யயாவநகாரிணம் |

தெஜீக்ஷராயஸம்ப்ராபாம் ஸிதவ்ருவூலிஹாவிணம் ||

கெயாயாதாரீயுஹெதாவூ நஸுருயுநநுதம் வஹி |

தெஷாரீவிதிதம் கிநிதெஷு நாவி பெரெஷு வா ||

கியரீணம் க்யுதம் வாவி வாரெணாவி விகீஷிபுதரீம் |

கௌவா வுஹாரெஷு ஸஹ்ருஷெஷு வரீக்ஷிதாம் ||

ப்ராபகூதம் து தெ டிணம் யாரயெயுஸுதெஷவி |

கொஸஸஹ்ருண யுகூ வஹஸு வ வரிமுஹ ||

ஹ்ளதம் வாவீ வுரூஷம் ந விஹிஸுரூஷருஷகரீம் |

சந்தரன் நக்சத்ரங்களையெல்லாம் (அடக்கிவிளங்குவது)போல் அத்தசா
மஹா ராஜா, சத்தருக்களையெல்லாம் அடக்கி மிகவொளிபெற்று அவவ
யாதத்தயா புரியைப் பாதுகாத்துவந்தார். உள்?

த்ருடமானதோரணவாயில் உழற்றடிகளையுடையதாய், விசித்தரமான க்
நஹங்களால் ஜ்வலிப்பதாய், மங்களகரமாய், அநேகஆயிரம் (உத்தம) புருஷர்
ளால் நிறைந்ததாய், உண்மையான பெயர்பெற்று விளங்கும் அவ்வயோத்த
யா புரியை (தசரத) மன்னவர், தேவேந்தரீன நிகர்த்துப் பாதுகாத்துவந்தார்.
ஆராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது ஸர்க்கம்.

இக்ஷ்வாகுவம்சத்திலுதித்த மஹாத்மாவான வத்தசரதரது மந்தரிகள் ஆ
லாசனேகளை நன்றாய் அறிந்தவர்களும், (பிறர்களுடைய) அபிப்ராயங்களை நன்
றாய் அறிந்தவர்களும், எப்பொழுதும் இனியதையும் நன்மையையும் செய்வதி
ல் விருப்பங்கொண்டவர்களும், (நல்ல) குணங்களோடு கூடினவர்களுமாகி யி
ருந்தார்கள். க

வல்லவரான வத்தசரதருக்கு, பெரும்புகழ்பெற்றவர்களாய், பரிசுத்தர்களா
ய், எப்பொழுதும் (மன்னவரதுவுள்ள மறிந்து) மன்னவர்கார்யங்களைச் செய்வ
தில் விருப்பங்கொண்டவர்களாயுள்ள மந்தரிகள் எண்மர் இருந்தனர். உ

(அவர்களின் பெயர்கள்:—) த்ருஷ்டி, ஜயந்தர், விஜயர், வித்தார்த்தர்,
அர்த்தஸாதகர், அசோகர், மந்தரபாலர், ஸாமந்தர் ('என்பனவாம்) ட

அத்தசரதருக்கு, வலிஷ்டர் வாமதேவர் என்னும் பெயருடைய இரண்
டு உத்தமருஷிகள் ப்ரதான புரோஹிதர்களாய் இருந்தார்கள். டு

வியைகளில் பயிற்சியுள்ளவர்களும், (தகாச்செய்கைகளில்) கூச்சமுள்ளவ
ர்களும், சமத்தர்களும், ஜிதேந்தரியர்களும், செல்வம் நிறைந்தவர்களும், நல்
லதைர்யமுள்ளவர்களும், சாஸ்த்ரங்களை யறிந்தவர்களும், நிலைநிற்கும் பராக்க்ர
மமுடையவர்களும், பெரும்புகழ்பெற்றவர்களும், ஊக்கமுள்ளவர்களு
ம், சொன்ன சொற்றவறாது செய்யவல்லவர்களும், நல்ல அழகுபொறுமைபுக
ழ் என்னுமிவைகளையுடையவர்களும், எப்பொழுதும் புன்னகையோடு அழகா
ய்ப்பேசுகின்றவர்களுமான இன்னுஞ்சில மந்தரிகளும் (இருந்தார்கள்). கூ

(அவர்கள்) கோபத்தைப்பற்றியாவது, காமத்தைப்பற்றியாவது, பொருளை
ப்பற்றியாவது பொய்ப்பேச்சு பேசார். கூ?

அவர்களுக்குத் தங்களைப்பற்றியாவது இதரர்களைப்பற்றியாவது நடந்
துபோனது நடந்த கொண்டிருக்கிறது நடக்கப்போகிறது (என்னும்) இந்தஸ
மாசாரங்களில் ஒன்றாவது சாரர்கள் மூலமாகத் தெரியாத தில்லை. எ?

அவர்கள், வ்யவஹாரங்களில் வெகுஸமர்த்தர்கள்; ஸ்நேஹஞ்செய்யும் விஷ
யத்தைப்பற்றி (ராஜாவினால்) நன்றாய்ப்பரீக்ஷித்து யேற்படுத்தப்பட்டவர்க
ள்; (குற்றவாளிகள்) புத்தர்களாய் இருந்தாலும் காலவசத்தினால் வந்த தண்டனை
யை நன்றாய்ச் செய்தே விடுவார்கள். அ?

டொக்கசங்களைச் சேர்ப்பதிலும் படைகளைச் சேர்ப்பதிலும் ஊக்கம் கொண்
டவர்கள்; பகைக்கும் புருஷனைக்கூட குற்றமின்றி வருத்தமாட்டார்கள். கூ?

நல்லவீரர்கள்; எப்பொழுதும் உத்ஸாஹமுள்ளவர்கள்; (ராஜ)நீதிநூலையொத்து நடப்பவர்கள்; தேசங்களிலுள்ள பெரியோர்களை எப்போதும் காக்கும்ஸ்வாவமுள்ளவர்கள். க09

அவர்கள் அந்தணர்களையும் அரசர்களையும் வருத்தாது, (குற்றமுற்ற)புருஷனது பலாபல மறிந்து உக்ரமும்மெதுவுமான தண்டனைகளைச் செய்வது பொக்கசத்தை நன்றாய்நிரப்பினார்கள். கக9

(அம்மந்திரிகள்) எல்லோரும் பரிசுத்தர்களாய் ஒரேபுத்திகொண்டு ராஜ்யதந்தரம்நடத்திவருகையில் பட்டணத்திலாவது தேசத்திலாவது எங்கும் பொய்ப்பேசுகிறவ னிருக்கவில்லை. க௨9

அங்கு ஒருவனாவது துஷ்டனாய்ப் பரமாதரிடத்துவிருப்பங்கொண்டிருக்கவில்லை; அம் மஹாநகரம் தேசம் முற்றும் நல்லவடக்கத்துடனே யிருந்தது.

அம்மந்திரிக ளெல்லோரும் நல்லவாஸனையுடையவர்கள்; நல்ல அலங்காரமுடையவர்கள்; நல்லஸ்வபாவமுடையவர்கள்; ராஜாவினுடைய நன்மைக்காய் நீதியென்னுங்கண்டுகொண்டு விழித்திருப்பவர்கள்; க௩9. பெரியோரிடத்தில் குணத்தைமாத்ரம்க்ரஹிப்பவர்கள்; பராக்ரமத்தில் ப்ரஸித்தமானவர்கள்; த்ரிகாலஜ்ஞாநமுள்ளவர்களாயிருந்ததனால் இதரதேசங்களிலும் மிகவும்ப்ரஸித்தமானவர்கள்; க௪9. ஸந்தியுத்தம்என்னுமிவைகளின்தத்தவங்களை யுணர்ந்தவர்கள்; பிறக்கும்பொழுதே செல்வத்தோடுகூடினவர்கள்; ரஹஸ்யங்களைவெளியிடாதுமறைத்துவைக்கவல்லவர்கள்; ஸூகூழ்மவிஷய ஆலோசனைகளில் ததக்ஷணத்திலேதக்கபடியானதோற்றமுள்ளவர்கள்; க௬9. நீதிநூல்களின்விசேஷங்களை யுணர்ந்தவர்கள்; எப்பொழுதும் நன்மையேயுரைப்பவர்கள். க௭9

தசரத மன்னவர், இத்தகைய குணங்களுற்ற மந்திரிகள் பெற்று, பாபங்களுற்றுப் பார்தனைப் பாதுகாத்துவந்தார். க௮9

அம் மஹாபுருஷர்தசரதர், ஒற்றரைக்கொண்டெல்லாவற்றையுங்கண்முன்னிருப்பதுபோலறிந்து, ஜநங்களைத் தர்மங்கொண்டு களிப்பித்து, அதர்மம்நீக்கி, கொடையாளியாய், சொன்னசொற்றவருது, ஜநங்களைப் பாதுகாத்து, முய் வலகங்களிலும் ப்ரஸித்தராய், அவ்வயோத்த்யாபுரியில்(வாஸஞ்செய்துகொண்டு) இப் பூமியைப் பாதுகாத்துவந்தார். ௨09

(அத்தசரதர்,) தமக்கு அதிகமாயிருப்பவனையாவது ஸமரநமாயிருப்பவனையாவது காணவில்லை; பராக்ரமங்கொண்டுசிற்பகைவரைவென்று அடுத்தநாட்டரசரையடக்கிவணக்கி, பலநண்பர்களுற் றிருந்தார். ௨௧9

ஸ்வர்க்கத்தைத் தேவேந்தரன் (ஆள்வது)போல் அம் மன்னவர், பூமியை ஆண்டிவந்தார். ௨௧9

அததசரத மன்னவர், தமதுவுள்ளமறிந்துதம்மிடமன்புகூர்ந்து நல்லஆலோசனையிலும்ஹிதத்தைச்செய்வதிலுமிழிந்து (அறிவில்)வல்லவர்களாகி (காரியங்களில்)சமத்தர்களான மந்த்ரிகளாற் சூழப்பட்டு, தேஜோமயமான கிரணங்களோடுகூடி வுதித்த ஞாயி நென வெளி பெற்றார். ௨௨9

ஏழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

* “ஸகா”

சுஷிஃ ஸமூஃ.

தஸ்ய தெவஜீவாஸ்ய யஜ்ஞஸ்ய ஜீவாதநஃ |
 ஸுதாயுஃ தவ்யோநஸ்ய நாவீஹஸ்கரம் ஸுதஃ ||
 விநயாநஸ்ய தஸ்யேவம் வுஜீராவீநஸாதநஃ |
 ஸுதாயுஃ ஹயஸ்யேந கிரியுஃ ந யஜாஜ்யஹி ||
 ஸ நிஸிதாம் ரிதிம் சுபுதா யஷ்வரிதி வுஜீராதந |
 ரிநிஸிஸஹ யஜாதா ஸஸ்யேரெவ சுபுதாதநி ||
 ததொஹ்நிவீதிந் ராஜா ஸுதிந் ரிநிஸுதி ||
 ஸீவ்யோநய ரெ ஸவ்யாநுர-ருஷாநவ-ரொஹிதாதந ||
 ததஸுதிநஸரிதம் மதா தரிதவிசு ||
 ஸோநயத தாநவ்யாநஸோநெஹ்வாரமாதந ||
 ஸுயஜம் வாரிஷ்வம் உ ஜாவாஸிய காஸ்யவரீ |
 வுரொஹிதம் வஸிஷ்வம் உ யெ வானெ திஜஸுதி ||
 தாந-ருஜயிதா யஜாதா ராஜா ஸுதாயஸுதா |
 ஐதம் யஜாயுஸஹிதம் ஸகம் வவநிஸுதீ ||
 ரிஜீ மாவ்யோநஸ்ய வுதாயுஃ நாவி ரெவ ஸுதரீ |
 ததாயுஃ ஹயஸ்யேநயக்ஷுரீதி ரிஜீ ||
 ததஹம் யஷ்வரிவாரி ஸாஸுதரெஹ்ந கஜ்ஞா |
 சுயம் வுஷ்வாரிஹம் காஜீ வுஜீராத விவாயுதாரீ ||
 ததஸாயிதி தஜாக்ஷுரஹ்நா வ் துதவ-ருஜயந |
 வஸிஷ்வம் வுஷ்வாஸ்ய வாயுதவஸ்ய ஸுதரீ ||
 ஐதம் ஸுதரீவீதாம் ஸஸ்யே ஸுதாயம் வவ |
 ஸாராஸுதியநாம் தெ துதாயு விஜுதாரீ ||
 ஸவ்யா வுஷ்வாஸ்ய வுதாத *சுஷிவ் தாஸு வாயுதவ ||
 யஸ்ய தெ யாரிசு வுஜீராயம் வுதாயுதாமதா ||
 ததம் வீதொஹ்வஜாஜா ஸுதா திஜவாஸிதரீ |
 சுராதாஸுதவீதாஜா ஹவ்யபயாகுருக்ஷண ||
 ஸாராஸுதியநாம் ரெ மூர-ருணாம் வவநாஹி ||
 ஸஸ்யாயிதிதஸாஸம் ஸாவாயுதா விஜுதாரீ ||
 ஸாஸுதரெ தீரெ யஜ ஹ்நிவிசுயதாரீ |
 ஸாநயஸாஸிவயுதாம் யயாகுரு யயாவிய ||

*“சுஷிவ் தாஸு” ஐதி வாராநுதரீ.

எட்டாவது ஸர்க்கம்.

இவ்விதமானப்ரபாவமுடையவரும் தர்மங்களையறிந்தவரும் மஹாத்மாவுமான அத்தசரதர் (தமக்குப்) புத்தரருண்டாகவேண்டி தவஞ்செய்தும், வம்சத்தை(வ்ருத்தி)செய்யும் புத்தர் உண்டாகவில்லை.

மஹாத்மாவான அத்தசரதர் இவ்வாறு சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், “புத்தரருண்டாகவேண்டி யான் ஏன் அச்வமேதயாகம் செய்யலாகாது” (என்கிற) புத்தி யுண்டாயிற்று.

புத்திமானாய் தர்மாத்மாவாயுள்ள அத்தசரத மன்னவர் “யாகஞ்செய்யவேண்டும்” என்று, நிறைந்தபுத்தியுடைய (தமது) ஸகல மந்த்ரிகளோடும் கூட புத்தியில் நிச்சயம் செய்துகொண்டு, பிறகு மந்த்ரிகளிற்றலேவராகிய ஸுமந்த்ரரைப்பார்த்து, “எனது அந்தக் குருக்க ளெல்லோரையும் சீக்கரம் அழைத்துவாரும்” (என்னும்) இவ்வாக்யத்தைச் சொன்னார்.

பின்பு அந்த ஸுமந்தர் ததக்ஷணமே சீக்கரமாகநடந்துப் போய், வேதங்களின்கரைகண்டவர்களான ஸுயஜ்ஞர் வாமதேவர் ஜாபாலி காச்யபர் புரோஹிதரான வவிஷ்டர் மற்றுமுள்ள ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் ஆகிய அவர்க ளெல்லோரையும் கூட்டங்கூட்டி அழைத்துவந்தார்.

தர்மாத்மாவான தசரத மன்னவர் அப்பொழுது அவர்களைப் பூஜித்து (அவர்களைப்பார்த்து), “புத்தர்நிமித்தமாக மிகவும்வருந்துகின்றமையால் எனக்கு ஸுகமே யில்லை; அதைப்பற்றி அச்வமேதயாகம்செய்யவேண்டுமென்று எனக்குப் புத்தியுண்டாயிருக்கின்றது; ஆதலால் யான் சாஸ்த்ரப்படி யாகஞ்செய்ய விருப்பங்கொண்டிருக்கின்றேன்; யான் எப்படிசெய்தால் இஷ்டத்தைப் பெறலாம்; இதுவிஷயத்தில் யுக்தி சொல்லவேண்டும்” (என்கிற) தர்ம-அர்த்தங்களோடுகூடிய இவ் வாக்யத்தை மதுரமாய் விளக்கமாய்ச்சொற்றார்.

பின்பு மன்னவரது முகத்திலிருந்து வந்த அம்மொழியை வவிஷ்டர்முதலிய வந்தணர்க ளனைவரும் கௌரவித்தனர்.

அந்தப்ராஹ்மணர்க ளெல்லோரும் பரமப்ரீதியுடையவர்களாய்த் தசரதரைப்பார்த்து, “மன்னவரே! (யாகத்திற்குவேண்டிய) ஸாமக்ரிகளைச் சேரும்; (யாக)குதிரையை விட்டுவிடும்; புத்தர்நிமித்தமாக இந்தத் தர்மபுத்தி உமக்குண்டானதால், எல்லாவிதத்தாலும் இஷ்டமான புத்தர்களைப் பெறப்போகின்றீர்” (என்னுமிய்)வாக்யத்தை அழகாய்ச்சொற்றனர்.

அந்தரம் (அனைவரையும்) அன்புகூரச்செய்யும் (அம்)மன்னவர் அவ்வந்தணர்களின்மொழி கேட்டு மகிழ்ச்சி கொண்டார்; (அம்)மகிழ்ச்சியினால்கண்க ளைவிழித்துப்பார்த்து மந்த்ரிகளையும்நோக்கிச் சொன்னார்:—

“எனது குருக்களின் சொற்படி சரக்குகளைச் சேருங்கள்; சமத்தர்கள்காக்க, உபாத்தியாயர்கூட, (யாகஞ்செய்யவேண்டி) அச்வத்தை விடுங்கள்.

ஸரயூநதியின் வட கரையில் யாகசாலையை யேற்படுத்துங்கள்; க்ரமந்தவரூது சாஸ்த்ரந்தவரூது (யாகம்தடங்கலின் நிமுடிவதைப்பற்றிய) சாந்திக ளையும் செய்யுங்கள்.

இவ் வுத்தமயாகத்தில் மிக்கவருத்தமான அபசாரங்கள் (ஒன்றும்) இல்லாத பகஷத்தில் இந்த யாகத்தை யெல்லா வரசர்களும் செய்வார்கள். கக

கற்றவர்களான ப்ராஹ்மராஷ்ஸர்கள் இந்தயாகத்தில் கெடுதலையன்றோ தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்! யாகம் கெட்டால் உடனே கர்த்தா நாசமாவான்.

ஆகையால், என்னுடைய இந்த யாகமானது எவ்விதமாகச்செய்தால் சாஸ்திரம்தவறாமல் முடியுமோ அவ்விதமாகச் செய்யவேண்டும்; இந்த (யாக) கார்யங்களில் (நீங்கள்) ஸமர்த்தர்கள்.” கஅ

அம் மந்த்ரிக ளெல்லோரும் மஹாராஜாவினுடைய அவ்வாக்யத்தைக் கேட்டு, “(மஹாப்ரபோ!) எப்படி கட்டளையிடப்பட்டதோ அப்படியே (செய்கிறோம்)” என்று சொல்லினர்; கௌரவிக்கவுங்கௌரவித்தனர். கக

அறமுணர்ந்த அவ் வந்தண ரனைவரும் அவ்வாறு மஹாராஜாவை உத்ஸாஹப்படுத்திவிட்டு, பிறகு விடைபெற்று, வந்தபடி திரும்பிப் போயினர். 20

(தசரதர்) அந்தப் ப்ராஹ்மணர்களை அனுப்பிவிட்டு மந்த்ரிகளைப்பார்த்து, “(மந்த்ரிகளே!) புரோஹிதர்சொற்படி இந்த யாகத்தை சாஸ்திரம்தவறாது முடிக்கவேண்டும் [இந்தக் கார்யங்களில் நீங்களோ ஸமர்த்தர்களாய் இருக்கிறீர்கள்]” (என்னும்) இவ்வாக்யத்தை யுரைத்தார். உக

மஹாராஜாவானவர் ஸமீபத்தில்நிற்கும் மந்த்ரிகளை இவ்வாறு சொல்லி யனுப்பிவிட்டு, மகிழ்ச்சிகொண்டு தமது மாளிகைக்குப் போகலுற்றார். 21

பின்பு அம் மன்னவர் உள்ளங்கொண்டன்புகூர்ந்த அம் மனைவிகளிடம் போய், “புத்தரருண்டாகவேண்டி யான் யாகஞ்செய்யப்போகின்றேன்; (நீங்கள்) வ்ரதம் கொள்ளவேண்டும்” (என்று) சொன்னார். உங

மிகவினியதான வம் மொழிகேட்டு மிகவொளிபெற்ற வம்மனைவிகள தழகாயமுகங்கள், ஹேமந்தருதுவல் (உண்டாகின்ற) கமலங்களென வொளிபெற்றன. உச

எட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது ஸர்க்கம்.

ஸாரதியாகியஸ-மந்த்ரர் இதைக் கேட்டு, ராஜாவைப்பார்த்து ஏகாந்தத்தில் இவ்வாக்யத்தைச் சொன்னார்:— 1

“மன்னவரே! (பிள்ளையுண்டாவதற்குபாயமான அச்வமேதயாகத்தைப்பற்றி) வலிஷ்ட்டாதிகளால் சொல்லப்பட்ட இவ்விஷயம் என்னால் முன்னொருகதையாய்க் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது; த்ரிகாலஜ்ஞாநமுடைய ஸநத்குமாரர், உமக்குப் புத்தரருண்டாவதைப் பற்றி ருஷிகளின் ஸமீபத்தில் முன்னொருகதை சொல்லியிருக்கிறார்:— 2

‘காச்யபருக்கு, விபண்டக ரென்று ப்ரவித்தராய் ஒருபுத்தர ரிருக்கிறார்; அவருக்கு, ருச்யச்ருங்க ரென்று ப்ரவித்தராய் ஒருபுத்தர ருண்டாகப்போகிறார். 3

ப்ராஹ்மணேத்தமரான அந்தருச்யச்ருங்க முநிவர், வநத்தில் நித்யமும்வளர்ந்து எப்பொழுதும் வநத்திலிருந்துகொண்டு எப்பொழுதும் பிதாவுக்குவுபசாரஞ்செய்வதன்றி (க்ராமக்ராமங்களிலுள்ள)மற்றொன்றையும் அறியார்,

கூலம் ப்ராவுரியம் யஜம் ஸ்வெபுணாவி ரிஹீகூதிதா।

௧௧

வராயொ ஹ்வெதெஷா யஜுஸிநதுஸதெ||

ரிஜம் ஹி ரீமயநெதத விஜாஸொ ப்ராஹ்ராக்ஷஸா||

௧௨

ஹதஸு உ யஜஸு ஸஜுக்ருதா விநஸுதி||

புயா வியிவருவடும் ரெ கூதமுரெஷ ஸரோபுதெ।

௧௩

யாவிடாநம் க்ரீயதாம் ஸரீயடாம் க்ரூரணவ்விஹ||

யெதி வாபுஸநவெபு ரிநிணம் ப்ரதபருஜபந||

௧௪

பாயிடுவெநஸு தஜாக்ர யயாஜுவம் நிஸுதி தெ||

யா விஜாஸெ யஜுஜா வபுயநெத நுபொதரீ||

௨௦

நம் ஜா தாஸு தஸுவெபு வுநஜுமும்புயாமதரீ||

ஸஜுயிதா தாநிபு ராநவிவாநிஜிஸுலீத||

திமிரவபிஷாஸம் யயாவத துராபுதாரீ||

௨௧

தாவஜுருயம் உ ஹய ஸரீயடாம் க்ரூரணவ்விஹ||

ததுகா நுபஸாஜுருயம் ஸவிவாநுமவஸிதாந||

௨௨

ஸஜுயிதா ஸ வெஸு ப்ரவிவெஸு ரிஹ்ராக்ஷஸா||

ததஸு மதா தாம் வதீநுரெநெத ஹுஜபவ்விபா||

௨௩

வாவ ஜீக்ஷாம் விஸத யகெஷுஹம் ஸுதகாரணாத||

தாஸாம் தெநாநிகாநெந வநெந ஸுவயபுஸாரீ||

௨௪

பவவஜாநுஸொஹத வஜாநீவ ஹிபாதிபெ||

கூலம் ஸமடும் ஸரோபுத.

நவரீம் ஸமடும்.

வனதமும் தா ரஹஸுருதெதா ராஜாநிஜிஸுலீத||

௨

திமிரவபிஷாஸம் வுராபுதெதா ரீபாஸ்ருமத||

ஸநகூராரொ ஹ்வாநருவடும் சுயிதவாநுயாரீ||

௨

ஸரீணாம் ஸநிபள ராஜிஸுவ வுதாமரீம் ப்ரதி||

காஸுபஸு து வுதொஸி விஹ்ருஹதிஸ்ருமத||

௩

ஸுஸுஸுஹதி ப்ராதஸஸு வுதொ ஹிஷுதி||

ஸ வநெ நிதஸுஸுபுஜா ரீமவடும்நுரஸுஜா||

நாநு ஜாநாதி விவெநெதா நிதூ விதூநுவதநாத||

நெவிய்யும் ஸ்ரீ ஹமயபுஸ்ய ஹவிஷ்யதி சீஹாதநம்
 மொகெஷு ப்ரியதம் ராஜநிவெஸ்ய சுயிதம் ஸடா॥

தநெஸ்யவம் வதபுரோநஸ்ய காமஸுரீவிவதபுத
 சுயிம் ஸுஸு நுஷோணஸ்ய விதரம் வயஸுவிநரீ॥

வணதவியெநவகாமெதம் ரொரீபாடிப் ப்ரதாவவாநீ
 சுரீஷுஷு ப்ரியதொ ராஜா ஹவிஷ்யதி சீஹாவமம்॥

தஸ்ய வ்யதிசுரோஜாஜொ ஹவிஷ்யதி ஸுடாருணா
 சுநாவபுஷிஸுயொரா ரெவஸவபுஹநதவபாவஹா॥

சுநாவபுஷ்யாம் தம் வுதூயாம் ராஜா டும்வஸரீநிதம்
 ப்ராஹுணாஸ்துதவபுஷ்யாம் ஸரீநீய ப்ரவக்ஷ்யதி॥

ஹவநம் ஸுதயபுரோணொ மொகவாரிதவெடிநம்
 ஸரீஷிஸநு நியரீம் ப்ராபஸிதம் யயாஹவெதீ॥

வக்ஷ்யதி தெ சீஹீவாமம் ப்ராஹுணா வெடிபாரமாரீ
 விஹணகஸுதம் ராஜநவெபூபாபெயரிஹாநய॥

சுநாயு வ சீஹீவாமம்! ஃஸுஸுஜம் வுரஸுதரீ
 ப்ரயஹ சுநாம் ஸாநாம் ரெவவீயிநா ஸுஸரீஹிதம்॥

தெஷாம் தம் வவநம் ஸுதாராஜா விநாம் ப்ரவதுதெ
 கெநொவாபெந ரெவஸக்ய ஹுஹாநெதம் ஸவீயபுவாநீ॥

ததொ ராஜா விநிஸித்யு ஸஹ சீநிவிராதுவாநீ
 வுரொஹிதரீத்யாம்ஸு ததம் வெஷ்யதி ஸதுதாநீ॥

தெ தம் ராஜொ வவம் ஸுதா வ்யயிதா விநதாநநாரீ
 ந மயெசீ ஃரெஷீபுதா சுநுநெஷ்யதி தம் நுபரீ॥

வக்ஷ்யதி விநயிதா தெ தஸ்யோவாயாம்ஸு ததரோநீ
 சுநெஷ்யாரொ வயம் விபு ந வ ஷொஷொ ஹவிஷ்யதி॥

வணவரீஜாயிவெநெவ மணிகாலிம் ஃரெஷுஸுதம்
 சுநீதொவஷபுயஜெவம் ஸாநா வாரெஸு ப்ரீயதெ॥

அரசே! மஹாத்மாவானருச்யச்ருங்கருடைய ப்ரஹ்மிசர்யத்திற்கு மாறுத
உண்டாகப்போகிறது; எப்பொழுதும் லோக ப்ரவித்தமான ப்ரஹ்மிச
யம் ப்ரஹ்மணர்களாலும் (அதாவது காலத்தில்பார்யையுடன்சேருவது ப்
ஹ்மிசர்யத்திற்குஸமாநமே என்று ஸ்ம்ருதிகர்த்தாக்களாலும்) சொல்லப்ப
ப்டிருக்கிறது.

பெரும்புகழ்பெற்ற (தமது)பிதாவுக்கும் அக்ரிக்கும் (குருவுக்கும்) உ
சாரஞ்செய்துகொண்டு இவ்வாறு(ப்ரதமப்ரஹ்மசாரியாய்) இருந்தபடி
ய அந்தருச்யச்ருங்கருக்குக் கொஞ்சகாலம் கழிந்தது.

இதற்குள், ரோமபாதரென்னும் ராஜா மஹாபரக்கரமுடையவராய் ம
ஹாபலமுடையராய் ப்ரவித்தராய் அங்கதேசங்களி லுண்டாகப்போகிறார். எ
அம் மன்னவர் நீதிதவறுதலால் வெகுதாருணமாய் வெகுகோரமாய் ஸக
பூதங்களுக்கும்பயத்தைவிளைப்பதாய்க் கருப்பு உண்டாகப்போகிறது. அ

கருப் புண்டாளுல் மன்னவரும் வருத்தங்கொண்டு சாஸ்த்ரங்களைக்கேட்
டபெரியோர்களாகிய ப்ரஹ்மிணர்களை அழைத்து, “நீங்கள் தர்மங்களை
க்கேட்டவர்கள்; லோகஸமாசாரங்களை யறிந்தவர்கள்; (ஆதலால்என்பாவ
பயனான)கருப்புநீங்குவதைப்பற்றிய தர்மத்தைச் சொல்லவேண்டும்” என்
று) சொல்லப்போகிறார்.

வேதங்களின்கரைகண்டவர்களான அவ் வந்தணர்கள் மன்னவரைப்பார்த்
து “மன்னவரே! விபண்டகரதுமைந்தராகிய ருச்யச்ருங்கரைக் கௌரவித்
து எவ்விதத்தேனும் இங் கழைத்துவாரும்; அழைத்துவந்து பக்திகொண்
டு, (உமது)கர்யகையாகிய சாந்தையென்பவளை சாஸ்த்ரப்படி (விவாஹஞ்செ
ப்து) கொடும்” (என்று) சொல்லப்போகிறார்கள்.

(ரோமபாத)மன்னவர், அவ்வந்தணர்களது மொழி கேட்டு, “ஐம்புலன்க
ளையும்வென்ற அந்தருச்யச்ருங்கரை எவ் வுபாயங்கொண் டிங் கழைத்துவ
ர முடியும்” (என்று) சிந்தையை யடையப்போகிறார்.

அநந்தரம் (ரோமபாத)மன்னவர் மந்த்ரிகளோடு கூட ஆலோசித்து தைர்ய
ங்கொண்டு, பின்பு (ருச்யச்ருங்கரைஅழைத்துவரும்படி) புரோஹிதர்களையு
ம் மந்த்ரிகளையும் ஸத்கரித்து அனுப்பப்போகிறார்.

அவர்கள் மன்னவரின் சொற் கேட்டு வருந்தி முகம்வணங்கி (விபண்ட
க)ருஷிக்குப் பயந்து, “போகமாட்டோம் (யோசித்துச்சொல்லுகிறோம் த
யைசெய்யவேண்டும்)” (என்று) அந்தரோமபாத மன்னவரை நன்மொழிகே
ட்டுக்கொள்ளப்போகிறார்கள்.

அவர்கள் அந்தருச்யச்ருங்கரைஅழைத்துவருவதற்குத் தக்க வுபாயங்களை ஆ
லோசித்துக்கொண்டு, “அந்தணரானருச்யச்ருங்கரை யாங்கள் அழைத்துவ
ரப்போகின்றோம்; கருப்பு நீங்கிவிடப்போகிறது” (என்றுரோமபாதமன்
னவருக்குச்) சொல்லப்போகிறார்கள்.

இவ்வாறு அங்கதேசத்தரசராகிய ரோமபாதராலேயே (விபண்டக)ருஷிபு
த்த்ராரானருச்யச்ருங்கர், தாவிக்கொண்டழைத்துவரப்பட்டார்; (உட
னே) மழை பொழிந்தது; சாந்தையென்பவளும் அந்தருச்யச்ருங்கருக்கு (வி
வாஹஞ்செய்து)கொடுக்கப்பட்டாள்.

மருமகனாகிய ருச்யச்ருங்கர் (அழைத்துவாப்பட்டால்) உமக்குப் புத்த ருண்டாக அதுகாணிப்பர்; என்னால் சொல்லப்பட்ட திவ்வளவும் ஸந்தகு மாரரால்சொல்லப்பட்டகதை.”

பின்பு தசரதர் ஸந்தோஷப்பட்டு ஸுமந்த்ரரைப்பார்த்து, “ருச்யச்ருங்க ரை அழைத்துவந்த விதம் விரிவாய் உம்மால் சொல்லப்படட்டும்” (என் று) சொன்னார்.

ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பத்தாவது ஸர்க்கம்

ஸுமந்த்ரர் (தசரத)மன்னவரால் தூண்டப்பட்ட டப்பொழுது இவ் வாக்ய த்தை (உத்தரமாகச்) சொன்னார்:—

“ருச்யச்ருங்கரை அழைத்துவந்த விதத்தை மந்த்ரிகளோடு கூட என்னி டமிருந்து கேளும் [அதை முற்றும் யான் விரிவாய்ச் சொல்லுகிறேன் கே ளும்]:

(ரோமபாத)புரோஹிதரானவர் மந்த்ரிகளோடுகூடி ரோமபாதரைப்பார்த் து, ‘ருச்யச்ருங்கர் தவஞ்செய்வதிலும்வேதமோதுவதிலும் விருப்பங்கொண் டு வந்ததிலிருந்துகொண்டிருக்கிறார்; அவர், மாதர் ஸுகத்தையும் (நல்லச ப்தம்ஸ்பர்சம்ரூபம்ரஸம்கந்தம்என்னும்)விஷயங்களின் ஸுகத்தையும் அறி யாதவர்; மாந்தர்மனதைக்கவாச்செய்யும் இனிய சிற்றின்பங்களைக்கொண் டு (அவரை நமது)பட்டணத்திற்கு அழைத்துவரவேண்டும்; சீக்கரமாய் நிச்ச யஞ்செய்துகொள்ளும்; நல்ல அழகுள்ள தாவிகள் நல்ல அலங்காரங்களைச்செ ய்துகொண்டு அந்தருச்யச்ருங்கரிருக்ருமிடம் போகவேண்டும்; பலவிதவுபா யங்களைக்கொண்டு (அவரை) அன்புகூரச்செய்து ஸத்கரித்து இவ்விடம் அ ழைத்துவரவேண்டும்; (அவரையழைத்துவருவதற்கு) இதுதான் பயன்கைகூ டும்படியான வுபாயமென்று எங்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது’ (என் கிற) இவ் வாக்யத்தைச் சொன்னார்.

(அதைக்) கேட்டு (ரோமபாத)ராஜாவும், அப்படியே (செய்யவேண்டிய து) என்று புரோஹிதருக்கு வதிலுரைத்தார்; புரோஹிதரும் அப்படி யே (என்று) மந்த்ரிகளுக்கு (வதிலுரைத்தார்; அப்பொழுது அம் மந்த்ரிகளு ம் அவ்வாறே செய்தார்கள்.

தலைவர்களானதாவிகளும் அதைக் கேட்டு, (ருச்யச்ருங்கரிருக்கும்) ம ஹா வந்ததில் ப்ரவேசித்தார்கள்.

(அவர்கள்) அந்த ஆச்ரமத்தின் ஸமீபத்தில் (இருந்துகொண்டு), வித்வானு ம் ருஷிபுத்தரரும் எப்பொழுதும் ஆச்ரமத்திலேவலிப்பவருமாயிருந்தமையா ல் ருச்யச்ருங்கரைப் பார்க்க (அதிக)யதம் செய்தார்கள்.

அந்தருச்யச்ருங்கரோ பிதாவுக்கு எப்போதும்சசீருவைசெய்து(அதரு லேத்ருப்திகொண்டவராதலால்) ஆச்ரமத்தைவிட்டு வெளிப்புறப்படவில்லை.

ஸ்த்ரீயாவது புருஷனாவது பட்டணங்களிலுந்தேசங்களிலுமுள்ள மற்றெ வையவையது தபஸ்வியாகிய அந்த ருச்யச்ருங்கரால், பிறந்தநாள்முதல் அ துவரையில்பார்க்கப்படவில்லை.

கஅ

五五

54

五

க. ௨

எ

24

520

ததம் கதாவிதம் ஷேஸாஜிமாசி யஜுலபா.

விவணகஸுதஸுத தாஸாவஸுஜராஜநாஃ

தாஸிதவெஷாம் ப்ரேஷா மாயதேஜா யோரஸுராஃ

பிஷிபுதஸுவாஜே ஸவபூ வவநேஷு வநஃ

கஸா கிம் வதபுஸெ ஸ ஹஸாதாஜீவாஜிஹ வபஜீ

வாஸகஸம் வீஜதெ வொரெ வதெ வரஸி ஸாஸ நஃ

கஜேஷாருவாஸாஸெந காஜேராவா வதெ வியபி

ஹாஜபூதஸு ஜிஜிபூதா ஹாஜபூதாம் விதரம் ஸுகஜீ

விதா விவணகொஸாசு தஸுராஹம் ஸுத ஷாரஸி

பிஸுஸுஜ ஐதி ப்ராதம் நாஜகஜீ வ ஜெஹவி

ஹாஸுஜிவஷாஸாசு ஸஜீவெ ஸாஹஸபூநாஃ

வொஜத ப்ரஜிம் வெ ஸவெஷாம் வியிவருவபுகஜீ

பிஷிபுதவஹம் ஸுதா ஸவபூஸாம் ஜிதிரஸ வெ

கிஷாஸுஜிவஷா ஹாஹம் ஜிஹஸவபூஸ தெந தாஃ

சுமதாநாம் ததம் ப்ரஜிஜிஷிபுதஸுசார ஹ

ஹஜிஷபூஜிஷவாஜிஷிஷி ஜிநும ஹம் வ நஃ

ப்ரகிஷுஹி வ தாம் ப்ரஜிம் வவபூ வவ ஸஜீவாசுசாரி

கிஷெஷபூதாஸு ஸீஸு தா மஜிநாயஜிதி ஷபூ

சுஸாசுஜிவி ஜிஷாதி ஹாநீரிதி வெ ஹி

புஹாண ப்ரகிஷும தெ ஹசுபஸ வ ஜி விரஜீ

ததஸாஸா வஜிஷி ஸவபூ ஹஷபூஜிதி தாஃ

ஜோஷகாநுஷபூஸெ ஹசுபாஸ வியிபாந ஹநுத

தாநி வாவாடி தெஜவீ ஹாநீதி ஸ ஜெதெ

கநாஸாதி தவருவபூஸிவத நித்ய நிவாஸிநாஜீ

விபண்டகபுத்தரரானருச்யச்ருங்கர் பின்பு ஒருக்கால் தைவவசத்தால் அ
(தாஸிகளிருந்த) இடத்திற்கு வந்தார்; அந்தஸமயத்தில் அந்த அழகா
ஸ்தரீகளையும் பார்த்துவிட்டார். ௧௦

பலவிதவணிகளணிந்த வம் மடலிய ரனைவரும் இனியவிசைபொருந்துமா
பாடிக்கொண்டு, ருஷிபுத்தரரானருச்யச்ருங்கரருகில் வந்து 'அந்தணரே!
யார்? (இங்கு) எதற்காக இருக்கின்றீர்? ஜநங்களில்லாமல் பயங்கரமா
(இந்த) காட்டில் நீர் ஒருவராய் என் திரிகின்றீர்? (இதை) அறிய மாங்க
விருப்பங்கொண்டிருக்கின்றோம்; எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்' (என்
ற) சொல்லச் சொல்லினர். ௧௨

அம் மாதர்கள் அந்தருச்யச்ருங்கரால் (அதவரையில்) வந்ததில் காணப்படா
வடிவமுடையவர்களும் (அவர்) ஆசைப்படும்படியான அழகுடையவர்களுமா
ருந்ததைப்பற்றி (அவர்களைக்கண்ட) அன்புகொண்டு, தமது பிதாவை (அ
ர்களுக்குச்) சொல்ல அவருக்குப் புத்தி யுண்டாயிற்று. ௧௩

(அவர்) சொன்னதாவது:—“ * எங்களுடைய பிதா விபண்டகர், யான் அ
ருடைய ஒளரஸ புத்தரன்; என்னுடைய பெயர் ருச்யச்ருங்க ரென்று உ
கத்தில் ப்ரஸித்தமாயிருக்கும்; (என்னுடைய) செய்கையும் (ப்ரஸித்தமாயி
ருக்கும்); ௧௪

சுபதர்சநமுள்ளவர்களே! இதோ நமது ஆச்ரமஸ்த்தாநரிருக்கின்றது; இ
கு (வரவேண்டும்) உங்க ளெல்லோர்க்கும் சாஸ்தர்ப்படி பூஜை செய்ய
போகிறேன் ” என்பது. ௧௫

ருஷிபுத்தரரதுவாக்யத்தைக் கேட்டு எல்லோர்க்கும் அவ்வாச்ரமச்சதைப் பா
க்க புத்தி யுண்டாயிற்று; அவர்க ளெல்லோரும் அவரோடுகூட போனார்கள்.
பிறகு ருஷிகுமாரரானருச்யச்ருங்கர், “இதோ அர்க்க்யம்; இதோ பாத்ய
; இதோ எங்களுக்குள்ள கிழங்கு; இதோ பழம்” (என்று சொல்லி) வந்தவ
ர்களுக்குப் பூஜை செய்தார். ௧௬

அப் பூஜையை அம்மடந்தைய ரனைவரும் மனங்கனித்துப் பெற்றுக்கொ
ண்டு (விபண்டக) ருஷிக்குப் பயந்து சீக்க்ரமாகப் போக வெண்ணம் கொ
ண்டார்கள். ௧௭

அந்தரம் அவர்க ளெல்லோரும் அந்தருச்யச்ருங்கரைப்பார்த்து, 'அந்தண
ரே! நல்லது இந்தப் பழங்கள் எங்களுக்கு முக்யமானவைகளே (அதாவ
த நாங்களும் சாப்பிடுகிறோம்); (நீரும்) வாங்கிக்கொள்ளும்; சாப்பிடும்; தாமத
ஞ்செய்யவேண்டாம்.' (என்று சொல்லி) ஸந்தோஷத்துடன் கூடி (அவரை) ந
ன்றாய் ஆலிங்கநம்பண்ணிக்கொண்டு, கொழுக்கட்டைகளையும் விதம்விதங்க
ரான அநேக பக்ஷங்களையும் அவருக்குக் கொடுத்தார்கள். ௧௮

ஜிதேந்த்ரியரானருச்யச்ருங்கரும் அவைகளைச் சாப்பிட்டு, 'இவைகள், உந
த்தில் நித்யமாய்வலிப்பவர்கள் (இதற்கு) முன் சாப்பிடாத பழங்கள்' என்று எ
ண்ணினார்! ௧௯

*கோவிந்தராஜ்யம்:—“(இவர் தம்முடனிருக்கும் மான்முதலியவைகளையு
ம் உடன்பிறத்தவர்களாகநினைப்பவராதலால்) எங்களுடைய என்று ம்ருகாதி
களையும்நினைத்து பன்மைகொண்டுபேசினார்.”

அப்பொழுது அந்த ஸ்த்ரீகள், 'யாங்கள் வாதஞ்செய்யப் போகவேண்டுமென்று வ்யாஜம் சொல்லி, அந்தருச்யச்ருங்கருடைய பிதாவுக்கும் பயத்த அந்தணரானருச்யச்ருங்கரிடத்தில் விடைபெற்றுகொண்டு போய்விட்டார்கள்.

காச்யப்புத்தரானவிபண்டகருடையகுமாரரான (ருச்யச்ருங்கரென்னும்) அந்தப்ராஹ்மிணர், அவர்க ளெல்லோரும் போய்விடவே மனங்கலங்கியவாய்விட்டார்! துக்கமும்கொண்டு திரிந்தார்!

அதனால், வீர்யவானான அந்தருச்யச்ருங்கர் மறுநாள், நல்லவலங்காரந்தரித்த அழகிகளாயுள்ள அவ் வுத்தமதாவிகள் எவ்விடத்தில் காணப்பட்டாரோ அவ் விடத்திற்கு வந்துசேர்ந்துவிட்டார்.

அப்போது அத் தாவிக ளெல்லோரும் (அவ்வாறு)வரும் ப்ராஹ்மிணருச்யச்ருங்கரைப் பார்த்தமாத்ரத்திலே மனங்களித்து, அவ்விடமிருந்து ஸமீபத்தில்வந்து (அவரைப்பார்த்து), 'அழகரே! எங்களுடைய ஆசிரமத்தாந்திற்றகு வரவேண்டும்' என் றிவ் வின்சொல்லைச் சொல்லினர்; 'நிறைந்த இந்த ஸத்காரமானது அங்கும் (இதைவிட)விசேஷமாய் நடக்கும்' என்றும் சொல்லினர்.

நெஞ்சத்திற்புகும் அவர்க ளெல்லோருடையவும் மொழியைக் கேட்ப் போக வெண்ணம் கொண்டார்; அப்போது (அந்த)ஸ்த்ரீகளும் அவரை மைத்துக்கொண்டுபோனார்கள்.

மஹாத்மாவான ப்ராஹ்மிணராகிய அந்த ருச்யச்ருங்கர் அந்தஅங்கத்தெத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோகப்படவும் உடனே (மழைக்கபிமானதேவதையர்கியபர்ஜ்ய)தேவர், ஜகம்களிக்க மழைபொழிந்தார்.

மன்னவரும் தமது தேசத்திற்கு மழையுடனே வந்த அந்தணரான (ருச்யச்ருங்க)முரிவருக்கு எதிர்கொண்டுபோய் வணங்கி சிரஸினாலும் பூமியை மடைந்தார் (அதாவது ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்தார்).

சாஸ்த்ரந்தவராது மிக்கவூக்கத்தோடு அந்தருச்யச்ருங்கருக்கு அர்க்கத்தையும் தந்தார்; 'நான் தாவிகளைக்கொண்டு தேவரீரை அழைத்துவந்தற்காக) தேவரீர்க்குக் கோபம் கூடாது' (என்று) ப்ராஹ்மிணோத்தமராகிய ருச்யச்ருங்கரிடத்தினின்று அநுக்ரஹத்தைக் கோரினார்.

அந்தரோமபாத மன்னவர் (அந்தருச்யச்ருங்கரை) அந்தப்புரத்திற்குப் போகச்செய்து, (தமது)கந்யகையாகிய சாந்தையென்பவளை களித்த மனதுடன் சாஸ்த்ரப்படி(விவாஹஞ்செய்து) கொடுத்து ஸந்தோஷ மடைந்தார்.

[பார்வையாகிய சாந்தையென்பவளோடு கூட மஹாதேஜசுள்ள ருச்யச்ருங்கரென்னும்] அந்தப்ராஹ்மிணர் இவ்வாறு அந்தரோமபாதமன்னவரின் அந்தப்புரத்தில் ஸகலஇஷ்டங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவராகி ஸுகமாகவாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்.

பத்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினொராவது ஸர்க்கம்.

ராஜ்ராஜரே(தசரதரே)! சிறந்தவந்தணரான அந்தஸகக்குமார் கதைவல்லிமுடிக்கும்போது (உமது)நன்மையைப்பற்றி அவர்சொன்னவாக்யத்தைச் சொல்லுகிறேன் இன்னும் கேளும்:

ஐகூககுணம் கும்பு தோதொ ஹிஷ்டி ஸுயாதிடகர்
நாஜாடிஸ்ரயொநாஜிஸ்ரோநதபு திஸ்ரவம்॥

௨

கூராரொஜெநஸவ்ய வ தஸ்ய ராரொஜொ ஹிஷ்டி
கந்யா வாஸ்ய ஜெஹாஹா ஸாநாநாஜி ஹிஷ்டி॥
புத்தபு நொஜெராரஜியு ரொஜொடி ஐதிஸ்ரபுத்தம்॥

௩௨

தம் ஸ ராஜா டிஸ்ரயொ மஜிஷ்டி ஜெஹாயஸாம்॥
கநவெத்யாஜி யஜெதகூ.நாஹகூ ஜெ சு தாஜி॥
சூஹரெத கபாஜிவம் ஸநாநாடிடா கும்பு வ॥

௩

ஸ்ரபுத்த ராரொஜெ தகூகூ ஜெநஸா ஸ விவிந்ய வா
புஜாஸ்யெத புத்தவநா ஸாநாஹகூராரொகூவாநம்॥

௪

புதிஸூஹி வ தம் விபு ஸ ராஜா விததஜரம்॥
சூஹரிஷ்டி தம் யஜெ புஹிஷ்டிநா நராதுநா॥

௫

தம் வ ராஜா டிஸ்ரயொ புபஹுகாரி க்ருதாஜிவி॥
ஜிஸ்ரபுத்த ஜிஜெஸ்ர ஜொ வரயிஷ்டி யஜெவிதம்॥

யஜெயடா புஸவாயடா வ ஸமபுயடா வ ந ரெஸ்ரரி
யுமெத வ ஸ தம் காரி ஜிஜெஸ்ரபுஜிஸ்ர ஜெதிம்॥

௬

புத்தாஸாஸ்ய ஹிஷ்டி வ தாரொஜிதவிசுஜாம்॥
வம்ஸபுதிஷ்டிநாநகூராம் ஸவபுஜெகெஷ்ட விஸ்ரபுத்தாம்॥

௭

ஊவா ஸ ஜெவபுஷரம் பருவடா சுயிதவாநயாஜி॥
ஸநதபுஜாரொ ஹவாநம் *புஸ்ர ஜெவபுமெ புஹம்॥

௮

ஸ தம் புஸ்ரபுஷாடிரு! தரோநப ஸஸ்துதஜி॥
ஸபஜெவ ஜெஹாராஜி! மதா ஸவபுஹநம்॥

௯

கநுஜாநு வஹிஷ்டி வ ஸபுதவாகூ நிஸ்ரபு வா
[வஹிஷ்டிநாஹநுஜாநொ ராஜா ஸபுருணபுஜாநஸம்]
ஹாநுபுஷரம் ஸஹாரோத்யம் புயபள யத ஸ ஜிஜெ॥

௧௦

இகூழ்வாகு வம்சத்தில், பரமதர்மவீரராய் நதைந்தசெல்வமுடையவராய் வத்யஸந்தராய் தசரதரென்று பெயர்பெற்றுப் ப்ரவித்தரான ஓரசர் உண் கப்போகிறார். உ

யும் மன்னவருக்கு அங்கதேசத்தரசரோடு தேச முண்டாகப்போகிறது; அ தேசத்தரசர்க்கு ரோமபாத ரென்று ப்ரவித்தராய்ப் புத்தர ருண்டாக போகிறார்; அவருக்கு மஹாபாக்யமுடையவளாய் சாந்தையென்றுப் ப்ரவித் தராய் ஒருபெண் ஏற்படப்போகிறார். ௩௭

பெரும்புகழ்பெற்றவத் தசரத மன்னவர் அந்த ரோமபாதரிடம் போக போகிறார்; “தர்மபுத்தியுடையவரே! பிள்ளையிலலாதவனா யிருக்கின்றே ; எனது குலம் வருத்தியாகும்பொருட்டு யான் செய்யப்போகிற யாகத் த (உமதுபெண்ணு) சாந்தையின்கணவர் (ருச்யச்ருங்கர்) உம்மால் நியமி ப்பட்டு (வந்து) நடப்பிக்கவேண்டும்” (என்று கேட்டுக்கொள்ளப்போகி ன்). ௩௮

பின்பு, நல்லொழுக்கமுள்ள அந்தரோமபாதர் (தசரத)மன்னவரின் அ மொழியைக் கேட்டு, (இததசரதர் சொல்லுவதுமிகவும் நல்ல விஷயமென்)மனதில் விசேஷமாகவெண்ணிக்கொண்டு, (மந்தரபலத்தால்) புத்தரருண் டாகச் செய்யவல்லவராகிய சாந்தையின்பர்த்தாவானருச்யச்ருங்கரை அனுப்ப போகிறார். ௩௯

அத்தசரத வரசரும் கவலைதொலைந்து, அந்தருச்யச்ருங்கரென்னும் வே பரை அழைத்துக்கொண்டுபோய், களித்த மன்னுடனே அந்த யாகத்தைச் செய்யப்போகிறார். ௪௦

தர்மங்களையறிந்து யாகஞ்செய்யவிருப்பங்கொண்ட தசரத மன்னவர், (த துபுத்தரகாம)இஷ்ட்டிபூர்த்தியாவதற்காகவும், (அதனால்)புத்தரருண் டாதற்காகவும், (அதனால்)ஸ்வர்க்கமுண்டாவதற்காகவும், ருச்யச்ருங்கரென்னு அச் சிறந்தவந்தணரை (அந்தயாகத்தில்ருத்விக்காயிருக்கும்படி) அஞ்ஜலிப தராய்க் கேட்டுக்கொள்ளப்போகிறார்; ஜநங்களையடக்கியாளும் அத்தசரத ம னவர (அச்)சிறந்தவேதியரிடத்தினின்று அக் கோரிக்கையைப் பெற போகிறார். ௪௧

அளவிடமுடியாதவல்லமையுடையவர்களும் (தமது)குலத்திற்குமேன்மை யவரினைப்பவர்களும் எல்லாவலகங்களிலும் ப்ரவித்தர்களாமாய் இத்தசரதரு கு நான்கு புத்தரர்க ளுண்டாகப்போகிறார்கள். ௪௨

முப்பொழுதுமுணர்ந்து வந்தணர்களிற்சிறந்து வல்லவராகிய அந்த ஸந குமாரர் முன் க்ருதயுகத்தில் இவ்வாறு (கீழ்ச்சொல்லியபடி) கதை சொண் னார். ௪௩

நரேரத்தமா! மஹாராஜா! (தசரதரே!) நீர் புத்தரருண்டாகக்கோரினவரா கையால், படைகளோடும்வாஹநங்களோடும்கூட நேரில் போய் நல்லஸத்கா ளுஞ்செய்து அந்தருச்யச்ருங்கரை அழைத்துவரவேண்டும்.” ௪௪

ஸாரதியாகியஸுமந்தரருடையவாக்யத்தையும் கேட்டு வலிவீரராய் ஆறுமுகிகேட்டு, [(தசரத)மன்னவர் (நர்மவினைத்தகார்யம்முடிந்ததென் று)நெஞ்சம்நிறைந்து, வலிவீரரிடம் விடைபெற்று] அந்தப்புரஸ்தர்ஜங்க ளோடும், மந்த்ரிகளோடும் கூட, (ருச்யச்ருங்கரென்னும்)அவ் வந்தண ரிரு க்குமிடத்திற்குப் புறப்பட்டார். ௪௫

காடுகளையும் ஆறுகளையும் மெல்லமெல்லத் தாண்டிக்கொண்டு, (அந்தருச் சயச்ருங்க)மஹாமுந்வர் எவ்விடமிருந்தனரோ அவ் விடமே போய்ச்சேர்ந்தார்.

(அவ்விடம்)சென்று, வேதியர்களிற்கிறந்தவராகி, ருஷிபுத்தரராகி, கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்கிபோன்றவராகி, ரோமபாதராகிலிருக்கும் ருச்யச்ருங்கரை முதலில் கண்டார்.

பிரகு (ரோமபாத)மன்னவரும் அத்தசரத மன்னவருக்குத் தோழராதலால் உள்ளம் களித்துத் தக்கபடி மேலான பூஜை செய்தார்.

ரோமபாதராலும் (தசரதரோடுதமக்குண்டான) தோழமையும் உறவும், ருஷிபுத்தரராய் அறிஞராயுள்ளருச்யச்ருங்கருக்குச் சொல்லப்பட்டது; அப்பொழுது அத்தசரதரை (ருச்யச்ருங்கர்) பூஜித்தார்.

இவ்வாறு அந்தரோமபாதரால் பூஜிக்கப்பட்ட வாண்சிங்கமாகிய (அத்தசரத)மன்னவர் அந்தரோமபாதரோடு ஒழுங்குநாள் கூடஇருந்துவிட்டு (ரோமபாத)மன்னவரைநோக்கி, “களிக்கச்செய்வரோ! மன்னவரே! (என்னால்) பெரிய கார்யம்(அதாவதுயாகம்) ஆரம்பிக்கப்பட்டிருப்பதால் உமது பெண் சாந்தையென்பவள் கணவரோடு கூட எனது நகரத்திற்கு வரவேண்டும்” (என்கிற) இந்தச்சொல்லைச் சொன்னார்.

(ரோமபாத)ராஜாவும் பேரறிவுடையராகிய அந்தருச்யச்ருங்கர் (அயோத்தியைக்குப்)போவதைப்பற்றி அப்படியே என்று (தசரதருக்குப்)ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிக்கொடுத்து, “ருச்யச்ருங்கரே! நீர் (உமது)மனைவியோடு கூட (அயோத்தியைக்குப்)போய்வரவேண்டும்” (என்கிற) சொல்லை ருச்யச்ருங்கருக்குச் சொன்னார்.

ருஷிபுத்தரான அந்தருச்யச்ருங்கரும் (அதைக்) கேட்டு, அப்படியே மென்று (ரோமபாத)மன்னவருக்குச் சொன்னார்; அப்பொழுது (அந்தரோமபாத)மன்னவரால் விடைகொடுக்கப்பட்டு மனைவியோடு கூட புறப்பட்டார்.

வல்லவராகிய ரோமபாதர் தசரதர் என்னு மவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவரஞ்ஜலி செய்து நேசத்தால் மார்பினால் கட்டிக்கொண்டு களித்தனர்.

பின்பு ரகுலத்துப்பிள்ளையாகியதசரதர் (தமது)நண்பரானரோமபாதரடத்து விடைபெற்றுப் புறப்பட்டு, விரைவிற்கெல்லவல்லவர்களான தூதரீள, “(அயோத்தியா)நகரம் முற்றும் சிக்கரத்திலே நீர்தெளித்துநன்றாய்விடக்கி (மணங்கொண்ட)புகைகளிட்டு கொடிகள்நாட்டி நன்றாயலங்கரிக்கப்பட்டதாகச் செய்துவைக்கப்பட்டும்” (என்று) பட்டணத்திலுள்ளவர்களுக்குத் தெரிவிக்க அனுப்பினார்.

பிறகு அப் பட்டணத்திலுள்ளோர் மன்னவரை வரக் கேட்டு மிகக்களித்து உடனே, மன்னவர் சொல்லியனுப்பியபடி முற்றும் செய்துவைத்திருந்தனர்.

பின்னே, அலங்காரங்கள்செய்தழகாய்விளங்க, சங்க-துந்துபி-வாத்யகேஷங்கள்முழங்க, (ருச்யச்ருங்கரென்னும்)சிறந்தவந்தணரை முன்னிட்டக்கொண்டு (அயோத்தியா)நகரியூட்புகுந்தார் (தசரத)மன்னவர்.

வநாநி ஸரிதஸெவ வுதிசுரே ஸநெஸுநெந்
சுனிவசுரே து செஸம் யது வெஃநிவஃஜவம்॥ கச

சுஸாடி தம் விஜெஸு ஷம் ரொபொடிஸீபமரீ
பிஷிபுத் துடிஸுடாடி ஶீபுரோநதிவாநமரீ॥ கரு

ததொ ராஜா யயாந்யாயம் வகுஜாம் வகெசு விஸெஷ தம்
ஸவிதா தஸு வெ ராஜஃ ப்ரஹ்மெஷநாந்ராதநா॥ கசு

ரொபொடிந வாஸுராததிஷிபுத்ராய யீதெ
ஸவ்யம் ஸஜேநகம் வெவ ததா தம் ப்ரத்யவகுஜயதீ॥ கள

வனவம் *ஸுஸத்யுதஸெந ஸஹோஷிதா நரஷ்டஹி
ஸவாஷ்டிவஸாந்ரஜா ராஜாந திஜிஸுவீதீ॥

ஸாநா தவ ஸுதா ராஜேநஹ ஹரா விஸா ஜிதெ
ஜீயம் நமரம் யாதம் காயடம் ஹி ஜெஷுடிதரீ॥ கசு

தயெதி ராஜா ஸம்ஸுத்யு மஜேநம் தஸு யீதெ
உவாந வநம் விபு மஹ தம் ஸஹ ஹாயட்யா॥ ௨௦

பிஷிபுத் ப்ரதிஸுத்யு தயெத்யாஹ நுபம் ததா
ஸ நுபெணாஸுந்ரஜாதம் ப்ரயயள ஸஹ ஹாயட்யா॥ ௨௧

தாவநெந்ரந்ரஜேலி க்ருதா ஸெஹாத்ஸரிஷு நொரஸா
நநநதம் துஸுரயொ ரொபொடிஸு வீயட்வாநீ॥ ௨௨

ததஸுஹுஜிவஸு ப்ரஸிதொ ரவம் நநநம்
வளரெஹுஃ ப்ரெஷயாஜிஸ துதாநெந்ரஸீஸு மாரிநம்॥

கி யதாம் நமரம் ஸவடம் க்ஷிபு வெவ ஸுஹுதரீ
யகுவிதம் ஸிக்ஷஸுஜேஷம் பதர்காஸிரஹுதரீ॥ ௨௩

ததம் ப்ரஹ்மஷாஃ வளராஸெஸுத்யுதா ராஜாநஜாமதரீ
தயா ப்ரஹ்மஸுதவடம் ராஜா யதெஷிதம் ததா॥ ௨௪

ததம் ஸுஹுதம் ராஜா நமரம் ப்ரவிவெஸ த்ஹி
ஸஜஜம் நுலிநிவெடாநெஷம் வுரஸுத்யு ஜிஜஷ்டஹீ॥ ௨௫

* “ஸஸத்யுதம்.” † “ஜிஜிஸுவீதீ.” ‡ “ஸம்”

ததஃ ப்ரஃஹிதாஸவெ_ஸடி டி_{டி}ஷா தம் நாமராஜிஜி_வஃ।
வ வெஸ்யிராமம் ஸகூபத்ய நரெநெநெண்கூடிணா॥

சுதஃபுரம் ப்ரவெஸ்யிராமம் வ-குஜாம் கூபதா வ ஸாஸதஃ।
கூபதகூபத்யம் தஜாதாநம் ரெநெ தஸ்யிராவவாஹநாதஃ॥

சுதஃபுரஸிபம் ஸவடூம் ஸாநாம் டி_{டி}ஷா தயாமதாஜி_வஃ।
ஸஹ ஹத்யூ விஸாநாகதீம் ஸ்ரீத்யாநநமீவாமஜிநஃ॥

வ-குஜிராமா வ தாலிஸா ராஜா ரெவவ விஸெஷதஃ।
உவாஸ தத ஸுவிதா க்விதாயம் ஸஹரிஜா॥

வாகாணம் ஸமூஃ ஸிராஷம்.

ஹாஹம் ஸமூஃ.

ததஃ காரெ வஹ-த்யே க்விஸி_{டி}ஸி_{டி}தாஜிநெஹரெ।
வஸநெ ஸகீநுப்ரா_{டி}வெ ராஜெ_{டி} யஷ-ம் ரெநா_{டி}ஹதஃ॥

ததஃ ப்ரஸாடி_{டி} ஸிரஸா தம் விவ-ம் ரெவவணி_{டி}டி_{டி}ஃ।
யஜாய வரயாஜாஸ ஸநாநாய-ம் கூயஸ்ய_{டி} ரெவ॥

தயேதி வ ஸ ராஜாநமீவாவ வ ஸுஸத்யதஃ।
ஸிராஸஸிபதாம் தெ துராமஸா வி_{டி}மீ_{டி}தாஜி_{டி}ஃ॥

டு போகவேண்டும்; அக்குதிரையை யாராவது பிடித்துக்கட்டினால் அவர்களை
ப் போர்செய்து வென்று குதிரையை மீட்டுக்கொண்டு வரவேண்டும்; அ
வ்வாறுசெய்யாவிடின் யாகம்செய்பவன் ப்ரஷ்டஞுவான்; அவ்வாறு குதி
ரையானது தேசமெங்கும் ஒருவருஷந்திரிந்து வந்துசேரும்; இதற்குள்ள
வே எல்லாஸாமக்ரிகளையும் விரித்தமாகச்செய்துகொண்டு பின்பு அக்குதிரை
யை யாகத்திற்குப்ப்ரதாநபசுவாக வைத்துக்கொண்டு இரண்டாவதுவருஷ
ம் வஸந்தருதுவில் க்ரமமாக யாகத்தைத் தொடங்கி நடத்தவேண்டும்; இ
வ்வாறு அச்வமேதயாகத்தின் சுருக்கமானகதை; இனி கஉ-கஉ-கச-து ஸ
ர்க்கங்களில் அச்வமேதயாகம் சொல்லப்படும்; இச்சுருக்கமானகதையை நெ
ஞ்சிற்கொண்டு ஆங்காங்கு கதையின் வரலாற்றை விரிவாய்த் தெரிந்துகொ
ள்க.

பிற்பாடு, இந்த்ரனதுசெய்கைபோன்றசெய்கையுடைய (அத்தசரத)நரப
யினால் கௌரவித்து (பட்டண)ப்ரவேசஞ்செய்துவைக்கப்பட்ட (ருச்
ருங்கரென்னும்) அவ் வேதியரை அந் நகரத்திலுள்ளோ ரெல்லோரும் க
டு மிகக்களித்தனர். ௨௭

(தசரதரும்) இந்தருச்யச்ருங்கரை அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்
பாய் சாஸ்தர்ப்படி பூஜை செய்து அப்பொழுது அந்தருச்யச்ருங்க
ர அழைத்துவந்ததனாலேயே தம்மை (செய்யவேண்டிய)கார்யமெல்லா
தூர்த்திசெய்துவிட்டவராக வெண்ணிக்கொண்டார். ௨௮

அவ்வாறு, கணவராகியருச்யச்ருங்கரோடு கூட வந்த கண்ணழகியான சா
ந்தயென்பவளே (அரசரது)அரண்மனைப்பெண்டிக ளெல்லோருங் கண் ட
புகொண் டாநந்தங்கொண்டனர். ௨௯

அப்பெண்டிகள் பணிவிடைசெய்ய, தசரதரும் (அதற்கும்)மேலாய்(பணிவி
டசெய்ய), அவ்வரண்மனையில் (தனதுகணவராகிய)ருச்யச்ருங்கரோ டி
பங்கொண்டு சிறிது கால மிருந்துகொண்டிருந்தனள் அச்சாந்தையென்
பள். ௩௦

பதினோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம்.

பின்பு சில நாள் (சென்றபிறகு) ஓ ரழகாய வஸந்தருது (அதாவது சித்தி
ரமாஸம்பெளர்ணமி) வரவும், (தசரத)மன்னவருக்கு யாகந்தொடங்க வெண்
ர முண்டாயிற்று. ௧

அநந்தரம் (தசரதர் தமது)குலத்திற்கு ஸந்தாநமுண்டாகும்பொருட்டு, தி
பகாந்தியுள்ள அந்த ருச்யச்ருங்கரைத் தெண்டனிட்டு, யாகத்திற்கு (ப்ரஹ்
ரவாயிருக்கும்படி) வரித்தார். ௨

அந்தருச்யச்ருங்கரும் நல்லஸத்காரம்பெற்று, “அப்படியே (ஆகட்டும்); உ
து (யாகத்திற்குவேண்டிய)சரக்குகளையெல்லாம் சேர்க்கலாம்; குதிரையை
ம் விடலாம்” என்று ராஜாவுக்குச் சொன்னார். ௩

கஉ-க௩-கச-து ஸர்க்கங்களின் அவதாரிகை:—

அச்வமேதயாகம்செய்யவேண்டுமானால் சக்ரவர்த்தியாயிருப்பவனொருவ
முதலில் வஸந்தருதுவில்சித்திரைமாஸம்பெளர்ணமியில், யாகத்திற்குவே
ரடியஸாமக்ரி களையெல்லாம் சேர்ப்பதைப்பற்றிய “ஸாங்க்ரஹணீயஷ்டி”
ன்னும்யாகத்தைக் காலயிற்றொடங்கவேண்டும்; பின்பு யாகத்திற்குவே
ரடிய ப்ரஹ்மாஹோதாமுதலியப்ரஹ்மணர்களை, யானேகுதிரைமுதலிய
வகளைக்கொண்டுபோய் தக்கபூஜைகள்செய்து ராஜபுருஷர்கள்அழைத்துவ
வேண்டும்; பிறகு தேசமெங்குத்திரியும்படியாய் மஹாபலமுள்ளதாயுள்
வொருகுதிரையை, செய்யவேண்டியசாஸ்தரவிதிகளையெல்லாம்செய்
ப, வேதமோதியவேதியர்கள் வல்லவர்களாயுள்ளபோர்வீரர்கள் முதலியநா
றுபுருஷர்களைப் பின்னொடர்ப்பித்து விடவேண்டும்; அக்குதிரைப்போகு
வழியெல்லாம் ப்ரஹ்மணர்கள் மந்த்ரத்தால் ஹோமஞ்செய்துகொண்

பிறகு ஈரஜாவானவர் மந்த்ரிகளில் தலைவரான ஸாமந்த்ரரைப்பார்த்து, “ஸாமந்த்ரரே! ஸாமயஜ்ஞர், வாமதேவர், ஜாபாலி, காச்யபர், புரோஹிதரான வலிஷ்டர், வேதமோதிய மற்றும் முள்ளப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் ஆகிய ருத்விக்குகளை (எல்லாம்) அழைத்துவாரும்” (என்னும்) வாக்யத்தைச் சொன்னார்.

பின்னை, வேகமானநடையுள்ள அந்த ஸாமந்த்ரர் சீக்கரமாய்ப் போய், வேதங்களின்கரைகண்டவர்களான அவ் வந்தண ரணைவரையும் பூஜித்து அழைத்துவந்துவிட்டார்.

தர்மரத்மாவாகிய அத்தசரத மன்னவர் அவ்வேதியர்களைப் பூஜித்து “புதல்வரில்லாது வருந்துகின்றமையால் எனக்கு இன்பமே யில்லை; அதுபற்றி அச்வமேதயாகம் செய்யவேண்டுமென்று எனக்கு எண்ணமுண்டாயிருக்கின்றது; ஆதலால் நூற்களிட்ட வழங்கற்றவரானது யான் யாகஞ்செய்ய நினைவுகொண்டிருக்கின்றேன்; ருஷிபுத்திரரான ருச்யச்ருங்கரது ப்ரபாவத்தால், கோரினவைகளையும் யான் பெறப்போகின்றேன்” (என்னும்) அறம்பயன்களோடு கூடித் தக்கதாயுள்ள வின் சொல்லைச் சொற்றார்.

பின்பு, வலிஷ்டர் முதலிய வேதிய ரணைவரும், மன்னவரது முகத்தினின்ற வெளியான வம் மொழியை, “நல்லது” என்று கௌரவித்தனர்.

அப்பொழுது ருச்யச்ருங்கர் முதலானவர்களும், “உமது (யாகத்திற்கு வேண்டிய) ஸாமக்ரிகளைச் சேரும்; அச்வத்தையும் விடும்; புத்த்ரமித்தமாய் உமக்கு இந்தத் தர்ம புத்தி யுண்டானதால், அளவிடமுடியாதபராக்ரமமுடைய நான்கு புத்த்ரர்களை எல்லாவிதத்தாலும் அடையப்போகிறீர்” (என்று) ராஜாவுக்குப் பதில் சொன்னார்கள்.

பிறகு, (ஜநங்களைக்) களிக்கச் செய்யும் மன்னவர் அவ்வேதியர் மொழி கேட்டுக் களித்தவ ரானார்; மந்த்ரிகளையும் நோக்கி, மகிழ்வுகொண்டு இவ் வின் சொல்லைச் சொற்றார்:—

“எனது குருக்களின் சொற்படி ஸாமக்ரிகளை விரைவிற் சேருங்கள்; குதிரையையும் வல்லவர்களைக் கொண்டு காக்கச் செய்து உபாத்தயாயர்களையும் பின்னொடர்ப்பித்து விடுங்கள்.

ஸரயூ நதியின் வட கரையில் யாகசாலையை ஏற்படுத்துங்கள்; நூற்றவரானது முறைதவரானது சாந்திகளையும் செய்யுங்கள்.

இவ் வுத்தமயாகத்தில் துன்பம்விளைக்கும் குற்றமொன்று மில்லாதாயின் இந்த யாகத்தை யெல்லா வாசர்களும் செய்வார்கள்.

கற்றவர்களான ப்ரஹ்மராக்ஷஸர்கள் இந்த யாகத்தில் கெடுதலையே தேடுகிறார்கள்; யாகம் கெட்டால் உடனே கர்த்தா அடியோடு நாசமாவான்.

ஆதலால் எந்த யேற்பாடு செய்தால் இந்த யாகமானது சாஸ்த்ரப்படி முடியுமோ அப்படிப்பட்ட யேற்பாடு செய்யுங்கள்; நீங்கள் இச் செய்கைகளில் வல்லவர்கள்.”

பின்பு, மந்த்ரிக ளனைவரும், அப்படியேயென்று மஹாராஜரின் அம்மொழியைக் கௌரவித்தனர்; கட்டளைப்படி செய்யவும் செய்தனர்.

தொராஜாபுலீகாசு^௩ ஸு^௩நா^௩நி^௩ஸ^௩த^௩ரீ^௩||
 ஸு^௩நா^௩வா^௩ஹ^௩ப^௩க்ஷ^௩பு^௩தி^௩ஜோ^௩ப^௩ஹ^௩வா^௩தி^௩ந்^௩||
 ஸு^௩ய^௩ஜ^௩ம்^௩வா^௩ரீ^௩ஷ^௩வ^௩ம்^௩உ^௩ஜா^௩வா^௩லி^௩ய^௩கா^௩ஸ^௩ப^௩ரீ^௩||
 ஸு^௩ரோ^௩ஹி^௩த^௩ம்^௩வ^௩லி^௩ஷ^௩ம்^௩உ^௩யெ^௩வா^௩நெ^௩தி^௩ஜ^௩ஸ^௩த^௩ரீ^௩|| ௩௩
 த^௩ஸு^௩ந^௩ஸு^௩ரி^௩த^௩ம்^௩ம^௩தா^௩த^௩ரி^௩த^௩வி^௩க்^௩ரீ^௩||
 ஸு^௩ரீ^௩ந^௩ய^௩த^௩தா^௩நி^௩வா^௩ந^௩ஸு^௩நெ^௩த^௩வா^௩ர^௩மா^௩ந்^௩|| ௩௪
 ஸு^௩ந^௩நி^௩ஜ^௩யி^௩தா^௩ய^௩பீ^௩தா^௩ரா^௩ஜா^௩த^௩ஸ^௩ர^௩ய^௩ஸு^௩தா^௩||
 பீ^௩தா^௩ய^௩பு^௩ஸ^௩ஹி^௩த^௩ம்^௩ய^௩க்^௩ம்^௩ஸ^௩க்ஷ^௩ம்^௩வ^௩வ^௩ந^௩ஸு^௩வீ^௩த^௩||
 ஸு^௩வா^௩வ^௩பு^௩ரீ^௩ந^௩ஸு^௩பு^௩தா^௩ய^௩பு^௩ம்^௩நா^௩லி^௩வெ^௩ஸு^௩வ^௩ரீ^௩||
 த^௩ய^௩பு^௩ம்^௩ஹ^௩ய^௩நெ^௩யெ^௩ந^௩ய^௩க்ஷ^௩ரீ^௩தி^௩ரீ^௩தி^௩பீ^௩||
 த^௩ஹ^௩ம்^௩ய^௩ஷ^௩ஸு^௩ரி^௩வா^௩ரி^௩ஸு^௩வா^௩ஸு^௩த^௩ந^௩க^௩ரீ^௩ணா^௩||
 வ^௩தி^௩பு^௩த^௩பு^௩வா^௩வெ^௩ந^௩கா^௩ரீ^௩நா^௩வ^௩ரீ^௩தி^௩வா^௩வ^௩ஹ^௩ரீ^௩|| ௩௫
 த^௩ஸு^௩யி^௩தி^௩த^௩ஜா^௩க்ஷ^௩ம்^௩பு^௩வா^௩ஹ^௩ணா^௩ம்^௩பு^௩த^௩ப^௩நி^௩ஜ^௩ய^௩ந்^௩||
 வ^௩லி^௩ஷ^௩பு^௩ரீ^௩வா^௩ஸ^௩வெ^௩த^௩வா^௩யி^௩பு^௩ஸு^௩ரீ^௩வா^௩லு^௩ம்^௩த^௩ரீ^௩|| ௩௬
 ஸு^௩ஸு^௩பு^௩ஜ^௩வ^௩ம்^௩ரோ^௩மா^௩ஸு^௩பு^௩த^௩ப^௩நி^௩வ^௩ந^௩பு^௩வ^௩தி^௩ம்^௩த^௩ஜா^௩||
 ஸு^௩ரீ^௩ரா^௩ஸ^௩ரி^௩ய^௩நா^௩ம்^௩தெ^௩த^௩மா^௩ஸு^௩வி^௩ஷ^௩ம்^௩தா^௩ரீ^௩||
 ஸ^௩வ^௩பு^௩யா^௩வா^௩வ^௩ஸெ^௩பு^௩தா^௩ம்^௩ஸு^௩த^௩ம்^௩ரோ^௩ரி^௩த^௩வி^௩க்^௩ரீ^௩நா^௩ந்^௩||
 ஸு^௩தெ^௩யா^௩ரி^௩பீ^௩க்^௩ஸு^௩லி^௩ரி^௩ய^௩ம்^௩பு^௩தா^௩ய^௩பீ^௩மா^௩தா^௩|| ௩௭
 த^௩த^௩ம்^௩வீ^௩தெ^௩த^௩வ^௩வ^௩ஜா^௩ஜா^௩ஸு^௩தா^௩த^௩வி^௩ஜ^௩ஹ^௩வி^௩த^௩ரீ^௩||
 ரீ^௩தா^௩ஸு^௩வ^௩பு^௩லீ^௩ஜா^௩ஜா^௩ஹ^௩ஷெ^௩த^௩நெ^௩ஷ^௩ம்^௩ஸு^௩வா^௩க்ஷ^௩ரீ^௩|| ௩௮
 ஸு^௩ர^௩நி^௩ணா^௩ம்^௩வ^௩வ^௩நா^௩வீ^௩வ^௩ம்^௩ஸு^௩ரீ^௩ரா^௩ஸ^௩ரி^௩ய^௩நா^௩ம்^௩ரெ^௩||
 ஸு^௩ரீ^௩ய^௩பு^௩யி^௩ஷி^௩த^௩ஸு^௩ஸு^௩ம்^௩ஸெ^௩வா^௩யு^௩யெ^௩வி^௩ஷ^௩ம்^௩தா^௩ரீ^௩|| ௩௯
 ஸு^௩ர^௩யா^௩ஸெ^௩ர^௩த^௩ரெ^௩தீ^௩ரெ^௩ய^௩ஜ^௩ஹ^௩நி^௩வி^௩பு^௩ய^௩தா^௩ரீ^௩||
 ஸு^௩ந^௩ய^௩ஸு^௩லி^௩ய^௩பு^௩தா^௩ம்^௩ய^௩யா^௩க்ஷ^௩ம்^௩ய^௩யா^௩லி^௩யி^௩|| ௪௦
 ஸு^௩க்ஷ^௩ம்^௩பு^௩வா^௩ஸு^௩ரி^௩ய^௩ம்^௩ய^௩ஜ^௩ம்^௩ஸ^௩வெ^௩பு^௩ணா^௩வி^௩ரீ^௩வீ^௩க்ஷி^௩தா^௩||
 நா^௩வா^௩ரா^௩யெ^௩ஹ^௩வெ^௩த^௩ஷெ^௩ய^௩பு^௩லி^௩ந^௩த^௩ஸ^௩த^௩ரெ^௩|| ௪௧
 ஹி^௩ஷ^௩ம்^௩ஹி^௩ரீ^௩ய^௩நெ^௩த^௩த^௩வி^௩ஷா^௩ஸெ^௩பு^௩ஹ^௩ரா^௩க்ஷ^௩ஸா^௩ம்^௩||
 நி^௩ஹ^௩த^௩ஸு^௩ய^௩ய^௩ஜ^௩ஸு^௩ஸு^௩பு^௩க்^௩த^௩பா^௩வி^௩ந^௩ஸு^௩தி^௩|| ௪௨
 த^௩பு^௩யா^௩வி^௩யி^௩வ^௩நெ^௩பு^௩ம்^௩ரெ^௩க்ஷ^௩த^௩ம்^௩ரெ^௩ஷ^௩ஸு^௩ரீ^௩வ^௩தெ^௩||
 த^௩யா^௩வி^௩யா^௩நா^௩ம்^௩கி^௩ய^௩தா^௩ம்^௩ஸு^௩ரீ^௩ய^௩பு^௩க்ஷ^௩ரெ^௩ண^௩வி^௩ஹ^௩|| ௪௩
 த^௩யெ^௩தி^௩ய^௩த^௩த^௩ஸ^௩வெ^௩பு^௩ரீ^௩நி^௩ண^௩ம்^௩பு^௩த^௩ப^௩நி^௩ஜ^௩ய^௩ந்^௩||
 வா^௩யி^௩பு^௩வெ^௩ந^௩ஸு^௩த^௩ஜா^௩க்ஷ^௩ம்^௩ய^௩யா^௩ஜ^௩வ^௩ரீ^௩க்ஷ^௩வ^௩த^௩|| ௪௪

ததொ விஜாஸெ யபெஜெஸுவநாயிபுவஷபுஷை
கநுஜாதாஸதம் ஸவெபு வுநஜெபுமயபுயாமதரீ॥

மதெஷய விஜாஸெஷு ரிநிணஸாநராயிவம்
விஸஜெயிதா வு வெஸு வு விவெஸு ரிஹாஷுதி॥
ஹாஷுமம் ஸமடும் ஸஜாவம்.

தயொஷுமம் ஸமடும்.

வுநம் ப்ராஸெ வஸநெ து வகுணபுஸுவதரொஹத
புஸவாமடும் மதொ யஷும ஹபெஸெந வியபுவந॥

கனிவாஷு வஸிஷு வ நுராயதம் ப்ரதிவகுஜி
கஸுபீதஸிதம் வாகும புஸவாமடும் விஜாதரீ॥

யஜெ ரெகியதாம் ப்ரஹநயொகும் ரிநிவஹ
யயா ந விஷம் கியதெ யஜாஸெஷு விய்யதாரீ॥
ஹவாநிமம் ஸுஹநஹும மாருஸு பராரொ ரிஹந॥

வொவெயா ஹதா வெவஹாரொ யஜெஸு வொஷுதி॥
தயெதி வ ஸ ராஜாநபெ வீவிஜெஸதரீ॥

காரிஷெ ஸவபெரெவெதஹதா யதரீயிபுதரீ॥
ததொஷு வீவிஜாநபுஜாநுஜகபெஸு நிஷிதாந॥

ஸாபதெ நிஷிதாநெஸவ வுஜாநராயிபுகாந॥
கபெநிகாஸிவகராநயபுகீநநகாநவி॥

மணகாஸிவிநெஸவ தயெவ நபுநதபுகாந॥
தயா ஸுவிஜாஸவிஷம் வுரஷாநுஸஹுஸுதாந॥

யஜகபெ ஸரீஹநா ஹநெநா ராஜஸாஸநாத॥
ஹஷகா வஹுஸாஹஸு ரம் ஸீஸு ராநீயதாரிதி॥
ஹவகாயபுரம் கியநா வ ராஜாம் வஹுமணாநிதாம்॥

புரஹணாவஸுயாஸெவ கதபுயாஸதஸுஸுஹம்
ஹஷாநவாரெநவபுஹுமி ஸரெவதாஸுநிஷிதாம்॥
தயா வளரஜநஸுரவி கதபுயா வஹுவிஸுரம்
சுவாலா வஹுஹஷா ரெவ ஸவபுகாரெரெஸுபெஸிதாம்॥

பிறகு அந்த ப்ராஹ்மணர்க ளெல்லோரும், தர்மங்களை யறிந்தவரான ம
ராஜாவை ஸ்தோத்ராஞ்செய்தார்கள்; பின்பு விடைபெற்றுக்கொண்டு, வ
படி திரும்பிப்போனார்கள். ௨௦

அந்தரம் (அந்த)ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் போனபிறகு மன்னவர், அம் ம
ர்களை அனுப்பிவிட்டு மிகுந்தகளிப்புடனே (அக்நிக்குஹத்திலிருந்து) த
து (அரண்மனை)மாளிகைக்குப் போய்விட்டார். ௨௧

பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம்.

மறுபடியும் வஸந்தருது வருகையில் பூர்ணமாக ஒருவர்ஷ மாயிற்று; (அ
பொழுது,) வல்லவரான தசரதர் ஸந்தாநமுண்டாவதைப்பற்றி அச்வமே
யாகம்செய்யவேண்டி (வலிவீட்டரிடம்) போனார். ௧

மறையவரானவரி லும்சிறந்தவரான வலிவீட்டரைநோக்கித் தெண்டனி
தக்கபடி பூஜைசெய்து, புதல்வருண்டாகக்கருதி, “அந்தணரே! மஹாமுனி
ரே! யான்ஐடங்கும் யாகத்தை நூற்றவருது நடத்திவைக்கவேண்டும்; ய
னாங்கங்களில் தடையொன்றும் வராதிருக்குமாறு ஏற்பாடுகள்செய்யவே
ண்டும்; என்றனக்குத் தேவரீர் (எல்லாரிலும்)சிறந்து ஒப்பற்று அழிவற்றவ
புற்ற வன்பரும் குருவுமாயிருக்கிறீர்; ஆதலால், (யான்)தொடங்கிய யாக
தின் பாரத்தை நீரே வஹிக்கவேண்டும்” (என்கிற) சொல்லை வணக்கத்துட
சொன்னார். ௪

சிறந்தவந்தணரான அவ்வலிவீட்டரும், “அவ்வாறே நீர் கேட்டுக்கொண்ட
வ யெல்லாம் செய்கிறேன்” என்று மன்னவருக்குச் சொன்னார். ௫

பின்னே, யாகங்களைச் செய்துவைப்பதில் நன்குபயின்றவர்களாய் (யாககார்
ங்களில்) அந்தந்தசரக்குகளைக்கொண்டவருவதற்குத் தலைவராகயேற்படுத்த
பட்டவர்களாய் அறஞ்செயற்செய்வோர்களிற்சிறந்தவர்களாய் (படிப்பி
பெரியோர்களாய் (பருவத்தினாலும்)பெரியோர்களாயிருக்கும் ப்ராஹ்மண
களையும், தொழிலாளிகளையும், சில்பிகளையும், தச்சர்களையும், (கிணறுமுதலி
வைகளே)வெட்டுவோர்களையும், கணக்கர்களையும், சித்தரமெழுதுகிறவர்க
ளையும்,கூத்துகற்பிப்பவர்களையும், கூத்தாடுபவர்களையும், மாசறப்பலபேரிட
துகேட்டு நூற்களைநன்குணர்ந்த பெரியோர்களையும், (மற்றுமுள்ள)புருஷ
களையும்நோக்கி (வலிவீட்டர்) சொன்னார்:— ௭

“மன்னவரின்கட்டளைப்படி யாககார்யங்களை நீங்கள் விரைவிற்ஐடங்
வேண்டும்; (புதிதாய்க்கட்டடங்கள்கட்டுவதற்காக)அநேகமாயிரம் செங்கற்க
ச சீக்கரமாகக் கொண்டுவரவேண்டும்; (வெளியிலிருந்துவருகிற)அரசர்க
தக்காக, (உயரம்நீளம்அகலம்முதலான)பலகுணங்களுடன்கூடிய மாளிகைக
யேற்படுத்தவேண்டும்; ப்ராஹ்மணர்களுக்கும், வெகு அழகாயும்உறுதி
யாயும்இருக்கும்படி க்ருஹங்களைக் கட்டி, (அதில்) அநேக பக்யங்களையு
அந்நங்களையும்பாநங்களையும் சேர்த்துவைக்கவேண்டும்; அங்ஙனமே பட்ட
னத்துஐந்திற்கும் மிகவிசாலமான விடங்களையேற்படுத்திக்கொடுத்து (அ
ரு) பலவகைப்பணியாரங்களும் (மற்றும்அவரவர்களுக்கு)வேண்டியஸகலப
ர்த்தங்களு மிருக்குமாறு செய்துவைக்கவேண்டும்;

அவ்வாறே நாட்டுப்புறத்து ஐந்திற்கும் மரியாதைசெய்து சாஸ்த்ரந்தவ
து வெகுஅழகாய் (அதாவது எல்லோர்க்கும் மேலாய்) அந்நம் கொடுக்கவே
ண்டும்; (அவர்களை நாட்டுப்புறத்தாரென்றெண்ணி) விளையாட்டாக (அதாவது
பிராணசாமாசு) அந்நம் கொடுக்கவேண்டாம்; எவ்வாறு செய்தால் எல்லா
ர்ணத்தாரும் கௌரவ மடைவார்களோ (அவ்வாறு) பூஜிக்கவேண்டியது;
சைகொண்டாவது கோபங்கொண்டாவது (ஒருவரையும்) அவமதித்த லா
து; யாககார்யங்களிலேயே நெஞ்சைச் செலுத்தி வேலைசெய்யும் புருஷ
ளையும் அவ்வாறே முறைதவறாது மேலாகப் பூஜிக்க வேண்டியது; அவர்க
ல்லோர்க்கும் போஜந்தையும் தந்தையும் (தருப்தியினால்) போதும்பே
துமென்றுரைக்குமாறு கொடுக்கவேண்டும்; நீங்கள் (நமதுமன்னவாந்நம்மி
ம்வைத்திருக்கும்) ப்ரீதியினாலேயேமனதில் அன்புகொண்டவர்களாகி, எவ்
றுசெய்தால் (ஒருவருக்கும் மனங்கொணாமல் எல்லோர்க்கும்) இஷ்டமாய்
ன்றாய்விசேஷமாய் ஒருகுறைவுமில்லாததாய் (யாககார்யம்) எல்லாம் முடி
மோ அவ்வாறு செய்யவேண்டும்.”

பின்பு எல்லாரு மொன்றுகூடி வலிஷ்டரிடம்வந்து, “நீர்சொன்னவை
ல்லாம் உமதுசொற்படி செய்துவிட்டோம்; ஒன்றும் குறையில்லை; இ
னுமேதேனும்சொல்லினும் அவையனைத்தும் ஒன்றும் சிந்தாதுசெய்யக்
த்துக்கொண்டிருக்கின்றோம்” (என்ற) இந்தச்சொல்லைச் சொல்லினர்.

பிறகு வலிஷ்டர் ஸாமந்த்ரரையும் அழைத்து (இவ்வாக்யத்தைச் சொ
னார்:—

“பூமியிலுள்ள தார்மிகர்களான ராஜாக்களை (எல்லாம்) அழைப்பியும்,
யிரக்கணக்காக (பூமியிலிருக்கும்) ப்ரஹ்ம-க்ஷத்ரிய-வைச்ய-சூத்ரரென்
ம்நான்குவர்ணத்து மனிதர்களையும் கௌரவித்து எல்லாத்தேசங்களிலிருந்
ம் வரவழைப்பியும்.

வல்லவரும், உண்மையான பராக்ரமமுடையவரும், எல்லா நூல்களையும்
ராய்ந்தவரும், வேதங்களை யு மாராய்ந்தவரும், மஹாபாக்யமுள்ளவரும், மி
லாநகரத்தரசருமான ஐநகரென்பவரை நீரேநேராகப்போய் நல்ல ஸத்க
ஞ்செய்து அழைத்துவாரும்; அவரை முன்ஸம்பந்தியென்று அறிந்து அத
ல் முன்னே (அழைத்துவரும்படி) உமக்குச் சொல்லுகிறேன்.

எப்பொழுதும் (நம்மிடம்) நேசங்கொண்டவராய், நன்மையையே சொ
வராய், (நமது) மஹாராஜாவுக்குத் தோழராயிருக்கும் காசீராஜாவையும் அவ்
றே நீர்நேராகப்போய் அழைத்துவரவேண்டும்.

பரமதார்மிகராய், (நமது) மஹாராஜாவுக்கு மாமனராய், பெரியவராய்
ள கேகயராஜாவையும், (அவரது) புத்தர்களைக் கூட அவ்வாறே நீர் இ
கு அழைத்துவரவேண்டும்.

மஹாராஜருக்கு நண்பராய், செல்வம்நிறைந்தவராய், பெரும்புகழ்பெற்ற
ராய், அங்கதேசத்தரசராயுள்ள அந்த ரோமபாதரையும் நல்லபுணைசெய்து
ழைத்துவாரும்.

கிழக்குத்தேசம், வலிந்துதேசம், ஸௌவீரதேசம், ஸௌராஷ்ட்ரதேச
தென்தேசம் என்னுமிவ்விடங்களிலிருக்கும் எல்லா வரசர்களையும் அழைப்
க்கவேண்டும்.

- தயா ஜாநவடிஸ்யாவி ஜநஸ்ய வஹுஸொஹநதீ |
 தாதவ்யுதந விபிவதததத ந து லீயபா ||
 ஸவடவணடா யயா பஞஜாம் ப்ராஹ்மநி ஸுஸதூதாஃ |
 ந லாவஜா ப்ரபொகூவ்யா காரிக்ரோயவஸாடிவி |
 பஜகடிஸு பெ வ்யுதாஃ வுரூஷாஸிவிநஸ்யா |
 தெஷாபிவி விஸெஷெண பஞஜா காயடா யயாகூரீ ||
 தெ உ ஸ்யுஸஜிதாஸவெட வஸுவிஸெஜாதெந உ |
 யயா ஸவடம் ஸுவிஹிதம் ந கிகிதரிஹீயதெ ||
 தயா ஹவநம் கூவடநு வீதிஸிமெந தெதஸா | கருற
 ததஸவெட ஸஜாமஜி வலிஷஜிஜிப்யுவநீ ||
 பயொகூ ததவிஹிதம் ந கிகிதரிஹீயதெ |
 பயொகூ ததரிஷ்யாரொ ந கிகிதரிஹாஸ்யதெ || கள்
 ததஸுநிநாநீய வலிஷொ வாகூரீஸ்யவீதீ | கள்
 நிநயஸ நுபதீந்யயிராம் பெ உ யாரிடுகாஃ |
 ப்ராஹ்ணா ந தியாநெநஸ்யாஜ்ஞாநெஸவ ஸஹஸ்யஸஃ |
 ஸஜாநயஸ ஸததத ஸவடெஸெஷா ராநவாநீ || கக
 தியிராயிவதிம் ஸஞாநம் ஜநகம் ஸதததிகூரீ ||
 நிஷிதம் ஸவடஸாஸெஷா தயா வெஷெஷா நிஷிததீ ||
 தராநய ஜஹாஹம் ஸபநெவ ஸுஸதூததீ |
 பஞவடஸஜிநிநம் ஜாதா ததம் பஞவடம் ஸ்யவீதி தெ || ௨௧
 தயா காமீவதிம் ஸிதம் ஸததம் ப்ரபவாடிநதீ |
 வயஸ்யம் ராஜவிஹஸ்ய ஸபநெவாநயஸ ஹ || ௨௨
 தயா கெகயராஜாநம் வுஜம் வரயோரிடுகரீ |
 ஸஸாரம் ராஜவிஹஸ்ய ஸபநுத் தஜிஹாநய || ௨௩
 கஜெஸாரம் ஜஹாஹம் ரொபொடி ஸுஸதூததீ |
 வயஸ்யம் ராஜவிஹஸ்ய தராநய யஸஸிநதீ || ௨௪
 பிரவீநாநிநுஸளவீராநளராஷெயாஸ வாயிடுவாநீ |
 ஞாக்ஷிணாத்ராநரெநாஸ ஸஸிஸாநாநயஸ ஹ || ௨௫

ஸதி ஸிமாஸு யெ வாநெ ராஜாநம் வ்யயிவீ தநெ
 தாநாநய யயாக்ஷிபு^ஸ ஸாநுமாநஹவாநவாந^ஃ || ௨௬
 வலிஷ்வாகு^ஸ தயு^ஸ தா ஸு^ஸநஸரி^ஸ தஸு^ஸதா^ஸ ||
 வ்யாதிஸ^ஸது^ஸர^ஸஷா^ஸஸ^ஸத ராஜா^ஸநபநெ^ஸஸ^ஸஸா^ஸந^ஸ || ௨௭
 ஸயநெவ ஹி ய^ஸபு^ஸதா^ஸ வ^ஸ யயள^ஸ ம^ஸநி^ஸஸா^ஸஸநாத^ஸ ||
 ஸு^ஸநஸரி^ஸதொ^ஸ ஸ^ஸநி^ஸதா^ஸ ஸ^ஸநெ^ஸத^ஸம்^ஸ ம^ஸஹீ^ஸக்ஷி^ஸத^ஸம் || ௨௮
 தெ^ஸ வ^ஸ க^ஸபு^ஸநி^ஸகா^ஸஸ^ஸவெ^ஸடு^ஸ வ^ஸலி^ஸஷா^ஸய^ஸ வ^ஸ யீ^ஸநெ^ஸ ||
 ஸவ^ஸடு^ஸ நி^ஸவெ^ஸய^ஸநி^ஸ ஸ^ஸய^ஸநெ^ஸஜ^ஸ ய^ஸபு^ஸவ^ஸக^ஸலி^ஸத^ஸரீ^ஸ || ௨௯
 த^ஸத^ஸம்^ஸ ப்ரீ^ஸதொ^ஸ ஹி^ஸஜ^ஸஸெ^ஸஷ^ஸஸா^ஸந^ஸவ^ஸபு^ஸநி^ஸபி^ஸஷ^ஸவீ^ஸத^ஸரீ^ஸ ||
 க^ஸவ^ஸஜ^ஸயா^ஸ ந^ஸ ஹ^ஸத^ஸவ^ஸம்^ஸ க^ஸஸ^ஸலி^ஸவீ^ஸய^ஸபா^ஸவி^ஸ வா^ஸ ||
 க^ஸவ^ஸஜ^ஸயா^ஸ க^ஸபு^ஸத^ஸம்^ஸ ஹ^ஸந^ஸபு^ஸஹ^ஸதார^ஸம்^ஸ நாத^ஸ ஸ^ஸஸ^ஸய^ஸம்^ஸ || ௩௦
 த^ஸத^ஸம்^ஸ கெ^ஸஸ^ஸலி^ஸபி^ஸஷ^ஸஹாரா^ஸநெ^ஸத^ஸர^ஸவ^ஸயாதா^ஸ ம^ஸஹீ^ஸக்ஷி^ஸத^ஸம்^ஸ ||
 வ^ஸஹ^ஸநி^ஸ ர^ஸதா^ஸந^ஸபு^ஸஹ^ஸய^ஸரா^ஸஜோ^ஸ ஹ^ஸஸ^ஸய^ஸஸ^ஸ நெ^ஸவ^ஸ || ௩௧
 த^ஸதொ^ஸ வ^ஸலி^ஸஷ^ஸஸ^ஸப்ரீ^ஸதொ^ஸ ரா^ஸஜா^ஸந^ஸபி^ஸபி^ஸஷ^ஸவீ^ஸத^ஸரீ^ஸ || ௩௨
 உ^ஸய^ஸபாதா^ஸ ந^ஸர^ஸவ்யா^ஸவ^ஸ! ரா^ஸஜா^ஸந^ஸஸ^ஸவ^ஸஸா^ஸஸநாத^ஸரீ^ஸ ||
 ம^ஸயா^ஸவி^ஸ ஸ^ஸத^ஸபு^ஸதா^ஸஸ^ஸவெ^ஸடு^ஸ ய^ஸயா^ஸஹ^ஸடு^ஸ *ரா^ஸஜி^ஸஸ^ஸத^ஸரீ^ஸம்^ஸ || ௩௩
 ய^ஸஜீ^ஸய^ஸம்^ஸ வ^ஸ க^ஸபு^ஸத^ஸம்^ஸ ரா^ஸஜி^ஸந^ஸபு^ஸர^ஸநெ^ஸஷ^ஸஸ^ஸஸ^ஸஸா^ஸஹி^ஸநெ^ஸத^ஸம்^ஸ ||
 நி^ஸய^ஸபு^ஸத^ஸம்^ஸ வ^ஸ ஹ^ஸவா^ஸந^ஸபு^ஸஷ^ஸம்^ஸ ய^ஸஜா^ஸய^ஸத^ஸந^ஸபி^ஸநி^ஸகாத^ஸரீ^ஸ || ௩௪
 ஸ^ஸவ^ஸடு^ஸகா^ஸநெ^ஸர^ஸவ^ஸஹ^ஸநெ^ஸத^ஸர^ஸவெ^ஸத^ஸம்^ஸ †நெ^ஸவ^ஸ ஸ^ஸபி^ஸந^ஸத^ஸம்^ஸ ||
 உ^ஸஷ^ஸபி^ஸஷ^ஸபி^ஸஷ^ஸலி^ஸரா^ஸஜி^ஸந^ஸ! ம^ஸநெ^ஸஸ^ஸவ^ஸ வி^ஸநி^ஸபி^ஸபு^ஸத^ஸரீ^ஸ || ௩௫
 †த^ஸயா^ஸ வ^ஸலி^ஸஷ^ஸவ^ஸநா^ஸபி^ஸஸ^ஸபு^ஸஸ^ஸபு^ஸஷ^ஸஸ^ஸ நெ^ஸவ^ஸயெ^ஸயா^ஸம்^ஸ ||
 ஸ^ஸஹெ^ஸ ஹி^ஸவ^ஸஸ^ஸந^ஸக^ஸஷ^ஸநெ^ஸ நி^ஸய^ஸபு^ஸதொ^ஸ ஜ^ஸம^ஸதீ^ஸவ^ஸதி^ஸம்^ஸ || ௩௬
 த^ஸதொ^ஸ வ^ஸலி^ஸஷ^ஸபி^ஸஷ^ஸம^ஸஹா^ஸம்^ஸ ஸ^ஸவ^ஸடு^ஸ ஹ^ஸவ^ஸ ஹி^ஸஜோ^ஸத^ஸரீ^ஸம்^ஸ ||
 பி^ஸஸ^ஸபு^ஸஷ^ஸம்^ஸ வ^ஸஸ^ஸபு^ஸத^ஸ ய^ஸஜி^ஸக^ஸபி^ஸபு^ஸர^ஸஹ^ஸஸ^ஸத^ஸரீ^ஸ ||
 ய^ஸஜி^ஸவா^ஸபு^ஸதா^ஸஸ^ஸவெ^ஸடு^ஸ ய^ஸயா^ஸஸா^ஸஸ^ஸம்^ஸ ய^ஸயா^ஸவி^ஸயி^ஸ || ௩௭
 த^ஸயொ^ஸபி^ஸஷ^ஸம்^ஸ ஸ^ஸம^ஸய^ஸம்^ஸ ஸ^ஸஸா^ஸஷ^ஸம்^ஸ ||

* “தெ நுபொதரீ” ஐதி வாஸாநுரீ. † “ததநத”
 ஐதி வாஸாநுரீ. † “ததம்” ஐதி வாஸாநுரீ.

இன்னும், பூமியில் நேசர்களாயுள்ள அரசர்க ளெவர்க ளுண்டோ அவர்களும் (அவர்களோடு)கூடவருகிறவர்களையும் (அவர்களது)பந்துக்களையு டட்டி சீக்கரமாக அழைத்துவாரும்.” ௨௧

யவ் வலிஷ்டரதுசொல்லைக் கேட்டு ஸம்மந்தர் அப்பொழுதே சீக்கரமாக பாய், வல்லவர்களாயுள்ள அங்கிருந்த புருஷர்களுக்கு ராஜாக்களை அழைத் வரும்படி கட்டளையிட்டார். ௨௨

தர்மாத்மாவான ஸம்மந்தர் (வலிஷ்ட)முனிவரதுநியமநப்படி அரசர்களை தாமே அழைத்துவருவதற்கு விரைந்தவ ராய்ப் புறப்பட்டார். ௨௩

அத் தொழிலாளிகள் யாவரும் புத்திமாண வலிஷ்டரிடம்வந்து, (“உம கட்டளையின்படி எல்லாம் வித்தமாய்விட்டன” என்று) யாகத்தைப்பற் செய்தவேலைகளை யெல்லாம் தெரிவித்தனர். ௨௪

பிறகு, ப்ராஹ்மணேத்தமரானவலிஷ்டர் ஸந்தோஷித்து அவர்க ளெ லாரையும்பார்த்து, “அலக்ஷ்யத்தினாலாவது விளையாட்டினாலாவது ஒ வருக்கும் தாங்குகொடுக்கவேண்டாம்; அலக்ஷ்யஞ்செய்து கொடுக்குந்தாங் தாங்குகொடுப்பவனைக் கெடுத்துவிடும்; இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹியில் ” (என்கிற) இவ்வாக்யத்தைச் சொன்னார். ௨௫

பின்பு கொஞ்ச நாளைக்குள்ளுவே அரசர்கள், தசரத மன்னவருக்கென் ற அநேக ரத்னங்களை யெடுத்துக்கொண்டு, வந்துவிட்டார்கள். ௨௬

பிறகு வலிஷ்டர் மிகவும்ஸந்தோஷித்து ராஜாவைப்பார்த்து இவ்வாக்யத் தச் சொன்னார்:— ௨௭

“நரோத்தமா! உமது கட்டளையின்படி அரசர்க ளெல்லோரும் வந்துவி டார்கள்; யானும் (அச்) சிறந்தமன்னவ ரனைவர்க்கும் தக்கபடி மரியாதெய்துவிட்டேன். ௨௮

மன்னவரே! (யாககார்யங்களில்)நல்லவாக்கமுள்ள புருஷர்களைக்கொண் டு, (யாகத்திற்கு)வேண்டியவையெல்லாம் வித்தமாகச்செய்துவிட்டேன்; யா சாலயானது ஸமீபத்திலிருக்கிறது; நீரும், யாகம்செய்யப்புறப்படவேண் யதே. ௨௯

ராஜோத்தமா! (யாகத்திற்கு)வேண்டியவையெல்லாம் ஆங்காங்கு கொண் வைத்து, மனதினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது போல் அழகாய்விளங்கும் (அந்)யாகசாலையைத் (தாம்வந்து) பார்க்க வேண்டும்.” ௩௦

அவ்வாறே, வலிஷ்டர் ருச்யச்ருங்கர் என்னுமிவர்கள் (இருவரும் ஒன் டேசேர்ந்த சொல்ல,) இருவருடையவும் சொற்கேட்டு, நல்ல நாள்நகரத்தாங்கு பார்த்து தமதுமாளிகையினின்று யாகசாலைக்குப் புறப்பட்டார் (தசரத)பூ தி. ௩௧

பின்பு வலிஷ்டர்முதலிய வந்தணர்தலைவ ரனைவரு மொன்றுகூடி, ருச் டச்ருங்கரை முன்னிட்டுக்கொண்டு, அப்பொழுது யாகசாலைக்குவந்து, சா ட்ரந்தவருமலும் முறைதவருமலும் யாககார்யத்தைத் தொடங்கினர். ௩௨

பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினான்காவது ஸர்க்கம்.

(இவ்வாறு யாகஞ்செய்யவேண்டி) குதிரையைவிட்டு ஓராண்டு நிரம்ப, அக் குதிரையும் வந்துசேர, ஸரபூநதியின் வட கரையில் (தசரத)மன்னவரது யாகம் தொடங்கப்பட்டது.

மிகவும்மஹாத்மாவான இத்தசரத மன்னரது அச்வமேதமென்னும் சிறந்தயாகத்தில் ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் ருச்யச்ருங்கரை முன்னிட்டுக்கொண்டு கார்யத்தை நடத்தினார்கள்.

வேதப்பொருளே நன்றாயுணர்ந்து யாகஞ்செய்விக்குமந்தணர்கள் சாஸ்த்ரந்தவறாது (அந்தயாகத்தில்) கார்யத்தை விதிப்படி செய்தார்கள்; (வேத)விதியும், (மீமாம்ஸா)நயாயமும் (கல்பஸூத்ர)சாஸ்த்ரமும் தவறாது நடந்தார்கள்.

ருத்விக்குகள், (அந்தயாகத்தில்செய்யவேண்டிய) ப்ரவர்க்யமென்னும்கார்யத்தையும் உபஸதமென்னுங்கார்யத்தையும் சாஸ்த்ரப்படி செய்துவிட்டு, மற்றும் நடத்தவேண்டிய அதிக நடவடிக்கைமுற்றும் சாஸ்த்ரப்படியே நடத்தினார்கள்.

பின்பு மஹர்ஷிக ளெல்லோரும் களித்தவர்களாகி, (அவ்வத்தேவதைகட்கு) நன்றாய்ப்பூஜைசெய்து, காலையில்நடத்தவேண்டியயாகம்முதலிய நடவடிக்கைகளை விதிப்படி நடத்தினார்கள்.

(இந்தயாகத்தில்) இந்த்ரனுக்குக்கொடுக்கவேண்டியஹவிர்பாகமும் சாஸ்த்ரப்படி கொடுக்கப்பட்டது; பாபநிவர்த்தகமான ஸோமமென்னுங்கொடியும் (அந்தணர்களால்) ஸ்துதிக்கப்பட்டது; மத்த்யாஹ்நஞ்செய்யவேண்டிய யாகமும் க்ரமப்படி நடத்தப்பட்டது.

மிகவும்மஹாத்மாவான இத்தசரத ராஜரைப்பற்றிய, மூன்றாவதான (அதாவது) ஸாயங்காலஞ்செய்யவேண்டிய)யாகத்தையும் அச் சிறந்தவந்தணர்கள் அவ்வாறே நூற்றவறாது நடத்தினார்கள்.

அந்தயாகத்தில் ஒன்றும் ஹோமம்செய்யப்படாததாகவாவது மாறாத்தேவமம்செய்யப்பட்டதாகவாவது ஆகவில்லை; (அவர்கள்)நிர்விக்கநமாப்ச்செய்தமையால் எல்லாம் மந்த்ரயுக்த்தமாகவே காணப்பட்டது.

அந்த யாகம்நடந்த நாட்களில் (தாஹத்தால்)களைத்தவனாவது, பசியினால்வருந்தினவனாவது காணப்படவில்லை; அந்தயாகத்தில் கல்வியில்லாத வேதியராவது, நூறுபேர்களாற்பின்றொடரப்படாத வேதியராவது காணப்படவில்லை.

நாடோறும் (அந்தயாகத்தில்) அந்தணர்களும், (சூத்ராதிகளான)தாஸர்களும், ருஷிகளும், ஸந்நயாலிகளும், முதியவர்களும், நோயாளிகளும், பெண்களும், பாலர்களும் புஜித்தார்கள்; எப்பொழுதும் புஜித்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கும் (பணியாரம்முதலியவைகளிலுண்டானருசியினால்) த்ருப்தியுண்டாகவில்லை.

“அந்நங்களும் பலவகையாடைகளும் நிரம்ப கொடுக்கப்பட்டும் கொடுக்கப்பட்டும்” என்று அந்தயாகத்தில் (இருக்கும்)அதிகாரிகளானவர்கள் மன்னவரால் ஏவப்பட்டவர்களாகி அவ்வாறே செய்தார்கள்.

வதமடும் ஸமடும்.

பு ஸ்வதரெ வடுணெ தவிநாவெ துரஜெ	
ஸரயாஸொதரெ தீரெ ராஜெ யஜெழுவதத்	க
ஸுஸுஜம் வுரஸுது கடு வகுவிஜெஷுஹாம்	
ஸெயெஜெயெ ராஜெயெ ஸுஜெஹாதநம்	உ
கடு குவது விவிவஜெகா வெஷவாரமாம்	
யாவியி யாநாயம் வரிகுஜெதி ஸாஸுதம்	ங
புவமடும் ஸாஸுதம் சுது தயெவாவஸஜம் விஜாம்	
பகுஸு விவிவதவடிகம் கடு ஸாஸுதம்	ச
சுவிவடுஜெ ததொ ஹஜெஸுவெ வகுயயாவியி	
பாதஸுவநவடுவாணிகடுகாணி ருநிவுஜவாம்	ரு
வெநஸு விவிவதெ ராஜெ வாகுவிஷுதொநவம்	
ராயுதிநம் வ ஸவநம் புவதத் தயாகுஜெ	கூ
துதீயஸவநம் வெவ ராஜெயெ ஸுஜெஹாதநம்	
வகுஸெ ஸாஸுதொ டுஷா தயா புவாஹணவுஜவாம்	எ
ந வாகுததெ வுதிதம் வாவிகிநு	
புஸுதெ ஹவதவடும் கெயுது ஹி வகுரெ	அ
ந தெஷுஹஸு ஸுதொ வாகுயதொவாவிகி புஸுதெ	
நாவிகாநாஹணஸுத நாஸதாநுமரஸுயா	கூ
புவாஹணா ஸுதெ நிதும் நாயவநஸு ஸுதெ	
தாவஸா ஸுதெ வாவி ஸுஜெஹாஸுதெ தயா	
வகுயாஸு வுயிதாஸெவ ஹியெ வாகாஸெயெவ வு	
சுநிஸம் ஸுஜெநாநாம் ந துவிரவவதெ	கக
தீயதாம் தீயதாநம் வாலாஸி விவியாநி வு	
ஹி ஸெஜெதாஸுத தயா வகுயுநெகஸம்	கஉ

* “வாலிஷுதம்” ஹி வாகாஸுதம்.

சுரு கருடாஸு வஹுவொ டுஸுநெ வவடுதொவரோம்
 ழிவஸெழிவஸெ தத ஸிழஸு வியிவததா||

கரு

நாநாழெஸாழநுபு ராவாம் வுராவாம் ஸீமணாவயா
 சுருவாநெநஸுவிஹிதாஸுவிநுஜெ சிஹாதநம்||

கசு

சுரு ஹி வியிவதாழு ப்ரஸம்ஸநி ழிழஷ்டுநாம்||

சுருஹா துபுராம்ஸ ஹும த ழதி ஸுஸுராவ ராவவம்||

கரு

ஸுழுதாஸு வுராவா ப்ராஹணாநய புவெஷயந்
 உவாஸதெ வ தாநநெ ஸுபுஷ்டிணிகுணவாம்||

கசு

கருடாநுநெ ததா விபுர ஹெதுவாழாந ஹருநவி||

* ப்ராஹுஸுவாமிநெ யீராம் வரஸுஜிதீஷயா||

கரு

ழிவஸெழிவஸெ தத ஸம்ஸநெ குஸுதா ழிஜாம்||

யவடுகருடாணி வகுஸெ யயாஸாஸம் ப்ரவொழிதாம்||

கசு

நாஷுழிவிழ தாவீநாவுதொ நாவஹுஸுமதம்||

ஸுழுராவஸு நெவ ராஜெ நாவாழுஸுதா ழிஜாம்||

கசு

ப்ராவெ யருவொவயெ தவி நெவெ வாம் வொழிராவயா||

தாவநெ வஸிஸுஹிதாம் வணிபுநஸு தயாவநெ||

ஸெஹாதகரியஸெகொ ழெழுராமுபஸுயா||

ழாவெவ விஹிதா தத வாவஹுஸுபரிமு ஹம்||

உசு

காரிதாஸுவட வநெவெதெ ஸாஸநெயபுஜெகொவிநெழம்||

ஸொழாயடம் தஸு யஜெஸு காஜநாவுழுதா ழவந்||

உஉ

வநகவிம்ஸத் யருவொஸெ வநகவிம்ஸ துரதயம்||

வாவெலிநெகவிம்ஸழி நெகெகம் ஸிழுழுதாம்||

உரு

விநுஸா வியிவதெவட ஸிவிவிஸுழுதா ழுஜாம்||

சுழுராயஸுவட வநவ ஸுழுரருவஸிநிதாம்||

உசு

* “ப்ராஹம் ஸ வாமிநம்” ழதி வாராநுரீ.

அப்பொழுது அந்தயாகத்தில் (பாகசாஸ்தரத்திற்சொல்லிய)நல்லவற்பாடுபெ
செய்யப்பட்ட (காத்யம்பக்ஷயம்லேஹ்யம்சோஷ்யம்என்றுவகுக்கப்பட்ட
சாப்பிடப்படும்வஸ்த்துக்களின் மலக்கொப்பானவைகளாயுள்ள அநேக ரா
ள் நாள்தோறும் வித்தமாயிருந்தன. கந

அநேகதேசங்களினின்றுவந்த புருஷர்களும், ஸ்த்ரீகளும், ஸ்த்ரீகளின்கூ
டங்களும், மஹாத்மாவானதசரதருடைய அந்த யாகத்தில் அந்நங்களாலு
பாநகங்களாலும் மிகவும்த்ருப்திசெய்விக்கப்பட்டார்கள். கச

“ஐயா! (நீரிட்ட)அந்நமானது நல்லயெற்பாடுபொருந்தி வெகுருசியாயிரு
தால் த்ருப்தியடைந்தவர்க ளாகிறோம்; உமக்கு க்ஷேமம் (உண்டாகுக)” எ
து ப்ராஹ்மணேத்தமர்கள் கொண்டாடினார்கள்; ரகுசுலத்துப்பிள்ளையாகி
தசரதரும் (அதைச்) செவியுற்றார். கரு

புருஷர்கள் நல்லஆடையாபரணந்தரித்து ப்ராஹ்மணர்களுக்குப் பரிமாறி
ார்கள்; சிலபுருஷர்கள் அழகாய்நிர்மலமாயுள்ளரத்நகுண்டலங்களைத்தரித்
அவ்வந்தணர்கட்கு (அப்போதைக்கப்போதுவுபசாரஞ்செய்வதைப்பற்
) அருகிலிருந்தார்கள். கச

நல்லவர்களைக்கற்று நன்றாய்ப்பேசவல்லமைபெற்ற வேதியர்கள் ஒருவர்க்கொ
வ்வெல்லவெண்ணங்கொண்டு, (அந்தயாக)கார்யத்தினிடையில் பலநூல்க
ரப்பற்றிய வாதங்களைப் பேசினார்கள். கள

வல்லவர்களான அவ் வேதியர்கள், அவ்வேள்வியில் நாடோறும் அழைப்பி
ப்பட்டு எல்லாநடவடக்கைகளையும் நூற்றவராது நடத்தினார்கள். கஅ

இந்தயாகத்தில், வடங்கங்களையறியாதவனும் வ்ரதாதுஷ்டாநமில்லாதவனு
பலநூல்களைக்கேளாதவனும் இல்லை; அத்தசரத வேந்தரது ஸபையிலுள்ளவ
ளில் (சாஸ்த்ர)வாதஞ்செய்யவல்லமையில்லா வேதியர்களும் இல்லையே. கக

அந்தயாகத்தில் யூபஸ்தம்பம்நாட்டவேண்டியஸமயம் வருகையில், வில்வம
த்தால்செய்யப்பட்ட ஆறுஸ்தம்பங்களும், (அந்த)வில்வஸ்தம்பங்களுக்குஸமீ

த்தில் கருங்காலிமரத்தால்செய்யப்பட்ட ஆறுஸ்தம்பங்களும், வேறு பலா
மரத்தால்செய்யப்பட்ட ஆறுஸ்தம்பங்களும், நறுவிலிமரத்தால்செய்யப்பட்ட

ஒருஸ்தம்பமும், தேவதாருமரத்தால்செய்யப்பட்ட இரண்டுஸ்தம்பங்களு
நாட்டப்பட்டன; அவ்விருபத்தொருஸ்தம்பங்கட்கும், ஒவ்வொன்றுக்கும்ந

வில்ஒருமார்பளவுஇடம் (விடப்பட்டிருந்தது). உக

சாஸ்த்ரங்கையுணர்ந்து யாகஞ்செய்விக்கவல்லபண்டிதர்களால் நாட்டுவி
கப்பட்ட இந்தஸ்தம்பங்கள் யாவும், அந்த யாகசாலையின் அலங்காரார்த்தமா
ஸ்வர்ணமயமானவஸ்த்ரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டன. உஉ

இவ்வாறுநாட்டுவிக்கப்பட்ட யூபஸ்தம்பங்கள் இருபத்தொன்று; அவைக
ர ஒவ்வொன்றும் இருபத்தோர்*அரத்நியுயரமுள்ளவைகள்; அவைகள் ஒ

வ்வொன்றும் ஒவ்வொருவஸ்த்ரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டன. உங

சில்பிகளைக்கொண்டு கெட்டியாய் எட்டுபட்டைகள்வைத்து மழமழப்பா
இழைத்து அழகாகச்செய்த எல்லாஸ்தம்பங்களும் சாஸ்தரப்படி நாட்டப்
ட்டன. உச

*அரத்நி=இருபத்துநான்குஅங்குலமுயரமுள்ளவோரளவு.

அந்தஸ்தம்பங்கள் ஆடைகளாற் சுற்றப்பட்டு, பூக்களாலும் மணம்பொருந்தியபொருட்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஆகாசத்தில் ஸப்தர்ஷிகள் மிகவுளிர்பெற்று (விளங்குவது)போல் விளங்கின. ௨௨

யாககார்யத்தில் வல்லவர்களான வேதியர்களால், சாஸ்த்ரந்தவறாது சரிசெய்த அளவுகளைவைத்துச் செங்கற்கள் செய்விக்கப்பட்டன; அவைகளைக்கொண்டு யாகவேதிகை கட்டப்பட்டது. ௨௩

மஹாராஜாவின் அந்த யாகவேதிகையானது பொன்னிறகுகளுற்ற கருநன்வடிவமாய் (மற்றயாகங்களைவிட)மும்மடங்கு அதிகவரிசைகளுள்ளதாய் (அதாவது)பதினெட்டுவரிசைகளுடையதாய் கட்டப்பட்டது. ௨௪

அந்தயூபஸ்தம்பங்களில், அவ் வவ் வானவர்களை யுத்தேசித்து விதிக்கப்பட்ட பசுக்களும் பாம்புகளும் பறவைகளும் தூற்றவறாது கொண்டுவந்துகட்டப்பட்டன. ௨௫

(அச்வமேதமென்னும்)அச்சிறந்தயாகத்தில் பசுஹிம்ஸைசெய்யவேண்டியஸமயத்தில், குதிரையும் (ஆமைமுதலிய)ஜலஜந்துக்களும் (மற்றும்யாகத்திற்குவேண்டியக்ராம்யபசுக்களும்) ஆகியஇவை யெல்லாம் சாஸ்த்ரப்படி ருத்வக்குகளாற் கொண்டுவந்துகட்டப்பட்டன. ௨௬

அத் தசரத மன்னவரின் அந்தயாகத்தில் யூபஸ்தம்பங்களில் முந்நூறு பசுக்களும் அச்வச்ரேஷ்ட்டங்களிற்சிறந்தவொருகுதிரையும் அப்போது கட்டப்பட்டிருந்தன. ௨௭

அங்கு கௌஸல்யை அப்போது அக் குதிரையைச் சுற்றிவந்து தக்கபுஜைசெய்து மிகுந்த ச்ரத்தையுடனே இக்குதிரையை மூன்று கத்திகளால் கொன்றாள். ௨௮

அப்பொழுது, கௌஸல்யை தர்மவிருப்பங்கொண்டவளாதலால், ஸ்த்திரத்தத்துடனே ஓ ரிரவுமுழுதும் (அந்தக்)குதிரையோடு கூட இருந்தாள். ௨௯

(ப்ராஹ்மா) ஹோதா அதத்தவ்ய உத்காதா என்னும்ருத்விக்குகள்நால்வரும், *(மஹிஷி) †பரிவ்ருத்தி ‡வாவாதை §பாலாகலி என்னும்ராஜஸ்த்ரீகள்நால்வரையும் (மன்னவர்தகதிணையாகக்கொடுத்ததனாற்) ||கைப் பற்றினார். ௩௦

ஜிதேந்த்ரியரும் யாககார்யங்களில்நல்லவல்லவருமான அதத்தவ்ய அக் குதிரையின் வபாஸ்த்தாநமானபாகத்தை யெடுத்து சாஸ்த்ரப்படி (அக்நியில்)சுரம்பண்ணினார். ௩௧

மன்னவரும் தமது பாபத்தைப் போக்கும்பொருட்டு, (அக்நியில்ஹோமஞ்செய்யும்போது) வபையின் புகைமணத்தைக் காலந்தவறாது சாஸ்த்ரந்தவறாது முகர்ந்தார். ௩௨

ருத்விக்குகளென்னும் பதினாறு ப்ராஹ்மணர்களும், அச்வத்தின் அங்கங்களையெல்லாம் (எடுத்து), மந்த்ரங்களைச்சொல்லிக்கொண்டு, விதிப்படி அக்நியில் ஹோமஞ்செய்தார்கள். ௩௩

மற்ற யாகங்களின் வபையானது இறலிக்கிளைகளாற்செய்யப்பட்டபாயிலுண்டு (சுத்தம்)செய்யப்படுகிறது; அச்வமேத யாகத்தின் வபையை நீர்வஞ்சிக்கொடியினாற்செய்யப்பட்டபாயிலிட்டுசுத்தஞ்செய்வது சரி (அந்தப்படி) செய்தார்கள். ௩௪

அச்வமேதயாகமானது கல்பஸூத்திரத்திற்சொல்லியபடி ப்ரஹ்மணர்
னால் மூன்றுதிரும் செய்யப்பட்டது; அதில், முதல்தான் சதுஷ்டோம
மன்னும்யாகமும், இரண்டாவதுநான் உகத்த்யமென்னும்யாகமும், மூன்
ரவதுநான் அதிராத்ரமென்னும்யாகமுமாக யேற்பாடுசெய்யப்பட்டது; அ
தயாகத்தில், விதிக்கப்பட்ட இன்னுமநேகயாகங்களும் சாஸ்தரத்திற்சொல்
லியபடி செய்விக்கப்பட்டன. ௩௬

ஜ்யோதிஷ்டோமம், ஆயுஷ்டோமம், இரண்டுஅதிராத்ரம், அபிஜித், வி
வஜித், அப்தோர்யாமம் என்னும் சிறந்தபாகங்களும் (சாஸ்தரப்படி அங்
ற செய்விக்கப்பட்டன). ௪௦

தமதுகுலத்திற்குமேன்மையுண்டாகச்செய்யும் (தசரத)மன்னவர், பூர்வ
த்தில் ப்ரஹ்மாவினால்செய்யப்பட்டதான அச்வமேதமென்னும் (இச்)சிறந்
யாகத்தில், (தமதுராஜ்யத்தில்) கீழ்த்திசையை ஹோதாவுக்கும் மேற் றி
சையை அத்தவ்யுவுக்கும், தென் றிசையை ப்ரஹ்மாவுக்கும், வட திசை
யை உத்காதாவுக்கும் (தக்ஷிணையாக)கொடுத்தார்; இவ்விதமான தக்ஷிணை (சா
ஸ்தரத்தால்) விதிக்கப்பட்டது. ௪௨

யாகத்தை வளரச்செய்யும் ஆண்சிங்கமாகிய (அத்தசரத)வேந்தர், நூற்ற
வருது யாகத்தைமுடித்து, அப்பொழுது ருத்விக்கு ளென்னும்அந்தணர்க
க்கு அப் பூமியை யன்றோ! தாநங்கொடுத்தார். ௪௩

ருத்விக்குகளென்னும்அந்தணர்க ளனைவரும், (இவ்வாறு) பாவந்தொலைத்
த மன்னவரைநோக்கி, “மன்னவரே! மனிதர்களிற்சிறந்தவரே! பா ரெல்லா
ம் பாதுகாக்க நீரே வல்லவர்; (பூமியைப்) பாதுகாக்க (யாங்கள்)வல்லமையில்
லாதிருப்பதனால் எங்களுக்குப் பூமி வேண்டாம்; (யாங்கள்)எப்பொழுது
ம் வேதமோதுவதிலேயேயன்றோ! விருப்பங்கொண்டவர்கள்; (ஆதலால், நீ
ர்தாநங்கொடுத்த)இந்தப்பூமிக்குப் பதிலாக எதாவதொன்றை நீர் கொடுக்கவே
ண்டும்; சிறந்தரத்தந்தையாவது பொன்னையாவது பசுக்களையாவது அல்ல
து உம்மிடத்திலுள்ள தெதுவோ அதையாவது கொடும்; பூமியினால் (எங்களு
க்குப்) ப்ரயோஜனமில்லை” என்று சொன்னார்கள். ௪௪

மனிதர்களைப்பாதுகாக்கும் மன்னவரும் மறைகளின்கரைகண்டவந்தண
ர்களால் இவ்வாறு கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டு, அவர்களுக்குப் பத்துலஷம் ப
சுக்களையும் பத்துகோடி பொன்வராகன்களையும் நாற்பதுகோடி வெள்ளிவ
ராகன்களையும் கொடுத்தார். ௪௫

பின்பு ருத்விக்குக ளெல்லோரு மொன்றுகூடி தந்தை ருச்யசுருங்க மு
னிவருக்கும், புத்திமானான வலிஷ்டருக்கும் கொடுத்தார்கள். ௪௬

பிறகு அவ் வுத்தமவேதியர்க ளனைவரும் ந்யாயப்படி பங்கிட்டுக்கொண்
டு மிகவும்மனங்களித்தவர்களாகி (மன்னவரைநோக்கி), “மிகவும் த்ருப்தியா
ய்விட்டோம் (போதும்; இனி எங்களுக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்)” (என்று) ப
திற்சொல்லினர். ௪௭

பின்னர் (அத்தசரதமன்னர்) யாகத்தைப்பார்க்கவந்திருந்த வேதியர்களுக்
கு, ஜாம்பூநதியிலுண்டான கோடிக்கணக்கான பொன்வராகன்களை நல்லவூக்
கத்துடனே அந்தஸமயத்தில் கொடுத்தார். ௪௮

பின்னை, மேலாய கைவளையைக் கேட்ட பேதையாய் ஒ ரந்தணர்க்கு ர
குகுலத்துப்பிள்ளைதசரதர் (அதை) நத்தார். ௪௯

இவ்வாறு தசுதிணையளிக்க, அந்தணர் களிக்க, அந்தணரிடமன்புவைத்துக் கண்ணீர் தளிக்க (களிக்க), மன்னவர் அவ்வந்தணர்க்குத் தெண்டனிட்டார்.

பிறகு, ஸாவட்டாங்கரமஸ்காரம் செய்கின்ற தாதாவான அம் மன்னவருக்கு சாஸ்த்ரப்படி ப்ராஹ்மணர்களால் ஆசீர்வாதங்கள் செய்யப்பட்டன. ஐ

பின்பு, பாவத்தைப்போக்குவதாய், விண்ணுலகையளிப்பதாய், (மற்ற) மஹாராஜாக்களாற் செய்யமுடியாததாய், எல்லாவற்றிலுஞ்சிறந்ததாயுள்ள (அந்த அச்வமேத) யாகத்தைச் செய்து மன்னவர் களித்தமனமுடையராஜர். ஐ

பிறகு, தசரத வரசர் ருச்யச்ருங்கரைநோக்கி, “நல்லொழுக்கமுள்ளவரே! (எனது) குலத்தை வளரச்செய்கின்ற கார்யத்தை (அதாவது புத்த்ரகாமேஷ்டியை) நீர் செய்துவைக்க வேண்டும்” (என்று) சொன்னார். *கரு

ப்ராஹ்மணச் சேஷ்டதமாவான அந்தருச்யச்ருங்கரும் ராஜாவைநோக்கி, “வேந்தே! அவ்வாறே (ஆகட்டும்); வம்சத்திற்குப் பெருமையுண்டாகச் செய்யும் நான்கு புத்த்ரர்கள் உமக்கு உண்டாகப்போகிறார்கள்” (என்று) சொன்னார். ஐ

[மஹாத்மாவான அத்தசரத வரசர், அந்த ருச்யச்ருங்கருடைய வின் சொல்லைக் கேட்டு பக்த்தியுடனே அவருக்கு நமஸ்காரம் செய்து பரமஸ்தோத்திரத்தை யடைந்தார்; ருச்யச்ருங்கரும் அத்தசரதவேந்தரைநோக்கி மீளவும் சொன்னார்.]

பதினான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினேந்தாவது ஸர்க்கம்.

பின்பு வேதங்களையுணர்ந்து பேரறிவுபெற்ற அந்தருச்யச்ருங்கர் சற்றுத் தயாளித்து, அதனால் (தசரதருக்குப் புதல்வருண்டாவதைப்பற்றிச் செய்யவேண்டிய) வினையுடொண்டு, அத்தசரத வரசரைநோக்கி, “அதர்வவேதசிரவியிற் சொல்லப்பட்ட மந்த்ரங்களால் (செய்வதாக) ஏற்பட்டிருக்கிற புத்த்ரகாமேஷ்டியை உமக்குப் புத்த்ரருண்டாவதற்காய் சாஸ்த்ரப்படி நான் செய்துவைக்கப்போகிறேன்” (என்கிற) இவ் வுத்தரத்தை யுரைத்தார். உ

பிறகு மிகுந்ததேஜஸஸையுடைய ருச்யச்ருங்கர் (தசரதருக்குப்) புதல்வருண்டாவதற்காய் அப் புத்த்ரகாமேஷ்டியைத் தொடங்கினார்; சாஸ்த்ரத்திற் சொல்லிய க்ரமப்படி அக்நியில் ஹோமம் செய்தார். ஈ

பின்பு கந்தர்வர்களோடு கூடிய தேவர்களும் வித்தர்களும் மஹர்வதிகளும் (அந்த யாகத்தில்) விதிப்படி (ஹவிர்பாசத்தைவாங்கிக்கொள்வதற்காய்க் குமபற்கூடிவந்தார்கள். ச

அத் தேவர்கள் அந்த (யாக)ஸபையில் ந்யாயப்படி கும்பகூடி, லோகஸ்த்ருஷ்டி) கர்த்தாவான ப்ராஹ்மாவைநோக்கி (இச்) சிறந்த வாக்யத்தைச் சொற்றனர்:— ஐ

“பகவானே! ராவணனென்னும் ராகுஸன் உமது அருள்பெற்று எங்கெல்லோரையும் வருத்துகின்றான்; அவனை (யாங்கள்) வல்லமையால் வெல்ல முடியாதிருக்கின்றோம்.

தம் வீதெஷு நுபதிதிஜெஷு ஜிஜிவதம் |
பணாஜிகரெதெஷா ஹஷுபயபாசுனெக்ஷணம் || ௫௩

ஸ்ரீஸிஷெஷா விபிவாஹெஷெஷுஜிஜிதா |
பாஸு நுஜீஸு யாணாம்பணதஸு || ௫௪

தம் வீதெநாநாஜா ப்ராபு மஜிநுததீரீ |
பாவாவஹா ஸநுபதம் ஃஷுஷாஸம் வாயிபுஷஷுஷெஷம் || ௫௫

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௫௬

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௫௭

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௫௮

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௫௯

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௬௦

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௬௧

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௬௨

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௬௩

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௬௪

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௬௫

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௬௬

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௬௭

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௬௮

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௬௯

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௭௦

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௭௧

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௭௨

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௭௩

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௭௪

தெதாஸு வீஷுஸுஸுஜம் நாஜா ஷாஸாஸுயா |
பாஸு வபுதம் தம் துக்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௭௫

* “ஃஷுஷுஷு” ஐதி வாகுசுரே.

சுக் கோவிந்தராஜ்யம்:—“இந்தப்படி, புத்தரோத்பத்திக்குப்ப்ரதிபந்தகமான
ஸகலபாபங்களையும்போக்கக்கூடியதும், பகவானுன ஸ்ரீமந்நாராயணனுடை
பவயவபுதர்களானப்ரஹ்மாதிதேவதைகளை ஆராதிக்கிறருபமுமான அச்
வமேதம் முடிந்ததும், ஸாக்ஷாத்பகவதாராதருபமும், புத்தர்ப்ராப்திக்குக்கா
ரணமுமான (புத்தரகாமேஷ்டியென்கிற)யாகத்தை ஸுமந்தர்சொற்படி ம
னதில் வைத்துக்கொண்டு (இந்தச்லோகத்தால் நசரதர்) ருச்யச்ருங்களைப்
பார்த்திக்கிறார்.”

தபா தநெஸ வரொ டுதம் வீதெந ஹவநுரா||
 போநபநுஸ தம் நித்யம் ஸவபும் தஸ்ய க்ஷரோஜேஹ||

உஜ்ஜயதி லொகாஸீநாஸி தாநெஷி டுஜீதீ||
 ஸக்யம் த்ரி டுஸராஜாநம் ப்ரயஷ்டயிதாஜீவதி||

ஜீஷீந க்ஷாநமநவபூநஸுராநாஹணாஸ்யா||
 சுதிசுராஜிதி டுயபுஷ்டபூ வரஹாநெந ரோஹிதீ||

நெநநம் ஸந்யபும் ப்ரதவதி வாஸுபுவாதி ந ரோமுதீ||
 உலொஜிபூஷீ தம் டுபுஷ்டா ஸஜெஷ்டாவி ந கப்தெ||

தநஹநொ ஹபம் தஸாஹூக்ஷஸாஹொரஹபுநாதீ||
 வபாயபும் தஸ்ய ஹவநுவாயம் சுதபுஜேஹபுலி||

வனவஜேகஸுரெஸெஸெபுஸிநயிதா ததொஹு வீதீ||
 ஹநாயம் விஜிதஸஹ்ய வயொபாபொ டுஸராஜநீ||

தெந மந்யபுயக்ஷாணாம் டெவஹாநவரக்ஷஸாஜீ||

சுவப்யாஹீதி வாமுகா தயெத்யுசும் உ தநயா||

நாசீதபுபஹஜாநாதஹுக்ஷா ரோமுஷாஸுஹா||

தஸாத ரோமுஷாஹபொ ஜேத்யுநபாநெரூஸ்ய விஜிதெ||

வனதஹுதா ப்ரியம் வாக்யம் ப்ரஹணா ஸஜேஹுதஜீ||

டெவா ஜேஹஷ்டயஸுஸெபு ப்ரஹுஷாஸெஹவஸுஹா||

வனதஸிநதரெ விஷுராபயாதொ ஜேஹுதஜீ||

ஸஹக்யமஹாபாணிம் வீதவாஸா ஜமததீ||

ப்ரஹணா உ ஸஜேஜே தததஸுள ஸஜேஹிதஜீ||

தஜேஹுவநுராஸுஸெபு ஸஜேஷ்டுய ஸநதாஜீ||

தாம் நிபொக்ஷாஜேஹ விஷுரா! லொகாஸாஹிதகாஜீயா||

பகவானே! அருங்கொண்டு உம்மால் அவனுக்கு முன்பு வரம் கொடுக்கப்ப
—து; அதைக் கௌரவப்படுத்துவதற்காய், அவன்செய்யும் எல்லாக்குற்றங்க
யும் நித்யமும் பொறுத்துக்கொள்கின்றோம். எ

அறிவுகெட்டு முவ் வுலகங்களையும் வருத்துகிறான்; பெரியோர்களைப் ப
கக்கிறான்; விண்ணவர்கட்குமன்னவனான இந்த்ரனைத் திரஸ்கரிக்க நினைக்
கிறான். அ

(நீர்)வரம்கொடுத்ததனால் மதியங்கிக் கொழுத்து, ருஷிகளையும் கந்தர்வர்
ளுடன் கூடிய யக்ஷர்களையும் அஸுரர்களையும் அந்தணர்களையும் அலக்ஷ்ய
செய்கிறான். க

கதிரவ னிவனைத் தபிக்கின்றிலன்; (இவன்)பக்கத்தில் காற்று வீசுகின்றில
; எப்பொழுதுமசையுமலைக்கூட்டங்களுற்ற கடலும் இவனைக் கண்டசைகி
றிலது. க௦

பகவானே! ஆதலால் பார்ப்பதற்குப்பயங்கரான அந்த ராக்ஷஸனிடத்தினி
று எங்களுக்கு யிருந்த பயம் (உண்டாயிருக்கிறது); அவனுடைய வதத்தை
பற்றி (தக்க)உபாயத்தை (நீர்)செய்யவேண்டும்.” கக

(ப்ரஹ்மா,) வானவ ரனைவராலும் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டு (சற்றுகோ
)சிந்தித்து உடனே சொன்னார். கக?

“ஸந்தோஷம், கெடுகெஞ்சமுள்ள அந்தராவணனைக்கொல்லவேண்டியவு
ராயம் (இன்னதென்று) தெரிந்துகொள்ளப்பட்டது. கஉ

அவனால், ‘கந்தர்வ-யக்ஷர்களாலும் தேவ-தாநவ-ராக்ஷஸர்களாலும் (யா
) கொல்லமுடியாதவனா யிருக்கவேண்டும்’ என்று வரம் கேட்கப்பட்டது; எ
னாலும், அது அப்படியே (ஆகட்டும் என்று) சொல்லப்பட்டது. கஉ

அவ் வரக்கன் அவ்வாறுவரங்கேட்கும்போது அலக்ஷயத்தால் மானிடர்களை
சொல்லவில்லை; ஆதலால் அவன் மானிடராலே வதம்செய்யத்தகுந்தவ
ன்; இவனுக்கு வேறு ம்ருத்யு இல்லை.” கச

ப்ரஹ்மாவினால் நன்றாயுரைக்கப்பட்ட இவ் வின் சொல்லை அவ் வானவர்க
ள் மஹர்ஷிகள் அனைவரும் கேட்டு உடனே மிக்களித்தவர்களானார்கள். கடு

இந்த (தம்மைரக்ஷகனாகக்கோரிய) ஸமயத்தில், எங்கும்நிறைந்தவரானவி
ஷ்ணுவானவர் (ரக்ஷிக்கஸமயம்நேர்ந்ததென்கிறஸந்தோஷத்தாலாகிய);ம
ஹாகாந்தியுடையராய், (ஆச்ரிதர்களைரக்ஷிக்கவாயுதம்எடுத்துவரப்போவதாகி

றவிளம்பம்கூடாதென்று)சங்க - சக்ர - கதைகளைக்கைகளிலேதரித்தவராய்,
பீதாம்பரந்தரித்தவராய், ஜகத்பதியாய்(அதாவதுஜகத்பதிசெய்யவேண்டியஆ
ச்ரிதபரிபவநிவர்த்தகத்வமுடையராய்), (முன்னமே காணவரியஸ்வரூபத்துட

ன் அங்கிருந்தவர் திருமேனியுடன்) ஸமீபத்திற்குஎழுந்தருளினார். கஊ
அங்கு ப்ரஹ்மாவோடு கூடி, (செய்யப்போகிறஜகத்ரக்ஷணம்) ஒன்றி
லேதிருவுள்ளம்வைத்தவரா யிருந்தார். கக?

வானவர்களனைவரும் எதிர்நின்றனராய்ஸ்துதிசெய்து மிக்கவணக்கத்து
டன் அவரைநோக்கிச் சொல்லினர்:— கஎ

“ஒவிஷ்ணுவே (எங்கும்நிறைந்தவரே)! உலகங்கட்குநன்மையுண்டாகக்கோ
ரி தேவரீரை ப்ரார்த்திக்கின்றோம்; கஎ௭

விஷ்ணுவே! தம்மைத் தேவரீர் நான்குபாகங்களாகச் செய்துகொண்டு, வல்லமைபெற்று தர்மங்களையுணர்ந்து கொடையாளியாகி மஹர்வதிகட்கு ஒப்பானவொளிபெற்று அயோத்தியாதிபதியாகிய தசரதரென்னும் அம் மன்னவருக்கு (உருவங்கொண்டுபிறந்த)நாணம்செல்வம்புகழ்என்பவர்களைநிகர்த்தவர்களாயுள்ள (அத்தசரதரது)மனைவிகள் மூவரிடத்திலும் தேவரீர் புத்தராமாயவதரிக்கவேண்டும்.

விஷ்ணுவே! அங்கு தேவரீர் மாநவவுருவங்கொண்டவதரித்தவ ராகி, மிகக்கொழுத்தவனும், உலகங்கட்குப்பகையோனும், வானவர்களால் வதஞ்செய்யமுடியாதவனுமான ராவணனை யுத்தத்தில் தேவரீர் வதிக்கவேண்டும். உரு?

பூர்க்கனாகிய ராவணனென்னும் அவ் வரக்கன், மிகுந்தவலவுகொண்டு தேவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் வித்தர்களையும் மஹர்வதிகளையும் வருத்துகின்றான்.

நந்தநவநத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் ருவதிகளும், கந்தர்வ-அப்ஸரஸ்ஸந்தரீகளும், அக் கொடியவனால் அவ்வலவுகொண்டு வருத்தப்படுகிறார்கள்.

ஆதலால் அவனை வதஞ்செய்வதைப்பற்றி, யாங்களும் வித்த-கந்தர்வ-யக்ஷர்களும் ருவதிகளோடுகூட வந்து தேவரீரையே சரண மடைந்தோம். உரு?

ஸ்வாமீபகைவரைத்தவிக்கச்செய்கின்றவரே! தேவா(மிகவொளிபெற்றவரே)! எங்க ளெல்லோருக்கும் மேலான கதி தேவரீரே; வானவர்ப்பகைவரை வதிக்கவேண்டி நாலோகத்தில் தேவரீர் (அவதரிக்கத்)திருவுள்ளம் கொள்ளவேண்டும்.”

எல்லாத் தேவர்களிலுய்கிறத்தவராய் எல்லாத் தேவர்களுக்குமீசராய் எல்லாவலகங்களாலும்நமஸ்கரிக்கப்பட்டவராயுள்ள விஷ்ணுவானவர் இவ்வாறு (தேவர்களால்,சொல்லப்பட்டவராகி, (சரணுகதியென்னும்)அறஞ்செய்த்செய்யக்கோலி கும்பற்கூடிய அயன்முதலிய அவ் வானவ ரெல்லோரையு ம்நோக்கிச் சொன்னார்:—

“(வானவர்களே!) நல்லது, பயத்தை விட்டுவிடுங்கள்; கெடுநிலைவுகொண்டு தேவர்கட்கும்ருவதிகட்கும்பயத்தைவிளக்கும் கொடியவனான ராவணனை, புத்தரபெனத்தரர்களோடும் மந்தரீகளோடும் மித்ர-ஜ்ஞாதி-பந்துக்களோடும்கூட, உங்கள் நன்னமையைப்பற்றி யுத்தத்தில் ஹதஞ்செய்து, பதினேராயிரம் ஆண்டுகள் இப் பூமியைப் பரிபாலித்துக்கொண்டு மண்ணுலகில் வாஸஞ்செய்யப்போகிறேன்.”

எல்லோர்க்கும்ஸ்வாமியாகிய விஷ்ணுவானவர் இவ்வாறு தேவர்கட்கு வரம் கொடுத்துவிட்டு, பின்பு மநுவத்யர்களிடத்தில் தமக்கு (தக்க)அவதாரஸ்தலத்தைச் சிந்தித்தார்.

பிறகு தாமரையிதழ்போன்றதிருக்கண்களையுடையவிஷ்ணுவானவர் தம்மை நான்குவிதமாகச் செய்துகொண்டு, அத்தருணம் தசரத மன்னவரைத் தந்தையாக விரும்பினார்.

பிறகு தேவர்கள், மதுவென்னுமஸரணைக்கொன்றவரான ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கந்தர்வரோடும் ருத்ரரோடும் அப்ஸரஸ்ஸந்தரீகளின்கூட்டங்களோடும்கூடி திவ்யாத்மஸ்வரூபவிஷயங்களான ஸ்தோத்ரங்களால் ச்லாகித்தார்கள்.

ராமஜா டிஸ்ராயஸு ததியொய்யாயிவதெம் ப்ருஷாம்||

பிடுஜிஸு வடாநுஸு பிஹஷிடுஸிதெஜிஸம்||

தஸு ஹாயடாஸு திஸுஷு ஹீஸ்ரீக்ரீதடும்வரோஸு உ||

பிஷொ வுததாமவ க்ருதாதாநம் உதுவிடும்பீ|| ககடு

தத தம் போநுஷொ ஹடுதா ப்ருவடும் தொககணகரீ||

ஹயடும் ஷெவதெவிடுஷொ! ஸரீரெ ஜஹி ராவணரீ|| உடு

யு ஹி ஷெவாஸு மநவடாநிதாஸு மநிஸுதரோநீ|| ராக்ஷஸொ ரா

வணொ பிடுஷெடா வீயெடாதெகெந வாயதெ|| உகடு

பிஷயஸு ததஸெந மநவடாவாஸஸயா||

ஸ்ரீயநொ நநநவநெ க்ருடுரெண கிது ஹிம்ஸிதாம்|| உஉடு

வயாயடும் வயரோயாதாஸஸு வெ மநிவிஸஹ||

விஉமநவடயக்ஷாஸு ததஸாம் ஸரணம் மதாம்|| உஈடு

தம் மதிம் வரோ ஷெவ! ஸவெடுஷாம் நம் வரநுவ||

வயாய ஷெவஸுதடுணாம் நுணாம்தொகெ பிநம் கார்ம|| உசடு

வனவம்குஸு ஷெவெஸொ விஷுவிடிஸபுடிவம்||

விதாபிஹபுரொமாம்ஸாநவடுதொகநிஸுதம்||

கஸு வீதிடிஸாநவடாநநெதாநடுஸம்ஹிதாநீ|| உகூ

ஹம் துஜித ஹம் வொ ஹிதாயடும் யுயி ராவணரீ||

ஸபுதவளதம் ஸரோதும் ஸரீதஜாதிவாநவரீ||

ஹதா க்ருடாம் டிராடாநம் ஷெவஷ்டுணாம்ஹாவஹரீ||

டிஸவஷ்டுஸஹஸுராணி டிஸவஷ்டுஸதாநி உ||

வத்யாபி ரோநுஷெதொகெ வாயநுயிவீரீரோரீ|| உஅடு

வனவம் டிதா வரம் ஷெவொ ஷெவாநாம் விஷுராதவாநீ||

போநுஷெ விநயாபாஸ ஜநஹடுபிரியாதநம்|| உகூபி

ததம் வடிவதாஸாக்ஷம் க்ருதாதாநம் உதுவிடும்பீ||

விதரம் ரொயயாபாஸ தடா டிஸ்ராயம் நுவரீ|| ஈடு

ததொ ஷெவாஸமநவடாம் ஸரூடாஸாவரொமணாம்||

ஸுதிவிதிடுயிரடுவாஹ்ஸுஷுஷுஷுடயுஷுஷுடயுஷு|| ஈசடு

சக ஸ்ரீராமாயணை வாகுகாணை கக-ஸம-பு.

தகூஉத் ராவணமூதெஜஸம்
வ்வுஉஉவம் திசுசெஸுரஜிஷி^வ||
விராவணம் ஸாயு தவஸிகணகம்
தவஸிநாமூஉர தம் ஸபாவஹி^வ||

௩௨

தகெவ ஹதா ஸவயம் ஸவாநவம்
விராவணம் ராவணமூதபளரூஷி^வ||
*ஸுதொகுகாமம் மதஜரஸிரம்
ஸுதொநமூஉம் மதஜொஷகயஷி^வ||

௩௩

வகுகுஸம் ஸம-பு: ஸரோஷம்.

ஸௌயஸம் ஸம-பு.

ததொ நாராயணை ஜெவொ நியுகஸுரஸததெஜி^த||
ஜாநநவி ஸுராதெவம் ஸகூம் வயநஜெவீத^ய||
உவாயம் கொ வயெ தஸு ராவணஸு ஜுராதநி^ய||
யஜெஹம் தம் ஸரோஸாய நிஹந்யாஜிஷிகணகி^ய||

வனவமூகாஸுரஸுதெவ் புத்யுருவாவிஷுஷி^ய||
ரோநுஷிம் தநுரோஸாய ராவணம் ஜஹி ஸம்யம்மெ||
ஸ ஹி தெவெ தவஸீவ்ம் ஜீவகுகாஸிரிநி^ய||
யெந துமெஷாஹவஹா தொகக்யுதொகவருவஜி^ய||

௨

ஸநுஷிம் புஜிஜா ததெஸுராக்ஷஸாய வரம் புஹம்||
நாநாவியெஷொ ஹதெதெஷொ ஹம் நாநுத்ய ரோநுஷாத^ய||

கவஜாதாம் பாரா தெந + வரஜாதெ ஹி ரோநவாம்||
வனவம் விதாஜெஹாதாஸாஜரம் ப்ராவு ஸஜிஷிதம்||
உதாஜயதி தொகாஸ்நியஸாவ்யகஷி^ய||
தஸாதஸு வயொ ஜெஷொ ரோநுஷெஷிம் வரநவம்||

* "ஸுதொகுகி?" † "வரஜாதெ."

“இயல்பினாலே)கொழுத்தவனும், (வரம்பெற்றதனால்)மிகவும்மேலிட்
கொழுப்புள்ளவனும், உக்ரமானபராக்ரமம்பெற்றவனும், வாறோரசர்
கும்பகையோனும், (எல்லாவுலகங்களையும்)யோவென்றுஅழும்படிசெ
கிறவனும், சவஞ்செய்வோர்களைவருத்துகின்றவனும், பயங்கரனுமா
ய அந்த ராவணனை (தேவரீர்) வேருடன் நாசம்செய்துவிடவேண்டும்.௩௨௨
ஒ தேவதேவா! (ஸ்ரீமந்நாராயண!) மிக்கவிக்க்ரமங்கொண்டு (உலகங்க
)மிகவும்துன்பப்படுத்தும் ராவணனென்னும் அவ்வரக்களைப் படைகளோ
ம் சுற்றத்தாரோடும் ஹதஞ்செய்து வருத்தத்தொலைத்து, தேவாதிதேவரா
யதேவரீரால்காக்கப்பட்டு எப்பொழுதும் (ராகத்வேஷாதிதோஷங்களா
றகல்மஷங்களற்றுவிளங்கும் (தமது)திவ்யலோகத்திற்கு எழுந்தருளவே
ண்டும்.” (என்றும்கேட்டுக்கொண்டார்கள்.) ௩௨௨

பதினைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினாறாவது ஸர்க்கம்.

பிறகு, * நாராயணனும் † தேவனுமானவிஷ்ணு (இவ்வாறு) தேவர்களா
(தாம்ஆச்ரிதபரதந்த்ரராயிருப்பதனால்)நியமிக்கப்பட்டவராகி (அல்லது ப்
ரார்த்திக்கப்பட்டவராகி), ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தும் (ஒன்றும்தெரியாதவர்போ
)வானவர்களைநோக்கி, “துராத்மாவான அந்த ராவணனைக் கொல்வதற்கு உ
ராயம் எது? ருஷிகளைத்துன்பப்படுத்துகின்ற வவனை யான் எவவுபாயத்தை
க் கொண்டு வேருடன்ஹதஞ்செய்யலாமோ (அவ்வுபாயின்னதென்பதை
க் சொல்லுங்கள்)” (என்று) இவ்வாறு மதுரமான சொல்லைச் சொன்னார்.உ
வானவ ரெல்லோரு மிவ்வாறு சொல்லப்பட்டவர்களாகி, (எப்பொழுது
ம்) அழிவில்லாதுவிளங்கும் (அவ்)விஷ்ணுவுக்கு உத்தரஞ்சொல்லினர்:- ௨௨
“நண்ணுரைநலிவிப்பவரே! மானிட வருவம கொண்டு யுத்தத்தில் ராவண
னை (தேவரீர்)ஹதஞ்செய்யவேண்டும்; அவன், உலகங்கட்குமுன்னேயுண்டா
ப் உலகங்களைப்படைக்கும் ப்ரஹ்மா கண்டுகளிக்கும்படியான தவத்தை
ப் பொறிபறக்க நெடுநாள் செய்தான். ௪

வல்லவரானப்ரஹ்மா கண்டுகளித்து அவ் வரக்கனுக்கு வரங் கொடுத்துவி
ட்டார்; மானிடர்தவிர்த்து மற்றைய வெல்லா பூதங்களிடத்தும் (அவனுக்
துப்) பய மில்லை. ௫

முன்னே வரம்பெறுந்தருணத்தில் அவனால் மானிடர்கள் மதியாது(அதா
வது மானிடரிடத்தும் எனக்கு இறப்பு கூடாதென்று வரங்கேளாது)வி
ட்டுவிடப்பட்டார்களன்றோ? அவன் இவ்வாறு அவ் வயனாரிடத்து வரம்பெ
ற்று செருக்குற்றிருக்கின்றான். ௬

மூவ் வுலகங்களையும் வருத்துகின்றான்; மாதர்களையும் முறைகடந்துஇ
ழுக்கின்றான்; தன்னுரைத்துவள்விப்பவரே! ஆதலால் மானிடரிடத்தினி
ன்றே அவனுக்கு வதம் உண்டாகவேண்டுமென்றுதோற்றுகிறது.” ௭

*நாராயணன்=அழியாதவஸத்துக்களாகிய ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கு
ம் அந்தர்யாமியாயுள்ளவன்; ஸகலாத்மாக்களுக்கும்ரக்ஷகதாரகாதிகளாயுள்ள
வன். †தேவன்=திவ்யலீலை, தேஜஸ், (யாவராலும்செய்யப்பட்ட)ஸ்துதி,
ஆராதம், திவ்யகாந்தி ஆகியஇவைகளையுடையவன்.

எல்லோர்க்கும்ஸ்வாமியாயுள்ள விஷ்ணு இவ்வாறு வானவரது இம் மெழி கேட்டு, அத்தருணமே தசரத மன்னவரைத் தந்தையாக விரும்பினார்.

பகைவரைக்கொன்று மிகவொளிபெற்ற வத்தசரத வரசரும் அத் தருணம் புத்தரரில்லாது, புதல்வருண்டாகக்கருதி புத்தரகாமேஷ்டியைச் செய்தார்.

அவ் விஷ்ணுவானவர் (மதுஷ்யராகவே அவதரிக்கவேண்டுமென்று) நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு, தேவர்களாலும் மஹர்ஷிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டவராகி, ப்ரஹ்மாவை அழைத்து (அதாவது நல்லது அவ்வாறேசெய்யலாம் யன்போய்வருகிறேன் என்றுசொல்லி) மறைந்துவிட்டார்.

பிறகு, யாகஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் தசரதரது யாகாங்கிருண்டத்தினன்று பெரிய வொரு*பூதமானது, ஒப்பற்றவொளிபெற்று, மிகுந்தவல்லமைபெற்று, மிக்கவலுவுபெற்று, கறுத்துசிவந்தவஸ்தரந்தரித்து, சிவந்தருகமுற்று, துந்துபிவாத்யத்தின்கோஷத்தைநிகர்த்துகோஷித்து, சிங்கம்போல்மீசைஉடம்புதலைஎன்னுமில்விடங்களிலுள்ளமயீர்களை அடர்த்தியாய்த்தரித்து, சுபலக்ஷணங்களுடன்கூடியதாகி, திவ்யாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாகி, பர்வதசிகரம்போல்உயர்ந்ததாய், கொழுத்தபுலிபோல்பராக்ரமமுடையதாய்(பயங்கரமாய்), ஸூர்யனையொத்தவருவம்பெற்று, கொழுந்தவட்டெரியும்அக்நிஜ்வாலையையொத்து, புடமிட்டதங்கத்தின்குபமுடையதாய் திவ்யபாயஸத்தினால்நிறைக்கப்பட்டதும், வெள்ளியினாற்செய்யப்பட்டபுடயிடப்பட்டதும் மாயைபோன்றதும்(அதாவதுஆச்சர்யகரமும்)ஆகிய பருத்த வொருபாத்ரத்தை, அன்புள்ள பார்யையைப்போல் இரண்டுகைகளாலும் பிடித்துக்கொண்டு வெளிக்கிளம்பிற்று.

(அப்பூதமானது) தசரத மன்னவரை நோக்கி, “மன்னவரே! என்னை ப்ரஹ்மாவினிடத்தினின்று இங்கு வந்த புருஷனாகத் தெரிந்துகொள்ளும்” (என்கிற) இவ் வாக்யத்தைச் சொல்லிற்று.

பின் உடனே மன்னவர் அஞ்ஜலிசெய்து (அதைப்பார்த்து), “பகவானே உமக்கு மங்கள முண்டாகவேண்டும்; யான் உமக்கு என்ன செய்யவேண்டும்?” (என்று) வணக்கத்துடன்சொன்னார்.

பிறகு, ப்ரஹ்மாவினிடத்தினின்றுவந்த மதுஷ்யாக்ருதியான அந்தப்பூதமானது மறுபடியும் இவ் வாக்யத்தைச் சொல்லிற்று:—

“வேந்தே! தேவர்களை நீர் அர்ச்சித்ததனால் இப்பொழுது இப்பாயஸம் (உமக்குக்) கிடைத்தது.

மன்னவரே! தேவர்களால்ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதாய், ஸந்ததியைக்கொடுப்பதாய், தந்தைக்கொடுப்பதாய், ஆரோக்யத்தைவளரச்செய்வதாயுள்ள இப்பாயஸத்தை நீர் வாங்கிக்கொள்ளும்.

அரசே! தக்கவர்களான (உமது)மனைவிகளுக்கு (இப்பாயஸத்தை) “மன்னுங்கள்” என்று கொடும்; நீர், எந்தப்பிள்ளைகளுண்டாவதைப்பற்றி யாகஞ்செய்கிறீரோ (அந்தப்)பிள்ளைகளை ஸந்தேஹமின்றி அம்மனைவிகளிடத்தில் அடைவீர்.”

*இங்கு “பூதம்” என்பதற்கு “ப்ராஜாபத்யபுருஷன்” என்று தாத்தார்ய

தெதுதவநம் ஸுதா ஸுராணாம் விஷுராதுவந^௩ |
பிதரம் ரொயயாரோஸ ததா டிஸரயம் நுபரீ^௩ ||

அ

ஸ வாவுபுதம் நுபதிஸுவிநா^௩ ரெ^௩ லோ^௩ டி^௩ |
யஜ துதிபாதி^௩ வு^௩ தெ^௩ வு^௩ ரரிஸ^௩ கு^௩ த^௩ ||

க

ஸ கபுதா நிஸபம் விஷுரா^௩ த^௩ வ^௩ வி^௩ தா^௩ லோ^௩ ரீ^௩ |

த^௩ நபு^௩ தா^௩ ம^௩ தா^௩ * டெ^௩ ரெ^௩ வம்^௩ வ^௩ கு^௩ ஜி^௩ ரா^௩ நொ^௩ லோ^௩ வ^௩ தி^௩ டி^௩ || க௦

ததொ ரெ^௩ யஜி^௩ ரா^௩ நஸு^௩ வா^௩ வகா^௩ த^௩ ரெ^௩ வ^௩ ல^௩ ரீ^௩ |

பா^௩ டு^௩ டு^௩ த^௩ லோ^௩ டு^௩ த^௩ லோ^௩ லீ^௩ ய^௩ டு^௩ லோ^௩ வ^௩ ரீ^௩ ||

கபு^௩ ஷா^௩ கா^௩ ரி^௩ யரம்^௩ ரகா^௩ ஷு^௩ டு^௩ நு^௩ லீ^௩ ஸ^௩ ந^௩ ரீ^௩ |

லி^௩ ம^௩ ஹ^௩ ப^௩ டு^௩ க^௩ த^௩ நு^௩ ஜி^௩ ஸ^௩ ஸு^௩ ப^௩ வ^௩ ர^௩ தி^௩ ய^௩ டு^௩ ஜ^௩ ரீ^௩ ||

ஸ^௩ ஹ^௩ க^௩ ண^௩ ஸ^௩ ரீ^௩ ந^௩ டி^௩ வ^௩ ரா^௩ ண^௩ ஹ^௩ கு^௩ வி^௩ த^௩ ரீ^௩ |

ரெ^௩ ஸ^௩ ம^௩ ஸு^௩ ஹ^௩ ஸ^௩ ரீ^௩ தெ^௩ யம்^௩ டு^௩ வ^௩ ஸா^௩ டி^௩ கு^௩ வி^௩ க^௩ ரீ^௩ ||

தி^௩ வா^௩ க^௩ ர^௩ ஸ^௩ ரீ^௩ காரம்^௩ தீ^௩ வா^௩ ந^௩ ம^௩ ரி^௩ வொ^௩ வ^௩ ரீ^௩ |

த^௩ வ^௩ ஜா^௩ ரீ^௩ கு^௩ ந^௩ டி^௩ யீ^௩ ரா^௩ ஜ^௩ தா^௩ ந^௩ வ^௩ ரி^௩ ஹ^௩ டா^௩ ரீ^௩ ||

தி^௩ வ^௩ வ^௩ ரா^௩ ய^௩ ஸ^௩ ஸ^௩ ரீ^௩ கு^௩ ண^௩ டாம்^௩ வா^௩ தீ^௩ வ^௩ தீ^௩ வி^௩ டி^௩ யா^௩ ரீ^௩ |

வ^௩ ம^௩ ஹ^௩ வி^௩ வ^௩ மாம்^௩ டொ^௩ ஹ^௩ டாம்^௩ ஸ^௩ பம்^௩ ரீ^௩ யா^௩ டி^௩ யீ^௩ வி^௩ ||

கரு

ஸ^௩ ரீ^௩ வெ^௩ க^௩ ஷா^௩ ஸ^௩ லீ^௩ ஜா^௩ க^௩ ரீ^௩ டி^௩ டி^௩ ஸ^௩ ரயம்^௩ நு^௩ ப^௩ ரீ^௩ |

வ^௩ ரா^௩ ஜா^௩ வ^௩ த^௩ நாம்^௩ வி^௩ தி^௩ ரா^௩ ஜி^௩ ஹா^௩ ஹா^௩ ம^௩ தம்^௩ நு^௩ ப^௩ ! ||

கக

த^௩ தீ^௩ வரம்^௩ ததா^௩ ரா^௩ ஜா^௩ ப^௩ த^௩ வ^௩ வ^௩ க^௩ தா^௩ ஜ^௩ லி^௩ |

ஹ^௩ வ^௩ நா^௩ ம^௩ தம்^௩ தெ^௩ ஸ^௩ கி^௩ ரீ^௩ ஹம்^௩ க^௩ ர^௩ வா^௩ ணி^௩ தெ^௩ ||

கௌ

க^௩ யொ^௩ வ^௩ நா^௩ ரி^௩ டி^௩ வா^௩ க^௩ யம்^௩ வ^௩ ரா^௩ ஜா^௩ வ^௩ தெ^௩ ரா^௩ ஸ^௩ லீ^௩ த^௩ | கௌ

ரா^௩ ஜ^௩ ந^௩ டி^௩ ய^௩ தா^௩ டெ^௩ வா^௩ ந^௩ டி^௩ வ^௩ ரா^௩ வ^௩ ரி^௩ டி^௩ த^௩ யா^௩ ||

கஅ

ஹ^௩ டி^௩ த^௩ † நு^௩ ப^௩ ஸா^௩ டி^௩ கு^௩ வி^௩ வ^௩ ரா^௩ ய^௩ ஸம்^௩ டெ^௩ வ^௩ நி^௩ தி^௩ டு^௩ த^௩ ரீ^௩ |

வ^௩ ஜா^௩ க^௩ ரம்^௩ ம^௩ ஹா^௩ ண^௩ தம்^௩ ஸ^௩ ப^௩ நு^௩ ரீ^௩ ரொ^௩ ம^௩ வ^௩ டு^௩ ந^௩ ரீ^௩ ||

கக

ஹா^௩ ய^௩ டா^௩ ணா^௩ ரீ^௩ நு^௩ ர^௩ கு^௩ வா^௩ ணா^௩ ரீ^௩ ஸீ^௩ தெ^௩ தி^௩ வ^௩ ய^௩ ஹ^௩ ரெ^௩ |

தா^௩ ஸம்^௩ தம்^௩ வ^௩ ரா^௩ ஷ^௩ ரெ^௩ வ^௩ தா^௩ நு^௩ டி^௩ ய^௩ டம்^௩ ய^௩ ஜ^௩ ரெ^௩ ஸ^௩ நு^௩ ப^௩ ! || ௨௦

* “டெ^௩ வ^௩ .” † “க^௩ ப^௩ ஷ^௩ ரீ^௩ .” ‡ “நா^௩ ஸா^௩ டி^௩ கு^௩ வி^௩ .” § “ப^௩ டி^௩ டு^௩ ரீ^௩ .”

மன்னவர் த்ருப்தியடைந்து, அப்படியே என்று, தேவாந்நம்நிறைந்ததா
தேவரால்கொடுக்கப்பட்டதாயுள்ள அந்த ஸ்வர்ண பர்த்தரத்தை சிரஸினு
வாங்கிக்கொண்டு, அதிஸுந்தரமாய் அப்புதமாயுள்ள அப்புதத்தை ஸேவி
து, பரமாந்த பரிதராய்ப் பூஜித்துப் ப்ரதக்ஷிணம் செய்தார். ௨௨

பின்பு, தசரதர் தேவநிர்மிதமான பாயஸத்தைப் பெற்று, தநமில்லாதவ
ந் தந்தை யடைந்து (ஸந்தோஷப்படுவது)போல் மிகவும்ஸந்தோஷமடை
தார். ௨௩

பிறகு, அப்புதமானருபமுடையதாய்ப் பனபனவென்று ஜ்வலிக்கும் அப்பு
தமானது அந்தக் கார்யத்தை முடித்துக்கொண்டு அந்த அக்நியிலேயே மறைந்
து விட்டது. ௨௪

அந்தத்தசரதருடைய ஸந்தோஷத்தாலுண்டானகாந்திகளால் அவருடை
ப அந்தப்புரமானது, சரக்காலத்திலுண்டாகும் அழகான சந்த்ரனுடைய கி
ணங்களால் ஆகாசம் (ப்ரகாசிப்பது)போல் ப்ரகாசித்தது. ௨௫

அத்தசரதர் மனைவியின் அரண்மனையுட் புகுந்து கௌஸல்யையையோக்
கி, “உனக்குப் புத்த்ரனுண்டாகும்பொருட்டு இப் பாயாஸத்தைப் பெற்று
க்கொள்” (என்ற) இந்தச் சொல்லைச் சொன்னார். ௨௬

அப்பொழுது (தசரத)நரபதியானவர் புத்த்ரருண்டாகும்பொருட்டு பாயஸ
த்தில்பேர்ப்பாதியைக் கௌஸல்யைக்குக் கொடுத்தார்; ராஜாவானவர் பாதி
யிலும் பாதியை (அதாவது மொத்தத்தில்நால்லொருபாகத்தை) ஸுமித்தரை
க்குக் கொடுத்தார்; ஃமிருந்தபாதியில்பாதியை (அதாவது மொத்தத்தில்எட்
டிலொருபாகத்தை) கைகேயிக்குக் கொடுத்தார்; மன்னவர் மறுபடியும் சிந்தித்
து, அம்ருதத்திற்குஸமாநமான பாயஸத்தின் நின்றபாதியை (அதாவது மொ
த்தத்தில்எட்டிலொருபாகத்தை) ஸுமித்தரைக்குக் கொடுத்தார். ௨௭

வேந்தர், மனைவிகளுக்கு இவ்விதமாகப் பாயஸத்தை வெவ்வேறுகக் கொ
டுத்தார். ௨௮

மன்னவரின் அவ் வுத்தம மனைவிமா ரனைவரும் அப் பாயஸத்தைப் பெ
ற்று உள்ளங்களித்து (பாயஸத்தைத் தங்கள் பெருமைசிறுமைக்ரமப்படி ரா
ஜாகொடுத்ததனால்) கௌரவமாக நினைத்தார்கள். ௨௯

பிறகு அரசரது அவ் வுத்தமப்பெண்டுகள், அவ் வுத்தமபாயஸத்தைத் தனி
த்தனியாக வுண்டு உடனே அக்நி-ஸுராயர்களைநிகர்த்ததானதேஜுள்ள கர்
ப்பங்களைச் சீக்கரத்திலே தரித்தனர். ௩௦

அந்தரம், ராஜாவானவர் அந்த ஸ்த்ரீகளுக்குக் கர்ப்பம் மேன்மேலும்வரு
த்தியாவதைக் கண்டு ஸ்வஸ்தசித்தராய், ஸ்வர்க்கத்தில் தேவேந்தர-வித்த-ரு
ஷிஸுபுறுங்களால்நன்றாகப்பூஜிக்கப்பட்ட ஹரி போல் ஸந்தோஷப்பட்ட
வ ரானார். ௩௧

பதினாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஃந்நூ றுவர்ஷங்கட்குமுற்பட்ட ஒருஒலைபுஸ்தகத்தில், இருபத்தெட்டாவ
துசுலோகத்திலுள்ள “ததௌ புத்த்ரார்த்தகாரணத், ப்ரததௌ சாவசிஷ்டா
ர்தம்” என்கிற இரண்டுபாதங்களும் காணப்படவில்லை.

பதினேழாவது ஸர்க்கம்.

மஹாத்மாவான அத்தசரத மன்னவருக்கு விஷ்ணுவானவர் (இதுவரைய ல்உலகத்திலில்லாதபடி அத்தபந்த)விலக்ஷணமாகப் புத்தராயிருக்குந்தன்மையைய யடைகையில், பூஜ்யரான ப்ரஹ்மாவானவர் வானவர்க ளெல்லோரை ம்நோக்கி இவ்வாக்யத்தைச் சொன்னார்:—

“ஸத்யஸந்தராய், வீரராய், நமக் கெல்லோர்க்கும் நன்மையைச்செய்வது லேமிக்கவிருப்பங்கொண்டவராய், எங்கும்நிறைந்தவராயுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குக் கைங்கர்யஞ்செய்யவேண்டி, நினைத்தபடிருபங்கொள்ளவல்லவரும் மஹாபலமுள்ளவர்களுமாயிருப்பவர்களை (நீங்கள்)ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டும். மாயையைஅறிந்தவர்களும், சூரர்களும், வேகத்தில் வாயுவேகத்திற்கொப்பானவர்களும், நீதிகளையறிந்தவர்களும், மஹாபுத்தியுடையவர்களும், விஷ்ணுவுக்குஸமமானபராக்ரமமுடையவர்களும், ஸம்ஹரிக்கக்கூடாதவர்களும், உபாயங்களையறிந்தவர்களும், வலிம்ஹத்திற்குஸமானமானசரீரத்தோடுகூடியவர்களும், ஸகலஅஸ்த்ரசக்திகளும்நிறைந்தவர்களும், அம்ருதபாநம் உண்ணினவர்கள் போல்(ம்ருத்யுரஹிதர்களாய்)இருப்பவர்களும், ஸமானமானபராக்ரமமுள்ளவர்களுமான புத்தர்களை அழகான அப்ஸரஸ்ஸ்தரீகளிடத்திலும் கந்தர்வஸ்தரீகளின் சரீரங்களிலும் [யக்ஷ-பந்க-ருக்ஷ-வித்யாதர கந்யைகளிடத்திலும் கிந்நர-வாநர ஸ்தரீகளின் சரீரங்களிலும்] வானரரூபத்திலுள்ள (நீங்கள்)ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டும்.

முன்னமே, ஜாம்பவானென்னும் கரடிராஜர் என்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார்; அகஸ்மாத்தாய் கொட்டாலியிட்ட எனது வாயிலிருந்து (அவரின்) உண்டானார்.”

பூஜ்யரானப்ரஹ்மாவினால் அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அத்தகைய அவ்வானவர்கள், அக் கட்டளையை ஒப்புக்கொண்டு, மாட்சிமைபொருத்தியவானரரூபம் பெற்ற புத்தர்களை இவ்விதமாக (மேல்வருமாறு) உண்டுபண்ணினார்கள்.

மஹாத்மாக்களான ருஷிகளும், வித்த-வித்யாதர-உரகர்களும், சாரணர்களும், காடுகளிற்றிரியுந்தன்மையுள்ள வல்லவர்களான பிள்ளைகளை உண்டுபண்ணினார்கள்.

மஹேந்தரகிரியையொத்து மிக்கவலுவுபெற்ற வாலியென்னும் சிறந்தவானரனை இந்தரன் உண்டுபண்ணினான்; மிகவொளியுடையான ஸூர்யன், ஸூர்யவரை யுண்டுபண்ணினான்.

எல்லாவாநரச்ரேஷ்ட்டர்களள்ளும் மேலான புத்திமானான தாரகனென்னும் மஹாவாநரனை ப்ருஹஸ்பதி உண்டுபண்ணினார்.

பெருஞ்செல்வமுள்ள கந்தமாதநென்னும் வானரன், குபேரனுக்குப் புத்தராய் (பிறந்தான்); விச்வகர்மாவும் நலனென்னும் மஹாவாநரனை யுண்டுபண்ணினார்.

அக்நியைநிகர்த்தவொளிபெற்றவனும் மிக்கஅழகுடையவனுமான நீலவெண்பவன், அக்நி(பகவானு)க்குப் புத்தராயமைந்து, தேஜசினாலும் கீர்த்தியினாலும் வீர்யத்தினாலும் எல்லாவாநரர்களிலும் மேலானவனுபிறந்தான்.

ஸவ்ஸம் ஸமூஹம்.

ஸுததம் து மதெ விஷ்ணு நாராயணஸ்ய ஸிஹாதநம் |
வாபு ஷெவதாஸவ்யாஃ ஸபஜி குமாரவாநிஜிஃ || க
ஸத்யஸநஸ்ய வீரஸ்ய ஸவெஷாஃ நொ ஹிநெதஷிணம் |
ஸிஷொஸஹாயாநநிநம் ஸுஜயம் காரீரகுவிணம் || உ
யாவிஜிஸு ஸ குராஸு வாயுவெமஸரோஜுவெ |
நயஜிநஸுஜிஸி நானிஷு துயுவராசுரோந் ||
ஸம்ஹாயபூநஸுபாயஜாந் ஃஸிம்ஹஸம்ஹநநாநிதாந் |
ஸவ்யாஸமணஸஜி நானஜிதபூஸநாநிவ ||
ஸுபாஸு உஸுபாஸு மநவீக்ஷணாதநகுஷு உ |
யக்ஷவநமகந்யாஸு ஃக்ஷவிஜிபாய்ஷு உ |
நிநரீணாம் உமாதெஷு வானரீணாம் தநகுஷு உ ||
ஸுஜயம் ஹரிரகுபெண வுதாஸுயுவராசுரோந் || ௫
பகுஷுஷெவ யோ ஸுஷொ ஜாஸிவாநயக்ஷபுஜவ் |
ஜிஜிபோணஸ்ய ஸஹஸாஜி வகாஜிபத || கூ
தெ தயொகாஹவதா தததிஸுமத்யு ஸாஸநஜி |
ஜநயாரோஸுரெவ தெ வுதாநாநரரகுவிணம் || எ
ஸிஷயஸு ஸிஹாதநம் ஸிஷவிஜிபாயரொரமா |
யாரணாஸு ஸுதாநீரானஸ்யஜிவநயாரிணம் || அ
வானரெநம் ஜிஷொநாஹிநொ வானிநஜிபுதஜி |
ஸுஜீவம் ஜநயாரோஸ தவநஸவதாஹம் || கூ
ஸுஜிவஸிஸஜிநயதாராநாஜி ஸிஹாஹரிஜி |
ஸவ்யாநரஸுபாநா ஸுஜிநிநிநுதஜி || ௧௦
பநடிஸு ஸுதம் ஸ்ரீ ராநாநரொ மநாஜிநம் |
விஸுக்ஷிபாதஜநயநுநாஜி ஸிஹாஹரிஜி || ௧௧
வாவகஸு ஸுதம் ஸ்ரீ ராநீநொஸிஷிஸுபுஷி |
தெஜஸா யஸஸா வீயபாஜித்யுரித வானராந் || ௧௨

*“கஜிஜாந்.” †“விஷுஸம்ஹநநா.”

ராடுவடி விணவடி நாவஸிநள ராடுவஸிதள |
 நெடுநு உ லிவிடி நெடுவ ஜநயாராஸதும் ஸபரீ ||
 வரூணொ ஜநயாராஸ ஸுஷெண வாநரஷ்டுஷரீ |
 ஸரஹ ஜநயாராஸ வஜுநுஷு ரிஹாவையரீ ||
 ராரூதஸுதஜி: ஸ்ரீ ராநநுநாநா ரி வாநர: |
 வஜுஸாஹநநொவெதா நெடுநதெயஸநொ ஜவெ ||
 [ஸவடிவாநரூமெஷுஷு வுலிராநுவாநவி:]
 தெ ஸுஷா வஹுஸாஹஸா ர டுஸதீ வவயெ ரதா: |
 சுபுரெயவொ வீரா விக்ராதா: காரிராடுவிண: ||
 *நெரூநநரஸஜாஸா வபுஷுநொ ரிஹாவொ: |
 ஃகூவாநரமொபுஷா: கூதிபு ரெவாவிஜஜிரெ ||
 யஸு ரெவஸு யடிடுவா வெநெஷா யஸு பராகுரீ: |
 சுஜாயத ஸரெஸுந தஸு தஸு †ஸுத: வுயக |
 மொதாடிடுவீஷு மொதநா: கெவித †ஸுதிதவிகுரீ: |
 ஃகூஷு உ தயா ஜாதா வாநரா: கிநநீஷு உ ||
 நெவா ரிஹவிடுமநவடாஸாஷ்டு ர யகூர யஸுவிந: |
 நாமா: கிடுரூஷாநெஸுவ ஸிவவிடி யரொராமா: ||
 வஹவொ ஜநயாராஸுர † || ஹுஷாஸுத ஸஹஸுஸ: |
 வாநராநுரிஹாகாயா நவடாநெ வநவாரிண: ||
 சுபரஸு உ ருஷாஸு தயாவிடி யரீஷு உ |
 நாமகநுரஸு உ தயா மநவீடுணா: தநடுஷு உ ||
 காரிராடுவவெநொவெதா யயாகாரிவிவாரிண: |
 ஸிஹஸாடிடுவஸடிஸா டிவெடு ஸு வவெந உ ||
 ஸிதாபு ஹாணாஸுவெடு ஸுவெடு பாடிவயொயிந: |
 நவடிஷாபுயாஸுவெடு ஸுவெடு ஸவடாஸுகாவிடி: ||
 விவாதயெய: † † நெடுநதெயெய: † † ஸிராநுராத |

*“தெ மஜாவஸஜாஸா:” †“வுயக்யக” †“ஸுதித”
 || “ரூஷா:” § “ஹவெந தெ” † “ஸுவெடுநாத”

அழகென்னும்பொருள் நிறைந்தவர்களும் (அதனாலே) அழகில்புகழ்பெற்றவர்களும் அச்வீரீதேவதைகள், மைந்தனென்பவனையும் த்விவீதனென்பவனையும் ஸ்வயமாகவே (அதாவது மனதினாலே) உண்டுபண்ணினார்கள். க௩
ஸ-ஷேனெனென்னும் வாராரோத்தமனே வருணன் உண்டுபண்ணினான்; மழைக்கபிமாநிதே உதையாகிய) பர்ஜந்யனும், பெருமிடுக்கனான சரபனென்பவனே உண்டுபண்ணினான். க௪

திவ்யகாந்தியுடையவரும், வஜ்ரம்போன்ற திருமேனியோடு கூடினவரும், வேகத்தில் கருடனை நிகர்த்தவரும் [எல்லாவநரவீரர்களிலும் மேலான புத்தியுடையவரும் மஹாபலமுடையவரும்] ஆகிய ஹதுமானென்னும் வாரநர், வாயுவுக்குப் புத்தராய் (அவதரித்தார்). க௬

அவ்வாரந வீரர்கள், ராவணவதத்தில் விருப்பங்கொண்டவர்களும், அளவிடமுடியாத பலமுடையவர்களும், நினைத்தபடி வருவங்கொள்பவர்களும், அதிசகத்தியுள்ளவர்களுமாய் அநேக ஆயிரக்கணக்காய் ஸ்ருஷ்ட்டிக்கப்பட்டார்கள். க௭

* ருக்ஷர் † வாரநர் ‡ கோபுச்சர் என்னுமிவர்கள், த்ருட்சரீரமுற்று மேரு-மந்தரபர்வதங்களை நிகர்த்து மஹாபலமுடையவர்களாய் சீக்ரமாகவே ஆங்காங்கு அவதரித்தனர். க௮

எந்தத் தேவதைக்கு எந்த ரூபமோ எந்த வேஷமோ எந்த பராக்ரமமோ, அந்தத் தேவதையின் புத்தர், அந்தத் தேவதையின் அந்தரூபம் முதலியவற்றால் அத்தேவதையை நிகர்த்துப் ப்ருதக்காய் (அதாவது முகத்திலுமாத் திரம்வாரரூபமாயிருந்தபோதிலும் சரீரத்தின்வற்பாடு முதலியவைகளில்பிதாவுக்கு ஸமாநங்களாய்ப் பரஸ்பரவிலக்ஷணர்களாய்ப்) பிறந்தார். க௯

வாரநர்கள் சிலர் § கோலாங்குலிகளிடத்திலும், சிலர் ருக்சிகளிடத்திலும், மற்றும் சிலர் கிந்நிகளிடத்திலும், ப்ரவித்தமான பராக்ரமமுடையவர்களாய்ப் பிறந்தார்கள். க௧௦

மஹாகீர்த்தியுடைய தேவர்களும் மஹர்ஷி-கந்தர்வர்களும் தார்க்ஷயர்களும்கூடர்களும் நாகர்களும் கிம்புருஷர்களும் வித்த-வியாதா-உரகர்களும்கூடர்களும் ஆகிய பலர், அழகான அப்ஸரஸ்ஸ்தீர்களிடத்திலும் வித்யாதாஸ்தீர்களிடத்திலும் நாகநயகைகளிடத்திலும் கந்தர்வஸ்தீகளின் சரீரங்களிலும் ஆகவிப்படி, அழகாய்ப்ருத்தசரீரமுடையவர்களும் வரத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களுமான வாரநர்க ளெல்லோரையும் அநத(பகவதவதார)காலத்தில் ஸந்தோஷப்பட்டு ஸஹஸ்ரக்கணக்காய் உண்டாக்கினார்கள். உ௧

(அவர்கள்) எல்லோரும் நினைத்தபடி வருவங்கொள்வதாலாகிய பலத்துடன் கூடியவர்கள்; (ஒரு தடங்கலின்றி) நினைத்தபடி திரியுந்தன்மையுள்ளவர்கள்; செருக்கினாலும் பலத்தினாலும் சிங்கங்களையும் புலிகளையும் நிகர்த்தவர்கள்; எல்லோரும் கல்லாயுதமுடையவர்கள்; எல்லோரும் மரங்கொண்டு போர்செய்பவர்கள்; எல்லோரும் நகங்களையும் பற்களையும் ஆயுதமாகக் கொண்டவர்கள்; எல்லோரும் எல்லா அஸ்த்ரங்களிலும் வல்லவர்கள்; பெரிய மலைகளையும் ஆட்டிவிடுவார்கள்; உறுதியாய் நிற்கும் வருக்ஷங்களையும் பிளந்து விடுவார்கள்;

* ருக்ஷர் = கரடி ரூபந்தரித்தவர். † வாரநர் = குரங்கு ரூபந்தரித்தவர். கேம ‡ புச்சர், § கோலாங்குலிகள் = கொண்டை முயல் ரூபந்தரித்தவர்.

(நமது)வேகங்கொண்டு நதிகள்யாவும்போய்விழுகின்ற கடலையும் கலக்கிவிடுவார்கள்; பார்தனையும் பாதத்தாற் பிளந்தெறிவார்கள்; பெருங்கடலையும் (ஒருவாய்க்காலைப்போல்) தாண்டிவிடுவார்கள்; ஆகாசநிலையிலும் புகுவார்கள்; மேகங்களையும் பிடித்துக்கொண்டுவருவார்கள்; வநத்தில் திரியும் மத்தஜங்களையும் (கைப்பிடியாய்ப்)பிடித்துவருவார்கள்; ஆகாசத்திற்பறக்கும்புகழ்களையும் (தமது)கூச்சலினுற் கூச்சலிட்டுக் கீழ்விழச்செய்வார்கள். உ

நினைத்தபடிருபமெடுக்கவல்லவர்களாய் மஹாத்மாக்களாயுள்ள இப்படிப்பட்ட வாநரக் கூட்டத்தலைவர்கள் பல நூறாயிரக்கணக்காய் அவதரித்தார்கள்.

அவ் வாநரக்கூட்டத்தலைவர்கள், வாநரர்களது முதன்மையான படைகளில் படைமன்னவர்களிற்சிறந்தவர்களாய் இருந்தனர்; வீரர்களான (பல)வாநரர்களையும் பிறப்பித்தனர்.

உக

மற்றவர், ருக்ஷவானென்னும்மலையின் தாழ்வரைகளின் அருகில் ஆயிரக்கணக்காய்க் குடியிருந்தனர்; மற்றஞ்சிலர், நாநாவிதமான மலைகளையும் காடுகளையும்நோக்கிச் சென்றனர்.

ந௦

அச் சிறந்தவாநர ரனைவரும், ஸூர்யபுத்தராகிய ஸுகீரீவர் இந்தரபுத்தரான வாலி ஏன்னும் ப்ராதாக்களாகிய இவ்விருவர்க்கும், நலனுக்கும், நீலனுக்கும், ஹதுமானுக்கும், மற்றுமுள்ள வாநரக்கூட்டத்தலைவர்கட்கும் பணிவிடைசெய்துகொண்டிருந்தனர்.

நக

கருடனையொத்தவலுவுற்றவர்களும் யுத்தத்தில்தேர்ந்தவர்களுமான அவ்வாநர ரனைவரும், எங்கும்திரிந்துகொண்டு சிங்கங்களையும்புலிகளையும்மலைப்பாம்புகளையும் செருக்கினால் (கொசுக்களைப்போல்) நசுக்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

நஉ

கரடிகளும்கொண்டைமுயல்களும்வாநரங்களுமான அவர்க ளெல்லோரையும், மிக்கவிக்கரமமுடையவனும் மஹாபாஹுவமான வாலி (தனது)புஜபலங்கொண்டு பாதுகாத்துவந்தான்.

நந

பலவிதவுருவமுடையவர்களும், பலவிதசெய்கைகளையும்அடையாளங்களையுமுடையவர்களுமாகிய அவ் வீரர்களால், பர்வத-வந-ஸமுத்ரங்களுடன்கூடிய இப் பூமி (முற்றும்) நிறைந்துவிட்டது.

நச

கூட்டங்கூட்டமாய்ச்செல்லும்மேகங்களையும்பர்வதசிகரங்களையும்நிகர்த்து, மிக்கவலுவுற்று, (பகையோர்க்குப்)பயமுறுத்துஞ்சரீரங்களையும்ரூபங்களையுமுடைய அவ் வாநரக்கூட்டத்தலைவர்களால் ராமஸஹாயத்திற்காய் பூமி(முற்றும்) நிரம்பிவிட்டது.

நரு

பதினேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

கூறாயெயு^ய ஸெமெந ஸஜீ^ய ஸரிதா^ய தி^யதி^ய||

ராயெயு^ய க்ஷி^யதி^ய வஜ்^யரோ^யவெயு^யபு^யஹா^யண^யபு^யவ^ய||

ஹ^யஸ^யம^ய வி^யஸ^யயு^யய^ய ம^யபு^யஹீ^யயு^யர^யவி^ய தொ^யய^யதா^யந^ய||

பு^யஹீ^யயு^யர^யவி^ய ரோ^யத^யதா^யந^யதா^யந^யவ^யஜ^யதொ^யவ^யநெ^ய||

த^யபு^யரோ^யநா^யஸ^ய நா^யதெ^யந^ய வா^யத^யயெ^யயு^யவி^யபு^யஹ^யஜ^யரோ^யந^ய||

உஎ

ர^யஜ^யஸா^யநா^யம் *^யவ^யஸ^யகு^யதா^யநி^ய ஹ^யரீ^யணா^யம் கா^யரீ^யர^யகு^யவி^யணா^யரீ^ய||

த^யம்^ய ஸ^யத^யஸ^யஹ^யஸ^யா^யணி^ய ய^யகு^யய^யவா^யநா^யம்^ய ஜீ^யஹா^யத^யநா^யரீ^ய||

உஅ

த^ய வ^யயா^யநெ^யஷ^ய ய^யகு^யயெ^யஷ^ய ஹ^யரீ^யணா^யம் ஹ^யரி^யய^யகு^யய^யவா^யம்^ய||

ய^யகு^யய^யவா^யய^யகு^யய^யவ^யஸ^யு^யஷா^ய வீ^யரா^யம்^யஸா^யஜீ^யந^யய^யந^யரீ^யந^ய||

உக

நெ^ய பீ^யக்ஷ^யவ^யதீ^யம்^ய வ^யஸா^யந^யவ^யத^யஸ^யு^யஸ^யஹ^யஸ^யு^யஸ^யம்^ய||

நெ^ய ந^யநா^யவி^யயா^யநெ^யஜ^யதா^யநெ^யஜீ^யரெ^ய கா^யந^யநா^யநி^ய ய^ய||

ங௦

ய^யகு^யய^யவா^யத^யம்^ய ய^ய ஸ^யு^யயீ^யவ^யம்^ய ஸ^யக்ரு^யவா^யத^யம்^ய ய^ய வா^யயி^யந^யரீ^ய||

ய^யத^யரா^யவா^யவ^யத^யஸ^யு^யஸ^யு^யஸ^யு^ய ஸ^யவ^யபு^ய வ^யன^யவ^ய ஹ^யரீ^யஸ^யு^யரா^யம்^ய||

ய^யம்^ய நீ^யயம்^ய ஹ^யந^யகு^யதி^யந^யஜீ^யநா^யம்^யஸ^யு^ய ஹ^யரி^யய^யகு^யய^யவா^யந^ய||

ங௧௨

த^ய தா^யக்ஷ^யபு^யவ^யய^யஸ^யஜீ^யநா^யம்^ய ஸ^யவெ^யபு^ய ய^யம்^யஜ^யவி^யஸா^யர^யதா^யம்^ய||

ய^யவ^யர^யதெ^யநா^யத^யபு^யய^யந^யப^யபு^யய^யதி^யம்^யஹ^யவ^யயா^யவ^யஜீ^யஹா^யர^யதா^யந^ய||

ங௨௨

ய^யம்^யஸ^யு^ய ஸ^யவ^யபு^ய ந^யஹா^யவா^யஹ^யவ^யபு^யயீ^ய வி^யவ^யய^யவ^யிக்ரு^யஜீ^யம்^ய||

ய^யமொ^யவ^ய ஹ^யஜீ^யவீ^யயெ^யபு^யண^ய பீ^யக்ஷ^யமொ^யவ^யய^யவா^யநா^யந^ய||

ங௩௨

தெ^யரி^யயம்^ய ப^யய^யயி^யவீ^ய ய^யகு^யரெ^யம்^ய ஸ^யவ^யவ^யபு^யத^யவ^யநா^யண^யபு^யவா^ய||

ண^யபு^ய வி^யவி^யய^யஸ^யு^யஸா^யநெ^யந^யபு^யநா^யவ^யயு^யஜ^யந^யய^யக்ஷ^யரெ^யண^யம்^ய||

ங௪௨

தெ^யதெ^யபு^யவ^யய^யபு^யநா^யய^யய^யக^யகு^யபு^யக^யரெ^யய^யம்^ய||

ஜீ^யஹா^யவ^யரெ^யவ^யபு^யநா^யய^யகு^யய^யவா^யரெ^யய^யம்^ய||

வ^யய^யகு^யவ^ய ய^யகு^யவீ^யபு^யஜீ^யஸ^யு^யர^யகு^யரெ^யவ^யம்^ய||

ஸ^யரோ^யவ^யதா^ய ரா^யஜீ^யஸ^யு^யஹா^யய^யஹ^யதொ^யம்^ய||

ங௫௨

ஸ^யவ^யபு^யஸ^யம்^ய ஸ^யம^யபு^யம்^ய ஸ^யரோ^யவ^யம்^ய||

௧௫ ஸ்ரீ ராஜாயென வாகுக்காணெ கடி-ஸமடும். ஸ்ரீ ராஜாவதாரம்

சுஷாடிஸம் ஸமடும்.

ஸ்ரீ ராஜாவதாரம்.

நிவடிதெ து சூதள தவிநயரெயெ ரிஹாதநம்
வ சிமடிஹு ஸுரா ஹமாந திஜமுயடியாமதரீ॥

ஸரீஷ்டீக்ஷாநிபரீம் வகீமணஸரீநி தம்

வ விவெஸ வுரீம் ராஜா ஸஹுத்யவவவாஹநம்॥

யயாஹடும் வகுஜிதாஸெந ராஜா வெ வுயிவீஸ்வராரீ
ரிஷிதாரீம் வுயயுஷெடூஸாநணயீ ரிநிவஹதரீ॥

ஸ்ரீ ரிதாரம் மஹதாரம் தெஷாரம் ஸவஹாராணி வுராததம்

வவாநி ராஜாரம் ஸஹாராணி வுஹுஷாநி ஹகாஸிரெ॥

மதெஷு வுயிவீஸெஷு ராஜா டுஸரயஹ *ததார

வ விவெஸ வுரீம் ஸ்ரீ ராநுரஸுதய திஜிஜாதாரீ॥

ஸாநபா வுயயள ஸாயடீஸ்ஸுஸுஜஸுவகுஜிதம்

சுநீயரீமொ ராஜாய ஸாநுயாதெண யீரீதார॥

வனவம் விஸுஜி தாநவடாநாஜா ஸரீகுணடூநஸம்

உவாஸ ஸுவிதஸுத வுதெதாததி விவிநயநம்॥

ஸ்ரீ ராஜாவதாரவடும்.

ஸ்ரீ ராஜாவதாரம்—

ததொ யஜெ ஸரீஷெ து கீதகுநாரம் ஷடீதயம்

ததஸ டாடிஸ ரீஷெ வெதெ நாவரிகெ தியள॥

நக்ஷெதுதிநெஷெதெ ஸ்வாஸுஸெஷு வசஸு

முஹெஷு கக்டெ மெ வாக தாவிநுநா ஸஹ॥

வொடி ரீஷெ ஜமநாயு ஸவடுமொகநரீஸுதரீ

களஸுரீஜநயடூரீம் திவடுகக்ஷணஸுயுதரீ॥

விவொரயடும் ரிஹாஹம் வுதெகெக்ஷாகவடூநரீ

* “தயா.” “வாநம்” ஹதீ கெவிதர்.

+ “திஜிஜாதரீ”

† “திவடுகக்ஷண.”

பதினெட்டாவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராமாவதாரம்.

(கோஸலோநாம என்றிருக்கிற ஸீந்தாவதுஸர்க்கம் முதற்கொண்டு பகவதவதாரதேசமும்காலமும் சொல்லப்பட்டது; இந்தஸர்க்கத்தில் பகவதவதாரம் சொல்லப்படுகிறது:—)

மஹாத்மாவாகியதசரதருடைய (புத்தரகாமேஷ்ட்டியுடன் கூடிய) அந்த அஷ்டமேத யாகம் ஒருகுறைவுமின்றி ஸமாப்த்தமாகவும், தேவர்கள் (அவரவர்களுடைய) பாகங்களை வாங்கிக்கொண்டு, வந்தபடியே திரும்பிப்போனார்கள். (தசரத)மன்னவர் (தமது)தீக்ஷக்கானநியமங்களைமுடித்து, பத்ரிகளின்கூடங்களோடுகூடினவரும், வேலைக்காரர்கள்படைகள்வாஹநங்கள்என்னுமிவர்களோடுகூடினவருமாய் (தமது)பட்டணத்திற்குப் புறப்படத்தொடங்கினார்.

பூபதிகள் அந்த (தசரத)அரசரால் தக்கபடி பூஜிக்கப்பட்டவர்களாய், (ருச்சு)சுருங்க அல்லதுவலிஷ்ட்ட)மஹாமுரிவரைத் தெண்டனிட்டுக் களித்து அவரவர்களின்)தேசங்கட்குப் ப்ரயாணஞ்செய்தார்கள்.

செல்வம்நிறைந்து அந்த (அயோத்தியா)புரியினின்று தத்தந்தகரங்களுக்கு செல்லும் அவ்வரசர்களின் படைகள், சுப்ரங்களாய் (அதாவது தசரதர்கொடுத்தவஸ்த்ராதிகளால்வெளுத்து அல்லது அவ்வசுவமேதயாகத்தைக்கண்டதனால்மாசற்று) மிக்ககளித்து ஒளிபெற்றன.

அப்பொழுது தசரத வரசரும் மிக்கஸந்தோஷத்துடனே சிறந்தவேதியர்கள முன்னிட்டுக்கொண்டு (தமது)பட்டணத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்.

பிறகு நன்றாய்ப்பூஜிக்கப்பட்ட ருச்சுசுருங்கரும் பரிவாரங்களுடன்கூடப் புத்திமானை (ரோமபாத)மன்னவரால் பின்னொடரப்பட்டு (தமதுபாபயையாகிய)சாந்தையோடு கூடப் ப்ரயாணஞ்செய்தார்.

மன்னவர் இவ்விதமாக அவர்க ளெல்லோரையும் அனுப்பிவிட்டு, மனோரதம்நிறைவேறி, புத்தரருண்டாவதைச் சிந்தித்துக்கொண்டு, அவ்வயோத்தியாபுரியில் ஸுகமாக வாஸம்செய்துகொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீராமாவதார சுட்டம்.

ஸ்ரீராமாவதாரம்—

அந்தரம், யாகம் முடிந்து ஆறு ருதுக்கள் சென்றன (அதாவது ஒருவருஷம் ஆயிற்று).

யாசம்முடிந்ததுமுதற்கொண்டு பன்னிரண்டாவது மாஸமான சித்திரை மாஸத்தில், நவமி திதியில், அதிதியைத்தேவதையாகவுடைய (அதாவதுபுநர்வஸு) நக்ஷத்திரத்தில், (ஸூர்யன் ருரு சுக்ரன் அங்காரகன் சரி என்னும்) ஸீந்து க்ருஹங்கள் ஸ்வோச்சஸ்த்தாநங்களிலிருக்க, கடக லக்ஷத்தில், ப்ருஹஸ்பதி சந்த்ரனோடு கூடி உதிக்க, ஜகந்நாதராய், ஸகலலோகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவராய், ஸகல(ஸாமுத்ரிகசுப)லக்ஷணங்களோடும்கூடினவராய், விஷ்ணுமயமானபாயஸத்தின் பாதிஅம்சத்தாலுண்டானவராய், மஹாபாக்யமுள்ளவராய், இக்ஷ்வாகுவம்சத்திந்நிறந்ததசரதரைவளரச்செய்பவராயுள்ள ஸ்ரீராமரென்னும் புத்தரரைக் கௌஸல்யை பெற்றாள்.

அதிதியென்பவள் வஜ்ரபாணியாகிய தேவர்களின் ச்ரேஷ்ட்டனை (அதாவது விஷ்ணுவவதாரமானஉபேந்த்ரனை அல்லது இந்த்ரனைப்) பெற்று (ஒளிபெற்றது)போல், கௌஸல்யை அமிதமானதேஜுகள் அப் புத்த்ரரைப் பெற்று ஒளிபெற்றாள். ககௌ

பரதாவதாரம்—

ஸத்யமானபராக்ரமமுடையவராய், ஸாக்ஷாத்விஷ்ணுவின் (அதாவது ராமருடைய) அம்சத்தின் நாலிலொருபாகமானவராய் (அதாவது மொத்தத்தில் எட்டிலொருபாகமானவராய்), ஸகல (கல்யாண) குணங்களோடும் கூடினவராயுள்ள பரதரென்பவர், கைகேயியினிடத்தில் அவதரித்தார். கஉௌ

லக்ஷ்மணசத்த்ருக்கநாவதாரம்—

அநந்தரம், விஷ்ணுவின் அம்சங்களோடுகூடினவர்களாய் (அதாவது மொத்தத்தில் நான்கிலொருபாகமொருவரும் மொத்தத்தில் எட்டிலொருபாகமொருவருமானவர்களாய்), ஸமஸ்தஅஸ்த்ரவித்யைகளிலும் ஸமர்த்தர்களாய், வீரர்களாய் இருக்கும் லக்ஷ்மணசத்த்ருக்கநர்களேன்னும் புத்த்ரர்களை ஸுமித்த்ரை பெற்றாள். கஙௌ

நிர்மலசித்தரான பரதர், புஷ்யநக்ஷத்த்ரங்கூடிய (தசமி) திதியில், மீநலக்ரத்தில் அவதரித்தார்; ஸுமித்த்ரையின் புத்த்ரர்களிருவர்களும், ஸர்ப்பத்தைத் தேவதையாகவுடைய (ஆச்லேஷா) நக்ஷத்த்ரத்தில், (தசமி திதியிலே) ஸூர்யன் வருத்தியாய் நிற்கவும் (அதாவது மத்த்யாஹ்நத்தில்), கடகலக்ரத்தில், அவதரித்தார்கள். கசௌ

நால்வரின் ஸங்க்ரஹமான குணங்கள்—

மஹாத்மாக்களான (அந்த) புத்த்ரர்கள் நால்வர்களும், (விஷ்ணுவம்சமேயாகையால் ஒருவராகவேயிருந்தும், பூரட்டாதி உத்திரட்டாதி நக்ஷத்த்ரங்கள் போல்தனித்தனிமேதோன்றுபவர்களும், காந்தியில் பூரட்டாதி உத்திரட்டாதி நக்ஷத்த்ரங்களுக்கு ஸமானமானவர்களும், ராஜாவுக்குத் தக்கவர்களும், (ஸகல) கல்யாண குணங்களும் நிறைந்தவர்களாய் அவதரித்தார்கள். ககௌ

அவதாரகாலத்துச்சபக்குறிகள்—

கந்தர்வர்களும் ஸூந்தரமாய்ப் பாடினார்கள்; அப்ஸரஸ்ஸ்த்ரீகளும் கூட்டங்கூடி ஆட்டமாடினார்கள்; தேவர்களின் தூந்துபிவாத்யங்கள் (கணகணவென) முழங்கின; புஷ்பவர்ஷமும் ஆகாசத்தினின்று விழுந்தது. ககௌ

ஜாதகரணோத்ஸவம்—

அயோத்த்யையிலும் (எங்கும் ஸகல) ஜநங்களும் பரபரக்கப் பெரிய உத்ஸவம் உண்டாயிற்று. கஙௌ

நடர்களும் நர்த்தகர்களும் ஆடி அபிநயிக்க, பாடகர்களும் வாதகர்களும் மதுமுள்ளவர்களும் மிகவும் கோஷிக்க, ராஜமார்க்கங்களெங்கும் ஜநங்கள் நெருங்கப்பெற்றன. கஅ

மன்னவரும், *ஸூதர்†மாகதர்‡வந்திகள் என்னுங்கட்டியஞ்சொல்வோர்க்கும் கொடுக்கவேண்டியவைகளை (அதாவது வெகுமதிகளை) கொடுத்தார்; அந்தணர்க்கும் பசுக்களையும் பொருட்களையும் ஆயிரக்கணக்காய் கொடுத்தார். ககௌ

*ஸூதர் = பெளராணிகர். †மாகதர் = (ராஜ) வம்சாவளியைக்கீர்த்தனம் செய்பவர். ‡வந்திகள் = (ராஜா) வைஸ்துதிசெய்பவர்.

ஸ்ரீராமாவதாரம். ஸ்ரீராமாயணை வாகுக்காணெ கடிவெழு. நுக

ளவெழு ஸ்ரீராமாயணை தெந வுதெணாதிதெதஜவா

யா வரெண டெவாநாதிதிவெழு வாணிநா கக, ௨

ஹதாவதாரம்

ஹதொநாதி கெகெய்யா ஜெஜ வதவராசுஜெ

யாகுஜெஜெயா துமபாஸரெஸெஜெதொ மெணெ கக, ௨

உகூணஸதுவாவதாரம்

உகூணஸதுவா ஸுஜிதாஜநயதுதள

யிரள ஸவபாஸகாஸுள விஜெயாபுஸஜெதள கக, ௨

புஜெஜாதஸு ஹதொ ஜெநமெ வுஸநயெ

யாவெஜாதள து ஸளஜிதீ கும்ரெஜெஜெதொ ரவள கக, ௨

உதாணபா மணஸமெஹம்

ராஜெ வுதா ஜெஹதாநஸதாரெ ஜஜெரெ வுயக

மணவெநாநுநாபாஸு ருமபா ஜெஜெவஜெவஜெ கக, ௨

ஜநநகாலிகஸுமநிஜிதாநி

ஜமம் கம உ மநவபா நநுதாஸாவரெமணம்

ஜெவஜெநுமபா நெஜம் வுஜெவஜெவஜெவஜெ கக, ௨

ஜாதகரணோதவம்

உதவஸ ஜெஹநாவஜெயாபா ஜநாகுமெ

கக, ௨

யுயாஸ ஜநவ ஜாயா நநுததுகஸஜெமெ

யுயாஸ ஜநவ ஜாயா நநுததுகஸஜெமெ கக, ௨

புஜெயாஸு ஜெள ராஜா ஸுததாமயவநிநாஜெ

புஜெயாஸு ஜெள விது மெயநாநி ஸவஸுஸெ கக, ௨

* "ஜெவஜெநுமபா" † "யுயாஸகெஸு" ‡ "வாஜெகெஸு"

௩௭ ஸ்ரீராமாயணை வாயுநாளைக் கடி ஸமயம். ஸ்ரீராமாவதாரம்

நாசிகரணைத் தவம்—

சுதீதெதுகாடிஸாஹம் தம் நாசிகே^வ **தயாகிராத்|

ககூ

ஜெஷா^வராமே ஜெஷாதாநம் ஹதா^வ கெககயீஸு^வதரீ||

ஸள^வஜிதி^வ மகூ^வணஜிதி^வ ஸத^வம^வபே^வபுரம் தயா|

வஹிஷம்^வ பர^வஜீ^வதொ நாஜாநி ***கூ^வதவா^வஸு^வஜா||

உக

பு^வஹணா^வநாஜபாரீஸு^வ பள^வரானா^வநவ^வஜா^வநவ^வ||

சு^வஜா^வஹணா^வநா^வம் உ^வர^வத^வள^வவ^வஜி^வதி^வம் வ^வஹம்||

உஉ

சு^வந^வபு^வராம^வநவ^வள^வதொ^வவ^வநய^வநா^வடி^வபம்—

தெஷா^வம் ஜ^வநகி^வயா^வஜீ^வதி^வ ஸ^வவ^வக^வக^வஜீ^வபா^வண^வகார^வய^வத^வ||

உஉஉ

ஸ்ரீராமே ஜெஷாத^வதரீ—

தெஷா^வம் கெ^வத^வம^வரி^வவ^வ ஜெ^வஷா^வராமே^வர^வதிக^வரம்^வ வி^வத^வம்||

வ^வவ^வம^வவ^வ வ^வம^வபொ^வ வ^வம^வ தா^வநா^வம் ஸ^வப^வஜீ^வம^வரி^வவ^வ ஸ^வம^வத^வ||

உஉஉ

உ^வத^வம^வண^வபா^வம் வெ^வபா^வயு^வப^வநா^வடி^வபம்—

ஸ^வவெ^வக^வ வெ^வப^வவி^வடி^வஸு^வம^வரி^வவ^வம் ஸ^வவெ^வக^வ தொ^வக^வஹி^வதெ^வர^வதா^வம்||

ஸ^வவெ^வக^வ ஜா^வதொ^வவ^வஸ^வஜீ^வநா^வம் ஸ^வவெ^வக^வ ஸ^வம^வஜி^வதா^வம் ம^வம^வண^வம^வ||

ஸ்ரீராமம^வண^வஸ^வம^வம^வ—

தெஷா^வம^வவி^வ ஜெஷா^வதெ^வஜா^வ ராமே^வஸு^வத^வப^வரா^வக^வஜீ^வம்||

ஊ^வஷ^வஸ^வவ^வக^வஸு^வ தொ^வக^வஸு^வ ஸ^வஸா^வஊ^வ ஊ^வவி^வதி^வடி^வம^வ||

ம^வஜீ^வஸ^வம^வந^வய^வப^வபு^வஷெ^வ உ^வர^வய^வப^வபா^வஸ^வம் ஸ^வஜீ^வத^வம்||

ய^வந^வம^வவெ^வக^வடி^வ உ^வநி^வர^வத^வம் வி^வதி^வஸ^வம^வஸு^வம^வஷ^வண^வர^வத^வம்||

உக

ம^வகூ^வண^வம^வண^வஸ^வம^வம^வ—

வாயு^வராம^வத^வஸு^வதி^வ ஸ^வம^வஸி^வதொ^வ ம^வகூ^வண^வ ம^வகூ^வதி^வவ^வக^வநீ^வம்||

ராமே^வஸு^வ தொ^வக^வராமே^வஸு^வ ஸு^வராம^வதொ^வஜீ^வஷ^வஸு^வ நி^வதி^வஸ^வம்||

உ௭

***தெதொ^வக^வக^வராம^வத^வ|| **க^வம^வராம^வதெ^வத^வஜா^வ||

தாதுவின்படி பதப்பொருள்—*ராமம்=(குணங்களைக்கண்டுசைலஜநங்களு
ம்)களிக்கப்பெற்றவர். †பரதம்=(அராஜகமானகாலத்திலும்ராஜ்யத்தை)பா
ப்பவர். ‡லக்ஷ்மணம்=ராமகைங்கர்யமாகிற)லக்ஷ்மியுடன் கூடியவர்.
தத்ருக்கம்=சத்தத்ருக்களைக்கொல்பவர்.

ஸ்ரீராமாவதாரம். ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் கஅ-ஸர்க்கம். ௫௭

நாமகரணேத்ஸவம்—

பதினொருநாள் சென்றபின்பு (அதாவது ஸூத்ரியர்களுக்குச் சொல்லிய பதினொருநாளும்) அவ்வாறே நாமகரணத்தை (வலிவெட்டரைக்கொண்டு) செய்துவித்தார். ௧௧௨

அன்று வலிவெட்டரானவர் மஹாத்மாவான ஜ்யேஷ்டபுத்தரருக்கு * “ராமர்” என்றும், கைகேயியின்புத்தரருக்கு † “பரதர்” என்றும், ஸுமித்தரையின்புத்தரோருவருக்கு ‡ “லக்ஷ்மணர்” என்றும், மற்றொருவருக்கு || “சத்தருக்கர்” என்றும், பரமபரீதராய்த் திருநாமங்களைச் சாற்றினார். ௧௧௩

(தமது) நகரத்திலுள்ள ப்ராஹ்மணர்களுக்கும், தேசங்களிலுள்ள ப்ராஹ்மணர்களுக்கும், போஜநமிடுவித்தார்; அந்தணர்களுக்கு அநேகவித ரத்நஸூறுங்களையும் அபரிமிதமாய்த் தானங்கொடுத்தார். ௧௧௪

அந்நப்ராசந-சௌள்-உபநயநாதிகள்—

அந்தப்பிள்ளைகளுக்கு ஜாதகரணம் முதலான எல்லாநடவடிக்கைகளையும் (அதாவது அந்நப்ராசநம் சௌள் உபநயநம் முதலியவைகளையும்) செய்துவித்தார். ௧௧௫

ஸ்ரீராமருடைய மஹாத்மத்வம்—

அவர்களுள் ஜ்யேஷ்டபுத்தரான ராமர், கொடிமரம்போன்றவரும் (அதாவது தம்குலத்திற்குப் ப்ராசகரும்), தந்தைக்கு மிகவும் களிப்பைவிளைப்பவரும், ப்ராஹ்மா போல் ஸகலப்ராணிகளுக்கும் நலையானவன்பிற்கிடமாவவருமா யிருந்தார். ௧௧௬

நால்வருடையவும் வேதாத்தயநாதிகள்—

(அந்தப்பிள்ளைகள்) எல்லோரும் வேதமோதியவர்களும், எல்லோரும் சூரர்களும் (அதாவது தநர்வேதமோதியவர்களும்), எல்லோரும் (தநர்வேதாப் பாஸத்தின்கார்யமாகிய) உலகங்கட்கு உண்மையைச் செய்வதில் விருப்பங்கொண்டவர்களும், எல்லோரும் (வேதாப்யாஸத்தின்கார்யமாகிய) ஜ்ஞாநத்துடன்கூடியவர்களும், எல்லோரும் (ஜ்ஞாநத்தின்கார்யமான தயைமுதலான) எல்லாநல்லகுணங்களோடும் கூடினவர்களும் (ஆகியிருந்தார்கள்). ௧௧௭

ஸ்ரீராமருடைய ஸங்க்ரஹமான குணம்—

அப்பிள்ளைகளெல்லாருள்ளும் மற்றைராகு குலத்தவரெல்லாருள்ளும்) ராமரென்பவர் மஹாப்ரதாபமுடையவரும், ஸத்யமான (வீணாகாத) பராக்ரமமுடையவரும், நிர்மலஞான (பென்ர்ணமி) சந்த்ரன் போல் ஸகல லோகத்திற்கும் இஷ்டமானவரும், யானைக்கழுத்திலும் குதிரைமுதுகிலும் ரதஸஞ்சாரங்களிலும் (எழுந்தருளி) செலுத்துவதில் வல்லவரென்று) சலாகிக்கப்பட்டவரும், தநர்வேதத்திலும் மிக்கவிருப்பமுற்றவரும், பிதாவுக்குச் சூரனைச் செய்வதில் விருப்பமுள்ளவரும் (ஆகியிருந்தார்). ௧௧௮

லக்ஷ்மணருடைய ஸங்க்ரஹமான குணம்—

(ஸ்ரீராமகைங்கர்யமென்னும்) லக்ஷ்மியைப்பெருகச் செய்யும் லக்ஷ்மணரென்பவர், ஸகலஜகதாநந்தகாரும் (தமக்கு) ஜ்யேஷ்டப் ப்ரதாவுமான ஸ்ரீராமரிடத்தில், பால்யம் முதற்கொண்டு ஸர்வகாலத்திலும் பரமஸ்நேஹமுள்ளவராயிருந்தார். ௧௧௯

(ஸ்ரீராமகைங்கர்ய)லக்ஷ்மியால்நிறைந்தவராயுள்ள லக்ஷ்மணர் சரீரத்தாலும் (அதாவதுத்ரிகரணங்களாலும்) அந்த ராமருக்கு ஸகலப்ரியங்களையும்செய்ப்பவரும், (அந்தராமருடையசரீரத்திற்கு)வெளியில் (ஸஞ்சரிக்கும்) இரண்டாவது ப்ராணன் போன்றவருமாயிருந்தார். ௨௮௩

புருஷோத்தமரானராமரும் அவ ரில்லாமல் நித்ரை செய்பார்; (தமக்குக்கௌஸல்யையினால்)கொண்டுவரப்பட்ட ம்ருஷ்டாந்தத்தையும் (அதாவது அதிரஸம் அப்பம் முதலியவற்றையும்) அவ ரில்லாமல் புஜியார். ௨௮௪

ராகவர் எப்பொழுது குதிரையேறி வேட்டையாடச் செல்வரோ, அப்பொழுதே (லக்ஷ்மணரும்) வில்பிடித்துப் பாதுகாத்து இவரைப் பின்னே தொடர்ந்துசெல்வர். ௩௦௩

பாதசத்த்ருக்கங்கரின் பரஸ்பரஅநுராகம்—

அந்த சத்த்ருக்கங் லக்ஷ்மணர்தம்பியாகையால் அவ்வாறே பாதருக்குப் ப்ராணங்கட்கும் மேலாய்ஷ்டராயிருந்தார்; (பாதரும்) அந்தசத்த்ருக்கங்கருக்கு அப்படியே இஷ்டராய் (இருந்தார்). ௩௦௪

தேவர்களால்(அதாவதுதிப்பாலகர்நால்வரால்) ப்ரஹ்மா (பரமானந்தங்கொள்வது) போல், அத் தசரதர் மஹாபாக்யம்பெற்ற அன்புள்ள நான்கு புத்தர்களால் பரமானந்தங்கொண்டவ ரானார். ௩௦௫

அந்தப்பிள்ளைகள், எந்தவயவரில் (சாஸ்த்ர)ஜ்ஞாநத்துடன்கூடியவர்களும், எல்லா நற்குணங்களோடும் கூடினவர்களும், (அக்ருத்யங்களைநினைப்பதற்கே வெட்கப்பட்டவர்களும், பெரும்புகழ்பெற்றவர்களும், ஸர்வஜ்ஞர்களும், வரப்போகிறதையும்நிந்தவர்களுமாக (ஆளுர்களோ அப்போது) இவ்வத்தமானப்ரபாவமுற்று அத்யந்தஸௌந்தர்யமுடையர்களாகிய அப்பிள்ளைகள் எல்லோரையும்கண்டு தந்தையாகிய தசரதர், ஜகத்ப்ரபுவாகிய ப்ரஹ்மா போல் களித்தார். ௩௦௬

அந்தப் புருஷோத்தமர்கள், வேதஸம்பந்தமான(ஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதிகளான)வைகளை அத்தயயநம்செய்வதிலும் பிதாவுக்குசச்ருஷைசெய்வதிலும் ஆசையுள்ளவர்களும் தநுர்வேதத்தையும் நன்றாய்அப்யஸித்தவர்களுமாய் (இருந்தார்கள்). ௩௦௭

பிறகு, தர்மசிந்தையுடைய தசரத மன்னவர், அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு விவாஹஞ்செய்வதைப் பற்றி புரோஹிதர்களோடும் பந்துக்களோடுங்கூடி ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தார். ௩௦௮

*மஹாத்மாவான அத்தசரதமன்னர் மந்த்ரிகரின்நடுவில் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், மஹாதேஜசுள்ள விச்வாம் த்தர் மஹாமுனிவர் வந்துசேர்ந்தார். ௩௦௯

*௩௦௭-து ச்லோகத்தின் அவதாரிகை கோவிந்தராஜீயம்:—“இதுபர்யதமானகரந்தத்தால் பகவதவதாரம் சொல்லப்பட்டது. இனி கடைசிவையிலுள்ள கரந்தத்தால், பகவதவதாரம்யோஜநங்களான ஸாதுஸம்ரக்ஷண-துஷ்டவிநாசந-தர்மஸம்ஸ்த்தாபநங்களைச் சொல்லுகிறார்; அவைகளுள், பயிர்க்குறிவனுக்குப் பயிர்வருத்திபோல் ஸாதுஸம்ரக்ஷணம் முக்கியம்; பயிருக்குப் ப்ரதிபந்தகமானபுல்லப்பிடுங்கியெறிவதுபோல் துஷ்டவிநாசம் நடுவிடப்படும்.” ௩௧௦

யன்; ஆதலால் துஷ்டவிநாசமும் அடங்கியுள்ள ஸாதூஸ்மரகக்ஷணத்தை விச்
வாமித்தரவ்ருத்தாந்தத்தால் சொல்ல வாரம்பிக்கிறார்; தன்னடையே தர்மஸம்
ஸ்த்தாபனமும் வித்திக்கிறது; என்றனிக."

நுக ஸ்ரீராமபெண வாலகணிகை கடிவதும் ஸ்ரீராமவதாரம்.

ஸரஜி டிஸ்ட்ராக்ட் ஜீவராஜ் க்ஷாந்வாவ ஹ||
ஸ்ரீவிராஜாத ராம் ப்ரஹ்ம களஸிகம் பாயிஸ்ஸதரீ|| நடி
தவந்தா வதநம் த்ராவாஜாஜி வெஸ ப்ரஹ்மவம்||
ஸஜிநதநஸஸிவ; நுகவ தெந வாகெந நொதிதா||
தெ மதா ராஜவதநம் விஸாஜிதஜீவதி ததா||
ப்ராவஜிவெத்பாஜாஸுந் ப்ராவெபகூகாவ ததா|| ச௦
தெஷாம் தவதநம் ஸ்ரீதா *ஸவாஸ்ரோபாஸிதரீ||
ப்ரத்யுஜமாஜி தம் ஹ்ரிஷாஸ் ஹ்ரிஷாஸ் வாவஸவ|| சக
தம் டிஷாஸ் ஜிதம் ஜீவா த்ராவஸா ஸாஸிதவ தரீ||
ப்ரஹ்மஷவநெநா ராஜி தெதாஸ்தவபுஸ்வஹாரபத|| ச௦
ஸரஜி ப்ரதிஷ்ணாவபுஸாஸவ்ரெஷநகஜீணா||
காஸதம் தாவ்யம் வெவ வபுஷ்மநாஸிவரீ|| ச௦
புரெ கொஸ ஜநவெஷ வாயுவெஷ ஸஹ்ரதம் உ||
காஸதம் களஸிகை ராஜி வபுஷ்மதயாஜிதக|| ச௦
கவி தெ ஸநதாஸிவ ஸாஜிநா ரிவ்வொ ஜிதா||
நெஷவ உ ராநுஷா உவா கஜீ தெ ஸாயுநுஷி தரீ|| ச௦
வஸிஷ்ம உ ஸஜிதஜீ காஸதம் உநிவஹவ||
ஜீஷ்மநாந்யாந்யாந்யாபம் ஜீஷ்மநாந்வாவ ஹ|| ச௦
தெ ஸிவபு ஹ்ரிஷதநஸஸி ராஜி நிவ்வஸநரீ||
விவ்ஸம் ப்ரஜிதாஸத நிஷேஷஸ யயாஹத|| ச௦
சய ஹ்ரிஷநா ராஜி விஸாஜிதம் ஜீஷ்மநிதரீ||
உவாவ ப்ரஜிதாஸ ராஜி ஹ்ரிஷத நிவ்வஸநரீ|| ச௦
யயாஜிதவ ஸஜிதயா வஷ்மநிதநிதக||
யயா ஸஜிதயாஸவ வதஜிதாஸஜிஸு உ||
ப்ரணஷஸு யயா ஹ்ரிஷ யயா ஹ்ரிஷ ரிஷாஜிபெ||
தெய்வாமதம் ரிஷாஸதம் தெ ரிஷாஜிபெ|| ந௦

*“ஸரஜி ஸவாஸ்ரோபாஸிதம்” †“ஸஹ்ரிஷம்” ‡“தவஸா”
§“சவபுஸ்வஸிவஹாரத”

|| சோவிந்தராஜீயம்:—“குசலம்=முன்னில்லாதபேற்றைப்பெறுதல்; அ
வ்யயம்=அதன் அழிவில்லாமை.” திலகம்:—“குசலம்=அநாமயம்(அதாவது க
த்ரியரைப்பார்த்துகேமமாஎன்றுகேட்குதல்; அவ்யயம்=வருத்தி.”

ராமாவதாரம். ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் கஅ-ஸர்க்கம். ௩௬

அவர் மன்னவரைக் காணவெண்ணங்கொண்டு, “குசிகோத்தரத்திலு
டான காதியின் புத்தராகிய யான் வந்திருப்பதை சீக்கரமாக (ராஜாவுக்கு
சொல்லுங்கள்” (என்று) வாயிற் றாப்பவர்களை நோக்கிச் சொன்னார். ௩௮?
அம் மொழி கேட்டு அனைவரும் மனதினுட்பரபரத்து நடுங்கி மன்னவர்
மாளிகைக்கு ஒட்டமாயோடினா; ௩௯வ. அவ்விச்வாமித்தரரது வாக்ய
தால் தூண்டப்பட்ட அவ்வாயிற் காப்பவர்கள் அத்தருணமே மன்னவர்மா
கை சென்று, விச்வாமித்தர ருஷி வந்திருப்பதை இக்ஷ்வாகு குலத்துப்பின்
யாகிய (தசரத) மன்னவருக்குத் தெரிவித்தனர். ௪௦?

(அத்தசரதவேந்தரும்) அத்தத்த்வாரபாலகர்களின் அவ் வாக்யத்தைக் கேட்
களித்து புரோஹிதர்களோடு கூடி பக்த்துகொண்டு, இந்த்ரன் ப்ரஹ்மாவுக்
(எதிர்கொண்டு செல்வது) போல் அவ்விச்வாமித்தரருக்கு எதிர்கொண்
சென்றார். ௪௧?

பிறகு, தீக்ஷணமான நியமமுடைய ராகி (திவ்ய) காந்தியினால் ஜ்வலிக்கும் அ
வ்விச்வாமித்தர முநிவரை மன்னவர் கண்டு களித்துச் சிரித்த முகமுடைய ரா
(வலிவெட்டரைக்கொண்டு) அர்க்க்யம் கொடுப்பித்தார். ௪௨?

அவ்விச்வாமித்தர முநிவர், சாஸ்த்ரப்படி (கொடுப்பிக்கப்பட்ட) மன்னவரு
டைய அர்க்க்யத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, மன்னவரை || குசலத்தையும் அ
வ்யயத்தையும் பற்றி நன்றய்விசாரித்தார். ௪௩?

பரம தார்மிகரான விச்வாமித்தரர் ராஜாவின் நாடு நகரம் என்னுமிவைகளை
பற்றியதும், பந்துக்கள் நண்பர்கள் என்னுமிவர்களைப் பற்றியதுமான குசல
த்தையும் கேட்டார். ௪௪?

உமது தேசத்திற்குச்சுற்றி உள்ள அரசர்களெல்லாரும் உமக்கு நன்றய் அ
ங்கியிருக்கிறார்களா? எல்லாசத்தருக்களும் (உம்மால்) ஜயிக்கப்பட்டிருக்கிறா
ர்களா? (யஜ்ஞம் முதலான) தைவ கார்யமும் (அதிதிபூஜை முதலான) மதுஷ்
பகார்யமும் உம்மால் நன்றய்ச் செய்யப்பட்டுவருகிறதா? (என்றும் கே
ட்டார்). ௪௫?

முநிவர்களிற் சிறந்தவராகிய விச்வாமித்தரர் வலிவெட்டரையும், மஹாபாக்
பமுடைய மற்றுமுள்ள (வாமதேவர் முதலான) ருஷிகளையும் ஸமீபத்திற்கு
ப்போய் க்ரமப்படியே குசலத்தைக் கேட்டார். ௪௬?

அம்மஹர்ஷிகள் யாவரும் (அவ்விச்வாமித்தரரால்) பூஜிக்கப்பட்டு, களித்தம
னமுடையர்களாய் அத்தசரத வேந்தரது ஸபைக்குப் போயினர்; அங்கு தக்
கப்படி உட்காரவும் உட்கார்ந்தனர். ௪௭?

பின்பு, பரமதாதாவான மன்னவர் மணங்களித்து மயிர்க்கூசி முநிவரை ஸ்
தோத்ரம் செய்து அவரை நோக்கிச் சொன்னார்:— ௪௮?

“மஹாமுநிவரே! தானாகவே நேர்ந்த உமது வருகையை அம்ருத ப்ராப்
தி போலும், நீரில்லாத விடத்தில் மழை பொழிவது போலும், பிள்ளையில்லாத
வனுக்குத் தக்க பார்வையாளிடத்திற் பிள்ளையுண்டாவது போலும், நஷ்டத்ரவ்
ய லாபம் போலும், (விவாஹரதி) உத்ஸவம் வருகையில் (உண்டாகும்) ஸந்தோ
ஷம் போலும் நினைக்கிறேன். ௪௯?

அந்தணரே! விச்வாமித்தரரே! களிப்புகொண்டு உமக்கு, மேலான எந்த இஷ்டத்தைச் செய்யவேண்டும்? யான்தாங்கொடுப்பதற்கு (தகுந்த)பாத்திரமாயிருக்கின்றீர்; (எனது)பாக்யத்தால் வந்தீர்; இப்பொழுதுதான் என் ஜந்மம் ஸபலமாயிற்று; பிழைப்பும் நல்லபிழைப்பாயிற்று. (நி)

முன்னே ராஜர்வழிபட்டத்துடன் (கூடியிருந்து) பிறகு தபவினால் ஜ்வலிக்கும் தேஜசுடையராகி ப்ரஹ்மர்வழிபட்டத்தைப் பெற்றீர்; (ஆதலால்) எல்லாவிதத்தாலும் என்னால் பூஜிக்கத்தகுந்தவராயிருக்கிறீர். (நி)

அந்தணரே! பெருமைபெற்ற உமது வரவு எனக்கு பரம பாவநமும் பரம ஆச்சர்யகரமும் (ஆகியிருக்கிறது); வல்லவரே! உமது தர்சனத்தால் நான் கபகேத்ரத்தையடைந்தவனாகவும் (ஆனேன் அதாவது இந்தகேத்ரமும் பரிசுத்தமாய்விட்டது). (நி)

(இங்கு) வந்ததைப் பற்றி உம்மால் கோரப்பட்ட கார்யம் எதுவோ (அதைச்) சொல்லவேண்டும்; (உம்மால்) நான் அதுக்ரஹிக்கப்பட்டு உமதுகார்யவ்ருத்தியைச்செய்ய நினைக்கிறேன். (நி)

விச்வாமித்தரரே! (யான் உமது) கார்யத்தைச்செய்யும்விஷயத்தில் நீர் ஸந்தேஹப் பட வேண்டாம்; யானோ எல்லாவிதத்தாலும் (உமக்கு) தாஸனாயிருப்பவன்; நீரோ எனக்கு தைவமாயிருப்பவர். (நி)

அந்தணரே! நீர்வந்தது எனக்கு, அத்ருஷ்டத்தால்நேர்ந்த பெரிய பாக்யமே; எனக்கு, எல்லாவற்றிலும்மேலான ஸகல தர்மமும் நீர் வந்ததனாலேயே உண்டாய்விட்டது.” (நி)

(உண்மையாகவே)குணங்களோடு கூடி ப்ரவித்தமானகுணங்களைப்பற்றியகீர்த்தியையுடைய (விச்வாமித்தர்)மஹர்வழியானவர் பேரறிவுற்றதசரதரால் இவ்வாறு வணக்கத்துடன் சொல்லப்பட்ட நெஞ்சத்திற்கினியதும் செக்கினியதுமான சொல்லக் கேட்டு (நமதுகார்யம் கைகூடிவிட்டது; ராமனை அழைத்துக்கொண்டுபோய்விடலாம் என்று) பரம ஸந்தோஷத்தை யடைந்தார். (நி)

பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

மஹாப்ரபாவமுள்ள விச்வாமித்தர், ஆச்சர்யம்நிறைந்துள்ள மஹாராஜாவின் அவ் வாக்யத்தைக் கேட்டு மயிர்க்கூசி, பதில்சொன்னார்:—

“மன்னவரே! (வந்தவர்கட்கு) இவ்வாறுவுபசாரஞ்செய்வது, உயர்ந்தகுலத்திற்பிறந்து வலிஷ்ட்டரிடம்உபதேசம்பெற்ற உமக்கே பூமியில் தகுந்தது; அந்யதா(பொய்) இல்லை. (நி)

ராஜோத்தம! எனது நெஞ்சத்திலிருக்கிற (இனி)சொல்லப்போகிறகார்யம் எதுவோ அக் கார்யத்தின் நிச்சயத்தைச் செய்துகொள்ளும்; ஸத்யமானப்ரதிஜ்ஞையுடையராக ஆகவேண்டும். (நி)

நரோத்தம! யான் பேறுபெறுவதற்காய் தீகைக் கொண்டிருக்கிறேன்; அதற்கு விக்கநஞ்செய்ய, நினைத்தபடிருபங்கொள்ளவல்ல விரண்டு ராகுஸர்க்கள் அதற்கு விக்கநஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். (நி)

வருதெ ரெ வஹு^யஸ்ரீ^யணெ^ய ஸுரோ^யபு^யராம் ராக்ஷஸாவ்^யனீ^ய||
 ரோ^யஸ்^யவ^யஸ^யவா^யஹ^யஸ^யவீ^யப^யவ^யத^யள^ய ஸ^யஸ^யரி^யக^யதி^யத^யள^ய||
 *ஸ^யரோ^யஸ^யர^யய^யிர^யள^யவெ^யண^ய வெ^யழி^ய தா^யஜ^யவ^யஷ^யதா^யரீ^ய||
 கூ^யவ^யப^யரு^யதெ^ய த^யய^யா^யவ^யரு^யதெ^ய த^யவ^யலி^யதி^யப^யஜ^யநி^யஸ^யபெ^ய||
 கூ^யத^யஸ்ர^யரோ^ய நிர^யஸ^யதா^யஹ^யஸ^யஸ^யா^யஜ^யஸ^யா^யடி^யவா^யக^யரெ^ய||
 ந^யவ^ய ரெ^ய கெ^யர^யய^யப^யஜ^யத^யஹ^யஸ^யம்^ய வ^யஸ^யத^யி^யவ^யதி^ய வ^யா^யயி^யடி^யவ^ய!!
 த^யய^யா^யவ^யரு^யதா^ய ஹி^யஸ^யா^ய வ^யய^யு^யர^ய ந^யஸ^யா^யவ^யஸ^யத^யி^யவ^யரு^யதெ^ய||
 ஸ^யவ^யஸ^யத^யம்^ய ரா^யஜ^யஸ^யா^யடி^யரு^யத^ய!! ரா^யஜ^யம்^ய ஸ^யத^யி^யவ^யர^யா^யக^யரீ^ய||
 கா^யக^யவ^யக^யஷ^யப^யர^யம்^ய ஸ^யரு^யர^யம்^ய ஜெ^யஷ^யம்^ய ரெ^யஜ^யத^யம்^யஜ^யஹ^யடி^யலி^ய||
 ஸ^யகெ^யதா^ய ஜெ^யஷ^ய ஜ^யய^யா^ய ம^யஸ^யவ^யா^ய ஜி^யவெ^யரு^யத^ய ஸெ^யரு^யதெ^யஜ^யஸ^யா^ய||
 ரா^யக^யஷ^யஸ^யா^ய பெ^ய வி^யக^யத^யய^யா^யர^யவெ^யஷ^யா^யஜ^யலி^ய வி^யநா^யஸ^யரு^யத^ய||
 ரெ^யய^யஸ^யா^யவெ^யஸ^ய வ^யஜ^யஸ^யா^யஜி^ய வ^யஹ^யஸ^யரு^யத^யவ^யம்^ய ந^ய ஸ^யஸ^யய^ய||
 த^யய^யா^யண^யா^யஜ^யலி^ய ரெ^யகா^யநா^யம்^ய பெ^யரு^யவ^யா^யதி^ய ம^யஜி^யஷ^யதி^ய||
 ந^யவ^ய த^யள^ய ரா^யஜ^யஸ^யா^யடி^ய ஸ^யக^யள^ய ஸ^யா^யத^யம்^ய க^யய^யத^யந^ய||
 ந^யவ^ய த^யள^ய ரா^யவ^யவா^யடி^யரு^யத^ய ஹ^யந^யஸ^யம்^யத^யஹ^யதெ^ய வ^யஸ^யா^யந^ய||
 வீ^யபெ^யடி^யதி^யக^யள^ய ஹி^யத^யள^ய வ^யா^யவ^யள^ய கா^யவ^யா^யஸ^யவ^யஸ^யம்^யத^யள^ய||
 ரா^யஜ^யஸ^யா^ய ரா^யஜ^யஸ^யா^யடி^யரு^யத^ய!! ந^ய வ^யய^யு^யர^யவ^யள^ய ஜ^யஹ^யா^யத^யந^ய||
 ந^யவ^ய வ^யஸ^யத^யக^யு^யத^யஸெ^யஹ^யம்^ய க^யத^யம்^யஜ^யஹ^யடி^யலி^ய வ^யா^யயி^யடி^யவ^ய!!
 கூ^யஹ^ய தெ^ய வ^யதி^யஜா^யநா^யஜி^ய ஹ^யத^யள^ய த^யள^ய வீ^யஜி^ய ரா^யக^யஷ^யஸ^யள^ய||
 கூ^யஹ^ய வெ^யஜி^ய ஜ^யஹ^யா^யதா^யந^யம்^ய ரா^யஜ^யம்^ய ஸ^யத^யி^யவ^யர^யா^யக^யரீ^ய||
 வ^யவ^யலி^யஜெ^யஷ^யா^யஜ^யலி^ய ஜ^யஹ^யா^யதெ^யஜா^ய பெ^ய யெ^யரெ^யத^யவ^யலி^ய ஸி^யதா^யஜி^ய||
 ய^யஜி^யதெ^ய ய^யஜி^யதா^யஹ^யம்^ய வ^யய^யஸ^யஸ^ய வ^யர^யஜ^யம்^யஹ^யவி^ய||
 வ^யலி^யர^யஜி^யவ^யலி^ய ரா^யஜெ^யரு^யத^ய!! ரா^யஜ^யம்^ய ரெ^ய ஜ^யா^யத^யம்^யஜ^யஹ^யடி^யலி^ய||
 †ய^யஜி^ய ஹ^யந^யஸ^யா^யஜா^யம்^ய கா^யக^யு^யத^ய!! ஜ^யஜ^யதெ^ய த^யவ^ய ஜ^யநி^யண^ய||
 வ^யவ^யலி^யஜெ^யஷ^யா^யஜ^யஸ^யவெ^யடி^ய த^யதெ^யரா^ய ரா^யஜ^யம்^ய வி^யஸ^யஜ^யடி^யய^ய||

*“தள ராண்ட.” †கரு, வாயிடிவெதுஸாதுரரீ, “உஸராது
 ஸம் யஜஸ் தஸிந்ராஜெண ராக்ஷஸள! ஹநுவுள விவ்ருதயாரள
 ஜெ யஜஸு வெவரிணள” ஐத்யம் ரோகம் கஸிம்ஸி தாவிநதாவ
 துஸஸுகெ ஐஸுருதெ. †“யஜுஸுநாஜாஜீ.”

எனது வரதம் பெரும்பாலும் நடந்து முடியுத்தருணமறிந்து, (கொடி செய்கைகளில் நன்றாய்ப்பயின்று வல்லமைபெற்றவர்களான ஸுபா-
ற-மாரீசன் என்னும் இவ் வரக்கர்களிருவர்களும் மாம்ஸங்கள்நிரம்பியா
த்தவெள்ளங்களைக்கொண்டு அந்த யாகவேதிக்கு நாற்புறத்தும்பொழிந்தா
ந்.

பெரும்பாலும்முடிந்த (எனது) அந்த யாகஸங்கல்பம் விக்நஞ்செய்யப்ப
வே, வருத்தங்கொண்டு உத்ஸாஹந்தொலைந்து அவ் விடமிருந்து வந்துவி
டேன்.

அரசே! சினம் கொள்ள என் மனம் ஒப்பவில்லை; அச் செயல் அப்படிப்ப
டதன்றோ! (யாகஞ்செய்யும் அத்தருணம் கோபங்கொள்ளித்தகாதென்ப
உமக்கும் தெரியுமன்றோ? ஆதலாற்றான்) அவர்களுக்குச் சாபம் கொடுக்க
படவில்லை.

மன்னவர்மணியே! சிறுகுடுமிதரித்தசிறு பிள்ளையாயினும் உண்மையானப
ராக்ரமமுடையவனும் சூரனுமாயிருக்கிறபடியால், ஜ்யேஷ்ட்டனான உமதுபு
த்தான் ராமனை, (எனதுயாகஸம்ரக்ஷணுர்த்தமாக) எனக்குக் (கட்டாயமா
நீ) கொடுக்க வேண்டும்.

இந்தராமன் தனது திவ்ய தேஜஸ்ஸைக்கொண்டு என்னால் பாதுகாக்கப்ப
டவனாய், (மாரீசஸுபாஹுக்களைக்கொல்லுவதுமன்றி, யாக)விக்நஞ்செ
ய்யும் மற்றுமுள்ள ராக்ஷஸர்களையும் வேரோடுநாசஞ்செய்ய வல்லவனன்றோ?
மூவ் வுலகங்களிலும் எதனால் (விச்வாம்யத்த்ரயாகத்தைநாசித்தவன், அஹ
யையசாபத்தைவிடுவித்தவன், சிவததுசைமுறித்தவன் என்பதுமுதலான) கீர்
தியை அடைவனோ (அப்படிப்பட்ட) பலவிதமான நன்மையையும் இந்தரா
னுக்குக் கொடுப்பேன்; ஸந்தேஹ மில்லை.

மேலும் அந்தஸுபாஹுமாரீசர்கள், ராமனைக் கிட்டி எந்தமுயற்சிகொண்டு
(எதிர்)நிற்க வல்லவரில்லை; பின்னும் ராகவன் தவிர வேறொரு புருஷ
ன் அவர்களைக் கொல்ல வல்லவரில்லை.

ராஜோத்தம! வீர்யத்தால்கர்வித்து காலனதுபாசத்தின்வசத்தைஅடைந்
விட்ட அப் பாபிகள் மஹாத்மாவான ராமனுக்கு (எவ்வளவு? போத
வ)போதார்.

அரசே! (நீர் அந்தராமனிடத்தில்) புத்தரனென்கிற அன்பை வைக்கக் கூ
டாது; யான் உமக்கு ப்ரதிஜ்ஞைசெய்கிறேன்; அந்த ராக்ஷஸர்களிருவர்க
ளையும் மாண்டவர்களாக எண்ணிக்கொள்ளும்.

ராமனை மஹாத்மாவாகவும், ஸத்யமானபராக்ரமமுடையவனாகவும், யான்
கிறேன்; மஹாதேஜஸ்ஸையுடைய வலிஷ்ட்டரும் (அறிவர்); மற்றுமுள்
ர இந்த தவத்திலே இருக்கின்றவர்களும் (மஹர்ஷி என்றும் அறிவார்கள்). கசு
ராஜேந்தர்! மேலான தர்மலாபத்தையும் கீர்த்தியையும் உமக்குப் பூமியி
ல் ஸத்திரமாக (அடையவேண்டுமென்று) நினைக்கும் பக்ஷத்தில், ராமனை எ
னக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும்.

வலிஷ்ட்டர் முதலியஉமது மந்த்ரிக னெல்லோரும் ஸம்மதி கொடுக்கும் ப
க்ஷத்தில், பிறகு ராமனை அனுப்பும்.

தாமரைக்கண்ணனாய், இஷ்ட்டமானவனாய், (உமது)புத்தரனாயுள்ள ராமனை, (எனது)யாகஸம்ரக்ஷணர்த்தமாகப் பத்துநாளேக்கு (இருக்கும்படி) தாமஸமின்றி கொடுக்க வேண்டும். க௭

எனது இந்த யாகத்திற்கு இந்தக் காலம் கடவாதிருக்குமாறு (எற்பாடு)செய்யும்; உமக்கு மங்களம்; (வீணை) வருத்தத்தில் நெஞ்சைச் செலுத்தாதேயும்.” க௮

தர்மாத்மாவாய், மஹாதேஜஸ்சையுடையவராயுள்ள விச்வாமித்தர மஹாபூரிவர், தர்மார்த்தங்களோடுகூடிய இவ் வாக்யத்தை இவ்வாறு சொல்லி நின்றார். க௯

விச்வாமித்தரருரைத்த அந்நன் மொழியை அத்தசரத மன்னவர் கேட்டு, (“ராமனை எப்படிப்பிரிவோம்” என்று) மிகவும் வருத்த முற்றார்; பயத்துடன் கூடி வாடியமுகமுடையவரானார். ௨௦

மஹானாகிய (தசரத)நரபதி, இவ்வாறு மிகவும் ஹிருதயத்தையும்மனதையும் துளைப்பதாகிய அம் முரிவரதுமொழியைக் கேட்டார்; அத்தருணமே மனம்வருந்தி, ஆஸநத்தினின்று (பூர்ச்சித்து)விழுந்துவிட்டார். ௨௧

பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபதாவது ஸர்க்கம்.

மஹாராஜர், அவ்விச்வாமித்தரருடைய அம் மொழியைக் கேட்டு, முஹூர்த்தகாலம் ப்ராஜ்ஞையற்றவர்போலிருந்து, (பின்பு)ப்ராஜ்ஞைவந்து இவ்வாக்யத்தைச் சொன்னார்:—

“தாமரைக்கண்ணனான எனது ராமன் *குறைந்தபதினாவயதுள்ளவன்; (ஆதலால்) ராக்ஷஸர்களோடு கூட இவனுக்கு யுத்தத்திற்குத்தகுதியுண்டென்பதை (நான்)நினைக்கவில்லை. ௨

இதோ யான் அடக்கி ஆள்கின்ற அக்ஷௌஹிணிக்கணக்கானபடை நிறைந்திருக்கின்றது; இஃது சூழ யான் சென்று அந் நிசாசரர்களோடு யுத்தஞ்செய்கிறேன். ௩

இதோ எனது ப்ருதயர்கள், அஸ்த்ரவித்பைகளில்தேர்ந்து சூரர்களென்று எங்கும்ப்ரவித்திபெற்று ராக்ஷஸக்கூட்டங்களோடு போர்புரியத்தக்கவர்களாய் (காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்); ராமனை அழைத்துக்கொண்டுபோக வேண்டாம். ௪

யானே வில்லுங்கைய்யுமாய்ப் போர்க்களத்தில் (நின்று) பாதுகாக்கின்றேன்; (எனது) உயிர் இருக்கிறவரையில் அரக்கர்களோடு போரிடுகிறேன். ௫

அவ்விடத்திற்கு யான் வருகிறேன்; அந்த வ்ரதாதுஷ்ட்டநம் (என்னால்) நன்றாய்ரக்ஷிக்கப்பட்டு நிர்விக்கமாய் நிறைவேறும்; ராமனை அழைத்துக்கொண்டுபோக வேண்டாம். ௬

*இங்கு “ஊநஷோடசவர்ஷம்” என்று மூலம்; “குறைந்தபதினாவயதுள்ளவன்” என்று பதப்பொருள்; “அதாவது பன்னிரண்டுவயதுள்ளவன்” என்று கோவிந்தராஜியம்; “கொஞ்சம்குறைந்தபதினாவயதுள்ளவன்” என்று திலகம்.

விடுபு தலைசுதாரதஜா தா துமிஹுவி||
 ஸ,பாத்தும் *ஹி யஜிஸ்ய ராஜம் ராஜீவனொவநஜீ| க௭௨
 ாதெதுதி கூனொ யஜிஸ்ய யயாயம் ரிராவய||
 யா காராஹ. ஹம் தெ ரா வ ஸொகெ ரிநம் க்யுயாஃ| க௭௩
 தெதுவஹுக் கா யபிதா தா யபிதா யபிதா ஹிதம் வயஃ||
 ரிராஜ ரிஹாதெஜா விஸாஜிதொ பிஹாரிநி|| க௭௪
 ல தநிஸஜி ராஜெநா விஸாஜிதவயஸுஹஜீ||
 ஸொகஜிஹி மஜீதீவம் வுஷீத த ஹா நி தஃ| ௨௦௨
 ஹி ஹிபபிநொவிதாரணம்
 ரிநிவயநம் தஜீவ ஸுஸுஹாநீ||
 நரவதிரஹநீ பிஹாஹிதா
 வுயிதரிநாம் வ ஹாஹ ஹாஸநாதீ| ௨௦௩
 ஹகொநவிஸம் ஸம்ஸ்கீ வஜிஷ்டீ.

விஸம் ஸம்ஸ்கீ.

தயுதா ராஜஸாஹிதொ விஸாஜிதஸு ஹாவிதரி||
 ஹிஹிததஜீவ நிஸாஜிஸாஹாநிதீவ்|| க
 ஹ நஹொயஸவஹிதா ரெ ராஜீவனொவநஜீ|
 ந யுஹிபொயுதாஸு வஸுஜி ஸஹ ராக்ஷெஸை|| ௨
 ஹபிஷ்டஹிணீ வஹிதா யஸுஹம் வதிஸுஸுரஃ|
 கநபா ஸவ்ஹிதொ மதா பொஹாஹம் தெநிபுஸாஹரெ|| ௩
 ஹி ஸஹிதா விசுதாஹ ஹிதா ரெஹிவிஸாஹாஃ|
 பொயுதா ராக்ஷாமஹிதொயுதாஹம் ந ராஜம் தெதாஹிஹி|| ௪
 கஹிதெய யநுஹாணிதொயுதாஹ ஸிஹிதொயுதா||
 யாவதாணாநிஷிதா தாவஹிதொ நிஸாஹரெ|| ௫
 நிவிபுதா வுதயபுதா ஸா ஹிஷிதா ஸுராக்ஷிதா|
 கஹம் ததாமிஷிதா ந ராஜம் தெதாஹிஹி|| ௬

பொருகா ஹுசுதவிடிஸ ந வ வெதி வபாவமரீ.
 ந உரஸவெஸய கொ ந வ யுஉவிஸாநடி. ||
 ந உரஸள ரகூஸாந் பொடி கருபுபா ஹி தெயு வரீ. எத
 விபு யுகொ ஹி ராநெண ேஹகுதடிவி நொதவெ. ||
 ஜீவிதம் ேநிஸாடி-ரு! ந ராநெ நெதும்ஹடிவி. அ. ௨
 யடி வா ராவவம் ஸ ஹநெத துஜீவ்வி ஸுவ ச. ||
 வதும்ரஜஸமாயுகம் ேபா வ ஸவ்நிதம் நய. கூ. ௨
 ஷடிவடிஷடிஸஹஸாணி *ஜாதஸு ேகி களஸிக. ||
 ஷும்வெநொ தாடிதஸாயம் ந ராநெ நெதும்ஹடிவி. க. ௨
 வதும்ணபாஜாதஜாநாம் ஹி ஸ்ரீ திம் வரலிகா ேகி. ||
 ஜெஜ்ஜா யடிபுபாநம் வ ந ராநெ நெதும்ஹடிவி. க. ௨
 கிவ்யபா ராகூஸாஸெ வ கஸு வுதாஸு கெவ தெ. ||
 சுய ேகாணாம் கெ வெவதாநு க்ஷதி ேநிவஹடி. க. ௨
 சுயஜ வு திகதடிவும் தெஷாம் ராநெண ரகூஸாரீ. ||
 ேகிவெகவபா வவெஸுடிஹடிபா வா கருபுபாயிநாரீ. க. ௨
 ஸவடம் ேகி ஸாஸ ஹவநயம் தெஷாம் ேபா ருண. ||
 ஸாதவும் ஷுஷஹவாநாம் வீபெபாதிசா ஹி ராகூஸாரீ. க. ௨
 தஸு தவநம் ஸுதா விஸாதிதொஹிவாஷத. க. ௨
 வளவஸுவாஸுபுஹிவா ராவணாநா ே ராகூஸாரீ. ||
 ஸ ஸ ஹணா ஷுதவரெஸெதொக்யா வாயதெ ஹுஸரீ. ||
 ேஹாவெர ேஹாவீபெபா ராகூஸெஸெடிஹுவிவடித. க. ௨
 ஸுருபதெ ஹி ேஹாவீபெபா ராவணா ராகூஸாயிவ. ||
 ஸாகூஸெஸு வணஸாதா வுதொ வீஸ வவொ ேநெகி கள. ||
 பபா ஸபம் ந யஜஸு விவகதபா ேஹாவெ. ||
 தெந வஸெதாடிதள பூள து ராகூஸள ஸுஹாவொ. ||
 ேரீயஸ ஸுஸ ஹுஸ யஜவிவா சுரிடித. க. ௨
 ஹதும்கொ ேநிநா தெந ராஜாவா வ ேநி தபா. க. ௨

*“மதாநி ேகி.”

||“வயாநம் வம் யஜஸு விவகதபா.”

||“வொரள ராகூஸள.”

மேலும் இந்தராமன் பாலன்; இன்னும் தநூர்வியைக் கோநன்றாய்க்கற்கவி
கூ; (பகையோர்களின் பலாபலங்களையும் அறியவில்லை; அஸ்தரபலங்களு
நிரம்பப்பெறவில்லை; யுத்தங்களையும் நன்றாய்க்கண்டறியவில்லை; அரக்கர்க
ளாடுபோர்செய்ய பொருத்தமும்பெறவில்லை; அவ்வரக்கர்களோ வஞ்ச
னகொண்டுப்போர்செய்வார்கள்; (இவ்வளவும்) உண்மை. எ?

மஹாமுனிவரே! யானோ ராமனை விட்டுப்பிரிந்து முஹூர்த்தகாலமும் பி
ழைத்திருக்கப் பொறுக்கமாட்டேன்; ராமனை அழைத்துக்கொண்டுபோ
வேண்டாம். அ?

அந்தணரே! நல்வரதமுள்ளவரே! அவ்வாறு ஸம்மதிபாமல் ராகவனையே அ
ழைத்துக்கொண்டுபோகவேண்டுமென்று (உமக்கு) எண்ணமிருக்கும் பக
தில் சதுரங்கஸையங்களோடும் என்னோடும் கூடினவனாக அழைத்து
கொண்டுபோம். க?

விச்வாமித்தரரே! யான் பிறந்து அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் சென்று, இ
தராமனை அருமையாகப் பெற்றேன்; ராமனை அழைத்துக்கொண்டுபோ
வேண்டாம். க?

புத்தர்கள் நால்வர்களுள்ளும் (இந்தராமனிடத்தில்) எனக்குப் பரம ப்
; ஆதலால், ஜ்யேஷ்டபுத்தரான தர்மமூர்த்தியாகிய ராமனை அ
ழைத்துக்கொண்டுபோக வேண்டாம். க?

மஹாமுனிவரே! அவ் வரக்கர்கள் எவ்விதமான வீர்யமுள்ளவர்கள்? யா
தடைய பிள்ளைகள்? என்னபெயருள்ளவர்கள்? எப்படிப்பட்ட ரூபமுள்ளவ
கள்? அவர்களை எவர்கள் பாதுகாக்கிறார்கள்? க?

அந்தணரே! வஞ்சனை கொண்டுப்போர்செய்யும் அவ் வரக்கர்கள் விஷயத்தி
, ராமனாலாவது, எனது படைகளாலாவது, என்னாலாவது எப்படிப் ப்
செய்யத்தகுந்தது? க?

ஸ்வாமீ! ராக்ஷஸர்களோ மிகுந்தகொழுப்புள்ளவர்கள்; அத் துராத்மாக்க
ளாடு போரிடுகையில் யான் எவ்வாறு நிற்கவேண்டும்? எல்லாவற்றையு
எனக்குச் சொல்லியருளவேண்டும்? க?

அத்தசரதரது அம் மொழி கேட்டு, விச்வாமித்தரர் சொன்னார்: — க

“புலஸ்த்யவம்சத்திற்பிறந்த ராவணனென்னும் ஒருராக்ஷஸன் (இருக்கிற
); அவன், ப்ரஹ்மாவினால் வரம்கொடுக்கப்பட்டு மஹாபலமுடையவனு
ம் மஹாவீர்யமுடையவனுமாய், அநேக ராக்ஷஸர்களையும் கூட்டிக்கொண்
டு முவுலகங்களையும் மிகவும் வருத்துகிறான். க?

மஹாபராக்ஷமுடையவனாய், ஸாக்ஷாத் குபேரனுக்குப் ப்ராதாவாய், விச்ர
வஸ்என்னும் முனிவருக்குப் புத்தரனாய், ராவணனென்னும் ராக்ஷஸராஜனோ
ருவன் இருக்கிறனென்பது எல்லோர்க்குந்தெரியுமே! க?

பெருமிடுக்கனானவன் எப்போது நேராகவந்து யாகத்திற்கு விக்கநஞ்செய்
திறதில்லையோ (அந்தஸமயத்தில்) அவனால் மிகக்கொழுத்தவர்களாகிய “மா
சன், ஸுபாஹு”என்னும் இரண்டு ராக்ஷஸர்கள் தூண்டப்பட்டு யாகத்திற்
குவிக்கம் செய்கிறார்கள்.” க

மன்னவர், அவ்விச்வாமித்தர முனிவரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டு, உட
னை முனிவரைநோக்கிச் சொன்னார்: — க?

துராத்மாவான அந்தராவணன்முன்னே யுத்தத்தில் நிற்க (யான்) வல்ல வனல்லேன்; (புத்தர்)பாக்யங்குறைந்த எனக்குத் தைவமும் குருவும் நீரே; தர்மமறிந்தவரே! அப்படியிருக்கிற நீர் எனது குழந்தையினிடத்தில் அநுகூ ஹம் செய்யவேண்டும்.

தேவ-தாநவ-கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், பதக-பந்தர்கள் என்பவர்களே யு த்தத்தில் ராவணனை ஸஹிக்க(எதிர்த்து) முடியாதிருக்கிறார்கள்; மனிதர்க ள் கேட்கவேண்டியா?

முநிவரேமே! அவ் வரக்க னோ மிக்கவல்லமைபெற்றவர்களின் வல்ல மையையும் போர்தன்னில் ஆடக்கிவிடுகிறான்; அவனோடாவது அவனது ப டைகளோடாவது போர்செய்ய என்னால் முடியாது; எனது படைகளோ டுகூடிவந்தாலும் முடியாது; எனது புத்தர்களோடு கூடிவந்தாலும் முடி யாது.

ப்ராஹ்மண! தேவஸமானாய், யுத்ததந்த்ரங்களையறியாதவனாய், பாலன டாய், எனது புத்தரானுள்ள சிறுகுழந்தையை நீர்என்னபாடுபட்டாலும் கொடு க்கவேமாட்டேன்.

மேலும், உமது யாகத்திற்குவிக்கஞ்செய்யும் அந்தஸ-பாஹ-மாரீசர்கள், ஸுந்தன்உபஸுந்தன்என்பவர்களின் பிள்ளைகள்; யுத்தத்தில் யமனுக்குஸ மாநமானவர்கள்; (ஆதலால்) குழந்தையை உமக்குக் கொடுக்கவேமாட்டேன்.

மாரீசனும் ஸுபாஹுவும் (யுத்தத்தில்)நன்றாய்ப்பயின்று மிக்கவல்ல மைபெற்றவர்கள்; (ஆதலால் எனது) நண்பர்களின் கூட்டங்களையுங்கூட்டிவ ந்து, அவர்களிருவர்களில் ஒருவனோடு போர்செய்ய யான் காத்துக்கொண்டி ருக்கிறேன் (நீர் தயை செய்யவேண்டும்)."

ப்ராஹ்மனோத்தமராகிய விச்வாமித்தரரை இவ்வாறு மன்னவர்கொன்ன தனாற் கோபம் பெருகிக் குடிகொண்டது; மஹர்ஷியின் அக்கோபாக்கியான து, நெய்யைச்சேர்த்து நன்றய்ஹோமஞ்செய்த யாகாக்கி போல் மிகவும்ஜ் வலித்த தாயிற்று.

இருபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராவது ஸர்க்கம்.

(புத்தரரிடத்து)அன்பினால்எழுத்துக்கள்நன்றாய்த்தொரியாமல் (அதாவதுரு ளறிக்கொண்டு) அத்தசரதர்சொன்ன வம் மொழியை விச்வாமித்தரர் கே ட்டிக் கோபங்கொண்டு மன்னவரைநோக்கி உத்தரம்சொன்னார்:—

"(யான்) கோரிவந்தகார்யத்தை(செய்வதைப்)பற்றி முன்னே ப்ரதிஜ் னைபண்ணிக் கொடுத்து, ப்ரதிஜ்ஞையை (நிறைவேற்றாது)விட்டுவிட ந னைக்கிறீர்; இவ்வாறு சொன்னசொற்றவறுவது, ரகு குலத்தவர்களின் ஜ க் குலத்திற்குத் தகாது.

வேந்தே! கருத்ஸத்தகுலத்துப்பிள்ளாய்! இது உமக்குத் தகுமாயின், வ தபடியே போய்விடுகிறேன்; ப்ரதிஜ்ஞையைப்பொய்யாக்கிவிட்டு பந்துக் ளோடுகூடி ஸுகமாகஇரும்."

ஸ்ரீராமாயண வாகுடாண உக-ஸம் 40.

五 四

ஹரி ஸகொ஽ஸி ஸஹா஽ெ ஸா஽஽ம் தஸு ஈ஽ரா஽ந஽॥

தா ப்ரஸாஜா யஜ்ஜி! காராஷ ரி வா திகெ!

தெய்வா டு ஹாதுஸு தெய்வத் ஹி ஹவா நுரூபம்॥

உக

உவா நவம நவா யகாஃ வதமவ நமாஃ

சகா நாவணம் வெளியும் கி. பி. நதேந்திரவா யுயிர்

२२

ஹி வீபுலதா வீபுலாதித யயி ராகுஸி

தருவாஹா நு ஸகொஹி ஸாபொஹா தஸு வா ஸபெஹெஃ॥

பெயரொ வா சிவநிஸிஷ! ஸஹிதொ வா சிவநிஷ!

2159

அவையிரவுவும் ஸ்ரீராமாண்கொவிடிர் ||

பாடா ரெ தநபா ஸ் ஹநெநவ டாஸா ரி வுதகரீ.

உசு

9 காரொவளை யு^யதெ ஸு^ததள ஸு^தநொவஸு^தநொபா^த||

விவசாயிகள் தள தெருவ டிராஸ்டி வுதகரீ

உரு

நீங்கள் வாழ்வதற்கு உதவி செய்கிறேன்.

பொருத்திரெணாஹம் பொய்ய ஸ்யாம் ஸவ்யஹுதணஃ ௨௬௨

ஐதி நாவதிஜய நாழிஜெநம்
வ டி

காபரிகவஸுதம் ஸுஜெஹாநிவஸ ஜநு^வமே

ஸாஹஸ்த ஐவ சிவெழநிராஜிஸித்

பெருவழி ^நவெதா ^நபெருவழி ^நபெருவழி

உ.எ.உ

வினாக்கள் : ஸ்ரீமதி ஸ்ரீபதி.

வனகவிஞர் ஸ்ரீமதி.

மதுரை வயநகர தஸு வெஹவயபாசுமராகுதரஜி

சுதே^யஃ களாஸிகொ வாக்^யம் ப்^ரத^யவா^ய ஶீ^வதி^ய॥

45

புதுச்சேரி வ. திரு. த. ப. திரிபுரம் ஹாட்ஸ் ஹவுஸ்.

வாய்நாடிப் புகழ் கொடுத்த கும்பாபிஷேக விவரம்.

ஹிம் தெ கூலிம் ராஜநிஷிபாதி யயாமதரீ.

புலவர் தலை: காசு-ந்த! ஸ்ரீமதேவ ஸ்வாநந்தம்॥

五

தஸ்ய ரொஷவரீ தஸ்ய விஸாஜிதஸ்ய யீதீதஃ
உவாது வஸுயா க்யூதா விவெஸ உஸயம் வுராதீ॥

துவராநுவம் து விஜாய ஜமதவயூ ரிஹாநுஷிஃ
நுபதின் ஸாவ தொ யீரொ வஸிஷொ வாக்யேஸ வீதீ॥
ஐக்ஷாகநிணாம் கூடு ஜாசஸாக்ஷாஜீ உவாவரஃ
யுதிதாநாவதஃ ஸ்ரீ ஜாநயஜீம் ஹாதாஹிஸி॥
திஷு தொகெஷு விஷுதொ யஜீதா ஐதி ராவவஃ!
ஸயஜீம் வு திபஜுஸ நாயஜீம் வொஹிஹிஸி॥
ஸம்ஸுநெத்யுஃ கரீஷுஜீத்யுஃ வுராணஸு ராவவஃ!
*ஐஹாவநிதயூ வயொ வுயாத்ஜாஜாஜீம் விஸஜ்ய॥
க்யூதாஸுஜீத்யுஃ வா நெநம் ஸக்யுநி ராக்ஷஸாஃ
முஹ காரிகவாநெதண ஜநெநாஜீதம் யாஜா॥
வனஷ விமு ஹவாநுஜீ வனஷ வீயயுவதாம் வரஃ
வனஷ வுஜுயிகொ தொகெ சவஸு வராயணீ॥
வனஷொஃஸு நிவியாநெதி நெதுதொகெ ஸவராஹரொ
நெநநிநுஜீம் வுஜாநெதி ந வ வெதுநி கெவந॥
ந டெவா நஷுஜீம் கெவிநாஸுரா ந வ ராக்ஷஸாஃ
யநவயுகக்ஷு வராஸுகிநுஜீஹாராஜாஃ॥
ஸவயூஸாணி †ஹுஸாஸுஸு வுதாஃ வரஜியாஜீகாஃ
கஸரிகாய வுரா ஐதா யஜா ராஜீ வுஸாஸதி॥
தெஃவி வுதா †ஹுஸாஸுஸு வுஜாவதிஸுதாஸுதாஃ
நெகஸுருவா ரிஹாவீயயூ ஜீவீரெநா ஜபாவஹாஃ॥
ஜபா வ ஸுப ஹ நெவ ஐக்ஷகநெது ஸுஜியுஜீ
†தெ ஸுவாதெஃஸுஸாணி ஸதம் வரஜீஹாஸுரீ॥
வஞாஸதம் ஸுதாநெஹ ஜபாநாஜீ வராநுராரா
வபாயாஸுரநெஸுநாநாஜீயாநாஜீருவிணீ॥

*“ஐஹாவநிதயூ வுயா.” †“ஹுஸாஸுஸு.” ‡“தெயார
வத்யாஜுஸாணி..”

††இஷ்ட்டம்=அச்வமேதம்முதலியயாகம்செய்தல். பூர்த்தம்=குளம்மு
தலியவைகளை வெட்டுவித்தல் ஸத்தரம்முதலியவைகளைக்கட்டுவித்தல்முதல
ன தர்மங்கள்.

**இங்கு, கரு-கரு-கரு-வது ச்லோகங்களிலுள்ள “இவர்” என்கிறபதத்தி
ற்கு, “விச்வாமித்தரர்” என்று கோவிந்தராஜர் தாத்பர்யம். “ராமர் அல்
து விச்வாமித்தரர்” என்று மஹேஸ்வரதீர்த்தர். “ராமரும் விச்வாமித்த
ரும்” என்று திலகதாசர்.

பேரறிவுற்றவராகிய விச்வாமித்தரர் அவ்வாறு கோபங்கொள்ளவே, பூ
முற்றும் நடுங்கிவிட்டது; தேவர்களையும் பயம் குடிக்கொண்டுவிட்டது. ச
ல்லவரதமுள்ள ஜ்ஞாதாவாகிய வலிஷ்ட்ட மஹர்ஷி எல்லா வுலகமும் மி
யும் நடுங்குவதை (தமதுயோகச்ருஷ்டியினால்) அறிந்து, மன்னவரைளோ
டு (இம்மொழியை யுரைத்தார்:—

“இரண்டாவது ஸாக்ஷாத் தர்மதேவதையென்னும்படி இக்ஷிவாகுவம்சத்த
ர்களின் குலத்திற் பிறந்து மிகுந்ததையம்பெற்று நல்லவரதங்களைச் செய்
செல்வம்நிரம்பப்பெற்றநீர், தர்மத்தைத் தவற (அதாவதுசொன்னசொ
லைநிறைவேற்றாமல்விட) தகாது.

ராகு குலத்துப்பிள்ளாய்! தர்மாத்மா என்று மூவ் வுலகங்களிலும் ப்ரஸித்
பெற்று அதர்மத்திற்கு ஆளாக வேண்டாம்; உமதுதர்மத்தைக் கொள்ளு
(அதாவது சொன்னசொல்லை நிறைவேற்றும்).

ராகுவம்சத்துப்பிள்ளாய்! இவ்வாறு செய்கிறே னென்று ப்ரதிஜ্ঞைஞசெய்
ந (அவ்வாறு) செய்யாமற்போனீராயின், (உமது) ††இஷ்ட்ட பூர்த்தங்களி
நாசம் உண்டாகும்; ஆதலால் ராமனை அனுப்பிவிடு.

அக்நிசக்ரத்தால் அம்ருதம் (காக்கப்படுவது)போல், விச்வாமித்தரரால் கா
கப்படும்போது, இந்த ராமன் அஸ்த்ரவித்யைகளைக்கற்றவனாயிருந்தா
யும் சரி கல்லாதவனாயிருந்தாலும் சரி இந்தராமனை ராகுஸர்கள் (வெல்ல)வ
ல்லரல்லர்.

உலகத்தில் **இவரே சரீரந்தரித்த தர்மதேவதை; இவரே வீர்யவான்களு
ர் சிறந்தவர்; இவரே புத்தியில் மேலானவர்; இவரே தவத்திற்கு பரமஸ்த்
தாரம்.

இவரே, ஜங்கமஸ்த்தாவரங்கனோடுகூடிய மூவுலகங்களிலும்(உள்ள) நானாவி
த அஸ்த்ரங்களையும் அறிவர்; இவருக்குத்தெரிந்த அஸ்த்ரத்தை (அல்லதுஇவ
ரை) வேறு புருஷன் அறிகிறிலன்; எவரும் அறியப்போகிறதில்லை (அ
றிந்ததுமில்லை).

தேவர்களும், ருஷிகளும், அஸுரர்களும், ராகுஸர்களும், கிந்தர-மஹோர
கர்களுடன்கூடிய கந்தர்வ-யக்ஷச்ரேஷ்ட்டர்களும் எவரும் (அறியார்) கட
எல்லா அஸ்த்ரங்களும் பரமதார்மிகர்களான(அதாவதுபாவிகளுக்குவித்
தியாத) (ப்ரஜாதிபதிகளிலொருவரான)ப்ருசாச்வரென்பவரின் புத்தர்கள்;
முன்பு அரசு புரியுங்காலத்தில் விச்வாமித்தரருக்குக் கொடுக்கப்பட்டார்கள்.

ப்ருசாச்வருடைய அப் புத்தர்கள், (தக்ஷ)ப்ரஜாபதியின்பெண்களிருவரி
டத்திற்பிறந்தவர்கள்; அநேகருபமுடையவர்கள்; மஹாவீர்யமுடையவர்கள்;
மஹாதேஜஸ்சையுடையவர்கள்; ஜயத்தைவிளைப்பவர்கள்.

ஜயை ஸுப்ரபை என்று அழகான தக்ஷர்பெண்களிருவர்கள் (இருந்தார்கள்
ள்); அவர்கள், மிகவொளிபெற்ற நூறு அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்களைப் பெற்றா
ர்கள்.

பூர்வத்தில், (அவர்களில்) ஜயையென்பவள், அஸுரப்படைகளை யழிப்பத
ற்காய், அளத்தற்கரியவையவழுற்று நினைத்தவுருவெடுக்கும்வல்லமைபெற்
று சிறந்த இப்பது பிள்ளைகளைப் பெற்றாள்.

ஸுப்ரபையென்பவனும், (பகைவர்களால்) வருந்தியும் வெல்லமுடியாதவர்களாகி வெற்றிபெற்று மிக்கவலுவற்ற ஸம்ஹாரர்களென்னும் கீம்பது பிள்ளைகளைப் பெற்றாள்.

தர்மங்களையுணர்ந்து அத்தகையபுகழ்பெற்ற இவ் விச்வாமித்தரர், அந்த அஸ்த்ரங்களெல்லாவற்றையும் அறிவர்; மேலும், புதியவைகளான அஸ்த்ரங்களையும் உண்டுபண்ணவும் வல்லவர்.

அரசே! விச்வாமித்தரர் இவ்விதமான வீர்யமுள்ளவர்; மஹாதேஜஸ்சையுடையவர்; மஹாகீர்த்தியையுடையவர்; (ஆதலால்) ராமனை அனுப்புவதில் ஸந்தேஹம் கொள்ள வேண்டாம்.

விச்வாமித்தரர், அவ்வரக்கர்களைத் தாமே அடக்க வல்லவர்; ஆயினும் உமது பிள்ளைக்கு நன்மையுண்டாவதற்காய், உம்மிடம் வந்து கேட்டுக்கொள்ளுகிறார்.”

ரகுக்களிற்சிறந்து பரவியபுகழ்பெற்றதசரதர், இவ்வாறு (வலிவீரன்) முனிவர் சொல்லால் உள்ளந்தெளிந்து முகமலர்ந்து களித்தார்; விச்வாமித்தரரோடு ராமன் போகலாமென்று மனதில் எண்ணிக்கொண்டார்.

இருபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

அவ்வாறு வலிவீரன் சொல்லுகையில் தசரத மன்னர், சிரித்தமுகத்துடன் புத்தராகிய ராமரை லக்ஷ்மணரோடு கூட அழைப்பித்தார்.

அத் தசரத வேந்தர், அன்புள்ள பிள்ளையாகிய ராமரைத் தந்தையாகிய தசரதரானதாமும் தாயாராகிய கௌஸல்யையும் ஆசீர்வதித்து, புரோஹிதரான வலிவீரனாயுங்கொண்டு மங்களவாக்யங்களால் மந்தரிக்கச்செய்து, உச்சி முகர்ந்து, உள்ளுற நல்லபீர்திகொண்டு விச்வாமித்தரருக்குக் கொடுத்தார்.

பிறகு காற்றானது, தாமரைக்கண்ணரான ராமரை விச்வாமித்தரரைப் பின்புறொடரக்கண்டு, அத்தருணம் தூசற்று, ஸுகமாயிருக்குமாறு வீசிற்று.

மஹாத்மாவாகிய ஸ்ரீராமர் புறப்படும்போது (ஆகாசத்தினின்று) தேவர்களானது துந்துபிவாத்யங்களின் மிகுந்தகோஷங்களோடு (கூடிய) அபரிமிதமான புஷ்பவர்ஷமும், (அயோத்தியையிலும்) சங்க-துந்துபிவாத்யங்களின்கோஷமும் உண்டாயின.

லுபு ஹஜநபவாவி வுதாநகாஸதம் வுநஃ
லாஹாராநாதி டுபபுஷ்டாநுராசுராஜாநமீயஸம்॥ க௭

நாநி ஹாஸாணி வெதெதுஷ்ட யயாவதுஸிகா தஜஃ
வெடுவடாணாம் உஜநநெஸகெதா டுபபுஸுயிடுவிதஃ॥ ௬௮

பவவல்பெபுர ஹாநெஜா விஸாஜிநெதா ஹாபஸாஃ
ந ராஜமெநெ ராஜநுஸபம் சுதபுஹபுலி॥ ௬௯

தஷாம் நிம, ஹெணெஸகம் ஸபம் உகாஸிகாதஜஃ
தவ வுதஹி தாயபுப தாஜெவெதாவிபாவதெ॥ ௭௦

ஐதி ஸுநிவநாதஸநவிதெதா

ரவவபுஷ்டஸு ஸுஜெஹா ஹவஸாஜஃ
மஜநஜெஹிராப ராவவஸு

புயிதபஸாம் கௌஸிகாதஜாய வுபுரா॥ ௭௧

வனகவிஸம் ஸமடும் வஜாவஃ.

ஹாவிஸம் ஸமடும்.

தயா வஹிஷ்ட வுபுததி ராஜா டுஸரயஸுதஃ
புஹுஷ்டவெநா ராஜாஜஹாவ ஸகௌணஃ॥ ௭௨

கூதஸஸுபநம் ஜாதா விதா டுஸரயெந உ
புரெயயா வஹிஷ்ட ந ஜெஹெரவிஜிநிதஃ॥

ஸ வுதம் ஜெபபுபுவாபுராய ராஜா டுஸரயம் ப்ரிபஃ
டிஹ கௌஸிகவுதாய ஸுபீதெநாநுராதநா॥ ௭௩

தெதா வாபுஸுபஸெஸுபா நீரஜெஸா வவள தஜா
விஸாஜிதமதம் டுஷ்ட॥ ராஜம் ராஜீவெநாநஃ॥ ௭௪

புஷ்டவஜிஜெதாஸீஷ்டவபுநுநிநிஸெநெஃ
புஷ்டவபுஷ்டவஜிஜெதாஸீஷ்டவபுநுநிநிஸெநெஃ॥ ௭௫

“டுபபு”

† சுத, கவிஸிதாவிநதாவதபுஸுதிக, “கூதஸஸுப
நம் ஜாதா கெகெபுர உ ஸுஜிதபாவாஜெஷ்டாவிவிபுரெஷ்ட
ஜெஷ்டதாஸிஷ்டஃ॥ சூபாநுதம் ஸஸளஜிதிம் ப்ரிபுஷ்டு உ
ஸஸஜெஜி சுஜாரெராவு தளவீரள ராஜஜிபுரஜிதபுஹம்॥ ஸ
புதள ஜெபபுபுவாபுராய ராஜா டுஸரயம் ஸபஃ டிஹ கௌஸி
கவுதாய ஸுபீதெநாநுராதநா॥ தெதாஹுபெபா வஹிஷ்ட ந
ஜெஹெரவிஜிநிதஃ சூபாயவிபெபா ஹுஷ்டாஷ்டிடிஸா விஜ
ராவவநஃ॥ தெதா வாபுஸுபஸெஸுபா நீரஜெஸா வவள தஜா”
ஐதி ஸுபாகசுரோ டுஸுதெ, “புபாதி து.”

விஸ்வாதிதௌ யயாவதித் ததெதா ராரெஹி **பநுயபுரஃ
காகவக்ஷபரெய யநீ தம் உ ஸுளரி திரநமாத் ||

கலாவநிதள யநுஷாணீ சொஹபாதள ஹிஸா ஹி
விஸ்வாதிதௌ ஹிஷா தாநம் *த்ரிஸீஷ ஹிவ வநமள ||
சுநுஜித துரக்ஷுமூள விதாஹிவிவாஸிநள |

ததா கஸிசுபுதம் தம் யநுஷாணீ ஸுஷுதள ||
வெஹொயாஜுவிதாணள வயவநள ஹிஷாஹி ||
காராநள மாராவபுஷள ஹிதாநள ராஹிசுக்ஷணள ||

சுநுபாதள ஸ்ரிபா ஹிஷா சொஹபதாஹிநிதிதள |
ஸாணம் ஹிஷிவாஹிதௌ காராஹிவ வாவகீ ||

சுய்யபுபொஜிநம் மதா ஸுயா ஹிஷிண ததெ
ராரெஹி ஹிஷாஹி வானீ விஸ்வாதிதௌஹிஷாத் ||

ஹிஷாண வத்! ஸுலிம் ஹிஷாஹிதௌஹி வயபுபி
ஹிஷாஹி ஹிஷாண து வயாஹிதிவதாஹி தயா ||

ந ஸ்ரெஹி ந ஹிஷாஹி ததெ ந ஹிஷாஹி விவயபுபி
ந உ ஸுஷா வ்ஹிதௌ வாயஷுயிஷுதி நெநுதாஹி ||

ந வாரெஹிஷாஹி ஹிஷாஹி வயபுபி வயிஷுதி ஹிஷாஹி
த்ரிஷாஹி ஹிஷாஹி ஹிஷாஹி! ந ஹிஷாஹிஹிஷாஹி ||

ந ஸுளவாஹி ந ஹிஷாஹி ந ஹிஷாஹி ஹிஷாஹி
ஹிஷாஹி ஹிஷாஹி ஹிஷாஹி ஹிஷாஹி ஹிஷாஹி ||

வனதஹிஷாஹி ஹிஷாஹி ஹிஷாஹி ஹிஷாஹி
வயாஹி ததெவயா ஹிஷாஹி ஹிஷாஹி ஹிஷாஹி ||

சுஷாஹிவாஹி ந ததெ ராஹி! ஹிஷாஹி ததெ நஹிஷாஹி ||
வயாஹிதிவதாஹி ஹிஷாஹி வயாஹி ஹிஷாஹி ||

விஷாஹிபிபாஹி யஸுஸாஹி துஹி
விதாஹிஹிஷாஹி ஹிஷாஹி விஷாஹி ததெஹிஷாஹி ||

**“ஹிஷாஹி” * “வயாஹிஷாஹி” † “ஹிஷாஹி”

† “வா.” †† “வயாஹி வயாஹி” உதாஹிஷாஹி, “உதாஹி
ஹிஷாஹி” “வயாஹி” ஹிஷாஹி; ஹிஷாஹி ததெஹிஷாஹி
வயாஹி.

முன்னே விச்வாமித்தரர் புறப்பட்டார்; அதற்குப்பின், பக்கக்குமிதரித் தவராகிய ஸ்ரீராமர் துற்த்தரராய் அவவிச்வாமித்தரரைத் தொடர்ந்தார்; மல்குமணரும், விற்பிடித்து அந்தராமரைத் தொடர்ந்தார். ௬

மஹாத்மாக்களானராமலக்ஷ்மணர்களிருவர்களும், அம்புறத்தூணியுடையவர்களும், கையிலில்லாதரித்தவர்களும், பத்துத் திக்குகளையும் (பளபளவென) ஒளிபெறச்செய்கின்றவர்களும், மூன்றுதலைகளுள்ள இரண்டுஸர்ப்புகள் போன்றவர்களும், ப்ரஹ்மாவை அச்விநீதேவதைகள் (பின்னொடர்வது) போல் மஹாத்மாவான விச்வாமித்தரரைப் பின்னொடர்ந்தார்கள். ௭

ததுஷ்பாணிசுளாய், திவ்யாபரணபூஷிதர்களாய், உடம்புத்தோலினால்செய்யப்பட்டகவசத்தைவிடவர்களுக்குத்தரித்தவர்களாய், திவ்யமானகாந்தியுடையவர்களாய், மஹாகாந்தியுடையவர்களாய், குமாஸ்ப்பருவமுள்ளவர்களாய், ஸந்தரமானதிருமேனியுடையவர்களாய், (ஒருவர்க்கொருவர்)ப்ரதாக்களாய், (விசேஷ)காந்திபின்கிளர்ச்சியுடன் (கூடினவர்களாய்), நிந்திக்கப்படாதவர் களாயுள்ள ராமலக்ஷ்மணர்கள் விச்வாமித்தரரைப் பின்னொடர்ந்தவர்களாய், எண்ணமுடியாதவைபவமுள்ள மஹாதேவனைப் பின்னொடர்ந்தவர்களாய், (ஸ்கந்தர்விசாகர்என்னும்) இரண்டுகுமாரர்கள் போல் ப்ரகாசித்தார்கள். விச்வாமித்தரர், ஸரபூர்த்தியின் தென்கரையில் ஒன்றரையோஜனைத்தூரம் சென்று, ராம என்று (அழைத்து), (இம்) மதுரமான வாக்யத்தைச் சொன்னார்:— ௮

“குழந்தாய்! தீர்த்தத்தை எடுத்துக்கொள் (அதாவதுஆசமநம்செய்); காந்தாமஸம் வேண்டாம்; எல்லாமந்த்ரங்களும்நிறைந்தவைகளாயுள்ள பலை அதிபலை என்னுமிரண்டுவித்யைகளை (யான் உனக்கு உபதேசிக்கின்றேன்) நீ பெற்றுக்கொள். ௯

(இதைப்பெற்றுக்கொண்டாயாயின்,) உனக்கு ஒருச்ரமமாவது, வ்யாதியாவது, ரூபத்தின் மாறுதலாவது உண்டாகாமலிருக்கும்; (நீ) தூங்கிவிட்டாலும் அசைந்துவிட்டாலும் உன்னை ராக்ஷஸர்கள் வெல்லவல்லராகார். ௧௦

ராம! புஜபலத்தில் உனக்கு ஸமாநன் பூமியில் ஒருவனும் இரான்; (மந்த்ர எல்லாவிஷயங்களிலும்) மூவுலகங்களிலும் உனக்கு நிகரானவன் இருக்கவேயிரான். ௧௧

பாபமற்றவனே! ஸௌந்தர்யத்திலும், ஸாமர்த்த்யத்திலும், ஜ்ஞாநத்திலும், புத்தியினால்நிச்சயிக்கவேண்டியவிஷயத்திலும், பரச்ரமபண்ணுவதிலும், ப்ரத்யுத்தரஞ்சொல்லுவதிலும் உனக்கு ஸமாநமானவன் ஜகத்தில் (ஒருவனும்) இரான். ௧௨

எல்லாஅறிவுக்கும் தாய்போன்றவைகளான பலை அதிபலை என்னும் இவ்விரண்டுவித்யைகளையும் கற்றுக்கொண்டால் (ஒருவனும்) உனக்கு ஒப்பாக மாட்டான். ௧௩

ராம! புருஷோத்தம! ராகவ! பலை அதிபலை என்னும் (வித்யைகளையும்) படித்துக்கொண்டுபோனால், வழியில் உனக்குப்பரிதாஹங்கள் உண்டாகா. ௧௪ இரண்டுவித்யைகளையும் நீகற்றுக்கொண்டாயாயின், உலகத்தில் ஒப்பில்லாப் புகழும் (உண்டாகும்); மஹாப்ரபாவமுடைய இவ் வித்யைகள், ப்ரஹ்மாவின்விடத்தினின்றே உண்டானவைகள். ௧௫

தார்மிக! காகுத்ஸ்த்த! (இவ்வித்யைகளை நான்) உனக்குக் கொடுப்பதற்கு நீயே தகுந்தவன்; இக் குணங்கள் யாவும் அநேகமடங்கு அதிகங்களாய் அளவற்றவைகளாய் உன்னிடத்திலே (இருக்கின்றன); இதில் ஸந்தேஹ மில்லை; (ஆயினும் பெற்றுக்கொள்); (என்றால்) தவத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட இவ்வித்யைகள் உன்னிடத்தில் அநேகரூபங்களாக (அதாவது உண்மூலமாக உலகமெங்கும் பரவினவைகளாக) ஆகவேண்டும்.”

கூடி

பின்பு ராமர் ஜலத்தைத் தொட்டு (ஆசமநஞ்செய்து) சுத்தராய், பரமாத்மத்யாநஞ்செய்யும் (விச்வாமித்தர)மஹர்ஷியினிடத்தினின்று அவ் வித்யைகளை ஸந்தோஷத்துடனே பெற்றுக்கொண்டார்.

உரு

குருவுக்குச்செய்யவேண்டியகார்யங்களை முற்றும் விச்வாமித்தரருக்குச் செய்து (அவ்)வித்யைகளையடைநது மிக்கவிக்கரமம்பெற்ற ராமர், ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய ஸூர்ய பகவான் சரத்ருதுவில் (பரகாசிப்பது)போல் பரகாசித்தார்.

உரு

அந்த ஸரயூரதியின்கரையில் மூவரும் அந்த ராத்ரிமுழுதும் மிகவும்ஸுகமாக வாஸஞ்செய்தனர்.

உரு

(தமக்குத்)தகாத புற்படுக்கையில் இருவருமொன்றாய்ப்படுத்தி, விச்வாமித்தரர்சொல்லங்கதையைக்கேட்டுகளிக்கும் தசரதமன்னவாதுவுத்தமபுத்தர்களிருவர்கட்கும் அன் றிரவுஸுகமாக விடிந்தது.

உரு

இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்.

இரவு (சென்று) பொழுதுவிடியும்போது விச்வாமித்தர மஹர்ஷிவர், (புற்கள்கலந்த)சிறகுகளாற்செய்யப்பட்டபடுக்கையிற் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் ககுத்ஸ்த்தகுலத்துப்பிள்ளைகளாகியராமலக்ஷ்மணர்களிருவர்களையுந்நோக்கி, கௌஸல்யையினதுஸத்புத்தர! ராம! புருஷோத்தம! காலே ஸந்த்யாகாலம் உண்டாகிறது; பகவதாஜனையான திருக்கடமையை (அதாவதுஸந்த்யாவந்தநம்முதலியவற்றை) செய்யவேண்டும்; எழுந்திரு” (என்று) அழகாய்ச்சொன்னார்.

உரு

அவ்விச்வாமித்தர ருஷியின் பரமகம்பீரமான சொல்லே வீரர்களான ராஜபுத்தர்களிருவர்களும் கேட்டு (எழுந்திருந்து) ஸநாநஞ்செய்துவிட்டு, அர்க்கஃப்ரதாநம்முதலியவற்றைச்செய்து, சிறந்த ஜபத்தை (அதாவதுகாயத்திரியை) ஜபஞ்செய்தார்கள்.

உரு

மஹாவீரர்களானராமலக்ஷ்மணர்களிருவர்களும் திருத்திற்செய்யவேண்டியகடமைகள்யாவுஞ்செய்துமுடித்து, விச்வாமித்தர முனிவரைத் தெண்டனிட்டு மிகக்களித்து (அவ்விடமிருந்துவிச்வாமித்தரர்)புறப்படுவதை எதிர்பார்த்துக்காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சு

அம் மஹாவீரரிருவர்களும் அவ்விடமிருந்து புறப்பட்டு, அங்கு புண்யமான ஸரயூரதிவந்துசேருமிடத்தில் திவ்யமான கங்கா நதியைக் கண்டார்கள்.

அங்கு, அநேகஆயிரவர்ஷங்களாகப் பெருந் தவம் செய்துகொண்டிருக்கும் மஹாப்ரபாவமுள்ள ருஷிகளின் புண்யமான ஆசரமத்தை (கண்டார்கள்).

புறாதும் தவ காகு^ஸத! ஸ^ஸடி^ஸஸம் ஹி *பாதி^ஸகூ!!

கா^ஸம் வ^ஸஹு^ஸம^ஸண^ஸஸ^ஸவெ^ஸது^ஸதெ^ஸ நாத^ஸ ஸம்ஸய^ஸஃ॥

தவஸா ஸ^ஸடி^ஸதெ^ஸ தெ^ஸதெ^ஸ வ^ஸஹு^ஸம^ஸண^ஸஸ^ஸவ^ஸவ^ஸஷ^ஸத^ஸஃ கக^ஸத^ஸ

ததொ ராமோ ஜ^ஸம^ஸ ஸ^ஸடி^ஸஹ^ஸ வ^ஸஹு^ஸஷ^ஸவ^ஸத^ஸஸ^ஸம^ஸஹி^ஸ॥

ப^ஸதிஜ^ஸம^ஸஹ^ஸ தெ^ஸ வி^ஸஷ^ஸ ல^ஸஹ^ஸஷ^ஸத^ஸம^ஸப^ஸவி^ஸதா^ஸத^ஸந^ஸஃ ௨௦௨

வி^ஸஷ^ஸஸ^ஸம^ஸஹி^ஸதொ ராஜி^ஸஸ^ஸம^ஸஸ^ஸம^ஸஹ^ஸ ம^ஸண^ஸரி^ஸவி^ஸக^ஸரீ^ஸஃ॥

ஸ^ஸஹ^ஸஸ^ஸ ராஜி^ஸஸ^ஸம^ஸஸ^ஸம^ஸஹ^ஸ ஹ^ஸண^ஸரி^ஸவி^ஸக^ஸரீ^ஸஃ

ம^ஸம^ஸஸ^ஸகா^ஸய^ஸப^ஸா^ஸணி ஸ^ஸவ^ஸப^ஸா^ஸணி நி^ஸப^ஸஜ^ஸ க^ஸஸ^ஸரி^ஸகா^ஸத^ஸஜ^ஸ॥ ௨௨

ஹ^ஸஷ^ஸஸ^ஸம^ஸ ராஜ^ஸநீ^ஸ த^ஸத^ஸ ஸ^ஸர^ஸப^ஸம் ஸ^ஸம^ஸஸ^ஸவ^ஸ த^ஸய^ஸஃ ௨௨௨

டி^ஸஸ^ஸர^ஸய^ஸ ந^ஸப^ஸஸ^ஸ ம^ஸந^ஸஸ^ஸத^ஸஜ^ஸஹ^ஸம்

த^ஸண^ஸஸ^ஸப^ஸதெ^ஸந^ஸ ந^ஸம^ஸதெ^ஸ த^ஸஸ^ஸஹ^ஸஷ^ஸத^ஸஹ^ஸரீ^ஸ॥

க^ஸஸ^ஸரி^ஸக^ஸஸ^ஸம^ஸ த^ஸவ^ஸத^ஸய^ஸத^ஸந^ஸம^ஸலி^ஸத^ஸஹ^ஸம்

ஸ^ஸம^ஸவ^ஸதி^ஸவ^ஸ ஸா^ஸ வி^ஸஸ^ஸய^ஸள^ஸ வி^ஸஸ^ஸவ^ஸரீ^ஸ ஹ^ஸ ௨௩௨

ஹ^ஸவி^ஸஸ^ஸம் ஸ^ஸம^ஸஹ^ஸம் ஸ^ஸலி^ஸஷ^ஸத^ஸஃ.

த^ஸயொ^ஸவி^ஸஸ^ஸம் ஸ^ஸம^ஸஹ^ஸம்.

ப^ஸஹ^ஸதா^ஸபா^ஸம் த^ஸம^ஸஸ^ஸவ^ஸத^ஸப^ஸப^ஸம் வி^ஸஸ^ஸர^ஸதி^ஸதொ^ஸ ல^ஸஹ^ஸம^ஸஹி^ஸத^ஸஃ

ஹ^ஸஷ^ஸஹ^ஸஷ^ஸ த^ஸ காகு^ஸத^ஸள^ஸ ஸ^ஸபா^ஸந^ஸள^ஸ வ^ஸண^ஸத^ஸஸ^ஸஸ^ஸஸ^ஸரீ^ஸ॥

க^ஸள^ஸஸ^ஸத^ஸய^ஸஸ^ஸம^ஸஹ^ஸஜ^ஸ! ராஜி^ஸ! வ^ஸத^ஸவ^ஸப^ஸா^ஸ ஸ^ஸத^ஸய^ஸா^ஸ வ^ஸவ^ஸத^ஸத^ஸதெ^ஸத^ஸ

உ^ஸதி^ஸஷ^ஸ ந^ஸர^ஸஸ^ஸம^ஸத^ஸத^ஸத^ஸ! க^ஸத^ஸத^ஸவ^ஸய^ஸா^ஸ ல^ஸஹ^ஸஷ^ஸத^ஸஹி^ஸக^ஸரீ^ஸ॥ ௨

த^ஸஸ^ஸதெ^ஸஷ^ஸத^ஸம் வ^ஸர^ஸஜ^ஸம^ஸஹ^ஸம் வ^ஸய^ஸம் ஸ^ஸம^ஸத^ஸா^ஸ ந^ஸப^ஸவ^ஸத^ஸஜ^ஸள^ஸ!

ஸ^ஸதா^ஸ க^ஸத^ஸதெ^ஸத^ஸத^ஸக^ஸள^ஸ வீ^ஸர^ஸள^ஸ ஜெ^ஸவ^ஸத^ஸம் வ^ஸர^ஸம^ஸ ஜெ^ஸவ^ஸரீ^ஸ॥ ௩

க^ஸத^ஸத^ஸநி^ஸக^ஸள^ஸ ல^ஸஹ^ஸஷ^ஸத^ஸய^ஸப^ஸத^ஸள^ஸ வி^ஸஸ^ஸர^ஸதி^ஸத^ஸ த^ஸயொ^ஸய^ஸந^ஸரீ^ஸ!

க^ஸவி^ஸவ^ஸத^ஸய^ஸா^ஸவி^ஸஸ^ஸம^ஸஹ^ஸஷ^ஸத^ஸள^ஸ ம^ஸந^ஸய^ஸா^ஸ த^ஸவி^ஸத^ஸஸ^ஸத^ஸம்॥ ௪

த^ஸள^ஸ ப^ஸய^ஸத^ஸள^ஸ ல^ஸஹ^ஸஷ^ஸத^ஸய^ஸப^ஸத^ஸள^ஸ ஹ^ஸவ^ஸய^ஸம் த^ஸரி^ஸவ^ஸய^ஸம் த^ஸரி^ஸ॥

டி^ஸடி^ஸஸ^ஸர^ஸதெ^ஸ த^ஸத^ஸஸ^ஸத^ஸ ஸ^ஸர^ஸப^ஸா^ஸஸ^ஸதெ^ஸ ஸ^ஸம^ஸஹ^ஸ॥ ௫

த^ஸத^ஸா^ஸஸ^ஸதெ^ஸவ^ஸத^ஸம் வ^ஸண^ஸத^ஸய^ஸதெ^ஸஷ^ஸண^ஸா^ஸ ||ம^ஸத^ஸய^ஸதெ^ஸஜ^ஸஸ^ஸரீ^ஸ॥

வ^ஸஹ^ஸம^ஸவ^ஸஷ^ஸத^ஸஸ^ஸஹ^ஸஸ^ஸர^ஸணி^ஸ த^ஸவ^ஸய^ஸத^ஸம் வ^ஸர^ஸம^ஸ த^ஸவ^ஸஃ ௬

*“பாதி^ஸகூஃ” + “த^ஸதெ^ஸஷ^ஸத^ஸஹி^ஸத^ஸஹ^ஸரீ^ஸ” + “உ^ஸவ^ஸத^ஸஸ^ஸத^ஸம்॥”

||உ^ஸம^ஸதெ^ஸஜ^ஸஸ^ஸரீ^ஸ॥

தம் ஐவ்வா வரவே தள ராவவள வுணுரோமுரே
 ளாவதாஹு லோதாநம் விநாதிததீஹம்
 தஸ்யாயோமுரே வுணு கொ நஸிநஸித வுரோந
 மவதொதாதிவாவம் வரம் களதாஹும ஹி நளம்

[illegible]

கூடுவெடா ஐகுதிடோநாவீதாஐ ஐத்யும்தெ வுமெயி: கூறு
தவயுநதிஹ ஸாணம் நிபநெந ஸோஹிதரீ ||

தொடர்ச்சி

யஷ-பாஜாஸ டி-^{டி}பா ஹ-^ஹதஸ் ^{தி}ஹா தநா ||

சுவாமிநாதர் ராஜரீபுண உஷாஷா ரயாநநந!

வயசீயுநு ஸர்ஸா தாதவது மாத்ராணி ஐங்குதெஃ॥

தவ^வய^ய மாத^தம் ஹ^ஹத^தம் த^ததி^{தி}ய^ய லே^{லே}ஹ^ஹாத^{ாத}நா^{நா}||
க^கஸ^ஸநீ^{நீ}ர^ரம் க^கு[ு]த^தம் க^கா[ா]லீ^{லீ}ம் க^கெ[ெ]ய^யய^யா[ா]ஜே^{ஜே}வெ[ெ]ஸ^ஸரெ[ெ]ண^ண ஹி^{ஹி}||

சுநடி ஹதி விபு தஸுதாவ, ஹதி ராவவ!

ஸ ஹிஷபம் ஸீரோநுதாஹம் வ, ரோஹம் ஹ॥

தலைபாயபிராசுரம் உண்வெண்வெண் உருநயம் வுருநயம்

ஸரிஷ்டா யஜ்ஞவரா நித்யம் தெஷாம் வாஸம் ந விடிதே॥

உவ்வாடி) ரஜநீம் ராஜி! வடுஸி மஹாபாஹு!

பண்ணுபொலுசரிதொழையு ஸஸுரிஷுபாதினெ வபரீ॥

சுவிதராஜேஹ் ஸதெஷு சாமயம் வாணஜாஸ்திரஜேஹ்

ஸாதாஸுக்ருதஜிவாஸு ஹந்தஹவா நஸாதீ!!

தெதஷாஂ ஸஂவடிதாஂ ததததெவாஐீவெ஁ண உகூத஁ஷா।

விஜய வாழ்ச்சி தா ருநயா ஹஷ்டோமநீ ॥

***“சிவசுந்தரி தொடர்வா ஹரிமத் ஸரீராமணம்”

ஐந்து கடி சீலோகத்திற்கும், முநீபாவப்ரகாசிகைஎன்னும் வ்யாக்யாநத்தில், “ப்ராண-அபாந-ஸமாந-உதாந-வ்யாநங்களென்னும் பஞ்சப்ராணங்களையும் பந்தநஞ்செய்து த்யாநநிஷ்ட்டராய்த் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தேவநாதராகிய சிவபெருமான்மனதை மஃமதன் கலக்கிஞன்” என்று தாழ்பர்யம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ராகுலத்துப்பிள்ளைகளிருவர்களும் புண்யமான அவ் வாச்ரமத்தைக் கண்
மிக்களித்து, மஹாத்மாவாகிய அவ் விச்வாமித்தரரைநோக்கி, “ஸ்வாமி! பு
ண்யமான இவ் வாச்ரமம் யாருடையது? இவ்வாச்ரமத்தில் எந்தப் புருஷ
வாஸம்செய்கிறார்! எங்களுக்குக் குதூஹலம் அதிகமாயிருக்கின்றமையா
வ் (இதைக்) கேட்க விரும்புகின்றோம்” (என்னும்) இவ் வாக்யத்தைச் சொ
ன்னார்கள்.

அ
அந்தராமலக்ஷ்மணர்களின் அம் மொழியை (விச்வாமித்தர்)மஹாமுனிவ
கேட்டுச்சிரித்து, “ராம! முன்பு இந்த ஆச்ரமம் யாருடையதாயிருந்த
தோ (அவரைச் சொல்லுகிறேன்); கேள் (என்று அழைத்து) சொல்லத்தொ
டங்கினார்:—

க
“காம நென்று கற்றவர்கள் சொல்லுகிற மம்மதன், (முன்பு) உருவமுடை
யவனாயிருந்தான்.

க
(ஒருக்கால்) இவ்வாச்ரமத்தில் நியமத்துடன் தவம்செய்து ஸமாதியுடன்கூ
டி (பார்வதியை)விவாஹம்செய்து மருத்கணங்களுடன்கூடி (அவளிட
ம்)பொய்க்கொண்டிருக்கும் தேவேசரான சிவபெருமானை (மம்மதன்) அறி
வுகெட்டுக் கலக்கினான் (அதாவது காமமுறச்செய்தான்); மஹாத்மாவான சி
வபெருமானால் ஹும்என்று சொல்லப்பட்டான் (அதாவது நெற்றிக்கண்ணை
ல் கொளுத்தப்பட்டான்)

க
ராகுநந்த! சிவபெருமானது (நெற்றிக்)கண்ணால் கொளுத்தப்பட்டவனா
ன அறிவுகெட்டமம்மதனுடைய தன் சரீரத்தினின்று அவயவங்கள் யாவு
ம் சிதறிவிட்டன.

க
அப்போது, மஹாத்மாவாகிய சிவபிரான் சினந்ததனால் பற்றியெரிந்த அ
ம்மம்மதனது உருஉம் தொலைந்துவிட்டது; ஆதலாற்றான் மம்மதன் உருவம
ற்றவனாயினன்.

க
ராகவ! அம்மம்மதன் அதுமுதற்றான் அங்கன் (அதாவது சரீரமற்றவன்) எ
ன்று பெயர்பெற்றான்; அம்மம்மதன் எவ்விடத்தில் (தனது) அங்கத்தை இழ
ந்தானோ, அவ்விடத்திற்கு அங்கதேசமென்று பெயர்.

க
புண்யமான இவ் வாச்ரமம் அச்சிவபெருமானுடையது; தர்மவிருப்பங்கொ
ண்ட இம் முனிவர்கள் வெகுகாலமாய் அவரது சிஷ்யர்கள்; அவர்களுக்கு நித்
யமும் பாபம் கிடையாது.

க
ராம! அழகனே! பாபத்தைப்போக்குகின்ற (கங்கை ஸரயூ என்னும்) இர
ண்டுநதிகட்கும் நடுவிலுள்ள இவ்விடத்தில் இன் நிரவு இருப்போம்; நாளை
யதிரும் நாம் (கங்கையைத்) தாண்டுவோம்.

க
புருஷோத்தம! (நாம்) எல்லோரும் ஸ்நானஞ்செய்துவிட்டு ஜபங்களையு
ம் ஹோமங்களையும் செய்துமுடித்து சுத்தர்களாய், புண்யமான (ருஷிகளி
ன்) ஆச்ரமத்திற்குப் போவோம்.”

க
அங்கு (அவ்விச்வாமித்தர்)ராமர்லக்ஷ்மணர்என்னும்) அம்முவரும் பேசி
க்கொண்டிருக்க, முனிவர்களானவர்கள், தவத்தால்தூரத்திலிருப்பதையும் நி
யம்படியான (ஜ்ஞாநக்)கண்ணால் அறிந்து, (அவர்களிடம்) மிக்க அன்புகொ
ண்டு மயிர்க்கூச்சடைந்தார்கள்.

அர்க்கயம் பாத்யம் முதலான அதிதிபூஜையெல்லாம் (முன்பு) விச்வாமித் த்ரருக்குச் செய்து, பிறகு அதிதிபூஜைமுதலானவற்றை ராமலக்ஷ்மணர்களு க்குச் செய்தார்கள். கக

அந்த ருஷிகள் (அவ்விச்வாமித்த்ரரிடத்தினின்று கேட்கவிசாரம்முதலா ன)பூஜைபெற்று (ஸத்)கதைகளால் ஸந்தோஷப்படுத்தினார்கள்; ஊக்கங்கொ ண்டி (அவரவர்களின்)சக்திக்குத்தக்கபடி ஸந்த்யையை(ச்செய்து) ஜபம்செ ய்தார்கள். உ௦

அப்போது, அங்குவலிக்கும் நல்லொழுக்கமுள்ள முனிவர்களால் (அவ்விச்வாமித்த்ர-ராம-லக்ஷ்மணர்கள்)கூடவே அழைத்துக்கொண்டுபோகப்பட் டு, அந்தக் காமனைத்தவிர்த்தசிவபெருமானது ஆசிரமத்தில் ஸுகமாக வாஸ ன்செய்துகொண்டிருந்தார்கள். உக

தர்மாத்மாவான விச்வாமித்த்ர மஹாமுனிவர், அநிஸௌந்தர்யமுள்ள ரா ஜபுத்த்ரர்களிருவர்களையும் அழகான கதைகளைச்சொல்லி ஸந்தோஷப்படுத் தினார். உஉ

இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

பிறகு விடியற்காலம் இருள்நீங்கவும் (அதாவதுஸூர்யோதயமாகவும்), ப கைவர்களை அடக்குவீக்கும்ராமலக்ஷ்மணரிருவரும், திருக்கடமைகளைச்செய் துவித்தமாயிருக்கும் விச்வாமித்த்ரரை முன்னிட்டிக்கொண்டு, (கங்கா,நதியி ன் கரைக்கு வந்துசேர்ந்தனர். க

பின்பு, மிக்கஉக்ரமாய்வரதங்களைச்செய்த மஹாத்மாக்களாகிய அம் முநி வ ரனைவரும், நல்ல ஓடத்தை அருகிற்கொண்டுநிறுத்தி, விச்வாமித்த்ர ரைநோக்கி, “தேவரீர் ராஜபுத்த்ரர்களையுங்கூடஅழைத்துக்கொண்டு ஓடத்தி ல் ஏறவேண்டும்; ஸுகமாக வழியைக் கடக்கவேண்டும்; காலதாமஸம் வே ண்டாம்” என்று சொல்லினர். ங

விச்வாமித்த்ரரும், அப்படியே என்று சொல்லி, அந்த ருஷிகளுக்கு மரியா தைசெய்துவிட்டு, அந்தராமலக்ஷ்மணர்களோடு கூடி, (அந்தஓடத்தில்ஏறி க்கொண்டு,) ஸமுத்ரத்தைநோக்கிச்செல்லும் (கங்கா)நதியைத் தாண்டத்தொ டங்கினார். ச

பிறகு, ராமர் (தமது)தம்பியோடு கூடி (ஓடமேறி) ஜலத்தின் நடுவில் வ ந்து(கொண்டிருக்கும்போது), அலைகள்ஒன்றோடொன்றுஅடித்துக்கொள்வ தனால்மேன்மேலும்அதிகப்படும் ஒரொலியைக் கேட்டார். ரு

“ஒன்றோடொன்றுமோதிக்கொள்ளும் ஜலத்தின் இப் பெரிய கோஷம் எ ன்ன (எங்கிருந்துவுண்டாகின்றது?)” என்று, நதியின்நடுவில் ராமர் (விச்வாமித்த்ர)மஹாமுனிவரைக் கேட்டார். சு

தர்மாத்மாவாகியவிச்வாமித்த்ரர், ராகவனான மொழிகேட்டு குதூஹல த்துடன்கூடி, அவ் வொலியின் உண்மையைச் சொன்னார்:— எ

“ராம! புருஷோத்தம! கைலாஸபர்வதத்தில் ப்ரஹ்மாவினால் மனதினால் ஸ ருஷ்ட்டிக்கப்பட்டதான ஒருஸரஸ் (இருக்கிறது); ஆதலால் இது, மாக ஸ ஸரஸ் (என்று சொல்லப்படுகிறது). அ

வடும் வாடித் தயா தியும் நிவெடி கூஸிகா துஜெ
ரெகுகுணியொம் வஸாடிசுவடும் தியிகிபாபே ||

கக

தாரம் ஸநிநு வுபாபு சுயாலிரலிரஜபநீ
யாஹுஜெவநநு ரேஷயஸெ ஸலாஹிதா ||

௨௦

தவாலிலிராநீதா ருநிலிஸுவ தெதஸஹ
நுவம நுஸுவம் தத துக்ரோஸ்ர வேபெ ததா ||

௨௧

யாலிரலிராநீதா நுவாதஜெ
பாபாஸயபேதா களஸிகொ ருநிவஹவம் ||

௨௨

துபொவிம்ஸம் ஸமடும் ஸலாவும்.

வதகவிடும் ஸமடும்.

ததம் வுஹாத விஜெகூதாஹிகேரிநஜெ
ரிஸாஜிதம் வுரஸுத நுராவீரரேவாமதள ||

க

தவ ஸவெடி ரெஹாதாநொ ருநபஸுஸிதவ தா ||
வஸாபு ஸஹம் நாவ விஸாஜிதயாவ் வம ||

ருராவதம் ஹவாநாவ ராஜவத் தவரஸுத
ரிஹம் மஹ வநாதம் ராவருத் *காவவிவபடும் ||

௩

ரிஸாஜிதஸ்யெ துக்ர தாநுஷீநலிவருஜெ வ
ததார ஸஹிதஸாஹாரம் ஸரிதம் ஸாமரஜரே ||

ச

ததஸ்ரஸ்ராவ வெஸபேதீஸரஜி தவயிடதே
யுரேயே தொயவ ஸஹ ராரி க்ருபஸா ||

௩

சுய ராஜேஸரிநயெ வவ ஹ ருநிவஹவரே
வாரிணா ஹீஜேநஸு கிரிபம் துரேவொ யுநி ||

௬

ராவவஸு வவம் ஸுத்ர களதருஹஸரேநிதே
சுயபாபாஸ யபேதா தஸு ஸஷஸு நிஸயரே ||

௭

கெகொஸவவதெ ராரி! ரெஸா நிதிடதம் ஸர
வ ஹணா நரஸாடிரு! தெநெடி ரேநஸம் ஸர ||

௮

††“நுவஸம்ஸெ ஸுவரே.” §“ஹாணாஸ்ரவேபெ.” *கா
வஸுபெபடும்.” †“வபடும்.”

ப்ராஹ்மாவின்னுடைய (மாநஸ) ஸரசிலிருந்து விழுகின்ற பாபத்தைப்போக்கு
ஸரயூநதி, ஸரசிலிருந்து உண்டாகிறபடியால் ஸரயூ என்று சொல்லப்படுகிற
; அது அந்த ஸரசிலிருந்து பெருகுகிறது; அயோத்தியையைச் சுற்றி
வருகிறது. க

ராம! (அந்தஸரயூநதி,) கங்கையில் வந்துவிழுகிறது; இது அதன் ஜலவேக
தாலுண்டாகிய பெருங் கோஷம்; ஊக்கத்துடன் (இவ்விரண்டுநதிகட்கு
நமஸ்காரம் செய்.” க௦

மிக்கதார்மிகர்களான அந்தராமலக்ஷ்மணர்க ளிருவர்களும், அவ்விரண்டுந
கட்கும் நமஸ்காரம் செய்து, (கங்கையின்) தென்கரை சென்று, மெல்ல
மெல்ல நடந்துப்போனார்கள். க௧

இக்ஷ்வாகு குலத்திற்பிறந்த மஹாராஜபுத்தரரான அந்தரா ர், அங்கு ஜநஸ
சாரமில்லாமல் பயங்கரமாயிருக்கும் ஒருவந்தைக்கண்டு, (விசுவாமித்தர) ம
ஹாமுநிவரைக் கேட்டார்:—க௨. “ஸ்வாமி! இவ் வநமானது, வருந்தியு

புகழுடியாததாய், சிவ்வண்டுகளின் கூட்டங்களால் ஒலிக்கப்பெற்றதாய், பய
கரங்களான கொடியம்ருகங்களாலும் பயங்கரமாய்க் கூச்சலிடும் கள்ளிக்கா
கைகளாலும் நிறைந்ததாய், க௩. பயங்கரமாயும் விகாரமாயும் கூச்சலிடும்

பலவகைப்பறவைகளாலும் சிங்கம்புலிபன்றி என்னுமிவைகளாலும் யா
னகளாலும் நிரம்பியதாய், க௪. வெவ்வேல் ஆச்சாமருது என்னும் வருஷ

களாலும் வில்வம் எட்டிபா திரி என்னும் வருஷங்களாலும் இலந்தைமரங்க
ளாலும் நிரம்பினதாயிருக்கின்றதே! பயங்கரமான இவ் வநம் என்னபெயரு
ளது?” க௫

மஹாப்ரபாவமுள்ள விசுவாமித்தர மஹாமுநிவர், அந்தராமரைநோக்கி
சொன்னார்:— க௬?

“குழந்தாய்! காகுத்ஸ்த்த! பயங்கரமான இவ் வநம் யாருடையதோ அவ
ன் (சொல்லுகிறேன்) கேள்: க௭

புருஷோத்தம! (இங்கு,) மலதம் கருசம் என்னும் இவ் விரண்டுதேசங்க
, முன்பொருக்கால் தேவலோகம் போல் அழகாய்ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவைக
ளாய், (தநதாந்யங்களால்) நிரம்பினவைகளாய் இருந்தன. க௮

ராம! முன்பு, வருத்ராஸ-ரணைவதஞ்செய்யும்போது இந்த்ரனுக்குப் ப்ராஹ்
மஹத்தியுண்டாய், பாபமும் பசியும் உண்டாயின. க௯

தேவர்களும், தபோதனர்களான ருஷிகளும், அந்த இந்த்ரணை (அநேகபு
ன்யதீர்த்தங்களில்) ஸ்நாநஞ்செய்வித்து, (மந்த்ரங்களால்பரிசுத்தங்களான) க
லசதீர்த்தங்களால் (மறுபடியும்) ஸ்நாநஞ்செய்வித்து, அவனைப் பாபத்தினின்
று நீக்குவித்தார்கள். க௧௦

பிறகு, இந்த்ரனுடைய சரீரத்திலுண்டான பாபத்தையும் பசியையும் இ
வ் பூமியில் ஒழியும்படி செய்து ஸந்தோஷ மடைந்தார்கள். ௨௦

ப்ரபுவாகிய இந்த்ரன் (அவ்வாறு) பாபமும் பசியும் தோலைந்து சுத்தனாகு
ம்போது மிகக்களித்தவனாய், “இந்தத் தேசங்கள் எனது பாபத்தை ஒழித்த
னவால், (தநதாந்யங்களால்) நிறைந்து, ‘மலதம், கருசம்’ (என்று) உலகத்தில் ப்
ரவலித்தி பெறவேண்டும்” (என்று, இத்) தேசங்கட்கு வரம் கொடுத்தான். ௨௧

புத்திமானான இந்த்ரன் அவ்வாறு (இத்தேசங்கட்கு வரங்கொடுப்பதைத் தேவர்கள் கண்டு, 'நல்லது நல்லது (அப்படியே ஆகவேண்டும்)' என்று அந்த இந்த்ரனைநோக்கிச் சொல்லினர்.

பகைவர்களை யடக்கும்ராம! (அதனால்) இம் மலத கருச தேசங்கள் மெருகாலமாய் தநதாந்யங்களால் நிரம்பி (ஐநங்கள்)களித்திருந்தன.

பிறகு சிறிது காலத்திற்குப்பின், தாடகையென்னும் ஒருயக்ஷப்பெண், மனைத்தபடி ரூபங்கொள்ளவல்லவளும், பிறக்கும்பொழுதே ஆயிரயானை மூள்ளவருமாய்ப் பிறந்தாள்; புத்திமானான ஸந்தனுக்கு மனைவியானாள்.

அவளுக்கு, இந்த்ரபராக்ரமமுள்ள மாரீசனென்னும் ஒருராக்ஷஸப் பிள்ளை பிறந்தான்.

பருத்தகைகளையுடையவனாய், பருத்தமுகத்தையுஞ்சரீரத்தையுமுடையவனாய், மஹாவீர்யமுடையவனாய், பயங்கரமானரூபமுடையவனுள்ள (அந்தப்) பெரிய ராக்ஷஸன், எப்பொழுதும் ஐநங்களைப் பயப்படுத்துகிறான்.

ராகவ! கொடியசெய்கையுள்ள தாடகை, இம் மலத கருச தேசங்களை எப்பொழுதும் பாழ்பண்ணுகிறாள்.

அவள்தான், இதோ ஒன்றரையோஜனைத்தூரத்தில் வழியைத் தகைத்துகொண்டு வாஸஞ்செய்கிறாள்; எந்தவழியில் தாடகையின் வநம் (இருக்கிறதோ) அந்தவழியாலே (நாம்)போகவேண்டும்.

கொடியசெய்கையுள்ள இத்தாடகையை, எனதுசொற்படி உனதுபுஜபந்தம் கொண்டு ஒழி; முன்போலவே இத்தேசத்தை ஒருபத்ரவமுமில்லாததாக்கச் செய்.

ராம! இவ்விடமானது, கோரரூபமும் வெல்லமுடியாதவல்லமையுமுற்ற யக்ஷப்பெண்ணானதாடகையால் பீடிக்கப்படுகிறபடியால் இப்படிப்பட்ட இவ் விடத்திற்கு ஒருவனும் வர முடியவில்லை.

இவ்விடம் இவ்வாறு கோர வநமானதையும் யக்ஷப்பெண்ணானதாடகையினால் நிர்ஜநமாகச்செய்யப்பட்டதையும் பற்றிய வரலாற்றைமுற்றும் உனக்குச் சொல்லவிட்டேன்; ஸகலவுபத்ரவமும் இன்றும் நில்லாமல்நடந்துகொண்டேயிருக்கிறது."

இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

பிறகு, ஆன்சிங்கமான ஸ்ரீராகவரூர், மஹாப்ரபாவமுள்ள அந்த (விச்வாமித்தர்)முறிவருடைய உத்தம வாக்யத்தைக் கேட்டு, அம்முறிவரைநோக்கி, "மஹாமுனிவரே! யக்ஷர்கள் அல்பபலமுள்ளவர்களென்று எல்லோருஞ்சொல்லுகிறார்களே! (யக்ஷர்களிலும்)பெண்ணானதாடகை, யாதுகாரணத்தால் ஆயிரயானை பலத்தைத் தார்க்கின்றாள்?" (என்னுமிந்த) இன் சொல்லைச் சொன்னார்.

"(இத்தாடகை,) மிக்கபலமுடையவளாக ஆணதற்குக்காரணமின்னதென்பதை (சொல்லுகிறேன்) கேள்" (என்று ஸ்ரீராமரை அழைத்து) விச்வாமித்தர் (இம்)மொழியை யுரைத்தார்:—

ஸாயு ஸாயிதி தம் ஷெவாம் வாகஸாஸநிஷ்புவநீ |
ஷெஸஸ்ய வகுஜாம் தாம் ஷெஷா க்யுதாம் ஸகெருண யீதீதா || ௨௩
ஸதள ஜநவடிள ஸீதள ஷீவட்காஹிரிநிதி!!
ஹாஸு கரஹுஸாஸு ஷேதள யநபாநுதீ || ௨௪
ஸுவிதய காமஸு யகூ ஹெ காரிசுவிணீ |
யம் நாமஸஹஸுஸு யாரயநீ *தஜாஹுஹதீ ||
தாடகாநாநி ஹும் தெ ஹாயடா ஸுநஸு யீதீதம் || ௨௫
ஹீயொ ராக்ஷஸம் வஹெதா யஸுரம் ஸக்யவராக்யுரீ || ௨௬
யுதவாஹுரீ ஷேஹாலீயெடா விஹுஹாஸு தநம் ஷேஹாநீ |
ராக்ஷஸொ ஹெஹவாகாரொ நித்யம் தூஸயதெ வுஜாம் || ௨௭
ஜிள ஜநவடிள ஷீநித்யம் விநாஸபதி ராவவ!!
ஹாஸு கரஹுஸாஸு தாடகா ஷுஷுஹாரிணீ || ௨௮
ஸபம் வநாந || ரீவாபட வஸத்யுயயட்யொஜநெ |
த வனவ : ஷு மநுஷம் தாடகாயா வநம் யதீ || ௨௯
ஸவாஹுஹைஹிரித்ய ஜஹீராம் ஷுஷுஹாரிணீரீ |
நீயொமாஹிதீ ஷேஸம் கஹுரம் நிஷுணகம் வஹம் || ௩௦
ந ஹி கஸிரிதீதீ ஷேஸம் ஸகெருத்யாமநுஷீஷுஸரீ |
யகூதிணு வொரயா ராநி! உதாஹிதீஸஹுயா || ௩௧
வனததெ ஸவடீராவூதம் யஹெதஜாரஹுணம் வநரீ |
*யகூரொஹாஹிதம் ஸவடீஷுரவி ந நிவதடதெ || ௩௨
உதஹிபுஸம் ஸமூஃ ஸரீவஹம்.

வஜ்ஜவிஹம் ஸமூஃ.

கய தஸ்யாஹுயெயஸு ஷேநெவஹநிஷுதரீ |
ஸுதா வஹுஹுஸாஹுதஹம் வுத்யுஹாவ ஸஹாம் மிரரீ ||
கஹு வீயடா யயஹ யகூரம் ஸுருயதெ ஷேநிஹுஹவ!!
கயம் நாமஸஹஸுஸு யாரயத்யுஹொ வஹரீ || ௨
விஸாரிதெதாஹு வீஹக்யம் ஸுணம் யெநவஹொதூரா || ௨௧

*“தயாஹுஹதீ.” †“தஸ்யாம்.” ‡“ஷேஹாலீஷுடீ.”
§“வீர.” ||“ரீவாஹி.” ††“ந மநுஷரீ.” **“யகூரொஹாஹிதம்”
தநரீ.” ††“யயா.”

வரதாநகரத் வீயடும் யாரயதுவனா வையே ||
 பஞ்சபுராவீநஹாயகூஸுகெதுநடூரி வீயடவாநீ |
 சுநவத்யுஸூஹாநாரம் ஸ உ தெபெ ரிஹதவம் ||
 விதாரிஹ *ஸூ ஸூவீ தஸுஸு யகூவதெஸுதா |
 கூநாரதம் டிடின ராரி! தாடகாநாநாநாநாநா ||
 டிடின நாமஸஹஸு ஸு †வயம் வாலுராம் விதாரிஹம் |
 ந தெவ வுது யகூய டிடின ஸூ ஹா ரிஹாயஸாம் ||
 தாம் து ‡ஜாதாம் விவபுதீம் ருருவயளவநஸா லிநீரீ |
 டீஸகபுபுதாய ஸூபுநாய டிடின ஹாயடாம் யஸுவிநீரீ ||
 கஸுவிதய காலஸு யகூதீ வுதுஜாயத |
 ரோநீயம்நாநா டிடினபுஷ்டம் யஸூவாபுரகூஸைவதீ ||
 ஸூநெ து நிஹதெ ராரி! ஸாமஸுரீஷிஸதரீ |
 தாடகா ஸஹ வுருதுண ப்ரயஷ்டயிதாரிஹதி ||
 ஹகூயடும் ஜாதஸுராரி மஜுதீ ||ஸாலுயாவத |
 சூவததீம் து தாம் டிடினா சுமஸுர ஹவாநுஷி ||
 ராகூஸதம்ஹஜெஸுதி ரோநீயம் யூஜிஹார ஸம் |
 சுமஸுரீ வரகீசு டிடினாடகாரிவி ஸவ்வாநீ ||
 வுருஷாஜீ ரிஹாயகூதீ விரடுவா விகுதாநநா |
 டிடின ருருவம் விஹாயாய டாரூணம் ருருவரீஷு தெ ||
 லெஸஷா ஸாவகூதாரிஷ்டா தாடகா க்ரூயரீருமிடதா |
 டெஸரீதாடியதெநமஸுராரி தம் ஸூஹரீ ||
 ஹநாம் ராவவ! டிடினபுதாம் யகூதீம் வரகீசாரூணாரீ |
 மொஸு ரஹணஹிதாயடாய ஜஹி டிடினவராகூராரீ ||
 ந ஹெநாம் ஸாவஸஸுஷ்டாம் கஸுரிடுதஹதெ வுராரீ |
 நிஹதம் த்ரிஷ்டு மொகெஷ்டு தாரீதெ ரவூநநநா ||
 ந ஹி தெஸீவபகூதெ யுணா காயடா நரொததி |
 வாதுவடூணு டிடினாஹிதாயடாய கதடூயம் ராஜிஸருநாநா ||

*“ஸ்ர.” †“வயம் தஸுராம்.” ‡“கூநாரீ.” §“ஜஜி.” “வஜி.”
 ||“வாலுயாவத.” ||“ஹிதம் ககீட கதடூயரீ.”

“(இத்தாடகை,) ஸ்த்ரீயாயிருந்தாலும் (ப்ரஹ்மா)வரம்கொடுத்ததனாலாகி
பல பராக்ரமங்களைத் தரிக்கின்றாள்.

முன்பொருக்கால், மிக்கபராக்ரமமுடையவனாய் ஸுகேதுவென்னும் பெ
ரியயகூன் இருந்தான்; நல்லொழுக்கமுள்ள அந்தயகூன், பிள்ளையில்லாம
ல் பெருந் தவம் புரிந்தான்.

ப்ரஹ்மா வந்து மிகவும் ஸந்தோஷித்து, அந்த யகூராஜனுக்குத் தாட
கையென்னும் ஒருபெண்மணியை (வரங்)கொடுத்தார்.

பெரும்புகழ்பெற்றவராய், (எல்லாவுலகங்கட்கும்)பாட்டனாராயுள்ள ப்
ரஹ்மா, இத்தாடகைக்கு ஆயிரயானை வலுவையும் கொடுத்தார்; (அந்த)யகூ
னுக்கு, பிள்ளையைமாத்திரம் கொடாமலேபோய்விட்டார்.

பிறந்து மிக்கபுகழ்பெற்று நாளுக்குநாள்வளர்ந்துவரும் அத்தாடகை
யை (நல்ல)அழகோடும்யௌவனப்பிராயத்தோடுங்கூடிவிளங்குகையில், (அ
வளதுதந்தையாகியஸுகேது,) ஜர்ஜனென்பவனுடையபிள்ளையாகிய ஸு
ந்தனென்பவனுக்குப் பார்வையாக (விவாஹஞ்செய்து) கொடுத்தான்.

பிறகு சிறிது காலஞ்சென்றபின்பு, யகூப்பெண்ணுன தாடகை, மாரீசனெ
ன்னும் வல்லவனுன ஒருபிள்ளையைப் பெற்றாள்; அவன், சாபத்தால் ராகு
ஸனாய்விட்டான்.

ராம! ஸுந்தன் (அகஸ்த்யரால்) ஹதனாய்விடுகையில், அத் தாடகை (தன
து) பிள்ளையையும் கூட்டிக்கொண்டு, அகஸ்த்ய மஹர்ஷியைப் பீடிக்க நினை
த்தாள்; அவள் பெரியபரபரப்புடன்கூடி கர்ஜித்துக்கொண்டு, அந்தஅகஸ்த்
யரை விழுங்கிவிட எதிர்த்தோடினாள்.

அவள் ஓடிவருவதை அவ் வகஸ்த்ய மஹர்ஷி கண்டு, “(நீ)ராகுஸனாய்
ப்போய்விடவேண்டும்” என்று மாரீசனைச் சபித்தார்.

அகஸ்த்யர் மிக்ககோபங்கொண்டு, “(நீ) மனிதனைத்தின்பவளும், விகா
ரமானரூபமுடையவளும், விகாரமானமுகமுடையவளும் பிரமாண்டமானய
கூழியும் (ராகுஸத்தன்மையுள்ளவளும்) ஆக ஆய்விடவேண்டும்; இனி, இந்
த ரூபத்தை விட்டு உனக்குக் கோரமான ரூபம் உண்டாகவேண்டும்” (எ
ன்று) தாடகையையும் சபித்துவிட்டார்.

அத் தாடகை, (அவர்)சாபம்பலித்ததனல்பொறுமைகொண்டு கோபம்மேலி
ட்டு அகஸ்த்யரிருந்த இந்த நல்ல விடத்தைப் பாழ்பண்ணினாள்.

ராகவ! கொடியசெய்கையுடையவளாய், மிக்ககோரமானரூபமுடைய
வளாய், பொல்லாவல்லமையுடையவளாயுள்ள யகூப்பெண்ணுன இத்தாட
கையை, கோக்களுக்கும்ப்ரஹ்மணர்களுக்கும்நன்மையுண்டாகும்பொருட்
டு (நீ)வதஞ்செய்யவேண்டும்.

ரகுந்தந! சாபம்பெற்ற இத்தாடகையைக் கொல்ல உன்னை யொழிய ஒ
ரு புருஷனும் மூவுலகங்களிலும் வல்லவனாயில்லை.

புருஷோத்தம! ஸ்த்ரீயைக்கொல்வதைப்பற்றி உன்னால் அருவருப்பு கொ
ள்ளத்தகுந்ததன்று; நான்குஜாதிகளுக்கும்நன்மையுண்டாவதற்காய் (செய்
யவேண்டியகாரியம்) ராஜகுமாரனால் அவச்யம்செய்யத்தகுந்தது.

(ஒருகார்யம்) க்ரூரமாயிருந்தாலும், க்ரூரமல்லாததாயிருந்தாலும், பாத்த மாயிருந்தாலும், அபவாதத்தோடுகூடினதாயிருந்தாலும், (ஜநங்களைப்) பாதுகாக்கும் ஸத்புருஷனால் ஜநங்களைப்பாதுகாக்கும்பொருட்டு அவச்யம்செய்யத்தகுந்தது.

காகுத்ஸ்த்த! அரசாளஇழிந்தவர்களுக்கு, இது எப்பொழுதுஞ்செய்யவேண்டிய ஒருதர்மம்; அதர்மத்தைவிடாததாடகையை (அவச்யம் நீ) வதம்செய்யவேண்டும்; தர்மமோ இவளிடத்தில் கிடையாது.

அரசே! (ராம!) முன்பொருக்கால் விரோசநென்பவனுடையபெண்ணைய மந்தரையென்பவளை, பூமியை நாசஞ்செய்ய எண்ணங்கொண்டதனால் இந்தான் வதைத்தான் (என்னுங்கதையும்) ப்ரவித்தமாயிருக்கிறதன்றோ! க்ராம! முன்பு, ப்ருகுவுக்குப்பத்ரியும் சுக்ரனுக்குமாதாவுமான ஒருஸ்தீர், ரேபிடிவாதமாய் லோகத்தில் இந்தரணைஇல்லாமல்செய்துவிடவேண்டுமென்று எண்ணினதனால், விஷ்ணுவினாலும் கொல்லப்பட்டிருக்கிறான். ௨௦

ராஜபுத்தர்! இன்னும், மஹாத்மாக்களான இப்படிப்பட்ட அநேக ஸத்புருஷர்களால், அதர்மத்தில்மிகவும்பற்றிய பலஸ்தீர்கள் வதஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள்; (ஆதலால், இந்தத்தாடகையை நீ அவச்யம் வதஞ்செய்யவேண்டும்)."

இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம்.

மஹாராஜபுத்தராய், ஸத்யஸங்கல்பராயுள்ள ராகவனார், தைர்யமாய் (விச்வாமித்தர்)முநிவருரைத்த மொழியைக் கேட்டு, அஞ்ஜலிபத்த ராய் (முநிவருக்கு) பதில்சொன்னார்:—

"தந்தைசொல்லுக்குமேன்மையுண்டாகும்பொருட்டு, தந்தைசொற்கட்டளைப்படி, விச்வாமித்தார்சொல்லும் சொல் ஸந்தேஹமின்றி உன்னால் செய்யத்தகுந்தது என்று, அயோத்த்யையில் குருக்களின்நடுவில், பிதாவாகிய மஹாத்மாவான தசரதரால் யான் கட்டளையிடப்பட்டேன்; அவர்சொல் அவமதிக்கத்தகாது.

தந்தையின் சொல்லைக் கேட்டு (இருக்கின்ற) அந்த நான் ப்ரஹ்மநிஷ்ட டரானஉமது நியமநத்தால் மிக்கநன்மையான தாடகையின்வதத்தைச் செய்கிறேன்; ஸந்தேஹமில்லை.

கோக்களுக்கும்ப்ராஹ்மணர்களுக்கும்நன்மையுண்டாகும்பொருட்டும், அளவிடமுடியாதப்ரபாவமுடைய உமக்கும் இத் தேசத்திற்கும் ஸுகமுண்டாகும்பொருட்டும் உமது சொல்லைச் செய்ய வித்தனாயிருக்கிறேன்."

சத்ருக்களைத்தபிக்கச்செய்யும்ஸ்ரீராகவர் இவ்வாறு சொல்லி, வில்லின்நடுவில் உறுதியாய்ப்பிடித்து, திக்குக்களிலெங்கும்பெரியகோஷமுண்டாகும்படி உக்ரமான நானேற்றுமோசையைச் செய்தார்.

தாடகையின்வநத்திலிருப்பவர்கள், அந்த சப்தத்தால் மிகவும்நடுங்கிவிட்டார்கள்; தாடகையும் அவ்வொலியினால் ப்ரமித்து மிகவுங்கோபங்கொண்டாள்.

ஸ்ரீ ராமாயண வாங்குண உக-ஸதம்.

६४

புலம்ஸிநுபுலம்ஸம் வா ப்ரஜாரக்ஷணகாரணாத்

தகம் வா ஸொஷம் வா சுத்யம் ரக்ஷதா ஸதா॥

௧௭

2) வாழ்நியுக்கா நானென்று யதேஸ்வரநாதன்!

பெரியா ஐஹி காசுத! யெடு^வ ஹ^வஸா ந விடிதெ॥

५२

சுயதெ ஹி வாஸா ஸக்யா விரொவநஸ ரதாம் நயவ!

புயிவீம் ஹநுஜிவநீம் சிநராஜேஸநிபதஃ ||

கக

உருநாவி வுராரா நாசி! ஸ்ரீமதுபெ ^த *ஸ்ரீயவதா

திருநெல்வேலி மாவட்டம் காவல்துறை நிருபரிடம்

உரு

தெய்வநாயகம் நமசிவாய! நமசிவாய! நமசிவாய! நமசிவாய! நமசிவாய!

பெருநிரதாநாயெழு + ஹதாஃ வுரூஷஸதெஃ ||

25

பஞ்சவிம்ஸம் ஸமத் ஸதோஷம்.

മുഖം: ൧൦൦.

நெவ்வுநகரீஸம் ஸ்ரீமதா : நரவராதஜி:

வவஃ ப்ராஜ்ஜிவஃகுதா வ து^யவா வ தீ^யயவ தஃ॥

85

தாவது நநிஷி-ஸாதி தாவது நமளரவாத்.

புநம் களசிக்ஷெஸ்தி கத^வது^வவிஸாஜயா ||

தஞ்சாவூர் பொது நாயாண்டியை உறுதுணை!

தா டிஸாபெநாஹம் நாவஜெயம் ஹி தஹஃ॥

五

ஸாஹம் விதம்வயம்: ஸுதா ஸாஸநாஹவாழிநம்.

சிஷ்நாதி ந ஸநெநஹஸாடகாவயித தஜிஃ॥

84

ராஷா, ராஜாண ஹி தாயுடைய **செஸ்ஸாஸாஸா ஸாவாய உ

வெவ்வாவு, செய்வு வுநம் சுத-ரஜை-தஃ॥

⑮

வழிகாட்டும்படி யுள்ளபடியே, எல்லா மனங்களிலும்

பாஸவகிருராதீவ ௦ ஐஸஸஸெநநாடியந^௪ ||

நந ஸிஷந வித ஸாஸாடகாவநவாஸிநஃ।

புகா உஸுஸுஜுஜா தெந ஸஸெந ஜோஹிதா॥

67

*“வதிவதா” †கருத்துவம் ஐயுறுதெ:—“ஹநுவ”ஃ வு

மெஷா தடுதலை, தலாபெநாம் வுணாம் துக்ஷா ஜிஹி உமாவஸு

நபவ." † "நபவவரா தஜிஃ." § "பிஹாபிதிஃ." || "சஹபிஃ."

‘‘യോക്കുശ്യം.”

அரக்கியானவவள் அவ் வொலியை யுற்றுக் கேட்டு மிக்ககோபங்கொண்
அவ்வொலியுண்டான விடத்திற்கு வேகமாய் ஓடினாள். அ
மிகவும்பருத்துயர்ந்து விகாரமானரூபமும் முகமுமுடையவளாகி கோப
கொண்டு அவ்வாறு ஓடிவரும் தாடகையை அந்த ராகவர்கண்டு, லக்ஷ்ம
னரோக்கிச் சொன்னார்:—

“லக்ஷ்மண! பயங்கரமும் விகாரமுமான இந்த யக்ஷப்பெண்ணின் சரீர
தைப் பார்; இதைக் கண்டதனால் தைர்யசாலிகளின் ஹ்ருதயங்களும் கலங்
விடும்.

மாயையென்னும் வலுவொன்று, வெல்லமுடியாதவளாகியுள்ள இத்தா
கையை இப்பொழுது காதுதுனிமூக்கறுந்தவளும் திரும்பியோடுகிறவளு
கச் செய்கிறேன்; பார்.

ஸ்தீர்ஸ்வபாவத்துடன் கூடியிருப்பதனால் இவளைக் கொல்ல நான் இஷ்டம்
படவில்லை; ஆதலால், இவளுடைய (கை)வலுவையும் (கால்)நடையையும் (மு
த்து) நாசம் செய்து விட்டால் போதும் என்று எனக்கு அபிப்பிராயம்.” கஉ
இவ்வாறு ராமர் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதற்குள், தாடகை மிக்ககோப
கொண்டு இரண்டுகைகளையும் உயரவெடுத்துக் கர்ஜித்துக்கொண்டு ராம
ரோக்கியே எதிர்த்தோடினாள்.

ப்ரஹ்மர்ஷியாகிய விச்வாமித்தரரும், அவளை ஹும் என்று மிரட்டி விட்
து, “ராகுலத்துப்பிள்ளைகளிருவர்களுக்கும் மங்களமும் ஜயமும் உண்டா
வேண்டும்” (என்று) சொன்னார்.

அத் தாடகை, புழுதியைப் பயங்கரமாய் வாரியிறைத்து, முஹூர்த்தகால
ம் ராகவர்களிருவர்களையும் மிகுந்த புழுதியென்னுமிருளால் ஒன்றுந்தெ
யாமற் செய்து விட்டாள்.

பிறகு, (கண்ணுக்குப் புலப்படாமையாகிற) மாயையைக் கொண்டு பெரு
பெருத்த கற்களை மழைபோல் ராகவர்களிருவர்கள்மீதும் எறிந்தாள்; பின்
து, ராகவரும் கோபங்கொண்டார்.

அத்தாடகையெறியும் பெரும் கற்களையெல்லாம், ராகவனார் (தமது) பா
ணவர்ஷத்தால் தடுத்துப் பொடிபொடியாயித்து, (அவள்) ஓடிக்கொண்டிரு
க்கும் போது (அவளது) கைகளைப் பாணங்களால் அறுத்துத்தள்ளிவிட்டார்.

பிறகு, கைகள் அறுந்து கிளைத்து அருகில் மிக்ககர்ஜனஞ்செய்துகொண்டிரு
க்கும் அத்தாடகையை, ஸுமித்ரையின்புத்தரான லக்ஷ்மணர் கோபங்கொ
ண்டு காதுதுனிமூக்குகளறுந்தவளாகச் செய்து விட்டார்.

தக்கூணமே யக்ஷியானவவள் நினைத்தரூபங்கொள்ளவல்லவளாயிருந்ததை
ப்பற்றி மாயையினால் ரூபங்களை அநேகவிதங்களாகச் செய்து மறைந்து, (ரா
மலக்ஷ்மணர்களை) மனங்கலங்கச்செய்கிறவள் போல், பயங்கரமாய் மழை
பொழிவதுபோற் கற்களைக்கொண்டெறிந்து திரிந்து கொண்டிருந்தனள்.

பிறகு, அந்தராமலக்ஷ்மணர்களின்மீது, கற்களென்னும் மழை நாற்புற
த்தும் பொழிவதை மிக்கவொளிபெற்ற விச்வாமித்தரர் கண்டு, இம் மொழி
யை யுரைத்தார்:—

“ராம! (இவள் விஷயத்தில் இதுவரையில்) நீ தயைசெய்தது போதும்; மாரூபங்கொண்டு யாகங்களுக்குவிக்கந்ஞ்செய்யும் இக் கொடியயக்ஷிதாடகை இனி மாயையினால் கொழுத்துவிடுவள். உக?

ஸந்த்யாகாலம் உண்டாகப்போகிறது; அதற்குள்ளவே இவளை வதந்நெய்; ராக்ஷஸர்கள் ஸந்த்யாகாலத்தில் வெல்லமுடியாதவர்க ளாகிறார்கள்.” உஉ?

இவ்வாறு (விச்வாமித்தரரால்) சொல்லப்பட்ட அந்தராகவர், கற்களைக்கொண்டொற்புறத்துமெறியும் யக்ஷப்பெண்ணை அத்தாடகையை மறைவிலிருப்பதையுங்கண்டுபிடித்துக்கொண்டுவரும்படியான சப்தவேதநமென்னும்பாணம் தமக்குத்தெரியுமென்பதைக் காட்டி (அதாவது அந்தபாணத்தைப் பரையோகித்துப் பிடித்திழுத்துவரும்படிசெய்து, அவளை எங்கும்போகவொட்டாமல்) பாணங்களால் தகைந்துவிட்டார். உஉ?

(மறைந்திருத்தலாகிற)மாயாபலத்துடன்கூடியிருந்த அத்தாடகை (ராகவனான)பாணஸமுஹங்களால் தகையப்பட்டு மிக்ககர்ஜநஞ்செய்துகொண்டிருந்த ராமரையும் லக்ஷ்மணரையும் நோக்கி ஓடிவந்தாள். உச?

இடியிடிப்பதுபோல் (இறைந்துகொண்டு) ஓடிவரும் மிக்கவல்லமையுடைய அத்தாடகையை மார்பில் (ராகவனார்) ஒருபாணத்தால் அடித்தார்; அவள், (கீழே)விழுந்தாள்; மாண்டாள். உரு?

கோரூபமுடைய அத்தாடகையை மாண்டவர்களாக தேவேந்தரனும் தேவர்களும் கண்டு, “நல்லது நல்லது” என்று காகுத்ஸ்த்தரைப் புகழ்ந்தார்கள்.

பின்பு, ஸஹஸ்ரநேத்ரானை இந்த்ரனும் வானவ ரனைவரும் மிக்கமகிழ்ச்சிகொண்டு, விச்வாமித்தரரைநோக்கிச் சொல்லினர்:— உ௭?

“விச்வாமித்தர முனிவரே! உமக்கு மங்களம் (உண்டாகவேண்டும்); இக் காரியத்தால், இந்த்ரனுடன் தேவர்களின் கூட்டங்கள் (யாங்கள்) எல்லோரும் ஸந்தோஷமடைந்தோம்; ராகவரிடத்தில் (உமக்குண்டான) ஸ்நேஹத்தை (நீர்)வெளியிடவேண்டும். உஅ?

அந்தணரே! (விச்வாமித்தரரே!) ஸத்யமானபராக்ரமமுடைய உகளாய், (உமது)தபோபலத்தால்ஸம்பாதிக்கப்பட்டவைகளாயுள்ள ப்ருசாச்வரென்னும் ப்ராஜாபதியினுடைய பிள்ளைகளாகிய அஸ்தரங்களை ராகவருக்குக் கற்பியும்.

ப்ராஹ்மண! நீர் அழைத்துவந்திருக்கிற இந்த்ரமார், உம்மிடமிருந்து (இந்த அஸ்தரங்களை யெல்லாம் பெறுவதற்குத் தகுந்த) பாத்ரமாயிருக்கிறார்; தேவர்களின் பெரிய கார்யமும் ராஜபுத்தரரால் செய்யவேண்டியிருக்கிறது (ஆதலால் ராமருக்கு இந்த அஸ்தரங்களை யெல்லாம் சீக்க்ரமாகக்கற்பியும்).” உ௦?

தேவர்களெல்லோர்களும் இவ்வாறு சொல்லி விச்வாமித்தரரைக் கௌரவித்துக் களித்து, வந்தபடித் திரும்பிப்போனார்கள்; பிறகு (ஸாயம்)ஸந்த்யாகாலம் உண்டாயிற்று. உக?

பிறகு, தாடகையைவதஞ்செய்ததனால்களிக்கும் (விச்வாமித்தர்)மஹாமுனிவர் ப்ரீதியடைந்து, ராமரை உச்சி மோந்து, “அழகனே! ராம! இன் றிரவு இங்கு இருப்போம்; நாளையதினம் காலையில் எனது அந்த ஆச்ரமஸ்த்தானத்திற்குப் போவோம்” (என்னும்) இவ் வாக்யத்தைச் சொன்னார். உஉ?

தாசரதியானவர் விச்வாமித்தர் சொல்லக் கேட்டுக் களித்து அந்தத் தாடகையின் வந்தத்தில் ராத்திரிமுழுதும் ஸுகமாக வாஸஞ்செய்தார். உச?

சமம் தெ வுணயா ராஜி! வாடுவெஷா ஁ஷாபாரிணி||

பஜிவிவகரீ யகத் பாரா வபுதி ராயயா||

உகற

யபுதாம் தாவடுவெஷா பாரா ஸநா புவதபுதெ||

ரகூம்ஸி ஸநாக்காடுஷா ஁யபுஷாணி ஹவநி வெ||

உஉற

உதுகஸு ததா *பகத்ஸிவபுஷா ஹிவஷுதீரீ||

உஸபுபகஸுவெயிதம் தாம் ராராய ஸஸாயடுகெ||

உஈற

ஸா ருபா ராஜாடுஷா ராயாவஸிநிதா||

ஸி஁பா வகாகுதம் யகூணம் ய விநெ஁ஷி||

உசற

தாபாவதநீம் வெடுந விசு ராநாஸிநீரீவ||

ராரெணாரஸி விவாய ஸா பவாத ரோர ய||

உருற

தாம் ஹதாம் லீஸைபாஸாம் ஁ஷா ஸாரவதிஸுதா||

ஸாயம் ஸாயிதி காகுதம் ஸாராய ஸிவகுஜிதநீ||

உசுற

உவாய பரபீதம் ஸஹஸாக்கம் பாரநாரம்||

ஸாராய ஸிவபு ஸஹஸா விஸாரிதயோஸுயநீ||

உஎற

஁டுநெ! களஸிக! ஹபு தெ ஸெநாஸிவபு ரோஷணாம்||

தொஷி தாம் கடுணாடுநெ ஸெஹம் ஁ஸபு ராவவெ||

உஅற

புஜாவதெரீ புஸாஸஸு பாதாநதுவராகுரீநீ||

தவொவஹு தாநஹநாவவாய நிவெயி||

உகற

பாதஹகுதஸு தெ ஸஹஸுவாநம்மடுந புபுதம்||

கதபுபு ய ரீஹதபு ஸாராணாம் ராஜிஸகுநா||

ஈஐற

ஹவ஁கா ஸாராஸிவபு ஹஸா ஜமயபுயாமதரீ||

விஸாரிதம் புபாரஸுத; ததஸநா புவதபுதெ||

ஈகற

ததொ ஁நிவரம் ஸீதஸாடகாவடுதொஷிதம்||

஁யிபு ராஜி஁வாஸாய ஹம் வநநிஸுலீதீ||

ஹஹபு ராஜிம் ராஜி! வஸிஸி ஸஹஸபுநம்||

ஸம் பவாதெ மரிஷாஸிஸுதாஸிபெ஁ம் ரி||

ஈஈற

விஸாரிதவம் ஸுதா ஹஸா ஁ஸாரயாதஜிம்||

உவாஸ ராஜிம் தத தாடகாயா வடுந ஸவரீ||

ஈசற

*“பகத் ஸஸவபுஷிவிபுஷுதீரீ.” †“கூஸாஸஸு” ‡“வபுதம்.” §“பகுஜிதா.”

சூகூஸாவம் வநம் தவ தவநெவ ததாஹநி||
 ராஜீயம் *விவஸூஜ யயா நெவதூரயம் வநதீ||
 நிஹதூ தாம் யகூஸம் தாம் ஸ ராஜீ||
 ப்ரஸஸூஜாநஸூரஸிஹஸநெஹம்||
 உவாஸ தவநெநிநா ஸநெஹவ
 ப்ரஹாதவெதாம் ப்ரதிவெயூஜாநம்||
 ஷயிம்ஸம் ஸமயம் ஸஜாவம்.

௩௩௨

௩௬௨

ஸப்தவிம்ஸம் ஸமயம்.

சூய தாம் ராஜநீஸூஜ விஸூஜிதெ ரஹாயஸாம்||
 ப்ரஹஸூ ராவவம் வாசூஜாவா யயாராகூரதீ||
 வரிதெஹாஜஸி ஹஜ் தெ ராஜவத! †ரஹாயஸாம்||
 ஸீதூ வரயியா யுகெதா டிஜாஜிஸூணி ஸவபூஸம்||
 டெவாஸூரமணாநாவி ஸமநவெடாரமாதவி||
 நெயரதிதாநஸஹாஜிள வஸீகூதூ ஜயிஷூவி||
 தாநி டிவூநி ஹஜ் தெ டிஜாஜிஸூணி ஸவபூஸம்||
 டிணவகூம் ரஹஜிவ் தவ டிவூஜாநி ராவவ||
 யபூவகூம் ததெ வீர! காவகூம் தநெயவ வ||
 விஷுவகூம் தயாதூமநெநிஸூ தநெயவ வ||
 வஜீஸூம் நரஸூஹ! நெஸவம் ஸநெயவம் தயா||
 சுஸம் ப்ரஹஸூரநெஸவ நெஸவீகூவி ராவவ||
 டிஜாநி தெ †ரஹாவாஹா! ப்ராஹஜிஸூநெதரீ||
 மஜெ டெ நெயவ காகூத! ரொடீஸூரிவநீ உஹ||
 ப்ரஜீவெ நரஸூடி நெ! ப்ரயஜாநி நூவாதஜி||
 யபூவாஸஜிஹம் ராஜி! காவவாஸம் தநெயவ வ||
 வாஸம் வாரூணஜிஸூம் வ டிஜாஜிஹஜிநெதரீ||
 சுஸநீ டெ ப்ரயஜாநி ஸூஹாஜெ டு ரவம்நநந||
 டிஜாநி வாவம் நெவநாகஜிஸூம் நாராயணம் தயா||
 சூநெயஜிஸூம் டியிதம் ஸிவரம்நாஜி நாஜிதம்||
 வாயவூம் ஸீபூயநம்நாஜி டிஜாநி வ தவாதவ||
 சுஸம் ஹயஸூரநாஜி சூளஜிஸூம் தநெயவ வ||
 ஸகிஜயம் வ காகூத! டிஜாநி தவ ராவவ||

௧

௨

௩௩

௩௬

௬௨

௭௨

௮௨

௯௨

௧௦௨

௧௧௨

*“ஸூவஸூஜ.” †“ரஹாயஸாம்.” ‡“ரஹாவாத.” §“ப்ரஜீஜி.”

அவ் வரமும் அன்றைய திருத்திலேயே உபத்ரவங்களெல்லாமொழிந்து, கு
பேரனது உத்யாநவநம் போல் அழகாய் விளங்கிற்று. ௩௫?

அந்த ராமர் யகூப்பெண்ணை அத்தாடகையை வதஞ்செய்து, தேவ-வி
த்தக்கூட்டங்களால் புகழப்பட்டு அவ்வநத்தில் (விச்வாமித்தர்) முரிவரோடு கூ
டவே (ஸுகமாக) வாஸஞ்செய்தார்; ப்ராதிகாலமானவுடனே (விச்வாமித்த
ரால்) எழுப்பப்பட்டார். ௩௬?

இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

பிறகு, பெரும்புகழ்பெற்ற விச்வாமித்தர் அன் நிரவுமுழுதும் (ஸுகமா
க) இருந்துவிட்டு, (மறுநாள்,) களிப்பினாலாகிய புன்சிரிப்புடனே ராகவ
ரைநோக்கி இனிய தோரின்மொழியை யுரைத்தார்:— ௩௭

“பெரும்புகழ்பெற்றவனே! ராஜபுத்தர்! மிகவும் ஸந்தோஷித்தவ னானே
ன்; நல்ல ப்ரீதியோடு கூடி எல்லா அஸ்தரங்களையும் உனக்குக் கொடுக்கிறே
ன்; மங்களம் (உண்டாகுக). ௩௮

கந்தர்வ-உரகர்களுடன்கூடிய சத்தருக்களாயுள்ள தேவாஸுகணங்களை
யும் எந்த அஸ்தரங்களால் அடக்கி ஒடுக்கி யுத்தத்தில் ஜயிப்பாயோ அப்படி
ப்பட்ட ஸகல திவ் யாஸ்தரங்களையும் உனக்குக் கொடுக்கிறேன்; மங்கள
ம் (உண்டாகுக). ௩௯

ராகவ! வீர! சிறந்த திவ்ய தண்டசக்கரத்தையும், தர்மசக்கரத்தையும், காலச
க்கரத்தையும், அத்யக்ரமான விஷ்ணுசக்கரத்தையும், இந்த்ரா ஸ்தரத்தையும்,
உனக்குக் கொடுக்கிறேன். ௪௦

புருஷோத்தம! ராகவ! மஹாபாஹோ! வஜ்ரா ஸ்தரத்தையும், சிவனுடை
பதான மஹாகுலத்தையும், ப்ரஹ்மசிரஸ்என்னும் அஸ்தரத்தையும், ஐஷி
கமென்னும் அஸ்தரத்தையும், சிறந்த ப்ரஹ்மா ஸ்தரத்தையும் உனக்கு
க் கொடுக்கிறேன். ௪௧

காகுத்ஸ்த்த! புருஷோத்தம! ராஜபுத்தர்! பளபளவென்று ஜ்வலிக்கின்
ற “மோதகி, சிகரீ” என்கிற பெயருள்ள இரண்டு கடைகளையும் கொடுக்கி
றேன். ௪௨

ராம! தர்மபாசத்தையும், காலபாசத்தையும், மேலான வருண பாசத்தையு
ம், வருண ஸ்தரத்தையும் இஷ்ட்டனை நான் தருகிறேன். ௪௩

ராகுநந்த! சுஷ்காசநியையும், ஆர்த்ராசநியையும், பைநாகாஸ்தரத்தையு
ம், நாராயணஸ்தரத்தையும் தருகிறேன். ௪௪

பாபமற்றவனே! ப்ரியமான ஆக்நேயம், சிகரம், ப்ரவித்தியுண்டாக்குவதா
ன் வாயவ்யம் என்னும் அஸ்தரங்களையும் உனக்குத் தருகிறேன். ௪௫

காகுத்ஸ்த்த! ராகவ! ஹயசிரஸ்என்னும் அஸ்தரத்தையும், க்ரௌஞ்சம்எ
ன்னும் அஸ்தரத்தையும், (விஷ்ணுசக்தி, ருத்ராசக்தி என்னும்) இரண்டுசக்தி
களையும் உனக்குக் கொடுக்கிறேன், ௪௬

அஸ்ரர்கள் தரிக்கின்றவைகளான கங்காலம், கோர முஸலம், காபாலம், கங்கணம் என்பவைமுதலிய அஸ்த்ரங்க ளெல்லாவற்றையும் தருகிறேன்.

பெருங்கைபடைத்தவனே! ராஜபுத்தர்! வித்யாதரர்களைத்தேவதையாகவுடையதாய், அஸ்த்ரங்களிற் சிறந்ததாயுள்ள நந்தநமென்னும் நல்லவாஸையம் கொடுக்கிறேன். க௩௨

ராகவ! ப்ரியமான காந்தர்வம், மாநவம், ப்ரஸ்வாபந-ப்ரசம்நங்கள், ஸௌரம் என்னும் அஸ்த்ரங்களையும் கொடுக்கிறேன். க௩௩

புருஷோத்தம! ராஜபுத்தர்! பெரும்புகழ்பெற்றவனே! தர்ப்பணம், சோஷணம், ஸந்தாபந-விலாபநங்கள், மதநம், மிக்கவலியதான கந்தர்ப்பதயிதம், ப்ரியமான பைசாசம், மோஹநம் என்னும் அஸ்த்ரங்களையும் (கொடுக்கிறேன்) பெற்றுக்கொள்;க௩௪. ஆண்சிங்கமே! மஹாபலமுடையவனே! ராஜபுத்தர்னே! தாமஸம், ஸௌமநம், வெல்லமுடியாத ஸம்வர்த்தம், மௌஸலம் என்பவைகளையும்,க௩௫. மஹாபாஹுவே! ஸத்யம், சிறந்த மாயாதரம், சத்ருக்களின்பலத்தைஇழுத்துவரும் பயங்கரமான தேஜஃப்ரபம் என்னும் அஸ்த்ரங்களையும்,க௩௬. சிசிரமென்னும் ஸௌம்யாஸ்த்ரம், ஸுதாமநம்என்னும் த்வஷ்டாவின் அஸ்த்ரம், பயங்கரமாயுள்ள சீதேஷுவென்னும் மாநவாஸ்த்ரம் ஆகிய இவைகளையும் (பெற்றுக்கொள்). க௩௭

ராம! மஹாபாஹோ! ராஜபுத்தர்! நினைத்தபடிரூபங்கொள்ளவல்லவைகளாய், மஹாபலமுடையவைகளாய், பரமகம்பீரங்களாயுள்ள (ப்ருசாச்வபுத்தர்களான) இந்தஅஸ்த்ரங்களை சீக்கரமாகவே பெற்றுக்கொள்.” ௨௦௮

(விச்வாமித்தர்)மஹாமுநிவர் சுத்தராய்க் கிழக்குமுகமாக நின்றுகொண்டு, அப்பொழுது, சிறந்த மந்த்ரஸமுஹத்தை நல்லபீதியுடனே ராமருக்குக் கொடுத்தார். ௨௦௯

ப்ராஹ்மணரானவிச்வாமித்தர், தேவர்களுக்கும் கிடையாத அஸ்த்ரங்களையெல்லாம் அப்பொழுது ராகவருக்குக் கற்பித்தார். ௨௧௦

புத்திமானான அவ் விச்வாமித்தர் முநிவர் (அவைகளையெல்லாம் ராமருக்குக்கொடுத்து மந்த்ரங்களை) ஜபிக்கும்போது (அந்த) சிறந்த *அஸ்த்ரங்கள் யாவும் ராகவனார்அருகில்வந்து நின்றன. ௨௧௧

அப்போது, (ப்ருசாச்வபுத்தர்களான அந்த *அஸ்த்ரங்கள்) யாவும் களித்து கைகளைக்கூப்பிக்கொண்டு ராமரைநோக்கி, “ராகவ! இதோ மேலானமஹிமைபொருந்தியயாங்கள், உமக்கு ப்ருத்யர்களாய்விட்டோம்” (என்று) சொல்லின. ௨௧௨

காகுதஸ்த்தரும், (அச்சொல்லைசரியென்று) ஏற்றுக்கொண்டு (அவைகளைக்) கையினால் துடைத்துக்கொடுத்து, “(யான்)மனதில்நினைக்கும்போது என்னிடம் (நீங்கள்)வந்துசேரவேண்டும்” என்று அவைகளுக்குக் கட்டளையிட்டார். ௨௧௩

பிறகு ராமர் மனங்களித்து மஹாதேஜஸ்சைப்பெற்று, விச்வாமித்தர் மஹாமுநிவரை ஸேவித்து, புறப்படத் தொடங்கினார். ௨௧௪

இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

*இங்கு “அஸ்த்ரங்கள்”என்பதற்கு “அஸ்த்ராபிமானிகளானதேவதைகள்”என்று கருத்து.

ஜாமும் சீமஸும் வெவாரும் காவாமுய கண்களீ	
ராமநுஸுராயா யாநி டிதாடுதே தாநி ஸவபுஸம்	௧௨௨
வெடியாரும் சீமாவும் உ நநநம் நாநி நாநிதம்	
விருதம் சீமாவாஹோ! டிதாநி உ நபுவாதஜி!	௧௨௩
நவபுஸம் டிதம் சீமாவும் நாநி நாநிதம்	
புஸாவநபுஸநெ டித *ஸளரம் உ ராவவ!	௧௨௪
புஸம் சொஷணம் வெவ ஸநாவநவிதாவநெ	
புதம் வெவ டுயபுஷம் கநவபுடிதம் தயா	
பெசாவஸம் டிதம் சீமாவும் நாநி நாநிதம்	
புதம் நரஸாடிபுதம்! ராஜபுத! சீமாயஸம்!	௧௨௫
தாஸம் நரஸாடிபுதம்! ஸளநம் உ சீமாவம்!	
ஸவதம் வெவ டுயபுஷம் சீமாவும் உ நபுவாதஜி!	௧௨௬
ஸதஸம் சீமாவாஹோ! தயா சீமாயாரும் வரநீ	
வாரும் தெஜிபுதம் நாநி வரதெஜிபுதகஷணநீ	௧௨௭
ஸளராவும் ஸிஸிரும் நாநி தவாரும் ஸுதாநிதம்	
ராமணம் உ ஸவஸாவி ஸீதெஷம் சீமாவும்	௧௨௮
புதாநாநி! சீமாவாஹோ! காரிபுதபாநவாவயாநீ	
புதாவண வரதெஜிபுதம் கதிபுதெவ நபுவாதஜி!	௧௨௯
ஸிதஸம் புதாபுதம் ஸுதா ஸுதா ஸுதா ஸுதா	
புதா ராமாய ஸுதா தெதா சீமாவும் துதநீ	௧௩௦
ஸவபுஸம் ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
தாநுஸாணி தாநி தெதா ராவவாய நபுவாதஜி	௧௩௧
புததஸம் சீமாவும் விஸாநிதஸம் யீதம்	
புத தஸம் சீமாவும் ஸுதா ஸுதா ஸுதா ராவவநீ	௧௩௨
புதா ஸுதா சீமாவும் ராநி புதா ஸுதா	
புதா ஸுதா வரதெஜிபுதம் கிதாஸவ ராவவ!	௧௩௩
புதா ஸுதா உ காகுதம் ஸுதாவும் உ வானிநா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௩௪
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௩௫
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௩௬
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௩௭
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௩௮
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௩௯
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௪௦
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௪௧
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௪௨
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௪௩
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௪௪
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௪௫
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௪௬
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௪௭
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௪௮
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௪௯
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	
புதா ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா	௧௫௦

ஸவபுஸம் ஸுதா தெதா தெதா தெதா தெதா தெதா ||

சுஷாவிம்ஸம் ஸம. 40.

புதிதமுண்டு ததொழஸாணி *புஹுஷ்டவநஸுமரி:
மயநெவ +வ காசுதொ விஸாதிதயோவ, வீத^ஸ||

முஹீதாஸொஸி ஹவநுராயஷ்டம்: டஸுரெரவி:
சுஸாணாம் தஹிதாதி ஸஹாரம் சிநிவஹவ!||
வனவம் ப்ருவதி காசுதொ விஸாதிதொ சிஹாசிநி:
ஸஹாரம் வுஜஹாராய யுதிதாநுதஸுமரி:||

ஸத்யவநம் ஸத்யகீதிடம் யுஷம் ரஹஸெவ உ||
புதிதாரதரம்நாசி பராஜம்பலிவாஜம்பலி^ஸ||

மகாசக்திவிஷிள நெவ வுஷநாஹஸுநாஹகள:
சுராசுதஸதவகள உ சஸுஷ்டுஸதொசுரள||

வஷநாஹசிஹாநாஹ சுநுநாஹஸுநாஹகள:
ஜோதிஷம் சுஸநம் நெவ நெநராஸுவிசிதாவஹ||

யொமநுரஹரிசுள உ நெசுத்யுஸசிநி தயா:
[ஸுமிவடாஹம்சிஹாஹாஹம்நிஷ்டுஷுலிவிடரஹிஸுயா:]

ஸாமிபுஷ்டாஸீ யுதிதாஸீ வுதிதாநுமிரஸுயா||

வித்யஸனநெவ வித்யுதிதகாராவஹ||

சுரவீரசுரம் நெவ யநயாநுள உ ராவவ!||

காசிநிவம் காசிநிவம் நெஹநம் சாரணம் தயா:

ஜிபிசும் ஸவடநாஹம் உ ஸநாநவரணம் தயா||

ஹஸாஸுதநயாநாசி! ஹஸராநாசிநிவணம்:

புதீத சிசி ஹம் தெ பாசுதொதொஸி ராவவ!||

வாஸிதெவ காசுதம்: புஹுஷ்டநாநுராசுநா:

[ஜிபாஹ சிநுசாரிம் தெ வுஸ தஸுஸு ராவவலி:]

சிவஹாஸுர சிநிஹாஸு சிநிதிபிநஸுஸுஷா||

கெவிசுஷாரஸுஷாஸாம் கெவிசுஷாஸாஸுயா:

உநாகுஸுஷாஸாம் கெவிதஹாஸுலிவஸுயா||

ராசிம் ப்ராஸுயொஹதொ ப்ருவநயாரஹாவிணம்:

ஹெஸ நரஸாசுதொ! ஸாயி கிம் சுரவாசி தெ||

சாநஸாம் காயகாஸெஷு ஸாஹாயம் நெசுரிஷுயா:

மதிதாதிதி தாநாஹயெஷம் ரவம்நநம்||

*“புஹுஷ்டம் பராசிம் வஸாநம்.”

†“ஸ காசுதம்.”

‡“ஸுராஸுரெம்.” §“ரஹிவாஸு.”

இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

பின்பு, புறப்படும்ஸமயத்தில் காகுத்ஸத்தர், சுத்தராய் அவ்விச்வாமித்தரிடமிருந்து அஸ்த்ரங்களைப் பெற்று மிக்ககளித்து, விச்வாமித்தரரை நோக்கி, “ஸ்வாமி! மஹாமுநிவரே! (தேவரீரிடமிருந்து) யான் அஸ்த்ரங்களைப்பெற்று, தேவர்களாலும் வெல்லமுடியாதவனாய்விட்டேன்; (இப்பொழுது தேவர்கற்பித்துக்கொடுத்த) அஸ்த்ரங்களின் உபஸம்ஹாரமந்தரத்தை (பெற) விழும்புகிறேன்” (என்று) சொன்னார். உ

காகுத்ஸத்தர் இவ்வாறு சொல்லவும் உடனே நல்லொழுக்கமுள்ள விச்வாமித்தர் மஹாமுநிவர் மிக்கஸந்தோஷமடைந்து, சுத்தராய், ஸம்ஹாரமந்த்ரங்களைச் சொல்லத்தொடங்கினார்:—ந. “ரகுலத்துப்பிள்ளாய்! ராகவ! ஸத்யவத், ஸத்யகீர்த்தி, த்ருஷ்ட, ரபஸ, ப்ரதிஹாரதர, பராமுக, அவாங்முக,ச. லக்ஷாக்ஷ, விஷம, த்ருடநாப, ஸுநாப, தசாக்ஷ, தவக்தர, தசசீர்ஷ, சதோதர,நி. பத்மநாப, மஹாநாப, தூந்துநாப, ஸுநாப, ஜ்யோதிஷ, க்ருசந, நைராச்ய, விமல,சு. யோகந்தர, ஹரித்ர, தைரயப்ரசமந, [சுசிர்பாஹு, மஹாபாஹு, நிஷ்குலி, விருசி,] ஸார்சிர்மாலி, த்ருதிர்மாலிந், வருத்திமத், ருசிர,எ. பித்ரய, ஸௌமநஸ, விதூத, கர, கரவீரகர, தந, தாந்ய,அ. காமரூப, காமருசி, மோஹந, மாரண, ஸுநம்பக, ஸர்வநாப, ஸந்தாந, வரணங்கள் என்னும்பெயர்பெற்றவைகளுக்கும், ப்ருசாச்வருடையபுத்தரர்களும், ஜ்வலிக்கின்றவைகளும், நினைத்தருந்தரிக்கஸமர்த்தங்களான ஸகல(ஸம்ஹார)மந்த்ரங்களையும் எனின்டயிருந்து பெற்றுக்கொள்; உனக்கு மங்களம் (உண்டாகுக); (இவைகளைப்பெறுவதற்குத்தகுந்த) பாத்ரமரீ யிருக்கிறாய்.” க௦

காகுத்ஸத்தர், களித்த மனதுடனே “அப்படியே” என்று (பெற்றுக்கொண்டார்) [மந்த்ரங்களை யெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டார்; அம்மந்த்ரங்கள் ராஜவர்ஸமீபத்தில்வந்து நின்றன.] க௦௧

ச்லாக்க்யமாய்ஜ்வலிக்கும்தேஹமுள்ளவைகளும், அழுத்தமுள்ளவைகளும், களிப்பைவிளைப்பவைகளுமானவைகள் சில அனலைநிகர்த்தவைகளும், சில புகையை நிகர்த்தவைகளும், சில சந்த்ரஸூர்யர்களைநிகர்த்தவைகளும், சில வணங்கிகைகூப்புதலுடன்கூடியவைகளுமாய், கைகளைக்கூப்பிக்கொண்டிராமரைநோக்கி, “புருஷோத்தம! இதோயாங்கள் (காத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்; யாங்கள் உமக்கு என்ன செய்யவேண்டும்? தயைசெய்துகட்டவேண்டியிடவேண்டும்” என்று மதுரமாய்ச் சொல்லின. க௧

“ஸமயத்தில், (யான்)மனதில்நினைத்தமாத்ரத்தில் (நீங்கள்வந்து) எனக்கும் ஸாஹாய்யம் செய்யவேண்டும்; (இப்பொழுது நீங்கள்) இஷ்டப்பட்டபேராய்வரலாம்” என்று அவைகளேநோக்கி ரகுநந்தர் சொன்னார். க௧௨

பிறகு, அவைகள், “அப்படியே ஆகட்டும்” என்று ககுத்ஸத்தகுலத்துப்ப ள்ளையான ராமரை அழைத்துச் சொல்லி, ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, வந்த டிப் போய்விட்டன.

[பிறகு ககுத்ஸத்தகுலத்திலவதரித்து (அந்த)ரகுலத்தாரைக்களிக்கச் செய்தும் ஸ்ரீமானான அந்த ராமர் ப்ரஹ்மநிஷ்ட்டரான விச்வாமித்தரருடைய யமரத்தால் அந்த உபஸம்ஹார மஹா மந்த்ரங்களை முற்றும் மிக்கஸந்தோவ த்துடனே அந்த லக்ஷ்மணருக்கும் சொல்லிக்கொடுத்தார்.]

அந்த ராகவரும் அம்மந்த்ரங்களையெல்லாம் நன்றாய்க்கற்றறிந்து, பிறகு ழியில்போய்க்கொண்டிருக்கும்போது, விச்வாமித்தர மஹாமுநிவரைநோ கி வணக்கமாய் (இந்த) இன் சொல்லைச் சொன்னார்:—

“இதோ இங்கே பர்வதத்தின் ஸமீபத்தில் மேகங்களைநிகர்த்து, அழகா க்கூவும் நானாவித பக்ஷிகளும் ம்ருகங்களும் நிறைந்து, வெகு மனோஹர ம், கண்காட்சியாய் வருஷஸமுஹம் காணப்படுகின்றதே! இ தென்ன? (இ) தைக்கேட்க) எனக்குக் குதூ ஹலம் அதிகமாயிருக்கின்றது!

மஹாமுநிவரே! மயிர்க்கூச்சைவிளைக்கும்(பயங்கரமான) பெருங்காட்டி ருந்து வெளியில்வந்துவிட்டோம்

(இந்த) இடம் இவ்வாறு ஸுகமாயிருப்பதனால் (இது ஓராச்ரமமாகவே ருக்கவேண்டுமென்று) அறிகிறேன்; இது யாருடைய ஆச்ரமம்? எல்லா ற்றையும் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்?

மஹாமுநிவரே! கொடியசெய்கைகொண்டு அந்தணர்களைவருத்தும் துர த்மாக்களான அந்த (ராக்ஷஸப்) பாலிகள் உமது யாகத்திற்கு விக்கநஞ்செ ய வந்த இடம் (எது)?

ஸ்வாமி! உமது அந்த யஜ்ஞம்நடக்கும் இடம் எது? பேரறிவுபெற்ற ரே! உமது அந்த யாக கார்யத்தை யான் ரக்ஷிக்கவேண்டிய இடம் எது? ர க்ஷஸர்களை யான் வதஞ்செய்யவேண்டிய இடம் எது? ப்ரபுவே! முநிச்ே வ்ஷ்ட்டரே! இதை முற்றும் யான் கேட்க விரும்புகிறேன்.”

இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

***இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

மஹாப்ரபாவமுடைய அந்தராமர் (மதுஷ்யபாவனைகொண்டு, ஒன்றும் ரியாதவர்போல்) அவ்வநத்தைப்பற்றியவரலாற்றைச் சொல்லும்படிகேட்க மஹாப்ரபாவமுடைய விச்வாமித்தரர் சொல்லத் தொடங்கினார்:—

“மஹாபாஹுவே! ராம! இங்கு, தேவர்களிற்சிறந்தவராய்ப் ப்ரபுவாயு ள விஷ்ணுவானவர், (உலகத்திற்கு)தவமும்யோகமும்கைகூடும்பொருட்டு நேக வர்ஷங்களாய் அநேகயுகங்களாய்ப் பெருந்தவம்புரிந்து வாஸஞ்செ யுகொண்டிருந்தார்.

ராம! இது, மஹாத்மாவான வாமநருடைய பூர்வமான ஆச்ரமம்; பெருந் வமுடையகாச்யபர் இங்கு (தவத்தின்) லித்தியைப்பெற்றதனால், (இ து) “லித்தாச்ரமம்” என்று ப்ரலித்தமாய்ப்பெயர்பெற்றது.

சுய தெ ராஜோஜிந குதா வாவி வு டுக்கிணரீ^{சு}!

வனவலிவிதி. காசு^{சு} த^{சு}கா ஜம^{சு}ய^{சு}யாமதரீ^{சு}||

கடு

ததஸு^{சு} ராஜி^{சு} காசு^{சு} தஸாஸநா^{சு} ஹவாஜிந^{சு}!

கூ^{சு}ணாய உ தாநவ^{சு}தாநராஸாந^{சு} வு^{சு}நநந^{சு}||

ஸ^{சு}ஹாராந உ ஸ^{சு}ஹ^{சு}ஷ^{சு} ஸ்ரீ ஜா^{சு}ஸு^{சு}ஸெ ந^{சு}வெடியத^{சு}]

ஸ உ தாநாவவொ ஜாதா விஸா^{சு}ரித^{சு} ஜஹாஜ^{சு}மிரீ^{சு}!

ம^{சு}நெவாய ஜயார^{சு} ஸகூ^{சு} வ^{சு}நஜெ^{சு}வீத^{சு}||

கசு

கி^{சு}நெதநெவஸஜாஸ^{சு} வ^{சு}தஸு^{சு}விடி^{சு}ராத^{சு}!

வ^{சு}கூ^{சு}ஷ^{சு}ண^{சு}ரிதொ வாதி வர^{சு} கள^{சு}த^{சு}குஹ^{சு}ஹ^{சு} ஹி ரெ||

ஜ^{சு}ஸ^{சு}நீய^{சு} ஜ^{சு}மா^{சு}கீ^{சு}ண^{சு} ஜ^{சு}நெராஜி^{சு}கீ^{சு}வ உ

நாநாவ கா^{சு}ரெ^{சு}ஸகூ^{சு}நெவ^{சு}த^{சு}நா^{சு}நெராஜ^{சு}தரீ^{சு}||

கஅ

நிஸு^{சு}தா^{சு} ஸ ஜ^{சு}நி^{சு}ஸு^{சு}ஹ! காநாராஜொ^{சு}ஜஹ^{சு}ஷ^{சு}ணாத^{சு}||

கஅஉ

க^{சு}நயா^{சு} தவ^{சு}ஜா^{சு}ரி ஜெ^{சு}ஸஸு^{சு} ஸ^{சு}வ^{சு}வ^{சு}தயா||

ஸவ^{சு} ஜெ^{சு}ஸ^{சு} ஹ^{சு}வ^{சு}நஸு^{சு}ரா^{சு} ஜெ^{சு}ஜ^{சு} தி^{சு}ஜ^{சு}ரீ^{சு}!

கசுஉ

ஸ ஜாவா யத தெ வாவா^{சு} ஸ^{சு}ஹ^{சு}வா ஜ^{சு}ஷ^{சு}வாரிண^{சு}||

தவ யஜெ^{சு}ஸு^{சு} வி^{சு}வாய ஜ^{சு}ரா^{சு}தா^{சு}நொ ஜஹாஜ^{சு}நெ^{சு}||

உ௦உ

ஹ^{சு}வ^{சு}ந^{சு} *தஸு^{சு} கொ ஜெ^{சு}ஸஸா^{சு} யத தவ யாஜி^{சு}கீ||

ரகூ^{சு}தி^{சு}தவ^{சு} கி^{சு}யா^{சு} ஸ^{சு}ஹ^{சு}நயா^{சு} வ^{சு}ய^{சு}ரா^{சு} ராகூ^{சு}ஸா^{சு}!

வ^{சு}ன^{சு}த^{சு}தவ^{சு} ஜெ^{சு}நி^{சு}ஸு^{சு}ஹ! ஸ்ரா^{சு}த^{சு}ஜி^{சு}வா^{சு}ஜ^{சு}ஹ^{சு} ஸ^{சு}ஹொ||

உஉ

சுஷா^{சு}வி^{சு}ஸ^{சு} ஸ^{சு}ம^{சு}ஜ^{சு} ஸ^{சு}ஜாவ^{சு}.

வ^{சு}ன^{சு}கொ^{சு}ந^{சு}தி^{சு}ஸ^{சு} ஸ^{சு}ம^{சு}ஜ^{சு}.

சுய தஸு^{சு}வ^{சு}ஜெ^{சு}யஸு^{சு} த^{சு}உ^{சு}ந^{சு} வ^{சு}ரி^{சு}வ^{சு}ஜ^{சு}த^{சு}!

வி^{சு}ஸா^{சு}ரி^{சு}தொ ஜஹா^{சு}தெஜா^{சு} வ^{சு}யாவா^{சு} த^{சு}ஜெ^{சு}வ^{சு}கூ^{சு}ரெ||

க

உ^{சு}ஹ^{சு} ராஜி^{சு} ஜஹா^{சு}வா^{சு}ஹொ! வி^{சு}ஷ^{சு}ஜெ^{சு}வ^{சு}வர^{சு} ஸ^{சு}ஹ^{சு}||

வ^{சு}ஷ^{சு}ஜா^{சு}ணி ஸ^{சு}வ^{சு}ஹ^{சு}நெ^{சு}வ^{சு} தயா^{சு} ய^{சு}ம^{சு}ஸ^{சு}தா^{சு}நி உ

தவ^{சு}ஸாரண^{சு}யொ^{சு}மாய^{சு}ஜெ^{சு}வா^{சு}ஸ ஸ^{சு}ஜஹா^{சு}தவா^{சு}!

உஉ

†வ^{சு}ஷ^{சு} வ^{சு}டு^{சு}வ^{சு}யா^{சு} ரொ^{சு} ராஜி^{சு} வா^{சு}ஜெ^{சு}வ^{சு}ஜஹா^{சு}த^{சு}ந^{சு}||

வி^{சு}ஜா^{சு} ரெ^{சு} ஹ^{சு}தி^{சு} வ^{சு}யாத^{சு}வி^{சு}ஜெ^{சு}ஹ^{சு} த^{சு}ஜஹா^{சு}தவா^{சு}!

நஉ

*“தத.” †“வ^{சு}ஷ^{சு} ரெ^{சு}வ^{சு} கூ^{சு}ரொ^{சு}”

***கோவிந்தராஜீயம்:—“வித்தாச்சரமம் நித்தயமும் பகவத்ஸாந்தித்தயமுள் ளதாகையால் திவ்யதேசமென்பதையும், அந்தஸாந்தித்தயத்தால் முன்னே ற்கள் தவப்பேறுபெற்றார்களென்பதையும், பகவத்ஸாந்தித்தயமுள்ள(திவ் ய)தேசத்திலே வலிக்கவேண்டுமென்பதையும் எடுத்துரைத்துக்கொண்டு, வித்தாச்சரமம் சிவஞாச்சரமத்தைவிட மேலானதென்பதைச் சொல்லுகிறா ற் இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தில்.”

வனதலிநெவகாடுதொ நாஜி வெவெரொயநிபுவிஃ॥

நிஜிபுது செவதமணாநெநாஸு ஸரிராஜணாநீ॥

காரயாஜிவ தஜாஜிம் திஷா தொகெஷா *விஸு ந்தம்॥

வெவெஸு யஜிநாஸு செவாஸா நிபுரொமஜிம்॥

†ஸரிமஜி ஸயம் வெவ விஷா-ருயாரிஹாஸு நெ॥

வெவெவெரொயநிபுவிஷா! யஜிநெ யஜி ரு-தஜிஃ॥

கஸரிவெ சு-தள தலிநகாயபுஜிவிஷா-தாஜிஃ॥

பெ வெவநஜிவிஷத-நெ யாவிதாந ஐதஸு தம்॥

யது யது †யயாவது ஸவ-ம் தெஷுஃ ப்-யதுதி॥

ஸ-தம் ஸ-ராணிதாபு-யா யாபொமஜி-வாஸி தம்॥

வாஜிநதம் மதொ விஷா! காரா கலாண-ரு-தஜிஃ॥

வனதலிநநெ ராஜி! காஸு வெவ-நிஸிபு-வம்॥

கஜிதா ஸ ஹிதொ ஸ்ராஜி! ஜிஷா-ந ஐவளஜிஸா॥

செவ்ஸஹாபொ ||ஐமவா-நிஷ-வஷ-ஸஹஸு கஜிஃ॥

**வ-தம் ஸரிவா வரஜம் த-வாவ யி-ஸ-ரு-தஜிஃ॥

தவொஜிம் தவொராஸிம் தவொஜி-ரு-தி-ம் தவா-தகஜிஃ॥

தவஸா தாம் ஸ-தவெந வஸு-ஜி-வ-ரு-ஷா-தஜிஃ॥

ஸர்-நெ தவ வஸு-ஜி-ஜி-தவ-பு-ஜி-ம் ப்-வொ॥

தஜிநாஜிநிஷ-பு-ஸா-ஜி-ஹம் ஸராணம்-தம்॥

தஜி-வாவ ஹரிஃ ப்-தம் காஸு-வம் ய-ரு-தக-ரு-ஷஜிஃ॥

வரம் வரய ஐஜம் தெ வரா-ஹ-பா-வ-ஜி-தொ ஜி॥

*‘விஸு-ந்தம் || யஜி-வகார ஜி-தி-நா-ஸ-ரு-நெ-ஜி-ஜி-ஹா-ஜி-திஃ.’

†‘ஸஹஷ-பு-ஸரிமஜி விஷா-ரு-யாரிஹாஸு நெ || ஸஜ-வ-க-ய-ரம்

செவ-ஜி-வ-யம் வ-ரு-ஷம் வரஜிஃ.’ † ‘யயா தது.’ ‡ ‘வீர!’

||‘வெவா-நீ.’ **‘தவஸரிவா-ஜி.’

ம்கூட மற்ருருதனதுபகத்தனுக்குவிரோதம்செய்வது பகவானுக்கு அஸஹ்யமே; ஆதலால் (தனது)மற்ருருபிள்ளையோடுவிரோதிக்கும் பிள்ளையை (தகப்பன்)சிகழிப்பதுபோல், தம்மையாச்சரியத்தேவர்களுக்கு விரோதியானபலிசக்ரவர்த்தியை (பகவான்) சிகழிப்பது யுகத்தமே; அதனாலே ‘எனக்கு என்பகத்தர்கள்விஷயத்தில்பகத்திபண்ணினவர்களிடத்தில் அதிக பரிதி’ என்று (பகவானால்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.”

விஷ்ணுவின்வாறுதவஞ்செய்துகொண்டிருப்பதற்குள்ளாகவே, விரோசனுடையபிள்ளையான பலியைன்னும் ராஜன், தேவர்களின்கூட்டங்களையெல்லாம் இந்த்ரனோடும் மருத்துக்களோடுங்கூட ஜயித்து மூவுலகங்களிலும் ப்ரலித்திபெற்று அந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்தான்.

பலிசக்ரவர்த்தி யாகஞ்செய்யும்போது தேவர்களும் அக்நியைமுன்னிட்டுக்கொண்டு நேரே இவ் வாச்ரமத்தில் (லோகத்தாருக்கு தவமும்யோகமும்)தெவிதற்காய்த் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்) விஷ்ணுவை நோக்கிச் சொன்னார்கள்:—

‘விஷ்ணுவே! விரோசனுடையபிள்ளையான பலிசக்ரவர்த்தி, மேலான ஒருயஜ்ஞம் செய்கிறான்; அந்த யாகம் முடிவதற்குள்ளாகவே உமதானதேவர்களின்கார்யத்தை முடித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

எந்தவஸ்த்துக்களில் எந்ததினுசை எவர்கள் கேட்கக்கோரி தேசதேசங்களிலிருந்து இந்தபலிசக்ரவர்த்தியைக் கிட்டுகிறார்களோ (அவற்றை)முற்றும் அவர்களுக்கு (அவன்) கொடுக்கிறான்.

விஷ்ணுவே! ஆதலால் தேவரீர், வானவர்களுக்குநன்மையுண்டாகும்பொருட்டு (தமதுவிஷ்ணுத்தன்மையைமறைத்துக்கொள்ளும்ஒருசக்தியாகிய) மாபாஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு வாமநரூபம் எடுத்துக்கொண்டு மேலான நன்மையைச் செய்யவேண்டுமென்றுப் பார்த்திக்கின்றோம்.’

ராம! ராம! இதற்குள், அக்நியையொத்தஒளிபெற்றவரும், (தமது)தேஜஸஸால் ஜ்வலிக்கின்றவரும், முக்காலங்களையுமுணர்ந்தவரும், அதிதியின் பரத்தாவுமான அந்தக் காச்யபர், (தமது)தேவியோடுகூடி ஆயிரந்தேவவர்ஷம் (விஷ்ணுஸம்பந்தமான)வரதத்தைச் செய்துமுடித்து, (தமக்கு)வாங்கொடுக்கவந்த விஷ்ணுவை ஸ்துதிசெய்தார்:—

‘தவத்தால்ஆராதிக்கக்கூடியவராய், தவப்பலனைக்கொடுப்பவராய், ஜ்ஞாநஸ்வரூபியாய், ஜ்ஞாநத்தைகுணமாகவுடையராயுள்ள புருஷோத்தமர் தேவரீரேஎன்று, நன்றாய்த் தவஞ்செய்ததினால் அறிகிறேன்.

ப்ரபுவே! தேவரீருடைய சரீரத்தில் இந்த ஜகத்தை யெல்லாம் காண்கிறேன்; ஆதியில்லாதவரும் அளவிடமுடியாதவருமாயிருக்கிறவர் தேவரீரே; (ஆதலால்) தேவரீரையே யான் சரணமடைந்தேன்.’

ஸ்ரீஹரியானவர் ப்ரீதியடைந்து, பாபமற்ற அக் காச்யபரைநோக்கி, ‘உமக்குக்ஷேமம் (உண்டாகவேண்டும்); என்னிடமிருந்து வரம்பெறுவதற்குத்தக்கவராயிருக்கிறீர்; (உமக்கு என்ன) வரம் (வேண்டும்) கேளும் (என்று) சொன்னார்.

*கோவிந்தராஜீயம்:—“அந்தந்ததேவதைகளை த்யாமித்துக்கொண்டு அந்தந்தமந்த்ரங்களால் ஹவிசைக்கொடுப்பதே யாகமாகையால், பலிசக்ரவர்த்தி தேவசத்ருவாகையால் இவன் தேவதைகளைஉத்தேசித்து யாகம்செய்வது கூடாமையால், இவன் விஷ்ணுபக்த்தனாகையால் இவன்செய்வது ஸாக்ஷாத்பகவதாராதநரூபமான ஒருயாகமே. ஆனால் பக்த்தயஜ்ஞவிக்கந்ததை பகவான்விஷ்ணு எப்படிச்செய்யக்கூடுமென்றால்— தனது பக்த்தனு

மரீசிபுத்தரான காச்யபர், அம் மொழியைக் கேட்டு அவ்விஷ்ணுவைநோக்கிச் சொன்னார்:—

கச?

‘ஸத்யஸங்கல்பமுடையவரே! வாங்கொடுக்கின்றவரே! தேவர்களினுடையவும், அதிதியினுடையவும், என்னுடையவும் ப்ரார்த்தனையின்படி நல்லபரீதியுடன் (தேவரீர்) வரம் கொடுக்க வேண்டும்.

கரு?

பகவானே! தோஷமற்றவரே! அஸூரர்களைக்கொல்லுகின்றவரே! அதிதிக்கும் எனக்கும் தேவரீர், பிள்ளையாக வேண்டும்; இந்த்ரனுக்குத் தம்பியாக வேண்டும்; சோகத்தால்துன்பப்படும் தேவர்களுக்குத் தேவரீர், ஸாஹாய்யம் செய்ய வேண்டும்.

கன?

தேவர்களுக்கெல்லாம் ஈசராயிருக்கின்றவரே! பகவானே! தேவரீருடைய அதுக்ரஹத்தால் (இக்)கார்யம் வித்தித்தால் இவ்விடமும் வித்தாச்ரமமென்றுப்ரவித்தமாய்ப் பெயர்பெறும்; ஆதலால் தேவரீர், இக்கார்யத்தைச்செய்யத்தொடங்கவேண்டும்.

கஅ?

பிறகு, பரஞ்சோதியாகிய விஷ்ணுவானவர், வாமந ரூபந் தரித்து அதிதியினிடத்தில் அவதரித்தார்; பலிசக்ரவர்த்தியினிடம் போனார்.

கக?

ஸர்வசரீயாய்ப் பரஞ்சோதியாயுள்ள அம்மஹாவிஷ்ணுவானவர், எல்லாவுலகங்களுக்கும் நன்மையுண்டாகக் கருதி, மாநத்தைவிட்டு, மூ வடி இரந்து பெற்றுக்கொண்டு, எல்லாவுலகங்களையும் வ்யாபித்து, (தமது)தேஜஸ்ஸால் பலிசக்ரவர்த்தியை அடக்கி, மூவுலகங்களையும் இந்த்ரனுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்தார்; மூன்போலவே இந்த்ரனுடையவசத்திலிருக்கும்படி செய்தார். உக

(ஸம்ஸார)ச்ரமத்தைப்போக்கும் இவ் வாச்ரமம், பூர்வத்தில் அவ்வாமநரால் வாஸஞ்செய்யப்பட்டது; அவ் வாமநரிடத்துப் பக்தியால் என்னாலும் வாஸம்செய்யப்படுகிறது.

உஉ

புருஷோத்தம! (யாகத்திற்கு)விக்கநஞ் செய்யும் ராக்ஷஸர்கள் இவ் வாச்ரமத்திற்குத்தான் வருகிறார்கள்; கொடியசெய்கையுள்ள அந்த ராக்ஷஸர்கள் இவ்விடத்தில்தான் கொல்லவேண்டியவர்கள்.

உங.

அப்ப! ராம! இப்பொழுது, எல்லா ஆச்ரமங்களிலும் சிறந்ததாகிய அந்த வித்தாச்ரமத்திற்குத்தான் (நாம்)போகிறோம்; இந்த ஆச்ரமஸ்த்தாநம் எனக்கு எப்படியோ உனக்கும் (அப்படியே).’’

உச

[இவ்வாறு சொல்லி, மிக்கஸந்தோஷத்துடன் ராமரை லக்ஷ்மணரோடு கூட அழைத்துக்கொண்டு] (விச்வாமித்தர)மஹாமுனிவர் (தமது)ஆச்ரமஸ்த்தாநத்தில் புகும்போது, பணிரீங்கிய சந்த்ரன் புநர்வஸூநக்ஷத்த்ரங்களோடு கூடி (ஒளிபெறுவது)போல் மிக்கவொளிபெற்றார்.

உரு

வித்தாச்ரமத்தில்வலிக்கும் எல்லா முனிவர்களும் அவ் விச்வாமித்தாரைக் கண்டு (ப்ரீதியினால்) வேகமாய் வந்துவந்து பூஜித்தார்கள்.

உசு

பேரறிவுற்ற விச்வாமித்தாருக்குத் தக்கபடி பூஜை செய்தார்கள்; அவ்வாறே ராஜபுத்தரர்களிருவர்களுக்கும் அதிதிபூஜை செய்தார்கள்.

உஎ

தவந்தா வவநம் *தஸ்ய ரோநீயம் காஸ்யபொஹ்வீதஃ

கசஉ

தித்யா ஷெவதாநாம் உ ரிசி வெவாநுபாவதம்||

ரம் வரடி ஸுஹீ தொ டாதாஹிஹி ஸுஹிதம்||

கருஉ

புததம் மய ஹவநதித்யாம் ரிசி வானவம்||

ராதா ஹவ யவ்யாம்ஸம் ஸக்யஸ்யாஸாரஸாஹிதம்||

ஸாகா.ததாநாம் து ஷெவாநாம் ஸாஹாய்யம் கதாஹிஹி||

யம் லிஹாஸ ரோநாசி புஸாஹிதெ ஹிஷிதி

லிஷெ கதிஷி ஷெவெஸ உதிஷ ஹவநிதம்||

கஅ

ய லிஷாஹிஹிதெஜா கதித்யாம் ஸரிஜாயத

ராமம் ராஹிஸாப வெரொஹிஹிவாமதிதஃ||

கக

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

தீ நரோநய லிக்ஷிதா பு திமஹி உ ஸீரோநடி

அக ஸ்ரீராமாயணை பொல்காணெ னு-ஸமயம்.

செவ்வெருதபுயவிஸ்ராதள ராஜிபுதாவரிநனை!
 ப்ராஜை சேநிஸாடி-ருமே-ருவத-ரு ரவமுநநள||
 சுரெடிவ டீக்ஷாம் ப்ரவிஸ *ஹம் தெ சேநிபுஜவ||
 விஜாஸ்ரொஃயம் விஜை ஸ்ராததபுஜஸு வவஸுவ||
 வனவசெகா சிஹாதெஜா விஸரிதெ சிஹாநுஷி||
 ப்ரவிவெஸ தஜா டீக்ஷாம் நியதெ நியதெநியம்||

†கூசாராவவி தாம் ராதிசேஷிதா ஸுஸரோஹிதள!
 ப்ரஹாதகாஸெ வொதாய வ-ருவ-பாம் ஸந்யாசேபாஸ்ய உ||
 †ஸுரெஷாடிகள ஸம்ஹீ ஜப்யம் ஸரோஷ நியதெந உ||
 ஹுதாமிஹாதுஜாவீநம் விஸாரிதசிவநதாரீ||

வனகொநதிம்ஸம் ஸமயம் ஸரோஷம்.

திம்ஸம் ஸமயம்.

சுய தள டெஸகாவஜள ராஜிபுதாவரிநனை!
 டெஸெகாவெ உ ட்வாகுஜாவபு-ருதாம் களஸிகம் வவம்||
 ஹவஜெநாதுஜிவாவொ யவிநாவெ நிஸாஹரள!
 ஸாரக்ஷணீயள தள ப்ரஹநாதிவதெத த தணரீ||
 வனவம்ப்ரஹ்மணள காகுதள தராரணள யுபுதயா||
 ஸவெது தெ சேநயம் ஸீ தாம் ப்ரஸஸம்ஸுந-புவாதஜள||
 சுடிபுஹி ஷபுராத்ரக்ஷதம் ராவவள! யுவாரீ||
 டீக்ஷாம் மதெ ஹேஷ சேநிபுளநிதம் உ மரிஷிதி||
 தள து தவநம் ஸுதா ராஜிபுதள யஸஸிநள!
 ||சுநிபுள ஷபஹாராத்ரம் தவொவநரேக்ஷதாரீ||
 உபாஸாஜுதாவீரள யதள பரபிநிநள!
 ரரக்ஷதாசேநிவரம் விஸாரிதசிரிநனை||
 சுய காவெ மதெ தஸிநெஷ-ஹநி ஸராமதெ||
 ஸளரிதிஸே வீஜாரொ **யதெ ஹ வஸரோஹிதம்||

*“கூதிபு தெ.” †“ராவவாவவி.” †“ஸுரெஷாடிகம் ஸ
 ஹி.” ‡“வாகுஜிபு-ருதாரீ.” ||“சுநிபு.” **“யதெ ஹ வஸரோஹிதம்.”

பிறகு, ராஜபுத்தரர்களான ரகுந்தரர்களிருவர்களும் முஹூர்த்தகாலம் இப்பாறி, சத்ருக்களோடாசஞ்செய்யக்கருதி, அஞ்சலிஹஸ்தர்களாய் (விச்வாமித்ர)மஹாமுநிவரைநோக்கி, “மஹாமுநிவரே! (தேவரீர்) இன்றுதிநமே (யாசஞ்செய்ய) தீகைக் கொள்ளவேண்டும்; உமக்கு கேசம் (உண்டாகும்); (இந்தோடங்குங்கார்யம் கைகூடுவதால்) இந்த வித்தாச்சரமம் வித்தாச்சரமமென்ண்மையானபெயர்பெற்ற தாகும்; உமது சொல் உண்மையாய் நடக்கும்.” கீம்புலன்களையும்வென்றவரான விச்வாமித்தர மஹர்ஷியானவர் இவ்வாசொல்லப்பட்டு மிக்கவொளிபெற்று, நல்லவூக்கத்துடன் அன்றுதிநம (யாகஞ்செய்யத்) தீகைக் செய்துகொண்டார். ௩௦

(ராஜ)குமாரர்களிருவர்களும் அன்றிரவுமுழுதும் ஸுகமாக வாஸஞ்செய்து, ப்ராதஃகாலமானவுடனே எழுந்திருந்து, பரிசுத்தர்களாய் (ஸ்நானஞ்செய்து), காலை ஸந்த்யையை வணங்கி, அர்க்கயப்ரதானஞ்செய்து நியமத்துடன் ஜபத்தை (தாங்கள்)செய்துமுடித்துக்கொண்டு, அக்நிகார்யத்தைச்செய்துமுடித்து வீற்றிருக்கும் விச்வாமித்தரரைத் தெண்டனிட்டார்கள். ௩௨

இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பதாவது ஸர்க்கம்.

பிறகு, தேசகாலங்களையுணர்ந்து தேசத்திற்கும் காலத்திற்கும் தக்கபேசவல்லமைபெற்றுப் பகைவர்களையடக்கிவிளங்கும் ராஜபுத்தரர்களான அந்தராமலக்ஷ்மணர்களிருவர்களும் விச்வாமித்தரரைநோக்கி, “ஸ்வாமி! அந்தணரே! (மாரீசஸூபாஹுக்களென்னும்) அந்தராக்ஷஸர்களிருவர்களுள் எப் பொழுது தடுக்கவேண்டியவர்கள் (தடுத்துத் தேவரீரதுயாகத்தை யாகங்கள் எப்பொழுது ரக்ஷிக்கவேண்டும்)? அந்தக்காலம் கடவாதிருக்கவேண்டும்; (இதைக்) கேட்க விரும்புகின்றோம்” (என்ற) சொல்லைச் சொல்லினர். உவ்வாறு சொல்லி, (அர்க்கர்களுடன்) போரிடப் பதைக்கும் ராஜபுத்தரர்களான காகுத்ஸத்தர்களிருவர்களையும் அம் முனிவர்களனைவர்களும் (கண்டுகளித்து, “ரகுசுலத்துப்பிள்ளைகளே! நீங்களிருவர்களும் இன்றுமுதல் ஆவநாள்வரையில் (யாகத்தைப்) பாதுகாக்கவேண்டும்; இவ்விச்வாமித்தர முனிவர் தீகைக் கொண்டிருக்கிறபடியால் மௌனத்தைக் கொள்வர்” (என்றுசொல்லி) புகழ்ந்துகொண்டார்கள்.

பெரும்புகழ்பெற்ற அம் மன்னவர்புதல்வரிருவரும் நித்யையில்லாமல், கலுமிரவுமாய் ஆறுநாள்வரையில், (விச்வாமித்தரரது)யாகம்நடக்கும்தபோதத்தைப் பாதுகாத்துவந்தனர்.

வல்லமைபெற்றுப் பகைவர்களையடக்கும்ராமலக்ஷ்மணர்களிருவர்களும் இன்னொருநதவிற்குளாத்தரித்து ஊக்கங்கொண்டு, விச்வாமித்தர மஹாமுநிவரருகில்நின்றுகொண்டு, (அவரதுயாகத்தைப்) பாதுகாத்துவந்தார்கள். பிறகு, (அவ்வாறு அந்தராமலக்ஷ்மணர்கள்ரக்ஷிக்கும் அவ்விச்வாமித்தரரதுயாகம்)தொடங்கி நீந்துநாள் சென்று, அந்த ஆறாவது நாள் வந்தவுடனே ஸ்ரீராமர் லக்ஷ்மணரைநோக்கி, “(லக்ஷ்மண!) நல்லவூக்கத்தோடு நன்றாய்நான்குபக்கங்களிலும்பார்த்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்” (என்று) சொன்னார். எ

பிறகு, போர்புரியப் பரபரத்து ஸ்ரீராமர் இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், உபாத்தயாயரோடும்புரோஹிதர்களோடும்(அதாவதுவிச்வாமித்தரரோடும்ருத்விக்குகளோடும்)கூடிய (யாக)வேதிகையானது (ராக்ஷஸர்வருவதற்குக்குறியாய்) கொழுந்துவிட்டெரிந்தது.

தர்ப்ப-சமஸ-ஸ்ருக்கைகளோடும், ஸமித-புஷ்பங்கள் முதலியயாகஸர்க்கங்களோடும், ருத்விக்குக்களுடன்கூடிய விச்வாமித்தரரோடும் கூடிய (யாக)வேதிகையானது கொழுந்துவிட்டெரிந்தது.

இவ் விச்வாமித்தரரது யாகமும் மந்த்ரங்கள்பொருந்தி சாஸ்த்ரந்தவருவது தொடங்கப்பட்டது; ஆகாசத்தில் பயங்கரமாய் பெரிய கோஷமொன்றும் உண்டாயிற்று.

(இதற்குள், ஸுபாஹு-மாரீசர்களென்னும்) ராக்ஷஸர்களிருவர்களும், ஹைகாலத்திற்கிளம்பும் மேகம் போல் ஆகாசத்தையெங்கும் மறைத்து(மறைந்தது), மாயாருபமானகார்யத்தைச் செய்துகொண்டு (அந்தயாகவேதிக்கு)எதிர்முகமாய்ஒடிவந்தார்கள்.

மாரீசன், ஸுபாஹு, அவர்களிருவர்களையும் தொடர்ந்துவந்தவர்கள் அகியஅவர்களெல்லோரும் வந்து பயங்கரமானரூபமுடையர்களாய் (அந்தயாகவேதிகையில்) ரக்தவெள்ளத்தைச் சொரிந்தார்கள்.

பிறகு, அந்த (யாக)வேதியானது அந்த ரக்தவெள்ளத்தால் நிறைந்து எரிந்தது; ஸ்ரீராமரும் வேகமாய் எதிர்த்தோடி, அவ்வரக்கர்களை ஆகாசத்திற்கண்டார். [அப்படியாகிய யாகவேதிகையைப் பார்த்ததுமே தம்பியேடுகூட மிக்ககோபங்கொண்டார்.]

தாமரைக்கண்ணரான ஸ்ரீராமர், அந்தஸுபாஹு-மாரீசர்களிருவர்களையும் வேகமாய் ஒடிவரக் கண்டு, லக்ஷ்மணரை நோக்கி, “லக்ஷ்மண! மாம்ஸங்களைத்தின்றிகொண்டு கொடியசெய்கைகளைச்செய்யும் ராக்ஷஸர்களை, காற்றினது மேகங்களைப் பறக்கடிப்பதுபோல், இருக்குமிடந்தெரியாமல்(நமது)மநவாஸ்த்ரம்பறக்கடிக்கப்போகிறது பார்” (என்னும்)சொல்லைச் சொன்னார்.

ராகவனார் மிக்ககோபங்கொண்டவராய், மிக்கவொளிபெற்று மிக்ககம்பீரமாயுள்ள மாநவாஸ்த்ரத்தை (எடுத்துத்தொடுத்து) மாரீசனதுமார்பில் விடுத்தார்.

அம்மாரீசன், அம் மாநவ மஹாஸ்த்ரத்தால் அடித்துத்தரத்தப்பட்டு, எழுந்தாழ்ந்தான். முத்தரத்தின்ஜலத்தில் சரியாக நூறுயோஜனம் தூரத்தில் கொண்டிதள்ளப்பட்டான்.

ஸ்ரீராமர், மாரீசனை, மாநவாஸ்த்ரபலத்தாலடிக்கப்பட்டு (எழுந்தரத்தில்)கொண்டிதள்ளப்பட்டு துவண்டுகூழின்று ப்ராஜ்ஞையில்லாதிருக்கக் கண்டு, லக்ஷ்மணரைநோக்கி, “[லக்ஷ்மண! தர்மகார்யங்களைச்செய்யும் சீதேஷுவென்னும் (நமது)மாநவாஸ்த்ரத்தைப் பார்; இம்மாரீசனை மயங்கடித்து பறக்கடித்துவிட்டது; (இவனால் பின்னிட்டு நமக்குக் கார்யமிருப்பதால் இவனது) ப்ராஜ்ஞைகளைப் பிரிக்கவில்லை;] கருணையற்றுக் கொடியசெய்கைசெய்யுந்தவையென்று, பாபகார்யங்களிலேஇழிந்து, யாகங்களைக்கெடுத்து, ரக்தத்தைக் கடித்துக்கொண்டிதிரியும் இந்த ராக்ஷஸர்களையும் கொல்லப்போகிறேன்” (என்று) சொன்னார்.

५

५०

五〇

店 店

52

85/15

85

五五

கௌ

五五

*“தமிழர் நம் உராயுடையா.” †“சாரணர்” ‡“வரம்”

பிறகு, ஸ்ரீராமர் திவ்யமான ஆக்நேயா ஸ்த்ரத்தை எடுத்து அப்புதமா
தாடித்து), ஸுபாஹுவின்மார்பில் புகட்டார்; அவன் அடிக்கப்பட்டு பூ
ல் விழுந்துமாண்டான். ௨௦

பெரும்புகழ்பெற்று மிக்கபெருந்தன்மையுற்ற ஸ்ரீராகவனார், முனிவர்களு
மகிழ்ச்சியை விளைத்து, வாயவ்யாஸ்த்ரத்தை யெடுத்துத்தொடுத்து, ம
ராக்ஷஸர்களெல்லோரையும் அடித்துத்தூர்த்திவிட்டார். ௨௧
ராகத்தைக்கெடுக்கவந்த ராக்ஷஸர்க ளெல்லாரையும் அந்த ரகுநந்தநர் ஹ
செய்து, முன்பு (அஸூரர்களை) ஐயித்தகாலத்தில் இந்தான் (பூஜைபெற்ற
பால், அவ்விச்வாமித்த்ரரது ஆச்ரமத்தில் ருஷிகளிடத்திற் பூஜைபெ
ர். ௨௨

பிறகு (தமது)யாகம் யாதோரிடையூறுமில்லாமல் வெகுஅழகாய்ப்பூர்த்
டைகையில், திக்குகளெங்கும் ஒருபத்ரவமுமில்லாதுவிளங்குவதை வி
மித்தர மஹாமுனிவர் கண்டு, கருத்ஸ்த்தகுலத்துப்பிள்ளையாகியஸ்ரீராம
னோக்கி, “பெரும்புகழ்பெற்றவனே! பெருந்தோளுற்றவனே (மஹாபலமு
யவனே)! ராம! க்ருதார்த்த னுனேன் (பயன்கைகூடப்பெற்றேன்); பெ
யார்களதுசொல் உன்னால் நிறைவேற்றப்பட்டது; (பயன்கைகூடினதனா
இந்த வித்தாச்ரமமானது (வித்தாச்ரமமென்று) உண்மையானபெயரு
யதாகச் செய்யப்பட்டது” (என்கிற) இம்மொழியை யுரைத்தார். ௨௩
முப்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம்.

பிறகு, வீரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் களித்து, (விச்வாமித்த்
து யாக)கார்யத்தைச்செய்துமுடித்து, பெருமகிழ்ச்சிகொண்ட நெஞ்ச
டன் (கூடினவர்களாய்) அன் நிரவுமுழுதும் அங்கு (விச்வாமித்த்ரா
க
பாகசாலையில்) வாஸஞ்செய்தனர்.

பொழுது விடிந்தவுடனே, காலையிற்செய்யவேண்டியகடமைகளைச்செய்
முடித்து, விச்வாமித்த்ரரையும், மற்றுமுள்ள ருஷிகளையும் இருவருமொ
துகூடித் தெண்டனிட்டனர். ௨

இனிமையாய்ப்பேசுந்தன்மையுள்ளராமலக்ஷ்மணரிருவரும், கொழுந்துவி
டெரியும் அக்நிபோல்விளங்கும் (விச்வாமித்த்ர)மஹாமுனிவரைத் தெண்
னிட்டு, மதுரமாய்கம்பீரமாயுமுள்ள (இவ்வாக்யத்தைச் சொல்லினர்:—
“மஹாமுனிவரே! இதோயாங்கள் (தேவரீருக்கு)கைங்கர்யஞ்செய்வதற்கா
அருகில்காத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம்; (தேவரீரது)இஷ்டப்படி கட்ட
யிடவேண்டும்; (தேவரீரது) எந்தக் கட்டளையை (யாங்கள்) செய்யவே
ண்டும்?” ௩

பிறகு அந்தராமலக்ஷ்மணர்களால் மஹர்ஷிக ளெல்லோரும் இவ்வாறு சொ
லப்பட்டவர்களாய் விச்வாமித்த்ரரை முன்னிட்டுக்கொண்டு ராமரானோக்
(இந்த)வாக்யத்தைச் சொல்லினர்:— ௪

‘புருஷோத்தம(ராம)! மிதிலாநகரத்தாசராகிய ஜநகரது யாகமானது மிகவு
தர்மத்துடன்கூடினதாய் நடக்கப்போகிறது; யாங்கள் அதற்குப் போக
போகிறோம். ௫

நரோத்தம? நீயும் எங்களோடு கூட வரவேண்டும்; ஆச்சர்யகரமாயுள்ள அந்த(ஜநகரிடமிருக்கும்) சிறந்தவில்லையும் அந்தயாகசாலையில் (நீ) பார்க்க வேண்டும்.

மாநவரேறே? அளவற்றவலுவற்றதாய், (பகையோர்க்குப்)பயமுறுத்தவதாய், பேரொளிபெற்றதாயுள்ள அந்தவில்லானது முன்பு யாகஸபையில் தேவர்களாற் கொடுக்கப்பட்டது.

இந்தவில்லை (எடுத்து)நானேற்றுவதற்கு வானவரும் வல்லரல்லர்; கந்தர்வரும் வல்லரல்லர்; அஸுரரும் வல்லரல்லர்; ராக்ஷஸரும் வல்லரல்லர்; மனிதர்கள் வருந்தியும் வல்லரல்லர்.

மிகவலுவற்று மண்ணுலகாரும் மன்னவர்புதல்வர் அவ் வில்லின் வலுவை அறியவிரும்புகிறார்கள்; (அதை எடுத்து) நானேற்ற வல்லராயிலர்.

கருத்தஸ்த்தகுலத்திலவதரித்தவனே! புருஷோத்தம(ராம!) மஹாத்மாவாயுள்ள மிதிலாநகரத்தரசராகியஜநகருடைய அவ் வில்லையும், பார்ப்பதற்குஆச்சர்யகரமாயுள்ள யாகத்தையும் அங்கு (நீ)பார்க்கவேண்டும்.

ஆண்சிங்கமே! அழகாய்விளங்கும்பிடிப்பிடமுடைய அச் சிறந்த வில்லானது, அம் மிதிலாநகரத்துமன்னவராகியஜநகரால் வானவரனைவரிடத்தும் கோரப்பட்டு, (அவர்செய்த)யாகத்திற்குப்பயனாய்ப்பெறப்பட்டது.

ராகவ! அவ் வேந்தரது க்ருஹத்தில் முக்கயததுஸ்ஸாயிருக்கும்அவ்வில்லானது நானாவிதமான வாஸனைத்ரவ்யங்களாலும், அகருக்கட்டைமுதலான தூபத்ரவ்யங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டிருக்கிறது.”

(விச்வாமித்தர்)மஹாமுநிவர் இவ்வாறு சொல்லி அப்பொழுது வந்தேவதைகளை அழைத்து “உங்களுக்கு மங்களம் உண்டாகவேண்டும்; நான் வித்தாச்ரமத்திலிருந்ததனால் பயன்பெற்றேன்; கங்கையின் வட கரையில்(இருக்கும் என்தாச்ரமமான) ஹிமவத் பர்வதத்திற்கு (மிதிலைவழியாய்ப்) போகப்போகிறேன்” (என்றுசொல்லிவிட்டு) ருஷிகளின் கூட்டங்களோடும் ராமலக்ஷ்மணரோடும்கூடினவராய்ப் ப்ரயாணம் செய்தார்.

பிறகு, எல்லாவாச்ரமங்களிலும்சிறந்ததாயுள்ள வித்தாச்ரமத்தைப் ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, வட திசையை நோக்கிப் புறப்படத் தொடங்கினார்.

(உத்தரதிக்கை)நோக்கிப்போவதற்காய்ப் புறப்படும்போது அவ்விச்வாமித்தர் மஹாமுநிவரை அநேகவண்டிகணக்கான அறிஞர்கள் தொடர்ந்துசென்றார்கள்.

வித்தாச்ரமத்தில்ஸுகமாய்வவிக்கும் ம்ருக-பக்ஷிக்கூட்டங்களும், மஹாத்மாவாகிய விச்வாமித்தர் மஹாமுநிவரைத் தொடர்ந்துசென்றன.

பிறகு, (விச்வாமித்தர்) பறவைக்கூட்டங்களையும், ம்ருகங்களையும் திரும்பச்செய்தார்.

அம் முநிகணங்கள் (வெகு)தூர வழி சென்று ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கவும் சோணாதிக்கரையில் சும்பலாய் வாஸம் செய்தார்கள்

மிக்கவொளிபெற்ற அம்மஹர்ஷிகள் ஸநாநஞ்செய்து, ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கையில் ஹோமங்களைச்செய்துமுடித்துவிட்டு விச்வாமித்தரரை முன்னிட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்தார்கள்.

ராரொவி ஸஹஸளரித்ரிதீநீலாநவிவகுஜி உ॥

சும்தொ நிஷஸாடிய விஸாரிதஸு யீதீதம் ௨௧௨

சுய ராரொ ரிஹாதஜா விஸாரிதம் ரிஹாநிதீ॥

வபுந நரஸாடிதம் களதகுஹஸரிதம்

ஹவநொ நயம் டெஸம் ஸரீதீவநஸொஹிதம்॥

ஸொரதாரிஹாரி ஹம் தெவகூரிஹுவி தததம் ௨௩௨

ஹொதொ ராரிவாகெந சுயயாரிஸ ஸுஹுதம்॥

தஸு டெஸஸு நிவிதரீஷிதீயெ ரிஹாதவாம் ௨௪௨

ஹகதிம்ஸம் ஸமடீ ஸரிஹு.

ஹாதிம்ஸம் ஸமடீ.

*ஹ ஹொநிதீஹாநாஸ்துஸொநா ரிஹாதவாம்

சுகிஷுதயதீஜம் ஸஜநவதி தவகுஜகம்॥ ௧

ஸ ரிஹாதா கூநாயாம் யுகாயாம் ஸுமொணொஹுணாதீ॥

ஹெஹுஹாம் ஜநயாரிஸ உதாரம் ஸஹுஸாநுதாதீ॥

கூஸாரிம் கூஸநாஹம் உகூபகுதாரஜிஸம் வஸுரீ॥ ௨௨

ஹிவிபுகாநஹாநாஹாநதயதீதீஷிதீயாம்॥

தாநுவாஹ கூஸம் வுதாநதீஷாநதீவாஹிதீ॥

கூயதாம் வாயநம் வுதா! யதீம் ஹுஹுய வுஹுரீ॥ ௪

கூஸஸு வவநம் ஸுதா உதாரொ ஹொகஸாரிதாம்

நிஹஸம் உகூரொ ஸஹெஹு வுராரணாம் நுஹராஸுதா॥ ௩

கூஸாரி ஸு ரிஹாதஜாம் களஸாரீ ரிகரொதாஸீ॥

கூஸநாஹஸு யதீதா வுரம் உகூ ரிஹாஹிதீ॥

கூபகுதாரஜிஸொ ராரி! தயதீரணம் ரிஹீவதிம்

உகூ வுரவரம் ராரி! தவஸுஸு கிமிவஜரீ॥ ௭

ஹஹ வஸுரீதீ ராரி! வஸொஸுஸு ரிஹாதநம்

॥ஹதெ ஹொஹாராம் வஹ வுகாஸதெ ஸரிததம்॥ ௮

ஸுரிமயீ நதீ ரரிஜா ரிமயாநிஸுதாஹயயள

வஹாநாம் ஹொஹுஹாநாம் ரிதீ ரிஹொஹ ஹொஹதீ॥ ௯

*சுத, “சுயாஹ லீத ராரிம் தம் ஸுநயதாரிதி ஸுஹுதம்”
ஹதீகூயதீயிகம் ஹுஸுதெ. †“வகுஜிதம்” †“உகூ ஹ
ஹொதிஷம் வுரரீ.” †“வஸுஸுஹி” †“யதீ.”

பின்பு ராமரும் லக்ஷ்மணரோடுகூடி அம் முநிவர்களைத் தெண்டனிட்டு, பேரறிவுற்ற விச்வாமித்தரருக்கு எதிரில் உட்கார்ந்தார். ௨௧௭

பிறகு, பாஞ்சோதியாய்ப் பரமபுருஷராயுள்ள ராமர் குதூஹலத்தோடுகூடினவராய் விச்வாமித்தர மஹாமுநிவரை, “ஸ்வாமி! செழித்த(உத்யாந)வநங்களாலழகாய் இத் தேசம் யாருடையது? (இதை) கேட்க விரும்புகிறேன்; உள்ளபடி சொல்ல வேண்டும்; உமக்கு மங்களம் உண்டாகவேண்டும்” (என்று) கேட்டார். ௨௩௭

பெருந்தவம்புரிந்து நன்றாய்வரதங்களைச் செய்யும் விச்வாமித்தரர் ராமர் சொல்லால் தூண்டப்பட்டு அத் தேசத்தின் வரலாற்றைமுற்றும் ருஷிகளின் நடுவில் சொல்லத்தொடங்கினார்:— ௨௪௭

முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

“ப்ரஹ்மபுத்தரான குசரோன்பவர், பெருந்தவம்புரிந்து, நோன்புகளை த்தவறுதுசெய்த தர்மங்களை யுணர்ந்து, பெரியோர்களைப் பூஜித்துப் பெருமைபெற்றிருந்தார். ௧

அம் மஹாத்மா, நற்குலத்திற்பிறந்து நற்செய்கையுற்ற (பார்யையாகிய) வைதர்பியினிடத்தில், நற்குணங்களால் நிறைந்து (தமக்கு) ஒப்பான ‘குசாம்பன், குசநாபன், ஆதூர்த்தராஜஸ், வஸு’ என்கிறபெயருள்ள நான்கு புத்தரர்களைப் பெற்றார். ௨௭

குசர் கூத்தரியதர்மமானப் பராஜாபாலநத்தைச் செய்யக்கோரி, மிக்கவுத்ஸாஹமுடையவர்களும், அழகோடுகூடியவர்களும், தர்மத்தில் நிலைநின்றவர்களும், ஸத்யத்தையே பேசுகின்றவர்களுமாகிய அந்தப் பிள்ளைகளைப்பார்த்து, ‘பிள்ளைகள்! (ப்ரஹ்மகளைப்) பாதுகாத்தலைச் செய்யுங்கள்; தர்மத்தை நிரம்பப் பெறுவீர்கள்’ என்று சொன்னார். ௪

உலகங்களனைத்தும் விரும்பப்பெற்ற நரச்ரேஷ்ட்டர்களான (அப்பிள்ளைகள்) எல்லோரும் (அதாவது) நால்வரும் குசருடைய சொல்லைக் கேட்டு அப்போது (நான்கு) பட்டணங்களின் ஸந்திவேசத்தைச் செய்தார்கள். ௩

ராம! மிக்கவிக்ரமமுற்ற குசாம்பரோன்பவர் கௌசாம்பியென்னும் பட்டணத்தை ஏற்படுத்தினார்; தர்மசிந்தையுடையவராகிய குசநாபரோன்பவர் மஹோதயமென்னும் பட்டணத்தை ஏற்படுத்தினார்; ஆதூர்த்தராஜஸ் என்னும் மன்னவர் தர்மாரண்யமென்னும் சிறந்தபட்டணத்தை ஏற்படுத்தினார்; வஸு என்னும் வேந்தர் கிரிவ்ராஜமென்னும் உத்தமபட்டணத்தை ஏற்படுத்தினார். ௭

ராம! இப் பூமியானது மஹாத்மாவான அந்த வஸுவினுடையது; இச்சிறந்தமலைகள் நீந்தும் நாற்புறத்தும் அழகாய்ப் ப்ரகாசிக்கின்றன. ௮

ப்ரவித்திபெற்ற ழகாய சோண நதியானது மகததேசத்தை நோக்கி வருகிறது; நீந்து மாமலைகளுக்கும் நடுவில் மாலேபோல் ப்ரகாசிக்கிறது. ௯

ராம! ராம! (கரைகளில்) நல்லகழனிகளும் பற்பலப்பயிர்களுமுற்று, முத்திசையினின்றுமேற்றிசைக்குச்சென்றுகொண்டு, ப்ரவித்தமாய்விளங்கும் இந்தச் சோணந்தியானது மஹாத்மாவாகிய அந்த வஸுவென்னும் நன்னவருடையது.

ரகுந்தந! ராஜர்ஷியாய், தர்மவிருப்பமுடையவராயுள்ள சூசநாபரென்பார், க்ருதாசிஎன்பவளிடத்தில் மேலான நூறுபெண்களைப் பிறப்பித்தார். க

மிக்கஅழகுற்று, யௌவநத்தாலொளிபெற்று, மழைகாலத்து மின்போல்விளங்கும் அப்பெண்கள் நல்லஆடையாபரணங்களை யணிந்து, த்யாநவந்திற்கு வந்து எங்கும் பாடி யாடி (வாத்யம்)வாசித்துக்கொண்டு ரமா நந்தம் பெற்றனர்.

பிறகு, உலகத்தில் அழகில் நிகரற்று, அங்கமெங்கும்அழகுவிளங்கப்பெற்ற அப் பெண்கள் சோலை சென்று, சரத்காலத்து நகைந்தரங்கள் போல் ரகாசித்தனர்).

எல்லாகுணங்களும்பொருந்தி, ஸௌந்தர்யமும்யௌவநமும்கூடிவிளங்கும் அப்பெண்களை, எங்குமிறைந்துநிற்கும் வாயுபகவான் கண்டு இம் பெழியை யுரைத்தார்:—

“நான் உங்க ளெல்லோரிடத்தும் விருப்பங்கொண்டிருக்கிறேன்; (நீங்கள்) எனக்குப் பத்நிகளாக ஆகவேண்டும்; மானிடரிடத்து விருப்பத்தை விடுவிடுங்கள்; ஆயுள் நிரமபப் பெறுவீர்கள்.

யௌவநமே என்றும் நிலையில்லாதது; மானிடர்கட்குப் பின்னும் நிலைல்லாதது; (என்னைவிரும்பினீர்களாயின்) நிலைநிற்கும் யௌவநப்பருவம் பெற்று தேவப்பெண்களாகவும் ஆகுவீர்கள்.”

பிறகு, ஒருவராலும்தடுக்கமுடியாதசெய்கையுடையராகிய அந்த வாயுபகவானுடைய அம் மொழியைக் கேட்டுச் சிரித்து உடனே நூறுபெண்களும் (இவ்)வாக்யத்தைச் சொல்லினர்:—

“தேவர்களிற்சிறந்தவரே! நீர் எல்லா ப்ராணிக ளுள்ளும் ஸஞ்சரிக்கின்றீர்; எல்லோரும் உமது ப்ரபாவத்தையுணர்ந்தோம்; எங்களை ஏன் அவமானப்படுத்துகிறீர்!

தேவர்களிற்சிறந்தவராகியவாயுபகவானே! (நாங்கள்)எல்லோரும் குசுபருடையபெண்கள்; பெருமைபெற்றஉம்மை (உமது)அதிகாரத்திலிருந்து நீக்குவிக்க யாங்கள் வல்லவர்கள்; ஆயினும் தவத்தைக் காக்கின்றோம்; தாவது பொறுமையினால் உம்மை அவ்வாறுசெய்யாதிருக்கின்றோம்).

புத்திகெட்டவரே! பெருமைபெற்றஎங்கள்தகப்பனார் (உமக்கு) ம்ருத்யுக்க ஆகவேண்டாம்; ஸத்யவாதியாயுள்ள (எங்கள்)தகப்பனாரை அவமதியாதே; தாமே (தந்தைகொடுப்பதாகிற)தர்மம்கொண்டு வரனை எதிர்பார்க்கின்றோம்.

(இப்போது) எங்களுக்கு நாதன் தகப்பனாரா? அவர், மேலான வமன்று! தந்தை எவனுக்கு எங்களைக் கொடுப்பரோ அவனை எங்களுப் ப் பர்த்தா உவன்.”

- நெஸஷா ஹி ராமயீ ராமி! வஸெஸுஸு ரீஹா தநம்!
வ குவடூவிவரிதா ராமி! ஸுகெஷுதா ஸஸுரீமிநீ|| க௦
- க௦ஸநாஹஸு ராஜவிடும் கநுாஸதரிநுதரிதீ!
ஜநயாரோஸயரிடூதா வுதாஹுா ரவநநந|| க௧
- தாஸு யளவநஸா ரிநெரார குவவதும் ஸுஹுதாமி
உஜ்ரநஹகுரிபோமரி வாஸுஷீவ ஸதஹுதாமி||
- மாயநெர நுதரிபோநாஸ வாடிபநுஸ ஸவடூஸம்!
சூரோடிம் வரமி ஜமுவடூராவரணஹகுவிதாமி|| க௩
- சுய தாஸாரஸவடூஹு ரகுபெணாவ திரா ஹுவி
உஜ்ரநஹகுரிபோமரி தாரா ஹ வநாநுரெ|| க௪
- தாம் ஸவடூமணஸம்பநா ரகுபயளவநஸம்புதாமி
உஜ்ர ஸவடூதகொ வாபுரிடிம் வவநரிஸு வீதீ|| க௫
- சுஹம் வம் காமியெ ஸவடூ ஹாயடூ ரிமி ஹிஷ்யுமி
ரிநுஷஸுஜிதாம் ஹாவொ டீவடூராயுரவாஸுய|| க௬
- யஹம் ஹி யளவநம் நிதும் ரிநுஷஷு விஸெஷதம்!
சுஷ்யும் யளவநம் பூதா சுமியடூஸ ஹிஷ்யுமி|| க௭
- தஸு தஹநம் ஸுதா வாயொரகிஷகரிடணம்!
சுபஹாஸு ததொ வாகும் கநுாஸதரியாஸு வீதீ|| க௮
- சுதஸுரஸி ஹகுதாநாம் ஸவெடூஷாம் தம் ஸுரொராதரி!
வஹாவஜாம் ஸுதெ ஸவடூம் கிரிஸூநவரிநுரிஸெ|| க௯
- க௦ஸநாஹஸு தாம் ஸவடூம் ஸரியடூஸாம் ஸுரொராதரி!
ஸாநாஹுரவயிதம் டெவம் ரகூரிஸு *தபொ வபரி|| ௨௦
- ரிஹகுத காமிொ டுரிபெயர்! விதரம் ஸதரிவாடிநரிதீ!
நாவரிநுஸ யரிபெயர் ஸுயம்பவரிபாஸுஹெ|| ௨௧
- விதா ஹி வஹுரஸாகு டெவதம் வரமி ஹி ஸம்!
யஸு நொ டாஸுதி விதா ஸநொ ஹதடூ ஹிஷ்யுதி|| ௨௨

தாஸாம் தலைநம் முதுதா வாயும் வாழ்கொவநம்

புவிசு ஸவதுமாதுணி பவன ஹவா ந ஹம் ||

Q. 15.

நதிசோதாசுதயொ ஹழவடா ஹபாழிதாஃ

தாஃ சுநூர் வாய்நா ஹுர் விவிஸ்நூர் வுதெதஸ் ஹுர்.

பாவதந்தி ஸம்ஸாரநாஃ ஸமுதாரஃ ஸாலஸ்யொயநாஃ॥

உத

ஸ உ தா டி தா ிநாஃ கூநாஃ வாஸிஸௌநாஃ

அருஷா ஸ்ரீமதா ராஜா வம்ஸாநு ஸ்ரீஸு வீதா ||

கிரிடிம் கயுதாஃ வுது! கொயடிவிவநுதெ!

கூடலா: கெந கூதா: ஸவா வெவெநா நாலினாஷா!!

2 Fr

வனவம் ராஜா விநிஸுஸவ) ஸஜாயிம் ஸநஸ்ய ததஃ

உ.கா. ௨

உாதி ஂஸம் ஸமூரி ஸலிஷு.

தாயுலிங்ஃ ஸமீ.

தவறு தழுவந் ஸுபதா கஸநாஹஸு யீகிதஃ

ஸரோஸிஸாணா ஸுஷா கநாஸாதீமாஷ த||

5

வாய்-ல் ஸவ-ராக் கொ ராஜநயஷ-புயி த-ரிலு தி.

கமலம் போய் போவாய நயமும் வந்த வெகுதெ*

2

விதபுதிதஸு ஹம் தெ ஸுஹமெ ந வயம் ஸ்ரிதாஃ

விதரம் நொ வுண்வ தம் யலி நொ ஓர்வ தெ தவ||

五

தெந வாவாநுஸதெநந வயநந நவ, தீவதா!

வனவம் புவநு² ஸவா³ ஸவாயநா நிஹதா ஹஸஜீ॥

ff

தாஸாம் தஹநம் ஸுதா ராஜா வரையாழிடுகல்.

புதுவாறு ஶ்ரீஹரதஜாஃ சுநாஸதநுதஜிஃ॥

கூறாந் கூழிராவதாம் பொது^(கு): சுதுவு^(கு) ஸுபிஹது^(சு) தரீ.

வெண்குத₂பொ₂கூயம் வா₂வெ₂தி₂தம் 22||

Om

சுயலாபரொ ஹி நாநீணாஃ கூதீர தம் பம்ரம்ஷஸி வா।

உமாம் தவ யதாநம் திசெஷு விசெஷத்||

யாழ்ப்பாணம் வம் கூர்ஜா பூதம் ஸவாஸாஜிவிஸ்ரஷத்.

எ ௨

*“சூது, “ஸொஃஸாவிருத்தி ஸவடாவிவடாயம் காரிவஸம்
மதம்” இதீதிரியம் டிபுஸ்யுதெ.

வல்லவரான வாயுபகவான் அப்பெண்களின் அம் மொழியைக் கேட்
மிகச்சினந்து (அவர்களது) சரீரமெங்கும் புகுந்து முறித்து(முடமாக்கி)வி
ட்டார். உக

அக் கந்யகைகள் வாயுபகவானால் முடமாக்கப்பட்டு (குசநாப)மன்னவர்
து மாளிகை சென்றனர்; வெட்கத்தோடுகூடினவர்களும் கண்ணீரோடுகூ
டினவர்களுமாய் மதிமயங்கி பூமியில் விழுந்தார்கள். உச

மிக்கஅழகுள்ள அவ் வருமைப் பெண்கள் (அவ்வாறு) முடமாய் வருந்துவ
தை அந்தக்குசநாப வேந்தர் கண்டு திடுக்கிட்டு உடனே இம்மொழி மொழி
தார்:— உரு

“பெண்களே! இதென்ன சொல்லுங்கள்? எவன் தர்மம் தவறுகின்றான் (அ
வாதுபலாத்காரம்செய்கின்றான்)? எல்லோரும் எவனால் (இப்படி) கூனிக
ளாகச் செய்யப்பட்டீர்கள்? (பூமியில்)புரண்டு பேசமுடியாமலிருக்கிறீர்க
ளே!” உக

(குசநாப)வேந்தர், இவ்வாறு பெருமூச்சுவிட்டு(வருந்தி), பின்பு (அவர்க
ள்)சொல்லுவதைஉற்றுக்கேட்கத் தொடங்கினார். உசுடி

முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தமூன்றாவது ஸர்க்கம்

அறிஞராகிய அந்தக் குசநாபருடைய அம் மொழியை நூறுபெண்களு
க் கேட்டு தலைகளால் கால்களைத் தொட்டு (அதாவது அவரைத்தெண்டனிட்
து) சொன்னதாவது:— க

“அரசே! எங்கும்நிரம்பியவராகிய வாயுபகவான் தர்மம் ஒழிந்து தீய வ
ழி கொண்டு (எங்களை) அவமதிக்க நினைத்தார். உ

(வாயுபகவானே!) யாங்கள் தந்தைசொற்படிநடப்பவர்களேயல்லது ஸ்வத
தர்களாயிருக்கின்றிலோம்; நீர் எங்கள் தந்தையைக் கேளும்; எங்களை உ
மக்குக் கொடுத்தா ராயின் (உம்மை விரும்புகிறோம்) உமக்கு நன்மை. நட

இவ்வாறு (யாங்கள்)யாவரும் உரைக்கையில் அந்த வாயுபகவான் (எங்க
ள்)சொல் லேற்றுக்கொள்ளாது தீயவழிதொடர்ந்துசென்று (எங்களை) மி
தவும் குலைத்துவிட்டார்.” ச

மிக்கதர்மிஷ்ட்டரும், மிக்கவல்லவருமாகிய (குசநாப)மன்னவர், அப்பெ
ண்களின் அம் மொழியைக் கேட்டு, நூறுபெண்மணிகளையும்நோக்கி ப
லிவரைத்ததாவது:— ரு

“குழந்தைகளே! பொறுமையுடையோர் செய்யவேண்டிய பெரிய பொ
றுமையை (நீங்கள்)கொண்டீர்கள்; (எல்லோரும்)ஒரேபுத்தியுடையவர்களாயி
ருந்து எனது குலத்தையும் பெருமைப்படுத்தினீர்கள். சு

பெண்களுக்காயினும், புருஷர்களுக்காயினும் பொறுமையன்றோ அல
ங்காரம்! அந்தப் பொறுமைகொள்வதுதான் அரிது; அதிலும் (மிக்கஅழகுள்
)தேவர்கள்விஷயத்தில் (விருப்பங்கொள்ளாது) பொறுத்திருப்பது அரி
து; பெண்களே அதிலும் உங்க ளெல்லோர்க்கும் ஒரேரீதியாய் எப்படிப்பட்ட
பொறுமையிருந்ததோ (அப்படிப்பட்ட பொறுமையிருப்பது அரிது). ஏ?

குழந்தைகளே! பொறுமையே தாநம்; பொறுமையே யஜ்ஞம்; பொறுமையே ஸத்யம்; பொறுமையே கீர்த்தி; பொறுமையே தர்மம் (அதாவது பொறுமையிருக்குமாயின் தாநம்முதலியவைசெய்தபயன் உண்டாகிறது); பொறுமையாற்றான் உலகம் நிலைநிற்கிறது.” அ

காகுத்ஸ்த்த! வானவர்களுக்கொப்பானவலுவுபெற்றவராய், ஆலோசனைகளையறிந்தவராயுள்ள (குசநாப)ராஜா, (இவ்வாறு சொல்லி) பெண்களை அனுப்பிவிட்டு, (அந்தப்பெண்களை விவாஹஞ்செய்துக்)கொடுப்பதையும், கொடுப்பதற்குத் (தக்க)தேசகாலங்களையும், தகுந்தபுருஷனுக்குக் கொடுக்கவேண்டியதையும் பற்றி மந்த்ரிகளோடு கூட ஆலோசனைசெய்யத்தொடங்கினார். க

இதற்குள்ளவே சூலியென்னும் மஹாமுனிவர், ப்ரஹ்மசாரியாய், நல்லஆசாரமுடையவராயிருந்துகொண்டு ப்ரஹ்மத்தைநோக்கித் தவஞ்செய்யத் தொடங்கினார். க

அந்தச்சூலி ருஷி அவ்விடத்தில் தவஞ்செய்ய, அப்பொழுது ஊர்மலையென்பவளின்பெண்ணான ஸோமதையென்னும் கந்தர்வப்பெண் (அவருக்குப்) பணிவிடைசெய்துகொண்டிருந்தாள். க

தர்மிஷ்ட்டையாயுள்ள அந்தஸோமதையானவள் மிக்கவணக்கத்தோடுகூடினவளாய் (அந்தச் சூலிமஹர்ஷிக்குப்) பணிவிடைசெய்துவந்தாள்; (அதனால்) ப்ரஹ்மர்ஷியானவவர் அவளிடத்து களிக்கலுற்றார்; ஸமயம்பார்த்து (கருணைபுரியும்படி) கோரினாள்; உனக்கு மங்களம் (உண்டாகுக). க

ராகவ! சிலநாள்சென்றபின்னர் அந்தச்சூலிமஹாமுனிவர், “(ஸோமதே)! மிக்கஸந்தோஷமடைந்தேன்; உனக்கு நன்மை (உண்டாகுக); உனக்கு (நான்) என்ன நன்மை செய்யவேண்டும்” (என்று) அந்தஸோமதையைப்பார்த்துச் சொன்னார். க

பேசுவதிற்சமத்தியாகிய கந்தர்வப்பெண்ணான ஸோமதையானவள் பேசுவதிற்சமத்தரான (சூலி)முனிவர் மிக்கமகிழ்ச்சிகொண்டிருப்பதை அறிந்து மிகவும்களித்துச் சொன்னாள்:— க

“ஸ்வாமிதர்மிஷ்ட்டரே! நீர் பெருந்தவம்புரிந்து, ப்ரஹ்ம தேஜசுடன் கூடி, ப்ரஹ்மாவைநிகர்த்துவிளங்குகின்றீர்; ப்ரஹ்மஸம்பந்தமான தவத்தோடு கூடிய பிள்ளையை விரும்புகிறேன். க

(இப்போது நான்) பர்த்தாயில்லாதவளாயிருந்துகொண்டிருக்கிறேன் (இதுவரையில்) ஒருவனுக்கும் பார்வையாயிருக்க வில்லை; உம்மிடமிருக்கும் தவத்தின்மஹிமையைப்பற்றி (உம்மை நான்) சரணமடைகிறபடியால் உனக்கு (நீர்) புத்தரனை அளிக்கவேண்டும்.” க

ப்ரஹ்மர்ஷியாயுள்ளசூலிமஹர்ஷியானவர் அந்தஸோமதையினிடத்து வருள்கொண்டு தமது மனதில்நினைத்தமாத்ரத்தாலேயே ப்ரஹ்மதத்தரென்னும் உத்தம புத்தரரை (அவருக்குக்)கொடுத்தார். க

ஸோமதையின்புத்தரான (ப்ரஹ்மதத்தரென்னும்) அம் மன்னவரும் வருந்த செல்வத்தோடு (கூடினவராய்) வானுலகை வானோரரசன் (ஆனது)போல் காம்பில்யையென்னும் நகரத்தை யாண்டுவந்தார். க

ஸ்ரீநாராயண வாயுகாண ந.ந.ஸ.ம.ஃ.

五〇

கோ டாநம் கூதோ யஜ: கூதோ ஸத்யம் ஹி வுதிசா:!!

சுரோ யஸம் சுரோ யஜிஃ சுரோயா விஷிதம் ஜமதஃ.

அ.உ

ஸுஜி சுநாஃ காசு⁵⁹த! ராஜா தி ஸிவிகு⁵⁹ஜிஃ

நன்கு தெரியுமா? உடனடி நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமா? என்று கேள்வி.

உய்காவுள் வுடாநல்லு வுடிசெ வுதிவாடிநரீ ||

५०

தமிழ்நாடு தலைநகராக மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளதைத்
தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

உய்^{டு}ரெ^{டு}த. : ஸ^{டு}ஹ^{டு}வா^{டு}ரொ^{டு} ஸ்ர^{டு}ஹ^{டு}ம் தவ உவா^{டு}ம^{டு}தீ^{டு}॥

85 85

வெகுநேரம் தழுவலில் தஞ்சை மருவீர் வயல்வாஸதை.

ஸாஜிநாநாஜி ஹஜ், தெ ஊரி-இராதநயா தஜா॥

52

மாறுதல் புண்தா ஹுதா முஸ்ர முஷணவராயணா।

வாழ்காமை யதிஹா தஸ்யாஸுஹாஹவதாராஃ॥

五五.

மதுதாண்டகாயமெந்ஞெரவாழ்நவநநி!

பரிதாபனம் ஹம் தெ கிம் கபொரி தவ பிய³॥

५५

பரித-ஷம் ஶுநிம் ஜாதா மநவீ-
 ஶு வ ய வ

உவாழ வாரிஷீதா வாகுஜா வாகுகொவிடி^{3F}॥

五 ⑤

முக்தி ரா ஸபி ரத்திதா ஸாஹா ஸாஹை ருதா சிஹாதபாஃ

புறவண தவஸா யுக் வுத் துலாபி யாபி-கூ!!

४५ ५८

சுவதிஸ்ராஸி ஹம் தெ ஹாய்-ஹாஸி ந கஸ்யமிதஃ

புரணெணாவை தாயாஸ் ஐராத் ஹுஸி ரெஸ்தர் ||

൫൫

தவிர வஸிநா ஸ் ஹஷி-ஃ-ஃள் வ-துதிந-துதி

பெறுதல் திவ்யாதம் போதம் உரு நிநஸுதரீ ||

59

ஸ ராஜா *ஸளஜிஷயஸு வுரீய்யாவஸததா

கூலி யூம் வரயா மகூலா ஷெவராஜோ யயா ஷிவரீஃ॥

五五

*"வெ. ஹ. தவம்."

ராம! காசுத்ஸத்த! அப்பொழுது தர்மவிருப்பங்கொண்ட குசநாயரென்னு
அம்மன்னவரும் (அவரது) நூறுபெண்களையும் ப்ரஹ்மதத்தருக்கு (விவா
ஞ்செய்துக்) கொடுக்க வெண்ணம் கொண்டார். ௨௦

மஹாப்ரபாவமும் மஹாகீர்த்தியுமுடைய (குசநாப) ராஜா, அந்தப் ப்ரஹ்மத
மன்னவரை அழைத்துவந்து மிக்ககளித்த மனதுடனே (தமது) நூறுபெ
ண்களையும் கொடுத்தார். ௨௧

ரகுநந்த! பின்பு விண்ணரசனென விளங்கும் ப்ரஹ்மதத்த வேந்தர் அந்த
பெண்களை சாஸ்தாப்படி கைப்பற்றினார். ௨௨

பின்பு, (அந்தப் ப்ரஹ்மதத்தர்) கைப் பற்றினமாதரத்தில் அப்போதே நூ
பெண்களும் கூனற்று நோயற்று மிக்க வொளி யுற்று அழகாய்விள
னார். ௨௩

மஹாமனசுள்ள அந்தக் குசநாபர் வாயுவினால் (நேர்ந்தவருத்தத்தினின்
விபெட்ட அந்தப்பெண்களைக் கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்தவ ரானார்; அடிக்க
ஆநந்தம் பெற்றார். ௨௪

வெகுஅழகாய் விவாஹம் நடந்தேறப்பெற்ற ப்ரஹ்மதத்த மன்னவரை ௨
னே (குசநாப) வேந்தரானவர், பத்ரிகள் உபாத்யாயர்கள் மற்றுமுள்ள கூட்ட
ள் என்னுமிவைகளோடு கூட (காம்பில்யைக்கு) அனுப்பிவிட்டார். ௨௫

கந்தர்வஸ்தரீயாகிய ஸோமதையும், (தனது) பிள்ளைக்குத் தக்க கந்யகைக
டைத்து விவாஹம் சாஸ்தாந்தவருது நடந்தேறியதைப்பற்றி மிகவும் ஸ
தாஷ்டமடைந்து அந்தக் கந்யகைகளைக் கையினுற்றுடைத்துக்கொடுத்து, கு
பரையும்குழந்து அந்த மருகியர்களைக் கண்டாநந்தங்கொண்டான். ௨௬

முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

ராகவ! அந்த ப்ரஹ்மதத்தர் (நூறுபெண்களையும்) விவாஹஞ்செய்துக்கொ
டு போனபின்பு, பிள்ளையில்லாமலிருந்த குசநாபமன்னர் பிள்ளையுண்டாக
ருதி புத்தரகாமேஷ்டியென்னும் யாகத்தைச் செய்யத்தொடங்கினார். க
யாகம் தொடங்க, உடனே மிக்ககம்பீரமானஸ்வபாவமுடையராய்ப் ப்
றமாவின்புத்தராயுள்ள (குசநாபபிதாவான) குசரென்பவர், குசநாப ம
னவரைநோக்கி 'பிள்ளாய்! உனக்குத் தக்கவனும் மிக்கதர்மிஷ்ட்ட
மாயுள்ள பிள்ளை உனக்கு உண்டாகப்போகிறான்; காதியென்னும் அந்த
பிள்ளையைப் பெறப்போகிறாய்; அவனால் நீ உலகத்தில் எந்நாளும் கீர்த்
பெறப்போகிறாய்?' (என்று) சொன்னார். ௨௭

ராம! குசரானவர் குசநாப ராஜாவுக்கு இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, நித்யமாயு
ப்ரஹ்மலோகத்தைநோக்கி ஆகாசமார்க்கம் சென்று போகலுற்றார் ச
பின்னர், சில காலம் (சென்றபிறகு), புத்திமானான குசநாபருக்குக் (குச
சான்னபடியே) மிக்கதர்மிஷ்ட்டராய்க் காதியென்கிற பெயரினாலே (ஒ
புத்தர்) உண்டானார். ௨௮

காசுத்ஸத்த! மிக்கதர்மிகரான அக் காதி எனது தந்தை; ரகுநந்த! குசர
வம்சத்திற்பிறந்தவனாகையால் கௌசிகனென்ற பெயருடையவனாயிருக்கி
ன். ௨௯

ராகவ! நல்லஆசாரமுடையவளாய், ஸத்யவதிஎன்னும்பெயருடையவளாய் எனக்கு முன்பிறந்த ஸஹோதரி யொருத்தி இருந்தாள்; ருசீகரென்னும்ருஷிக்கு விவாஹஞ்செய்துகொடுக்கப்பட்டாள்.

அவள், மிக்கபெருந்தன்மைகொண்டு கணவனுக்குப் பணிவிடைசெய்துகொண்டிருந்ததனால் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கம் சென்றாள்; அன்றியும், கௌகியென்கிற மஹாநதியாக ஆனாள்.

என் உடன்பிறந்தவளான அந்தஸத்யவதியானவள் உலகத்திற்கு ஐஹிம்ஆமுஷ்மிகம்என்னுமிருவகைநன்மையுமுண்டாகக்கருதி, புண்யமானதீர்தமுடையதாய் அழகாய்விளங்கும் ஒருநதியாகி, தேவலோகத்தினின்று மவத்பர்வதத்திற்கு வந்தாள்.

ரகுநந்த! ஆதலால் யான், உடன்பிறந்தவளிடத் தன்புகொண்டு ஹிமவத்பர்வதத்தின்பக்கத்தில் (இருக்கும்) கௌசிகீநதியின்கரையில் எப்பொழுதும் ஸுகமாக வாஸஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றேன்.

(இப்போது) கௌசிகிஎன்னும் சிறந்தநதியாயிருக்கும் அந்த ஸத்யவதி, பத்தைப்போக்குபவன்; ஸத்யத்திலும் தர்மத்திலும் நிலைநிற்பவன்; கணவனிக்கைவிடாதிருப்பவன்; மஹாபாக்யமுடையவள்.

ராம! யான் யாகஞ்செய்யவேண்டி அந்தக்கௌசிகிநதியை விட்டு வந்தேன். சரமத்திற்கு வந்தேன்; வந்து உனது ப்ரபாவத்தால் சித்திபெற்றவனேன்.

திண்தோள! ராம! இதுதான் என்னுடையவும் எனது வம்சத்தினுடையவும் (இந்தத்)தேசத்தினுடையவும் உத்பத்தியின்வரலாறு; நீ என்னைக் கேட்படியால் சொன்னேன்.

காகுத்ஸ்த்த! நான் கதை சொல்லிக்கொண்டேயிருக்க, அர்த்தராத்திரிய்விட்டது; (ராத்திரி தூக்கக்குறைவினால் காலையில்) இவ் வழியில் (நடப்பது) தடங்கல் வராதிருக்கவேணும்; நித்திரை செய்; உனக்கு மங்களம்.

ரகுநந்த! மரங்கள் யாவும் அசைவற்று, ம்ருக-பக்ஷிகள் யாவும் உறக்கமுற்று, திசைகள் யாவும் இரவிலுண்டா யிருள் நிரம்பப்பெற்றிருக்கின்றன.

ஸந்த்யாகாலம் மெல்ல சென்றுவிட்டது; ஆகாசமானது, (அச்விநிமுதலான)நக்ஷத்த்ரங்களும் (ஸாதாரண)நக்ஷத்த்ரங்களும் நிறைந்திருக்கிறபடியால் ஜோருபமான அநேகக்கண்களால் நிரம்பியதுபோற் ப்ரகாசிக்கின்றது.

ப்ரபுவே! சந்த்ரன் ஒளியால் உலகத்திருளையொழித்து உலகத்தில் ப்ரகாசங்களின் உள்ளத்தைக் களிக்கச்செய்து கிரணங்களுக்குளிர்த் துதிக்கின்றான்.

கொடியவர்களாய் மாம்ஸத்தைப்புஜிக்கும் யக்ஷ-ராக்ஷஸக்கூட்டங்கள் இரவிலுண்டாகும் (கோட்டான் முதலான) ஸகலப்ராணிகளும் ஆங்கு நடமாடுகின்றன."

மஹாப்ரபாவமுள்ள (விச்வாமித்தர)மஹாமுநிவர் இவ்வாறு (கதை)சொல்லி நிறுத்திவிட்டார்; முநிவ ரெல்லோரும் அவ்விச்வாமித்தரை "(விச்வாத்தரே!) நல்லது நல்லது (நீர்)சொன்னகதை மிகவும் இனியதாயிருக்கிறது. தீர்தச் சிறந்த *குசிக வம்சமானது எப்பொழுதும் தர்மத்திலே பற்றுள்ள

*காதிக்கே குசிகரென்று இன்னொருபெயர்.

வகுபுஜா ஹிநீ வாவி ரி ராவவ! ஸுவுதா.

நாஜா ஸத்யவதீநாஜி கீவீகெ ப்ருதிவாதிதா||

எ

ஸஸரீரா மதா ஸமடும் ஹதாரரிநுவதிடநீ

களஸிகீ வரரொஜாரா ப்ருவதா உ ரிஹாநஜீ||

அ

*திவ்யா பண்ணொடிகா ரஜா ஹிவதூபுஸ்யுதா.

ரொகயு ஹிதகாரோடும் ப்ருவதா ஹிநீ ரி||

க

ததெதாஹம் ஹிவதாஸெடு வஸாஜி நிரதம் ஸுவரீ||

ஹிந்யாம் ஸெஹஸ்யுதம் களஸிக்யாம் ரவமநநம்||

க௦

ஸா து ஸத்யவதீ பண்ணா ஸதெது யரெடு ப்ருதிவிதா.

வதிவதா ரிஹாவாஸா களஸிகீ ஸரிதாம்வரா||

கக

ஹம் ஹி நிபரோஜாஜி! ஹிதா தாம் ஸம்பாமதம்!

விஜாஸுரிநுபாவா விஜொஹி தவ தெஜஸா||

கஉ

வனஷா ராஜி! ரிரோததிம் ஸஸ்ய வஸஸ்ய கீதிடதா.

ரெஸஸ்ய உ ரிஹாவாஹொ! யநாம் தம் வரிவ்யஹி||

கங

தெதாஹ்யுராதும் காஹுத! க்யாம் க்யயதெதா ரி||

நிஜாஜிஹி ஹி ஹம் தெ ஜாஹநிவொஹிநீஹ நம்||

கச

நிஷநாஸரவம் ஸவெடு நிவீநா ருமவகதிணம்!

நெநெஸந தரிஸா வ்யாஹா லிஸஸ ரவமநநம்||

கரு

ஸநெநவிட்யுஜெதெ ஸந்யா நஹொ நெநெதுரிவாவ்யதரீ||

நகதது தாராமஹநம் ஜொதிநிபுரவஹாஸதெ||

கசு

உதிஷதி உஸீதாம்ஸம் ஸஸீ ரொகதரொநுஹம்!

ஹாஜயநாணிநாம் ரொகெ ரிநாம்ஸி ப்ருஹபா விஹொ!||

கௌ

நெஸாநி ஸவஹநதாநி ப்ருஹநி ததஸதம்!

யகூராகூஸஸஜாஸ ராஜாஸ விஸிதாஸநாம்||

கஅ

வனவரீகா ரிஹாதெஜா விரராஜி ரிஹாஜிம்!

ஸாயு ஸாயிதி தம் ஸவெடு ருநபொ ஹிஹிவநுஜயநம்||

கஸரிகாநாஜியம் வஸொ ரிஹாநுஜெவரம் ஸஜா||

*“திவ்யு.” †“களஸிகாநாஜீ.”

வெஹாவோ ஶீஹாதாநம் கௌஸவஸ்யா நிரோததோம்॥
 விஸெஷண ஹவாநெவ விஸாதிதொ *ஶீஹாயஸாம்॥
 கௌஸிக் ஸாரிதாஸெஷா கௌஸொஷொதகந் தவ॥ உக
 உதி தெதெஷு நிஸாஷு நெயெம் ப்ரஸஸம் கௌஸிகாதஜம்॥
 நிஷாஸௌபாமஜிஷாஷி ஶீஹாஸிவாஸாஸாநம்॥ உஉ
 ராரொஷவி ஸஹஸளரிதிஃ கிஷிஷாமதவிஸயம்॥
 ப்ரஸஸ்ய ஶீநிஸாஷுநெயெம் நிஷாஸௌபெஸெவதெந் உந
 உதௌஸிஸம் ஸமூம் ஸிஷாஷம்.

வஜ்ஜிஸம் ஸமூம்.

உவாஸ்ய ராதி ஶெஷம் தௌ ஶொணாக நெயெ ஶீஹாஷிஷிம்॥
 நிஸாயாம் ஸௌபஹாதாயாம் விஸாதிதொஷுஹாஷதம்॥
 ஸௌபஹாதா நிஸா ராஜி! வநெவஷா ஸந்யா ப்ரவதஷுதெதி॥
 உதிஷொதிஷ ஹதௌ தெ மஜிநாயாவிஸொவயம்॥ உ
 தௌதா வவநம் தஸ்ய க்ஷதா வளவஷாஹிஷி க்ரியாஜி॥
 மஜிநம் ரொவயாஜிஸ; வாக்யம் வெஷிஸௌவ ஹ॥
 கயம் ஶொணம் ஶௌஹஜெஷாஸாயம் வௌ ஶிநஜிணிதம்॥
 கதரெண வயாஷு ஹநநாஸிஷாஜிஹெ வயஜி॥
 வளவஜிஸௌ ராரெண விஸாதிதொஷு வீஜிஜிஜி॥
 வளஷ பநா ஶெயாவிஷொ யெந யாதி ஶீஹாஷயம்॥
 வளவஜிஸௌ ஶீஹாஷுபொ விஸாதிதெண யீஜிதா॥
 பஸ்யதெஷு ப்ரயாதா வெவநாநி விவியாநி வ॥
 தெ மதா ஶ்ருரஜிஸாயம் மதெயஷுவிவெஸ தஜா॥
 ஜாஹவீம் ஸாரிதாஸெஷா ஶ்ருஸௌஸிஷுநிஸெவிதாஜி॥
 தாம் ஶ்ருஷா வௌணஸ ரிஸாம் ஹஸஸாரஸெஸெவிதாஜி॥
 வளநெவாஷிஷிதாம் ஸெவஷு ஶீநயம் ஸஹராவவாம்॥
 தஸ்யாஷிஷெ ததஸ்யௌஸ சுவாஸபரிஷுஹஜி॥
 †ததம் ஸாதா யயாந்யௌஸ ஸநெவஷு வித்யெஷெவதாம்॥
 ஹாதா வெவாமிஹாந்ராணி ப்ராஸ்ய வாஜிதவஷிஷி॥

*“ஶீஹாதபாம்.” †“தத.”

†கோவிந்தராஜீயம்:—“தமதுபாதத்தினின்றுண்டானகங்கையின்வைபவத்தை லோகத்தில் தெரிவிப்பதற்காய் (ராமர்) கேள்விகேட்குறார் முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கத்தில்.”

மஹாத்மாக்களாய் உத்தமபுருஷர்களாயுள்ள குசவம்சத்திலுதித்தவர்கள், ப்
ரஹ்மாவைநிகர்த்தவர்கள்; (அவர்களில்) விசேஷித்து விச்வாமித்தரரென்கி
ற நீரே பெருங்கீர்த்திபெற்றவர்; நதிகளிற்சிந்தவளாகிய கௌசிகியும் உ
மது குலத்திற்குப்பெருமையைவிளைப்பவள்” என்று புகழ்ந்துகொண்டா
ர்கள். ௨௧

இவ்வாறு விச்வாமித்தர் அம் மஹாமுனிவர்களாற் புகழப்பட்டு களித்
து, அஸ்தமித்த ஸூர்யன்போ லொளிகொண்டு நித்ரை செய்தார். ௨௨
ராமரும் கொஞ்சம்ஆச்சர்யப்பட்டு, (விச்வாமித்தர்)மஹாமுனிவரைப் புகழ்
ந்து லக்ஷ்மணரோடுகூடி நன்றாய் நித்ரை செய்தார். ௨௩

முப்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

†முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

விச்வாமித்தரானவர், நின்றராத்ரிமுழுதும் மஹர்ஷிகளோடுகூட சோ
ணநதியின்கரையில் இருந்துவிட்டு, பொழுது விடிந்தவுடனே, “ராம! பொழு
து விடிந்துவிட்டது; காலை ஸந்தயை உண்டாகிறது; எழுந்திரு எழுந்தி
ரு; ப்ரயாணஞ்செய்யப் பார்; உனக்கு மங்களம் (உண்டாகுக)” (என்
று) சொன்னார். ௨

(ஸ்ரீராகவர்) அவ்விச்வாமித்தரருடைய அம் மொழியைக் கேட்டு, கா
லையிற்செய்யவேண்டிய செய்கையைச் செய்துமுடித்து, ப்ரயாணஞ்செய்
ய விருப்பங்கொண்டார்; “ஸ்வாமி! (விச்வாமித்தரே!) (சிலவிடங்களில்) ம
ணற்குன்றுகளாலழகாய், அழகாயஜலமுற்ற இச் சோணநதி ஆழமாய்க்கா
ணப்படுகின்றதே! நாம் எந்த வழியால் தாண்டுவோம்” (என்கிற) இச் சொ
ல்லையும் சொன்னார். ௩

விச்வாமித்தர் இவ்வாறு ராமரால் கேட்கப்பட்டு, “மஹர்ஷிகள் எந்தவ
ழியால் போகிறார்களோ இவ் வழியே (போகவேண்டியதென்று) என்ன
ல் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது” (என்கிற) இம்மொழியை யுரைத்தார். ௪

அறிஞராகிய விச்வாமித்தரரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட வம் மஹர்ஷிக
ள், நாநாவித வநங்களையும் (மற்றுமுள்ள நதிமுதலியவைகளையும்) பார்த்து
க்கொண்டே ப்ரயாணஞ்செய்தார்கள். ௫

அம்மஹர்ஷிகள் அப்போது வெகுதூரம் வழி நடந்து பகலின்பாதி யாகவு
ம், நதிகளிற்சிந்திந்து முனிவர்களாலடையப்பட்ட கங்கையைக் கண்டார்கள். ௬

புண்யமானதீர்த்தமுடையதாய் ஹம்ஸ-ஸாரஸபக்ஷிகளாலடையப்பட்ட தா
ய்விளங்கும் அக் கங்கையை முனிவர்களினேவர்களும் கண்டு ராமலக்ஷ்மண
ர்களோடுகூடி மகிழ்ந்தவர்க ளாயினர். ௭

பின்பு அம்முனிவர்கள், அக்கங்கைகளையில் தங்குவதற்குவோரிடத்தை ஏ
ற்பாடுசெய்துகொண்டார்கள்; பிறகு சாஸ்தரப்படி ஸ்நானஞ்செய்துவிட்டு,
தேவ(ருஷி)பித்ரு தர்ப்பணம்செய்து, அக்நியில்ஹோமஞ்செய்யவேண்டியப
ஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளைச்செய்து, அம்ருதத்தைநிகர்த்த ஹவிஸ்ஸைப்புஜித்து,

உள்ளங்களித்தவர்களாய், மஹாத்மாவான விச்வாமித்தரரை நாற்புறத்து
ம் சூழ்ந்துகொண்டு கங்கையின்கரையில் சுத்தமானவோரிடத்தில் உட்கார்
தார்கள்.

கௌ

பிறகு அங்கு உடனே ராமர் விச்வாமித்தரரைப்பார்த்து, “ஸ்வாமி! மூவுழி
யாகச்செல்லுகின்ற கங்கா நதியின்வரலாற்றைக் கேட்க நினைக்கிறேன்; கங்
கை எப்படி மூவுலகங்களையும் ஆக்ரமித்து நதிகளும்நதிகளும்போய்ச்சே
ருகின்றகடலைச் சென்றனள்” (என்று) கேட்டார்.

கௌ

விச்வாமித்தர மஹாமுனிவர் ராமர்சொல்லால் தூண்டப்பட்டு, கங்கையி
ன் உத்பத்தி வருத்தி முதலியவைகளைப்பற்றியவரலாற்றையெல்லாம் சொ
ல்லத் தொடங்கினார்:—

கௌ

“ராம! லோஹங்களுக்கு(எல்லாம்)இருப்பிடமாயுள்ள ஹிமவானென்னு
ம் பெரிய ஒருபர்வதராஜன் (இருக்கிறான்); அவனுக்கு, உலகத்தில் அழகில் நி
கரற்ற இரண்டுபெண்கள் (இருக்கிறார்கள்).

கௌ

அழகுடையவளான அப்பெண்களின் தாய், மேருபர்வதத்தின்பெண்ணு
ம் ஹிமவத்பர்வதத்தின் அன்புள்ள பார்யையுமாகிய மனோரமையென்பவள்.

ராகவ! இக் கங்கை அநதமனோரமையினிடத்தில் ஹிமவானுக்கு முத
ற் பெண்ணாய்ப் பிறந்தாள்; உமையென்பவள் அவனுக்கே இரண்டாவதுபெ
ண்ணாய்ப் பிறந்தாள்.

கௌ

பிறகு தேவர்க ளெல்லோரும் *தேவதாகார்யத்தைச்செய்யக்கோரி மலைக
ளுக்குமன்னனாகியஹிமவானை, “கங்கா நதியை மூவுழிகளிற்செல்பவளா
க (அதாவது உமதுமூத்தபெண்ணை கங்கை, ஸ்வர்க்கம் பூமி பாதாளம் எ
ன்னும்மூவுலகங்களிலும் ப்ரவஹிக்கும்நதியாக ஆகவேண்டும் என்று) ப்ரார்
ததித்தார்கள்.

கௌ

உலகத்தைப்பரிசுத்தமாகச்செய்பவளாய், (தன்)இஷ்ட்டபடிஎல்லாவழிக
ளிலும்செல்லவல்லவளாய், (தனது)பெண்ணாயுள்ள கங்கையை மூவுலகங்
ட்கும்நன்மையுண்டாகவேண்டுமென்று தர்மவிருப்பங்கொண்டு ஹிமவானு
ம் (அவ்வாறே) கொடுத்தான்.

கௌ

பிறகு அத் தேவர்கள் மூவுலகங்கட்கும்நன்மையுண்டாகக்கோரி சரியெ
ன்று கங்கையை அஷ்டத்துக்கொண்டு கோரிக்கைநிறைவேறின மனதுட
னே சென்றார்கள்.

கௌ

ராகுநந்த! (ஹிமவத்)பர்வதத்தின் மற்றொரு பெண்ணான அந்த உமையெ
ன்பவள், தவத்தையேபொருளாகநினைத்து உக்ரமான வ்ரதம் கொண்டு தவ
ம் செய்துகொண்டிருந்தாள்.

௨௦

உக்ரமான தவத்தோடு கூடி, உலகம்வணங்்சப்பெற்ற (தனது)பெண்ணு
ன உமையை சைலராஜனாகியஹிமவான், அதுகூலராயிருக்கும் சிவபெரு
மானுக்கு (விவாஹஞ்செய்துக்)கொடுத்தான்.

௨௧

ராகவ! நதிகளிற்சிந்தவளாகிய கங்கை, உமா தேவி என்னும் அத்தகை
ய சைலராஜனாகியஹிமவானுடைய இரண்டு பெண்களும் உலகங்களால்வ
ணங்கப்பட்டவர்கள்.

௨௨

பிஸுஜாஹவீ தீரெ ஸுமள ருமீதிரா நஸாம்	
ராஜிதம் ரீஹாதாநம் வரிவாயபு ஸரிநுதம்*	க௦௨
தது ததா ராரொ விஸாஜிதயாஸுவீ தீ	
வஞா துஜிவாஜி மஜாம் திவயமாநஜீரீ	
துயொக்யும் கயராக்யு மதா நடிநஜீவதிரீ	க௨
ராஜிதொ ராரிவாக்யுந விஸாஜிதொ ரீஹாஜுநி	
ஜிந வ மஜாயா வகூரெவொவக்யுரெ	க௩
ஸரெவொஹா ஹிவாநாஜி யாதாநாநாஜிகிரா ரீஹாநீ	
ஸு கநாஜயம் ராரி! ருநெவணாபு திஜிம் ஸுவி	க௪
ரெருஜுஹிதா ராரி! தபொஜாதா ஸுஜியுஜி	
ஜி ரெநாநாஜி வஜீ ஹிவதம் வி யா	க௫
ஸும மஜெபஜிவஜெஹா ஹிவதம் ஸுமதா	
நாஜி தித்யாஹுநாஜி தவெஸுவ ராவவ	க௬
ஜெஹாம் ஸுராம் ஸவெபு : ரெவதாயுவிசீஷயா	
ஸரெவொநம் வரயாரிஸுமஜுஜாம் திவயமாநஜீரீ	க௭
ள யரெஜுண ஹிவாஹுநயாம் ரொகவாவநீரீ	
வநவயமாந மஜாம் ரெதுயொக்யுஹிதகாஜியா	க௮
திமஜுஹு ததொ ரெவாவிரெயாகஹிதகாரிணம்	
ராரிஜாய தெஜமவநுதாயெடுநாநுராதநா	க௯
வாநுர ரெஸுஜுஹிதா கநாஜீஜு வுநநுந	
ஜம் ஸா வு தரீஸாய தவெஸுரெவ தவொயநா	௨௦
ஜெண தவஸா யுகாம் ஜிஜ்ள ரெஸுவரம் ஸுமதாரீ	
ஜுபாவ திராநுவாய உஜாம் ரொகநஜுஜுதாரீ	௨௧
தெ தெ ரெஸுராரிஸு ஸுதெ ரொகநஜுஜுதெ	
வ ஸரிதாம்ரெ ஹா உஜி ரெவீ வ ராவவ	௨௨

*சது, “உவவிஜ்ள யயாநாபா ராவவள வ யயாஹுதம்,
 திகுஜெபுடா டுஜுதெ †“வித்யாஹுதநா.” ‡“ரெவகா
 விசீஷயா” இதி திகுவாம்.

கோவிந்தராஜீயம்:—“தேவதாகார்யம்=கங்கா தீர்த்தத்தால் ஸ்நாநபாநாதிக
 அல்லது ஸ்நாபதியாகிய ஸுப்ரஹ்மண்யருடைய உத்பத்தி; அல்ல
 ஸர்வேச்வரனை ஜராதித்தல்.” திலகம்:—“தேவதாகார்யம்=சிவவீர்ய
 தத் தரித்தல்.”

வளத்தெ ஸவடோவா தம் யயா திவயமா டீ!
 வம் மதா வ யம் *தாத! மதிம் மதிதொம்வர!!
 வெஸவா ஸுர நடி ரஜா வெஸவெநவா ஸுதா ததா!
 ஸுரவெகா ஸுர ருஜா விவாவா ஜெவாவாநீ!

வனத்தி, ஸம் ஸமடம் ஸுராவம்

ஷட்தி, ஸம் ஸமடம்.

உதவாகெ ருநா தவிநா ஸாவவகூணா!
 புகிநநு கயாம் வீராவருவதும்பு நிவஹிவரீ!!
 யபுயகூரிஷம் பூஹநயிதம் வரம் தயா!
 டுஹிதம் வெஸவாஜெவா ஜெவாவா வதும்புஹி!!
 விஸுரம் விஸுரஜெவா டிவாநா ஷவாஜிவரீ!
 தீநயொ வெதும்நா கெந வாவபெவொகவாவநீ!
 கயம் மஜா திவயமா விஸுதா ஸுரிஷுதா!
 திஷு வெகெஷு யபுஜ! கடிஹிம் வெகம் ஸஜிநிதா!!
 தயா புவதி காகுதெ விஸரிதஸவொயநம்!
 நிவெந கயாம் ஸவடாஜெவிரெய நுவெயதீ!!
 வுராரா! குதொஜாவெஹா நீககெணா ஜெவாதவா!
 ஜெவா வ ஸுஹயா ஜெவீம் வெயொநாவொவகூரெ!!
 ஸிதிகுணஸு ஜெவஸு டிவம் வஷுஸதம் மதரீ!
 நவாவி தநயொ ராஜ! தஸுராஜாவீதரநவ!+!!
 ததொ ஜெவாம் ஸஜிமாம் விதாஜெவொரொமஜா!
 யஜெஹாதஜெத வகுதம் கஸுததிஸஹிஷுதெ!!
 சுவிமஜி ஸுராம் ஸவெட பூணிவெதஜெவொவநீ!
 ஜெவஜெவ! ஜெவஜெவ! வெகவொஸு ஹித ரத!!
 ஸுராரணாம் பூணிவாதெந பூஸாஜம் கதும்புஹி!!
 நவொகா யாரயிஷுதி சவதெஜம் ஸுரொதரி!!
 பூவெஹா தவஸா யுகொ ஜெவா ஸஹ தவஸுர!
 வெதெவொகூ ஹிதகாராயடம் தெஜெஸுஜெவா யாரய!!

* 'ராஜ' † சுத, 'ஜெவஸுராவி நுஸெஷ ருஜெ
 ஸுஜெஹாதநம்' ஐதெகூயபுஜிகம் ஜுஸுதெ.

திக்கநடையழகுள்ளவனே! அப்ப! கங்கா நதி முதலில் ஆகாச மார்க்கம் செ
றதைப்பற்றிய வரலாற்றை யெல்லாம் இவ்வாறு (உனக்குச்) சொன்
ன்ன.

பாவத்தைப்போக்குகின்றவளாய் ஹிமவானுடைய பெண்ணை அப்படிப்ப
டப்ரபாவம்பெற்றவளாயுள்ள இக்கங்கை ஜலத்தைப்பெருக்கிக்கொண்டு தே
லோகம் சென்றதனால் “ஸ்ரீரதி” என்று சொல்லப்படுகிறாள்.” ௨௪
முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம்.

வீரர்களான ராகவலக்ஷ்மணர்களிருவரும் அவ்விச்வாமித்தர முனிவர் பதி
சொல்லக் களித்து (விச்வாமித்தர)மஹாமுனிவரைப்பார்த்து சொல்லினர்:—
“ஸ்வாமி! கேட்பதினால் தர்மஞ்செய்தபயனையளிப்பதாயுள்ள மலைமன்னா
யஹிமவானது மூத்த பெண்ணாகங்கையின் சிறந்த கதை உம்மால் சொ
ல்லப்பட்டது; (அந்தக்கங்கைவிஷயமாகத்) தேவலோகத்திலும்தவ
லோகத்திலும்தந்தகையின்வரலாற்றை (நீர்)விரிவாய் அறிந்தவராதலா
விரிவாய்ச் சொல்ல வேண்டும்; உலகத்தைப்பரிசுத்தமாகச்செய்யும்கங்
கை, யாது காரணத்தால் மூவழிகளிற் சென்றனன்? ௩

தர்மங்களையுணர்ந்தவரே! மூவழிகளிற்செல்லும் கங்கை, யாதுகாரண
த்தால் ப்ரவித்திபெற்றனன்? எந்தக் கார்யத்தைச் செய்ததனால் மூவுலகங்
களிலும் நதிகளிற்சிறந்தவளாயினன்?” ௪

காகுதஸ்த்தர் அவ்வாறு கேட்கையில் விச்வாமித்தர முனிவர், கதை யெல்லா
ம் ருஷிகளின்மேல் (ராமருக்கு) விரிவாய்ச் சொல்லத்தொடங்கினார்:—
“ராம! முன்பு பெருந்தவம்புரிந்த சிவபெருமான், விவாஹஞ்செய்துகொ
ண்டு, பார்யையாகியபார்வதியைக் கண் டாவலோடு ஸம்போகிக்கத் தொட
ங்கினார். ௫

பகையோரைத்தவிக்கச்செய்கின்றவனே! ராம! (அவ்வாறு) ஸம்போகித்
தபடியே சிவபெருமானுக்கு நூறு தேவவர்ஷம் கடந்தது; கடந்தும் அப்பா
ர்வதியினிடத்திற் பிள்ளையுண்டாகும்படியானவீர்யம் ஸ்கலிக்கவில்லை. ௬
பிறகு ப்ரஹ்மாமுதலான தேவர்கள், “இப்பார்வதியினிடத்தில் ஒரு பிள்
ளே பிறந்தால் அப்பிள்ளையை எவன் பொறுப்பன்” (என்று) பயந்துவிட்டா
ர்கள். ௭

தேவர்க ளெல்லோரும் (அச்சிவபெருமானுக்கு)எதிரில்வந்து தெண்டனி
ட்டு, “வானவற்கோவே! மஹாதேவா! இவ் வுலகத்தின் நன்மையில் விருப்ப
ங்கொண்டவரே! தேவர்கள் (உம்மைச்)சாணமடைகிறபடியால் (நீர்) அது
க்ரஹம் செய்ய வேண்டும்; தேவோத்தமா! உமது வீர்யத்தாலுண்டாம்பிள்ளை
யை உலகங்கள் தரிக்கமாட்டா; (ஆதலால் இக்கார்யத்தைவிட்டு) வேதத்தி
ற்சொல்லிய யோகத்துடன் கூடி தேவியாகியபார்வதியோடுகூட தவத்தை (நீ
ர்)செய்யவேண்டும்; மூவுலகங்கட்கும்நன்மையுண்டாகவேண்டி (உமது)வீர்ய
த்தைத் தேஜோமயமானசரீரத்திலே தரிக்கவேண்டும் (பார்வதியினிடத்தி
ல் விடக்கூடாது)” (என்கிற) இம்மொழியை யுரைத்தனர். ௮

[இவ் வுலகங்களை முற்றும் ரக்ஷிக்கவேண்டும்; ஜநமதச் செய்யக்கூடாது.

எல்லாவுலகங்களுள்ளும்பெரியவல்லவராகிய சிவபெருமான், தேவர்களின் சொல்லைக் கேட்டு, “சரி” என்று சொன்னார்; மீளவும் எல்லா(தேவ)ரையம்பார்த்து இம்மொழியை யுரைத்தார்:—

“(இனி) நானும் பார்வதியும் (எங்கள்)வீர்யத்தைச் சரீரத்திலேயே தக்கின்றோம்; தேவர்களும் பூமியும் நன்மையை யடைக.

தேவர்களே! இப்போது எனது (ரோத?)ஸ்த்தாநத்தினின்று வெளியான வலிய வீர்யத்தை எவன் தரிப்பன்? (இதை) எனக்குச் சொல்லுங்கள்?”

இவ்வாறு சொல்லப்பட்டு தேவர்க ளெல்லோரும் சிவபெருமானைப்பார்த்து, “இப்போது (உமதுசரீரத்தினின்று)வெளியான வீர்யத்தைப் பூமிதரிப்பன் தரிப்பன்” (என்று) உத்தரஞ்சொல்லினர்.

இவ்வாறு (தேவர்களால்) சொல்லப்பட்டு தேவர்கோளுனசிவபெருமான் (தமதுவீர்யத்தைப்) பூமியில் வீட்டுவிட்டார்; அந்தவீர்யத்தால் மலைகளுங்காடுகளுமாகிய (அங்குள்ள)பூமி(முற்றும்) நிரம்பிவிட்டது.

அப்படிநிரம்பிவிட்டதனால் உடனே தேவர்கள் (பூமிவெடித்துவிடப்போகிறதேஎன்றுபயந்து) பலதடவை அக்ரிபகவானைப்பார்த்து, “நீர் வாயுபகவானோடுகூடி சிவபெருமானது வலியவீர்யத்தினுள் ப்ரவேசிக்கவேண்டும் (அதாவது வீர்யத்தைத் தரிக்கவேண்டும்)” (என்கிற) இச்சொல்லைச் சொல்லினர்.

அந்தவீர்யமானது அக்ரியினால் வ்யாபிக்கப்பட்டு வெள்ளியலை யாய்விட்டது; அக்ரியையும்ஆதித்யனையும்நிகர்த்தவொளிபெற்ற திவ்ய நாணற்காடாகவும் (ஆயிற்று); அந்தநாணற்காட்டிற்குள் (வளர்க்கப்பட்டதனால்)க்ருத்திகாதேவிகட்குப்புத்தாரும் (தரிக்கப்பட்டதனால்)அக்ரிக்குப்புத்தாரும் மிக்கவொளிபெற்றவருமாகியஆறுமுகக்கடவுள் அவதரித்தார்.

பிறகு தேவர்கள் ருஷிகணங்களோடுகூடி மிகவும்களித்தமனமுற்று பார்வதீதேவியையும் சிவபெருமானையும் அப்பொழுதே மிகவும் பூஜித்தார்கள்.

ராம! பின்பு, மலைப்பெண்ணாகியபார்வதீதேவி தேவர்களைப்பார்த்து இதைச் சொன்னாள்: [ஸூர்யன்போல்ஜவலிக்கும் பார்வதி ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு தேவர்களே! இப்போது எனக்கு (நீங்கள்)செய்த அநிஷ்டத்திற்குப் பலனை (நீங்கள்)பெறவேண்டும்] “பிள்ளையுண்டாகக்கோரி(பர்த்தாவுடன்)சேர்ந்த நான் (உங்களால்)தடைசெய்யப்பட்டபடியால் உங்கள் பத்நிகளிடத்தில் பிள்ளையைப் பெறமாட்டீர்கள்; இதுமுதல் உங்கள் மனைவிகள் பிள்ளையில்லாதவர்களாக(அதாவதுமலடிகளாக) இருக்கவேண்டும்” (என்று) கோபங்கொண்டு கோபத்தால்மிகவும்சிவந்தகண்களுடையளாய் எல்லாத்தேவர்களையும் சபித்தாள்.

இவ்வாறு தேவர்க ளெல்லார்க்கும் சொல்லிவிட்டு, பூமியையும்நோக்கி “புத்திகெட்ட பூமியே! நீ எனக்குப் பிள்ளையுண்டாவதைக் கோராததினாலும் கோபத்தைவிளைத்ததனாலும் நீ அநேகரூபமுடையவரும் பலர்க்குப்பத்நியுமாய் இருக்குக; பிள்ளையுண்டாவதினால்வரும் மகிழ்ச்சியையும் நீ அடையாதிருக்குக” (என்று) சபித்துவிட்டாள்.

ரக்ஷ ஸவபூநிநாநொகாநுநொகம் சுதபூஜஹுஸி||

தீவதாநாம் வயம் ஸ்ரீமதாஸவபூநொகஜெஹுஸாரம்||

பாஷித்யஸுவீதவபூநுநஸெஷஜெஹுவஹ||

கஉ

யாரயிஷ்யஜெஹு தெஜஸெஜெஸ்யவ ஸஜெஹாபிபா||

திஷ்யாம் வ்யயிவீ நெவவ நிவபூணயிமஹதம்||

கங

பிஷம் க்ஷுஹிதம் ஸாநாநஜெ தெஜா ஹநுதஜெ||

யாரயிஷ்யதி க்ஷுநெ வ்யுஷதம் ஸாரஸதஜாம்||

கச

மனவஜெகாம் ஸாராம் ஸவெபு வத்யுநுஷவபூஷஹஜெ||

தெஜம் க்ஷுஹிதம் தெஜததராயாரயிஷ்யதி||

கரு

மனவஜெகாம் ஸாரவதிம் வஜெஹொவ ஜெஹீதெ||

தெஜஸா வ்யயிவீ பெந வ்யாவா ஸமிநிகாநநா||

கக

தெதா ஜெவாம் வுநரிஜெநுஷாராய ஹதாஸநஜெ||

வ்யிஷதா ஜெஹாதெஜா நானு வாயுஸஜெநிதம்||

கௌ

தஜநிநா வுநவபூஷம் ஸஜாதம் ஸெதவவதம்||

வ்யுஷாரவண நெவவ வாவகாஜித்யஸநிஹஜெ||

பத்யஜாதெதா ஜெஹாதெஜாம் காதிபுக்ஷெபாஸிஸஜெவம்||

கஅற

கயோஜாம் யஸிவா நெவவ ஜெவாம் ஸவஜெமணாஸுஜா||

புஜெபாஜாஸாரத்யுஷாம் ஸுஷ்ரதஜெநஸஸதம்||

ககஅ

கய ஸெஸவஸதாநாஜி! திஷ்யாநிஜெஸுவீதஜெ||

கவியஸ்ய க்யதஸ்யாஜெ மஹா ப்ராஸ்ய ஜெஸாராம்||

த்யுஷாம் ஸரிமம் மஹா வாவதீ ஹஸாரவஹா||

ஸஜெநுஷாரஸவதவபூநொயஸாரகதொவநா||

பஸாநிவாரிதா வஹம் ஸஜதா வுதகாஜ்யா||

கவத்யம் ஸெஷம் ஜாரெஷம் தஸாநொதாதயிஷ்ய||

கஜெஷுதி யுஷாகஜெஜாம் ஸநு வதயம்||

உஉ

மனவஜெகாம் ஸாராநவபூஷாரவ வ்யயிவீஜெ||

கவநெ! நெகரபுவா வஹுஹாயபூ ஹிஷ்யஸி||

நவ வுதக்யதா வ்யிதஜெதாயகமஷீக்யதா||

ப்ராஸ்யஸிதம் ஸுஷ்ரஜெயெ! ஜெ வுதஜெநிஹதீ||

உச

*“ஸவபூநொகவிதாஜெஹம்.” †“ஹஜெததராய.”

தாநவடாநீவிதாநுஷா ஸுராநுரவதிஸுடா!
 மநாநொவகூரீ திஸா வரணவாவிதாரீ॥
 ஸ மதா தவ சூதிஷு தாஸெடு தஸெராதரெ மிரெஃ
 ஹிவதவவெ ஸுஜெ ஸஹ ஷெவா ரெஹஸாரம்॥
 ஷஷ தெ விஸுரொ ராரீ! ஸெவபுத்ரா நிவெதிதம்!
 மஜாயாம் ப்ரஹ்ம வெவ ஸுணு ரெ ஸஹகூஷணம்॥
 ஷமிம்ஸம் ஸமடும் ஸரீவத்.

ஸபத்திம்ஸம் ஸமடும்.

*தவரோநெ தவொ ஷெவெ ஷெவாம் ஸஷிபுரணாம் வுரா!
 ஸெநாவதிஷீபநம் விதாரிஹைவாமநீந்॥
 ததொஹ்மவநுராரம் ஸவெடு ஹவநம் விதாரிஹை॥
 ப்ரணீவத்ய ஸுராஸவெடு ஸெநாம் ஸாமிவாபொமரீம்॥
 மொ நம் ஸெநாவதிஷெடுவ! ஷெதா ஹவதா வுரா!
 [ஸ ந ஜாதொஹ்ம ஹவநஸெஷெரிநிஷெடுநம்!
 ததிதா ஹவாஷெவெடா ஹிவவிவரெஹ்ம வெவ]
 தவம் வாரிஸாய தவதெ ஷு ஸ ஸஹாரியா॥
 யத்யாநநாந் காயடும் ஸொகாநாம் ஹிதகாரியா!
 ஸவியத விபாநஜ! தம் ஹி நம் வராரீ மதிம்॥
 ஷெவதாநாம் வயம் ஸு மதா ஸவடு ஸொகவிதாரிஹை!
 ஸாநயநயம்ரெவடாஸெஷெரிநிஷெடுவீதத்॥
 ஸெவபுத்ரா யதகூத் தந் ப்ரஜாம் ஸநு வதிஷெடு!
 தஸு வவநகிகிஷம் ஸத்யெதெந ஸம்ஸயம்॥
 ஹயாரகாஸமா மஜா யஸுாம் வுத் ஹுதாஸநம்!
 ஜநயிஷெதி ஷெவாநாம் ஸெநாவதிஷெரிநிஷெடு॥
 ஜெஷா ஸெவெநுஹிதா ராநயிஷெதி தம் ஸுதரீ॥
 உராயாஸுஷஹைதம் ஹிஷெதி ந ஸம்ஸயம்॥
 தஸு தவநம் ஸு மதா க்யதாயடா ரவநநந்॥
 ப்ரணீவத்ய ஸுராஸவெடு விதாரிஹைவகுஜயந்॥

*சுத, “சுய தஸிநஹாவாஹொ! ரெஷெவெ ரெஷாதநி”
 தெகூயடும் ஷுஸுதெ. † “ப்ரணீவத்யத்வ தெ ராரீ ஸெ
 நாம்.” “ப்ரணீவத்ய ஸுஹம் வாக்யம் ஸெநாம்.” ‡ “ஸம்.”

வானவர்கோன்சிவபெருமான், அவ்வாறுபார்வதியினிடத்துசாபம்பெற்
வெட்கங்கொண்டுநிற்கும் தேவர்க ளெல்லோரையும் கண்டு (வருந்தி), உ
டனே வருணன்பாதுகாக்கும்(மேல்) திசையைநோக்கிப் புறப்படத் தொட
கினார். ௨௫

அம் மஹேச்வரர் தேவியாகியபார்வதியோடு கூடப்போய், ஹிமவத்
பவத்திலுண்டான அந்த(ஹிமவத்) பர்வதத்தின் வட பார்ச்வமான சிகரத்தி
ல் வடபக்கத்தில் தவம் செய்துகொண்டிருந்தார். ௨௬

ராம! மலைப்பெண்ணைபார்வதிதேவியின் (வரலாற்றின்)விரிவு இவ்வா
று உனக்குச் சொல்லப்பட்டது; கங்கையின் ப்ரபாவத்தையும் (சொல்லுகிறே
ன்) லக்ஷ்மணனோடுகூடி என்னிடத்தினின்று கேள்: ௨௭

முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

முன்பு (மஹா)தேவர் (அவ்வாறு) தவம் செய்துகொண்டிருக்கையில், தே
வர்கள் (தமக்கு) ஒருபடைமன்னருண்டாகக்கருதி ருஷிகணங்களோடுகூ
டி ப்ரஹ்மதேவரிடம் வந்துசேர்ந்தார்கள். ௧

பின்பு தேவர்கள் யாவரும் மேன்மைபெற்ற ப்ரஹ்மாவை, முன்னேசெ
ல்லுமகநியோடும் இந்த்ரனோடும்கூடித் தெண்டனிட்டு, தேவர்கள் யாவரு
ம் சொன்னார்கள்:— ௨

“ஸ்வாமி! முன்பு(ஆதிகாலத்தில்) எவர் எங்களுக்குப் படைமன்னராக உ
ம்மால் கொடுக்கப்பட்டாரோ [ஸ்வாமி! எங்கள்சத்த்ருக்களைக்கொல்லவல்
ல வவர் இப்போது பிறக்கவில்லை; அவரதுபிதாவான பரம சிவன் இப்போ
து ஹிமவத்பர்வதசிகரத்தில்] (அவர்)உமையோடு கூட பெரும் தவத்தைநி
லேத்து செய்துகொண்டிருக்கினார். ௩

(ஸமயோசிதமான)செய்கைகள் தெரிந்தவரே! உலகங்கட்கு நன்மையுண்டா
கவேண்டி இவ்விஷயத்தில் இனி செய்யவேண்டியதை (நீர்)செய்யவேண்டு
ம்; நீர்னீரோ! எங்களுக்குச் சிறந்த கதி.” ௪

எல்லாவுலகங்கட்கும்பாட்டராகியப்ரஹ்மா, தேவர்களின் மொழியை
க்கேட்டு, இனிய சொற்களால் தேறுதற்சொல்லி இவ்வுத்தரத்தை யுரைத்
தார்:— ௫

“தேவர்கட்குப் பத்ரிகளிடத்துப் பிள்ளைக ளுண்டாகக்கூடாதென்று அ
ந்தப் பார்வதி சொன்ன சொல் வினாகமாட்டாது; இது உண்மையே; ஐயமி
ல்லை. ௬

இதோ ஆகாச கங்கை (இருக்கின்றாள்); அக்நிபகவான், உங்கள் பகைவரை
க்கொல்லும் படைமன்னனாகக்கூடிய ஒருபிள்ளையை அவளிடத்தில் உண்
டுபண்ணுவார். ௭

ஹிமவானது மூத்த பெண்ணாகக்கை அவ்வாறு பிள்ளையுண்டாவதை ஸ
ம்மதிப்பன்; அது பார்வதிக்கும் ஸம்மதமாயிருக்கும்; ஸந்தேஹ மில்லை.” அ
ரகுநந்தந! வானவ ரனைவரும் அவ்வயனார் மொழி கேட்டு தமதுகோரிக்
கைமுடிந்ததென்றெண்ணி, அவரைத் தெண்டனிட்டு மேன்மைபடுத்தினர். ௮

ராம! பிள்ளை (அதாவது ஸேநாபதி) உண்டாகக்கருதி அத் தேவர்களனைவரும், லோஹங்களாலலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள கைலாஸ பர்வதம் சென்று அக்நிபகவானைப்பார்த்து “ஸ்வாமி! அக்நிபகவானே! மிக்கவலுவள்ளவரே! (முன்னே நீர்தரித்துக்கொண்டிருக்கும் சிவபிரானது) வீர்யத்தை (ஹிமவத்) பர்வதபுத்திரியான கங்கையினிடத்தில் விடவேண்டும்; இவ் வானவர்களது கார்யத்தை (நீர்) முடித்துக்கொடுக்கவேண்டும்” (என்று) தூண்டினார்கள். க௬

அக்நிபகவான், (அப்படியே என்று) தேவர்கட்கு உறுதியாய்ச்சொல்லிவிட்டு கங்கையினிடம் வந்து, “(கங்கா) தேவி! (சிவபெருமானது) இவ்வீர்யத்தை வாங்கிக்கொண்டு நீ கர்ப்பம் தரிக்கவேண்டும்; இப்படி நீ கர்ப்பந்தரிப்பது தேவர்கட்கு நன்மையைவிளைப்பதாயிருக்கிறது” (என்றுரைத்தார்). க௭

(கங்கையானவள்) அவ்வக்நிபகவானுடைய அம்மொழியைக் கேட்டு தேவப்பெண் ணுருவம் தரித்தாள்; அவ்வக்நிபகவானும் அவளழகைப்பார்த்து (தமது) எல்லாச் சரீரத்தினின்றும் (சிவனானது) வீர்யத்தை அவளிடத்தில் இறைத்தார். க௮

ரகுநந்தன்! அக்நிபகவான் (பரமசிவனது) வீர்யத்தை கங்கா) தேவியின் ஸர்வாவயவங்களிலும் நிரம்பப்பொழிந்தார்; அப்பொழுதே கங்கையின் வெள்ளம் யாவும் நிறைந்துவிட்டன. க௯

பிறகு கங்கையானவள் அவ் வக்நிதேஜசிஞல் தறிக்கப்பட்டு மிகவும் வருந்தியமனதுடையளாய், எல்லாத்தேவர்கட்கும் புரோஹிதரான அவ்வக்நிபகவானைப்பார்த்து, “ஸ்வாமி! மேன்மேலும் பெருகும் உமது தேஜஸஸை (அதாவது நீர்விடும் சிவபிரான் வீர்யத்தை) தரிக்க (நான்) வல்லவளல்லேன்” (என்று) சொன்னாள். க௧௦

அநந்தரம் எல்லாத்தேவர்கட்கும் செய்யும் ஹோமத்தையுண்பவரான அக்நிபகவான் கங்கையைப்பார்த்து “இந்தக் கர்ப்பத்தை ஹிமவத்பர்வதத்தினது இச்சிறியகுன்றில் விட்டுவிடு” (என்னும்) இவ்வாக்யத்தைச் சொன்னார். க௧௧

பேரொளிபெற்றவனே! பாபமற்றவனே! (ராம!) அப்பொழுது கங்கையானவள் அக்நிசொன்னதைக் கேட்டு, மிகவும்ப்ரகாசிக்கும் அந்தக் கர்ப்பத்தை வெள்ளத்தினின்று (எடுத்து வெளியில்) விட்டுவிட்டாள். க௧௨

இக்கங்கையினின்று வெளியாய்ப் பூமியைச் சென்ற எந்தசிவவீர்யமுண்டோ அதிலிருந்து, புடமிட்டதங்கத்தின் ஒளியுடைய பொன்னும் நிர்மலமாய்ப்ப்ரகாசிக்கின்ற வெள்ளியும் உண்டாயின. க௧௩

அக்கங்கையினின்று (வெளியான சிவவீர்யத்தின்) தீக்ஷணபாகத்தினின்றே தாம்ரமும் இரும்பும் உண்டாயின; அங்கு அக்கங்கையினின்று (அதன்) மலபாகமானது தகரமும் ஈயமுமாக வெளியாயிற்று; க௧௪. கங்கையினின்று வெளியான சிவவீர்யம் பூமியில் விழுந்து நானாவிதலோஹங்களாக வளர்ந்தது. ௨௦

கங்கையினால் கர்ப்பம் விடப்பட்டவுடனே (அதன்) ஒளிகளால் (முன்சொன்ன) மலையோடுகூட (நாணல்காடு) முற்றும் நன்றாய்ச்சிவந்து ஸ்வர்ணமய மாய்விட்டது. ௨௧

த மதா வவதுத் ராஜி! கெகொஸம் யாதுஜெனிதரீ!
 மிம் நியொஜயாஜாஸம்ஃ வுதாபுடும் ஸவபுஜெவதாஃ||

தவகாயபுஜிஃ ஜெவ! ஸம்விபத ஹுதாஸந்!
 ஸ

ஸெவபுதூம் ஜெஹாதெஜொ மஜாயாம் தெஜ உதுஜி||

சுச

தவதாநாம் ப் திஜாய மஜாஜெஷுது வாவகஃ!

ஹும் யாரய வெ ஜெவி! ஜெவதாநாஜிஃ ப்ரியரீ||

சுஉ

ஸு தஜவநம் ஸுதா ஜிவ்யம் ராடுவையாரயதீ!

புஷா தநஹிஜாநம் ஸ ஸஜிநாஜவகீயபுத||

சுந

ஸஜிநதஸுஜா ஜெவீஜெஷுஜிஜுத வாவகஃ!

ஸவபுஸெராதாம்ஸி ப்ருணபூநி மஜாயா ரவம்நநந்||

சுச

ஜெவாவ ததொ மஜா ஸவபுஜெவபுரொஹிதரீ!

ஸகூ யாரனெ ஜெவ! தவ தெஜஃ ஸஜெஷுதரீ||

ஹிஜாநாநிநா தெந ஸம்பவ்யுதிதவெதநா!

சுரு

யாஸவீஜிஃ மஜாம் ஸவபுஜெவஹுதாஸந்||

ஹ ஜெஹஜெவதெ வொஜெ மஜெபூயம் ஸநிவெஸுதாரீ!

சுசு

ஸுதா தமிவவொ மஜா தம் மஹஜிதிவாவாரரீ||

தஸஜபு ஜெஹாதெஜஃ ஸெராதொஷுா ஹி தஜாநவ்!

சுஎ

ஜஸுா நிமபுதம் தஸூததஜாஜிபுநதஜவ ஹரீ||

ஹுநம் யாரணீ ப்ராபும் ஹிரணுஜிஜெம் ஸுஹரீ!

சுஅ

ஹும் காஷபூயஸம் ஜெவ தெகூரஜெவாஸுஜாயத||

ஹம் தஸுாஹவதத துபு வீஸகஜெவவ!

சுசு

ஜெதஜாரணீ ப்ராபு நாநாயாதாரவபுத||

உ

கிஜிஜிஜாஜெ மஜெ து தெஜொஹிரஹிஜிதரீ!

ஸவபும் பவபு தஸநம் ஸளவண பூஜெவநரீ||

சுச

ஜாதரவதிதி வுராதம் ததாபுஹதி ராவவ!
 ஸுவணடும் பாராஷ்வயாபு! ஹுதாஸநஸிபுஹிஃ || ௨௨
 துணவூக்ஷத தாமுலு ஸவடும் ஹதி காதநிஃ | ௨௨
 தம் கூமாரம் ததொஜாதம் ஸெநாம் ஸஹ ருமூணாம் || ௨௩
 கூர்ஸஸஜாவநாயுடாய கூதிக்காம் ஸபியொஜயந் | ௨௩
 தாம் கூர்ஸம் ஜாதஜாதூஸு கூதா ஸபிபும்தஜிஃ || ௨௪
 டிஹம் பாதொதயஸிஸாகம் ஸவடூஸாரிதி நிஸிதாம் | ௨௪
 ததஸு டெவதாம் ஸவடூம் காதிடகெய ஐதி ஸுஹந் || ௨௫
 பாதஸெஸெயாகூவிவூரதொ ஹிஷிதி ந ஸஸயம் | ௨௫
 தெஷாம் ததஹநம் ஸுதா ஸநம் மஹபரிஸுவொ || ௨௬
 ஸாவய நரபா மகூரா டீவூராம் யயாநஹிஃ | ௨௬
 ஸந ஐதூஸுஹநெநவாம் ஸநம் மஹபரிஸுவாத் || ௨௭
 காதிடகெயம் டெஹாஹம் காசுத! ஜஹநொவஜிஃ | ௨௭
 பூஹுஹதிதம் ததம் கூர்ஸம் கூதிக்காநாமிநுதஜிஃ || ௨௮
 *ஷணாம் ஷபாநநொ ஹதிதா ஜமுஹ ஸநஜம் வயம் | ௨௮
 மூஹீதா கூர்ஸரெகாஹா ஸகூமாரவபுஸுஹா || ௨௯
 சுஜயதெந வீயெடூண டெஹிதூஸெநுமணாநிஹம் | ௨௯
 ஸுரஸெநாமணவதிம் ததஸுஜிதமூஹிதிஃ || ௩௦
 சுஹிஷிதநாமணாம் ஸரெதூமிஹுரொதஜாம் | ௩௦
 ஸஷ தெ ராமி! மஹயா விஹுரொதலிஹிதொ யியா || ௩௧
 கூமாரஸஜி வஸெஸு யநுஃ பூணுஸெயெவ ஹ | ௩௧
 ஹசுர யம் காதிடகெயெ காசுத! ஹி ராநவம் || ௩௨
 சூயுஷாநுதவளதெஸு ஸநஸாஸெயாகூதாம் பூஜெத் || ௩௨
 ஸவதி ஸம் ஸமடும் ஸஜாவத்.

சுஷாதிஸம் ஸமடும்.

தாம் கூயாம் களஸிகொ ராரெ நிவெடி கூஸிகாதஜம் |
 பூநரெவாவரம் வாகும காசுதஜிஷிஷிதம் ||

*சுத, “பரஸுரகூதம் வெவரம் நிவநவஸுதஸுஹா”
 தெகூயடும் டிஸுதெ.

ராகவ! புருஷோத்தம! பொன்னானது அதுமுதற்கொண்டு அக்நியைநிக
த்து (ஒருவிதமான அழகைப்பெற்றதனால்) ஜாதரூப மென்று ப்ரவித்திபெ
றது. ௨௨. புல்மரங்கொடிபுதர் ஆகிய எல்லாம் பொன்னாக ஆய்விட்டது.
பிறகு, (அப்படி கங்கையின்கர்ப்பத்தினின்று) உண்டான அந்தக் கு
ரருக்கு (ஸுப்ரஹ்மண்யஸ்வாமிக்கு) எல்லாத் தேவகணங்களும் இந்த்ரனு
ன்கூடி, ஒன்றுகூடி பால்கொடுத்துவளர்க்கும்படி க்ருத்திகாதேவதைகளு
குக் கட்டளையிட்டார்கள். ௨௩௭

அந்தக்க்ருத்திகாதேவதைகள், (அந்தக்குழந்தை, உண்டானவு-னே, 'நம
கெல்லோர்க்கும் இந்தக்குழந்தைதான் பிள்ளை' என்று தீர்மானித்து நல்
ஏற்பாடு செய்துகொண்டு பால் கொடுத்து (வளர்த்து) வந்தார்கள். ௨௪௭
பிறகு எல்லாத் தேவர்களும் ' (இந்தப்) பிள்ளை (க்ருத்திகாதேவிகளால்வள
க்கப்பட்டமையால்) கார்த்திகேயரென்றபேர்பெற்றவரும் மூவுலகங்களிலு
ம் ப்ரவித்தருமாக ஆகப்போகிறார்; ஸந்தேஹமில்லை' என்று சொல்லினர்.
(க்ருத்திகாதேவிகள்,) அத்தேவர்களின் அம்மொழியைக் கேட்டு, நமுவி
யகர்ப்பத்தினின்றுண்டாய்ப் பேரொளியால் அக்நிபோல் ஜ்வலிக்கும் (அ
க்குழந்தைக்கு) ஸ்நானஞ்செய்துவைத்தார்கள். ௨௬௭

காகுத்ஸ்த்த! பெருஞ்செல்வமுற்று அக்நியைநிகர்த்து விளங்கும் (அக்குழ
ந்தையை,) நமுவியகர்ப்பத்தினின்றுண்டானதால் 'ஸ்கந்தர்' என்றும், (க்
ருத்திகைகள்டால்கொடுத்துவளர்த்ததனால்) 'கார்த்திகேயர்' என்றும், தே
வதைகள் அழைத்தார்கள். ௨௭௭

பிறகு க்ருத்திகாதேவிகளுக்குப் பால் அதிகமா யுண்டாயிற்று; (க்ருத்தி
காதேவிகளான) ஆறுபேர்களின் முலைப்பாலையும் ஆறுமுக முடையவராய்
ப் பாநஞ்செய்தார். ௨௮௭

வல்லவராகிய ஆறுமுகபகவான் அப்போது ஒரேதிநத்திலே பாற் குடித்
து, ம்ருதுவான திருமேனியுடையவராய்ருந்தும் தமது பராக்ரமங்கொண்
டு (க்ரமக்ரமத்தில்) அஸுரப்படைக்கூட்டங்களை வென்றுவிட்டார். ௨௯௭
பிறகு அக்நிமுதலான தேவர்கணங்கள் ஒன்றுகூடி (ஆலோசித்து), ஒப்ப
ற்றவொளிபெற்ற அந்த ஆறுமுகஸ்வாமியை தேவர்களதுபடைகளுக்கெல்லா
ம் ராஜாவாயிருக்கும்படி ஏற்பாடுசெய்தார்கள். ௩௦௭

ராம! இப்படியாக கங்கையின் (வரலாற்றின்) விஸ்த்தரம் என்னால் உன
க்குச் சொல்லப்பட்டது; பாபத்தைப்போக்குவதும் செல்வத்தைத்தருவதுமா
ன ஆறுமுகஸ்வாமியின் உத்பத்தியினதுவரலாறும் (சொல்லப்பட்டது). ௩௧௭
காகுத்ஸ்த்த! கந்தஸ்வாமியினிடத்தில் பக்திவைக்கின்ற மனிதன் (இந்த) உ
லகத்தில் ஆயுள்நிரம்பப்பெற்று பிள்ளைபேரன்மார்செல்வங்களோடு (ஸு-
கமாக வாழ்ந்து கடைசியில்) கந்தஸ்வாமியினது உலகம் சேருவன்." ௩௨௭

மூப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

மூப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

குசிகபுத்தரான விச்வாமித்தரர் ஸ்ரீராமருக்கு (இவ்வாறு) அக்கங்கையி
ன் கதையைச் சொல்லி, ககுத்ஸ்த்தகுலத்துப்பிள்ளையானவருக்கு மீளவு
ம் இவ் வோ ரின்மொழியை யுரைத்தார்:—

“(ராம) முன்பொருக்கால், ஸகரமென்னும் மன்னவர், தர்மவிருப்பங்கொண்டு வல்லமைபெற்று, அயோத்தியாநகரிக்கரசராயிருந்தார்; அவர், புதல்வரில்லாதிருந்ததனால் புதல்வருண்டாகக்கோரினார். உ

ராம! தர்மத்திலில்லையென்றவளாய், ஸத்யத்தையேபேசுகின்றவளாய், விதர்ப்பதேசத்தாராஜாவுக்கு கேசரிஎன்றொரு பெண் (இருந்தாள்); அவள், ஸகரமன்னவருக்கு முதல் பத்னி (ஆளுள்). உ

உலகத்தில் அழகில் நிகரற்றவளாய்க் காச்யபருக்கு ஸௌமதியென்றொரு பெண்ணிருந்தாள்; (அவள்,) ஸகரமன்னவருக்கு இரண்டாவது பத்னி ஆளுள். உ

உடனே (ஸகர)மன்னவர், அப் பத்னிகளிருவரோடும் கூட ஹிமவத்பர்வதம் சென்று, ப்ருகுப்ரஸ்ரவணமென்னும் மலையில் தவம் செய்யத்தொடங்கினார். உ

பின்பு தூறுவர்ஷம் பூர்ணமாகையில், ஸத்யவான்களிற்சிறந்தவரான ப்ருகு முனிவர் (அந்தஸ்காசகரவர்த்திசெய்த)தவத்தால் த்ருப்திசெய்விக்கப்பட்டு (எதிரிலுதித்து), ‘பாபமற்றவனே (ஸகர)! உனக்கு வேண்டியவரையிற் புத்தர்கள் உண்டாவர்கள்; ஆண்சிங்கமே! ஒப்பில்லாப் புகழையும் உலகத்திற் பெறுவாய்; அப்ப! உனது ஒருமனைவி, வம்சத்தைவ்ருத்திபண்ணும்படியான (ஒரு)பிள்ளையைப் பெறுவள்; மற்றொருத்தி, அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளைப் பெறுவள்’ (என்று) ஸகரருக்கு வரம் கொடுத்தார். உ

(இவ்வாறு வரம்)மொழியும் மஹாத்மாவான அந்தப்ருகுமுனிவரை வேண்டிக்கொண்டு உடனே அரசர்பெண்களான (கேசரிஸௌமதிஎன்னும்) இருவரும் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து அஞ்ஜலிஹஸ்தர்களாய் ‘அந்தணரே! உம்முடைய வாக்கு ஸத்யமாகவே ஆகட்டும்; (எங்களுள்) யாருக்கு ஒரு பிள்ளை (உண்டாகும்)? யார் அநேகப்பிள்ளைகளைப் பெருவள்? அந்தணரே! (இதை) கேட்க விரும்புகிறோம்’ (என்று) கேட்டார்கள். க

மிக்கதர்மிஷ்ட்டரான ப்ருகுவானவர், (கேசரிஸௌமதிஎன்னும்)அவ்விருவர்களுடையவும் அந்தச்சொல்லைக் கேட்டு, ‘(உங்களிருவருக்குள் ஒருத்திக்கு,) வம்சத்தைவ்ருத்திபண்ணும்படியான ஒருபிள்ளை உண்டாவன்; (மற்றொருத்திக்கு,) மிகுந்தபலமுடையவர்களும் மிகுந்தகீர்த்தியுடையவர்களும் மிகுந்தஉத்ஸாஹமுடையவர்களுமான பலபிள்ளைகள் (உண்டாவார்கள்); எவருக்கு எந்த வரம் வேண்டும்? இதுவிஷயத்தில் (உங்கள்)சொந்தஅபிப்ராயத்தைச் சொல்லுங்கள்’ (என்கிறஇந்த) ச்ரேஷ்ட்டமான சொல்லைச் சொன்னார். க

ராகுலத்துப்பிள்ளாய்! கேசரியானவள் முந்வரது மொழி கேட்டு (தனது)குலத்திற்குமேன்மையைவிளைவிக்கும் (ஒரு)பிள்ளையை (வேண்டுமென்று) மன்னவர் முன்னிலையிற் கோரினாள். க

அப்பொழுது, கருடனுடையதங்கையாகிய ஸௌமதியானவள், மிக்கவுத்ஸாஹமுடையவர்களும் மிக்ககீர்த்தியுடையவர்களுமான அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளை (வேண்டுமென்று) கோரினாள். க

ராகுநந்த! (ஸகர)மன்னவரும் மனைவிகளோடுகூடி (ப்ருகு)ருஷியைப் ப்ரதக்ஷிணம் செய்து சிரவினால் வணங்கி தமதுபட்டணம் சென்றார். க

செய்யாயிவதி: ஸ்ரீராம: பஞ்சபூரீநாராயிவ:

ஸமரொநாதி யஜாதா ப்ரஜாகாதி: ஸவாபுஜம்॥

2

வெடிவடிவாணி தா ராதி! கெஸரிநீநாதி நாதிதி:

ஜெஷா ஸமரவதி ஸா யஜிஷா ஸத்யவாதிநீ॥

௩

சாரிஷநெதிஷாணி தா ருபெணாபுதிநா ஸாவி:

திதியா ஸமரஸ்யாவதிநீ ஸாதிதிஸாணி தா॥

௪

தாஷா ஸஹ ததி ராஜா பதிஷா தவவாஸவதி:

வதிஷா ஸாஸாஷி ஸமுபுஸவண மிரா॥

௫

ஸவ வடிவாதி பஞ்சபூரீ தவஸாராயிதொ ருநிதி:

ஸமராய வரம் ப்ராஜாஷமு ஸத்யவதாஸவதி॥

ஸவத்யாஸாணி ஸாதிஷாநிஷிதி தவாநவதி॥

கிதிஷா வரபுதிநா ருபெணா ப்ராஷிஸெ வரமுஷாஷி॥

வனகா ஜநயிதா தாத! பஞ்ச வஸகரம் தவ:

ஷாஷி பஞ்சவஸாஸாணி ஸமுபுஸவண மிரா॥

௬

வாஷாஷாணி ஜநாநா ருபெணா ப்ராஷிஸெ ததி:

ஸவதம்: வரபுதிநா க்ருதாஷிவிவாதி ததி॥

வனகம் கஸ்யா: ஸாதிநா ஸ ஸாநா வஸாஷிநிஷிதி:

ஸ்ரீராமாஷிஷாஷி ஸ ஸாநா ததி॥

௭

தயொஸாஷாணி ஸமுபுஸவண மிரா॥

உவாஷ வரபா: வரபுதிநா விதியததி॥

வனகொ வஸகரொ வரபுதிநா வஸாஷிஷாஷி:

கிதிஷாஷி ஜநாநா ருபெணா ப்ராஷிஸெ ததி॥

௮

ருபெணா வஸாணி ஸமுபுஸவண மிரா॥

பஞ்ச வஸகரம் ராதி! ஜமுபுஸவண மிரா॥

௯

ஷாஷி பஞ்சவஸாஸாணி ஸமுபுஸவண மிரா॥

ஜநாநா ருபெணா ப்ராஷிஸெ ததி॥

௧௦

புஷாஷிஷிஷிஷி க்ருதா ஸிராஸாஷிஷிஷி:

ஜமுபுஸவண மிரா வஸாஷிஷிஷிஷி॥

௧௧

சுய காமெ மதெ தவினெ ஷா வுத் வுஜாயதி
 சுலஜெ உதி பூதம் கெஸிநீ ஸமரா தஜீஃ || கக
 ஸுஜெதெஸு நரவ்யாவ ! மஹத்வம் வுஜாயதி
 ஷஷிஃ பூதஸஹஸாணி துஜெஷாவிநிஸுதாஃ || கஎ
 வுதவநெஷுஷு காமெஷு யாதுஷாநிவயயநஃ |
 காமெந ஜெதா ஸவெஷு யளவநம் பூதிவெஷிரெ || கஅ
 சுய ஜீவெஷுண காமெந ருநிவயளவநஸாலிநஃ
 ஷஷிஃ பூத ஸஹஸாணி ஸமராஸ்யாவவாஷா || கக
 ஸ வ ஜெஷா நரஸுஷ ! ஸமராஸ்யாதஸஜீவஃ |
 வாகாநுஷீதா துஜெஸரயா ரவநநந ||
 பூக்ஷிபூ பூஹஸநித்யம் ஜெதஸாநஜீக்ஷு வெவ
 னவம் வாவஸஜிவாரஃ ஸஜநபூ திவாயகம் || வளராணா
 ஜெநிதெ யுக்ஷம் பூதெநிவபூலிதம் பூராநஃ | உகத
 தஸு பூதெநாஸுஜாநாஜி சுலஜெஸு வீயபூவாநஃ ||
 ஸஜீதம் ஸவபூஷெகஸு ஸவபூஷாவி பூயவஷி || உஉத
 ததம் காமெந ஜெதா ஜிதிஃ ஷஜிஜாயத ||
 ஸமராஸு நரஸுஷ ! யஜெயஜிதி நிஸிதா | உஙத
 ஸகூதா நிஸபம் ராஜி ! ஸொவாய்யாயமணஸுதா ||
 யஜகஜீணி வெஷஜெ யஷும ஸஜீவவகூஜெ | உசத
 சுஷாதிஸம் ஸமடிஃ ஸஜீவஃ.

னகொநவதாரிஸம் ஸமடிஃ.

விஸாஜிதவம் ஸுதா சுயாதெ ரவநநநநி
 உவாவ வரஜீதெ ருநிம் ஜீவஜிவாநவஜீ ||
 ஸுதாதுஜிவாஜி ஹதம் தெ விஸுரெண சுயாஜிஜிஜீ |
 பூவபூகொ ஜெ சுயம் ஸுஜநஜெ வெ ஸஜீவாஹரதஃ || உ
 விஸாஜிதஸு காகுதஜீவாவ பூஹஸநிவ | உத
 ஸுநிவதாம் விஸுரெ ராஜி ! ஸமராஸு ஜெதநம் ||
 ஸஜாஸுஸுரெநாஜி ஹிவாநவவொதஜீ |
 விநிவவபூதஜிவாஜி நிஸ்கெதெ வரஸுஜீ || ச
 தயொஜீயெ பூவபூதெஹநிஜெ ஸ பூராஷெதஜீ ||
 ஸ ஹி ஜெஸொ நரவ்யாவ ! பூஸஸொ யஜகஜீணி || டு

பின்பு சிலநாட் சென்றபிறகு, முதற்பத்நியாகிய கேசினியானவள் ஸகாரரிடத்து 'அஸமஞ்ஜன்' என்று க்யாதனான (ஒரு)பிள்ளையைப் பெற்றாள்.

புருஷோத்தம(ராம)! (இரண்டாம்பத்நியாகிய)ஸமதிக்கு, சுரைக்காய்வடிவமான ஒருகர்ப்பபிண்டம் பிறந்தது; (அந்தச்)சுரைக்காய்வெடித்ததினின்று அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகள் வெளியாயினர்.

மாற்றாந்தாயகள், அப்பிள்ளைகளை நெய்நிறைந்த குடங்களில் இட்டுவளர்த்துவந்தார்கள்; வெகு காலஞ்சென்றபின்னர் எல்லாப்பிள்ளைகளும் யௌவநப்பருவ மடைந்தார்கள்.

பிறகு வெகு காலங்கழிந்தபின் அப்பொழுது ஸகாரது அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளும் யௌவநப்பருவங்கூடியழகாய் விளங்கினர்.

மாநவரோமே! ராகவ! ஸகாரது மூத்த மகனான அந்தஅஸமஞ்ஜன், ஸாயூதியின் நீரில் நாடோறும் பிள்ளைகளைக் கொண்டுபோய்ப் புகட்டு, (நீரில்)மூழ்கித்தபிக்கும் அப்பிள்ளைகளைப் பார்த்து சிரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இவ்வாறு கொடியசெய்கைகொண்டு பெரியோர்களைவருத்தி பட்டணத்திலுள்ளோர்க்குத் தீமையை விளைத்துக்கொண்டிருந்ததனால் (அந்தப்)பிள்ளை பட்டணத்தினின்று வெளியில் துரத்தப்பட்டான்.

மிக்கவல்லவனும், எல்லாவுலகமும் விரும்பப்பெற்றவனும், எல்லார்க்கும் நன்மையையேயுரைக்கின்றவனுமாய் அவ்வஸமஞ்ஜனுக்கு 'அம்சுமான்' என்கிற ஒருபுத்தான் (உண்டானான்).

ஆண்சிங்கமே(ராம)! பிறகு, வெகு காலத்திற்குப்பின்னே, யாகஞ்செய்யவேண்டு மென்று ஸகாருக்கு எண்ண முண்டாயிற்று.

ராம! வேதங்களையுணர்ந்தவராகிய அந்தஸகாசக்ரவர்த்தி (யாகஞ்செய்யவேண்டுமென்று) உபாத்தயாயகணங்களோடுகூடி நிச்சயம் செய்துகொண்டெ யாகஞ்செய்யத் துடங்கினார்."

முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

(இவ்வாறு) விச்வாமித்தரர்சொன்னகதையை ஸ்ரீராகவனார் கேட்டுக் கதையின்முடிவில் மிக்கஸந்தோஷமடைந்து, கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்நிபோல்விளங்கும் (விச்வாமித்தர்)முநிவரைநோக்கி, "ஸ்வாமி! உமக்கு மங்களம் (உண்டாகுக); என் (குலத்து)முன்னோராகியஸகரர் எவ்வாறு யாகம் செய்தார்? இக் கதையை யான் உம்மிடத்தினின்று விரிவாய்க் கேட்க விரும்புகிறேன்" (என்று) சொன்னார்.

விச்வாமித்தரரும் புன்சிரிப்புடன் காகுத்ஸத்தந்தருக் குரைத்தார்:—
"ராம! மஹாத்மாவான ஸகாருடைய (யாகக்கதையின்)விஸ்தாரம் (சொல்லுகிறேன்) கேட்கப்பட்டும்; சிவபெருமானுக்குமாமரான ஹிமவத் பர்வதமும், விர்த்யபர்வதமும் (மிகவும்உயர்ந்திருக்கிறபடியால்) அருகில்வந்து ஒன்றையொன்று பார்த்துக்கொள்ளுகின்றனவென்னும்படி இருக்கின்றன.

மாநவரோமே! அந்த(ஸகாரது) யாகமானது அவ்விரண்டுமலைகளுக்கும் நடுவில் நடத்தப்பட்டது; ஆண்சிங்கமே! யாககார்யத்திற்கு அவ் விடம் சிறந்ததன்றோ!

அப்ப! காகுத்ஸ்த்த! வலியவில்லாளியாய் மஹாரதராயுள்ள அம்சமான் அந்த ஸகரரது சொற்படி நடந்து (அந்தயாகக்)குதிரையை(பாதுகாத்துத்)தொடர்தலைச் செய்தான். சு

அவ்வாறு யாகம் செய்யும் அந்தஸகரருடைய யாகக்குதிரையைப் பர்வத்தன்று இந்தரன் மாயா ரூபம் தரித்து ஹரித்துப்போய்விட்டான். எ

காகுத்ஸ்த்த! மஹாத்மாவாகியஸகரரது அந்த(யாகக்) குதிரை போய்விடவே உபாதத்தயாயகணங்கள் யாவரும் யாகத்திற்குக்கர்த்தாவானஸகரைப்பார்த்து பின்னர் சொன்னதாவது:— அ

“ககுத்ஸ்த்தவம்சத்துப்பிள்ளாய்ஸகரரே! இந்த யாகக்குதிரை (யாராலோ) பர்வத்தன்று அபஹரிக்கப்பட்டது; அபஹரித்தவனை வெல்லும்; குதிரையும் பிடித்துவரப்படவேண்டும். க

அரசே! இந்த யாகக்குற்றம் (நேர்ந்தால்) நமக் கெல்லார்க்கும் தீங்குக்கு (ஹேது)ஆகும்; ஆதலால் எவ்வாறு யாகம் குற்றமற்றதாக ஆகுமோ அவ்வாறு செய்யப்பட்டும்.” க௦

(ஸகர)மன்னவர் அந்த(யாக) ஸபையில் உபாதத்தயாயர்மொழி கேட்டு அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளையும்பார்த்து இம் மொழியை யுரைத்தார்:— கக

“பிள்ளைகள்! வல்லவர்கள்! மந்தரத்தால்பரிசுத்தர்களான மஹாத்மாக்களால் (இம்)மஹாயஜ்ஞம் செய்விக்கப்படுகிறபடியால் (குதிரையைக்கொண்டுபோக) ராக்ஷஸர்கள் வந்திருப்பார்களென்று (நான்)எண்ணவில்லை. க௨

குழந்தைகள்! ஆதலால் (நீங்கள் புறப்பட்டுப்) போங்கள்; தேடுங்கள்; உங்களுக்கு மங்களம் உண்டாகுக; கடல்குழந்த பூமி முற்றும் தேடிப்பாருங்கள்; மைந்தர்கள்! ஒவ்வொருயோஜனை விஸ்த்தாரமாகத் தேடிப்பாருங்கள்.

குதிரையகப்படுகிறவரையிற் பூமியைக் கொத்தி(க்குளமாக்கி)விடுங்கள்; அந்தக் குதிரையைக்கொண்டுபோனவனையும் எனது கட்டளைப்படி தேடி (பிடித்துக்கொண்டுவாருங்கள்). க௩?

யான் (யாகஞ்செய்வதற்கு)தீக்ஷைகொண்டுவிட்டபடியால், பேரன்மார்களோடும் உபாதத்தயாயகணங்களோடும் கூடி, குதிரையைக்காண்கிறவரையிலும், இவ்விடத்திலே நிற்பேன்; உங்களுக்கு மங்களம் (உண்டாகுக).” க௪?

ராம! மிக்கவலியர்களாகிய (ஸகர)மன்னவரதுபிள்ளைகள் இவ்வாறு (ஸகரரால்) சொல்லப்பட்டு மகிழ்ந்தமனதுடனே, தந்தையின்சொல்லால்நியமிக்கப்பட்டு பூதலம் சென்றார்கள். க௫?

புருஷோத்தம! ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு யோஜனைத்தூரீளமும்அகலமுமுள்ள பூமிவிதம் (பங்கிட்டுக்கொண்டு), வஜ்ராயுதத்தநிகர்த்தவலுவுள்ள (தமது)நகங்களாற் (பூமியைப்)பிளந்தெறிந்தார்கள். க௬?

ரகுநந்த! வஜ்ராயுதத்திற்கொப்பான சூலங்களாலும், மிக்கபயங்கரங்களான கலப்பைகளாலும் பூமியானது பிளக்கப்பட்டு சப்தித்தது. க௭?

ராகவ! (அதனால், பாதாளவாலிகளான) நாகர்கள் அஸுரர்கள் ராக்ஷஸர்கள் மற்றும்முள்ளஜந்துக்கள் ஆகியயாவும் ஹிம்லிக்ஷப்படவே அடக்கமுடியாத பெருங்கோவழம் உண்டாய்விட்டது. க௮?

ஸ்ரீராமபெரியார் காசு த! டிபெயர்நா சிஹாபெரியார்!

ஸ்ரீமாதா நகரோதாத! ஸம்ராஸ்ய தெ ஸிதம்॥

புது வெள்ளி தம் யஜம் யஜோநஸ்ய வாஸவம்

கூலித் தருமோஸாய யஜ்யாஸிவோஹரத் ||

யோனை து காசு து! தவிநெடு ஐவா தநி!

பாய ராயணாஃ ஸ்வெ^ய யஜிநாநத்யாஸு^ய - ரவந^ய ||

பு. வ. பூ. னி வெ. மெ. ந. ய. ஜீ. யா. ஸா. வ. நீ. ய. தெ.

தூரம் ஜஹி காகுத! ஹபஸெவாவநீயதாஜீ॥

உயிர் ஹவெது ததெவ்ஷாஜிஸிவாய நஃ

தயா கியதாம் ராஜநயாழிஃ சுதாஸுவதஃ॥

பாய் பாயவம்: ஸ்ரீ தா தலிநடிவி பாயி-வம்

உதிம் பூதுவஹஸ ராணி வாசுதே தடிவாது ஹ॥

தினம் வந்தது! நம் பஸ்ஸா ரி ரகஷஸ்யம் வந்தது வந்தது வந்தது!!

நவகுதெ^{து}ஹா^யலெமராலி^{யு}தா ஹி^{யு}ஹாகு^{யு}த^{யு}||

உறுத விவிநயம் வாதுகா! ஹஸு வர்

பொருள் தாவி நீண்ட ஸவரம் வ்யூரிவீதிநாமது த||

நெகையொரு பூதா! விவராயி மறுதலி

அவதாரமஸநஸஸாவதநத ஜெஷிநீரீ ||

ஓ. வெவ வஹ தூரம் போதுணா போஜயா

கூதி தம் பள்ளத் தலவ்ஹி தம் ஸொவாய்யாயமணொ ஹுஹி^௧॥

ஹஸாஸ்யாதி ஹம் வொ யாவத், ரமடிஸு தநஜி

மதுரை ஹிஷிநஸா ராஜபுதா சிவாஸராம்

முடிவீ தம் ராஜி! வி துவது நபநி தாஃ

பாஜநாயாஜிவிஷாரஜெகெகொ யரணி தயஜீ ||

பி.வி.சு. பொருள்வியாசு! வஜ்ஜுஸூது! ஸநெஹுநெவஃ! கௌ.

செய்யுதில் நிகழியுள்ள ஹெய்ஸாவி ஸுஜாநாணைஃ

விடுவோ நா வஸுமீத் தநாடி ரவமுநநந!

நாமாநாம்புலோநாநாஸுராணாம் உநாவவஃ॥

ராகுஷாநாம் உ டி-ய-ஷ-ம் ஸ்தாநாம் நிநிஷாஸவத் | ககூற

யொஜநாநாம் ஸஹஸாணி ஷஷிம் தம் ரவம்நநம்!!

விவிஷயபுரணம் வீரா ரஸாததமநுதரீர்

வனவம் பவதஸஜாயம் ஜஜிவ்ருஜீவம் நபுவாதஜாம்

வநதொ நரஸாஜகுரு! ஸவதம் வரிவகூரீம்

ததொ ஷெவாம் ஸமநவபூம் ஸாஸுராம் ஸஹவநமாம்

ஸஹநாதநஸம் ஸவெது விதாஜஹிம்பாமநீர்

தெ ப் ஸாஜி ஜஹாதாநம் விஷணவநாஸுஜாம்

உளவம் பரஜிஸந்தஸாம் விதாஜஹிஜம் வவம்

ஹவநபுயிவீ ஸவபூ வநதெ ஸமராதஜெம்

வஹவஸ ஜஹாதாநொ ஹநதெ தவவாஸிநம்

சுபம் யஜஹரொஸாகஜெநநாஸொவநீபதெ

ஐதி தெ ஸவதமகுதாநி நிவநி ஸமராதஜாம்

வனகொநவதாரிஸம் ஸமம் ஸஜாவம்.

வதாரிஸம் ஸமம்.

ஷெவதாநாம் வவம் ஸுதா ஹவாநெந விதாஜஹி

புத்யுவாவ ஸஸுதஸாநுதாநவநொஹிதாநீர்

யஸெயம் வஸுபா கபுதா வாவஸுஷெவஸு யீஜதீம்*

காவியம் ரகுபஜாஸாய யாரபத்யுநிஸம் யாரஜீர்

தஸு கொவாநிநா ஜயா ஹவிஷிநி நபுவாதஜாம்

புயிவ்யாஸாவி நிவெதுஷா ஜபஷ வனவ ஸநாதநம்

ஸமரஸு வ பஸுதாணாம் விநாஸொஜீவஜீவிநாஜீர்

விதாஜஹவம் ஸுதா துபவ்லிஸஜரிநீர்

ஷெவாம் பரஜிஸஹுஷாம் பஸுநஜபுமபுயாமதஜீர்

ஸமரஸு வ பஸுதாணாம் ப்ராஜுராலீநஹாதநாஜீர்

புயிவ்யாம் ஹிஜிஜாநாயாம் நிவபூதஸஜிநிஸநம்

ததொ ஹிதா ஜீவீம் ஸவெது கபுதாவாவி புஜகூஜிணீர்

ஸஹிதாம் ஸாமராம் ஸவெது விதரம் வாகூஜிபுமவநீர்

*புது, “ஜஹஷிபுஜாயவஸெஸுவஸ வனவ வரஜிம் பஸுஜாநீர்”
ஐதி கவ்லிஸிதஸுஸகெ சுயிகஜெகஜெபம் ஜபஸுதெ; “ஸ வன
ஹவாநஹம்” ஐதி கவ்லிஸிதஸுஸகெ வாமஹஜஸு. பஸுத
ணாரிதி துத்யாயெது ஷஷி. †“ஸவபூஜீர்.”

குந்தந! வீரர்களா னஸகரபுத்தர்கள், அறுபதினாயிரமாயோஜனை விஸ்
ர்ணமுள்ள பூமியை முதல்தரமான பாதாளமாய்ப்போம்படி பிளந்தெறி
ர்கள். ௨௦?

ஆண்சிங்கமே! (ஸகர)ராஜபுத்தர்கள், பர்வதங்கள்நெருங்கிய ஜம்பூத்வீப
மூவதையும் இவ்வாறு தோண்டிக்கொண்டு எங்கும் திரிந்துவந்தார்கள்.
பிறகு, தேவர்கள் யாவரும் கந்தர்வர்களோடும் அஸுரர்களோடும் உரகர்
ளோடும் கூட பயந்தமனமுடையர்களாய் ப்ரஹ்மாவினிடம் வந்துசேர்ந்தா
ர். ௨௨?

அப்போது மிக்கபயங்கொண்டு வாடியமுகமுடைய வத்தேவர்கள், மஹா
ரவாகிய ப்ரஹ்மாவைப்பார்த்து ஸ்துதித்து இம் மொழியைச் சொல்
னர்:— ௨௩?

ஸ்வாமி! பார் முற்றும் ஸகரபுத்தர்களாற் பிளக்கப்படுகிறது; பாதாளலோ
தில்வலிக்கும் அநேக மஹாத்மாக்களும் (அதனால்) ஹிம்லிக்கப்படுகிறார்
ர். ௨௪?

அந்த ஸகரபுத்தர்கள் (யாரைக்கண்டாலும்) “இவன்றான் நமது யாக
தக்கெடுத்தவன்; (நமதுயாகக்)குதிரை இவனன்றான் கொண்டுபோகப்ப
து” என்று எல்லாப்ராணிகளையும் ஹிம்லிக்கிறார்கள். ௨௫?

முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பதாவது ஸர்க்கம்.

பூஜ்யராகிய ப்ரஹ்மா தேவர்களின் மொழியைக் கேட்டு, (ஐந)நாசத்தை
செய்யும்ஸகரபுத்தர்களின்பலத்தால்மயங்கி மிகவும்நடுங்கிநிற்கும் வானவ
ளோக்கி பதிற்சொன்னார்:— ௧

“இப் பார் முழுவதுக்கும் பர்த்தாவாய், பேரறிவுற்றவராய், கபில ரூப
கொண்டு எப்பொழுதும் பூமியைத் தரிக்கும் வாஸுதேவருடைய கோ
மென்னும்அக்நியினால் (ஸகர)மன்னவரதுபுதல்வர் (தாமே) கொளுத்தப் ப
வார்கள். ௨?

(இவ்வாறு) பூமி பிளக்கப்படுமென்பதும், ஸகர புத்தர்கள் வாணஞ்ஞ
றந்து நாசமடைவார்களென்பதும் முன்னமே (என்னால்) நிச்சயிக்கப்பட்
டயிருக்கிறது.” ௩?

பகைவரைத்தவிக்கச்செய்யும்ராம! (வஸுக்கள்எண்மர், ருத்ரர்கள்பதினொ
வர், ஸூர்யர்கள்பன்னிருவர், அச்வீநீதேவதைகள்இருவர் ஆகிய) தேவர்க
முப்பத்துமூவரும் அயனாதுமொழியைக் கேட்டு மிக்கமகிழ்ச்சிகொண்
, வந்தபடியே திரும்பிப் போயினர். ௪?

மஹாத்மாக்களாகிய ஸகரபுத்தர்களால் பூமி பிளக்கப்படும்போது இடிக்
ஸமாநமானபெருங்கோஷம் உண்டாயிற்று. ௫?

பிறகு ஸகரபுத்தர்க ளெல்லோரும் பார் முழுவதையும் பிளந்துப் ப்ரத
திணமும் செய்துவிட்டு, சும்பலாகவந்து யாவரும் (தம்)தந்தையாகியஸ
ரைப்பார்த்து (இவ்)வாக்யத்தைச் சொல்லினர்:— ௬?

“பூமி முழுவதும் (எங்களால்)சுற்றப்பட்டது; தேவ-தாநவ-ராக்ஷஸர்களு
ம், பிசாச-உரக-கிந்நரர்களும், மற்றும் மிக்கபலமுள்ளபலரும் கொல்லப்
ட்டார்கள்.

அந்தக் குதிரையையாவது, (அக்)குதிரையைக் கொண்டுபோனவனையா
து (நாங்கள்)காணவில்லை; என்ன செய்வோம்! இதுவிஷயத்தில் (செ
யவேண்டிய)உபாயம் ஆலோசிக்கப்பட்டும்; உமக்கு நன்மை (உண்டாகு.

அரசர்களிற்சிறந்தவ! ரகுநந்த! ஸகரர் அப் புதல்வரது அம் மொழியை
க் கேட்டு சினத்துடன்கூடி, “(பிள்ளைகள்)! உங்களுக்கு நன்மை (உண்ட
கும்); மறுபடியும் (பூமியை நீங்கள்) வெட்டவேண்டும்; பூதலத்தைப் பிள
து, குதிரையைக்கொண்டுபோனவனைக் கண்டுபிடித்து, கார்யத்தைமுடித்
க்கொண்டு திரும்பவேண்டும்” (என்கிற) மொழியை யுரைத்தார்.

மஹாத்மாவாகிய (தம்)தந்தையான ஸகரருடைய சொல்லைக் கேட்டு
றுபதினாயிரம்பிள்ளைகளும் பாதாளலோகத்தைநோக்கி ஒட்டமாயோடின.

பிறகு அப்பாதாளதலம் வெட்டப்படுகையில். (அங்கு) பர்வதத்தைநிகர்
து, பூமியைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் விருபாக்ஷமென்னும் திக்கஜத்தை
க் கண்டார்கள்.

ரகுநந்த! மலைகளோடுங்காடுகளோடுங்கூடிய பூமியை முற்றும் விருப
க்ஷமென்னும் (அந்தப்)பெரியயானை, தலையினால் தரித்துக்கொண்டிருந்தத

காகுதல்சத்த! (அப்)பெரியயானை எப் பர்வகாலத்தில் வருத்தமுண்டாவ
ல் இளப்பாறுவதற்காய்த் தலையை அசைக்குமோ அப்பொழுது பூகம்
ம் உண்டாகும்.

ராம! திக்கைக்காத்துக்கொண்டிருக்கும் அப் பெரியயானையைப் பேர்
ற்ற அந்தஸகரபுத்தர்கள் ப்ரதக்ஷிணம் செய்து மேன்மைபடுத்தி, பா
ளலோகத்தைப் பிளந்துகொண்டு போனார்கள்.

அந்தரம் அவர்கள், கீழ்த் திசையைப் பிளந்து மறுபடியும் தென் நி
யைப் பிளந்தனர்; தென் திக்கிலும் ஒருபெரியயானையைக் கண்டனர்.

மிக்கதைர்யமுற்று பெருப்பெருத்து மலையைநிகர்த்துத் தலையினால்
மியைத்)தாங்கிக்கொண்டுநிற்கும் மஹாபத்மமென்னும்(அந்த)யானையை
வர்கள் (கண்டு) மேலாய வியப் புற்றனர்.

பிறகு மஹாத்மாவான ஸகரருடைய அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளும் (அ
தயானையை) ப்ரதக்ஷிணம் செய்துவிட்டு, மேற் நிசையைப் பிளந்தார்கள்.
மிக்கவலுவுற்ற வவர்கள், மேற் நிசையிலும் மலைக்கொப்பாய பெரிய ஸை
மநஸமென்னும் திக்கஜத்தைக் கண்டார்கள்.

பிறகு அவர்கள், அதைப் ப்ரதக்ஷிணம் செய்து (க்ஷேமமாஎன்று) க்ஷே
த்தைக் கேட்டுவிட்டு, ஹிமவத்ஸம்பந்தமான(வட) திசையைப் பிளந்து
ண்டு போனார்கள்.

ரகுக்களிற்சிறந்தவ! பனிபோல்வெளுத்து அழகாய சரீரத்தினால் இப்
மியைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் பத்ரமென்னும்யானையை வடதிசையிற்
ண்டார்கள்.

பரிசுநாநா லீன ஸவடா ஸதவநா ஸகுதிதாம்||

பெவடாநவரகூலாமி விஸாபொரமகிநராமி||

எ.உ

ந வ பஸ்யாபிஷேகம் தஸேஹதபாரபெவ வ||

கிம் கரிஷ்யாபி ஹம் தெ பஸ்யாபிஷேக விவாயபுதாரி||

அ.உ

தெஷாம் தஜவநம் ஸ்ருதா பஸ்யாபிஷேகம்||

ஸதேநாபிஷேகம் ஸமரோ ரவமநநா||

மருயம் வநத ஹம் வொ நிவிஷ்ய வஸ்யாதயரி||

கஸஹதபாரபாலாபி கபுதாயபாஸு நிவதபு||

க.உ

விதம்வபுநதபாலாபி ஸமரஸ்ய லீனாதநம்||

ஷஷிம் பஸ்யாபிஷேகம் ஸமரஸ்ய லீனாதயரி||

க.க.உ

பநாபிஷேகம் ததஸ்யநிஷேகம் வபுதொவரி||

பிஸாமஜிம் விஸாபொகூலம் யாரயநம் லீனாதயரி||

க.உ.உ

ஸவபுதவநாம் கபுதாம் பஸ்யாபிஷேகம்||

பிரஸா யாரயாபிஷேகம் விஸாபொகூலம் லீனாதயரி||

க.க.உ

பபா வபுணி காகூத! விஸாபொகூலம் லீனாதயரி||

பெஷாபிஷேகம் லீனாதயரி விஸாபொகூலம் லீனாதயரி||

க.ச.உ

தம் தெ பஸ்யாபிஷேகம் கபுதா பிஸாவாமம் லீனாதயரி||

பிஸாவாமம் லீனாதயரி கபுதா பிஸாவாமம் லீனாதயரி||

க.ந.உ

ததம் பஸ்யாபிஷேகம் கபுதா பிஸாவாமம் லீனாதயரி||

பிஸாவாமம் லீனாதயரி கபுதா பிஸாவாமம் லீனாதயரி||

க.க.உ

பிஸாவாமம் லீனாதயரி கபுதா பிஸாவாமம் லீனாதயரி||

பிஸாவாமம் லீனாதயரி கபுதா பிஸாவாமம் லீனாதயரி||

க.எ.உ

ததம் பஸ்யாபிஷேகம் கபுதா பிஸாவாமம் லீனாதயரி||

ஷஷிம் பஸ்யாபிஷேகம் கபுதா பிஸாவாமம் லீனாதயரி||

க.அ.உ

பிஸாவாமம் லீனாதயரி கபுதா பிஸாவாமம் லீனாதயரி||

பிஸாவாமம் லீனாதயரி கபுதா பிஸாவாமம் லீனாதயரி||

க.க.உ

தம் தெ பஸ்யாபிஷேகம் கபுதா பிஸாவாமம் லீனாதயரி||

பிஸாவாமம் லீனாதயரி கபுதா பிஸாவாமம் லீனாதயரி||

உ.உ

பிஸாவாமம் லீனாதயரி கபுதா பிஸாவாமம் லீனாதயரி||

பிஸாவாமம் லீனாதயரி கபுதா பிஸாவாமம் லீனாதயரி||

உ.க.உ

பிஸாவாமம் லீனாதயரி கபுதா பிஸாவாமம் லீனாதயரி||

ஸரோஹி ததம் ஸவெடு க்ருதா நெவநம் ப்ரஹ்மணீஃ ||
 ஷட்விம் வுதஸஹஸாணி விஷ்டுஸுயாததமீ || ௨௨௨
 ததம் ப்ராஸுதராஃ மதா ஸாமராஃ ப்ரயிதாஃ ஷிஸீ ||
 ரொஷாஹிவநமீ *ஸவெடு ப்ரயிவீம் ஸாமராதஜாஃ || ௨௩௨
 தெ தம் ஸவெடு ஶீஹாதாநொ ஶீஶெவா ஶீஹாவதாஃ ||
 ஷிஸுஸாஃ கவிதம் ததவாஸுதெவம் ஸநாதநமீ || ௨௪௨
 ஹயம் உ தஸு ஶேவஸு வரநுதவித-ராதம் ||
 ப்ரஹ்மணீதமம் ப்ராஸாஃ ஸவெடு தெ ரவஸுநநந! || ௨௫௨
 தெ தம் ஹயஹாஃ ஜாதா க்ருதாயபபடாகுமெக்ஷணாஃ ||
 வநித்யாஹிதயரா நானாவக்ஷஸரிதாயராஃ ||
 க்ருதாயவந ஸக்ருதாவிஷ் திஷ்ஷிதாஸுமநமீ ||
 க்ருதாயவந ஸக்ருதாவிஷ் திஷ்ஷிதாஸுமநமீ ||
 ஷுரெடுயஸம் ஹி ஸப்ராஸாநிதி நம் ஸாமராதஜாநமீ || ௨௬௨
 ஸுதா தம் வநம் தெஷாஃ கவிதொ ரவஸுநநந! ||
 ரொஷெண ஶீஹாதாவிஷ் ஹுஜாரகிராததா || ௨௭௨
 ததஸெநாபுரெயெந கவிதெந ஶீஹாதநா ||
 ஹஸராஸீக்ருதாஃ ஸவெடு காகுத! ஸாமராதஜாஃ || ௨௮௨

உதாரிஸம் ஸமடும் ஸரோவம்.

வனகவதாரிஸம் ஸமடும்.

வுதாஸி மதாஸாதா ஸமரொ ரவஸுநநந! ||
 தநவாரஸி வீஷ்ராஜா தீஷ்ராநம் வுதெஜஸா || க
 ஸுதாஸு க்ருதவித்யு வுதெவெடுஸுமெய்யாஸி தெஜஸா ||
 வித்யுணாஃ மதிநிதிவெந வாகுஸாஸவஹாரிதம் || ௨
 சுதஸுஸாநி ஸதாநி வீயுதநி ஶீஹாநி உ ||
 தெஷாஃ தம் ப்ரதிவாதாயடும் ஸாஸிம் ம்ருஹிஷ் காரெடுகமீ || ௩
 கவிவாஹிவாஹிஸம் ஹதா விவக்ராதநி ||
 விலாஸுதநிவதஸு ஶீஹாநி பஜஸு வாரமம் || ௪

*“ஸவடும் ப்ரயிவீம் வெ ஶீஹாவதாஃ” தந வதநி வி
 தரம் க்ருதெநிதி நவா; வளத ஹத்யுடும்; ஶீஹாஹிகொ நிவா
 தம்.

பிறகு அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளான (அவர்கள்)யாவரும் இந்தப்(பத்
ரமென்னும்)யானையைத் தொடைத்துப் ப்ரதக்ஷிணம் செய்துவிட்டு, பூதல
த்தைப் பிளந்தார்கள். ௨௨9

பிறகு ஸகரபுத்தர்கள் ப்ரவித்தமான (அதாவது குதிரைபோக்கூட்டி
ய) வடகிழக்குத் திசைக்குப் போய், ஸகரபுத்தர்கள் யாவரும் ரோஷத்துட
னே பூமியைப் பிளந்தெறிந்தார்கள். ௨௩9

பெரியசரீரம்பெற்று மஹாபலமுற்று பயங்கரமாயோடும் அவர்கள் யா
வரும் அங்கு கபிலரூபந்தரித்திருக்கும் நித்யராயுள்ள வாஸுதேவரைக் க
ண்டார்கள். ௨௪9

ரகுநந்தந! அவர்கள் யாவரும் ஒப்பற்ற பெருங்களி கொண்டு, அந்த (வா
ஸு)தேவ ருகிற் புல்மேய்ந்துகொண்டிருக்கும் குதிரையையும் கண்டா
ர்கள். ௨௫9

அவர்கள், அந்தக்கபிலமுநிவரைக் குதிரையைக்கொண்டுபோனவராக நினை
த்து கோபத்தாற்கலங்கியகண்களுற்று, மண்வெட்டியையும்கலப்பையையு
ம் நாநாவிதவ்ருக்ஷங்களையும்கற்களையும்எடுத்துக்கொண்டு (அவரைஅடிக்க) எ
திர்த்தோடினார்கள்; பெருங்கோபமும்கொண்டு, “அறிவுகெட்டவனே! நீ எ
ங்கள் யாகக் குதிரையைத் திருடிக்கொண்டிவந் திருக்கிறாய்; எங்களை ஸகரசக்
ரவர்த்தியின்பிள்ளைகளாகவும் (இதற்காகவே) வந்திருக்கிறவர்களாகவும் நீ தெ
ரிந்துகொள்ளப்ப! இரு இரு (விடுகிறதில்லை உன்னை)” என்றும் சொன்னா
ர்கள். ௨௬

ரகுநந்தந! கபிலர், அந்த ஸகரபுத்தர்களின் சொல்லைச் செவியுற்று உட
னே மிக்க சினம் கொண்டு ஹும்என்றார். ௨௭

காகுத்ஸ்த்த! அளவற்றவைபவமுடையராய், மஹர்த்மாவாயுள்ள கபிலரா
ல் அவரதுகோபாக்ரியினால் ஸகரபுத்தர் ரெல்லோரும் சாம்பற்குவியலாக
ச்செய்யப்பட்டார்கள். ௨௮

நாற்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம்

ரகுநந்தந! ஸகர மன்னவர், (தமது)பிள்ளைகள் (குதிரையைத்தேடப்)போ
ய்வெகுசாலமானதைநினைத்து, தன்தேஜஸ்வினால் ஜ்வலிக்கின்ற (பித்ருக்க
ளை)நமுவவிடாத(பேரனா)அம்சமான(நோக்கி)ச் சொன்னார்:— ௨௯

“(நீ) வல்லவனும் வித்யைகளைக்கற்றுணர்ந்தவனுமாயிருத்தலால் (உன
து)பராக்ரமத்தினால் முன்னோருக்கு ஸமாநராயிருக்கிறாய்; (உனதுசிறிய)த
ந்தைகள்போன வழியையும், குதிரையைத் திருடினவன்போன வழியையு
ம் தேடிவரவேண்டும். ௩௦

மிக்கவலியவைகளாய்ப் பூமிக்குள்ளிருக்கும் பெரிய ஜந்துக்களைக் கொ
ல்வதற்காக நீ வாளோடுகூட வில்லை யெடுத்துக்கொள் (புறப்படு). ௩௧

நீ, மேன்மைவைக்கவேண்டியவர்களை மேன்மைபடுத்தி, இடையூறுசெ
ய்கின்றவர்களை வதைத்துக் கார்யத்தைமுடித்துக்கொண்டு, எனது யாகத்
தை நிறைவேற்றுகின்றவனுய்த் திரும்பிவரவேண்டும்.” ௩௨

மிக்கதைர்யமுள்ள ஸகரரால் இவ்வாறு நன்றாய்ச் சொல்லப்பட்ட அம்சமா
ன், வில்லையும் வாளையும் எடுத்துக்கொண்டு வெகுவேகமாய்ப் புறப்பட்டார்.

புருஷோத்தம(ராம)! அந்த (ஸகர)வேந்தரால் தூண்டப்பட்ட அவ்வம்சமா
ன் மஹாதைர்யமுள்ள (சிறிய)தந்தைகளாற் பூமிக்குள் வெட்டப்பட்ட வ
ழியைத் தொடர்ந்துபோய்க்கொண்டிருந்தார்.

மிக்கவிக்ரமமுடைய அம்சமான், தைத்ய-தாநவ-ராக்ஷஸர்களாலும் பிசா
ச-கருட-உரகர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட திக்கஜத்தைக் கண்டார்.

அவ்வம்சமான், அந்தத்திசையானையைப் பரதகூழிணம் செய்து (அதன்)கே
மஸமாசாரத்தைக் கேட்டுவிட்டு “(எனதுசிறிய)தந்தைகளையும், குதிரையை
த்திருடிக்கொண்டுபோனவனையும் (நீபார்த்தாயாளன்று) வினவினார்.

திக்கஜமும் அம்சமானுடைய அம் மொழியைக் கேட்டு, “அஸமஞ்ஜனதுபி
ள்ளையாகிய அம்சமானே! நீர் சீக்கரமாய்க் கார்யத்தைப்பூர்த்திசெய்துகொ
ண்டு குதிரையோடுகூடி வருவீர்” (என்று) பதில்மொழிந்தது.

அத்திசையானையின் அம் மொழியைக் கேட்டு, எல்லாத் திக்கஜங்களையு
ம் க்ரமம்தவறாமலும் ந்யாயம்தவறாமலும் கேட்கத் துவங்கினார்.

பேசுவதில்வல்லவைகளாகிய அத் திக்கஜங்க ளெல்லாவற்றாலும் மேன்
மைபடுத்தப்பட்டு, “(நீர்) குதிரையோடுகூடி (உமதுநகரம்)போய்ச் சேருவீ
ர்” என்று சொல்லப்பட்டார்.

அத்திக்கஜங்களின் அம் மொழியைக் கேட்டு வேகமாய்நடந்து, ஸகரபு
த்தரர்களான அவரது (சிறிய)தந்தைகள் சாம்பற்குவியலாய்க்கிடந்த விட
த்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்.

அப்பொழுதே (அதாவதுகுதிரைபோனஉடனே) துக்கவசத்தையடை
ந்திருந்த அஸமஞ்ஜபுத்தரான அவ்வம்சமான், அச்சிறியதந்தைகளின் வத
த்தைக்கண்டதனால் மிகவும்வருந்திப் பரிதபித்துக் கதறினார்.

துக்கத்தோடும்அழுகையோடும்கூடிய ஆண்சிங்கமாகிய அம்சமான், அங்
கு கொஞ்சஞ்ஞாந்தில் புல்மேய்ந்துகொண்டிருக்கும் யாகக் குதிரையையு
ம் கண்டார்.

மிக்கபராக்ரமமுடைய அவ்வம்சமான், (சிறியதகப்பனார்களான) அந்த (ஸ
கர)ராஜபுத்தரர்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்யரினைத்துத் தீர்த்தத்தைத்தே
டினார்; ஒருகுளத்தையும் காணவில்லை.

ராம! பிறகு, வெகுதூரம்நோக்கும் பார்வையை நாற்புறத்தும்வைத்து, ப
றவைமன்னராய், வாயுவைநிகர்த்தவராய், (தமதுசிறிய)தகப்பனார்களின் மா
மாவாயுள்ள கருடனைக் கண்டார்.

மஹாபலமுடைய அந்தக் கருடன், இந்தஅம்சமானைப்பார்த் தொருசொ
ல் சொன்னார்:—

“ஆண்சிங்கமாகிய அம்சமானே! வ்யஸநப்படாதே; இந்த (உனதுசிறியத
ந்தைகளின்) வதம் உலகத்தின்நன்மைக்காகவற்பட்டது; விசேஷங்களைய
றிந்தஅம்சமானே! மிக்கவலியவர்களான (உனது) இச்சிறியதந்தையர்கள்,
அளவிடமுடியாதப்ரபாவமுள்ள கபிலரால் பஸ்மமாகச்செய்யப்பட்டார்கள்;

நவமுகொழும்புமாரிநகரெண ரீஹாதநா	
நாராடிய வயம் உஜமாதி உவ்விசுரீ	௩
வாதம் வித்யுதிபூமபுதிநவபுளரி ரீஹாதூனி	
பாவபுத நாரெழுஹ! தெந ராஜாலிவொழிதம்	௬
பெத்யுராநவரெகூதானி விஸாவதமொரெமெ	
புஜிபிரம ரீஹாதெஜா லிஸாமஜிவஸுத	௭
தம் ப் டிசுதிணம் கூதா ப் பூவா வாவி நிராபிபரீ	
திதூந வரிவபுஹ வாஜிஹதபாரெவ உ	௮
ஸாமஜிஹ தஹுதா ப் த்யாஹாஸும்தொ வயம்	
ஸஜிஹ! கூதாயபுஹ ஸஹாஸம் ஸீவ ரெஷ்யவரி	௯
ஸு தஹநம் ஸு தா ஸவபுநெவ லிஸாமஜிநரீ	
பாகூரி யயாந்யாயம் ப் பூஹம் ஸமீவவகூரெ	௧௦
தெஸு ஸரெவபுதிபுஸாவாரெவபுகூரெஜா வாகூரெகொவிரெடி	
புஜிதம் ஸஹபரெஸுஹ மநாஸீத்யுநிவொழிதம்	௧௧
தஷாம் தஹநம் ஸு தா ஜமாதி உவ்விசுரீ	
ஸாராஸீகூதா யதூ விதரஸஸு ஸ மராம்	௧௨
புஹம்வவஸரிவநஸஸஜிஹஸு தஸுதா	
புக்ராஸ வாரிதபுஹ வபாதெஷாம் ஸஹம்வ்விதம்	௧௩
ஜீயம் உ ஹபம் ததூ வரநூவிடிபுரதம்	
புஸபு வுரூஷவ்யாவெயா ஹம்வஸாகஸஜிநிதம்	௧௪
பு தெஷாம் ராஜிவஸுதாணாம் கதபுக்காரொ ஜமகூயாரீ	
புலியாயீபு ரீஹாதெஜா ந வாவஸுஜிமாமரீ	௧௫
புலியாயு நிபுணாம் டிபூநித் தொஹஸுதமாயிவரீ	
புதிதூணாம் ரிதமும் ராரி! ஸுஹணபுதிநிவொவரீ	௧௬
புலெநஜிஹ வீஜாகூரெ வெநதெயொ ரீஹாவயம்	௧௭
புஸம் வுரூஷவ்யாவு! வபொஹம் தொகஸஜிதம்	
புலெநாபு ரெபெந டிபூ ஹீரெ ரீஹாவயம்	

*“ஸுஹணபுதிநிவொவரீ”

ஸலிமம் நாஹுலி ப்ராஜ! ஞாதும்பெஷாம் ஹி யளகிகரீ || கப

மஜா ஹிவெதொ ஜெஷா ஞுஹிதா வுரூஷஷபுஹ||

தஸ்யாம் கூரூம் சிஹாவாஹொ! வித்யுணாம் தம் ஜெகியாரீ || கச

ஹஸராஸீக்யதாதெதாநாவயெயொகபாவநீ!

தயா கிநிதிஹ் ஹஸ மஜயா யொககாநயா ||

ஷஷிம் வுதஸஹஸ்யாணி ஸமபுயொகம் நயிஷ்யதி | ௨௦

மஹ வாயம் சிஹாவா! தம் மஜஹு வுரூஷஷபுஹ ||

யஜம் வெவதாசிஹம் வீர! ஸவதபுயிதம் சிஹபுலி | ௨௧

ஸுவணபுவநம் ஸும்தா ஸொம்ஸம் சிநதிவீயபுவந ||

தரிதம் ஹபசிஷாய வுநராபாநஹாயஸாம் | ௨௨

ததொ ராஜாநசிஸாஷ்ய ஶீக்ஷிதம் ரவம்நநந ||

நயெஷபஷ்யா வ்யுதம் ஸுவணபுவநம் தயா | ௨௩

தயுதா யொரஸஸாஸம் வாக்யேம்ஸம் சிதொ நயவம் ||

யஜம் நிவதபாசிஸ யயாகஹம் யயாவியி | ௨௪

ஸவம்ரம் வாமஜீவீநாநிஷபஜொ சிஹீவதி ||

மஜாயாஸாமஜெ ராஜா நிஸபம் நாயுமஹ த | ௨௫

கமதா நிஸபம் ராஜா காவெந சிஹதா சிஹாந ||

திம்ஸஹஷபுஸஹஸ்யாணி ராஜ்யம் க்யதா ஶிவம் மதி | ௨௬

வனகவதாரிம்ஸம் ஸமபும் ஸசிஹம்.

ஶிவதாரிம்ஸம் ஸமபும்.

காமயபும் மதெ ராசி! ஸமரெ ப்ரக்யதீ ஜநாம்

ராஜாநம் ரொவயாசிஸம்ரம்ஸம் சிதம் ஸுயாரிபுகரீ ||

ஸ ராஜா ஸம்சிஹாநாவீஹம்ஸம் சிநயம்நநந ||

தஸ்ய வுதொ சிஹாநாவீஶீவ ஶதி விஸுமதம் ||

தஸிநாஜ்யம் ஸசிஹெஸ்ய ஶிவெ ரவம்நநந ||

ஹிஷிவெவரெ வுணெ தவெஸெவெ ஸுஶாரணரீ ||

கவும்தெரிந்தவனே! இவர்களுக்குத் தர்ப்பணத்தை உலகத்தில்கொடுக்கி
படி (நீ) கொடுக்கக்கூடாது. கஅ

மாநவரேமே! ஹிமவானுக்கு மூத்த பெண் கங்கையென்றொருத்தி (இரு
கிருள்); மஹாபாஹுவே! அக்கங்கையின் தீர்த்தத்தில் (உன்சிறிய)த
தயர்க்குத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். கக

சாம்பற்குவியலாகச்செய்யப்பட்ட விவ்வீரர்களை உலகத்தைப்பரிசுத்தமா
ச்செய்யும்கங்கை (தனது தீர்த்தத்தால்)நனைப்பள்; இந்தச் சாம்பற்குவியலா
து உலகங்கள்விரும்பப்பெற்ற அக் கங்கையின் தீர்த்தத்தால் நனைக்கப்பட்
அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளையும் வானுலக மடைவிக்கும். உ௦?

மஹாபாக்யம்பெற்றவனே! புருஷர்களிற்சிறந்தவனே! அந்தக் குதிரை
ய(மாத்ரம்) ஓட்டிக்கொண்டு போவாய்; வல்லவனே! (உனது)பாட்டனாரா
ஸகராது யாகத்தைப் பூர்த்திசெய்விப்பாய்." உ௧?

மிக்கவல்லவரும் மிக்கபுகழ்பெற்றவருமாகிய அவ் வம்சமான் கருடபக
ரானுடையசொல்லைக் கேட்டு குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டு விரைவி
ல திரும்பி (தமதுநகரத்திற்கு) வந்துசேர்ந்துவிட்டார். உ௨?

ரகுநந்தந! பிறகு (யாகத்தில்)தீக்ஷுகொண்டிருக்கும் (ஸகர)ராஜரிடம் வ
து, (சிறியதந்தைகள்விஷயமாக)நடந்தஸமாசாரத்தை, கருடபகவானுடை
சொற்படியே தெரிவித்தார். உ௩?

(ஸகர)மன்னவரும், பயங்கரமாய் அம்சமானசொன்ன வம் மொழியை
கேட்டுவிட்டு, க்ரமந்தவறாமலும் விதிவறாமலும் யாகத்தைச் செய்துமு
த்தார். உ௪?

(ஜநங்களைக்)களிக்கச்செய்து பெருஞ்செல்வமுற்ற (ஸகர)வேந்தர், யாகத்
தச்செய்துமுடித்து தமதுபட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தார்; கங்கையைக் கொ
ண்டுவருவதற்கு உபாயத்தை (இன்னதென்று) வெகுவிதமாய்ஆலோசித்தா
அறியவில்லை. உ௫?

(ஸகர)மஹா ராஜர், வெகு காலம்வரையில் (ஆலோசித்தும் அதற்கு) உ
பாயமொன்றும் புலப்படாது, முப்பதினாயிரம்வர்ஷம் ராஜ்யபரிபாலனம் ப
ண்ணி ஸ்வர்க்கம் சென்றார். உ௬?

நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

ராம! ஸகரர் காலஞ் செல்கையில் மந்த்ரி ஜநங்கள், மிக்கதர்மிஷ்ட்டரா
அம்சமான ராஜாவாக (செய்ய) விரும்பினார்கள். க
ரகுநந்தந! அவ் வம்சமான் மிகப்பெரிய ராஜாவாக ஆனார்; அவ்வம்சமானு
க்கு திலீப ரென்று பேர்பெற்ற உத்தம புத்தரொருவர் உண்டானார். உ
ரகுநந்தந! (அம்சமான்,) அந்தத் திலீபரிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்பிவித
துவிட்டு, (சாம்பலாய்க்கிடக்கும் தம்சிறியதந்தையர்களைக் கங்கையைக்கொ
ண்டுவந்து நற்கதியடைவிப்பதற்காக) பாபத்தைப்போக்கும் ஹிமவத்பர்வத
த்தின்சிகரத்தில் வெகுபயங்கரமாய்த் தவம் செய்தார். உ௭

ராம! (அந்தஅம்சமான்,) தவஞ்செய்யுந்நம் சென்று முப்பத்திரண்டாயிர வர்ஷம் தவத்தையேபொருளாகநினைத்து(தவஞ்செய்து) மிக்கபுஷ்பபெற்று ஸ்வர்க்க மடைந்தார் (கங்கையை அடையவில்லை).

மஹாதேஜுகள்ள திலீபரும் (தமதுசிறிய)பாட்டன்மார்க்குநேர்ந்த அபயருத்யுவைக் கேட்டு, துக்கத்தால்சூலைந்த மனதுடன் (கூடி), இன்னதுசெய்யவேண்டுமென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை.

“கங்கை (பூமியில்)இறங்குவது எப்படி! அவர்கட்குத் தர்ப்பணம் எப்படி! இவர்களை எப்படி கடைத்தேற்றுவேன்” என்று சிந்தையிலேபற்றியவராயிருந்தார்.

ஆத்மதத்த்வத்தையுணர்ந்த அத்திலீபமஹாராஜர், நித்யமும் தர்மார்த்தமாய்ச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், மிக்கதர்மிஷ்ட்டராய்ப் பகீரதரென்ற ஒருபிள்ளை (அவருக்கு) உண்டானார்.

மஹாதேஜுகள்ள திலீப மன்னவரும் அநேக யாகங்களைச் செய்தார்; முப்பதினாயிரவர்ஷம் அரசாண்டார்.

ஆண்சிங்கமே(ராம)! (திலீப)வேந்தர், அந்தஸகரபுத்தரர்களின் கடைத்தேற்றுதலைப் பற்றி உபாயமின்னதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளமுடியாமல் (மனக்கோல்யாதியினாலே காலம் சென்றார்).

புருஷச்ரேஷ்ட்டராகிய (திலீப)ராஜர் (அவரது)புத்தரான பகீரதருக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து பட்டங்கட்டிவிட்டு தாம்செய்த (புண்ய)கர்மத்தைக்கொண்டே இந்தரலோகம் சென்றார்.

ரகுநந்தந! மிக்கவல்லவராய்த் தர்மத்திலேநிலைநின்றவராய் ராஜர்ஷியாய்ள்ள பகீரதரும் பிள்ளையில்லாதிருந்தமையால் பிள்ளையுண்டாகக்கோரினார். (அவ்வாறு) புதல்வரில்லாதிருந்த அப்பகீரதர் அந்த ராஜ்யத்தை மந்தரிகளிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டு, கங்கையைக்கொண்டுவருவதில் விருப்பங்கொண்டார்.

ரகுநந்தந! அப்பகீரதர், புலன்களைவென்று, கைகளைஉயரவெடுத்து, பஞ்சாக்கிரமியத்திலின்று, மாஸத்திற்கொருமுறைபுஜித்துக்கொண்டு, (ஹிமவத்பர்வதத்தின்)சிறியகுன்றான)கோகர்ணத்தில் நெடுநாள் தவம் செய்தார்.

மஹாபாஹோராம! உக்ரமான தவத்தி லிருந்தபடியே அப்பகீரதருக்கு ஆயிரவர்ஷங்கள் சென்றன; எல்லாவற்றையுமுணர்ந்து, வல்லமைபெற்று, எல்லாஜநங்களுக்கும்பர்த்தாவாகிய பரஹ்மா, மஹாத்மாவான அந்த(பகீரத) மன்னரைக்கண்டு மிகவும்ஸந்தோஷமடைந்தார்.

பிறகு, ப்ரஹ்மா, தேவக்கூட்டங்களோடு கூட அருகில்வந்து, உடனே, மிக்கதர்மத்தோடு தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும், பகீரதரைக்கண்டு, “பகீரத! மஹாபாக்யமுடையவ! மன்னவ! (உன்னால்)நன்றாய்ச்செய்யப்பட்ட தவத்தால் யான் உன்னிடத்து ஸந்தோஷமடைந்தேன்; ஸச்சரித்ரமுள்ளவனே! (வேண்டிய)வரத்தைக் கேள்; (கொடுக்கிறேன்)” (என்று) சொன்னார்.

மஹாதேஜஸஸையுடையவராய், மஹாபாக்யமுடையவராயுள்ள பகீரதர் அஞ்ஜலிஹஸ்தராய் அருகிலின்றுகொண்டு ஸகலலோகத்திற்கும்பாட்டரான அந்தப்ரஹ்மாவைப்பார்த்து சொன்னார்:—

உதி^௩௩^௩ ஸஹஸு^௩ராணி வஷு^௩ராணி ஸு^௩ஹாயஸா^௩!
தவொவநம் மதொ ராஜி! ஸமடும் ஸெவெ தவொயநம்॥

க

தி^௩வஸு^௩ ரிஹாதெஜா^௩ ஸு^௩தா வெதா^௩ரிஹம் வய^௩ரி^௩!
ஹொவஹதபா ஸு^௩தா நிஸயம் நாயு^௩மது^௩த॥

ரு

ம^௩ மஜாவதரணம் கயம் தெஷா^௩ம் ஜெகி^௩யா!
தாரபெயம் கயம் வெநா^௩நிதி விநூவரொ^௩வத^௩॥

கூ

தஸு^௩ விநூயதொ நித^௩ய்மெ^௩டுண விதி^௩தாதநம்!
பு^௩தொ ஹீரயொ நாஜி ஜெ^௩வர^௩யா^௩ரி^௩டுகம்॥

எ

தி^௩வஸு^௩ ரிஹாதெஜா^௩ ய^௩மெ^௩ஜெ^௩வ^௩ஹு^௩லி^௩ரி^௩ஷ^௩வா^௩ந^௩॥
தி^௩௩^௩ ஸஹஸு^௩ராணி ராஜா ராஜி^௩காரயத^௩॥

அ

மதா^௩ நிஸயம் ராஜா தெஷா^௩ம்^௩ரணம்^௩ ப்^௩தி^௩!
யு^௩யி^௩நா^௩ நரஸா^௩டி^௩டு^௩! காய^௩மெ^௩டு^௩மெ^௩யி^௩வா^௩ந^௩॥

கூ

ம^௩தெ^௩வா^௩கம்^௩ மதொ ராஜா ஸா^௩ஜி^௩டு^௩தெ^௩நெ^௩வ^௩ க^௩மெ^௩டு^௩ணா!
ராஜி^௩ ஹீரயம்^௩ ப^௩த^௩ரி^௩வி^௩தி^௩யு^௩ நர^௩ஷ^௩டி^௩ஹம்॥

கௌ

ம^௩ஹீரய^௩ஸு^௩ ராஜ^௩வி^௩டி^௩ய^௩பு^௩ரி^௩டு^௩கொ^௩ ர^௩வ^௩ம்^௩ந^௩ந^௩ந^௩!
ம^௩வ^௩தொ^௩ ரிஹாதெஜா^௩ம்^௩ ப்^௩ஜாகா^௩ரி^௩ம்^௩ ஸ^௩வா^௩ப^௩ஜி^௩ம்॥

ககௌ

தி^௩ஷா^௩யாய^௩ த^௩பு^௩ராஜி^௩ ம^௩ஜாவதரணெ^௩ ர^௩தம்!
ஸ^௩ தவொ^௩ டீ^௩வ^௩டி^௩ரி^௩தி^௩ஷ^௩ஜெ^௩க^௩ணெ^௩டு^௩ ர^௩வ^௩ம்^௩ந^௩ந^௩ந^௩!
ஹ^௩யு^௩வா^௩ஹம்^௩ வ^௩ஜ^௩த^௩வா^௩ ரா^௩ஸ^௩ஹா^௩ரொ^௩ ஜி^௩தெ^௩நி^௩ப^௩ம்॥

கௌௌ

தஸு^௩ வஷு^௩ஸஹஸு^௩ராணி வெ^௩ாரொ^௩ த^௩வ^௩ஸி^௩ தி^௩ஷ^௩தம்॥
க^௩தீ^௩தா^௩நி^௩ ரிஹா^௩வா^௩ஹொ^௩!; தஸு^௩ ராஜி^௩ ரிஹா^௩த^௩நம்!
ஸு^௩ஹீ^௩தொ^௩ ஹ^௩வா^௩ந^௩ஹா^௩ ப்^௩ஜா^௩நா^௩பி^௩தி^௩ஸ்^௩ஸா^௩ரி^௩ம்॥

கச

த^௩தம்^௩ ஸு^௩ர^௩ம^௩ணெ^௩ம்^௩ ஸா^௩ய^௩டி^௩ம்^௩பா^௩ம^௩யி^௩ வி^௩தா^௩ரி^௩ஹம்!
ஹீரயம்^௩ ரிஹா^௩தா^௩நம்^௩ த^௩வ^௩ரி^௩ந^௩யொ^௩ஸ^௩வீ^௩த^௩॥
ஹீரய! ரிஹா^௩ஹா^௩ம^௩! ஸ்ரீ^௩த^௩ஸெ^௩ஹம்^௩ ஜ^௩நெ^௩ஸா^௩ர^௩॥

ககூ

த^௩வ^௩ஸா^௩ ஹ^௩ஸு^௩த^௩வெ^௩ந^௩ வரம்^௩ வர^௩ய^௩ ஸு^௩வ^௩த^௩॥
த^௩ம்^௩வா^௩ஹ^௩ ரிஹாதெஜா^௩ம்^௩ ஸ^௩வ^௩டி^௩வெ^௩க^௩வி^௩தா^௩ரி^௩ஹம்!
ஹீரயொ^௩ ரிஹா^௩ஹா^௩ம்^௩ க^௩பு^௩தா^௩ஜ^௩ விர^௩ம்^௩ப^௩ஸி^௩தம்॥

கஎ

கக்க ஸ்ரீராமாயண வாகுக்காணெ சந-ஸமடும்.

யதி ரெ ஹவநீதொ யடிவிலி தவஸம் மெரீ!

ஸமரஸ்யாதஜாம் ஸவெடு தீதம் ஸ விரோபுயம்॥

மஜாயாம் ஸவிகிதெந ஹஸநெந்ஷாம் ரீஹாதநாரீ!

ஸமடும் மெய்யுரதூதம் ஸவெடு ரெ ப்ரவிதாரீஹாம்॥

ஷெயா உ ஸநுதிஷெடுவ! நாவவீஷெதும உ நம்!

ஐக்ஷாகுணாம் கூடுமெ ஷெவ! வனஷ ரெஷஸு வரம் வரம்॥

உக்ஷாக்யம் து ராஜாநம் ஸவடுதொகவி தாரீஹம்!

ப்ரத்யுவாபு ஸுஹாம் வாணீம் யுயுராந் யுயுராக்ஷராரீ॥

ரீநொரயொ ரீஹாநெஷ ஹீரய! ரீஹாரய!॥

வனவம் ஹவது ஹம் தெ ஐக்ஷாகுக்ஷுமவபுநம்॥

ஐயம் ரெஹைவதீ மஜா ஜெஷா ஹிவதஸுதா!

தாம் ரெவ யாரயிதம் ஸக்தா ஹரஸுத் நியுஜ்யதாரீ॥

மஜாயாம் வதநம் ராஜந்யுயிவீ ந ஸஹிஷ்யதி!

தாம் ரெவ யாரயிதம் வீர! நாத்யம் பஸ்யாதி ஸக்திநம்॥

தரெவரேக்ஷா ராஜாநம் மஜாம் வாலாஷ்ய தொகக்யுதீ!

ஜமாதி த்ரிஷ்வம் ஷெவம் ஸஹ ஸரெவடூரூஉரெணம்॥

ஐவ தாரிம்ஸம் ஸமடும் ஸரீஷம்.

த்ரிவதாரிம்ஸம் ஸமடும்.

ஷெவஷெவெ மதெ தவிரெநாஜுஷாம நிரீவிதாரீ!

க்யுதா வஸுரீதீம் ராரீ! ஸ்வதரமபாஸத॥

[ஐயுடுவாஹநிபுராவெ ரீ வாயுஹக்ஷா நிராஸ்யம்!

சுமலம் ஸாணுவதிதா ராதிநிவரீநிநம்!॥]

சுய ஸ்வதரெ வடுணெடு ஸவடுதொகநிஸ்யுதம்!

உரீவதீம் பஸுவதீ ராஜாநிஷிஷ்யவீதீ॥

ப்ரதஸுஷம் நரஸுஷ! கரிஷ்யாதி தவ ப்ரியதீ!

ஸிரஸா யாரயிஷ்யாதி ரெஸுராரீஸு தாரீஹதீ॥

“ஸ்வாமி! என்னிடத்தில் (நீர்)ப் பீதராய், (யான் செய்த) தவத்திற்குப் பயனு
உண்டாயிருக்கு மாயின் ஸகரபுத்தரர்க ளெல்லோரும் என்னிடத்து
த் தர்ப்பணம் பெறவேண்டும். கஅ

மஹாத்மாக்களான (ஸகரபுத்தரர்களான) இவர்கள்மாண்ட சாம்பற்குவிய
ல், கங்கையின் (தீர்த்தம்வந்து) தீர்த்தத்தால்நனைக்கப்பட்டவுடனே எனதுத
ந்தையின் (சிறிய) பாட்டன்மாரான (அவர்கள்) எல்லோரும், நித்யமாயுள்ள ஸ்
வர்க்கம் சேரவேண்டும். கக

ஸ்வாமி! இக்ஷவாகு குலத்தில் (பிறந்த) எனக்கு ஸந்ததியும் கொடுக்கத்த
குந்தது; எங்கள் குலம் வருத்தியாவதாகிற இந்த மற்றொரு வரமும் வே
ண்டும்.” ௨௦

எல்லாவலகங்கட்கும்பாட்டனாரானப்ரஹ்மா, (இவ்வாறு) வரம்கேட்ட (ப
கீரத) மன்னவரைப்பார்த்து, அக்ஷரங்கள் இனியவையாயிருத்தலால் மதுர
மாயிருக்கும் சுபமான ஒருவாக்யத்தை உத்தரமாகவுரைத்தார்:— ௨௧

“பகீரத! மஹாரத! இக்ஷவாகுகுலத்தைவருத்திசெய்கின்றவ! (உனது) இ
ப் பெரும் கோரிக்கை, இப்படி (நீகோரினபடியே) உண்டாகும்; உனக்கு ம
ங்களம். ௨௨

இதோ ஹிமவானது அருகில் ஹிமவானுடைய மூத்த பெண்ணான கங்
கை (உனது இஷ்ட்டப்படிநடக்க வித்தமாயிருக்கிறாள்); அக்கங்கையைத் த
ரிக்க சிவபிரான் வல்லவர்; அதைப்பற்றி (அவரைக்) கேட்டுக்கொள். ௨௩

மன்ன! வல்லவ! கங்கையின் விழுதலைப் பூமி பொறுக்கமாட்டாது; அக்க
ங்கையைத் தரிக்க சிவபிரான்தவிர மற்றொருவனை வல்லவனாக நான் நினைக்
கவில்லை.” ௨௪

உலகத்தைஸ்ருஷ்ட்டிப்பவரானப்ரஹ்மா, அப்பகீரத மன்னவருக்
கு இவ்வாறு சொல்லி, (“கங்கே! நீ பகீரதனிஷ்ட்டப்படி நடக்கவேண்டும்”
என்று) கங்கைக்கும் சொல்லிவிட்டு, ஸகல தேவர்கூட்டங்களோடும் கூட ஸ்
வர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்தார். ௨௫

நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்.

ராம! தேவர்கட்கெல்லாம்நாதராகிய அந்தப்ப்ரஹ்மதேவர் புறப்பட்டுப்போ
னபின்பு அப் பகீரதர், கட்டைவிரலால் பூமியில் நின்றனுகொண்டு, (கங்கை
யைத்தரிக்க சிவபிரானைக்குறித்து) ஓராண்டு தவம்புரிந்தார். க

[சுத்தநுக்களையடக்குபவனே! கைகளையுயரவெடுத்து, நிராதாரமாய், வர
யுபகூணம்பண்ணிக்கொண்டு, ஆச்ரயமற்று, அசையாமல், கட்டைபோல் நி
ன்றுகொண்டு இரவும்பகலும் (தவம்புரிந்தார்).]

பின்னர் ஓராண்டு நிரம்பவே, எல்லாவலகங்களாலும்நமஸ்கரிக்கப்பட்டவ
ராய் உமாபதியாய்ப் பசுபதியாயிருக்கும்சிவபெருமான் (பகீரத) மன்னவரை
ப்பார்த்து, “வேந்தே! உன்னைக்கண்டு நான் களித்தவனாயினேன்; உனக்
கு வேண்டியதைச் செய்யவேண்டும்; மலைமன்னன்பெண்ணைகங்கையை நா
ன் சிரவினால் தரிக்கிறேன்” (என்ற) இம்மொழியைக் கூறினர். ௩

ராம! பிறகு, எல்லாவுலகங்களாலும்வணங்கப்பட்ட ஹிமவானது மூத்தமகளான அக்கங்கை பெருப்பெருத்த உருவத்தையும் (அதாவதுவெள்ளத்தையும்) ஸஹிக்கமுடியாத வேகத்தையும் செய்துகொண்டு உடனே ஆகாசத்தினின்று சுத்தமான சிவபிரான்சிரவிலி இறங்கினாள். ச?

அந்தக் கங்கா தேவி, மிகவுங்கர்வமடைந்து “நான் (எனது)வெள்ளத்தினால் (இந்தச்)சங்கரனை அடித்துக்கொண்டு (பகீரதரிஷ்ட்டப்படி) பாதாளலோகம் போய்ச்சேரவேண்டும்” (என்று) கருதினாள். ரு?

முக்காலங்களையுமுணர்ந்து முக்கண்ணராகிவிளங்கும் சிவபெருமானும், அக்கங்கையின் கர்வத்தை உடனே அறிந்து சினந்து, (அவளை தத்தமதுசிரவிலேயே) அடக்கிவிட வெண்ணம் கொண்டார். சு?

ராம! அக்கங்கை, மண்டலாகாரமானஜடையென்னுங்குறையையுடையதாய், ஹிமவத்பர்வத்திற்கொப்பாய், பரிசுத்தமாயுள்ள அந்த சிவபிரானுடைய சிரவிலி வந்துவிழுந்தாள். எ?

அக்கங்கை (அச்சிவபிரான்சிரவிலினின்று)பூமியில் வர பலவாறாக முயற்சி கொண்டும் வல்லவளாயிலா; (சிவபிரானது)ஜடாமண்டலத்திலே(அகப்பட்டுக்கொண்டு)மயங்கிவிட்டதனால், வெளியிற் புறப்படவேயில்லை அ?

(கங்கா)தேவி, அச்சிவபெருமானதுசிரவிலேயே அநேக வர்ஷம் சுழன்றுகொண்டிருந்தாள்; அக்கங்கையை அங்கு காணாமையால் (பகீரதர்) மறுபடியும் (சிவபிரானேநோக்கி) பெரும் தவம் புரிந்தார். கூ?

ரகுநந்த! இப்பகீரதர்செய்ததவத்தால் சிவனார் மிகவும் களித்தவ ரானார்; கங்கையையும் அச்சடையினின்று பிந்துஸரவிலி விட்டார். க?

அக்கங்கை (பிந்துஸரவிலி) விடப்படும்போது (அந்தப்பிந்துஸரவிலினின்று) ஏழுநதிகள் உண்டாயின. கக

(அவைகளில்)புண்யமானதீர்த்தமுற் றழகாய ‘ஹ்லாதிரீ, பாவரீ, மற்ருரு நளிரீ’ (என்னும்) மூன்று கங்கைகள் கீழ்த் திசையைச் சென்றன. கஉ

அழகானதீர்த்தமுள்ள ‘ஸௌகண்யஸ், ஸீதா, மஹாநதியாகிய வரிந்து’ (என்னும்) இம் மூன்றுநதிகளும் மேற் றிசையைச் சென்றன. கங

பிறகு, அவைகளுள் ஏழாவதாகியகங்கை, பகீரத மன்னரைத் தொடர்ந்துபோனாள்; மஹாப்ரபாவமுற்ற ராஜர்ஷியாகிய பகீரதரும், திவ்யமான ரதத்தின்மீ தேறிக்கொண்டு முன்னே போனார்; கங்கை அவரைத் தொடர்ந்துபோனாள். கச?

(கங்கை) ஆகாசத்திலிருந்து சங்கரனார்சிரசையும், அதிலிருந்து பூமியையும் சென்றாள்; அந்தக்கங்கையினது ஜலமானது மிகுந்தகோஷத்தோடுகூட வேகமாயோடிற்று. கரு?

அப்பொழுது (ஜலத்துடன்)விழுந்துகொண்டிருப்பவைகளும், விழுந்தவைகளுமான மத்ஸ்ய-கூர்மக்கூட்டங்களாலும், முதலைக்கூட்டங்களாலும் மற்றுமுள்ளஜலஜந்துக்களாலும் பூமி வெகுஅழகாய்விளங்கிற்று. கக?

பிறகு மேன்மைபெற்ற தேவ-ருஷி-கந்தர்வர்களும், யக்ஷர்களும், விரித்தகணங்களும், (சங்கராஜடையாகிற)ஆகாசத்தினின்று பூமியை யடைந்து (அப்பகீரதரைத்தொடர்ந்து)ஒடுங்கங்கையை அங்கு வேடிக்கையாய்ப்பார்த்தார்கள்

- ததொ றெஹெவதீ ஜெஜ்ஜா ஸவடொகநகிஸுதா!
ததா ஸாதிரெஹடி-ருவம் க்ருதா வெமம் உ டுஸஹரீஃ॥
- சுகாஸாடிவதஜா! ஸிவெ ஸிவஸிரஸுதா! ச.உ
- ஹிநயது ஸா டெவீ மஜா வரஜிஹயுரா॥
- ஸிஸாஜிஹம் ஹி வாதாமம் ஸ்ரோதஸா மஜ்ஜு ஸஜ்ஜரீஃ ௫.உ
- தஸ்யாவரெவநம் ஜாதா க்ருதா ஹம்வாநரம்॥
- திரொஹாவயிதம் வுஹிம் உகெசு திரணயநஸுதா! கூ.உ
- ஸா தஸிநதிதா வுணுரா வுணெ ருஹஸு ரி-ருய-நி॥
- ஹிவததிநெ ராஜி! ஜடாஜிணமஹரெ॥ எ.உ
- ஸா க்யஜிநஹிம் மநம் நாஸகொடிதராவிதா॥
- நெவ நிமடிகம் நெவெ ஜடாஜிணமஹரெஹிதா! அ.உ
- ததெதவாஸஜிஜெவீ ஸ்வதரமணாந ஹ-ருநஃ॥
- தாஜிபஸுநுநஸுது தவம் வரஜிஸாவிதம்! கூ.உ
- கநெந தொவிதஸாஹ-ருத த்யுடம் ரவமநநந!॥
- விஸஸஜி ததொ மஜாம் ஹரெஸா விநுஸரம் ப்ருதி! க.உ
- தஸ்யாம் விஸுஜிஸாநாயாம் ஸவஸெஸாதாம்ஸி ஜஜி ரெ॥ கக
- ஹாஜிநீ வாவநீ நெவ நநிநீ உ தயாவரா॥
- திஸுஃ ப்ராஜீம் ஹிஸம் ஜமம்மடூஜம் ஸிவஜமாம் ஸம்ஹாம்॥ கஉ
- ஸம்வக்ஷுஸெஸவ ஸீதா உ விநுஸெஸவ ரிஹாநஜீ॥
- திஸுஸெதா ஹிஸம் ஜமம் ப்ருதிஜீம் தம் ஸம்ஹாடிக்காம்॥ கங
- ஸவஜீ *ஸாநமாதாஸாம் ஹிஸாஜிஸெஸா நுபரீஃ
- ஹிஸாஜிஸெஸா ராஜஜிடிடி-ஹிஸம் ஸுநநகிஸுதா॥
- ப்ராபாடிமெ ரிஹாதெஜா மஜா தம் வாவுநுஹஜிதஃ! கச.உ
- மமநாஹுஸாஸிரஸுதொ யரணிஸாஸிர தா॥
- ஹிஸவ-ருத ஜமம் தத தீவ்ஸவவாஸுதரீஃ! கரு.உ
- ரீத க்ருவஸெஸெஸா ஸிம்ஸாஜிஸாஸிரமெஸெஸுதா॥
- வதஜிஃ வதிநெதஸாநெநு-ஹிஸாஜிஸெஸா வஸுநுரா॥ கசு.உ
- ததொ டெவவதி-ருமநவ-ருத யக்ஷாம் ஹிஜிமணாஸுதா॥
- ஹிஸவ-ருத தெ தத மமநாஜாம் மதாம் தயா॥ கஎ.உ

விஜாபெநநபுமராகாரெஹபுயெமபுஜவரெஸுதா||

வாரிபுவமதெஸாவி ஷெவதாஸத விஷிதா||

ததஹு ததம் தொகெ மஜாவதநமீதுதி||

விஜுக்ஷவா ஷெவமணாஃ ஸமீயுரதிதளஜஸம்||

ஸபிதஹி ஸுமரமெணெ ஷெஷாஃ வாகுரணளஜஸா||

ஸதாதித்யிவாஹாதி மமநம் மததொயததி||

ஸம்ஸுமாரொரமமெணெயுமெநாவி வ மனெமெம்||

விஜுஹிஸிவ விஷிதபுஜாஸமீவததா||

பாணரெம் ஸலிமெயுதீமெம் கீயபுஜாபெண் ஸஹஸ்யா||

ஸாரதாபெஸுரிவாகீணபு மமநம் ஹஸஸம்பெமெம்||

கவிஹு ததரம் யாதி கும்பிதம் கவிதாபததி||

விநதம் கவிஹுஹிதம் கவிதாதி ஸபெநஸபெநம்||

ஸலிமெமெநவ ஸலிம கவிதாஹதம் பமநம்||

மீஹுமரபுயுமீவ மதா பவாத வஸுயாததி||

ததுஜாஸிபொஹுஹு ஹுஹு ஹிதமெ பமநம்||

விரொவத ததா தொயம் நிதிமம் மதகூஷதி||

தது ஷெவதிபுமநவபு வஸுயாதவாஸிநம்||

ஹவாஹதிதம் தொயம் பவித்யிதி வஸுஸம்||

ஸாவாதவதிதா பெ மமநாஹஸுயாததி||

கூதா ததாஸிஷெகா தெ வஹிவமபுதகூஷாஃ||

யுதிதவாவாஃ பமநஸெந தொபெநாய ஸுஹாஸதா||

பமநராகாஸமீஸி ஸாபெநாகாந திவதிதா||

மீமீஷெ மீமீதொ தொகஸெந தொபெந ஹாஸதா||

கூதாஸிஷெகா மஜாபாஃ வஹிவ விமதகூதி||

ஹீரயொஹி ராஜவிதிபுபுயு ஸுநநமீஸிதம்||

புராயாஹி மீஹாதஜா தம் மஜா பவதொஹிநமாததி||

ஷெவாஃ ஸவிதிபுமணாஃ ஸபெபு ஷெத்யாநவராகூஷாஃ||

மநவபுபகூஷவராஃ ஸகிநாபெஹாஸமாஃ||

ஸவபுஸாவாஸொ ராஜி! ஹீரயொஹிநமாததி||

மஜாபெநமீதீதாஃ ஸபெபு ஜவாஸு பெ||

அப்போது, பரபரப்புற்று பட்டணங்கட்கொப்பான விமாநங்கள்மீதும், சூதிரைகள்மீதும், சிறந்தயானைகள்மீதும் (ஏறிக்கொண்டு), அங்கு (வேடிக் கைபார்ப்பதற்காக) தேவர்கள் விசேஷமாய்வந்திருந்தார்கள். கஅ?

உலகத்தில் முதல்தரமான அப்புதமாய் உத்தமமாயுள்ள கங்கை(ஜலம்)விழுவதைப் பார்க்கவினைத்து, மிதமிஞ்சியப்ரபாவமுள்ள தேவகணங்களும் கூட்டங்கூடினார்கள். கக?

கூட்டங்கூடிவரும் (அத்)தேவகணங்களாலும் அவர்களின் ஆபரணகாந்தி யினாலும், ஆகாசமானது மேகங்களற்று, அநேகஸூர்யர்கள்கூடிஉதிக்கப்பெற்றதுபோல் ப்ரகாசித்தது. உ௦?

அப்போது, முதலை-ஸர்ப்பக்கூட்டங்களாலும், துள்ளுகின்ற மீன்களாலும் ஆகாசமானது மின்னல்களால் நிரம்யியது போலும். உக?

(வெள்ளம்வேகமாயோடுவதினால்) பலவாறாகத் தெறித்து வெளுத்துவிழும் நுரைகளால் ஆகாசமானது ஹம்ஸங்கள்கூடி சரத்தாலத்துமேகங்கள் உதிக்கப்பெற்றது போலும். உஉ?

(கங்கையின்ஜலமானது) சிலவிடங்களில் வெகுவேகமாய், சிலவிடங்களில் கோணலாய், (சிலவிடங்களில்) நேராய், சிலவிடங்களில் (பள்ளமாயிருத்தலால்)அடங்கியதாய், (சிலவிடங்களில்) கல்முதலியவைதடுக்குவதால்)உயரக்கிளம்பியதாய், சிலவிடங்களில் மெதுவாய்ப் போயிற்று. உஃ?

சிலவிடங்களில் நீரினாலே நீர் மோதப்படுவதனால் அடிக்கடி உயர வெழும்பிப் பூமியில் விழுந்துசென்றது. உச?

அப்போது அக்கங்கையினது தீர்த்தமானது (முதலில்) சங்கராஞ்சிரவியில்விழுந்து அங்கிருந்து பூதலத்தில் விழுந்ததனால், அழுக்கெல்லாம்போய், நிர்மலமாய்ப் ப்ரகாசித்தது. உ௫?

அப்போது தேவ-ருஷி-கந்தர்வர்களும், பூதலத்திலுள்ளவர்களும், சிவஞானமேனியினின்றுவிழுந்த (கங்கா)தீர்த்தத்தைப் பாவநமென்று(நினைத்து) ஸ்ரபசித்தார்கள். உஃ?

சாபத்தினால் ஆகாசத்தினின்று பூதலத்தில் விழுந்து கிடந்தவர்களும், அக்கங்காதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து பாபமற்றவர்களாயினர். உஎ?

பிறகு, நிர்மலமான அத் தீர்த்தத்தால் பாவத்தையொழித்து, மீளவும் ஆகாசமார்க்கம் சென்று, தம்முலகங்களுக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். உஅ?

உலகம், நிர்மலமான அத் தீர்த்தத்தால் அடிக்கடி களித்தது; கங்கையின் ஸ்நானஞ்செய்து ச்ரமம்தீர்ந்ததுமாக ஆயிற்று. உஃ?

ராஜர்ஷியாகிய பகீரதரும் திவ்ய ரதத்தி லிருந்துகொண்டு பெருங்களிப்புடனே முன்னே போனார்; அவருக்குப் பின், கங்கையும் தொடர்ந்துபோனார். ௩௦?

ராம! ருஷிகணங்களுடன்கூடிய எல்லாத் தேவர்களும், தைத்ய-தாநவ-ராக்ஷஸர்களும், கிந்நர-மஹாஉரகர்களுடன்கூடிய கந்தர்வ-யக்ஷ்ச்ரேஷ்ட்டர்களும், எல்லா அப்ஸரஸ்ஸ்தீர்களும், பகீரதரதத்துடன்போகும் கங்கைக்குப்பின்னே வேடிக்கைபார்த்துக்கொண்டு போனார்கள்; எல்லா ஜலஜந்துக்களும் (போய்க்கொண்டிருந்தன). ௩௨?

ஸகலபாபங்களையும்போக்கி நதிகளிற்சிறந்து பெரும்புகழ்பெறும் கங்கை, எந்தவழியே பகீரத மன்னவர் போனாரோ அந்தவழியே போனான். ௩௩?

பிறகு, ஆச்சர்யகரமானசெய்கைகொண்டு மஹாப்ரபாவம்பெற்ற ஜஹ்நுமஹர்ஷி யாகம்செய்துகொண்டிருக்கையில், கங்கை (தனதுஜலத்தால் அவரது) யாகசாலையை முழுகச்செய்துவிட்டாள். ௩௪?

ராகவ! தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தஅந்தஜஹ்நுமஹர்ஷி, அக்கங்கையின் கர்வத்தை அறிந்து சினந்து, மிக்கவியப்புறுத்தும் கங்கையின் தீர்த்தத்தை முற்றும் குடித்துவிட்டார். ௩௫?

பிறகு கந்தர்வர்களுடன்கூடிய தேவர்களும் ருஷிகளும் மிகவும்ஆச்சர்யப்பட்டு, மஹாப்ரபாவமுற்று புருஷர்களிற்சிறந்த ஜஹ்நுமஹர்ஷியினிடம்வந்து ('ஸ்வாமி! தயைசெய்து கங்கையைஉமதுபெண்ணாகவெண்ணி வெளியிடவேண்டும்' என்றுசொல்லி) மேன்மைபடுத்தினார்கள்; மஹாத்மாவானஅவருக்குக் கங்கையையும் பெண்ணாக யேற்படுத்தினார்கள். ௩௬

பிறகு, மஹாப்ரபாவமுள்ளஜஹ்நுமஹர்ஷியானவர் மனமிறங்கி, (தமது)காதுவழியாய் (அக்கங்கையை) மறுபடியும் வெளியில்விட்டார்; ஆதலாற்றான், கங்கை ஜஹ்நுமஹர்ஷியின்பெண்ணாய் "ஜாஹ்நவீ(ஜஹ்நுவின்பெண்)" என்று சொல்லப்படுகிறாள். ௩௭

பிறகு, சிறந்தநதியாகிய அக் கங்கை பகீரதரதரதம்போகும்வழியிலே யேபோய், ஸமுத்ரம் சென்று, அந்தப்பகீரதருடைய முயற்சி நிறைவேறுதற்காக பாதாளலோகம் போய்ச்சேர்ந்தாள். ௩௮?

ராஜர்ஷியாகிய பகீரதரும் (பஹு)ப்ரயத்னப்பட்டு கங்கையைக் கொண்டுவந்து, சாம்பலாய்கிடக்கும் பாட்டன்மாரை மனவருத்தத்தோடு பார்த்தார்.

ராகுலத்தாரிற்சிறந்தராம! பிறகு உத்தமமான கங்காதீர்த்தம்(வந்து) அந்தச் சாம்பற் குவியலை நனைத்தது; (ஸகரபுத்தர்கள் அறுபதினாயிரம்பேரும்) பாபமற்று ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்துவிட்டார்கள். ௩௯?

நாற்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

அப்போது அந்த(பகீரத) மன்னவர், கங்கையினால் தொடரப்பட்டு ஸமுத்ரத்தைச் சென்று அந்தஸகரபுத்தர்கள் எந்தவிடத்தில் சாம்பலாகச்செய்யப்பட்டார்களோ (அந்தப்)பாதாளத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தார். ௪௦

ராம! பிறகு, (ஸகரபுத்தர்கள்மாண்கிடக்கும்)சாம்பல், (பகீரதரால்) கங்கையின் ஜலத்தால் நனைக்கப்படவும் ஸகலலோகப்ரபுவாகிய ப்ரஹ்மா (வந்து பகீரத)மன்னவரைப்பார்த்து இதைச் சொன்னார்:— ௪௧

"ஆண்சிங்கமானபகீரத! மஹாத்மாவான ஸகரனுடைய அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளும் கடைத்தேறி(ப்ரேதத்தன்மைநீங்கி), தேவர்கள்போலாய்த் தேவலோகத்தையும் அடைந்தார்கள். ௪௨

மன்னவ! கடல்நீர் உலகத்தில் எவ்வளவுகாலம் இருக்குமோ அதுவரையில் ஸகர புத்தர்கள் வானவர்களைநிகர்த்து வானுலகில் வாழ்வார்கள். ௪௩

பதொ ஹீரயொ ராஜா ததொ மஜா யஸுவீநீ॥
 ஜமாசி ஸரிதாஸ்யோஷா ஸவபுவாவவிநாஸரிநீ॥ ௩௩௨
 ததொ ஹி யஜோநஸ்ய ஜஹோரஜுதகரீகணம்॥
 மஜா ஸம்பாவயாஸா யஜவாடம் ரீஹாதநம்॥ ௩௪௨
 தஸ்யாவநெபநம் ஜாதா க்ருஷ்டோ *யஜாத ராவவ॥॥
 கவிஸவ ஜம ஸவபு மஜயாம் வரஜோஜுதரீ॥ ௩௫௨
 ததொ ஷ்வாம் ஸமநவபூ ஃஷயஸ ஸுவிஸிதாம்॥
 பஞ்சயநி ரீஹாதாம ஜஹும் பஞ்ஞஸதரீ॥
 மஜாம் வாவி நயநிஸ ஃஹிததெ ரீஹாதநம்॥ ௩௬
 ததஸுஷ்டோ ரீஹாதேஜாம் ஸ்ரோதாஸ்யாஸ்யஜதநம்॥
 தஸாஜஹுஸுதா மஜா ப்ரோயுதெ †ஜாஹவீதி வ॥ ௩௭
 ஜமாசி வ பஞ்ஞமஜா ஹீரயரயாநுமா॥
 ஸாமரம் வாவி ஸம்பூஷா ஸா ஸரிதவரா ‡ததா॥
 ரஸாதமும்பாமவதிஷ்டயபுதம் தஸ்ய கரீகணம்॥ ௩௯௨
 ஹீரயொஃவி ராஜஷ்டிபுமஜாஜோய யததம்॥
 விதாரீஹாநஸக்யதாநவஸ்யீநநெதநம்॥ ௪௦௨
 சுய தம் ஹஸநாம் ராஸிம் மஜாஸ விரும்பதரீ॥
 பாவயததவாவாநம் ஸமபு ப்ராவா ரவதததி॥ ௪௧௨
 தி வதாரிம்ஸம் ஸமபு ஸரீவத்

வதமுதாரிம்ஸம் ஸமபு.

ஸமதா ஸாமரம் ராஜா மஜயாநுமதஸுதா॥
 ப்ரவிவெஸ தம் பஞ்செயபுத தெ ஹஸஸாத்யதாம்॥ ௪௨
 ஹஸந்யாபுதெ ராஜி! மஜாயாம் ஸரிநெத நெவ
 ஸவபுஷோகபுஹுபூஷா ராஜாநரிஷிஸ வீத॥ ௪௩
 தாரிதா நரஸாஷ்டுரு! ஷிவ யாதாஸ நெவவத॥
 ஷஷ்டிம் வுதஸஹஸாணி ஸமரஸ்ய ரீஹாதநம்॥ ௪௪
 ஸாமரஸ்ய ஜம நொகெ யாவதாஸ்யதி வாயிபவ॥
 ஸமரஸ்யாதஜாஸாவதமெபு ஸாஸ்யதி நெவவத॥ ௪௫

*“யஜா ஸம்.” †“ஜாஹவீதி ஸா.” ‡“ததம்.”

இக் கங்கையும் உனக்கு மூத்த பெண்ணென்று ப்ரவித்தை யாவள்; உ
கத்தில் உனது பெயரினால் ப்ரவித்தையா யிருப்பள். ௩

வேந்தே! மூவழிகளிற்சென்று மேன்மைபெறுகின்ற கங்கையானவள் (ப்
தியுடன்சூடி உன்னைத்தொடர்ந்துவந்ததனால்) ***“பாகீரதி”** என்றும், (ஸ்வ
க்கம், பூமி, பாதளம்என்னும்) மூவழிகளிற் சென்றதனால் †**“தரிபதகா”** எ
ன்றும் சொல்லப்படுவள். ௪

மாநவர்கோன்(பகீரத)! இதில் நீ (உனது)பிதாமஹர்க ளெல்லோர்க்கு
தர்ப்பணம் செய்; அரசே! (நீசெய்த)ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றிக்கொள்.

ராஜ! தர்மிஷ்ட்டர்களிற் சிறந்து, பெரும்புகழ்பெற்று, உனது முன்ன
யான அந்தஸகராலும் இவ் வெண்ணம் அடையப்படவில்லை. ௫

அப்ப! உலகத்தில் ஒப்பில்லாவல்லமையுடைய அம்சமானாலும், கங்கையை
கொண்டுவர கருதியும் ப்ரதிஜ்ஞை நிறைவேற்றப்படவில்லை. ௬

மஹாபாக்யமுற்றவனே! பாபமற்றவனே(பகீரத)! ராஜர்ஷியாய், சிறந்
தருணங்களையுடையவனாய், மஹர்ஷிகளுக்கொப்பானப்ரபாவமுடையவனாய்,
நானது தவத்தைநிகர்த்தவமுடையவனாய், கூத்தரியதர்மந்தவராதவனாய், மிக்
பராக்ரமமுடையவனாகியுள்ள உன் தந்தையான திலீபனாலும் கங்கையை
கொண்டுவர நினைத்தும் முடியாமற்போய்விட்டது. ௭

மாநவரேறே! அந்தப் ப்ரதிஜ்ஞை உன்னுல்தான் நிறைவேற்றப்பட்டது;
அதனால்) உலகத்திற் பெரியோர்களெல்லாம்ஒப்புக்கொள்ளும்படியான சி
றந்த கீர்த்தியை அடைந்துவிட்டாய். ௮

பகைவர்களை வெல்லுகின்றவ! உன்னால் எந்தக் கங்கையின்இறக்குதல் செ
ய்யப்பட்டதோ அதனால் நீ மஹத்தான தர்மஸ்த்தாநத்தை அடைந்துவி
ட்டாய். ௯

மனிதர்களிற்சிறந்தவ(பகீரத)! எப்போதும்(ஸ்நாநஞ்செய்யத்)தக்கதா
ன (இக்கங்கையின்)தீர்த்தத்தில் நீ உன்னை ஸ்நாநஞ்செய்துவை; ஆண்சிங்க
மே! பரிசுத்தனாய்ப் புண்பலன்களைப்பெற்றவ னாவாய். ௧௦

மன்னவ! பிதாமஹர்க ளெல்லோர்க்கும் தர்ப்பணம் செய்; (நான்)போ
ய்வருகிறேன்; உனக்கு நன்மை யுண்டாகுக; தன் னுலகு போய்ச்சேர்.” ௧௧

தேவர்களுக்குநசராய், எல்லாவுலகங்கட்கும்பாட்டனாராய், பெரும்புகழ்பெ
ற்றவராயுள்ளப்ரஹ்மா இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு வந்தபடி தேவலோகம் போ
ய்ச்சேர்ந்தார். ௧௨

ரகுச்ரேஷ்ட்ட(ராம)! ராஜர்ஷியாய்ப் பெரும்புகழ்பெற்றவராயுள்ள ப
கீரத ராஜரும், க்ரமந்தவராமலும் சாஸ்த்ரந்தவராமலும் ஸகரபுத்த்ரர்களுக்
கு உத்தமமான தர்ப்பணத்தைச் செய்து, (மற்றுமுள்ளதம்பெரியோர்கட்கு
ம்)தர்ப்பணஞ்செய்து சுத்தராகி, கோரிக்கையைநிறைவேற்றிக்கொண்டு த
ம்பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்துவிட்டார்; தமதுராஜ்யத்தை வெகுஅழகாய்ப்ப
ரிபாலநம்பண்ணிவந்தார். ௧௩

***“பாகீரதி”** என்பதற்கு, **“பகீரதனதுபெண்”** என்றுதாத்பர்யம். †**“த்
ரிபதகா”** என்பதற்கு, **“மூன்றுவழிகளிற்செல்பவள்”** என்றுதாத்பர்யம்.

ராகவ! ஜநம் அப்பகீரதரை ராஜாவாகப் பெற்று மிகவும்களித்தது; துக் கமற்று, பொருள்நிரம்பி, நோயற் றிருந்தது. கக

ராம! இவ்வாறு கங்கையின்(வரலாற்றின்) விரிவு என்னால் உனக்குச் சொ ல்லப்பட்டது; க்ஷேமத்தைப் பெறுவாய்; உனக்கு மங்களம் (உண்டாகுக); ஸ ந்த்யாகாலம் கடந்துவிடுகிறது. ௨௦

பொருள், புகழ், ஆயுள், ஸந்ததி, ஸவர்க்கம் என்பவைகளை நிரம்பத் தரு வதான கங்காவதரணமென்னும்(அதாவதுகங்கைபூமிக்குஇறங்கிவந்ததைப்ப ற்றிய) இச் சப கதையை ப்ராஹ்மணர்களிடத்திலும் க்ஷத்ரியர்களிடத்தி லும் மற்ற முள்ளவர்களிடத்திலும் எவன் ஊக்கத்துடன் சொல்லுகிறானோ அவனது பித்ருக்கள் களிக்கிறார்கள்; தேவதைகளும் களிக்கிறார்கள். ௨௨

காகுத்ஸ்த்த! (இதை) எவன் கேட்கிறானோ (அவன்) எல்லாக் கோரிக்கைக ளையும் அடைவன்; (அவனது) ஸகல பாபங்களும் ஒழிந்துவிடும்; ஆயுளும் கீ ர்த்தியும் பெருகும்." ௨௩

நாற்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

பிறகு, விச்வாமித்தரர்சொன்னகதையை ராகவர் லக்ஷ்மணரோடுகூடி க் கேட்டு, மிக்க ஆச்சர்யத்தை யடைந்து விச்வாமித்தரரைப்பார்த்து, "கங் கை(பூமியில்)இறங்கிவந்ததைப்பற்றியதும், (அவன் தனதுவெள்ளத்தால்) க டலை நிரப்பியதைப்பற்றியதுமான உம்மால் சொல்லப்பட்ட இச் சிறந்த க தையானது பாபத்தைப்போக்குவதும் அதிஆச்சர்யகரமாயுமிருக்கிறது")எ ன்று) சொல்லினர். ௨

சபமான விச்வாமித்தரர்சொன்ன கதையை நினைத்துப்பார்த்ததனால் அ ந்தராமருக்கு லக்ஷ்மணரோடு கூட அன் றிரவு முழுதும் (க்ஷணம்போல்) போ ய்விட்டது. ௩

பிறகு, நல்ல விடியற்காலத்தில் (எழுந்திருந்து), திநக்கடமைகளைச்செய் துமுடித்திருக்கும் விச்வாமித்தர மஹாமுனிவரைப்பார்த்து, பகைவரையடக் கும் ராகவர், (மேல்வரும்)வாக்யத்தைச் சொன்னார்:— ௪

"மஹாதவமுள்ளவரே! கேட்கவேண்டிய சிறந்தகதை கேட்கப்பட்டது; (அதனால்) இரவு(முழுதும்) நல்லபொழுதாய்ப் போயிற்று; நீர்சொல்லிய இ ந்த ஸகல கதையையும் மிகுதியின்றி நினைத்துப்பார்த்ததனால் எங்களுக்கு இ ன் றிரவு (முழுதும்) க்ஷணம்போ லாய்விட்டது. ௫

நதிகளிற்சிறந்து பாபத்தைப்போக்கும் கங்கா நதியைத் தாண்டுவோம்; தே வரீர் இங்கு வந்திருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, புண்யமானசெய்கையுள் ள ருஷிகள் ஸுகத்தைத்தரும்படியானஆஸநத்தைப்போட்டு சீக்க்ரமாய் அனு ப்பிய ஒடமானது இதோ வந்துவித்தமாயிருக்கிறது." ௬

(அவ்விச்வாமித்தரர்,) மஹாத்மாவான அந்த ராகவருடைய அம் மொழி யைக் கேட்டு, ருஷிகணங்களோடும் ராகுலத்துப்பிள்ளைகளானராமலக்ஷ்ம ணர்களோடும் கூட தாண்டதலைச் செய்தார். ௭

பூரோஜா ஹி தொகலும் நடுவரோஸாடி ராவவ!||
 நடிஸொகம் ஸஜீஜாமெடா வஹுவ விமதஜரம்|| கசு
 வனஷ தெ ராஜி! மஜாயா விஸரொழலிஹிதொய்யா||
 ஸலி பூராவூஹி ஹம் தெ ஸநூராகாஹொழிவதட்தெ|| ௨௦
 பநம் யஸஸூராயுஷம் வுத்ரம் ஸமடும்ஜீவ வ||
 பம் ஸாவபதி விஹெஷு க்ஷத்ரிபெஷிதரெஷு வ||
 ஸீயநெ விதரஸஸூ ஸீயநெ நெஷவதாநி வ||
 ஹஜீராவூநஜீவமெடா மஜாவதரணம் ஸுஹரீ|| ௨௨
 பம் ஸுணொதி வ காகுத்! ஸவடாநாஜிநவாபுயாத்||
 ஸவெட வாவாம் ப்ரணஸூத்ரி சூயம் கீதிடூ வபட்தெ|| ௨௩
 வத ஸுதாரிம்ஸம் ஸமடும் ஸஜீவம்.
 உ வ

வஜுவதாரிம்ஸம் ஸமடும்.

விஸாஜிதவம் ஸுதா ராவவம் ஸஹுக்ஷணம்||
 விஸயம் வரஜிம் மதா விஸாஜிதயாஸூவீத்||
 சுதூஹுதஜிம் ஸ்ரஹநயிதம் வரஜிம் தயா||
 மஜாவதரணம் வுணம் ஸாஹஸூராவீ வஹுரணரீ|| ௨
 தஸூ ஸாஸவடூ ஸவடா ஸஹ ஸளரித்ரிணா தயா||
 ஜமாரி விநயநஸூ விஸாஜிதகயாம் ஸுஹரீ|| ௩
 ததம் ப்ரஹதெ விஜெஹ விஸாஜிதம் ஜஹரிநிஜீ||
 உவாவ ராவவொ வாகும் க்ஷதாஹிக்ஷரிநிஜீ|| ச
 *மதா ஹவதீ ராஜிம் ஸ்ராதவம் வரஜிம் ஸுதரீ||
 க்ஷணஹுதெவ நள ராஜிம் ஸவ்ஹுதெயம் ஜஹாதவம்||
 ஹரிம் விநயதம் ஸவடாம் நிவிஹந கயாம் தவ|| ௩௨
 தராஜி ஸரிதாஹொஷாம் வுணாம் த்ரிவயமாம் நஜீரீ||
 நளரெஷா ஹி ஸுவாஹீணடா ஜீஷீணாம் வுணுகஜீணாரீ||
 ஹவநஜிஹ பூராவூ ஜாதா தரிதராமதா|| ௪
 தஸூ தஹநம் ஸுதா ராவவஸூ ஜஹாதநம்||
 †ஸநாரம் காராயாரிஸ ஸவதிடூஸஹம் ஸராவவம்|| ௫
 *மதாஹி ஹவநாஜிம்.† “ஸ தாம் ததார தெநாஸம்.”

உதரம் தீரபாஸாடி ஸபைகுஜிவதிடுமணம் ததா।
மஜாகுடுயெ நிவிஷாஸெ விஸாதாம் டிடிஸாம் வுஸ்ரீரீ॥

க

ததொ ருநிவரஸுடுணம் ஜமாதி ஸஹராவவம்।
விஸாதாம் நமஸ் ராஜாம் டிவ்யாம் ஸமெபாவபாம் ததா॥

க0

சுய ராரொ ரிஹாபாஜொ விஸாதித் ரிஹாமிநிர்।
வபுஷு ப்ராஜாநிஷ்டுதா விஸாதாமிதாம் வுஸ்ரீரீ॥

கதரொ ராஜ *வம்ஸொயம் விஸாதாயாம் ரிஹாமிநெ॥
ஸுராதாமிவாதி ஹம் தெ வரம் களதடுஹம் ஹி ரெ॥

கஉ

தஸு தஹநம் ஸுதா ராமிஸு ருநிவஹவம்।
சுபுராதம் ததாரொஸெ விஸாதஸு வுராதநரீ॥

கங

ஸுடுயதாம் ராமி! ஸகஸு சுயாம் சுயயதஸு ஹாமி॥
சுலிநெஸெ தம் யஹத் ததவி ஸுணம் ராவவ॥

கச

வடுவம் சுதயம்மெ ராமி! டிதெம் வுதா ரிஹாவொம்।
சுதிதெஸு ரிஹாஹம்! வீயடுவநம் ஸுயாதிடகாம்॥

கடு

ததெஸுஷாம் நரஸெஹ! வுஹிராவீ நஹாதநாமி॥
-ரிரா சுஜிராஸெவ சுயம் ஸுரமி நிராமியாம்॥

கசு

தெஷாம் விநயதாம் ராமி! வுஹிராவீ நஹாதநாமி॥
கூரொடிமிநம் சுதா ரஸம் ப்ராஸுமி தது வெ॥

கஎ

ததொ நிஸிது மிநம் யொகம் சுதா வவாஸுகிரீ॥
மிநாம் மிநாம் சுதா மிநம் ராமிதளஜஸம்॥

கஅ

[சுய வஷ்டுஸஹெஸெ யொகஸபுஸிராம்ஸி அ।
வமிநுதிவிஷம் தது டிடிஸாமிடிஸநெஸிவாம்॥

க

உதவா தாமிஸஜாஸம் ஹாதாஹமிஹாவிஷரீ॥
தெந டிடி ஜமதவம் ஸெடிவாஸுராமிநம்ஷரீ॥

உ

அவர்கள் (கங்கையின்)வட கரை சென்று, (அங்கிருக்கும்)ருவிகணங்களைப் பூஜித்து, அப்போது கங்கையின்கரையில் உட்கார்ந்து, விசாலேன்னும் பட்டணத்தைப் பார்த்தார்கள். ௧௧

உடனே அங்கிருந்து (விச்வாமித்தர)மஹாமுனிவர், திவ்யமாய் ஸ்வர்க்கத் தைநிகர்த் தழுகாய (அந்த)விசாலா நகரத்திற்கு ராகவர்களோடுகூடி சீக்கரமாய்ப் போனார். ௧௨

பிறகு, விசேஷங்களை அறிந்தவர்களுள்மேன்மைபெற்றவராகிய ராமர் அஞ்ஜலிஹஸ்த ராகி விச்வாமித்தர மஹாமுனிவரைப்பார்த்து, “மஹாமுனிவரே! இந்த விசாலாநகரத்தில்(வலிக்கும்) ராஜவம்சம் எது? (இதைக்) கேட்க விரும்புகிறேன்; உமக்கு மங்களம்; (இதைக்கேட்பதில்) எனக்கு மிகுந்த குதூஹலமன்றோ!” (என்று,) விசாலேன்கிற உத்தம பட்டணத்தின்மாஹாதம்யத்தை (சொல்லும்படி) கேட்டார். ௧௩

அந்தராமருடைய அம் மொழியை (விச்வாமித்தர)மஹாமுனிவர் கேட்டு அந்த விசாலாநகரத்தைப்பற்றிய பழையவரலாற்றை (முற்றும்) சொல்லத் தொடங்கினார்:— ௧௪

“ராம! இந்த்ரன்விஷயமாகநடந்த அழகான கதையைச் சொல்லுமென்னிடத்தினின்று (அக்கதை) கேட்கப்பட்டும்; ராகவ! இந்தத் தேசத்தில் எந்தவரலாறு நடந்ததோ அதையும் கேள். ௧௫

ராம! மஹாபாக்யமுடையவ! முன்பு க்ருதயுகத்தில் திதிஎன்பவளுக்கு மிக்கபலமுடைய பிள்ளைகள் (அஸுரர்கள் பிறந்தார்கள்); அதிதிஎன்பவளுக்கு மிக்கவீரர்களும் மிக்கதர்மிஷ்ட்டர்களுமான பிள்ளைகள் (தேவர்கள் பிறந்தார்கள்). ௧௬

நாசரேஷ்ட்ட! பின்பு, மிக்கதைர்யமுடைய அவ்வஸுரர்கட்கும்தேவர்கட்கும் “(நாம் என்னசெய்தால்,) சாவில்லாதவர்களும் கிழத்தனமில்லாதவர்களும் நோயில்லாதவர்களுமாயிருப்போம்” (என்கிற) எண்ண முண்டாயிற்று. ௧௭

ராம! மிக்கதைர்யமுடைய அவ்வஸுரர்களும்தேவர்களும்(அவ்வாறு)ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், “(நாம்) க்ஷீரஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து, அதினின்று(வெளியாகும்) ஸாரமாகியஅம்ருதத்தைப் பெறவேண்டும்; அதனால்நமதுகோரிக்கையை நிறைவேற்றிக்கொள்ளவேண்டும்” (என்கிற) எண்ணம் (அவர்களுக்கு) உண்டாயிற்று. ௧௮

பிறகு, மிக்கபலமுள்ள(அந்த)அஸுரர்களும்தேவர்களும், (பாற்கடலைக்)கடைதலை நிச்சயித்து, வாஸுகியைக் கயிறாகச் செய்துகொண்டு, மந்த்ரபர்வதத்தை மத்தாகச் செய்துகொண்டு கடையத்தொடங்கினார்கள். ௧௯

[பிறகு ஆயிரம்வர்ஷமானபின், கடைகயிறுகயிருந்தஸர்ப்பத்தின்தலைகள் மிகுந்தவிஷத்தைக் கக்கின; அங்கு பற்களாற் கற்களைக் கடித்தன. ௨௦

ஹாலாஹலமென்னும்மஹாவிஷம் அக்ரிக்குஸமாநமாய்க் கிளம்பிவிட்டது; தேவ-அஸுர-மதுஷ்யர்களோடுகூடிய ஜநம் முற்றும் அதனால் தஹிக்கப்பட்டது. ௨௧

பிறகு தேவர்கள் தேவர்களிற்சிறந்தவரும், ஸுகத்தைவிளைப்பவரும், பசு
தியுமாகிய ருத்ரரைச் சரணமென் றடைந்தார்கள்; “ரக்ஷியும் ரக்ஷியும்” என்
று ஸ்துதித்தார்கள்.

தேவநாதனுக்கும்நாதரும் வல்லவருமானபரமசிவன் தேவர்களால் இவ்வா
று சொல்லப்பட்டார்; அதனால் உடனே ஹரியானவர் சங்கசக்தரராய் அந்
கு உதித்தார்.

ஹரியானவர் சூலதாரியான அந்த ருத்ரரைப்பார்த்துச் சிரித்து, “தே
வோத்தம! தேவதைகளால் (அம்ருத)மதநம்செய்யப்படுகையில் எந்த வஸ்த
து முன்னே உண்டாயிற்றோ அது, (நீர்) தேவர்களுக்கு முன்னே உண்டா
னவராயிருக்கிறீராகையால் உம்மைச்சேரவேண்டியது; வல்லவரே! இதை அ
க்ரபூஜையாக நினைத்து இந்த விஷத்தை வாங்கிக்கொள்ளும்” என்று சொ
ன்னார்.

(ஸகல)தேவச்சேஷ்ட்டரானஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு இவ்வாறு சொல்லி அ
ப்போதே அந்தர்த்தாநமாய்விட்டார்.

தேவர்களுக்குண்டாயிருக்கிற பயத்தைப் பார்த்து, விஷ்ணுசொன்ன சொ
ல்லையும் கேட்டு, பயங்கரமான ஹாலாஹலவிஷத்தை அம்ருதத்திற்குஸமா
நமாக(எண்ணி) அவர் வாங்கிக்கொண்டார்.

தேவர்களுக்குய்சரான பரமசிவன் தேவர்களை விட்டு (அப்பால்)போய்வி
ட்டார்.

ரகுநந்தந! பிறகு வேவர்களும்அஸுரர்களுமான யாவரும் (முன்போல்
வே) கடைந்தார்கள்; பாபமற்றவனே(ராம)! பிறகு மந்தர பர்வதம் பாதாளத்தி
ல் அழுந்திவிட்டது.

பிறகு கந்தர்வர்(முதலியவர்களுடன்)கூடிய தேவர்கள், மதுவென்னும
ஸுரனைக்கொன்றவரானவிஷ்ணுவை, “ஒபெருங்கைபடைத்தமஹாவிஷ்
ணுவே! ஸகலப்ராணிகளுக்கும் நீரே கதி; தேவர்களுக்கு விசேஷமாய்(க
தி); எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும்; (மந்தர)பர்வதத்தை உயரவெடுக்கவேண்டு
ம்” (என்று) ஸ்த்துதித்தார்கள்.

(ஸகலாத்மாக்களுடையவும்)புலன்களைநினைத்தபடிசெலுத்தவல்லவரா
ன ஸ்ரீஹரியானவர் இவ்வாறு கேட்டு கூர்ம ரூபத்தைத்தரித்து பர்வத
தை முதுகில் போட்டுக்கொண்டு அந்த ஸமுத்ரத்தில் சயனித்தார்.

ஸகலலோகத்திற்கும்ஆத்மாவும் எல்லாப்புருஷர்களுள்ளும்ச்சேஷ்ட்டருமா
ன ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு (மந்தர)மலைநுனியைக் கையினால் அழுத்திக்கொண்டு
ம், தேவர்களின் நடுவில் இருந்துகொண்டும் கடைந்தார்.

பிறகு ஆயிரவருஷமானபின்பு, தண்டத்தோடுகூடினவரும் கமண்ட
லுவோடுகூடினவருமாய் தந்வந்தரியென்பவர் முதலில் (வெளியானார்); மிக்
கஅழகுடைய அப்ஸரஸ்என்கிறஸ்த்ரீகளும் (வெளியாயினர்).

மாநவரேதே! ஜலரூபமாயிருந்த பாலைக்கடைந்ததனால் (வெளியான எந்
த) ஸாரம் (உண்டோ) அதிலிருந்து ச்ரேஷ்ட்டமானஸ்த்ரீகள் கிளம்பினார்க
ள்; ஆதலால் (அவர்கள்) அப்ஸரஸ்ஸ்த்ரீகள்என்கிறபெயருள்ளவர்களாக ஆ
னார்கள்.

உதெ துடிநாஜெஸ் ஹ! தஸாடிவாஸொஹநஃ॥

20

ஷஷிஃ கொட்டொ^யஹவந்த^யஸாஸா^யஸாராணாம் ஸுவயதுஸா^யரீ^ய |
 சுஸு^யயாஸு^ய கா^யகூ^யத^ய! யா^யஸா^யஸார்^ய வ^யரி^யயா^யரி^யகார்^ய || ௨௧
 ந தா^யம்^ய ஸ^ய வ^ய தி^யய^யஹ^யநி^ய ஸ^யவ^யது^ய தெ^ய ஷ^யவ^யதா^யந^யவா^ய |
 சு^யவ^ய தி^யய^யஹ^யணா^யதா^யஸு^ய ஸ^யவ^யது^ய ஸா^யயா^யரணா^யம்^ய ஸு^யதா^யம்^ய || ௨௨
 வ^யர^யண^யஸு^ய த^யத^யம்^ய க^யந^யயா^ய வ^யர^யண^ய ர^யவ^யந^யந^ய ||
 உ^யத^யவா^யத^ய ஷ^யஹா^யவா^யமா^ய தா^யம^யது^யரா^யணா^ய வ^யரி^யய^யஹ^யரீ^ய || ௨௩
 ஷி^யதெ^யம்^ய வ^யதா^ய ந^ய தா^யம்^ய ரா^யரி^ய! ஜ^யய^யஹ^யவ^யது^யர^யணா^யத^யஜா^யரீ^ய |
 சு^யஷி^யதெ^யஸு^ய ஸ^யவ^யதா^ய வீ^யர^ய! ஜ^யய^யஹ^யஸா^யதி^யநி^யதி^யதா^யரீ^ய || ௨௪
 சு^யஸ^யர^யா^யஸெ^யந^ய ஷெ^யதெ^யயா^யம்^ய ஸ^யர^யா^யஸெ^யநா^யஷி^யதெ^யஸு^யதா^யம்^ய |
 ஹ^யஷ^யதா^யம்^ய ப்^யர^யே^யஷி^யதா^யஸா^யஸ^யநா^யர^யண^யீ^யய^ய ஹ^யணா^யத^யம்^யரா^யம்^ய || ௨௫
 உ^யஷெ^யம்^யஸ^யவா^ய ஹ^யப^யஸெ^யஷா^ய ரீ^யணி^ய த^யம்^ய உ^ய க^யள^யஸு^யஹ^யரீ^ய |
 உ^யஷ^யதி^யஷ^யநா^யஸெ^யஷ^ய! த^யயெ^யவா^யஜீ^யத^யம்^யது^யரீ^ய || ௨௬
 சு^யய^ய த^யஸு^யகூ^யதெ^ய ரா^யரி^ய! ஷ^யஹா^யநா^யவீ^யத^யம்^யகூ^யஷ^யப^யம்^ய |
 சு^யஷி^யதெ^யஸு^ய த^யத^யம்^ய வ^யதா^ய ஷி^யதெ^யம்^ய வ^யதா^யந^யஸ^யகு^யஷ^யய^யந^ய || ௨௭
 வ^யன^யக^யதெ^யதா^யஹ^யம^யஜீ^யந^யவெ^யது^ய ஹ^யஸ^யர^யா^ய ரா^யகூ^யஷெ^யஸ^யஸ^யஹ^ய |
 ய^யஹ^யஜீ^யவீ^யந^யஹா^யவொ^யர^யம்^ய வீ^யர^ய! தெ^யது^யதொ^யகூ^யஷெ^யஹ^யந^யரீ^ய || ௨௮
 ய^யதா^ய கூ^யஷ^யப^யம்^ய ம^யத^யம்^ய ஸ^யவ^யது^ய த^யதா^ய வி^யஷ^யம^யது^யஹா^யவ^யம்^ய |
 சு^யஜீ^யத^யம்^ய ஸெ^யதா^யஹ^யத^யம^யண^யம்^ய தா^யயா^யதா^யஸா^யய^ய ரோ^யஹி^யநீ^யரீ^ய || ௨௯
 யெ^ய ம^யதா^யவி^யம^யவ^யம்^ய வி^யஷ^யம^யகூ^யஷ^யப^யம்^ய வ^யர^யம்^யஷா^யத^யரீ^ய |
 ஸ^யம்^யவி^யஷா^யஸெ^ய த^யதா^ய ய^யஷெ^ய வி^யஷ^யம^யநா^ய ப்^யவ^யவி^யஷ^யம^யநா^ய || ௩௦
 சு^யஷி^யதெ^யர^யா^யத^யஜா^ய வீ^யர^யா^ய ஷி^யதெ^யம்^ய வ^யதா^யநி^யஜ^யவி^யரெ^ய |
 த^யவி^யதெ^யநா^யரெ^ய ஷ^யஹா^யய^யஷெ^ய ஷெ^யதெ^யயா^யஷி^யத^யயெ^யஹ^யது^யரீ^ய || ௩௧

*வாருணி=கள் அல்லது சாராயம்; இதன் அதிஷ்ட்டாந்தேவதை இங்
 கு வாருணியென்று சொல்லப்படுகிறாள். †அநிந்திதை=அழகுள்ளவள் அ
 ல்லது இகழப்படாதவள்; கள்சாராயங்களை சாஸ்த்ரங்கள்நிந்திக்கிறபடியா
 ல் “அதற்கேற்றவர்களுக்குஇகழப்படாதவள்” என்று தாத்பர்யம்கொள்
 ளவேண்டும்.

‡“அஸுமர்கள்”என்பதற்கு, “ஸுரைஅதாவதுகள்சாராயம்இல்லாதவர்க
 ள்”என்று பொருள். §“ஸுமர்கள்”என்பதற்கு, “ஸுரைஅதாவதுகள்சா
 ராயம்உள்ளவர்கள்”என்று பொருள். ||அகூயர்=“இருக்கிறது, பிறக்கிறது,
 மாறுகிறது, வளருகிறது, குறைகிறது, நாசமடைகிறது” என்கிற ஷட்ப்பா
 வவிகாரங்களற்றவர்.

காகுத்ஸ்த்த! அவ்வாறு மஹாஸௌந்தர்யமுள்ளவர்களாய் அறுபதுகோ
அப்ஸரஸ்ஸ்தரீகள் உண்டானார்கள்; அவர்களுக்குப் பணிசெய்பவர்கள் எ
ர்கள் (உண்டோ அவர்கள்) எண்ணமுடியாதவர்கள். உக

அந்தஸ்தரீகளை அந்த ஸகல தேவ-அஸுரர்களும் பரிக்ரஹிக்கவில்லை; அ
தஸ்தரீகள் யாவரும் (தாங்களாக ஒருவனையும்) பரிக்ரஹியாமையால் அ
ர்கள் ஸாதாரண(வேசி)ஸ்தரீகளாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள். உஉ

ராகுந்தந! பிறகு, மஹாபாக்யமுடையளாகிய வருணனுடைய பெண்ணு
*வாருணியென்பவள், (தன்னைப்)பரிக்ரஹிப்பவனைத் தேடிக்கொண்
வெளியானாள். உங

ராம! திதியின் புத்தர்கள், அந்த வாருணியைக் கைப்பற்றவில்லை; வீ
! †அநிந்திதையான அவ்வாருணியை அதிதியின் புத்தர்கள், கைப்பற்றினா
கள். உச

ஆதலாற்றான், திதியின்பிள்ளைகள் ‡அஸுரர்கள்; அதிதியின் பிள்ளைக
‡ஸுரர்கள் (என்று சொல்லப்படுகிறார்கள்); வாருணியைக்கைப்பற்றி
ரதனால் தேவர்கள், மயிர்க்கூச்சடைந்து மிக்கஸந்தோஷமுடையவர்களா
யினர். உரு

புருஷோத்தம(ராம)! பின்பு, உச்சைச்ச்ரவஸ்என்னும் சிறந்தகுதிரையு
, கௌஸ்துபமென்னும் சிறந்தரத்தமும், (அத்தேவர்களும் அஸுரர்களு
கோரின)அந்தப்படியே (முன்உண்டானவைகளுக்கு)மேலான அம்ருதமு
உண்டாயின. உக

ராம! பிறகு, அந்தஅம்ருதத்தைஎடுத்துக்கொள்ளுவதைப்பற்றி, (தேவா
ஸுரரிருதரத்தாரிலும்)குலநாசம் ஆகத்தொடங்கிற்று; பின்பு அதிதியின் பி
ள்ளைகளானதேவர்கள், திதியின் பிள்ளைகளான அஸுரர்களை (அதிகமாய்
)கொன்றார்கள். உஎ

வீர(ராம)! அஸுரர்க ளெல்லோரும் ராக்ஷர்களோடு கூட ஐக்யத்தை ய
டந்தார்கள்; மூவுலகங்களும்நடுங்கும்படி மஹாகோரமான யுத்தம் உ
ண்டாய்விட்டது. உஅ

எப்போது (தேவர்களும் அஸுரர்களுமாகிய)முற்றும் நாசத்தை (பெரு
பாலும்)அடைந்ததோ அப்போது மஹாபலமுள்ள அந்த விஷ்ணுவானவ
, மோஹத்தைவிளக்கும்படியான மாயாருபத்தை(அதாவது தம்மாயையினு
அப்புதமானபெண்ணுருவத்தைத்) தரித்து வேகமாகத்தானே அம்ருதத்
தக் கொண்டுபோய்விட்டார். உக

||அக்ஷயராய், புருஷோத்தமராயுள்ள விஷ்ணுவை எவர்கள் எதிர்த்து
போனார்களோ அவர்கள் மிக்கவல்லமையுள்ள விஷ்ணுவினால் யுத்தத்தி
ல் அப்போது பிசைந்துபோடப்பட்டார்கள் (அல்லது சரணாகதிசெய்தவ
கள் ரக்ஷிக்கப்பட்டார்கள்). உஓ

திதியின்பிள்ளைகளுக்கும் அதிதியின்பிள்ளைகளுக்கும்(நடந்த) மிகவும் ப
ங்கரமான அம் மஹாயுத்தத்தில், வல்லவர்களாகிய அதிதியின் பிள்ளைக
ர் திதியின் பிள்ளைகளை அதிகமாகக்கொன்றார்கள். உக

இந்த்ரனவன், (அம்ருதத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு) திதிபுத்தர்களா
 ன அஸுரர்களையும் கொன்று, ராஜ்யத்தை யடைந்து களித்து, ருஷிகண
 ங்களோடும் சரணர்களோடும் கூடிய உலகங்களைப் பாதுகாத்துவந்தான். ௩௨
 நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தாறாவது ஸர்க்கம்.

ராம! அந்தப் பிள்ளைகள் (அஸுரர்கள்) மாண்டுவிடவே திதியானவன் மி
 கவுந்துக்கித்தவளாய், மரீசரதுபுத்தாரும் (தனது) பர்த்தாவுமாகிய காச்யபரை
 ப்பார்த்த இவ்வாக்யத்தைச் சொன்னான்:—

“ஸ்வாமி! மிக்கபலமுடைய உமது பிள்ளைகள் (தேவர்கள்) என்பிள்ளை
 னை (அஸுரர்களைக்) கொன்றுவிட்டார்கள்; (ஆதலால்) இந்த்ரனைக்கொல்லு
 ம்படியான தீர்க்கமான தவத்தால்வலியவனான புத்த்ரனை (உம்மிடத்தினின்
 றுபெற) விரும்புகிறேன்.

அதைப்பற்றி நான் தவம் செய்யப்போகிறேன்; இப்படிப்பட்ட இந்த்ரனை
 க்கொல்லும்படியான பிள்ளையை எனக்கு (நீர்) கொடுக்க வேண்டும்; (நான் த
 வஞ்செய்யப்போதற்காக) நீர் உத்திரவுகொடுக்க வேண்டும்.”

மஹாப்ரபாவமுள்ள மரீசிபுத்தர் காச்யபர், அந்தத்திதியினுடைய அ
 ம் மொழியைக் கேட்டப்பொழுது மிக்கதுக்கத்தோடுநிற்கும் திதிக்குப்
 தில்சொன்னான்:—

“தவப்பொருளுடையவனே! இப்படியே ஆகட்டும்; உனக்கு நன்மை (உ
 ண்டாகுக); (நல்ல) ஆசாரமுடையவளாகி இரு; யுத்தத்தில் இந்த்ரனைக்கொ
 ல்லும்படியான பிள்ளையை நீ பெறுவாய்.

நீ (நல்ல) ஆசாரமுள்ளவளாக இருப்பா யாயின், ஆயிரவர்ஷம் பூர்ணமா
 னபிறகு மூவுலகங்களையும்பரிக்கும்படியான புத்த்ரனை என் அநுகூஹத்தா
 ல் பெறுவாய்.”

மஹாப்ரபாவமுடைய அக்காச்யபர் அந்தத்திதிக்கு இவ்வாறு சொ
 லி கையினால் தொடைத்துக்கொடுத்தார் (தேறுதல்சொன்னான்); பிறகு (உத
 த்தை) ஸ்பர்சித்து, ‘நல்லது (உண்டாகுக)’ என்று சொல்லிவிட்டு தவஞ்செய்ய
 ப் போய்விட்டார்.

புருஷோத்தம (ராம)! அக் காச்யபர் போனபிறகு, திதியானவன் மிகவும்
 கிழந்து குசப்லவநமென்னும் ஆச்ரமத்திற்குப் போய்க் கடுங் தவம் புரிந்தான்.

நரோத்தம! அவன் தவம் செய்கையில் ஆயிரக்கண்ணன் (இந்த்ரன்) மிகு
 த குணஸம்ருத்தியுடன் (கூடி அவனுக்குப்) பணி செய்துவந்தான்.

ஆயிரக்கண்ணன் (அவனுக்குவேண்டிய) அக்ரி, தர்ப்பம், ஸமித், தீர்த்
 ம், பழம், கிழங்கு முதலியவையெல்லாம் கொண்டுவந்துகொடுத்தான்.

இந்த்ரன் திதிக்கு, சரமத்தைப்போக்கும்படியான உடம்புபிடித்தல்முதல
 யஎல்லாவுபசாரங்களாலும் எல்லாக் காலங்களிலும் பணிசெய்துவந்தான்.

ரகுநந்தந! பிறகு, திதி (தவம்செய்யவேண்டிய) ஆயிரவர்ஷங்களில் ப
 துவர்ஷங்களே மிச்சமிருக்கும்போது மிக்கஸந்தோஷமடைந்தவளாய் ஆயி
 க்கண்ணனைப்பார்த்துச் சொன்னான்:—

நிஹத்ய ஹி திவா^{சு}தா^{சு}ஸு ராஜ்யம்^{சு} ப்ராவு^{சு} வு^{சு}ரநா^{சு}ரி
 ரஸாஸ^{சு} ரு^{சு}ஹி^{சு}தொ^{சு} தொகா^{சு}ந^{சு}ஷி^{சு}ஷ^{சு}ஷா^{சு}ந^{சு}வாரணா^{சு}ந^{சு} ||
 வ^{சு}ந^{சு}வ^{சு}தாரி^{சு}ஸம்^{சு} ஸ^{சு}ம^{சு}பு^{சு}ம்^{சு} ஸ^{சு}ரீ^{சு}வ^{சு}ம்^{சு}.

௩௨

ஷ^{சு}ட^{சு}தாரி^{சு}ஸம்^{சு} ஸ^{சு}ம^{சு}பு^{சு}ம்^{சு}.

ஹ^{சு}தெ^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு} தெ^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ு^{சு}தெ^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு} ஹி^{சு}தி^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ர^{சு}பி^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு}வி^{சு}தா^{சு} ||
 ரா^{சு}நீ^{சு}ய^{சு}ம்^{சு} கா^{சு}ஸ^{சு}ய^{சு}வ^{சு}ம்^{சு} ரா^{சு}பி^{சு}! ஹ^{சு}த^{சு}ப^{சு}ரா^{சு}பி^{சு}ஷ^{சு}பி^{சு}ஷ^{சு} வீ^{சு}த^{சு} ||

க

ஹ^{சு}த^{சு}வ^{சு}ு^{சு}தா^{சு}ஸி^{சு} ஹ^{சு}ம^{சு}வ^{சு}ம்^{சு}ஸ^{சு}வ^{சு} வ^{சு}ு^{சு}தெ^{சு}பி^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ெ^{சு}ய^{சு}ம்^{சு} ||
 ஸ^{சு}க^{சு}ு^{சு}ஹ^{சு}நா^{சு}ர^{சு}பி^{சு}ஷ^{சு}ரி^{சு} வ^{சு}ு^{சு}த^{சு}ம்^{சு} ஹி^{சு}வ^{சு}ு^{சு}த^{சு}வ^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு}த^{சு}பி^{சு} ||

௨

ஸ^{சு}ா^{சு}ஹ^{சு}ம்^{சு} த^{சு}வ^{சு}ஸ^{சு}ரி^{சு}ஷ^{சு}ரி^{சு} ம^{சு}வ^{சு}ம்^{சு} ரெ^{சு} ஹ^{சு}த^{சு}ம்^{சு}பி^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு}வி^{சு} ||

[வ^{சு}ய^{சு}வ^{சு}ந^{சு}ம்^{சு} பி^{சு}ஷ^{சு}ஹ^{சு}ஸ^{சு}ம்^{சு} ஸி^{சு}தி^{சு}ஜ^{சு}ம்^{சு} ஸ^{சு}பி^{சு}ஷ^{சு}ரி^{சு}த^{சு}பி^{சு} ||]

௩

*^{சு}ர^{சு}ம்^{சு}பி^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு} ஸ^{சு}க^{சு}ு^{சு}ஹ^{சு}நா^{சு}ர^{சு}ம்^{சு} த^{சு}பி^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு}ஜ^{சு}ா^{சு}த^{சு}ம்^{சு}பி^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு}வி^{சு} ||

த^{சு}ஸ^{சு}ா^{சு}ஸ^{சு}ஹ^{சு}ந^{சு}ம்^{சு} ஸ^{சு}ு^{சு}த^{சு}ா^{சு} ரா^{சு}நீ^{சு}ய^{சு}ம்^{சு} கா^{சு}ஸ^{சு}ய^{சு}வ^{சு}ஸ^{சு}ஹ^{சு} ||

ச

ப^{சு}ு^{சு}த^{சு}ு^{சு}வ^{சு}ா^{சு}வ^{சு} பி^{சு}ஷ^{சு}ா^{சு}தெ^{சு}ஜா^{சு} ஹி^{சு}தி^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ர^{சு}பி^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு}வி^{சு}தா^{சு}பி^{சு} ||

வ^{சு}ஸ^{சு}ம்^{சு} ஹ^{சு}வ^{சு}த^{சு}ம்^{சு} ஹ^{சு}த^{சு}ம்^{சு} தெ^{சு} ஸ^{சு}ு^{சு}மி^{சு}வ^{சு}ு^{சு}த^{சு}வ^{சு}ா^{சு}ய^{சு}தெ^{சு} ||

௪

ஜ^{சு}ந^{சு}யி^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு}வி^{சு} வ^{சு}ு^{சு}த^{சு}ம்^{சு} த^{சு}ா^{சு} ஸ^{சு}க^{சு}ு^{சு}ஹ^{சு}நா^{சு}ர^{சு}பி^{சு}ஷ^{சு}வ^{சு} ||

வ^{சு}ு^{சு}தெ^{சு}ய^{சு}ெ^{சு}ய^{சு} வ^{சு}ஷ^{சு}ு^{சு}ஸ^{சு}ஹ^{சு}வ^{சு}ெ^{சு} த^{சு}ம்^{சு} ஸ^{சு}ு^{சு}மி^{சு}ய^{சு}ு^{சு}தி^{சு} ஹி^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு}வி^{சு} ||

கா

வ^{சு}ு^{சு}த^{சு}ம்^{சு} தெ^{சு}ய^{சு}ெ^{சு}ய^{சு}ஹ^{சு}த^{சு}ு^{சு}ர^{சு}ம்^{சு} பி^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு} ஜ^{சு}ந^{சு}யி^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு}வி^{சு} ||

வ^{சு}ஸ^{சு}ம்^{சு}க^{சு}ா^{சு} பி^{சு}ஷ^{சு}ா^{சு}தெ^{சு}ஜா^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ா^{சு}ணி^{சு}நா^{சு} ஸ^{சு} பி^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு}பி^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு} தா^{சு}பி^{சு} ||

௭

ஸ^{சு}ரீ^{சு}வ^{சு}ம்^{சு} த^{சு}த^{சு}ம்^{சு} ஸ^{சு}வ^{சு}ீ^{சு}த^{சு}ு^{சு}க^{சு}ா^{சு} வ^{சு} த^{சு}வ^{சு}ெ^{சு}ய^{சு}ய^{சு} ||

ம^{சு}தெ^{சு} த^{சு}ஸி^{சு}நா^{சு}ஸ^{சு}ெ^{சு} ஹ^{சு}! ஹி^{சு}தி^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ர^{சு}பி^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு}வி^{சு}தா^{சு} ||

அ

க^{சு}ு^{சு}ஸ^{சு}வ^{சு}ம்^{சு}நா^{சு}ஸ^{சு}ா^{சு}பி^{சு} த^{சு}வ^{சு}ெ^{சு}ய^{சு}ெ^{சு}ய^{சு} ஸ^{சு}ு^{சு}ஹ^{சு}ம்^{சு} ||

த^{சு}வ^{சு}ஸ^{சு}ஸ^{சு}ு^{சு}ம்^{சு} ஹி^{சு} க^{சு}ு^{சு}வ^{சு}ு^{சு}த^{சு}ு^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ரி^{சு}ய^{சு}ய^{சு}ு^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}கா^{சு}ர^{சு} ஹ^{சு} ||

கூ

ஸ^{சு}ஹ^{சு}ஸ^{சு}ு^{சு}க^{சு}ொ^{சு} நா^{சு}ஸ^{சு}ெ^{சு} ஹ^{சு}! வ^{சு}ர^{சு}ய^{சு}ா^{சு} ம^{சு}ு^{சு}ண^{சு}ஸ^{சு}ம்^{சு}வ^{சு}ஹ^{சு} ||

க^{சு}ு^{சு}மி^{சு} க^{சு}ு^{சு}ஸ^{சு}ா^{சு}நா^{சு}ஸ^{சு}ு^{சு}பி^{சு}ம்^{சு} ம^{சு}ம்^{சு} பி^{சு}ு^{சு}ய^{சு}ம்^{சு} த^{சு}ெ^{சு}ய^{சு}வ^{சு} ||

க௦

ந^{சு}ு^{சு}வ^{சு}ஹ^{சு}ஸ^{சு}ு^{சு}க^{சு}ொ^{சு} ய^{சு}ு^{சு}ய^{சு}ா^{சு}ந^{சு}ு^{சு}பி^{சு} க^{சு}ா^{சு}பி^{சு}த^{சு}பி^{சு} ||

மா^{சு}த^{சு} ஸ^{சு}ா^{சு}வ^{சு}ா^{சு}ஹ^{சு}ெ^{சு}ய^{சு}ெ^{சு}ய^{சு} ஸ^{சு}ு^{சு}பி^{சு}வ^{சு}ம்^{சு}ந^{சு}ய^{சு}ெ^{சு}ய^{சு} ||

கக

ஸ^{சு}க^{சு}ு^{சு}ம்^{சு} ஸ^{சு}ெ^{சு}ய^{சு}ு^{சு}வ^{சு}ம்^{சு} க^{சு}ா^{சு}ெ^{சு}ய^{சு}ு^{சு}வ^{சு}ம்^{சு} ஹி^{சு}தி^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ரி^{சு}ய^{சு}ய^{சு}ா^{சு} ஹ^{சு} ||

க^{சு}ு^{சு}ய^{சு} வ^{சு}ஷ^{சு}ு^{சு}ஸ^{சு}ஹ^{சு}வ^{சு}ெ^{சு} த^{சு}ம்^{சு} ஹி^{சு}ய^{சு}ா^{சு}ெ^{சு}ய^{சு} ர^{சு}வ^{சு}ம்^{சு}ந^{சு}ய^{சு} ||

ஹி^{சு}தி^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ர^{சு}பி^{சு}ஷ^{சு}ம்^{சு}வி^{சு}தா^{சு} ஸ^{சு}ஹ^{சு}ஸ^{சு}ு^{சு}க^{சு}ொ^{சு}ய^{சு}ா^{சு}வ^{சு}ீ^{சு}த^{சு} ||

க௨

யாவிறெந ஸுரஸு ஷ! தவ வித்ரா சிஹாதநா வரொ வஷ்டுஸஹஸு ரெநு ததொ சி ஸுதம் ப்ர தி	கந
தவஸுரநுத்ரா வஷ்டுாணி டிஸ வீயபுவதாங்வர! கவஸிஷாநி ஹ்ம் தெ ஹாதரம் டிஷ்யஸெ ததம்	கச
தசிஹம் ததூதெ வுத்! ஸரீயாஸெ ஜெயாதுகரீ நெத்ருவொக்யவிஜயம் வுத் ஸஹஹொக்யஸி விஜயம்	கரு
வனவரீகூா டிதிம் ஸகூம் ப்ராஸெ டியூம் டிவாகரொ நிப்யாபஹுதா டெவீ வாடிள க்யூதாய ஸீஷ்டதம்	கசு
டிஷ்டா தாசிஸுமிம் ஸகூம் வாடிதம் க்யூதகிடுயபூஜாரீ ஸிரம்ஸாநெ க்யூதள வாடிள ஜஹாஸ வ ருரொடி வ	கஎ
தஸூம் ஸரீரவிவரம் விவெஸ வ வுரநுரீ மஹம் வ ஸப்யா ராரீ! மிஹெ வரஸாத்வாந்	கஅ
விடிஸாநஸுதொ மஹா வஜெ ண ஸதவவூணா ரூரொடி ஸுஸுரம் ராரீ! ததொ டிதிரஸுயூத	கக
ரூரூரொ ரூரூரெஸுதி மஹம் ஸகூரூஜூவாஷத மிஹெ வ சிஹாதெஜா ரூடிநுதிவி வாஸவம்	உ௦
ந ஹநுவொ ந ஹநவூ ஹதெயுவ டிதிரஸுவீதீ நிஷ்வாத ததஸூகூ ராதுவபுநமளரவாதீ	உக
ப்ராஜ லிவபூஜுஸஹிதொ டிதிம் ஸகூரூஜூவாஷத கஸுமிரெடிவி! ஸுபூலி வாடிபொம் க்யூதகிடுயபூஜா	
தடிநுரீஹம் வுபா ஸகூ ஹநூரஸிஹவெ கஸிடிம் ஸப்யா டெவி! தநுத் க்ஷநுசிஹபூவி	உந
ஷ்டுதாரிம்ஸம் ஸமூஃ ஸரீவஃ.	

*திலகம்:—“பகலில் நித்ராசெய்வதனாலும் (அதிலும்) படுக்கையில் காலமாட்டில் தலைவைப்பதனாலும் அசுத்தி; உட்கார்ந்தபடியேவுறங்கினாலும் காலில் தலைபடுவது சூத்ரன்மீது ப்ராஹ்மணன்படுவதுபோல் அசுத்தியே; வடதிசையிலும் மேற்றிசையிலும் தலைவைத்துறங்குவதும் அசுத்தியே; இவைகளிலொன்றைத் திதிதேவி செய்தாள்.”

“தேவச்ரேஷ்ட்ட! எனக்குப் பிள்ளையுண்டாவதைப் பற்றி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட மஹாத்மாவான உனது தந்தையால்(காச்யபரால்), ஆயிரவர்ஷங்களின்முடிவில் (பிள்ளையுண்டாகுமென்று) எனக்கு வரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கங

வீர்யவான்களிற்சிறந்தவனே! நான் தவத்தைச்செய்துமுடிக்க பத்து வர்ஷங்களே நின்றிருக்கின்றன; அதன்பின், ஒருதம்பியைக் காண்பாய்; உனக்கு நன்மை (உண்டாகுக). கச

குழந்தாய்! (உன்னெவெல்லுவதிலேயே)விருப்பங்கொண்டதாயிருந்தாலும், மூவுலகங்களையும்ஜயிக்கக்கூடிய அந்தக் குழந்தையை (உன்னோடுநேசித்திருக்க) நான் ஸமாதானப்படுத்துகிறேன்; கவலையற்று அரசுபுரிவாய்.” கடு
திதீதேவி இவ்வாறு இந்த்ரனுக்குச் சொல்லிவிட்டு, ஸூர்யன் (ஆகாச)மத்தயத்திற்கு வரவும் தலைமாட்டில் கால்களை வைத்துக்கொண்டு தூங்கிவிட்டான். கசசு

அந்தத்திதீதேவி கால்மாட்டில் தலையைத்து (தூங்கினதனாலும்) அபரிசுத்தையாயிருக்க இந்த்ரன் கண்டு, தலைமாட்டில் கால்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன (இவள்கர்ப்பத்திலிருக்கிறகுழந்தையை நாசஞ்செய்யத்தக்கதருண்ம்கிடைத்தது என்றெண்ணி)களித்தான்; (அகக்களிப்பினால்)சிரித்தான். கஎ
ராம! இந்த்ரன் மிகவும்தேர்யம்கொண்டு அந்தத்திதியின் சரீரத்வாரத்திற் புகுந்தான்; (அவளுடைய)கர்ப்பத்திலிருந்தகுழந்தையையும் ஏழுதுண்டாய் அறுக்கத்தொடங்கினான். கஅ

ராம! பிறகு, தூறுகணுக்களையுடைய (இந்த்ரனது)வஜ்ராயுதத்தால் அறுக்கப்பட்ட கர்ப்பத்திலிருந்தகுழந்தையானது இனியஸ்வரத்தோடுகூடி அழுத்தொடங்கிற்று; அதனால் திதீதேவி விழித்துக்கொண்டான். கக

இந்த்ரனானவன், கர்ப்பத்திலிருந்தஅந்தக்குழந்தையை ‘அழுவேண்டாம் அழுவேண்டாம்’ என்று சொன்னான்; அந்தக்குழந்தையழுவதற்கும்மனமிரங்காமல், இந்த்ரன் மிகக்களிப்புடனே துண்டித்தேவிட்டான். ௨௦

(குழந்தை) கொல்லத்தருந்ததன்று கொல்லத்தருந்ததன்று என்றிவ்வாறு (இந்த்ரனுக்கு) திதீதேவி சொன்னான்; பிறகு, இந்த்ரனானவன், தாய்(திதீதேவி)சொன்னசொல்லில்மேன்மைபாராட்டி வெளியில்வந்துவிட்டான். ௨௧

இந்த்ரனானவன் வஜ்ராயுதத்துடனே வெளியில்வந்து அஞ்ஜலிஹஸ்தனாய்த் திதீதேவியைப்பார்த்து “அம்ம! நீர் அபரிசுத்தையாய்க் கால்மாட்டில் தலையைவைத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தீர்; (உமதுகர்ப்பத்திலிருந்தகுழந்தைவெளியானால் என்னைக்கொன்றுவிடுமென்று நான் பயந்து,) நீர்அவ்வாறுஅசசியாயிருந்த ஸமய மறிந்து, யுத்தத்தில் இந்த்ரனானஎன்னைக்கொல்லும்படியான அக்குழந்தையை ஏழாய்த் துண்டித்துவிட்டேன்; அம்ம! அதுவிஷயத்தைப்பற்றி என்னிடத்தில் நீர் பொறுமைகொள்ளவேணுமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்” (என்று) சொன்னான். ௨௩

நாற்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

கர்ப்பமானது ஏழுதுண்டுகளாய்ச் செய்யப்படவே திதி மிகவும்துக்கித்
து, வல்லவனான ஆயிரக்கண்ணனுக்குத் தேறுதலானசொல்லுடனே(மே
ல்வரும்)வாக்யத்தைச் சொன்னான்:—

“தேவநாத! வலஸூதந! எனது குற்றத்தினாலே கர்ப்பமானது இவ்வா
று ஏழுதுண்டுகளாகச்செய்யப்பட்டு பயனற்றதாய்விட்டது; இதுவிஷய
த்தில் உனது குற்றமொன்று மில்லை.

எனது ஏழுதுண்டுகளாகச்செய்துவிட்டகர்ப்பத்திற்கு ஒருநன்மையைச் செ
ய்யக் கோருகிறேன்; (உன்னால்வெட்டப்பட்ட) இவ்வேழுதுண்டுகளும் (ஏ
ழுமுழக்கைகளாய்வளர்ந்து) ஸப்த மருத்துக்களின் உலகத்தைப்பாதுகா
க வேண்டும்.

குழந்தாய்(இந்தா)! என்னிட முண்டான இவ் வேழுமுழந்தைகளும் வா
தாபிமாநிதேவதைகளாகி, தேவரூபந்தரித்து, “மாருதர்கள்” என்று பெய
ர்பெற்று வானுலகில் இருக்கவேண்டும்.

(அவைகளில்) ஒன்று ப்ராஹ்மலோகத்திலும், மற்றொன்று இந்தரலோக
த்திலும், மூன்றாவது, பெரும்புகழ்பெற்று வாயுவென்று பெயருடையதா
ய் விஷ்ணுலோகத்திலும் ஸஞ்சரிக்கவேண்டும்.

தேவச்ரேஷ்ட்ட! (மற்ற)நான்கும் உனது கட்டளையில்அடங்கி திக்கு
க்களில் ஸஞ்சரிக்கட்டும்; என்னுடைய குழந்தைகள் (இவ்வாறு) தேவர்க
ளாகட்டும்; உனக்கு நன்மை (உண்டாகும்); நீசெய்யும் பெயரினாலே “மா
ருதர்கள்” என்று ப்ரவித்திபெற்றிருக்கட்டும்.”

ஆயிரக்கண்ணனாய் வலாஸூரனக்கொன்றவனாயுள்ள இந்தரன் அந்தத்தி
தீதேவியின் அம் மொழியைக் கேட்டு, அஞ்ஜலிஹஸ்தனாய்த் திதீதேவியை
ப்பார்த்து, “(அம்ம!) நீர்சொன்னவை யெல்லாம் உமது இஷ்ட்டப்படியே ந
டக்கும்; ஸந்தேஹமில்லை; உமது குழந்தைகள் தேவர்களாகியே ஸஞ்சரிப்பா
ர்கள்; உமக்கு நன்மை (உண்டாகுக)” (என்ற) வாக்யத்தைச் சொன்னான்.அ?

ராம! தாயும்பிள்ளையுமான அந்தத்திதீதேவியும்இந்தரனும், (குசப்லவ
நமென்கிற)ஆச்ரமத்தில் இவ்வாறு ஏற்பாடு செய்து, கோரியதைநிறைவே
ற்றிக்கொண்டு தேவலோகம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்; இவ்வாறு எனக்குக் (க
தை)கேள்வி.

காகுத்ஸத்த! முற்காலத்தில் தவப்பேறுபெற்ற திதீதேவிக்கு அந்தஇந்த்
ரன் எந்தவிடத்தில் இவ்வாறு பணிவிடைசெய்தானோ (அந்த)இந்தரனால்வ
லிக்கப்பட்ட அந்த இடம் இதுவே.

புருஷோத்தம! இக்ஷவாகுவுக்கு அலம்புணையினிடத்தில், மிக்கதர்மிஷ்ட்
டராய் “விசாலர்” என்று பேர்பெற்ற ஒருபிள்ளை பிறந்தார்.

அவ்விசாலரால்தான் இவ்விடத்தில் “விசாலே” என்கிற (இப்)பட்டண
ம் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

ராம! மிக்கபலமுடையராய் விசாலருக்கு “ஹேமசந்தார்”என்ற பிள்
ளை (பிறந்தார்); ஹேமசந்தாருக்குப் பிறகு “ஸூசந்தார்” என்று பேர்பெற்
றபிள்ளை (பிறந்தார்).

ஸுமந ஹதி விவரதொ ஹேமநாடி நநாஃ॥ கங்

ஸுமநதநயொராஜி! யஞ்ஞாஸ ஐதி விஸ்ருதம்!
 யஞ்ஞாஸதநயஸாவி ஸுஜயம் ஸபிஷ்யத|| கச
 ஸுஜயஸு ஸுதம் ஸ்ரீஜாநஹபெவம் ப்ரதாவவாந^௧||
 கூஸாஸம் ஸஹபெவஸு பூதம் வரஜியாதிடகம்|| கரு
 கூஸாஸஸு ஜஹாதெஜாம் ஸொபிதத் ப்ரதாவவாந^௧||
 ஸொபிததஸு பூதஸு காசுத ஐதி விஸ்ருதம்|| கச
 தஸு பூதொ ஜஹாதெஜாம் ஸம்பு தெஷ வுஸ்ரிஜாஜி!
 சூவஸத்யிரப பூம் ஸுபிதிநடாஜி டுஜயம்|| கச
 ஐக்ஷாகொஸு ப ஸாபெந ஸவெடு வெஸாஸிகா நுபா^௧||
 ஜீவடாயுமெஷா ஜஹாதாநொ லீயபவநம் ஸுயாதிடகாம்|| கச
 ஐஹாஜ ரஜநீம் ராஜி! ஸுபம் வத்யாஜிஹவயஜி!
 ஸம்பு ஹாதெ நரஸுஷ! ஜநகம் உஷுஜஹபுஸி|| கச
 ஸுபிதிஸு ஜஹாதெஜா விஸாதித ருபாமதஜி!
 ஸுதா நரவாஸுஷம் ப்ரதூஜயநஹாயஸாம்|| ௨௦
 பஞ்ஜாம் உ வரஜாம் கூதா ஸொபாயுயாம் ஸஸாநுவம்!
 ப்ராஜயிம் கூஸயம் ப்ரஹு விஸாதிதயாஸு லீத^௧||
 யநெஜாஸுநுமபுஹீதொஸி யஸு ரெ விஷயம் ருநி||
 ஸம்புதொ டுஸபுநம் வெவ நாஸி யநுதரொ யா|| ௨௨
 ஸபவதாரிம்ஸம் ஸமடும் ஸரிஷத்.

சுஷவதாரிம்ஸம் ஸமடும்.

ப்ரஹு து கூஸயம் தது வரஸுரஸரிமரெ
 கயாநெ ஸுபிதிவடாக்யம் வுஜஹார ஜஹாருநிஜி|| கச
 ஐஜி கூஸாரள ஹம் தெ டெவதாயுபராகுஜி!
 மஜிஸிம்ஹமகீ லீரள ஸாடிடுயஷுஷொவஜி||
 வஜவத்யுவிஸாஸாகுள வஜதடுணீயநுயடுரள!
 சுஸரிநாவிவ ருபெண ஸபிபவஸிதயளவநள||

*“தேவன்” என்கிறபதத்திற்கு, “லீலை காந்தி ஆநந்தம்முதலான கல்யாணகு
 ணங்களெல்லாமுடையவன்” என்று பொருள்; அதாவதுவிஷ்ணு; “தேவஸ
 மாநமான” என்பதற்கு, “விஷ்ணுஸமாநமான” என்று தாத்பர்யம். †“கோ
 விந்தராஜீயம்:—“இனி சஅ-(சக-)வதுஸர்க்கத்தில் ராமர்பரமபாவநரென்
 பது (அஹல்யைவ்ருத்தாந்தத்தால்) சொல்லப்படுகிறது.”

ராம! ஸுசந்த்ரருக்கு, “தூம்ராச்வர்” என்று ப்ரவித்தரான பிள்ளை பிறந்தார்; தூம்ராச்வருக்கு, “ஸ்ருஞ்ஜயர்” என்கிற பிள்ளை பிறந்தார். கச
ஸ்ருஞ்ஜயருக்கு, மிக்கஅழகுடையவராய் மிக்கபராக்ரமமுடையவரா
“ஸஹதேவர்” என்ற பிள்ளை (பிறந்தார்); ஸஹதேவருக்கு, மிக்கதர்மிஷ்
டராய் “குசாச்வர்” என்ற பிள்ளை (பிறந்தார்). கரு

குசாச்வருக்கு, மிக்கஅழகும் பராக்ரமமும்பொருந்திய “ஸோமதத்தர்” எ
ன்றவர் (பிறந்தார்); ஸோமதத்தருக்கு, க்யாதிபெற்ற “காகுத்ஸத்தர்” என்
ற பிள்ளை (பிறந்தார்). கச

அந்தக்காகுத்ஸத்தருடைய பிள்ளையாகிய “ஸுமதி” என்கிறவர், மிக்கவி
க்ரமமுடையரும், வெல்லமுடியாதவருமாய்த் தேவர்களைநிகர்த்து இவ் (விசா
லா)நகரத்தை இப்போது இதோ அரசாண்டுவருகிறார். கஎ

விசாலநகரத்திலுள்ள எல்லா மன்னவர்களும் இக்ஷ்வாகுவின் அருளா
ல், வாணாள், வல்லமை, தைர்யம், அறம் என்பவைகள்மிகுந்து (விளங்குகிற
ர்கள்). கஅ

ராம! நாம் இன் நிரவு இங்கு ஸுகமா யிருப்போம்; நரோத்தம! நாளை
க்காலையில் ஜநகமன்னரை (நீ) பார்க்க வேண்டும்.” கக

மிக்கவல்லமையுற்று பெரும்புகழ்பெற்ற ஸுமதி மஹாராஜரும், விச்
வாமித்தரர் வந்திருப்பதைக் கேட்டு, (அவரைப்பூஜிக்க) எதிர்கொண்டுவந்
தார். உ௦

பிறகு உபாத்தயாயர்களோடும் பந்துக்களோடும் கூட விச்வாமித்தரருக்
கு, மேலான பூஜை செய்து க்ஷேமஸமாசாரத்தை விசாரித்து, அஞ்ஜலிஹ
ஸ்தராகி, “(ஸ்வாமி!) முநிவரானதேவரீர் எனது தேசத்திற்கு வந்ததனால் த
ந்ய னாய்விட்டேன்; அதுக்ரஹத்தைப்பெற்றவ னாய்விட்டேன்; (உமது)தர்
சநத்தையும் பெற்றேனே! (ஆதலால்) எனக்கு (ஸமாநனா) பாக்யவான் இ
ல்லை” (என்று) சொன்னார். உஉ

†நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

அவ்விசாலநகரத்தில் (ஸுமதிவேந்தரும் விச்வாமித்தாரும்) ஸந்திக்கை
யில் ஒருவர்க்கொருவர் க்ஷேமஸமாசாரத்தை விசாரித்துப் பதில்சொல்லிமு
டியும்போது ஸுமதியானவர் (விச்வாமித்தர்)மஹாமுநிவரைநோக்கி (மே
ல்வரும்)மொழியைச் சொன்னார்:— க

“(விச்வாமித்தர்)முநிவரே! உமக்கு மங்களம்; (அத்புதமான)குமாரப்பருவ
முள்ளவர்களும் *தேவஸமாநமானபராக்ரமமுள்ளவர்களும், (முறையேகாம்பீ
ர்யத்திலும்பிறரைவெல்லுவதிலும்)யானையினுடையவும்விம்ஹ த்தினுடைய
வும்நடைபோன்றநடையுள்ளவர்களும், (முறையேபயங்கரமாய்நடப்பதிலும்க
ர்வத்துடன்நடப்பதிலும்)புலியையும்காளையையும்நிகர்த்தவர்களும், (சத்ருக்க
ளா)மிகவும்கதறச்செய்பவர்களும், தாமரையிதழ்போல்விசாலமானதிருக்க
ண்களையுடையவர்களும், (ஆபரணம்போலும்ஆயுதம்போலும்விளங்கும்)கத்
தியும்அம்புறத்தூணியும்வில்லும்தரித்தவர்களும், அழகில் அச்விநீதேவதை
கள்போன்றவர்களும், (அதற்கேற்க)வாய்ந்தயெளவனப்பருவமுள்ளவர்களும்,

(பூலோகத்தின்)பாக்யவசத்தாலே **தேவலோகத்தினின்று பூலோகத்திற்கு வந்த தேவர்கள்போன்றவர்களும் ஆகியஇவ்விருவர்களும் (மிகவும்மருதுவான)கால்களால்(நடந்து, ஒன்றொன்றாகுறையில்லாதவர்களாயிருந்தும்) எதற்காக யாருக்காக எவ்விதமாக இக்காட்டில் வந்தார்கள்?↓ ம ஹாமுநிவரே! ஆகாசத்தைச் சந்த்ராஸூர்யர்கள்போல் இத் தேசத்தை அவங்கரிக்கின்றவர்களும்,(திருமேனியின்உயரம்முதலான)அளவிலும்(உட்கருத்தைவெளியிடுவதானபுன்சிரிப்புமுதலான)இங்கிதத்திலும்(நடக்குதல்பேசுதல்பார்க்குதல்முதலான)செய்கையிலும் ஒருவர்க்கொருவர் ஸமாநர்களும் ஆகியஇவர்கள் எதற்காகப் புகழுடியாத வழியில் வந்தார்கள்?↓↓ ச்ரேஷ்ட்டமானஆயுதந்தரித்தவர்களும், (மிகுந்த)வீரத்தனத்துடன்கூடியவர்களும் ஆகியஇவர்களை(ப்பற்றி) உள்ளபடி கேட்க நினைக்கிறேன்.”

(விச்வாமித்தரர்) அந்தஸூமதிமன்னவருடைய அம் மொழியைக் கேட்டு, வித்தாச்ரமத்தில்தாஸஞ்செய்ததையும், ராக்ஷஸர்களை வதஞ்செய்ததையும், (மற்றுமுள்ளஎல்லாவரலாற்றையும்) நடந்தபடியே தெரிவித்தார். எ

(ஸூமதி)வேந்தர், விச்வாமித்தர்சொல்லைக் கேட்டு மிகவும்களித்து, பூஜிக்கத்தக்கவர்களாய், மிக்கபலமுடையவர்களாய், சிறந்த அதிதிகளாய் நேர்ந்த அத் தசரத புத்தர்களிருவர்களையும் தக்கபடி பூஜித்தார். அ?

பிறகு ராகவர்களிருவர்களும், ஸூமதிவேந்தருடைய சிறந்தவிருந்தைப் பெற்று அவ்விசாலாநகரத்தில் ஓ ரிரவு தங்கியிருந்துவிட்டு, மறுநாள் மிதிலாபட்டணத்திற்குப் போனார்கள். கூ?

அழகாய்விளங்கும் ஜநகருடைய மிதிலா புரியையேநோக்கி (புறப்படும்) அந்தராமர்முதலானவர்களை முநிவர்க ளனைவர்களும் கண்டு, “நல்லது நல்லது” என்று சொல்லி பூஜித்தார்கள். க0?

அம் மிதிலாநகரத்தருகிலுள்ளஒருபூங்காவரத்தில், ஜநங்களின்நடமாட்டமற்றதாயினும் (புஷ்பம்முதலியவற்றால்)அழகாய்விளங்கும் பழைய ஓராச்ரமத்தை ராகவர் கண்டு (விச்வாமித்தர்)மஹாமுநிவரைப்பார்த்து, “ஸ்வாமி! அழகாய்விளங்குகின்ற இவ்விடமானது ஆச்ரமம்போற்காணப்படுகிறதே! இது யாதுகாரணத்தால் முநிவர்களின்வாஸமற்றதாயிருக்கிறது? இந்தப் பழைய ஆச்ரமம் யாருடையது? (இதைக்)கேட்க விரும்புகிறேன்” (என்று) வினவினார். க௨?

மிக்கமேன்மைபெற்று உள்ளமறிந்துரைக்கவல்லராகிய விச்வாமித்தரமஹாமுநிவர், ராகவரால் சொல்லப்பட்ட அம் மொழியைக் கேட்டு, (அவருக்கு) பதில்சொன்னார்:— க௩?

“ராகவ! ஸந்தோஷம்! மஹாத்மாவினால்(கௌதமரால்) சினங்கொண்டு சாபம்கொடுக்கப்பட்ட இவ் வாச்ரமஸ்த்தானம் யாருடையதோ (அவரை) உனக்கு உண்மையாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேள்: க௪?

புருஷோத்தம! (இவ்விடமானது) முன்னே தேவலோகத்துஆச்ரமத்திற்கொப்பானதும், தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டதுமான மஹாத்மாவாகிய கௌதமருடைய ஆச்ரமமாக இருந்தது. க௫?

வேந்தர்புதல்வ! பெரும்புகழ்பெற்றவ! பூர்வத்தில் அந்தக்கௌதமர் அஹல்யையோடுகூடி இங்கு பலவாண்டுகூறுகள் தவம் செய்தார். க௬?

படிவெயவ மாம் பூவாள் ஷெவெனாகாழிவாரிளா |
 கயம் வஜாஜிஹ பூவாள் கிரியும் கஸ்ய வா ரெநெ!! †
 வகுஷயநூவிஜெ ஷெஸம் உநஸகுயபூவிவாரிளா |
 பரவ்யஸ்ய ஸஜ்யஸாள் பூரணெஜிதவெஷிதெம் ||
 கிரியும் உ ரெநிஸெ ஷ! ஸம்பூவாள் ஷுமபுரெ வயி || ††
 வராயுயயராள் வீராள் ஸ்ரோதாஜிவாரி தததம் || கூ
 தஸ்ய தஜ்வநம் ஸூதா யயாவ்யுதம் ந்யவெஷயத |
 ஸிஜாஸூ ரிநிவாஸம் உ ராக்ஷஸாநாம் வயம் தயா || எ
 விஸாரிதவயம் ஸூதா ராஜா வரஜிஹவிததம் |
 சுதியீ வராள் பூவாள் வுதாள் ஷுஸரயஸ்ய தள ||
 வகுஜயாரிஸ வியிவததாராஹுள் ரிஹாவயள | அஉ
 ததம் வரஜிஸதாரம் ஸுரெதெம் பூவாள் ராவவள ||
 உஷ்ய தத நிஸாரெகாம் ஜமதுரிபுயிதாம் ததம் | கூஉ
 தாநடிஷா ரெநயஸவெஷ ஜநகஸ்ய வுரீம் ஸுஹாரீ ||
 ஸாயு ஸாயிதி ஸாஸநெநா ரியிதாம் ஸெவெகுஜயந | க௦உ
 ரியிவெனாவவெந தத சூஸ ரெஷ்யு ராவவம் |
 வுராணம் நிஜமம் ரஜிம் வபவ உ ரெநிவஜிதத |
 ஸ்ரீ ரெஷ்யு ரெஷ்யுஸம் கிந்திஷம் ரெநிவஜிதத |
 ஸ்ரோதாஜிவாரி ஹவநஸ்யாயம் வகுஷய சூஸ ரி | கஉஉ
 தவூதா ராவவெனெனாகம் வாக்யம் வாக்யவிஸாராஜம் ||
 வ துவாவ ரிஹாதெஜா விஸாரிதெநா ரிஹாரெநி | கநஉ
 ஹந தெ கயயிஷாரி ஸூணம் ததெந ராவவ ||
 யஸெஷிஜாஸூ ரெஷம் ஸவம் கொவாநஹாதநா | கசஉ
 மளதெஸ்ய நரஸெ ஷ! வகுஷயாரிவீநஹாததம் ||
 ††சூஸ ரெஷிஷ்யுஸம் ஸுரெரரவி ஸுவகுஜிதம் | கருஉ
 ஸ வெஹ தவ சூதிஷ்ஷஹயாஸஹிதம் வுரா ||
 வஷயவகுஷயநெகாம்ஸ ராஜவூத! ரிஹாயஸம்! | ககஉ

††“சூஸ ரெஷ்யம் ரிஹாவாநெமம்”

***“தேவலோகம்” என்பதற்கு, “காந்தியோகூடியலோகம்” என்று பொருள்; அதாவது “பரமபதம் க்ஷீராபத்திமுதலானவிடம்” என்று தாத்பர்யம். †இங்கு “தேசம்” என்பதற்கு, “உலகம்” என்று பொருள்.

கஉங் ஸ்ரீராமோயெண் வொங்காணெ சசி-ஸ்துத்.

தஸ்யாநாரம் விஜிதா து ஸஹஸ்யாக்ஷம் ஸவீவதிம்॥

ஃநிவெஷயரொஹயாரிஜம் வவநஸிவ வீதஃ।

ஃதகூகாமம் ப்ரதீக்ஷதெ நாயிபுநம் ஸுஸரோஹிதெ॥

ஸஹிஜம் தஹிஜாஜி தயா ஸஹ ஸுய்யுஜெ॥

கஅற

ஃநிவெஷம் ஸஹஸ்யாக்ஷம் விஜாய ரவநநந॥

ஃதிம் வகார ஃரெபுயா ஃவராரஜகூதஹுதாஃ।

ககஉ

சுயாஸ்யவீதாரஸெ ஹம் க்யுதாயெபுநாதாராதநா॥

க்யுதாயபூலி ஸுரஸெ ஹ! மஹ ஸீவ்ரதிகம் ப்ரஹா॥

சுதாரநம் ஃம் வ ஃவெஸ! ஃஸவபூயா ரக்ஷ ஃநந॥

உக

ஹநஸு ப்ரஹஸநாக்யுஹயாரிஜிஸவ வீதஃ।

ஸுரஸெ ராணி! வரிதஃஹொஹி மரிஷ்யாரி யயாமதஃ॥

உஉ

வனவம் வஹி து தயா நிஸகூரஃரொஹிததம்।

ஸஸஹிஃராதாரநாஃ! ஸஹிதொ மளதம் ப்ரதி॥

உங்

மளதம் ஸநஹிபூய ப்ரவிஸநம் ஃஹாஃநிஃ॥

ஃவஃநவஃபூயஃஹம் தஹொஹிஸஹிதஃ॥

தீயெபூஃகவரிதநம் ஃஹிஃராதரிவாநஃ॥

மஹிதஸிபம் தத ஸகூஸம் ஃநிவஹிஃ॥

உரு

ஃஹொ ஸுரவதிஸஹொ விவணஃவஃநொஹவதஃ।

உருஉ

சுய ஃஹொ ஸஹஸ்யாக்ஷம் ஃநிவெஷயாரம் ஃநிம்॥

ஃவபூதம் வுதஸஃஹொ ரொஹிஹநஸிவ வீதஃ।

ஃரஹம் ஸரோஸாய க்யுதவாநஸி ஃஃபுதெ॥

சுததபூயிஜம் தஸாஹிஹஹம் ஹிஷ்யலி।

உ௭ற

சசியின்கணவனான ஆயிரக்கண்ணன்(இந்தான்), அந்தக்கௌதமர் (ஆச்
ரமத்திலில்லாத)தருணம் தெரிந்துகொண்டு, (கௌதம)முந்வேஷம்பூண்
டு அஹல்யையினிடம்வந்து, “மிக்கஅழகுடையவனே! அழகாயஇடையு
ள்ளவனே! உன்னோடு கூட நான் ஸங்கமஞ்செய்யக் கருத்துகொண்டிரு
க்கிறேன்; (அதைக்)கோரிவருகிறவர்கள் ருதுகாலத்தை எதிர்பார்க்கமாட்
டார்கள் (இப்போதேஸங்கமஞ்செய்யவேண்டும்)” (என்கிற) இம் மொழி
யைக் கூறினன். கஅ?

ரகுநந்தந்! (அஹல்யை) ஆயிரக்கண்ணனான இந்த்ரனை முந்வேஷந்தரித்
துவந்திருக்கிறவனாக அறிந்து, தேவேந்த்ரன்கிடைத்தானென்றுமகிழ்ந்து,
அறிவுகெட்டவளாகி (அவனிடத்தில்) விருப்பம் கொண்டாள். கக?

பிறகு களித்த மனதுடன்(கூடி) தேவேந்த்ரனைப்பார்த்து, “தேவர்களி
ற்சிந்தவ! ப்ரபு! (நீர்என்னைவிரும்பியதனால்எனது)கோரிக்கைநிறைவேறி
னவ ளாய்விட்டேன்; இவ்விடத்தினின்று சீக்க்ரமாய்ப் போய்விடும்; தே
வேந்த்ர! பெருமையைவிளைப்பவரே! (ஒருவருக்கும்)தெரியாமற்சென்று) எ
ல்லாவிதத்தாலும் உம்மையும் என்னையும் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்” (என்
று) சொன்னாள். உக

இந்தான் புன்சிரிப்புசெய்து அஹல்யையைப்பார்த்து, “ஸுந்தரி! மிகவு
ம்களித்தவ னாயினேன்; வந்தபடியே போய்வருகிறேன்” (என்கிற) இச்சொ
ல்லைச் சொன்னாள். உஉ

ராம! இவ்வாறு அவ்விந்தான் அவ்வஹல்யையோடு ஸங்கமஞ்செய்து,
கௌதமரைப் பற்றிச் சங்கித்து பயத்தால் விரைந்து அவ் வாச்ரமத்தினின்
று வெளியிற்புறப்பட்டான். உ௩

உடனே, தவமென்னும்பலத்தோடுகூடியவராய்த் தேவர்களாலும்அஸுர
ர்களாலும்வெல்லமுடியாதவராய்க் கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்நிபோன்றவ
ராய் முநிவர்களிற்சிந்தவராயுள்ள கௌதம மஹாமுநிவர் புஷ்பதீர்த்தத்தி
ல்ஸநாநஞ்செய்து, ஸமித்தையும் தர்ப்பையையும்எடுத்துக்கொண்டு அவ்வா
ச்ரமத்தினுள் வருகையில், பார்த்துவிட்டான். உ௪

தேவேந்த்ரன் கண்டு பயந்து வாடியமுகமுடையவ னாய்விட்டான். உ௫?

பின்பு, நற்செய்கையோடுகூடிய (கௌதம)முநிவர், கடுஞ்செய்கைகொ
ண்டு தம்வேஷம்தரித்துநிற்கும் ஆயிரக்கண்ணனான இந்த்ரனைக் கண்டு சின
ம்கொண்டு, ‘அறிவுகெட்டவனே! என்னைப்போல் ரூபம் தரித்து, செய்ய
த்தகாத விச்செயலைச் செய்தாய்; ஆதலால் நீ வ்ருஷணமற்றவ னாய்விடுக’
(என்கிற) சொல்லைச் சொன்னார். உ௬?

கோபத்துடன்கூடி மஹாத்மாவான கௌதமரால் இவ்வாறு சொல்லப்படவே ஆயிரக்கண்ணனுடைய வருஷணங்களிரண்டும் அத்தருணமே பூமியில் விழுந்துவிட்டன. ௨௮?

அக்கௌதமர், அவ்வாறு இந்த்ரனைச் சபித்துவிட்டு அஹல்யையையும் (மேல்வருமாறு) சபித்தார்:— ௨௯

“நீ அநேக ஆயிரவர்ஷகாலம் உணவில்லாமல் காற்றைமட்டும்புகுத்து, சாம்பலில்விழுந்துத் தவித்துக்கொண்டு வலிப்பாய்; ௩௦. ஸகலப்ராணிகளுக்கும் கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் இவ் வாச்ரமத்தில் வலிப்பாய் * ௩௦?

வெல்லமுடியாதவராய், தசரதரது புத்த்ரராயுள்ள ராமர் பயங்கரமாயுள்ள இவ் வநத்திற்கு எப்போது வருவரோ அப்போதுதான் (அவர்திருவடிதூள்பட்டு) †பாப(சாப)மற்றவளாக ஆகுவாய். ௩௧?

கடுஞ்செய்கையுடையவளே! அந்தராமரை ஆரதிப்பதனால் காமமோஹங்களற்று, நீஜ உருவைத் தரிப்பாய்; என்னருகில் களிப்புடன் சேருவாய்.”

பெருந்தவம்புரிந்து மஹாப்ரபாவம்பெற்ற கௌதமர் துஷ்ட்டநடக்கையுள்ள அஹல்யைக்கு இவ்வாறு சொல்லி, இவ் வாச்ரமத்தை விட்டு, வித்தர்களாலும்சாரணர்களாலும் அடையப்பட்டதாய்ப் பாபத்தைப்போக்குவதாயுள்ள ஹிமவத்பர்வதத்தின்சிகரத்தில் தவம் செய்துகொண்டிருந்தார். ௩௪

நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

பிறகு, இந்த்ரன் வருஷணமற்றவனாய்விடவே தீநமாநமுகமுடையனாகி, ருஷிகணங்களோடும் சாரணர்களோடும்கூடிய அக்நிமுதலான தேவர்களைப்பார்த்துச் சொன்னான்:— ௧

“(உங்களெல்லோரையும் அதிகாரத்தினின்றுதள்ளுவித்ததற்காக) மஹாத்மாவாகிய கௌதமர்செய்த தவத்திற்கு இடையூறு செய்வதற்காய்க் கோபத்தை யுண்டாக்கி இந்தத் தேவகார்யம் என்னால் செய்யப்பட்டது. ௨

சினங்கொண்டு அந்தக்கௌதமரால் வருஷணமற்றவனாகச் செய்யப்பட்டேன்; அவ்வஹல்யையும் (சாபம்கொடுத்து)தயனிக்கப்பட்டாள்; (எங்கள் ருவருக்கும்) மஹத்தான சாபங்கொடுத்ததனால் அவருடைய தபஸ் என்னால் அபஹரிக்கப்பட்டது. ௩

ஓ ஸகல தேவச்ரேஷ்ட்டர்களே! ஆதலால், ருஷிகணங்களோடும் சாரணர்களோடும்கூடிய (நீங்கள்) யாவரும், தேவர்களுக்ருஉதவிசெய்தஎன்னை வருஷணமுடையவனாகச் செய்ய வேண்டும்.” ௪

*கோவிந்தராஜீயம்:—“இப்படி வ்யக்த்தமாய் வால்மீகிவாக்கு இருக்க “கல்லாய்ப்போய்விடவேண்டும்; ராமர்திருவடிபடுவதனால் கல்லாயிருத்தல் விடும்” என்கிற புராணகதை வேறுகல்பத்துவரலாற்றை அதுஸரித்தது என்றறிக.” இவ்விஷயத்தில் எனது அபிப்ராயம்:—“முன்சொல்லாதவிஷயங்களைப் பின்னேயாவது, பின்சொல்லாதவிஷயங்களை முன்னேயாவது நிச்சயமாய்ச்சொல்வது வால்மீகியின்வழக்கம்; ஆதலால் இவ்

மள தடுதெடுவடுகஸு வடுரெடுஷெண ஶஹாதுநா|| வெததா
 வடுஷெணள ஹடுகளை ஸஹஸு ரகஷஸு ததணாத்|| ௨௮௨
 தயா ஸபா ஸ வெ ஸகூடுஹயூடுவி ஸபவாந்|| ௨௯
 ஹ ஹ வஷ-ஸஹஸுராணி ஹஹடுநி தம் நிவதுவி||
 வாயுஹகா நிராஹாரா தவநீ ஹஸுராயிநீ|| ௩௦
 சதுஸுரா ஸவஹடுதாநாஸுடுடு ஶுவிநிவதுவி|| ௩௦௨
 யுடா வெததநம் வெயாரம் ராரெ ஶுராயாதஜை||
 குமடுஷெதி ஶுய-ஷெ-ஸுடா வடுதா ஹிஷெவி|| ௩௧௨
 தஸுராதெடுந ஶுய-ஷெடுதெ ஶுஹெடுஹிவஜிடுதா||
 ஶதகாஸெ ஶுடா யுதஶ ஶம் வயுடாராயிஷெவி|| ௩௨௨
 வணவடுகா ஶஹாடுதஜா மள தடுடு ஶுஷுடாரிணீடு||
 ஶடுஸுடு ஶுடு ஶுவிஷுடாரணெஸெவிடுதெ||
 ஶடுஸெவிடுவெடு வடுணெ தவெஸெடு ஶஹாதவா|| ௩௩
 ஶஷுதாநிம்ஸம் ஶம-ஹம் ஶடுவடு.

வனகொநவனாஸம் ஶம-ஹம்.

ஶஹஹு ததம் ஶகூடு ஶெவாநநி**வடுரெயஸம்||
 ஶவ ஶீதஸவதநம் ஶஷிடுஸஜாநயாரணாந்|| ௧
 ஶவடுதா தவெஸா விஶம் மள தடுஸு ஶஹாதநம்||
 கெடாயடுதாடி ஶி யா ஶுரகாயடுடுஶம் கடுதடு|| ௨
 ஶஹெயாஶி கடுதடுதெடு கெடாயாது ஶ நிராகடுதா||
 ஶாவடுடுகெடுண ஶஹதா தவெயாஸுடுவஹுதம் யா|| ௩
 தஸுராதாநவராஶம் ஶவெடு ஶஷிடுஸஜாஶம் ஶஹாரணாஶம்||
 ஶுரஸாஹுகரம் ஶவெடு ஶஹம் கடுதடு-ஶஹடுய|| ௪

††“வெ ஶுஷுடுதெ.” ஶு“காடுடுஹ” **“வடுரெயாந்.”

ஶுசொல்லாதஒன்றைவண்டுன்பது அதுசிதம்; எந்தப்புராணஇதிஹாஸமு
 ம் ஶுராமாயணத்திற்குப் பிற்பட்டதேயாகையால் இதற்குச்சேராதபோதுத
 ஶ்ளவேண்டியதே; இங்குஎங்கும்இராமையால் “கல்லாய்ப்போய்விடவே
 ண்டும்” என்றுசுபித்தாரென்கிற புராணந்தரகதை விருத்தமே; ஆதலால், க
 ஶ்பாந்தரவிஷயமென்று ஶரஸமாய்சொன்ன கோவிந்தராஜகதகாதிகள்வ்யா
 க்யாநம் சிந்திக்கத்தக்கதுஎன்று சக-து ஶர்க்கத்தின் கக-துசுலோகவ்யா
 க்யாநத்தில் திலககாரர்சொல்வது சிந்திக்கத்தக்கதே.”

†கோவிந்தராஜீயம்:—“இதனால் அநேகவர்ஷப்புராயச்சித்தமும் பகவத்பா
 ததுளிஸ்பர்சத்தின் ஏகதேசத்திற்கும் ஒப்பாகது என்று ஏற்படுகிறது.”

ஸதகூதெதாவது: ஸுதா ஷெவா: ஸாமி த்வாராஸா: |
 வித்யுஷெவாநுபெத்யாஹம்: ஸஹ ஸெவெத்யுரூபநெண: || ௫
 சுயம் நெஷம்: ஸவ்யஷணம்: ஸகூர ஹவ்யஷணம்: க்யுதம்:
 நெஷஸ்ய வ்யஷணம்: ஸுஹ ஸகூராயாஸம்: வ்யவதம்: || சு
 சுஹவதம்: க்யுதெதா நெஷம்: வராம்: துவதம்: வ்யவதம்: ||
 ஹவதாம்: ஹஷ்டணாயுதாய யெ வ்யவதம்: || எ
 சுஹவதம்: வ்யவதம்: ஸுதா வித்யுஷெவா: ஸாமிதா: |
 உதாபு நெஷவ்யஷணம்: ஸஹஸா கெஷ ந்யெஸாயந் || அ
 ததாபுஷுதி காகுத! வித்யுஷெவா: ஸாமிதா: |
 சுஹவதம்: கெஷ நெஷவ்யஷணம்: ஸாமிதா: || சு
 உதாபு நெஷவ்யஷணம்: ஸாமிதா: ||
 மளதெஸ்ய வ்யவதம்: தவஸ்ய ஷெவா: || க௦
 ததாமதம்: ஷெவா: க்யுதம்: வ்யவதம்: ||
 தாரெபெநாம்: ஷெவா: க்யுதம்: வ்யவதம்: || கக
 விஸாதிதவதம்: ஸுதா ராவதம்: ஸஹவதம்: ||
 விஸாதிதம்: வ்யவதம்: ததாபு: ஷெவா: || க௨
 ததாபு: ஷெவா: தவஸா: ஷெவா: ||
 நெஷவ்யஷணம்: ஷெவா: க்யுதம்: வ்யவதம்: ||
 வ்யவதம்: ததாபு: ததாபு: ததாபு: ||
 வ்யவதம்: ததாபு: ததாபு: ததாபு: ||
 [யெநெநாவி வந் ததாபு: ததாபு: ததாபு: ||
 ததாபு: ததாபு: ததாபு: ததாபு: || கச
 வ்யவதம்: ததாபு: ததாபு: ததாபு: ||
 ததாபு: ததாபு: ததாபு: ததாபு: ||
 ஸாவஸ்யா: ததாபு: ததாபு: ததாபு: || கக

முன்செல்லும் அகந்யினுடன் கூடிய தேவர்கள், இந்த்ரனுடைய சொல்லைக் கேட்டு, எல்லா மருத்கணங்களோடும் (அக்ரிகவ்யவாஹநாதிகளான) பித்ருதேவதைகளிடம் வந்து, (மேல்வருமாறு) சொல்லினர்:—

“இந்த (இப்போது உங்களுக்கு யாகத்தில்கொடுக்கப்படுகிற) மேஷமானது வருஷணத்தோடு கூடியிருக்கிறது; இந்த்ரனே, வருஷணமில்லாதவனாயிருக்கிறான்; (ஆதலால்) மேஷத்தின் வருஷணங்களைச் சீக்கரமாய்க் கொண்டு வந்து இந்த்ரனுக்குக் கொடுங்கள்.”

வருஷணமற்றதாகச் செய்யப்பட்ட மேஷத்தின் மாம்ஸம் உங்களுக்கு மிகுந்த களிப்பை விளைக்கும்; உங்களது த்ருப்திக்காக எந்த மனிதர்கள் (அதை உங்களுக்கு) கொடுப்பார்களோ (அவர்களும் பலனை அடைவார்கள்).”

பித்ருதேவதைகள் அக்ரிமுதலானவர்களின் சொல்லைக் கேட்டு ஒன்றுகூடி மேஷத்தின் வருஷணங்களை எடுத்து இந்த்ரனுக்கு உபயோகப்படுத்தினார்கள்.

காகுத்ஸத்த! அதுமுதற்கொண்டே பித்ருதேவதைகள் யாவரும் வருஷணமற்ற மேஷங்களின் மாம்ஸத்தைப் புஜிக்கிறார்கள்; வருஷணத்துடன் கூடிய மேஷமாம்ஸத்திற்குண்டான பலன்களையும் கொடுக்கிறார்கள்.

ராகவ! மஹாப்ரபாவமுடைய கௌதமருடைய தவத்தின் ப்ரபாவத்தால் (வருஷணமற்றவனாகச் செய்யப்படவே) அதுமுதற்கொண்டு இந்த்ரன், மேஷத்தின் வருஷணத்தை யுடையவனாய்விட்டான்.

மஹாப்ரபாவமுடையவ (ராம)! ஆதலால், புண்யகர்மங்களைச் செய்யுங்கௌதமருடைய ஆச்ரமத்திற்கு (நீ)வரவேண்டும்; மஹாபாக்யமுடையவளாய், தேவர்களுக்கொப்பான அழகுடையவளாயுள்ள இந்த அஹல்யையைக் கடைத்தேற்றவேண்டும்.”

பிறகு, ராகவர் விச்வாமித்த்ரரதுமொழியைக் கேட்டு, விச்வாமித்த்ரரை முன்னே அழைத்துக்கொண்டு ஸக்ஷ்மணரோடு கூடி அந்தக் கௌதமரது ஆச்ரமத்துள் ப்ரவேசித்தார்.

மஹாபாக்யமுடையவளாய், தவத்தால் மிகுந்தவொளியுடையவளாய், மதுஷ்யர்களாலும், தேவாஸுரர்கள் முதலியவர்களாலும் நெருங்கி கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாதவளாய், மிக்கமுயற்சிகொண்டு ப்ரஹ்மாவினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட தேவ மாயைபோன்றவளாய், பனியினால் மறைக்கப்பட்டதும் மேகத்தோடு கூடியதுமான பூர்ணசந்த்ரன் ப்ரபைபோன்றவளாய், [புகையினால் கப்பப்பட்ட அவயவமுடையதாயிருந்தபோதிலும் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் அக்ரிஜ்வாலேபோன்றவளாய்,] கண்ணாற்பார்க்க முடியாதபடி ஜலத்தின் நடுவில் (பளபளவென்று) ப்ரகாசிக்கும் ஸூர்யன் ப்ரபைபோன்றவளாயுள்ள அந்த அஹல்யையை அந்தராமர் கண்டார்.

அவ்வஹல்யை கௌதமர் வாக்கால், ராம தர்சனம்வரையில் முவ் வுலகங்கட்கும் கண்ணுக்குப் புலப்படாம லிருந்தான்; (ராமதர்சனம்நேரவே) சாபத்தின் முடிவை யடைந்து அவர்களின் பார்வைக்கு வந்தான்.

பிறகு, (அவள்பாபம்தொலைந்துவிடவே) ராகுலத்துப்பிள்ளைகளிருவரும் அவ்வஹல்யையின் பாதங்களைப் பிடித்தார்கள்(தெண்டனிட்டார்கள்); உடனே அவளும், கௌதமர்சொன்னசொல்லை நினைத்து அந்தராமலக்ஷ்மணர்களை (பூஜிக்கத்தக்கவர்களாக)எண்ணிக்கொண்டாள். கௌ

அர்க்க்யம் பாத்யம் முதலான அதிதிபூஜையெல்லாவற்றையும் முிக்கவூக்கத்தோடுகூடினவளாய் சாஸ்த்ரத்திற்சொல்லிய படியே செய்தாள்; காகுத்ஸ்த்தர் (அவைகளைப்) பெற்றுக்கொண்டார். சஅ

(அப்போது) தேவர்களின் தூந்துய்வாத்யங்களின்மிகுந்தகோஷங்களுடன் மஹத்தான புஷ்பவர்ஷம் உண்டாயிற்று; கந்தர்வர்களுடையவும்அப்ஸரஸ்ஸ்த்ரீகளுடையவும் மஹத்தான ஆடல்பாடல்களும் உண்டாயின. கக

தவத்தின்பலத்தாற்சுததமானசரீரமுடையவளாய்க் கௌதமருடைய வசத்திலவந்துவிட்ட அந்த அஹல்யையை “நல்லது நல்லது (நீ மிகுந்தபாக்யம்பெற்றாய்)” என்று தேவர்கள் புகழ்ந்தார்கள். உ௦

மஹாதேஜசும் மஹாதவமுமுள்ள கௌதமரும் அஹல்யையோடுகூடி ராமரை சாஸ்த்ரப்படி பூஜித்து ஸுகமாய்த் தவம் செய்துகொண்டிருந்தார்.உக

பிறகு, ராமரும், கௌதம மஹாமுநிவ ரிடத்துச் சிறந்த பூஜையை விதிப்படி பெற்றுக்கொண்டு, மிதிலைக்குப் போனார். உஉ

நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பதாவது ஸர்க்கம்.

ராமர் லக்ஷ்மணரோடு கூட அந்தக்கௌதமரதுஆச்ரமத்தினின்று வடகிழக்குப்பக்கத்தைச் சென்று, விச்வாமித்தரரை முன்னிட்டுக்கொண்டு (ஐநகரது)யாகசாலையின் அருகிற்போய்ச்சேர்ந்தார். க

ராமர் லக்ஷ்மணரோடுகூடி, (விச்வாமித்தர்)மஹாமுநிவரைப்பார்த்து, “மஹாபாக்யமுடையவரே! மஹாத்மாவான ஐநகருடைய யாகத்திற்குவேண்டியஸாமக்ரி(சேர்த்திருக்கிறவிதம்) வெகுஅழகாய்விளங்குகிறதே! பலநாடுகளில்வவிற்கும் வேதமோதிவிளங்காநின்ற அநேக ஆயிர அந்தணர்கள் இங்கு (காணப்படுகிறார்களே)! ருஷிகள்வந்திறங்கியிருக்கிறவிடங்கள், (அவர்கள்சாமான்களையேற்றிவந்த)அநேகவண்டிகளால்நிரம்பியவைகளாய்க் காணப்படுகின்றனவே! அந்தணரே! நாம் எவ்விடத்தில் இறங்கக்கூடுமோ (அப்படிப்பட்ட)இடம் ஏற்பாடுசெய்யப்படட்டும் (என்று) சொன்னார். ச

விச்வாமித்தர் மஹாமுநிவர், ராமருடைய சொல்லைக் கேட்டு, தீர்த்தஸௌக்க்யம்பொருந்தி ஏகாந்தமான(அல்லதுசுத்தமான) ஓரிடத்தில் இறங்குதலைச் செய்தார். ௫

அப்பொழுது அந்த (ஐநக)மன்னவர், விச்வாமித்தர் வந்திருப்பதைக் கேட்டு, பாபமற்ற (தம்)புரோதஹிரான சதாந்தரை முன்னே அழைத்துக்கொண்டு, மிக்கவணக்கத்தோடு கூடி சீக்க்ரமாய் எதிர்கொண்டுவந்தார். கூ?

மஹாத்மாக்களான ருத்விக்குகளும், வெகுவேகமாய் அர்க்க்யம்முதலியவற்றை எடுத்துவந்து, சாஸ்த்ரப்படி மந்த்ரபூர்வகமாய் விச்வாமித்தருக்குக் கொடுத்தார்கள். ஏ?

கூள் ஸ்ரீராமாயண வாகாணெ னு-ஸமயம்.

புதிதென்று உதாம் பஞ்சிம் ஜநகஸ்ய ஸிவாதுநம்॥

வென்று கும்பமும் ராஜிம் யஜஸ்ய உதிராமியே॥

ஸதாம்ஸாவி சிந்திப்பவா ஸொபாய்யாயவொராயஸம்॥

யயாந்யாயம் ததம் ஸிவெயும் ஸிவாமய தஹுஷ்வதீ॥

சுய ராஜி சிந்திப்பவா க்ருதாஜ்ஜிரவாஷத॥

சுஸநெ ஹவாநாலாம் ஸிவெஹ்விசிபுநிவஹ்வெவம்॥

ஜநகஸ்ய வயம் ஸுதா நிஷஸாடி ஸிவாசிந்திம்॥

வொராயா க்ருதிஜிவெஸவ ராஜி உ ஸஹசிந்திம்॥

சுஸநெஷு யயாந்யாயசிவவிஷாநிததம்॥

சிவா ஸநிவதிஸ்த விஸாரிதயிவாஸவீதீ॥

சுடி யஜஸ்யிசிபு ஸஹவா ஸிவெவெதம் க்ருதா॥

சுடி யஜஹம் ப்ராஹ் ஹவஹ்நாந்யா॥

யநெய்யஸ்ய நுமயஹ்நெய்யஸ்ய யஸ்ய நெ சிந்திவஹ்॥

யஜிவாஸநம் ஸஹநாபொய்யசி சிந்திவஹ்॥

ஜாடிஸாஹம் தம் ஸஹவெஷு! ஸெஷிவாஹ்சிந்திணம்॥

ததொ ஹமாயிபுநொ ஸெவாநஹ்சிவஹ்வி களஸிக்॥

ஹத்யுக்ஷ சிந்திவாடிபுயம் ப்ராஹ்ஷ்வநஸா॥

வாநஸம் வரிவவஹ் ப்ராஜிம் ப்ராணதொ நுயம்॥

ஹிள கும்பாரள ஹ்நம் தெ ஸெவதமயுவராசுள॥

மஜிவின்ஹமதீ வீரள ஸாடிபுயவஹ்ஷொவாவிள॥

வஜ்வத்விஸாநாக்ஷள வஜ்வத்விநீயநாயுரள॥

சுஸிநாவிவ ருபெண ஸிவஹ்விதயளவநள॥

யடிவஹ்யெவ் ஸாம் ப்ராஹ் ஸெவொகாடிவாசிரள॥

கயம் வஜ்ஜாஜிஹ ப்ராஹ் கிரிபுயம் கஸ்ய வா சிந்தெ॥

ஹாத்மாவாகிய ஜநகருடைய அவ்வதிதி பூஜையை (விச்வாமித்தரர்) பெ
ரக்கொண்டு, (ஜநக)மன்னவரையும், (அவரது)யாத்தையுமபற்றிய ஷே
மசாரத்தை விசாரித்தார். அ?

பிறகு, அவ்விச்வாமித்தரர், அவ்வாறு அதிதிபூஜைசெய்தவர்களையும், (ரு
க்குகள்(சதாநந்தர்முதலான)புரோஹிதர்கள் ஆகியஇவர்களோடுகூடிய (ம
முள்ள)முநிவர்களையும் (க்ஷேமஸமாசாரத்தை)விசாரித்து மிகவும்மகிழ்
தக்கபடி எல்லாரிடமும் வந்துபேசினார். கூ?

பிறகு (ஜநக)மன்னர் அஞ்ஜலிசெய்து (விச்வாமித்தர்)மஹாமுநிவரைப்பா
து, “(ஸ்வாமி!) இம் மஹாமுநிவர்களோடுகூட ஆஸநத்தில் தேவரீர் வீ
ருக்கவேண்டும்” (என்று) சொன்னார். க?

ஜநகருடைய சொல்லைக் கேட்டு (விச்வாமித்தர்)மஹாமுநிவர் வீற்றிரு
ார்; (விச்வாமித்தர்)சொல்லால் ஜநகரது புரோஹிதரும், ருத்விக்குகளு
(ஜநக)மன்னரும், டந்தரிகளோடு கூட (உட்கார்ந்தார்கள்). கக?

அந்தயாகசாலையில் (அவரவர்களுக்குத்)தக்கபடி (எல்லோரும்) ஆங்காங்
ஆஸநங்களில் உட்கார்க்கண்டு, பிறகு அந்த (ஜநக)வேந்தர் விச்வாமித்தர்
ப்பார்த்துச் சொன்னார்:— கஉ?

“மேன்மைபெற்றஉம்மைத்தர்சித்ததனாலே இன்று யாகப்பலன் என்ன
பெறப்பட்டது; இன்று எனது யாகத்திற்குப்பெருமை (உண்டாயிற்று);
ாகமும்) தேவர்களால் பயனோடுகூடியதாகச் செய்யப்பட்டது. கங?

ப்ரஹ்ம ர்ஷிச்ரேஷ்ட்டரே! (தேவரீர்) முநிவர்களோடுகூட எனது யா
த்திற்கு வந்ததனால், (யான் தேவரீரது) அநுகூஹம்பெற்றவ னாய்விட்டே
; எல்லாப்பொருளையுமடைந்தவ னாய்விட்டேன். கச?

ப்ரஹ்மர்ஷியே! விச்வாமித்தரே! (எனதுயாகம்முடிவதற்குஇன்னும்) ப
னிரண்டுநாள் இருக்கிறதாக ருத்விக்குகள் சொல்லுகிறார்கள்; பிறகு, (அ
வர்கள்)பாகங்களேவாங்கிக்கொள்ளவரும் தேவர்களை (தேவரீர்) பாரக்
லாம்.” கதி?

(ஜநக)ராஜர், (விச்வாமித்தர்)மஹாமுநிவரை இவ்வாறு சொல்லி முகமல
து அஞ்ஜலிஹஸ்தராய் மிகவும்வணங்கி மீளவும் அவ்விச்வாமித்தரரைப்பா
த்துக் கேட்டார்:— கக?

“(விச்வாமித்தர்)முநிவரே! உமக்கு மங்களம்; (அத்புதமான)குமாரப்பருவ
ள்ளவர்களும் தேவஸமாநமானபராக்ரமமுள்ளவர்களும், (முறையேகாம்பீ
பத்திலும்பிறரைவெல்லுவதிலும்)யானையினுடையவுவ்விம்ஹத்தினுடைய
ம்நடைபோன்றநடையுள்ளவர்களும், (முறையேபயங்கரமாய்நடப்பதிலும்க
வத்துடன்நடப்பதிலும்)புலியையும்காளையையும்நிகர்த்தவர்களும், (சத்ருக்க
ா)மிகவும்கதறச்செய்பவர்களும், தாமரையிதழ்போல்விசாலமானதிருக்க
களையுடையவர்களும், (ஆபரணம்போலும்ஆயுதம்போலும்விளங்கும்)கத்
ியும்அடபுருத்தூணியும்வில்லும்தரித்தவர்களும், அழகில் அச்வீந்தேவதை
ள்போன்றவர்களும்,(அதற்கேற்க)வாய்ந்தயௌவனப்பருவமுள்ளவர்களும்,
பூலோகத்தின்)பாக்க்யவசத்தாலே தேவலோகத்தினின்று பூலோகத்திற்
வந்த தேவர்கள்போன்றவர்களும் ஆகியஇவ்விருவர்களும் (மிகவும்ம்ரு
வான)கால்களால்(நடந்து, ஒன்றொன்றாகுறையில்லாதவர்களாயிருந்து
) எதற்காக யாருக்காக எவ்விதமாக இக்காட்டில் வந்தார்கள்?!

மஹாமுநிவரே! ச்ரேஷ்ட்டமான ஆயுதந்தரித்தவர்களும், (மிகுந்த)வீரத்
னத்துடன் கூடியவர்களும் ஆகிய இவர்கள் யாருடைய புத்தர்கள்?††
காசத்தைச் சந்தர்ஸூர்யர்கள் போல் இத் தேசத்தை அலங்கரிக்கின்றவர்க
ளும், (திருமேனியின் உயரம் முதலான) அளவிலும் (உட்கருத்தை வெளியி
வதான) புன்சிரிப்பு முதலான) செய்கையிலும் ஒருவர்க்கொருவர் ஸமாநர்களு
ம், காகபக்ஷம் (அதாவது பக்கக்குடுமி) தரித்தவர்களும், வீரர்களும் ஆகிய இ
வர்களை (ப்பற்றி) உள்ளபடி கேட்க நினைக்கிறேன்.” உக

மஹாத்மாவான அந்த ஜநகருடைய அம் மொழியை (விச்வாமித்தரர்) கே
ட்டு, “மஹாத்மாக்களான இவ்விருவர்களும் தசரதருடைய புத்தர்கள்” (உ
ன்று ஜநகருக்குத்) தெரிவித்தார். உஉ

பிறகு மஹாப்ரபாவமுடைய விச்வாமித்தர மஹாமுநிவர், (ராமர்) வித்த
ச்ரமத்தில் வாஸஞ்செய்தது, ராக்ஷஸர்களை வதஞ்செய்தது, அந்தத்தாடகை
ன்வநத்து நிர்ப்பயமாய் வந்தது, விசாலாநகரத்தைக் கண்டது, அஹல்யை
க்குத்தர்சநங்கொடுத்தது, கௌதமரோடு சேர்ந்தது, (ஜநகரிடமிருக்கி)
ஹாதநுசின் (வலுவை) அறியக்கருதி (மிதிலைக்கு) வந்தது ஆகிய இவை முற்
ம் மஹாத்மாவான ஜநகருக்குத் தெரிவித்துவிட்டு மௌநமாயிருந்தார். உரு

ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

*ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம்.

பெருந்தவம்புரிந்து தவத்தால் ஜ்வலிக்கின்ற கார்த்தியுற்று மஹாப்ரபாவமு
டைய ராகிவிளங்காநின்ற கௌதமருடைய மூத்த குமாரரான சதாநந்தர்
பேரறிவுபெற்ற அவ் விச்வாமித்தரருடைய அம் மொழியைக் கேட்டு மயி
க்கூச்சடைந்து (தந்தாயார்சாபம் நீங்கியதனால்களித்து), ராமரது தர்சநங்
டைத்ததனாலேயே மிக்க வியப்பை யடைந்தார்.

பிறகு அந்தச் சதாநந்தர், ராஜபுத்தர்களான அந்தராமலக்ஷ்மணரிருவரு
ம் (ஆஸநத்தில்) உட்கார்ந்து ஸுகமாய் வீற்றிருக்கக் கண்டு, விச்வாமித்தர
ஹாமுநிவரைப்பார்த்துக் கேட்டார்:—

“மஹாமுநிவரே! நெடுநாள் (உணவில்லாமல் காற்றைமட்டும் பகிழ்
து முதலான) தவம் புரிந்து பெரும்புகழ்பெற்றவளாகிய எனது தாயார் (அஹ
ல்யை) ராஜபுத்தரான ராமருக்கு உம்மால் காட்டப்பட்டாளா?

மஹாப்ரபாவம்பெற்று மிக்ககீர்த்தியுடையளாகிய எனது தாயார், எல்லா
ராணிகளும் பூஜிக்கத்தக்கவரான ராமருக்கு, வநத்திலுண்டான (காய்கிழ
கு முதலிய) வைகளைக்கொண்டு பூஜையைச் செய்தனளா?

மஹாப்ரபாவமுடையவரே! விதியினால் பூர்வத்திலே நேந்துவிட்டதான
ன் தாயாருடைய கெட்டநடவடிக்கையைப்பற்றியவரலாறு நடந்தப
யே ராமருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டதா?

விச்வாமித்தர மஹாமுநிவரே! உமக்குக் கேட்கும்தானா? இந்த ராமரது தர்
நத்தால் எனது தந்தையோடு (கௌதமரோடு) எனது தாய் (அஹல்யை) சே
ந்தனளா?

வராயுய்யரள வீரள கஸ்ய வு^{சு}தள ஶீஹா^{சு}மெ^{சு}!!⁺⁺⁺
ம^{சு}குஷபநாவி^{சு}மெ^{சு}ஸா^{சு} உ^{சு}நஸ^{சு}குப^{சு}பாவிவா^{சு}ஜ^{சு}ந^{சு}ஜ^{சு}!

பரஸுரஸு ஸபு^{சு}ஸா^{சு} ப^{சு}ரோ^{சு}ண^{சு}ஜி^{சு}த^{சு}வெ^{சு}ஹி^{சு}ரெ^{சு}த^{சு}!!

காகவக்ஷயரள வீரள ஸ்ரோ^{சு}த^{சு}மீ^{சு}வா^{சு}ஜி^{சு}த^{சு}த^{சு}த^{சு}!!

உக,௨

தஸு^{சு} த^{சு}ஜ^{சு}உ^{சு}ந^{சு}ம் ஸ்ரோ^{சு}தா^{சு} ஜ^{சு}ந^{சு}கஸு^{சு} ஶீஹா^{சு}த^{சு}ந^{சு}!!

ந^{சு}வெ^{சு}ப^{சு}ய^{சு}ந^{சு}ஹா^{சு}தா^{சு}ந^{சு}ள வு^{சு}தள^{சு} ஶீ^{சு}ஸா^{சு}ய^{சு}ஸு^{சு} தள^{சு}!

உஉ,௨

ஸி^{சு}ஜா^{சு}ஸ்ர^{சு}ஜி^{சு}நி^{சு}வா^{சு}ஸம் உ^{சு}ராக்ஷ^{சு}ஸா^{சு}நா^{சு}ம் வ^{சு}யம் த^{சு}யா^{சு}!!

த^{சு}வா^{சு}ம^{சு}ஜி^{சு}ந^{சு}ஜ^{சு}ய^{சு}ம் வி^{சு}ஸா^{சு}யா^{சு}யா^{சு} ஶீ^{சு}ஸா^{சு}த^{சு}ந^{சு}ஜ^{சு}!

க^{சு}ஹ^{சு}யா^{சு}ஶீ^{சு}ஸா^{சு}த^{சு}ந^{சு}ம் வெ^{சு}வ^{சு} ம^{சு}ள^{சு}த^{சு}ஜி^{சு}ந^{சு} ஸ^{சு}ஜி^{சு}ம^{சு}ஜி^{சு}!

ஶீஹா^{சு}ய^{சு}ந^{சு}வ^{சு}ஜி^{சு} ஜி^{சு}ஜா^{சு}ஸா^{சு}ம் க^{சு}த^{சு}மீ^{சு}ம^{சு}ஜி^{சு}ந^{சு}ம் த^{சு}யா^{சு}!

வ^{சு}ள^{சு}த^{சு}த^{சு}வ^{சு}ம் ஶீஹா^{சு}த^{சு}ஜி^{சு} ஜ^{சு}ந^{சு}கா^{சு}ய^{சு} ஶீஹா^{சு}த^{சு}ந^{சு}!!

நி^{சு}வெ^{சு}ப^{சு}ய^{சு} வி^{சு}ர^{சு}ராமா^{சு}ய^{சு} வி^{சு}ஸா^{சு}ஜி^{சு}த^{சு}ஜி^{சு} ஶீஹா^{சு}மீ^{சு}நி^{சு}!

உரு,௨

வ^{சு}ஞா^{சு}ஸம் ஸ^{சு}மூ^{சு}ஃ ஸ^{சு}ஜி^{சு}வ^{சு}ஃ.

வ^{சு}ள^{சு}க^{சு}வ^{சு}ஞா^{சு}ஸம் ஸ^{சு}மூ^{சு}ஃ.

த^{சு}ஸு^{சு} த^{சு}ஜ^{சு}உ^{சு}ந^{சு}ம் ஸ்ரோ^{சு}தா^{சு} வி^{சு}ஸா^{சு}ஜி^{சு}த^{சு}ஸு^{சு} யீ^{சு}ஜி^{சு}த^{சு}!!

ஹ^{சு}ப^{சு}ஷ^{சு}ரோ^{சு}ஜி^{சு} ஶீஹா^{சு}த^{சு}ஜி^{சு} ஸ்ரோ^{சு}தா^{சு}ந^{சு}ஜி^{சு} ஶீஹா^{சு}த^{சு}வா^{சு}!!

ம^{சு}ள^{சு}த^{சு}ஜி^{சு}ஸு^{சு} ஸ^{சு}ம^{சு}தொ^{சு} ஜெ^{சு}ஷ^{சு}ஸ^{சு}வ^{சு}ஸா^{சு} ஜெ^{சு}யா^{சு}தி^{சு}த^{சு}வ^{சு} ஹ^{சு}!

ராம^{சு}ஸ^{சு}ந^{சு}ஸ^{சு}த^{சு}நா^{சு}ஜெ^{சு}வ^{சு} வ^{சு}ரம் வி^{சு}ஸ^{சு}ப^{சு}ஜி^{சு}ம^{சு}த^{சு}!!

உ

ஸ^{சு} தள^{சு} நி^{சு}ஷ^{சு}ண^{சு}ள^{சு} ஸ^{சு}ம^{சு}பெ^{சு}க்ஷ^{சு} ஸ^{சு}ம^{சு}வா^{சு}ஸீ^{சு}ந^{சு}ள^{சு} ந^{சு}ப^{சு}வா^{சு}த^{சு}ஜி^{சு}ள^{சு}!

ஸ்ரோ^{சு}தா^{சு}ந^{சு}ஜி^{சு}மீ^{சு}நி^{சு}ஸு^{சு} ஹ^{சு} வி^{சு}ஸா^{சு}ஜி^{சு}த^{சு}யா^{சு}வ^{சு}வீ^{சு}த^{சு}!!

ந

க^{சு}வ^{சு}ி^{சு} தெ^{சு}மீ^{சு}நி^{சு}ஸா^{சு}த^{சு}மீ^{சு}!! ஜி^{சு} ஜா^{சு}தா^{சு} ய^{சு}ஸ^{சு}ஸி^{சு}நீ^{சு}!

ஜ^{சு}ஸி^{சு}த^{சு} ராம^{சு}ஜி^{சு}வ^{சு}தா^{சு}ய^{சு} த^{சு}வொ^{சு} ஜீ^{சு}வ^{சு}மீ^{சு}வா^{சு}ம^{சு}தா^{சு}!!

ச

க^{சு}வ^{சு}ி^{சு} ராம^{சு}ஜி^{சு} ஶீஹா^{சு}த^{சு}ஜி^{சு} ஜி^{சு} ஜா^{சு}தா^{சு} ய^{சு}ஸ^{சு}ஸி^{சு}நீ^{சு}!

வ^{சு}நெ^{சு}ந^{சு}ய^{சு}வா^{சு}ஹ^{சு}ர^{சு}த^{சு}மீ^{சு}ஜி^{சு}ம் வ^{சு}நெ^{சு}ஜி^{சு}ஹ^{சு}மீ^{சு} ஸ^{சு}வ^{சு}மீ^{சு}ஜெ^{சு}ஹி^{சு}நா^{சு}ஜி^{சு}!!

ரு

க^{சு}வ^{சு}ி^{சு} ராம^{சு}ய^{சு} க^{சு}யி^{சு}த^{சு}ம் ய^{சு}வா^{சு}வ^{சு}த^{சு}ம் வ^{சு}ராம^{சு}த^{சு}ந^{சு}ஜி^{சு}!

ஜி^{சு} ஜா^{சு}தா^{சு}மீ^{சு}ஜி^{சு}ஹா^{சு}த^{சு}ஜி^{சு}! ஜெ^{சு}வெ^{சு}ந^{சு} ஜ^{சு}ய^{சு}ந^{சு}வ^{சு}ஜி^{சு}த^{சு}ஜி^{சு}!!

கா

க^{சு}வ^{சு}ி^{சு} க^{சு}ள^{சு}ஸி^{சு}க^{சு}! ஹ^{சு}மீ^{சு} தெ^{சு} ம^{சு}ய^{சு}ஸ^{சு}ணா^{சு} ஜி^{சு} ஸ^{சு}ஜ^{சு}தா^{சு}!

ஜி^{சு} ஜா^{சு}தா^{சு}மீ^{சு}நி^{சு}ஸு^{சு}ஹ^{சு}! ராம^{சு}ஸ^{சு}ந^{சு}ஸ^{சு}த^{சு}நா^{சு}ஜி^{சு}த^{சு}!!

எ

*கோவிந்தராஜீயம்:—“ஆசார்யவைபவம் அவச்யம்அறியத்தகுந்தது என்கிற அபிப்ராயத்தால், இந்தஸர்க்கம்முதற்கொண்டு பதினைந்துஸர்க்கங்களால் விச்வாமித்தாருடையசரித்ரம் சொல்லப்படுகிறது.”

†கோவிந்தராஜீயம்:—“‘தவம் புரிந்து’ என்றிருப்பதனால், ‘கல்லாய்க் கிந்தான்’ என்கிறபக்தம் வால்மீகிக்கு இல்லை (என்றேற்படுகிறது).”

சுவி ரெ முருணா ராசி வகுஜிதம் கூஸிகாதஜி!
ஐஹாமதெதா ரெஹாதெஜா வகுஜாம் பூரெஹா ரெஹாதநம்॥

சுவி ஸாநெநுந ரெநஸா முருரெடு கூஸிகாதஜி!
ஐஹாமதெந ராநெண ப் யதெநாவிவாதிதம்॥

தவுதா வவநம் தஸு விஸாநிதெதா ரெஹாநிநி!
புதுவா வஸதாநநம் வாசுநெஜா வாசுகொவிதரீ॥

நாதிசுநாநம் ரெநிஸு ஷ! யதததுவம் கூதம் ரெயா
ஸஜதா ரெநிநா பதீ ஹாமடுவெநெவ ரெணுகா॥

தவுதா வவநம் தஸு விஸாநிதஸு ஹாவிதரீ!
ஸதாநநெநா ரெஹாதெஜா ராசி வவநரெஸு வீதீ॥

ஸாமதம் தெ நரெஸு ஷ! லிஷா பூரெஹாநி ராவவ!
விஸாநிதம் பூரஸுத ரெஹாநிபூரெஹாநிதரீ॥

சுவிநுகரெயா தவஸா ஷ ஹாநிபூரதாமுபஹம்!
விஸாநிதெதா ரெஹாதெஜா வெநெநம் பரரெம் மதிரீ॥

நாஸி யநுதரெயா ராசி! ததெதாநெநா ஹவி சுஸநா
மொஹா கூஸிகபுதஸு பெந தபம் ரெஹாதவம்॥

ஸுருபதாம் ஹாஸியாஸுரரி கஸஸிகஸு ரெஹாதநம்!
யயா வயம் யயா *வதுதம் தநெ நிமதிதம் ஸுணம்॥

ராஜாஹடுஷெஷ யரெயா தா லீவடகாஸுரரிநிநி!
யரெயா க் கூதவிஷுஸு ப் ஜாநாம் ஹிதெ ராதம்॥

புஜாவதிஸு தஸாஸீதம்ஸாநாநி ரெஹாவதி!
கூஸஸு பூதெதா வவவாநம்ஸநாஹம் ஸுயாநிபுகம்॥

கூஸநாஹஸு தஸாஸீதாயிரிதெவ விஸுநம்!
மாயெம் பூதெதா ரெஹாதெஜா விஸாநிதெதா ரெஹாநிநி॥

விஸாநிதெதா ரெஹாதெஜாம் வாகுபாரி வ ரெநிநிதரீ!
வஹாவஷடஸஹஸு ராணி ஸாஜா ராஜரெகாரயதீ॥

விச்வாமித்தரமே! எனது தந்தையினால் ராமர் பூஜிக்கப்பட்டாரா? இங்கு (நமதாச்ரமத்திற்கு) வந்த மஹாப்ரபாவமுடையனது தந்தை மஹாத்மாவான ராமரிடத்தினின்று (அஹல்யையை அடைவதாகிற) பூஜையைப் பெற்றாரா? அ

குசிகபுத்தரமே! சாந்தமான மனதோடு (கூடினவரான) எனது தந்தை இங்கு வந்த ராமரால் ஊக்கத்துடனே ஸேவிக்கப்பட்டாரா? க

வாக்யங்களினுட்கருத்தறிந்தவரான விச்வாமித்தர மஹாமுனிவர், அந்தச்சதாநந்தருடைய அம் மொழியைக் கேட்டு, வாக்யங்களினுட்கருத்தறிந்தவரான சதாநந்தரைப்பார்த்து, “முரிச்ரேஷ்ட்ட! என்னால் (ஸமயம்) கடக்கப்பட்டவில்லை; (ஸமயத்தில்) செய்யவேண்டியது எதுவோ (அது) செய்விக்கப்பட்டது; ஜமதக்நியோடு ரோணுகை (சேர்ந்தது) போல், (கௌதம) முனிவரோடு (அவரது) பத்ரி (அஹல்யை) சேர்ந்து விட்டாள்” (என்று) பதில் சொன்னார்.

மஹாப்ரபாவமுடைய சதாநந்தர், அவ் விச்வாமித்தரருடைய அவ் வாக்யத்தைக் கேட்டு, ராமரைப்பார்த்து விளக்கமாய் ஒருமொழி புகன்றார்:—கஉ

“புருஷோத்தம! ராகவ! உமக்கு நல்வரவுதானா! தோல்வியடையாத விச்வாமித்தர மஹர்ஷியை முன்னிட்டுக்கொண்டு, (எனது) பாக்யத்தால் (இங்கு) வந்தீர். கஉ

(இந்த) விச்வாமித்தரர், சிந்திக்கமுடியாத செய்கைகளைச் செய்து, தவத்தால் ப்ரஹ்மர்ஷியாகி, ஒப்பற்றவொளிபெற்று மஹாப்ரபாவமுடையரானார்; இவரை (எல்லார்க்கும்) பர கதியாக (அதாவது பரமஹிதப்ரதராக) தெரிந்துகொண்டிருக்கிறீரா? கச

ராம! எவரால் பெரும் தவம் செய்யப்பட்டதோ (அப்படிப்பட்ட) குசிகபுத்தரர் விச்வாமித்தரர் (வித்யைகளைக்கற்பித்து) உமக்கு ரக்ஷகராக ஏற்பட்டார்; (ஆதலால்) உலகத்தில் உன்னைத்தவிர மஹாபாக்யம்பெற்றவன் வே ரொருவனு மில்லை. கரு

மஹாத்மாவான விச்வாமித்தரருடைய (தபோ) பலம் எப்படிப்பட்டதோ சரிதரம் எப்படிப்பட்டதோ அந்தப்படியே அவை (முற்றும்) சொல்லுகிறேன்; கேட்கப்பட்டும்; அந்தவரலாற்றை விரிவாய்ச் சொல்லுகின்ற என்னிடத்தினின்று கேளும்: கக

தர்மத்தையேசரீரமாகப்பெற்ற இவ்விச்வாமித்தரர், வித்யைகளைக்கற்றுணர்ந்து தர்மங்களையறிந்து பகைவர்களைவென்று ஜநங்களுக்கு நன்மையைச் செய்வதிலே விருப்பங்கொண்டவராகவிருந்து வெகுகாலம் ராஜாவாக இருந்தார். கஎ

ப்ரஹ்மாவினுடையபுத்தரர் குசரென்ற மன்னவரொருவர் இருந்தார்; குசருடைய புத்தரர் மிக்கபலமுடையவரும் மிக்கதர்மிஷ்ட்டருமாகிய குசநாபரென்றவர்; குசநாபருடையபுத்தரர், காதிகின்றே பேர்பெற்றவொருவர் இருந்தார்; காதியின் புத்தரர் மஹாப்ரபாவமுள்ள (இந்த) விச்வாமித்தர மஹாமுனிவர். கக

விச்வாமித்தரர் மஹாதேஜசுடையராய்ப் பூமியைப் பரிபாலித்துவந்தார்; அநேக ஆயிரவர்ஷம் (ஜநங்களைக்) களிக்கச் செய்துகொண்டு அரசு புரிந்தார்.

ஒருக்கால், மஹாபராக்ரமமுடைய(இந்த)விச்வாமித்தரர், அக்ஷௌஹிணிகணக்கானபடைகளாற்சூழப்பட்டு, (மற்றுமுள்ள)சதுரங்கஸையங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு, பூமியைப் ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்தார். உக

ராம! நாடுகள், நகரங்கள், நதிகள், மலைகள், ஆச்ரமங்கள் ஆகிய ஒவ்வோரிடத்தும் க்ரமமாக ஸஞ்சரித்துவிட்டு, நானாவிதவ்ருக்ஷங்களாலும்நிரம்பிவிளங்காநின்ற வலிவெட்டருடைய ஆச்ரமஸ்த்தாநத்திற்கு வந்துசேர்ந்தார். உஉ௨

காநாவிதம்ருகக்கூட்டங்களால்நிரம்பியதாய், வித்தர்களாலும்சாரணர்களாலும்அடையப்பட்டதாய், தேவ-தாநவ-கந்தர்வர்களாலும் கிந்நரர்களாலும் அழகியதாய்,உ௩௨. நிர்ப்பயமாய்ஸஞ்சரிக்கும்மன்களால்நிறைந்ததாய், பறவைக்கூட்டங்களால்அடையப்பட்டதாய்,ப்ரஹ்மர்ஷிகளின்ஸமுஹங்களால்நிரம்பியதாய், தேவர்ஷிகளின்கூட்டங்களாலும்அடையப்பட்டதாய்,உ௪௨. தவஞ்செய்துபேறுபெற்றவர்களும் அக்நியநிகர்த்தவர்களும் மஹாத்மாக்களும் தீர்த்தத்தையேபாநஞ்செய்பவர்களும் வாயுவையேபக்ஷிப்பவர்களும் (தாருகவே)பூமியில்உதிர்ந்தசருகுபழம்கிழங்குஎன்னுமிவைகளைப்பக்ஷிப்பவர்களும்,உ௫௨. பொறுமையுள்ளவர்களும் கோபத்தையடக்கி கீம்புலன்களையும்வென்றவர்களுமானஉ௬௨. பலருவிகளாலும் ஜபம்ஹோமம்என்றவைகளில்பற்றுள்ள வாலகில்யர்களைன்ற ருஷிகளாலும் வைகாஸநர்களைன்ற ருஷிகளாலும் மற்றுமுள்ளவர்களாலும் எங்கும் நிரம்பியதாய்,உ௭. இரண்டாவது ப்ரஹ்மலோகம்'போன்ற(அழகாய்விளங்குகின்ற அந்த) வலிவெட்டருடைய ஆச்ரமஸ்த்தாநத்தை, மிக்கவலுவுகொண்டு வெற்றியுற்றவர்களிற்சிறப்புபெற்றவராகிய விச்வாமித்தரர் கண்டார். உஅ

கீம்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

கீம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

மிக்கபலமுடையரும் வீரருமாகிய அவ் விச்வாமித்தரர், (வலிவெட்டருடையஅவ்வாச்ரமத்தைக்)கண்டு மிகவும்மகிழ்ந்து வலிவெட்ட மஹர்ஷியைவணங்கி தெண்டனிட்டார். க

மஹாத்மாவாகிய வலிவெட்டரால், “உமக்கு நல்வரவுதானா” என்று (விச்வாமித்தரர்) விசாரிக்கப்பட்டார்; வலிவெட்ட பகவான் இவ்விச்வாமித்தரருக்கு ஆஸநத்தையும் கொடுத்தார். உ

பேரறிவுற்ற விச்வாமித்தரருக்கு உட்கார்ந்தபின்பு (வலிவெட்ட மஹாமுநிவர் தக்கபடி பழம்கிழங்குமுதலியவைகளைக் கொண்டுவந்துகொடுத்துப்பூஜைசெய்தார். டு

மஹாபராக்ரமமுடைய மஹாராஜராகிய விச்வாமித்தரரும், வலிவெட்டரிடத்தினின்று அந்தப் பூஜையைப் பெற்று, (வலிவெட்டருடைய) தவம்அக்நிஹோத்ரம்சிஷ்யர்கள் ஆச்ரமத்திலிருக்கும்வ்ருக்ஷங்கள் ஆகியஇவைகளைப்பற்றிய கேசுமஸமாசாரத்தை விசாரித்தார்; “எல்லாவிஷயங்களிலும் கேசுமமே” (என்று) விச்வாமித்தரருக்கு வலிவெட்டர் (பதிற்)கூறினார்.ரு

ப்ரஹ்மாவின் புத்தராய்ப் பெருந்தவமுபரிந்தவராயுள்ள வலிவெட்ட மஹர்ஷியானவர் ஸுகமாய்வீற்றிருக்கும் விச்வாமித்தர மன்னவரை (இனிவருமாறு) கேட்டார்:— சு

நடாவிது உணாதெஜா பொஜயிதா வரகுயிநீரீ
 ஈகூள^நஹிணீவரிவது^வ வரிவகூரீ நெழிநீரீ॥ ௨௧

நமராணி ஸராஷாணி ஸரிதஸ தயா மிரீநீ

கூரூ^{சு}ரோநநீஸொ^நரா^நரி! விவரநாஜமா^நரி ஹ॥

வ்விஷஸ்யாஸு^நபேஷம் நாநாவூக்ஷஸரீகூ^நமரீ॥ ௨௨௨

நாநா^யம^யணா^யகீ^யண^யடும் லி^யஉ^யவாரண^யஸெ^யவி^யதரீ॥

நெவதா^யநவ^யம^யந^யநெ^யவ^யடும் கி^யந^யநெ^யர^யர^யவ^யஸொ^யலி^யதரீ॥ ௨௩௨.

வ^யஸா^யந^யஹ^யரி^யணா^யகீ^யண^யடும் ஜி^யஸ^யஜ^யநி^யஷ^யவி^யதரீ॥

வ^யஹ^யவி^யடும்^யண^யஸ^யஜீ^யண^யடும் நெ^யவ^யதி^யடும்^யண^யஸெ^யவி^யதரீ॥ ௨௪௨.

த^யவ^யஸா^யர^யண^யஸ^யஸ^யநெ^யஷ^யர^யமிக^யநெ^யய^யஉ^யஹா^யத^யலி^ய॥ சு^யஸ^யநெ^யக்ஷ^யவ^யடா^ய

ய^யஹ^யநெ^யக்ஷ^யஸ^யஸீ^யண^யடும்^யண^யடா^யஸ^யநெ^யஸ^யயா^ய॥ ௨௫௨. ம^யம^யரீ^யந^யத^யர^யஸ

நெ^யந^யஷ^யடா^யநெ^யஷ^யஜீ^யத^யரொ^யநெ^யஷ^யஜீ^யத^யநி^யயெ^ய॥ ௨௬.

ஃ^யவி^யலி^யவ^யடா^யய^யநெ^யய^யஸ^ய ஜ^யவ^யநெ^யஹா^யபே^யர^யய^யநெ^யண^ய॥ க^யநெ^யந^ய

நெ^யவ^யடா^யவா^யந^யநெ^யஸ^யநெ^யஸ^யவ^ய *ஸ^யரீ^யநா^யத^யவ^யஸொ^யலி^யதரீ॥ ௨௭.

வ^யவ^யலி^யஷ^யஸ்யா^யஸு^யபே^யஷம் வ^யஹ^யநெ^யகூ^யரி^யவா^யவர^யரீ॥

த^யத^யஸ^யடும் ஜ^யப^யதா^யநெ^யஸு^யஷொ^ய வி^யஸா^யரி^யதொ^ய ரீ^யஹா^யஸ^யயம்॥ ௨௮

வ^யண^யக^யவ^யகூ^யஸம்^ய ஸ^யம^யய^யடும்^ய ஸ^யரீ^யவ^யத^யம்

வி^யவ^யகூ^யஸம்^ய ஸ^யம^யய^யடும்^ய.

†ஸ^யத^யஷொ^யவ^யர^யத^யஷீ^யதொ^ய வி^யஸா^யரி^யதொ^ய ரீ^யஹா^யஸ^யயம்॥

வ^யண^யதொ^ய வி^யந^யபா^யஜீ^யரொ^ய வ^யவ^யலி^யஷ^யம் ஜ^யவ^யதா^யவ^யர^யரீ॥ ௧

ஸா^யம^யதம் த^யவ^ய நெ^யத^யய^யநெ^யகூ^ய வ^யவ^யலி^யஷ^யந^ய ரீ^யஹா^யத^யநா॥

சு^யஸ^யநம் வா^யஸ^ய ஹ^யவ^யந^யஸி^யஷொ^ய வ^யயா^யஜி^யஷெ^யஸ^ய ஹ॥ ௨

உ^யவ^யலி^யஷொ^யய^ய த^யதா^ய வி^யஸா^யரி^யதா^யய^யரீ^யதெ॥

ய^யயா^யநா^யபம் ரீ^யநி^யவரீ^ய ம^யம^யரீ^யந^யத^யர^யஸ^யவா^யஹ^யர^யத^ய॥ ௩

வ^யதி^யம^யஹ^யத^யம் தா^யம் ப^யந^யஜீ^யம் வ^யவ^யலி^யஷொ^யஜ^யஸ^யத^யரீ॥

த^யவொ^யத^யநி^யஷொ^யத^யஸி^யஷெ^யஷ^யம் க^யஸ^யயம்^ய ப^யய^யட^யவ^யய^யத^ய॥

வி^யஸா^யரி^யதொ^ய ரீ^யஹா^யதெ^யஜா^ய வ^யந^யஸ^யதி^யம^யநெ^ய த^யயா॥

ஸ^யவ^யட^யத^யம் க^யஸ^யயம்^ய யா^யஹ^ய வ^யவ^யலி^யஷொ^ய ரா^யஜ^யஸ^யத^யரீ॥ ௫

ஸ^யஸொ^யவா^யவ^யலி^யஷம் ரா^யஜா^யநம் வி^யஸா^யரி^யத^யம் ரீ^யஹா^யத^யவா^ய॥

வ^யவ^யய^ய ஜ^யவ^யதா^யநெ^யஸு^யஷொ^ய வ^யவ^யலி^யஷொ^ய வ^யஹ^யண^யஸ^யயம்^யத^யம்॥ ௬

கூவிதெது கூஸமும் ராஜநவிலெடுண ருஜயந்

புஜாம் வாயயஸெ வீர! ராஜவூதெந யாரிடுக!||௭.

கூவிதெது ஸுஹுதா ஹுதூம் கூவிதிஷநி ஸாஸநெ

கூவிதெது விஜிதாம்ஸவெடு ரிவவொ ரிவஸுடுந்||௮.

கூவிதெதுஷு கொஸெஷு ரிதெதுஷு உ வரநுவ!

கூஸமும் தெ ஸரவூய! வுதவளதெ தவாநவ!||

ஸவடுது கூஸமும் ராஜா வஸிலும் புதுஹாரத்

விஸாரிதெது ஹொதெஜா வஸிலும் விநயாநிதம்||

கூதெதுஹ ஸுமிரம் கூலம் யரிடுஷு தள கூயாம் ஸுஹாம்

ஹொ வரயியா யுக்ள பூயெதாம் தள வரவூரத்||

ததெது வஸிலெஷு ஹவாநயுதெ ரவுநநத்

விஸாரிதெதுஷு வாகூஹொவ புஹஸநிவ||

கூதியும் கூதூமிவாரி வவஸூயஸு ஹொவத்

தவ வெவவாபுரெயஸு யயாஹும் ஸவ தீவ ரெ||

ஸதிபாம் து ஹொநெதாம் பு தீவ து ரெபொஷுதாரத்

ராஜா துரீதியிஸுஷும் வடுஜநீயம் புயததம்||

வனவஹெகூ வஸிலெஷு விஸாரிதெது ஹொரீதி

கூதரிதுஸூவீஜா பூயவாகெஷுந ரெ தயா||

வெரெடுநெந ஹவநிஷுதெ யதவாஸு ரெ

வாஷெநாவரீநீயெந ஹவஸுடுநெந வ||

ஸவடுயா வ ஹொபூஜ! வடுஜாஹெடுண ஸவடுஜிதம்

மரிஷுாரி நரெஷுஷு நெரெதெனெகூஸ வகூஷா||

வனவம் ஸுவநம் ராஜாநம் வஸிலும் வுநரெவ ஹி

நுரீநயத யரிடூதா வுநம்புநாஹாரயம்||௧௮.

வொஷிதெதுவ மாயெயொ வஸிலும் புதுஹொவ ஹ

யயா பூயம் ஹவதஸூயஸு ரெநிவஹவ||

“(விச்வாமித்தர)மன்னவரே! உமக்குக் கூமந்தானா? வீரரே! தர்மிஷ்ட்டரே! தர்மத்தினால் ஜநங்களைக் களிக்கச்செய்து, (பொருளை ந்யாயமாக ஸம்பாதித்தல் வருத்திசெய்தல் காப்பாற்றிவைத்தல் ஸத்பாத்ரத்தில்உபயோகப்படுத்துதல் என்கிற) ராஜக்ருத்யத்தால் பரிபாலித்துவருகிறீரா? எ. சத்ருக்களைவெல்லவல்லவரே! உமது வேலைக்காரர்கள் நன்றாய்போஷிக்கப்படுகிறார்களா? உமது கட்டளையில் (அடங்கி)இருக்கிறார்களா? உமது சத்ருக்கள் யாவரும் ஜயிக்கப்பட்டார்களா? அ. சத்ருக்களைத்தவிக்கச்செய்பவரே! புருஷச்ரேஷ்ட்டரே! தோஷமற்றவரே! உமது படைகள்விஷயத்திலும், கருவூலங்கள்விஷயத்திலும், நண்பர்கள்விஷயத்திலும், புத்தர்பெளத்தர்கள் விஷயத்திலும் கூமந்தானா?”

மஹாபராக்ரமமுடைய விச்வாமித்தர மன்னவர் மஹாபாக்யமுடையவ விஷ்ட்டரைநோக்கி, “ஸகலவிஷயங்களிலும் கூமமே” (என்று) வணக்கத்துடன்கூடி பதில்சொன்னார்.

தர்மிஷ்ட்டர்களாயுள்ள அந்த (வவிஷ்ட்டவிச்வாமித்தர்கள்)இருவர்களும்தரும் களிப்புடன் கூடி நெடுநாழிகை (கூமஸமாசாரம்விசாரிப்பது ம்பதில்சொல்லுவதுமாகிற) சபமான கதைகளைச் செய்து, அவர்கள் பரஸ்பரம் களிக்கச்செய்துகொண்டார்கள்.

ரகுநந்த! பிறகு கதைமுடிவில் வவிஷ்ட்ட பகவான் முகமலர்ந்து விச்வாமித்தரரைநோக்கி இம் மொழியைக் கூறினார்.

“மஹாபலமுடையவரே! (உமது) இப் படைக்கும், மஹாப்ரபாவமுடைய உமக்கும், என்னுல்கூடியவரையில் விருந்து செய்ய நினைத்திருக்கிறேன்; (அதை நீர்) என்னிடத்தினின்று பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

என்னுல் செய்யப்படும் இவ் விருந்தை (நீர் தயைசெய்து) பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; நீர் ராஜாவும் சிறந்தஅதிதியுமாயிருக்கிறபடியால் பெருமுயற்சிகொண்டு (என்னுல்) பூஜிக்கத்தகுந்தவர்.”

மஹாபுத்தியுள்ள விச்வாமித்தர வேந்தர், இவ்வாறு வவிஷ்ட்டரால் சொல்லப்பட்டு (வவிஷ்ட்டரைநோக்கி), “ஸ்வாமி! (நீர்)ப்ரீதியோடுகூடிபேசியதனாலே உம்மால் எனக்கு (விருந்து) செய்யப்பட்டதாய்விட்டது; மஹாப்ராஜ்ஞரே! உமது ஆச்ரமத்தி லுள்ள பழம் கிழங்கு (அர்க்க்யம்) பாத்யம் ஆசமநீயம் முதலியவைகளைக்கொடுத்தது, உமது திவ்யதர்சநத்தைஅளித்தது முதலியவைகளால் எல்லாவிதத்தாலும் (நான்)பூஜிக்கவேண்டிய உம்மால் நன்றாய்ப்பூஜிக்கப்பட்டேன் (இதுசரியன்று); போய்வருகிறேன்; உமக்குத் தெண்ட னிடுகிறேன்; ஸ்நேஹம்தோற்றும் கண்ணால் கடாகூழிக்கவேண்டும்” என்று சொன்னார்.

இவ்வாறு சொன்ன (விச்வாமித்தர)வேந்தரை, தர்மிஷ்ட்டரும் உதாரபுத்தியுடையருமாகையால் வவிஷ்ட்டர் மறுபடியும் வேண்டிக்கொண்டார்; (பதில்சொல்லியும் “அவச்யம் இருந்து விருந்துபெற்றுக்கொண்டே போகவேண்டும்” என்று) பலதடவை வேண்டிக்கொண்டார்;கஅ. விச்வாமித்தரரும் வவிஷ்ட்டரைப்பார்த்து, “மஹாமுநிவரே! சரி, (நான்)உமதுதாஸனாய்விட்டேன்) உமக்கு எப்படி இஷ்டமோ அப்படியே ஆகட்டும்” என்றே பதில் சொன்னார்.

மஹாப்ரபாவமுள்ள வலிவீட்ட மஹர்வியானவர் இவ்வாறு விச்வாமித் த்ரரால் சொல்லப்பட்டு கல்மஷமற்று களித்து உடனே பலநிறமுள்ள(சப னையென்கிறதமது) காமதேநுவை அழைப்பித்தார். ௨௦

“கோரினனவ யெல்லாங் கொடுக்கின்றவளான எனது(அன்புள்ள) சப னே! வா வா; சீக்கரம் என் சொல்லைக் கேள்; ராஜர்வியாகிய இவ்விச்வாமி த்த்ரருக்கும் இவர ஸையங்களுக்கும் மேலான போஜங்களிட்டு நான் வி ருந்து செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறேன்; (நீ அதற்குத் தக்க) எற்பாடுசெய்யவே ண்டும், ஷட்ரஸங்களில் யா ராருக்கு எதெது வேண்டியதோ அவை யெல்லா ம் யதேஷ்டமாய் எண்ணப்பற்றி சீக்கரமாய் கொடுக்கவேண்டும்; சபனே! ரஸாயநத்தோடும் பக்ஷயத்தோடும் பாநகத்தோடும் (தேன்தயிர்முதலிய)லே ஹ்யத்தோடும் (அதரத்தால்க்ரஹிக்கக்கூடியதயிர்முதலான)சோஷ்யத்தோடு ம் கூடிய அந்ந ராசியையும் (மற்றுமுள்ள)ஸகலத்தையும் ஸ்ருஷ்ட்டி; வி ரை” (என்று கட்டினாயிட்டார்). ௨௩௭

மீம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

மீம்பத்துமுன்றாவது ஸர்க்கம்.

பகைஞரைப்பகுக்கின்றவ(ராம)! இவ்வாறு வலிவீட்டரால் கட்டினையிட ப்பட்ட சபனான்கிற காமதேநுவானது, கரும்புகளையும், தேன்களையும், பொரிகளையும், *மைரேயங்களையும், ச்ரேஷ்ட்டமான †ஆஸவங்களையும், மேலான பாநகங்களையும், டலவகைப் பணியாரங்களையும், (மற்றுமுள்ள ஸ கல)இஷ்டவஸ்த்துக்களையும் (அவ்விச்வாமித்த்ரபரிவாரத்தில்) யா ராருக் கு எந்தப்படி இஷ்டமோ (அந்தப்படியே) விரித்தஞ்செய்துக்கொடுத்தது. ௨ அப்போது பர்வதத்திற்குஸமாநங்களான சுடுகையுள்ள அந்நத்தின் (ப ல)ராசிகளும், இஷ்டமான அந்நங்களும், பருப்புகளும், தயிர்(முதலான)வா ய்க்கால்களும் (சேகரிக்கப்பட்டிருந்தன). ௩

பலவிதஇனியரஸங்கள்பொருந்திய ஷட்ரஸப்பணியாரங்களாலும் பரிபூர் ணமான பாத்ரங்களும், வெல்லத்தினாலேசெய்யப்பட்டவஸ்த்துக்களும் ஆ யிரக்கணக்காய் (சேகரிக்கப்பட்டிருந்தன). ௪

ராம! விச்வாமித்த்ரர்ஸையம் முற்றும், வலிவீட்டரால்ஸந்தர்ப்பணைசெ ய்துவைக்கப்பட்டு மிகவும்களித்து மயிர்க்கூசுதேஹம்பூரித்தஜநத்துடன் கூ டியதாக ஆய்விட்டது. ௫

அப்போது, ராஜர்வியாயிருந்த விச்வாமித்த்ர வேந்தரும் அரண்மனைப்பெ ண்டுகளோடும், ப்ராஹ்மணர்களோடும்புரோஹிதர்களோடும்கூட (அவ்வா றேவிருந்துண்டு) மகிழ்ந்து தேஹம்பூரித்தவ ராய்விட்டார். ௬

அப்பொழுது †அமாத்யர்களோடும், எல்லா ||மந்த்ரிகளோடும் ப்ருத்யர்க ளோடும்கூடப் பூஜைபெற்றுப் பர மாநந்தத்துடன் கூடி வலிவீட்டரைப்பா ர்த்து இம்மொழியைக் கூறினார்:— ௭

“அந்தணரே! பூஜைபெறவேண்டிய உம்மால் வெகுநன்றாய்விருந்துசெய் து நான் பூஜிக்கப்பட்டேன்; மொழிசுவையறிந்தவரே! (நான்) ஒருமொ ழி சொல்லுகிறேன், தபைசெய்துகேட்கப்பட்டிடும்; ௮

வனவசி^தகொ^தகி^தஹா^ததெஜா^த வவரி^தஷொ^த ஜபதா^தவாரி^த
 சூஜ^தஹா^தவ^த தக^த: வீ^தத^த: சு^தம^தஷீ^த ய^தகு^தத^தக^தஷ^தஷ^த|| ௨௦
 வன^தஹெ^தஹி^த ச^தவ^ததெ^த! கூ^ததி^தப^து^தம்^த ச^தய^தண^தம்^த ம^தா^தவி^த வ^தவொ^த கி^த!
 ஸ^தவ^தத^தவ^தஸ^தய^த ரா^தஜ^ததெ^தஷ^து^தம்^த சு^தத^து^தம்^த வ^தய^தவ^தரி^ததொ^தழ^தஸ^தய^தஹ^ததீ^த||
 ஹ^தஜ^ததெ^தந^தந^த கி^தஹா^தஹெ^தபு^தண^த ஸ^தத^தார^தம்^த ஸ^தவ^தய^தத^த தெ^த!
 ய^தஸ^தய^த ய^தஸ^தய^த ய^தய^தா^த கா^தகி^தம்^த ஷ^தய^தஸெ^தஷ^தலி^தவ^தகு^தஜி^தத^ததீ^த||
 த^தத^தவ^து^தம்^த கா^தகி^தய^தம்^த கி^தப^து^தகி^தலி^தவ^தஷ^து^த க^தய^ததெ^த கி^த!
 ர^தஸெ^தநா^ததெ^தந^த வா^ததெ^தந^த தெ^தஹ^தயொ^ததெ^தஷ^தண^த ஸ^தய^தம்^தத^ததீ^த||
 சு^தநா^தநா^தம்^த நி^தய^தம்^த ஸ^தவ^து^தம்^த ஸ^தய^தஜ^தஸ^த ச^தவ^ததெ^த! த^தரா^த|| ௨௩௧
 ஜி^தவ^தஞா^தஸ^தம்^த ஸ^தம^தபு^தம்^த ஸ^தகி^தலி^தவ^தம்^த.
 வ^த வ^த

தி^தவ^தஞா^தஸ^தம்^த ஸ^தம^தபு^தம்^த.

வ^தன^தவ^தசி^தகொ^த வ^தவ^தரி^தஷொ^தந^த ச^தவ^ததொ^த ச^தம^தது^தஸ^தகு^தடி^தந^த!||
 வி^தடி^தயெ^த கா^தகி^தய^தம்^தகா^தகி^தய^தம்^தய^தஸ^தய^த ய^தஸ^தய^த ய^தயெ^தலி^தத^ததீ^த||
 ஜ^தகூ^தகு^தந^தய^தகு^தஸ^தய^தா^த ம^தா^தஜ^தரி^ததெ^தந^தய^தம்^தஸ^த வ^தரா^தஸ^தவ^தந^த||
 வா^தநா^தநி^த வ^த கி^தஹா^தஹ^தபு^தணி^த ஹ^தகூ^தய^தம்^தஸ^தா^தய^தவ^தய^தம்^தஸ^தய^தா^த|| ௨
 உ^தஹா^தய^தஸெ^தய^தடி^தந^தஸ^தய^தா^தது^த ரா^தஸ^தய^தம்^த வ^தவ^து^ததொ^தவ^தகி^தரி^த||
 கி^தஷ^தா^தநா^தநி^த வ^த ஸ^தகு^தவா^தஸ^தடி^தகூ^தய^தம்^த *த^தயெ^தவ^தய^த|| ௩
 நா^தநா^தஸா^தடி^தர^தஸா^தநா^தம்^த வ^த ஷா^தய^தவா^தநா^தம்^த த^தயெ^தவ^தய^த||
 ம^தா^தஜ^தநா^தநி^த ஸ^தவ^தகு^தண^தபு^தநி^த ம^தள^தயா^தநி^த வ^த ஸ^தஹ^தஸ^தய^தம்^த|| ௪
 ய^தவ^தபு^தகி^தலி^தத^தஸ^தம்^தத^தஹ^தம்^த ஹ^தய^தஹ^தவ^தஹ^தபு^தஜ^தநா^தய^தம்^தத^ததீ^த||
 வி^தஸா^தகி^தத^தய^தம்^த ரா^தகி^த! வ^தவ^தரி^தஷொ^தநா^தலி^தத^தவி^தகு^தத^ததீ^த|| ௫
 வி^தஸா^தகி^ததொ^தழ^தவி^த ரா^தஜ^தவி^தபு^தஹ^தபு^தஹ^தம்^த வ^தஹ^தம்^த *த^தடி^தல^தவ^தத^த||
 ஸா^தநு^தம்^தவ^த ர^தவ^தரொ^த ரா^தஜ^த ஸ^தவ^தய^தஹ^தண^தவ^தரொ^தலி^தத^தம்^த|| ௬
 ஸா^தகி^ததொ^தய^த கி^தநி^தஸ^தலி^தத^தம்^த ஸ^தஹ^தய^தத^தம்^த வ^தகு^தஜி^தத^தஸ^தடி^த||
 ய^து^தகூ^தம்^த வ^தர^தகி^தஹ^ததெ^தஷ^து^தண^த வ^தவ^தரி^தஷ^தடி^தடி^தவ^தலீ^தத^ததீ^த|| ௭
 வ^தகு^தஜி^ததொ^தழ^தஹ^தம்^த த^தயா^த ஸ^தய^தஹ^தந^தகு^தஜ^தரி^தஹ^தபு^தண^த ஸ^தஸ^தத^தய^தத^தம்^த||
 ச^தய^தகு^தய^ததா^தகி^தலி^தயா^தஸ^தய^தகி^தலி^தவா^தகூ^தய^தம்^த வ^தா^தகூ^தய^தலி^தஸா^தடி^த|| ௮

*“தடி^தல^தவ^தந^த” †“வ^தயா^தநி^தத^ததீ^த” ‡“த^தயா^த”

*மே^தரே^தய^தம்^த=தா^தத^தகி^தபு^தஷ^தப^தம்^தவெ^தல்^தல^தம்^தபொ^தரி^தஆ^தகி^தய^தஇ^தவை^தகளா^தற்^தசெ^தய^தப்^தப^தட்^தம^தத^தய^தம். †ஆ^தஸ^தவ^தம்^த=கா^தய^தச்சா^தத^தக^தரு^தப்^தஞ்^தசா^தற்^தறி^தஇ^தல்^தசெ^தய^தப்^தப^தட்^தம^தத^தய^தம்.
 ‡அ^தமா^தத^தய^தர்^தகள்^த=செ^தய^தகை^தகளி^தல்^தஉ^தத^தவி^தயா^தயு^தள்^தள^தம^தந்^தத^தரி^தகள். ||ம^தந்^தத^தரி^தகள்^த=ஆ^தலோ^தச^தன^தை^தகளி^தல்^தஉ^தத^தவி^தயா^தயு^தள்^தள^தம^தந்^தத^தரி^தகள்.

கநந ஸ்ரீராமாயண வாகுசாணை நுந-ஸமபு.

மவாம் ஸதஸஹஸுண ஸீயதாம் ஸவதா ரிபி

ரதம் ஹி ஹமவநெநதஜுதவாரீ வ வாயிபுவஃ

தஸுரெந ஸவதாம் ஷெஹி ரெரெஷா யபெதொ ஹிஜி

கூற

வனவரெகஸு^{தத} ஹமவாநவரிஷா ரெநிஸதரீ

விஸாரிதெண யபெதா^த தா^த வ^த து^தவாவ ரெஹீவதிரீ

க஠

நாஹம் ஸதஸஹஸுண நாவி கொடிஸநெதமபுவாரீ

ராஜநாஸூரி ஸவதாம் ராஸிஹீ ரஜதஸு வா

ககற

ந வரிதாமரெஹபுயம் ரெதகாஸாஹிநரி

ஸாஸு^த ஸவதா ரெஹி^த கீதி^த ராதகதொ யயா

கஉற

சுஸூரம் ஹவ்யம் வ கவ்யம் வ பூரணபாதா தநெயவ வ

சூபதரிநெஹாதம் வ வ^த ரெஹபா^த ரெஹெயவ வ

கநற

ஸாஹாகாரவஷ்டாரா விஜாஸ விவியாஸயா

சூபதரித்ர ராஜெஷ-! ஸவபெதந ஸம்ஸபி

கசற

ஸவபுஸுரெதததெதந ரெத து^தஹிகரீ ஸதா

காரநெணஷபுஹம் ராஜந டாவெஸு ஸவதாம் தவ

கருற

வவரிஷெநெவரெகஸு^{தத} விஸாரிதெதா^த ஸ^த வீததஃ

ஸம்ஸதாரித்யபு^த வாசு^த வாசுவிஸாராஹி

ககூற

நெஹரணுகக்ஷாரெமெ வெயாநுவணபா^த ஹ^த ஸவநெ^த விதாந

ஹாரி கும்ஜாரா^த ஸெ^த ஹம் ஸஹஸு^த ராணி வதமபு^தஸ

கஎற

நெஹரணு^த நா^த ரயா^த நா^த தெ^த ஸெ^த தா^த ஸா^த நா^த வதமபு^த ஜாரீ

ஹாரி *தெ^த ஸ^த தா^த ந^த ஹ^த கி^த ஹி^த கவி^த ஹ^த நெ^த விதாந

கமிற

ஹபா^த நா^த ஷெ^த ஸஜா^த தா^த நா^த கும்^த ஜா^த நா^த ரெ^த ஹ^த ஜஸாரீ

ஸஹஸு^த ரெகம் டு^தஸ வ ஹாரி^த த^த வ ஸ^த வ^த த!

ககூற

*“வ.” †“தம் ஹி ஸவ^த தஃ”

ஸ்வாமி! அந்தணரே! நூரூயிரம் பசுவிலை வாங்கிக்கொண்டு (உமது)சப னே என்கிறகாமதேது எனக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டும்; இந்தக்காமதே து (பசுக்களில்) கரத்நம்என்பது ப்ரலித்தம்; தர்மசாஸ்த்ரப்படிக்கு ரத்நத்திற் குஅதிசாரி ராஜா; ஆதலால் இந்தக்காமதேது என்னுடையதுதான்; ஆதலா ல் சபனையென்கிறகாமதேதுவை எனக்குக் கொடுத்துவிடும்.” க௧

முநிவர்களிற்சிறந்து தர்மபுத்தியுடையராகிய வலிஷ்ட்ட பகவான் இ வ்வாறு விச்வாமித்தரரால் கூறப்பட்டு, (விச்வாமித்தர்)வேந்தரைநோக்கி ப தில்சொன்னார்:— க௧

“மன்னவ! நான் (எனது)சபனையை, (நீர்) நூரூயிரம்பசுவின்விலைகொடு த்தாலும் கொடுக்கமாட்டேன்; நூறுகோடிபசுவின்விலைகொடுத்தாலும் கொ டுக்கமாட்டேன்; ராசிராசியாய் வெள்ளியைக்கொடுத்தாலும் கொடுக்கமா ட்டேன். க௧

பகைவரைஅடக்கின்றவ! இந்தச்சபனே என்னிடத்தினின்று பிரியத் த காது; மாநியாயிருக்கிறவனுக்குக் கீர்த்தி (சாச்வதமாயிருப்பது)போல், எ னக்கு இந்தச் சபனே சாச்வதமாயிருந்துகொண்டிருக்கிறது. க௧

ஹவ்யமும், கவ்யமும், ப்ராணஹுதியும், அக்ரிஹோத்ரமும், பலியும், ஹோமமும் இந்தச்சபனையினாலேயே (எனக்கு) நடங்கவேண்டியதாயிரு க்கிறது. க௧

ராஜர்ஷியே! ஸ்வாஹாகார-வஷ்ட்காரங்கள் நானாவித வித்யைகள் ஆகி ய இவை யெல்லாம் (இதனாலேயே) ஆகவேண்டியிருக்கிறது; இதுவிஷய த்தில் ஸம்சய மில்லை. க௧

அரசே! ஸத்யமாய் (சொல்லுகிறேன்); எனக்கு எல்லாப்பொருளும் இ ந்தக்காமதேதுவே; (இது) எனக்கு எப்போதும் ஸந்தோஷத்தைவிளைத்து க்கொண்டிருக்கிறது; (இதைக்கொடாமலிருக்க இன்னும்) அநேக காரண ங்களிருக்கிறபடியால் (இந்தச்)சபனையை உமக்கு (நான்)கொடுக்கமு டியாது.” க௧

பேசுவதில்ஸமர்த்தரான விச்வாமித்தர், இவ்வாறு வலிஷ்ட்டரால் சொ ல்லப்பட்டு மிகவும் பிடிவாதத்துடன், (வலிஷ்ட்டரைநோக்கி மேல்வரு ம்) வாக்யத்தைச் சொன்னார்:— க௧

“ஸ்வர்ணமயமானமணிக்கயிறும்கழுத்துச்சங்கிலியும்பூட்டி பொன்மாவெ ட்டிகள்மாட்டி (அழகாய்விளங்கும்) பதினாலாயிரம் யானைகளை உமக்குக் கொ டுக்கிறேன். க௧

மணிகள்கட்டிஅழகாய்விளங்கும் நான்கு வெள்ளைக்குதிரைகள்(ஒவ்வொ ண்றிலும்)பூட்டப்பெற்ற எண்ணூறு பொன் தேர்களையும் உமக்குக் கொடு க்கிறேன். க௧

நல்லவரதமுள்ளவரே! நல்லதேசத்தில் நல்லகுலத்தில்பிறந்து அழகாய்வி ளங்கும் பதினோராயிரம் குதிரைகளையும் உமக்குக் கொடுக்கிறேன் (நீர் மிகவு ம்நல்லவர்). க௧

ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவர் னமுடையவைகளாயுள்ள ஒரு கோடி இளம் பசுக்களையும் கொடுக்கிறேன்; சபளை எனக்குக் கொடுத்துவிடப்பட்டும். ௨௦?

ப்ராஹ்மணோத்தமரே! (உமக்கு) ரத்னம்வேணுமென்றாலும் ஸ்வர்ணம்வேண்டுமென்றாலும் வேண்டியவரையில் கொடுக்கிறேன்; (உமக்கு எதுவேண்டியதோ) அதை யெல்லாம் கொடுக்கிறேன்; சபளை எனக்குக் கொடுத்துவிடப்பட்டும். ௨௧?

புத்திமானாகிய விச்வாமித்தரரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட (வலிவீட்ட) பகவான் (விச்வாமித்தரரைப்பார்த்து), “வேந்தே! (நீர்) என்னசெய்தாலும் சபளையைக் கொடுக்கப்போகிறிலேன்; ௨௨?. இதுதான் எனது ரத்னம்; இதுதான் எனது பொருள்; இதுதான் எல்லாப்பொருளும்; இதுதான் பிழைப்பு; ௨௩?. வேந்தே! அமாவாஸ்யைக்கும் பெளர்ணமாவாஸ்யைக்குஞ்செய்யவேண்டியசெய்கைகளும், யஜ்ஞங்களும், ஆப்தர்களுக்குக்கொடுக்கிறதக்ஷிணைகளும், (மற்றுமுள்ள) நானாவிதச் செய்கைகளும் எனக்கு இதுதான்; ௨௪?. ராஜாவே! எனக்கு எல்லாக் கார்யங்களும் இதுமூலமாகத்தான் நடக்கவேண்டும்; ஸந்தேஹமில்லை (இவ்விஷயங்கள் யாவும் ஸத்யம்); அதிகமான பேச்சினால் என்னப்ரயோஜனம்? கோரினவையெல்லாம் கொடுக்கும்படியான சபளையைக் கொடுக்கவேமாட்டேன்; (இதுதான் கடைசியானபேச்சு)” என்று சொல்லிவிட்டார். ௨௫?

ஐம்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

ராம! சபளையென்னும் காமதேநுவை வலிவீட்ட முறிவர் கொடுக்கமாட்டேனென்ற தத்ஷணமே விச்வாமித்தர், அவ்வலிவீட்டருடைய (அதை பலாத்தகரித்து) இழுத்துக்கொண்டுபோகத்தொடங்கினார். ௨௬

ராம! மஹாதைர்யமுடைய (விச்வாமித்தர்) வேந்தரால் பலாத்காரமாய் இழுத்துக்கொண்டுபோகப்பட்ட சபளையானது துக்கித்து அழுது சோகத்தாலிளைத்ததாகி, “மிகவும் மஹாத்மாவான வலிவீட்டரால் யாதுகாரணத்தால் நான் கைவிடப்பட்டேன்! மிகவும் வருந்தி தீநையாய் நிற்கின்ற நான் (விச்வாமித்தர்) மன்னவரதுபடையாளர்களால் யாதுகாரணத்தால் இழுத்துக்கொண்டுபோகப்படுகிறேன்! மஹாத்மாவாகிய அவ்வலிவீட்ட மஹர்ஷிக்கு என்னால் என்ன அபகாரஞ்செய்யப்பட்டது! தர்மிவீட்டராயுள்ள அவ்வலிவீட்டர் (தமது) பக்ததையும் இஷ்டையுமான என்னை (ஒருகுற்றமுஞ்செய்யாதிருக்கும்பொழுது) ஏன் கைவிடுகிறார்!” (என்று) எண்ணிக்கொண்டது. ௨௭

பகைவர்களைக்கொல்லுகின்றவ(ராம)! அப்பொழுது, அவ்விச்வாமித்தரது படையாளர்களைப் பலவிதமாய்த் துன்பப்படுத்தித் திமிறிக்கொண்டு வாயுவேகமாய் மஹாத்மாவான வலிவீட்டருடைய பாகஸமீபத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்துவிட்டது. ௨௮

நாநாவண-புவிஹகாநாநா வபஸ்ஸாநாநா தயெவ வ||

உதாஸ்யுகாநா மவாநா கொடிநா ஸவநா ஸீயதாநா 221

உ௦௨

பாவஹிவாநா ருதநா வா ஹிரண்யநா வா ஹிரண்யதா||

தாவஹிவாநா ததவநா ஸவநா ஸீயதாநா 222

உ௧௨

வனவநாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

நாநாஸ்யுகாநா ஸவநாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

வனததெவ ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

வனததெவ ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

உதாஸ்யுகாநா ஸவநாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

வனததெவ ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

கொடிநாநா கிநாநா ஸவநாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

வனததெவ ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

திவனாஸம் ஸமம் ஸமம் ஸமம்

உதாஸ்யுகாநா ஸவநாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

கொடிநாநா கிநாநா ஸவநாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

ததாஸ்யுகாநா ஸவநாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

நீயநாநா ததாஸ்யுகாநா ஸவநாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

உதாஸ்யுகாநா ஸவநாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

வனததெவ ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

யாநாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

கிநாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

யநாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

[உதாஸ்யுகாநா ஸவநாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா]

திவனாஸம் ஸமம் ஸமம் ஸமம்

ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா ஹிவாநா

*கொடிநாநா கிநாநா

கருநு ஸ்ரீ ராஜாயனெ பொருகாணெ நுச-ஸமயம்.

ஸவனா ஸா ருஷத் து கெருஸத் து மெடிஸு வீதர்

வலிஷஸுரமுதம் ஸிதா கெவெஷு நுமிராவிணி||

ஹவநிம் பரிதூதா தயாஹம் ஸு ஹணஸும்த||

யஸுரமுஜிஹா ராம் ஹி நயநெ ததகாஸதம்||

வனவசுமஸு ஸு ஹவிறுரிஷம் வயநஸு வீதர்

ஸொகஸம் ததஹுஷயாம் ஸஸாரரிவ ஷுமிதாதி||

ந தாம் துஜாரி ஸவநெ! நாவி கெவெசுதம் தயா

வனஷு தம் நயநெ ராஜா வனாநதெ ரிஹாவம்||

ந ஹி துமும் வயம் கெவம் ராஜா துஷு விஸெஷதம்

வலீ ராஜா கூத்தியஸு வுயிஷுமி வதிநெவ வ||

ஹிஷுஷஹிணி பருணா ஸவாஜிரமுஸ்குமார

ஹவியஜஸுகிணா தெநாஸள வயவதாரம்||

வனவசும வலிஷெந ப துமவா வ விநீதவதர்

வயநம் வயநஜா ஸா ஸு ஹவிறுரிஷதவஹி||

ந வயம் கூத்தியஸுரமுஷு ஹிணா வயவதாரம்

ஸு ஹ நஹவயம் *ஷிஷு க்ஷுதாது வயவதாரதி||

கெவெசெபவயம் துமும் ந தயா வயவதாரம்

விஸாரிதெ ரிஹாவியடுஷெஜிஸவ ஷுமாராஸதி||

நியு ஹ ராம் கெவாவா! தத ஹவயஸும்து தாதி

தஸு ஷபுஷயம் யதநாஸபாரி ஷுமாராதம்||

ஹ துமஸு தயா ராதி! வலிஷம் ஸுமிஹாயஸாம்

ஸுஜிஸெதி ததெவாவா வயம் வரவயாராஜதி||

தஸு ததவயம் ஸுமதா ஸுமலிம் ஸாஸுஜிதர் ததார

அந்தச் சபளையானது அழுதுகொண்டும் கூக்குரலிட்டுக்கொண்டும் (சென்
ற) வலிவீட்டருக்கு எதிரில் நின்றனுகொண்டு, மேகதந்துபிவாத்யங்களை நி
ர்த்தஅழகைக்குரலுடன், “ஸ்வாமீ! ப்ராஹ்மபுத்தரே(வலிவீட்டரே)! என்
காரணத்தால் உம்மால் நான் கைவிடப்பட்டேன்? என்னகாரணத்தா
ல் என்னை உம்மிடத்தினின்று ராஜபடர்கள் கொண்டுபோகிறார்கள்” (எ
ன்ற) இம்மொழியைச் சொல்லிற்று. எ

ப்ராஹ்மர்வதியானவலிவீட்டர் இவ்வாறு (காமதேதுவினால்) சொல்லப்பட்
டவராகி, சோகத்தால்மனங்குலைந்துநிற்கும்அந்தக்காமதேதுவுக்கு, துக்கித்து
க்கொண்டிருக்கும் (தம்)தங்கைக்கு (பதிலுரைப்பது)போல் இம் மொழி
யை யுரைத்தார்:— அ

“சபளே! உன்னை (நான்)கைவிடவில்லை; உன்னாலும் எனக்கு ஓரபகாரமு
ஞ்செய்யப்படவில்லை; இவ்விச்வாமித்தர ராஜா (தமக்கு)மிருந்தவலுவிரு
க்கிறதாகவெண்ணி பலாத்காரமாக உன்னை என்னிடத்தினின்று கொண்
டுபோகிறார். க

(அவருக்கு)ஸமாநமான (தேஹ)வலுவு எனக்குக் கிடையாது; மேலும், ரா
ஜாவாயும் இன்றைத்தினம் வீசேஷராயும் (அதாவது நம்மிடம் அதிதிபூ
ஜைபெற்றவராயும் இருக்கிறார்; ஆதலால் சபிக்கலாகாது); மேலும், (ஸே
நா)பலம்பொருந்தியவரும், கூத்ரியகுலத்திற்பிறந்த ராஜாவும், பூமிக்கு(எ
ல்லாம்) அதிகாரியுமாயிருக்கிறார். க௦

இதோ குதிரைகளும்தேர்களும்யானைகளும்கொடிமரங்களும்கூடிய அ
க்ஷௌஹிணீ என்கிறஸைந்யமும் (அவருக்கு)பூர்ணமாயிருக்கிறது; ஆதலா
ல், இவ்விச்வாமித்தரர் அதிகபலமுடையவர்.” க௧

பேசவல்லதாகிய அந்தச்சபளையானது இவ்வாறு வலிவீட்டரால் சொ
ல்லப்பட்டு, மஹாப்ரபாவமுடைய ப்ராஹ்மர்வதியானஅவ்வலிவீட்டரானோக்
கி உணங்கி, (மேல்வரும்)சொல்லை பதில்சொல்லிற்று. க௨

“ப்ராஹ்மணரே(வலிவீட்டரே)! கூத்ரியருக்கு (அதிக)பலமில்லைஎன்று
ம், ப்ராஹ்மணரே அதிகபலமுள்ளவரென்றும் (பெரியோர்கள்)சொல்லுகிறா
ர்கள்; ஆதலால் கூத்ரியபலத்தைவிட ப்ராஹ்மணபலம் திவ்யமாகையால் மே
லானது. க௩

உம்முடைய பலம் அளவிடமுடியாது; விச்வாமித்தரர் மஹாவீர்யமுடை
யவராயிருந்தாலும் உம்மைவிட அதிகபலமுடையவரல்லர்; உமது தேஜ
ஸ் அடக்கமுடியாதது. க௪

மஹாப்ரபாவமுடையவரே! உமதுமந்தரபலத்தால்மிகவும்வளர்ந்தப்ராபா
வமுள்ள எனக்குக் கட்டளையிடும்; கொடியவெண்ணங்கொண்ட அவ்விச்
வாமித்தரருடைய செருக்கும்படையும் எது (உண்டோ) அதை முற்றும் நாச
ஞ்செய்துவிடுகிறேன்.” க௫

ராம! நல்லபெரும்புகழ்பெற்ற வலிவீட்டர் இவ்வாறு அந்தக்காமதேது
வினால் சொல்லப்பட்டு உடனே “(காமதேதுவே!) சத்ருபலத்தைஅழிக்கும்ப
டியான ஸைந்யத்தை ஸ்ருஷ்டி” என்றுரைத்தார். க௬

அவ்வலிவீட்டருடைய அம் மொழியைக் கேட்டு அந்தக் காமதேதுவு
ம் அப்படியே ஸ்ருஷ்டித்தது. க௭

அரசே(ராம)! *பப்லவர்கள் அநேககணக்காய் அந்தந்காமதேநுவினுடைய முக்கலிட்டசப்தத்தினின்றுண்டாய், பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலே அவ்விச்வாமித்தரருடைய ஸையத்தை முற்றும் நாசஞ்செய்துவிட்டார்கள்.

பிறகு, அவ் விச்வாமித்தர வேந்தர் (தமது)ஸையம் நாசமாய்விட்டதைக் கண்டு பரமகோபம்கொண்டு (அந்தக்)கோபத்தால்கண்கள்விழித்து, ரதத்தின்மீதேறிச் சென்று நாநாவித ஆயுதங்களால் பப்லவர்களை நாசஞ்செய்தார்.

பப்லவர்கள் பெரும்பாலும் விச்வாமித்தரரால்வதஞ்செய்யப்பட்டதை (காமதேநு) கண்டப்போது பின்னும் கோபத்தால் *யவநர்களோடுகூடிய *சகர்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தது.

சம்பகத்தாதுக்கொப்பான மிகுந்தகாந்தியுடையவர்களாகி, பொன்மயமான ஆடைகளேஉடுத்தி, மஹாவீர்யம்பொருந்தி, நீண்டவாள்களையும், கத்திகளையும் தரித்தவர்களாகிஉதித்த யவநர்களோடுகூடிய அந்தச் சகர்களால் ப்லமி நிறைந்துவிட்டது; ஜ்வலிக்கும் அக்ரிகளால் (தஹிக்கப்படுவது)போல் அவ்விச்வாமித்தரரது ஸையம் முற்றும் (அவர்களால்) தஹிக்கப்பட்டது.

பிறகு, விச்வாமித்தரர் (தமது)மஹாபராக்ரமத்தைவெளியிட்டு அஸ்த்ரங்களைப் ப்ரயோகித்தார்; அவ்வவைகளால் யவநர்களும்*காம்போஜர்களும் பப்லவர்களும் (எல்லோரும்) வ்யாகுலமாகச்செய்யப்பட்டார்கள்.

ஐம்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

பிறகு, அந்தயவநர்கள்முதலியவர்கள் விச்வாமித்தரஅஸ்த்ரத்தால்மயங்கி வ்யாகுலப்பட்டதை வலிஷ்ட்டர் கண்டு, “காமதேநு! (மறுபடியும்) யேகமஹிமையினால் (படைகளை) ஸ்ருஷ்டி” (என்று) கட்டளையிட்டார்.

பிறகு அக்காமதேநுவின் முக்கலிட்டசப்தத்தினின்று, ஸூர்யனைநிகர்த்து கையுங்கத்தியுமாய் காம்போஜர்கள் உண்டானார்கள்; பின்னே (அதன்) படியிலிருந்து பப்லவர்களும், யோநிஸ்த்தாநத்திலிருந்து யவநர்களும், மலவத்தாநத்திலிருந்து சகர்களும், மயிர்க்கால்களிலிருந்து ம்லேச்சர்களும், கிராதர்களுடன்கூடிய ஹாரீதர்களும் உண்டானார்கள்.

ரகுநந்தந! அவ்வவர்களால் விச்வாமித்தரருடைய (ஸையம்)முற்றும் காலங்களோடும் யானைகளோடும் குதிரைகளோடும் தேர்களோடும்கூட தத்தகணத்திலே கொல்லப்பட்டது.

மஹாத்மாவான வலிஷ்ட்டரால் (காமதேநுவினால் விச்வாமித்தர)ஸையம் கொல்லப்பட்டதை விச்வாமித்தரர்பிள்ளைகள் நூறுபேரும் கண்டு மிக்ககொண்டிருக்கொண்டு நாநாவிதஆயுதங்களைஎடுத்துக்கொண்டு வலிஷ்ட்ட மஹர்வயை நோக்கி (போர்புரிய)எதிர்த்தோடினார்கள்.

மந்த்ரமறிந்த (வலிஷ்ட்ட)பகவானும் (தமது)‘ஹும்’என்றசப்தத்தாலேயே அவர்க ளெல்லோரையும் தஹித்துவிட்டார்.

*பப்லவர்கள், யவநர்கள், சகர்கள், காம்போஜர்கள் என்பவர்கள் ம்லேச்சஜதிபேதத்தினர்.

தஸ்யா ஹம்ஜா ரவொதுஷாஃ பவ்வாஃ ஸதஸொ நயுவ!!
நாஸயநி வௌம் ஸவஃ விஸாதி. தஸ்ய பஸ்யத்|| க௭௨
வௌம் ஹம் ததெதா டுஷா ரயெநாகுஜே களஸிகம்||
ஸ ராஜா பரதிகு டெஷா ரொஷவிஷாஸிதெக்ஷணம்||
பவ்வாநாஸயாஜாஸ ஸநெஸுரமூவாவெவரவி|| க௭௩
விஸாதிதாதி. தாநுஷா பவ்வாத் தஸஸுஷா||
ஹ்ரிய வனவாஸ்யஜெதாவாஹகாநயுவநதிஸி. தாந்|| ௨௦
தெதராவீ தவ்யதா ஹ்ரிதிஃ ஸநெஸுபுவநதிஸி தெத்||
பவ்வாஜிஷுஷாவீயெடுஷெடுகிஜுஸநிநெஹம்||
ஜீவ்யாவலிபட்டஸயரெஷெடுவணடா ஜீராவ்யதெத்||
நிஷுமம் ததௌம் ஸவஃ ப்ரீநெஷுரிவ பாவகெம்|| ௨௨
ததெதாஜஸாணி ஜீஷாதெஜா விஸாதிதெதா ஜீநெஜாவ ஹ்||
தெதநெஸுபுவநகாஜாஜாஃ பவ்வாஸாகுமீக்யதாஃ|| ௨௩
உதம்வஜாஸம் ஸமூஃ ஸஜாவம்.

வஜுவஜாஸம் ஸமூஃ.

ததஸாநாகுமூநுஷா விஸாதிதாஸநெஜாஹி தாந்||
வலிஷெஸாடியாஜாஸ காஜெயுகுஜெ யொமதம்|| க
தஸ்யா ஹம்ஜா ரவாஜா தாஃ காஜெஜா ரவிஸநிவாஃ||
ஹ்யஸஸ்ய ஸம்ஜா தாஃ பவ்வாஃ ஸஸவாணயம்||
யொநிஷெஸாஹ் யவநாஃ ஸக்யுஷெஸாஹ் காலுயா||
ரொதிகுடுவெஷம் உ ரெஷா ஹாந் தாஃ ஸகிராதகாஃ|| ௩
தெதநெஸுநிஷெடுஷிதம் வவஃ விஸாதிதஸ்ய ததணாத்||
ஸவடா திமஜெ ஸாஸம் ஸரயம் ரவம் நநந்|| ௪
டுஷா நிஷெடுஷிதம் நெஸந்யம் வலிஷெந ஜீஷாதநா||
விஸாதிதஸு. தாநாம் தம் ஸதம் நாநாவியாயுயஜீ||
சுஹ்யாவதஸுஸக்யம் வலிஷா ஜீவதாஃவரஜீ|| ௫௨
ஹ்ஜாரெநெவ தாநவடாநடாஹ் ஹவாநுஷிதிஃ|| ௬

†“ரவா ஜாதாஃ.”

மஹாத்மாவான வலிவீரன், அவ் விச்வாமித்தரபுத்தரர்கள் குதிரைகளோடும் தேர்களோடும் போர்வீரர்களோடும் கூட ஒருமுறுத்தலாலத்திற்குள் நீராகச் செய்யப்பட்டார்கள். எ

பெரும்புகழ்பெற்ற விச்வாமித்தர், (தமது) எல்லாப்பிள்ளைகளும் படைகளும் மாண்டுவிட்டதைக் கண்டு உடனே வெட்கத்துடன்கூடி சிந்தாக்ரந்தராய்விட்டார். அ

அலைநின்ற கடல் போலும், பல்லுப்பிடிங்கிய பாம்பு போலும், ராஜாவினால்க்ரஹிக்கப்பட்ட ஸூர்யன் போலும் உடனே ஒளிகுன்றினவராய்விட்டார். கூ

பிள்ளைகளும்படைகளும்மாண்டுவிட்டவே, நொந்து இறகொடிந்த பக்ஷி போல் செருக்கும் உத்ஸாஹமும் குலைந்து மிக்கதுக்க மடைந்தார். ௧௦

(எல்லாம்மாண்டு கடைசியாய்நின்ற தமது) புத்தர் ரொருவரை (அழைத்து), “(அப்ப! நீ) கூத்திரியதர்மப்படி பூமியைப் பாதுகாத்துவா” என்று(சொல்லி) அரசபுரிய நியமித்துவிட்டு வந்ததிற்கே போய்விட்டார். ௧௧

பெருந்தவமுள்ள அவ்விச்வாமித்தர், கிந்நர்களாலும்உரக்களாலும்அடையப்பட்டதாயுள்ள ஹிமவத்பர்வதத்தின்தாழ்வரையை யடைந்து, சிவபிரானது அதுக்ரஹம்பெறுதற்காகத் தவம் புரிந்தார். ௧௨

பிறகு சில நாட்கழிந்தபின்பு, சிவபெருமான் வரம்கொடுப்பதற்காய் வருஷபவாஹநாருடராய்(வந்து), மஹாபலமுடைய விச்வாமித்தரருக்குத் தர்சனங்கொடுத்தார். ௧௩

“மன்னவ(விச்வாமித்தர்)! எதற்காகத் தவஞ்செய்கிறாய்? நீ சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லு; வரம்கொடுக்கிறேன்; உனக்கு எந்த வரம் வேண்டுமோ அதைச் சொல்லு” (என்றார்). ௧௪

பெருந்தவம்புரிந்த விச்வாமித்தர், இவ்வாறு சிவபெருமானால் சொல்லப்பட்டு, (அந்த)மஹாதேவரைத் தெண்டனிட்டு இம் மொழியைக் கூறினார்:— ௧௫

“பாபமற்றவரே! மஹாதேவா! என்மீது (நீர்) ப்ரீதராயிருக்கும் பக்ஷத்திலு, அங்கங்களோடும்உபாங்கங்களோடு உபநிஷத்துக்களோடும் ரஹஸ்யங்களோடும் கூடிய ததூர்வேதம் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டும். ௧௬

பாபமற்றவனே! தேவர்களிடத்திலும், தாநவர்களிடத்திலும், மஹர்ஷிகளிடத்திலும், கந்தர்வ-யக்ஷ-ராக்ஷஸர்களிடத்திலும், எந்த அஸ்த்ரங்கள் (உண்டோ அவைகளெல்லாம்) எனக்குத் தெரியவேண்டும். ௧௭

தேவதேவா! உமது அதுக்ரஹத்தால் என் மனோரதம் நிறைவேறவேண்டும்.” ௧௮

தேவேசரானசிவபெருமானும், “அப்படியே ஆகட்டும்” என்ற சொல்லு (விச்வாமித்தரருக்குச்) சொல்லிவிட்டு அப்போதே போய்விட்டார். ௧௯

மிகுந்த செருக்குடன் கூடியிருந்த ராஜர்ஷியாகிய விச்வாமித்தர், அஸ்த்ரங்களை (எல்லாம்) பெற்று உடனே மஹாபலமுடையராகி, மிகுந்தசெருக்குடையவராக ஆய்விட்டார். ௨௦

பர்வகாலத்துக் கடல் போல் (இவ்விச்வாமித்தரர்) வீர்யம் பெருகி, அப்போது வலிவீட்ட மஹர்ஷியை நாசஞ்செய்துவிட்டதாகவே எண்ணிவிட்டார்.

உ௦

பிறகு, (விச்வாமித்தர்)வேந்தர், அவ்வலிவீட்டரது ஆச்ரமஸ்த்தாநத்திற்குப் போய் அஸ்த்ரங்களைப் ப்ரயோகித்தார்; அந்த அஸ்த்ரங்களால் தம்தேஜஸினால் அவ்வலிவீட்டரது தபோவநம் முற்றும் தறிக்கப்பட்டது. உக

பேரிவுபெற்ற விச்வாமித்தர் அந்த அஸ்த்ரங்களைப் ப்ரயோகிப்பதை எல்லா முரிவர்களும் கண்டு, கூட்டங்கூட்டமாய் திக்குகளுக்கு ஓடிவிட்டார்கள்.

உஉ

வலிவீட்டரது சிஷ்யர்களும், ம்ருகங்களும்பக்ஷிகளும், பயங்கரமான அந்தஅஸ்த்ரத்தினிடத்தில் பயந்து ஆயிரக்கணக்காய் நாநாதிக்குகளிலும் ஓடிவிட்டார்கள்.

உ௩

மஹாத்மாவாகிய வலிவீட்டருடைய ஆச்ரமநிருக்கிற இடம் ஒருமுஹூர்த்தகாலத்திற்குள், சூர்யமாக(மரம்முதலியவைகளொன்றுமில்லாததாக) ஆய்விட்டது; நிச்சப்தமாகவும் உழைமண்பூமிக்குஸமாநமாகவும் ஆய்விட்டது. உச

“பனியை ஸூர்யன் (நாசஞ்செய்வது)போல் விச்வாமித்தரனை இப்பொழுதே நாசஞ்செய்துவிடுகிறேன்; (ஒருவரும்)பயப்படவேண்டாம்” என்று அடிக்கடி வலிவீட்டர் சொல்லிக்கொண்டிருந்தும் (எல்லோரும் ஓடிவிட்டார்கள்).

உ௪

மஹாப்ரபாவமுடைய வலிவீட்ட மஹர்ஷி இவ்வாறு சொல்லி அப்போது விச்வாமித்தரைப்பார்த்து, “மூட! (நான்)வேருகாலமாய் அழகாய்வளர்த்து வைத்திருந்த ஆச்ரமத்தைப் பாழ்பண்ணினாயாகையால் துர்நடவடிக்கையுடைய னாகிராய்; ஆதலால் (கேசுமமாக) இருக்கமாட்டாய்” (என்ற) இம் மொழியைக் கோபத்துடன் கூறினார்.

உ௫

இவ்வாறு கூறி மிக்கசினந்தவராய், புகையில்லாதிருக்கிற (ப்ரளய)காலத்து அக்ரிபோலவும் இரண்டாவது யமதண்டம்போலவும் விளங்கும் (தமது ப்ரஹ்ம)தண்டத்தை வேகமாகவே எடுத்துக்கொண்டு (நின்றார்)

உ௬

ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தாறாவது ஸர்க்கம்.

மிக்கவலியாகிய விச்வாமித்தர், இவ்வாறு வலிவீட்டரால் சொல்லப்பட்டு, தமது ஆக்ரேயாஸ்த்ரத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, “(வலிவீட்ட!) இருஇரு (உன்னை விடுகிறதில்லை)” என்று சொன்னார்.

க

வலிவீட்ட பகவானும் சினங்கொண்டு, இரண்டாவது யமதண்டம்போன்ற (தமது)ப்ரஹ்மதண்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு (விச்வாமித்தரைநோக்கி) இம் மொழியைப் புகன்றார்:—

உ

“அதமக்ஷத்ரியா! விச்வாமித்தரா! இதோ நிற்கிறேன்; உனக்குண்டான பலத்தைக் காட்டு (பார்க்கலாம்); நீ சஸ்த்ரம்ஸம்பாதித்துவந்த கர்வத்தை இப்பொழுதே நாசஞ்செய்துவிடுகிறேன்.

ந.

க்ஷத்ரியகுலத்துப்பெருமையைக்கெடுக்கின்றவனே! உன்னுடைய க்ஷத்ரியபலம் எங்கே! என்னுடைய மஹத்தான ப்ரஹ்மண்பலம் எங்கே! திவ்யமாயுள்ள எனது ப்ரஹ்ம(தண்டத்தின்)பலத்தைப் பாரு.”

ச

- வகுபோனொ வ்யெபுண ஸமேஜ ஹ வவபுணி।
மதமெவ ததா மெநெ வவரிஷ்யேவதிஸததீதீ॥ ௨௦
- தெதா மதாஸு பவதா மெநொவாஸாணி வாயிபுவம்।
மெயம் ததவொவநம் ஸவபு நிகபுதா வாவுதெஜஸா॥ ௨௧
- தீயபுபோணஸிஸம் ததிராதிதஸு யீதீதம்।
புஷா விபுதா தாம் ஸவெபு மெநபம் மதமெநா திஸம்॥ ௨௨
- வரிஷ்யஸு உ பெ மரிஷ்யாவுமெயவ மெவகூதிணம்।
மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௨௩
- வரிஷ்யஸும பவதா மெநொவாஸாணி வாயிபுவம்।
மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௨௪
- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௨௫
- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௨௬
- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௨௭
- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௨௮
- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௨௯
- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௩௦

வஜ்வஜாஸம் ஸம-ம் ஸம-ம்.

ஷட்வஜாஸம் ஸம-ம்.

- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௩௧
- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௩௨
- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௩௩
- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௩௪
- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௩௫
- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௩௬
- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௩௭
- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௩௮
- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௩௯
- மெவதி மயாஜீதா நாமாதிமம் ஸஹஸு மம்॥ ௪௦

அவ் விச்வாமித்தரருடைய ஆக்ரேயா ஸ்த்ரமானது பயங்கரமாய் (வலிவீழ்
ட்டர்)மேல்வந்துவிழத்தொடங்கிற்று; நீரினால் அக்நிவேகம் (அடங்குவ
து)போல் அந்தஅஸ்த்ரம் ப்ரஹ்மதண்ட(பல)த்தால் அடங்கிவிட்டது. ௩
வாருணம், ரௌத்ரம், கீந்த்ரம், பாசுபதம், கீஷிகம் என்ற அஸ்த்ரங்களை
க் கோபத்துடன் விச்வாமித்தர், (வலிவீழ்ட்டர்மீது) ப்ரயோகித்தார்;௬.
மாநவம், மோஹநம், காந்தர்வம், ஸ்வாபநம், ஜ்ஞம்பணம், மாதநம், ஸந்தாபந
ம், விலாபநம், ஏ. சோஷணம், தாரணம், வெல்லமுடியாத வஜ்ரா ஸ்த்ரம்,
ப்ரஹ்மபாசம், காலபாசம், வருண பாசம், அ. இஷ்டமான பைநாகா ஸ்த்ர
ம், சுஷ்காசநி, ஆர்த்ராசநி, தண்டாஸ்த்ரம், பைசாசாஸ்த்ரம், க்ரௌஞ்
சா ஸ்த்ரம், ௭ தர்மசக்ரம், காலசக்ரம், விஷ்ணுசக்ரம், வாயவ்யம், மதந
ம் ஹயசிரஸ் என்கிற அஸ்த்ரங்கள், ௧௦ இரண்டிசக்திகள், கங்காலம், முஸலம்,
மஹத்தான வித்யாதர அஸ்த்ரம், பயங்கரமான காலாஸ்த்ரம், ௧௧. த்ரிசூல
ம், கோரமான காபாலம், கங்கணம் என்கிற அஸ்த்ரங்களையும் (வலிவீழ்ட்ட
ர்மீது) ப்ரயோகித்தார்; ௧௧. ரகுநந்தந! இந்த அஸ்த்ரங்க ளெல்லாவற்றை
யும் ப்ரயோகித்தார்.

௧௨

அப்படிப்ரயோகித்தது வலிவீழ்ட்டமஹர்ஷியினிடத்தில் ஆச்சர்யகரமாய் (அ
தாவதுசிறி தும்பயன்படாமல்) போய்விட்டது; ௧௨. ப்ரஹ்ம புத்த்ரரானவ
லிவீழ்ட்டர் அந்த(விச்வாமித்தர்) அஸ்த்ரங்களை யெல்லாம் (தமது)ப்ரஹ்மத
ண்டத்தால் தடுத்துவிட்டார்.

௧௩

அந்தஅஸ்த்ரங்கள் விழுந்துவிடவே விச்வாமித்தர் (தமது)ப்ரஹ்மாஸ்த்ர
த்தைப் ப்ரயோகித்தார்.

௧௩.௨

அவ்வாறு (ப்ரஹ்ம)அஸ்த்ரத்தை (விச்வாமித்தர்)ப்ரயோகிப்பதை, மு
ன்செல்லும் அக்நியுடன்கூடிய தேவ-ருஷிகளும், பெரியஉரக்கருடன்கூடி
ய கந்தர்வர்களும் கண்டு பெரியகுழப்பமடைந்தனர்; ௧௪. (விச்வாமித்த்ரா
ல்) ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ப்ரயோகிக்கப்படவே முவ்வுலகமும் கிகிகிட்டுந்நடுங்
கி விட்டது.

௧௪

ராகவ! மிக்கபயங்கரமான அந்தப் ப்ரஹ்மா ஸ்த்ரத்தையும் வலிவீழ்ட்டர் (த
ம்)ப்ரஹ்ம தேஜஸால் (ஸம்பாதித்த) ப்ரஹ்மதண்டத்தைக்கொண்டு தடுத்துவி
ட்டார்.

௧௫

(அவ்வாறு விச்வாமித்த்ரது)ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைத் தடுக்கும் மஹாத்மாவா
ன வலிவீழ்ட்டருடைய ரூபமானது, முவ்வுலகங்கட்கும்மூர்ச்சையைவிளைப்ப
தும், (ஸ்மரிப்பதற்கும்) பயங்கரமும், (பார்ப்பதற்கே) மிகவும் பயங்கரமுமாக ஆ
ய்விட்டது.

௧௬

மஹாத்மாவான வலிவீழ்ட்டருடைய மயிர்க்கால்க ளெல்லாவற்றினின்று
ம், புகையுடன்கூடிய ஜ்வாலைகளுற்ற அக்நியினின்று (வெளியாவது)போ
ல் (நெருப்புப்)பொறிகள் வெளியாயின.

௧௭

வலிவீழ்ட்டர் கையில்பிடித்த ப்ரஹ்மதண்டமும் புகையில்லாமல்விளங்கு
ம் (ப்ரளய)காலத்து அக்நி போலும் இரண்டாவது யமதண்டம் போலும் ஜ்
வலித்தது.

௧௮

பிறகு, முநிகணங்களெல்லோரும் வலிவீட்ட மஹர்வதியை, “அந்தணரே (வலிவீட்டரே)! உம்முடைய பலம் வீண்போகாதது; அந்தணரே! பெருந்தவம்புரிந்த விச்வாமித்தாரும் உம்மால் ஜயிக்கப்பட்டார்; உமது (ப்ராஹ்மதண்டத்தின்) தேஜஸை உமது ப்ரபாவத்தாலேயே அடங்கச்செய்யும்; மஹர்வதி (இனியாவது) உலகங்கள் மனக்கவலைதீர்ந்து (ஸுகமாக) இருக்கவேண்டும் (நீர்) மனங்கசியவேண்டும்” என்று புகழ்ந்தார்கள்.

பெருந்தவம்புரிந்தவரும், மஹாப்ரபாவமுடையவருமான வலிவீட்டர், இவ்வாறு (யாவராலும்) சொல்லப்படவே பொறுத்துக்கொண்டார் (கோபத்தை அடக்கினார்).

விச்வாமித்தாரும் தோல்வியடைந்து பெருமூச்சுவிட்டு, (தாமே) இதைச் சொல்லிக்கொண்டார்:—

“ஐ! கூதிரியபலமும் ஒருபலமா! ப்ராஹ்மணதேஜவீன்பலமே பலம்; எனது எல்லா அஸ்த்ரங்களும் ஒரு ப்ராஹ்மதண்டத்தினால் நாசஞ்செய்யப்பட்டனவே! உட. ஆதலால், இதை நான் நன்றாய் ஆராய்ந்து இந்திரியமநசுக்கின்றதெளிந்து (அதாவது கூதிரிய அஹங்காரத்தை ஒழித்து விட்டு), ப்ராஹ்மணருவதற்குக்காரணமான மஹத்தான தவத்தைச் செய்யவேண்டும்.”

ஐம்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

ராஜவ! பிறகு, அவ் விச்வாமித்தார், மஹாத்மாவானவலிவீட்டரோடு தவேஷம்வைத்து, தமக்குநேர்ந்த (வீணை) பரிபவத்தை நினைத்து, மனதில் பரிதபித்து பெருமூச்செறிந்து, பத்ரியோடு கூட தென் திசைக்குப் போய், பயங்கரமான பெரும் தவத்தை மிகவும் செய்தார்.

[பழத்தையும் வேரையும் உண்டு, அடக்கமுற்று பெருப்பெருத்த தவத்தைச் செய்தார்.]

பிறகு விச்வாமித்தாருக்கு, ஸத்யதர்மங்களில் பற்றுள்ள ஹவிஷ்யந்தர், மதுஷ்யந்தர், த்ருடநேத்ரர், மஹாரதர் என்ற பெயருடைய பிள்ளைகள் உண்டானார்கள்.

(அவ்வாறு தவஞ்செய்யத்தொடங்கி) ஆயிரவர்ஷம் பூர்ணமான பிறகு, உலகங்களுக்குப் பாட்டனான ப்ராஹ்மா விச்வாமித்தர் முநிவரைநோக்கி, “குசிககுலத்துப்பிள்ளாய்! இந்த (நீசெய்த) தவத்தால் (இனி) எல்லா ராஜர்வதிகளும் உன்னால் ஜயிக்கப்படுவார்கள்; இத் தவத்தால் உன்னை ‘ராஜர்வதி’ என்று நினைக்கிறோம்; (அதாவது ராஜர்வதி என்கிறபட்டம் கொடுக்கிறோம்)” (என்ற) இன் மொழியைக் கூறினார்.

மஹாப்ரபாவம்பெற்று உலகங்களுக்குப் பெரிய அதிகாரியாகிய ப்ராஹ்மா, (விச்வாமித்தாருக்கு) இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, தேவர்களோடு கூட தேவலோகத்திற்குப் போனார்; (அங்கிருந்து) ப்ராஹ்மலோகத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்து விட்டார்.

ததொழுவதுநுநிமணா வவிலும் ஜவதாங்கரஃ

கடுரோயம் தெ வயம் ஸ்ர ஹ்னெஜொ யாரய தெஜலா||

நிமகுஹீதஸ்யா ஸ்ர ஹ்நிஸாரிதொ ஃஹாதவா||

புலீத ஜவதாங்கரஃ! யொகாஃ ஸநு மதவ்யா||

உக

வனவம்கொ ஃஹாதெஜாஃ ஸரி மகெசு ஃஹாதவா||

உக௨

விஸாரிதொவ்வி நிகுதொ *விநிஸெஸ்யதிரெவீதஃ||

உஉ

யிமயம் க்ஷத்ரியவயம் ஸ்ர ஹ்நெஜாவயம் வயதஃ

வனகெந ஸ்ர ஹ்நெஜா ஸவடாஸாணி ஹதாநி ரெ||உ௩.

ததெதததெவெக்ஷாஹம் ப்ர ஸநெநிபரோநஸ||

தவொ ஃஹதரோஸாஸெ யநெ ஸ்ர ஹ்நகாரணஃ||

உ௪

ஷடஞாஸம் ஸமடும் ஸரிவத்.

ஸபவஞாஸம் ஸமடும்.

ததம் ஸந்தவஹ்யதயம் ஸாநிமஹாதநம்

விநிஸெஸ்ய விநிஸெஸ்ய க்ஷதெவெரொ ஃஹாதநா||

ஸ தக்ஷிணாம் திஸம் மதா ஃஹிஷ்யா ஸஹ ராவவ||

ததாவ வரம் வொரம் விஸாரிதொ ஃஹாதவா||

உ

[வயதெ-வொஸநொ தாநஸகார ஸஃஹதவம்]

கயாஸ்ய ஜஜ்ரெ வுதாஃ ஸத்யயதெவராயணா||

ஹவிஷ்யநொ த்யாஷ்யநொ த்யாஷ்யநெதொ ஃஹாநயம்||

௩

வ-வெனெட வஷடஸஹஸெ து ஸ்ர ஹ்நொ யொகவிதாஃஹம்

கவ் வீநயாரம் வாக்யம் விஸாரிதம் தவொயநஃ||

ஜிதா ராவதிடெகாஸெ தவஸா கஸிகாதஜ||

கநெந தவஸா தாம் து ராஜவிடரிதி விஜெஹ||

௫

வனவம்கொ ஃஹாதெஜா ஜமாஃ ஸஹ நெஷ்வநெத்

தி விஷ்வம் ஸ்ர ஹ்நொகம் யொகாநாம் வரஜெஸா||

௬

*“விநிஸெஸ்யவ.”

五五五

ஸ்ரீநாராயண வாகாண ௩௭-ஸம்-௧.

வினா 10. தா.வி. த.உ.தா. ஹியா கி.சி.வா.ஹ.பெ.
வ. ச. ம. வ. ப. உ. ப.

உம்வெந ஸுதாவிஷம் ஸுநிராசிஷு வீதம் ॥

தவஸஸுமேஹதவம் ராஜஷிபுரிதி லாம் விஷுமே

ஜெஃவாஃ ஸவதி-முணாஃ ஸவெ-நாவூரி சிவெ-தவஃமௌசி॥

ஐதி நிரித) சேநஸா ஹ-டுய வனவ சேஹா.தபாஃ

[கொடியெந ஶஹதாவிஷ்ணுவொகூ_ட வ_{சு}ய்யநிவ_ந]

தபஸ்கார காக்குத்! வரஃ வரஃ தவாந் ||

வனதலிபெநவகாடுதம் வதுவாழீ ஜிதெநிபெ

திருமொழி விவராத ஐக்காக ரகசியபடிநம்॥

தஸு) ஸுஹிஃ ஸஹுதமா யஜெயதி திராவஸு!

மதெய்யம் ஸஹஸ்ரெண ஷெகாநாம் வரஹாம் மதிஷீ ||

ஸ கவசிஷம் ஸஜாஹ்ருய க்ருபாஜாஸ விநிதஜே

சுபகிருதி வாஸுகொ வஸ்ஸெந ஶீஹா தநா॥

புதுவாரதொவ்விஷைநலையள ஐக்கிணர் ஐயுழை

ததஸுதகிஷிஜயம் வுதாஸஸு மதொநுவுஃ॥

வாஸ்திஷா தீவ-குதவஸஸஸிவா யது ஹி தெவிஸு।

(தி) ஸஹ-ம் ஸ சிவோக்தஜாம் ஸத்ம் ப்ராஜீனாஸுரஜே ||

வவ்விஷவம் தாநடிஸெ தவ்யோநாநயஸவ்விநம்!

[illegible]

சுவிவாஜ்) ராநுவ-டுவெ-டுண ஹியா கிஷிதவாஜுவைஃ.

சுவ வீ துமீஹாலாநாந் *ஸவபாநெவ சுதாநகரிஃ॥

ஸ்ரீராமன் உம் பூபுஷ்பத்திரன் உம் ஸ்ரீராமன் ஸ்ரீராமன் மகதம்!

புத்ராவுதொஃஸி ஹுஃ வொ வஸிஹுஃந ஶஹா தநா॥

யஷுசாகாரோ ஶீமாயஜி $\circ$ தஜநுஜா துஜிஹயா

தாராபுத்ரா நகரம் ஸவூர் நகரத்துப் ப்ரஸாதிபெ||

*“ஸவ-காஸாநி.”
த ஹ

அந்தப்பரஹ்மசொன்னதை விச்வாமித்தாரும் கேட்டு வெட்கத்தால் கொஞ்சம்தலைகுனிந்து, பெரும் துக்கத்தால் பிடுங்குண்டு கோபத்துடன் கூடினவராகி “என்னால் நல்லபெரும் தவம் செய்யப்பட்டது; ருஷிகணங்களுடன்கூடிய தேவர்கள் யாவரும் ராஜர்ஷி என்று சொல்லுகிறார்கள்! (ப்ரஹ்மர்ஷியென்று சொல்லவில்லை! இப்போது நான்செய்த) தவத்திற்குப்பயன் இல்லை (என்று) நினைக்கிறேன் (ஆதலால் மறுபடியும் தவஞ்செய்யவேண்டும்)” (என்கிற) இந்தச்சொல்லை (தாமே) சொல்லிக்கொண்டார். அ

காகுதஸ்த்த! பெருந்தவம்புரிந்தவிச்வாமித்தார இவ்வாறு மனதில் நிச்சயித்து மிக்கமுயற்சிகொண்டு, மறுபடியும் பெரும் தவம் புரிந்தார். [மூவுலகத்தையும் நாசம்செய்பவர்போல் மஹா கோபத்துடன் கூடி (தவம்செய்தார்).]

இவர்இவ்வண்ணந்தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், இக்ஷ்வாகுக்குலத்திலுதித்த ‘த்ரிசங்கு’ என்றமன்னவரொருவர், கிம்பொறிகளையும்வென்று ஸத்யத்தையேபேசி ப்ரவித்திபெற்றவராகி இருந்தார். க௦

ராகவ! அவருக்கு, “(மதுஷ்ய)சரீரத்தோடுகூடியே (ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குப்போய்) தேவர்களின் மேலான கதியை அடையவேண்டும்; (அதற்காக) ஒருயாகம்செய்யவேண்டும்” என்கிற புத்தி உண்டாயிற்று. கக

அந்தத்த்ரிசங்கு, வலிஷ்ட்டரை அழைத்து (தமது)அபிப்ராயத்தைத் தெரிவித்தார்; மஹாத்மாவான வலிஷ்ட்டரால், ‘(அந்தஸங்கதி) முடியாது’ என்றும் (பதில்)சொல்லப்பட்டார். கஉ

(முடியாதென்று) வலிஷ்ட்டரால் நிரவிக்கப்பட்டு உடனே அந்தத்த்ரிசங்கு மன்னர் அந்தக்கார்யம்நிறைவேற்றக்கருதி தென் திக்கைநோக்கிச் சென்றார்; (அங்கு) வலிஷ்ட்டருடைய புத்தர்களிடம் போய்ச்சேர்ந்தார். கங

மஹாபராக்ரமமுடைய அந்தத் த்ரிசங்கு, வெகுநாலந்தவஞ்செய்து பெரும்புகழ்பெற்றுவிளங்கிய வலிஷ்ட்டபுத்தர்கள் எங்கு தவம் செய்துகொண்டிருந்தார்களோ (அங்கு சென்று) தவம்செய்துகொண்டு மிகவும்ஜ்வலிக்கும் வலிஷ்ட்டபுத்தர்களான நூறுபேரையும் பார்த்தார். கசௌ

அந்தத்த்ரிசங்கு, மஹாத்மாக்களான (தம்)குரு(வலிஷ்ட்ட)புத்தர்கள் ளெல்லோரையும் அடைந்து க்ராமமாய்த் தெண்டனிட்டு, வெட்கத்தால் கொஞ்சம்தலைவணங்கி, அஞ்ஜலிஹஸ்தராகி, (அந்த)மஹாத்மாக்க ளெல்லோரையும்நோக்கிச் சொன்னார்:— கக

“காப்பாற்றவல்லவர்களாயுள்ள உங்களை நான் சரண மடைகிறேன்; சரணமடைந்த நான் மஹாத்மாவான (உங்கள் தந்தையான)வலிஷ்ட்டரால் (‘நீ சொல்லுகிறகார்யம் முடியாது’ என்று) நிரவிக்கப்பட்டேன்; உங்களுக்கு மங்களம் (ரக்ஷித்தார்களென்கிறகீர்த்தியுண்டாகுக). கள

நான் ஒருபெரியயாகம் செய்யநினைத்திருக்கிறேன்; அவ்வாறுநான்செய்வதை (நீங்கள்)ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்; குருபுத்தர்களாயுள்ள உங்களெல்லோரையும் நான் வணங்கிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கஅ

தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்களாயிருக்கிற(படியால்)உங்களைத் தலை வணங்கிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்; (எனதுகோரிக்கை) நிறைவேறுதற்காக அந்த நீங்கள் எல்லோருமொன்றுகூடி, தயையசெய்துயாகத்தைநடத்துவிக்கவேண்டும்; அவ்வண்ணம்செய்விக்கும்படித்தில் நான் (இந்தமதுஷ்ய)சரீரத்துடனே தேவலோகத்தை அடைவேன். கக?

ருவிகளே! (குருவாகிய)வலிஷ்ட்டரால் திரஸ்கரிக்கப்பட்டநான் குருபுத்தரர்களான உங்களெல்லோரையும்விட்டு வே ரொரு கதியைக் காண்கிறிலேன். ௨௦௨

இக்ஷவாகுசுவத்திலுதித்தஅரசர்க ளெல்லோர்க்கும் குருதாம் ரக்ஷகர்; வித்வான்களாயுள்ள குருக்கள், எப்பொழுதும் அரசர்களைக் கடைத்தேற்றுவாக்கிறார்கள்; அந்தக்குருவாகியவலிஷ்ட்டருக்குப் பிறகு நீங்க ளெல்லோரும் எனக்குத் தைவம் (ஆதலால் நான்சரீரத்துடன்ஸ்வர்கம்போகும்படி நீங்கள்செய்யவேண்டும்). ௨௨

ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

ராம! பிறகு (வலிஷ்ட்ட)ருவியினுடையநூறுபுத்தரர்களும் தரிசங்குவினது மொழி கேட்டுக் கோபத்தோடுகூடி (தரிசங்கு)மன்னவருக்கு இம் மொழியை யுரைத்தனர்:— க

“அறிவுகெட்டதரிசங்குவே! ஸத்யத்தையேகூறுகின்ற குருவினால்(வலிஷ்ட்டரால்) கைவிடப்பட்டாயன்றோ? அந்தக்குருவை விட்டு எவ்வாறு வேரொருவரை யடுக்கின்றாய்? ௨

இக்ஷவாகுவம்சத்திற்பிறந்தவ ரெல்லோர்க்கும் புரோஹிதரேயன்றோ சிறந்த குரு; உண்மையையுரைக்கும்அந்தக்குருவின் சொல் தள்ளத் தகாது. ௩

வலிஷ்ட்ட மஹர்ஷியே முடியாதென்று சொல்லிவிட்டார்; அந்த யாகத்தை யாங்கள் எவ்வாறு உனக்குச் செய்துவைக்க முடியும்? ௪

நரோத்தம! நீ முரடன் (ஆனதால் இவ்வாறு சொல்லுகிறாய்; வந்தபடி உன்பட்டணம் போய்ச்சேர்; வேந்தே! (வலிஷ்ட்ட)பகவான், மூவுலகங்கட்கும் யாகஞ்செய்துவைக்க வல்லவர். ௫

அவருக்குண்டாகும் அவ் வவமாந்தை (நாங்கள்) எவ்வாறு பொறுப்போம்!” ௬

மிக்கசினங்கொண்டிரைத்த அவ்வலிஷ்ட்டபுத்தர்களின் அந்தச்சொல்லைக் கேட்டு அந்தத்தரிசங்கு மன்னவர் மீளவும் இவ்வலிஷ்ட்டபுத்தர்களைநோக்கி, “(குருபுத்தர்களே!) குருவினாலும் குருபுத்தர்களினாலும் திரஸ்கரிக்கப்பட்டேன்; (ஆதலால்) வேரொருவரை யாகஞ்செய்துவிக்கும்குருவாகத் தேடிக்கொள்ளுகிறேன்; தவத்தையேபொருளாகவைத்துக்கொண்டு நீங்கள் ஸுகமாக வாழுங்கள்” (என்ற) இந்தச் சொல்லைச் சொன்னார் ௭

ரிபலா ப்ருணதொ யாமெ ஸ்ராமணாஸ்பலிவிதாந் ||
 தரிம் ஹதம் ஸித்தியும் யாஜிபதம் ஸரிஹிதாம் ||
 ஸஸ்ரீரம் *பயாஹம் ஹி ஷெவகொகிவாபுயாந் || கச்சு
 ப்ருதாபுராதொ வலிஷெந மதிந்யாம் தவொயநாம் ||
 மாரும்புதாநுதெ ஸவடாநாஹம் பஸ்யாதி ஃகாஜநா || ௨௦௨
 உக்ஷாகுணாம் ஹி ஸவெபுஷாம் பஸ்ரொயாம் பரரி மதிம் ||
 பஸ்ரொயஸஸு விஹம்ஸஸாரயநி ஸஷா ந்யுபாந் ||
 தஸாடிநநாம் ஸவெபு ஹதொ ஷெவதம் தி || ௨௨
 ஸவதவனாஸம் ஸந்தம் ஸரிவத்

சுவதவனாஸம் ஸந்தம்.

ததஸிஸஜெவபுதநம் ஸ்ராமதா கெயாபஸிநிதரீ ||
 ஷெவிபுதஸதம் ராஜி! ராஜிநரிஜிஷ்வீத || க
 ப்ருதாபுராதொ ஹி ஷெபுஷெ! மாரும்ணா ஸத்யவாநிநா ||
 தம் கயம் ஸித்திக்ரீ ஸாவாநுரிஷெயிவாந் || ௨
 உக்ஷாகுணாம் ஹி ஸவெபுஷாம் பஸ்ரொயாம் பரரி மாரும் ||
 நயாதிக்கிரிதம் ஸக்யம் வயநம் ஸத்யவாநிநம் || ௩
 கஸக்யிரிதி யொவாவ வலிஷெ ஹவாந்யுஷி ||
 தம் வயம் வெ ஸரிஹதம் க்ருதம் ஸக்யம் கயம் தவ || ச
 வாலிஸஸம் நரஸெஷ! மரீதாம் ஸபாரம் பநம் ||
 யாஜிநெ ஹவாஜகஸெஷெஷாவி வாயிபுவ || ௩
 கவரிநம் வ தததம் தஸ்ய ஸக்யாரிஷெ கயரீ || ௩௨
 தெஷாம் தவயநம் ஸ்ராமதா கெயாபபடாகுமக்யாரீ ||
 ஸ ராஜி பஸ்ரெஷெதாநிதம் வயநிஷ்வீத ||
 ப்ருதாபுராதொஷி மாரும்ணா மாரும்புதெஷெயெவய ||
 கந்யாம் மதிம் மரிஷ்யாதி ஸஸி வொஷு தவொயநாம் || ௪௨

கச்சு ஸ்ரீ ராஜாயனெ ஷாயகாணெ ௫௮-வகுத்.

ஃஷிபு^{சு}தா^{சு}வ^{சு} த^{சு}வ^{சு}தா^{சு} வா^{சு}க்ய^{சு}ம்^{சு} வொ^{சு}ரா^{சு}லி^{சு}ஸ^{சு}ஹி^{சு}த^{சு}ரீ^{சு}॥

ஸெ^{சு}வ^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ர^{சு}ஜி^{சு}ஸ^{சு}க்^{சு}ர^{சு}ய^{சு}ஸ^{சு}ண^{சு}ந^{சு}ய^{சு}த்^{சு} ம^{சு}ஜி^{சு}ஷ^{சு}ய^{சு}லி^{சு}॥

வ^{சு}ன^{சு}வ^{சு}ரீ^{சு}க்^{சு}ர^{சு} ஜி^{சு}ஹ^{சு}த^{சு}ந^{சு}ர^{சு} வி^{சு}லி^{சு}ஸ^{சு}ஸ^{சு} வ^{சு}ரீ^{சு}ஸ^{சு}ர^{சு} ஜி^{சு}ரீ^{சு}॥

சு^{சு}ய^{சு} ர^{சு}ா^{சு}த^{சு}ர^{சு}ய^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}தீ^{சு}த^{சு}ய^{சு}ம்^{சு} ர^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு} வ^{சு}ண^{சு}ந^{சு}ய^{சு}த்^{சு} ம^{சு}த^{சு}ம்^{சு}॥

நீ^{சு}ய^{சு}வ^{சு}ஸ^{சு}ப^{சு}ர^{சு}ொ^{சு} நீ^{சு}ய^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ர^{சு}ு^{சு}ஷ^{சு}ொ^{சு} ய^{சு}ஸ^{சு}ஜி^{சு}ய^{சு}த்^{சு}ஜி^{சு}॥

வி^{சு}த^{சு}ரீ^{சு}ய^{சு}ர^{சு}ா^{சு}ந^{சு}ய^{சு}ெ^{சு}வ^{சு}ஸ^{சு} சு^{சு}ய^{சு}ஸ^{சு}ா^{சு}ஹ^{சு}ர^{சு}ெ^{சு}ந^{சு}ா^{சு}வ^{சு}த^{சு}॥

த^{சு}ம்^{சு} டி^{சு}ஷ^{சு}ொ^{சு} ஜி^{சு}நி^{சு}ண^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ெ^{சு}வ^{சு}த்^{சு} த^{சு}ரீ^{சு}க்^{சு}ர^{சு} வ^{சு}ண^{சு}ந^{சு}ய^{சு}ர^{சு}ய^{சு}ெ^{சு}வி^{சு}ண^{சு}ஜி^{சு}॥

ப^{சு}ர^{சு}ா^{சு}டி^{சு}வ^{சு}ந^{சு}ஹி^{சு}த^{சு}ா^{சு} ர^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு}! வ^{சு}ள^{சு}ர^{சு}ா^{சு} ய^{சு}ெ^{சு}வ^{சு}ஸ^{சு}ர^{சு}ா^{சு}ந^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு}ந^{சு}ம்^{சு}॥

†வ^{சு}ன^{சு}கொ^{சு} ஹி^{சு} ர^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு} க^{சு}ாக^{சு}ு^{சு}த^{சு}! ஜி^{சு}மா^{சு}ஜி^{சு} வ^{சு}ர^{சு}ஜி^{சு}த^{சு}வ^{சு}ா^{சு}ந^{சு}॥

டி^{சு}ஹ^{சு}ஜி^{சு}த^{சு}ெ^{சு}ந^{சு}ா^{சு} டி^{சு}வ^{சு}ர^{சு}ா^{சு}த^{சு}ம்^{சு} வி^{சு}ஸ^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு}த்^{சு} த^{சு}ெ^{சு}வ^{சு}ா^{சு}ய^{சு}ந^{சு}ஜி^{சு}॥

வி^{சு}ஸ^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு}த^{சு}ஸ^{சு}ு^{சு} த^{சு}ம்^{சு} டி^{சு}ஷ^{சு}ொ^{சு} ர^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு}ந^{சு}ம்^{சு} வி^{சு}வ^{சு}க்^{சு}த^{சு}ரீ^{சு}॥

வ^{சு}ண^{சு}ந^{சு}ய^{சு}ர^{சு}ய^{சு}ெ^{சு}வி^{சு}ண^{சு}ம்^{சு} ர^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு}! ஜி^{சு}நி^{சு}ம்^{சு} க^{சு}ா^{சு}ர^{சு}ு^{சு}ண^{சு}ஜி^{சு}ம^{சு}த^{சு}ம்^{சு}॥

க^{சு}ா^{சு}ர^{சு}ு^{சு}ண^{சு}ஜி^{சு}த^{சு} ஜி^{சு}ஹ^{சு}த^{சு}ெ^{சு}ஜி^{சு} வ^{சு}ாக^{சு}்ய^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ர^{சு}ஜி^{சு}ய^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு}ட^{சு}க^{சு}ம்^{சு}॥

ஐ^{சு}டி^{சு}ம்^{சு} ஜி^{சு}மா^{சு}டி^{சு} ஹ^{சு}டி^{சு}ம்^{சு} த^{சு}ெ^{சு} ர^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு}ந^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ொ^{சு}ர^{சு}ர^{சு}ய^{சு}ெ^{சு}வி^{சு}ண^{சு}ஜி^{சு}॥

கி^{சு}ரீ^{சு}மா^{சு}ஜி^{சு}ந^{சு}க^{சு}ா^{சு}ய^{சு}டி^{சு}ம்^{சு} த^{சு}ெ^{சு} ர^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு}வ^{சு}ு^{சு}த^{சு}! ஜி^{சு}ஹ^{சு}ா^{சு}வ^{சு}ய^{சு}॥

சு^{சு}ய^{சு}ொ^{சு}டி^{சு}ய^{சு}ி^{சு}வ^{சு}த^{சு}ெ^{சு}! வீ^{சு}ர^{சு}! ஸ^{சு}ா^{சு}வ^{சு}ா^{சு}வ^{சு}ண^{சு}ந^{சு}ய^{சு}த்^{சு} ம^{சு}த^{சு}ம்^{சு}॥

சு^{சு}ய^{சு} த^{சு}டி^{சு}ாக^{சு}்ய^{சு}ரீ^{சு}ந^{சு}ா^{சு}ய^{சு} ர^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு} வ^{சு}ண^{சு}ந^{சு}ய^{சு}த்^{சு} ம^{சு}த^{சு}ம்^{சு}॥

சு^{சு}வ^{சு} வீ^{சு}த^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு}வி^{சு}டி^{சு}ாக^{சு}்ய^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ாக^{சு}்ய^{சு}ெ^{சு}ஜி^{சு} வ^{சு}ாக^{சு}்ய^{சு}கொ^{சு}வி^{சு}டி^{சு}ரீ^{சு}॥

வ^{சு}ு^{சு}த^{சு}ர^{சு}ா^{சு}வ^{சு}ு^{சு}தொ^{சு}வ^{சு}லி^{சு} ம^{சு}ு^{சு}ர^{சு}ு^{சு}ண^{சு}ா^{சு} ம^{சு}ு^{சு}ர^{சு}ு^{சு}வ^{சு}ு^{சு}தெ^{சு}ஸ^{சு}ு^{சு}யெ^{சு}வ^{சு}ய^{சு}॥

சு^{சு}ந^{சு}வ^{சு}ா^{சு}ெ^{சு}வ^{சு}ு^{சு}வ^{சு} த^{சு}ம்^{சு} க^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு}ம்^{சு} ஜி^{சு}ய^{சு}ா^{சு}வ^{சு}ு^{சு}ா^{சு} வி^{சு}வ^{சு}ய^{சு}டி^{சு}ய^{சு}ம்^{சு}॥

ஸ^{சு}ஸ^{சு}ரீ^{சு}ர^{சு}ொ^{சு} டி^{சு}வ^{சு}ம்^{சு} ய^{சு}ா^{சு}ய^{சு}ா^{சு}ஜி^{சு}தி^{சு} ரீ^{சு}ெ^{சு} ஸ^{சு}ள^{சு}ஜி^{சு}! டி^{சு}ஸ^{சு}டி^{சு}ந^{சு}ஜி^{சு}॥

ஜி^{சு}ய^{சு}ா^{சு} வ^{சு}ெ^{சு}ஹ^{சு}ம்^{சு} சு^{சு}ு^{சு}த^{சு}ு^{சு}ஸ^{சு}த்^{சு}ம்^{சு} த^{சு}வ^{சு} ந^{சு}ா^{சு}வ^{சு}ா^{சு}வ^{சு}ு^{சு}த^{சு}ெ^{சு} ம^{சு}ய^{சு}ஜி^{சு}॥

சு^{சு}ந^{சு}டி^{சு}த்^{சு}ம்^{சு} ந^{சு}ொ^{சு}க^{சு}ு^{சு}வ^{சு}ு^{சு}வ^{சு}டி^{சு}ம்^{சு} ரீ^{சு}ெ^{சு} ந^{சு}வ^{சு} வ^{சு}ெ^{சு}க்^{சு}டி^{சு} சு^{சு}டி^{சு}அ^{சு}ய^{சு}ந^{சு}॥

சு^{சு}டி^{சு}வ^{சு}ெ^{சு}ஹ^{சு}வி^{சு} ம^{சு}த^{சு}ம்^{சு} ஸ^{சு}ள^{சு}ஜி^{சு}! சு^{சு}ு^{சு}த^{சு}ு^{சு}ய^{சு}ெ^{சு}டி^{சு}ண^{சு} த^{சு}ெ^{சு} ஸ^{சு}ெ^{சு}வ^{சு}॥

ய^{சு}ெ^{சு}ஜி^{சு}வ^{சு}டி^{சு}ஹ^{சு}ு^{சு}வி^{சு}யெ^{சு}ரி^{சு}ஹ^{சு}ம்^{சு} வ^{சு}ு^{சு}ஜி^{சு} ய^{சு}ெ^{சு}டி^{சு}ண^{சு} வ^{சு}ா^{சு}வி^{சு}த^{சு}ா^{சு}ம்^{சு}॥

ம^{சு}ு^{சு}ர^{சு}வ^{சு}ஸ^{சு} ஜி^{சு}ஹ^{சு}ு^{சு}த^{சு}ா^{சு}ந^{சு}ம்^{சு} ஸீ^{சு}ய^{சு}வ^{சு}ு^{சு}தெ^{சு}ந^{சு} தொ^{சு}வி^{சு}த^{சு}ா^{சு}ம்^{சு}॥

†“வனசுஸு ராஜா.”

*ஆபத்காலத்திலும்கூட பொய்சொல்வது மஹான்கருடைய நிகரஹத்திற்கும், யஜ்ஞாதிசுப்பலியாமற்போய்விடுவதற்கும் காரணமென்பது ச்ருதியினாலும், இந்தச்லோகத்தினாலும், இதன்வயாக்க்யாநங்களான கோவிந்தரஜீயமஹேச்வரதீர்த்தியங்களாலும் எற்படுகிறது.

(வேறுகுருவை ஆச்ரயித்தாலாகிற) கொடிய வெண்ணத்துடன் கூடிய அத்தரிசங்குவினது சொல்லை (வலிவீட்ட) ருஷியின் புத்தர்கள் கேட்டு மிகச் சினந்தவர்களாய், “(நீ) சண்டாளத்தன்மையை அடைவாய்” (என்று) சபித்துவிட்டார்கள். ௮௮

மஹாத்மாக்களான அவ்வலிவீட்டபுத்தர்கள் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டித்தம் ஆச்ரமம் சென்றார்கள். ௯

பிறகு ஓரிரவு சென்றவுடனே (தரிசங்கு) மன்னவர், சண்டாளத்தன்மையை யடைந்து கறுத்துக் கடிவருவமுடையதாகித் தலைமயிர்குறைந்து கறுத்தவஸ்தரம் மயானத்து (எலும்பு) மலை (சாம்பல்) பூச்சு இரும்புநகை என்னுமிவைகளைத் தரித்தவராக ஆய்விட்டார். ௧௦௮

ராம! சண்டாளருபியாய்நிற்கும் அந்தத்தரிசங்குவை அவரது மந்திரிகள், பட்டணத்திலுள்ளோர், தொடர்ந்து செல்வோர் ஆகிய எல்லோரும் கண்டுகைவிட்டுக் குழுமி யோடிவிட்டார்கள். ௧௧௮

காகுத்ஸ்த்த! (அந்தத்தரிசங்கு) வேந்தர் (அந்தத்துக்கத்தால்) பகலுமிரவும் தவிக்கப்பெற்றும் மிக்கதைர்யங்கொண்டு ஒருவராகவே விச்வாமித்தரமுநிவரிடம் போய்ச்சேர்ந்தார். ௧௨௮

ராம! நினைத்தகார்யங்கைகூடாததுமன்றி சண்டாளருபமும் பெற்ற அந்தத்தரிசங்கு மன்னவரை விச்வாமித்தர முநிவர் கண்டு கருணை கொண்டார்.

மிக்கவலியராய் மிக்கதர்மிவீட்டராயுள்ள அவ்விச்வாமித்தரர் மனமிரங்கி, கோரருபமுடைய (தரிசங்கு) மன்னவரைநோக்கி, “ராஜகுமார! மஹாபலமுடையவ (தரிசங்கு)! அயோத்த்யாநகரத்தரசு! வீர! பயப்படவேண்டாம்; நீர் (இங்கு) வந்தகார்யம் யாது? யாதுகாரணத்தால் சாபம்பெற்றுச் சண்டாளத்தன்மையை யடைந்தீர்?” (என்கிற) இம் மொழியைச் சொற்றார். ௧௩௮

பிறகு, சண்டாளருப மடைந்த (அந்தத்தரிசங்கு) ராஜர் பேசுவதிற்சமத்தராதலால், அவ்விச்வாமித்தர் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டு அஞ்ஜலிஹஸ்தராகி, பேசுவதிற்சமத்தராகிய அவ்விச்வாமித்தரைப்பார்த்து (இவ்வாக்யத்தைச் சொன்னார்:— ௧௪௮

“(ஸ்வாமி! எனது) குருவினாலும் குருபுத்தர்களாலும் நான்கேரரிய கோரிக்கையைப் பெறாமலே திராஸ்கரிக்கப்பட்டவ னானேன்; (மேலும் அதற்கு) விபரீதமானபலனும் என்னால் அடையப்பட்டது. ௧௫௮

ஸ்வாமி! சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கம் போகவேண்டுமென்று எனக்கு எண்ணம் (உண்டாயிருக்கிறது); என்னாலும் அநேகயாகங்கள் செய்யப்பட்டன; அந்தப் பலன்மட்டும் அடையப்படவில்லை. ௧௬௮

ஸ்வாமி! எப்படிப்பட்ட ஆபத்தாலத்திலும் என்னால் இதுவரையில் ஒருபொய்யும் சொல்லப்படவில்லை; (இனிமேலும்) ஒருபொழுதும் சொல்லேன்; (எப்படிப்பட்ட) பலஆபத்துக்களை யடைந்தபோதிலுங்கூட (சொல்லேன்); கூத்தரியதர்மம்ஸாக்ஷியாக உம்மிடத்தில் ஆணையிடுகிறேன். *௧௭௮

(என்னால்) அநேகவித யாகங்கள் செய்யப்பட்டன; ஐநங்கள் தர்மமாய்பாதுகாக்கப்பட்டன; மஹாத்மாக்களான குருக்களும் (எனது) நற்குணநற்செய்கைகளால் களிப்பிக்கப்பட்டார்கள். ௧௮௮

(விச்வாமித்தர்)மஹாமுனிவரே! (இவ்வாறு) தர்மத்திலே நிலைநின்றநான் (எனக்கொரு) யாகம் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகையில் (என்னிடத்தில்) குருக்கள் ஸந்தோஷ மடைந்தாரிலர் (அதாவது முடியாதென்றார்கள்). உ௨௧

தைவமே மேன்மைபெற்றது; புருஷனதுமுயற்சி பயனற்றதே; தைவத்தினாலே எல்லாம் (தன்)வசமாக்கப்பட்டிருக்கிறது; (ஆதலால்) தைவமே (எல்லார்க்கும்) மேலான கதி (என்று) எண்ணுகிறேன். உ௨௨

தைவத்தால்முயற்சிசெட்டு மிகவுந்துயரப்பட்டு (உமது)அதுக்ரஹங்கொள்கிறேன் எனக்கு (நீர்) அதுக்ரஹம் செய்ய வேண்டும்; உமக்கு நன்மை. உ௨௩

வேறொருவரை சரண மடையமாட்டேன்; வேறொருவரும் எனக்கு ரக்ஷகராக இல்லை; (எனக்குநேர்ந்திருக்கிறகொடிய) தைவச்செயலை (உமது)அதுக்ரஹமாகிற)புருஷகாரத்தால் நீக்குவிக்க வேண்டும்.” உ௨௪

ஐம்பததெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

ஸாக்ஷாத்சண்டாளரூபமுடையவராகி இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டுநிற்கும் (த்ரிசங்கு)மன்னவரைப்பார்த்து, கருணையினால் விச்வாமித்தர் (ஓர்) இன் மொழியைக் கூறினர்:— க

“இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற்பிறந்தவ! மஹாராஜ! குழந்தாய்! (த்ரிசங்கு!) நல்லது, உம்மை மிக்கதர்மிஷ்ட்டராகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன்; உமக்குச் சரண மாகிறேன்; பயப்படாதேயும். உ

வேந்தே! நற்செய்கையுடையர்களாகி யாகத்திற்குஉதவிசெய்யும் மஹர்ஷிக ளெல்லோரையும் நான் வரவழைக்கிறேன்; அதனால் ஸுகமாக யாகஞ்செய்வீர். உ

குருசாபத்தாற்செய்யப்பட்ட எந்த இந்த(சண்டாள) ரூபம் உமக்கு உண்டாயிற்றோ இந்தரூபத்தோடு கூட சரீரத்தோடுகூடினவராய் (நீர் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குப்) போகலாம். உ

மன்னா! சரணமடைகிறவர்களைக்கைவிடாத என்னை நீர் அடைந்து சரணமாகக்கொண்டதனால் உமக்கு ஸ்வர்க்கம்கைக்குவந்துவிட்டதென்று நான் நினைக்கிறேன். உ

மஹாப்ரபாவமுள்ளவிச்வாமித்தர் இவ்வாறு (த்ரிசங்குவுக்குச்) சொல்லிவிட்டு, மிக்கதர்மிஷ்ட்டர்களாய் விசேஷங்களையறிந்தவர்களுள்சிறந்தவர்களாயுள்ள (தமது)புத்தர்களைஅழைத்து, யாகத்திற்குவேண்டியசர்க்குக்கோயெல்லாஞ்சேர்க்கும்படி கட்டினையிட்டார். உ

சிஷ்யர்க ளெல்லோரையும் அழைத்து, “குழந்தைகளே! (சிஷ்யர்களே!) சிஷ்யர்கள், நண்பர்கள், நுத்விக்குகள், அநேகவிஷயங்களைக்கேட்டுணர்ந்தபெரியோர்கள் என்பவர்களோடுகூட எல்லா ருஷிகணங்களையும் நான்சொன்னேனென்றுசொல்லி அழைத்துவாருங்கள்; அழைத்துவரும்படிநான்குறிப்பிடுகிறவனாயினும் வேறேஎவனாயினும் ஏதேனும் அலக்ஷ்யமாக ஒருசொல் சொன்னால் அவை முற்றும் நடந்தபடியே என்னிடம் (வந்து நீங்கள்) சொல்லவேண்டும்” (என்கிற) இம் மொழியை யுரைத்தார். அ

பெரிபு ப்ரயதஜாமஸ்ய பஜம் வாஹதகூஜிஹதம்||
 பரிதொஷம் ந மஹி மஹாவொகோநிபுஜவ|| ௨௧௨
 செவ்வெவ வரம் செந்நு வளராவும் து நிரயபுகரீ||
 செவ்வெநாக்ரீதெ ஸவடும் செவ்வம் ஹி வரஜா மதி|| ௨௨௨
 தஸ்ய செ வரஜாதபஸ்ய ப்ரஸாஜஜிகாஜதம்||
 கதகூஜிஹபுலி ஹதம் தெ செவ்வொவஹதககீடணம்|| ௨௩௨
 *நாந்யாம் மதி மஜிஷ்யாதி நாந்யம் ஸாரணஜிஹி செ||
 செவ்வம் பாராவகாரண நிவதபுயிதகூஜிஹபுலி|| ௨௪௨

சுஹவஜாஸம் ஸமடும் ஸரீவம்.

வனகொநஷஹிதம் ஸமடும்.

உகவாக்யம் து ராஜாமம் க்ரவயா கம்ஸிகாதஜம்||
 சுப்ரவீநயாம் வாச்யம் ஸாக்ஷாஹ்ணாமரபுவிணரீ|| ௧
 வெண்கூக! ஸாமதம் வத! ஜாநாதி தாம் ஸாயாதிபுகரீ||
 ஸாரணம் தெ ஹிஷ்யாதி ஜாவெஷ்நபுஜவபுஜவ|| ௨
 சுஹரீஜிதயெ ஸவடூநஹஷ்டதூண்ககீடணம்||
 யஜ்ஸாஹ்ஸுராநாஜிஸ்தொ யக்ஷுலி நிவபுதம்|| ௩
 மாரஸாவக்யம் ரபுவம் யஜிதம் துயி வதபுதெ||
 சுநந ஸஹ ரபுவெண ஸஸர்ரொ மஜிஷ்யுலி|| ௪
 ஹஸ்ப்ராஹ்ஜிஹம் செந்நு ஸமடும் தவ நராயிவ||
 யஸா களஸிகராமஜி ஸாரணம் ஸாரணாமதம்|| ௫
 வனவஜுகா ஜிஹாதெஜாம் ப்ரதாநரயாதிபுகாநீ||
 வ்ராஜிஜெஸ ஜிஹாப்ராஜாநஜிஸஹாரகாரணாதீ|| ௬
 ஸவடூஜிஷ்யாநாஹ்ரபுபவாக்யஜெதகூவாஹம்||
 ஸவடூநபுஷிமணாநதா! சுநயபும் ஜோஜயா||
 ஸஸிஷ்யஸஹ்ஜிஜெஸவ ஸஸிஜிம் ஸவஹ்ஸுதாநீ||
 யஜெந்நா வவநம் ப்ரபுநாநாக்யவ்வொஹிதம்||
 ததவபுஜிவெநொதூம் ஜோவெயபிநாஜிதரீ|| ௭

*“நாந்யம்” + “வொவாவெஷம் வவஸ்தம்.”

கசடு ஸ்ரீராமாயண வாகுக்காணெ னுகு ஸமயம்.

தவ்ய தவநம் ஸ்ரீமதா திசொ ஜமஸுதாஜபா||
சுஜமாரய டெசெஷும் ஸவெபுஷொ ஸ்ரீ ஹவாதிநம்|

தெ வ ஸிஷ்யாஃ ஸகாமயே சேநிம் ஜலிததெஜஸரீ||
ஹவாஸ வவநம் ஸவெபு ஸவெபுஷொ ஸ்ரீ ஹவாதிநாரீ|

ஸ்ரீமதா தெ வவநம் ஸவெபு ஸகாமாநி விஜாதயம்||
ஸவபுஷெசெஷொ மாமவநஜயிதா சிஹொடியரீ|

வாலிஷம் தவதம் ஸவபும் க்ரோயவயபூகாஹாக்ஷரரீ||
யதாஹ வவநம் ஸவபும் ஸ்ரீணம் தம் சேநிவஹவ||

க்ஷத்ரி யொ யாஜகொ யஸ்ய உணாவஸ்ய விசெஷதம்||
கயம் ஸதஸி ஹொகாரொ ஹவீஷஸ்ய ஸாரஷபயம்|

ஸ்ரீஹணா வா சிஹொதாநொ ஹகா உணாவஹொஜநரீ||
கயம் ஸவபும் மதிஷ்யதி விஸாதிதெண வாலிதாம்|

ஹதவநதெநஷ்யபுரேநஹம் ஸாரகூஹொவநாம்||
வாலிஷா சேநிஸாஷபுரே! ஸவெபு தெ ஸசெஹொடியாம்|

தெஷாம் தவநம் ஸ்ரீமதா ஸவெபுஷொ சேநிவஹவம்||
க்ரோயஸாரகூநயநம் ஸரொஷதிஷிஸ வீத|

யெ டிஷ்யதநுஷொஷம் சாம் தவ உத்யம் ஸகாலிதரீ||
ஹவீஷபுதா டாராதாநொ ஹவிஷ்யதி ந ஸம்ஸயம்|

சுஷ்ய தெ காவொஸெந நீதா வெவஸ்தக்யரீ||
ஸவஜாதிஸதாநெவ சேதவாம் ஸத்யம் ஸவபுஸம்|

ஸகாம்ஸநிபதாஹாரா சேஷிகாநாச நிவபுணாம்||
விக்யதாஸு விரபுவாஸு ஹொகாநநஹாநிசாரீ|

சிஹொடியஸு டாஸபுஹிஷிபாசெநிஷ்யம் ஹடிஷ்யத||
டிஷிதம் ஸவபுஹொகெஷொ நிஷாஷதம் மதிஷ்யதி|

பிறகு ப்ராஹ்மநிஷ்ட்டர்களான அவ்விச்வாமித்தரசிஷ்யர்கள் அவரது அ வாக்யத்தைக் கேட்டு அவராஜ்ஞைப்படி (எல்லாத்)திக்குகளுக்கும் புறப்ப ட்டிப்போனார்கள்; (எல்லார்க்குஞ்சொல்லிவிட்டு,) எல்லாத் தேசங்களினின் றும் வந்துசேர்ந்துவிட்டார்கள். ௧௨

அந்தச் சிஷ்யர்க ளெல்லோரும் கொழுந்துவிட்டெரியும்அனல்போல்வி ளங்கும் (விச்வாமித்தர)முநிவரிடம் வந்து, எல்லா ருஷிகளும்சொன்ன சொ ல்லை(எல்லாம்) தெரிவித்தார்கள்:— ௧௦௨

“ஸ்வாமி! வலிஷ்ட்டபுத்தர்கள்நூறுபேருடன்கூடிய) மஹோதயர்எ ன்றவர் தவிர (மற்ற)அந்தண ரெல்லோரும் நீர் சொன்னதை (நாங்கள்தெ ரிவிக்கக்) கேட்டு எல்லாத் தேசங்களினின் றும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்; (சிலர்) வந்துசேர்ந்தும்விட்டார்கள். ௧௧

மஹாமுநிவரே! அந்த வலிஷ்ட்டபுத்தர்கள் எல்லோரும் (அதாவது) நூ றுபேரும் கோபத்தால்எழுத்துக்களும்தெரியாதபடி எந்தச் சொல்லைச் சொ ன்னார்களோ (அவை)முற்றும் (சொல்லுகிறோம்) நீர் கேளும: ௧௨

“யாகம்செய்துவைக்கும்அதிகாரம் ப்ராஹ்மணனுக்கே உள்ளதாகையா லும், யாகம்செய்துகொள்ளும்அதிகாரம் சண்டாளனுக்கு இல்லாமையாலு ம்,) எந்தயாகத்திற்கு கூதரியன் செய்துவைக்கிறவனோ, அதிலும் சண்டா ளனுக்கென்று (செய்துவைக்கிறவனோ), அந்தயாகத்தில்கொடுக்கப்படும் ஹ விஸ்ஸை எப்படித் தேவர்களும்ருஷிகளும் ஸபையில் புஜிப்பார்கள்? ௧௩

மஹாத்மாக்களான ப்ராஹ்மணர்கள்தாமாகட்டும், சண்டாளபோஜநத் தைப் புஜித்து, விச்வாமித்தரரால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு, எப்படி ஸ்வர்க்கத்தை ய டைந்துவிடுவார்கள்?” ௧௪

மஹாமுநிவரே! அவ் வலிஷ்ட்டபுத்தர்க ளெல்லோரும் மஹோதயரெ ன்பவரோடுகூடி, கண்கள்சிவக்க இத்தகைய கொடியமொழியைக் கூ றினர்.” ௧௫

(விச்வாமித்தர)மஹாமுநிவர், அவர்க ளெல்லோருடையவும் அம் மொ ழியைக் கேட்டுக் கோபத்தால்கண்கள் மிகவும்சிவந்து ரோஷத்துடன்கூடி இ ம்மொழியைச் சொன்னார்:— ௧௬

“உக்ரமாய்த் தவத்தைச் செய்து தோஷமற்றிருக்கின்ற என்னை எவர்க ள் தூஷிக்கிறார்களோ (அந்தத்) தூராத்மாக்கள்(வலிஷ்ட்டபுத்தர்கள்), சா ம்பலாய்விட வேண்டும்; ஸந்தேஹமில்லை. ௧௭

(என்னைத்தூஷிக்கிற)அவர்க ளெல்லோரும் இப்போதே காலபாசத்தா ற் (கட்டுண்டு) காலன்மனை புகுந்து எழுநூறுஜம்மம் பிணத்தைப்பிடுங்கித்தி ன்றுகொண் டிருக்கவேண்டும். ௧௮

முஷ்டிகாக்களென்கிறஇழிகுலத்தோர்களாகி, கருணையற்று, என்று ம்நாயிறைச்சியுண்டு, விகாரமானபேச்சும்செய்கையும் ரூபமும்வேஷமுமுற் று இவ் வுலகங்களிலெங்கும் திரியவேண்டும். ௧௯

மஹோதயனென்பவன் தூர்ப்புத்திகொண்டு, தூஷிக்கத்தகாத என்னை த் தூஷித்தான்; ஆதலால் (அவன்) எல்லாவுலகங்களிலும் தூஷிக்கப்பட டு வேடத்தன்மையை அடையவேண்டும். ௨௦

எனக்குக் கோபத்தைவிளைத்ததனால் தையயற்றிருக்குந்தன்மையை யு
று எப்போதும்பலாத்காரமாய் (ஐந்துக்களின்)ப்ராணநாசநத்திலேயேவிருப்
ங்கொண்டு வெகுகாலம் நரகத்தில் *விழுந்துகிடக்கவேண்டும்.” உஉ

பெருந்தவம்புரிந்து மஹாப்ரபாவம்பெற்ற விச்வாமித்தர் மஹாமுனிவர்,
விகளின்நடுவில் இவ்வளவுமட்டும் சொல்லி நிறுத்திவிட்டார். உஉ

மீம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபதாவது ஸர்க்கம்.

மஹாப்ரபாவமுடைய விச்வாமித்தர், மஹோதயரென்பவரோடுகூட வவ
வீட்டபுத்தரர்களைத் தபோபலமற்றவர்களாசச் செய்துவிட்டு, ருவிகளின்
டுவில் (இருந்துகொண்டு) நாற்புறத்தும்பார்த்துவிளக்கமாய்ச்சொன்னார்:—

“இக்ஷ்வாகுவம்சத்துதித்துத் தரிசங்குவென்று ப்ரவித்திபெற்ற இம்ம
ன்னவர், மிக்கதர்மிவீட்டரும் தாதாவும் (ஆகியிருப்பதுடன்) அந்த(மு
னேக்ஷத்ரியரூபத்துடனிருந்த) இந்த(இப்போதுசண்டாளரூபத்துடனிருக்
ன்ற) சரீரத்துடனே ஸ்வர்க்கலோகமடையநினைத்து என்னையே சரண
டைந்தவருமாயிருக்கிறார். உ

(ஆதலால்) இவர் எப்படியாவது தமதுசரீரத்துடனே ஸ்வர்க்கலோகம் பே
ய்ச்சேருவரோ அந்தப்படி என்னோடு கூட உங்களால் யாகம் தொடங்கப்பட
ட்டும்.” உ

தர்மங்களையுணர்ந்த மஹர்விகள் யாவருமே அருகில்வந்து விச்வாமித்த
ர்சொல்லைக் கேட்டுக் கூட்டங்கூடி தர்மத்தோடுகூடியிருக்குமாறு (தமக்கு
ள்ஒருவர்க்கொருவர்) பேசிக்கொண்டார்கள்:—

“குசிகவம்சத்திற்பிறந்த இந்த விச்வாமித்தர் முனிவர் மிக்ககோபிவீட்டர்
இவர் எந்தச் சொல்லைச் சொன்னாரோ இது நன்றாய்ச் செய்யத்தகுந்தது
ஸந்தேஹமில்லை. உ

மேன்மைபெற்று அக்நியைநிகர்த்துவிளங்கும்விச்வாமித்தர் சினங்கொ
ண்டாற் சாபம் கொடுத்துவிடுவர்;க. ஆதலால், இக்ஷ்வாகுவம்சத்துப்பி
ளையாகியதரிசங்குவேந்தர் எப்படியாவது விச்வாமித்தரருடைய ப்ரபாவத்தி
னால் சரீரத்துடன்கூடித் தேவலோகம் போய்ச்சேருவரோ அந்தப்படி யா
ம் தொடங்கப்பட்டும்; யாகம் தொடங்கப்பட்டும்; யாவரும் (அவரவர்
ளுக்குரியஸ்தானத்தில்) இருங்கள்.” எ

அப்பொழுது மஹர்விகள் இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு அந்தந்தக் கார்
ங்களைச் செய்யத்தொடங்கினார்கள்; மஹாப்ரபாவமுடைய விச்வாமித்தர்
யாகத்தில் அத்தவரயுவாக இருந்தார். அ

மந்த்ரங்களைநன்றயுணர்ந்த ருத்விக்குகளும் எல்லாக் கார்யங்களையும்
ல்பஸூத்ரம்தவராமலும், சாஸ்த்ரம்தவராமலும், மந்த்ரத்தோடு கூடியிருக்
ம்படி செய்தார்கள். க

பிறகு வெகு காலங்கழித்து, மஹாதவமுள்ள விச்வாமித்தர் அந்தயாகத்
ல் (ஹவிர்பாகத்தைக்கொடுத்தற்காக எல்லாத் தேவர்களையும் ஆவாஹ
ம் செய்தார்; (ஹவிர்பாகத்தைக்கொடுத்தற்காக அழைக்கப்பட்ட எல்ல
த்தேவர்களும் வராமலிருந்துவிட்டார்கள். க

புணாதிவாதநிரதொ நிரநுகுபாஸதாம் மதஃ॥

தீவடிகாரம் 22 க்ருபாஜ்ஞத்தில் வத்யுயிஷிதி

உதடு

வனதாவடிசுர வயநம் விழாதினொ ழஹாதவாஃ||

விருநாதி ஸ்ஹா^கதஜா^வ ஸ்ஹி^{சு}ஸ்யெ^{சு} ஸ்ஹா^{சு}நி^{சு}!

உஉஉ

வனகொநஷ^லவி^லத^லதி^லஃ ஸம^லஃ ஸஜா^லவ^லஃ.

ஷெஷி தலை ஸ்ரீ.

தவொஷயஹ தாநு தா வரலிஷாநஜெஹாடி பாநு

பிஷிபெய், சிவாசெஜா விஸாதிதொழுவாஷத॥

45

சுயரிக்ஷாகுமாரபாடிஸ்வரிகுமாரிதி விஸ்வரூபத்.

யதிபுஷ்ய வஜாநுஸா^வ ஜாம்^{சு} ஜெவஸாணம்^க மகம்

தெநாநெநு ஸரஸ்ரெண டெவவொகஜிநீஷ்டா

२७

ധയാധം ഖഗന്റേണ ഖഗ്നൊകം ഗിഷ്ണി||

தயரா புவத தாம் யஜோ ஹவரிஸ யோ ஸஹ

五二

வினாதி தவம்: ஸுதா ஸவக் வணவ கீஹஷ்டயம்॥

உள யுஃ ஸநித ஸஹிதா யஜே பூஜா யஜேஸ்வரஹிதஜே

50

சுயம் கருவிகளாய்வு செய்து கொள்வதும்

யதாஹ வஹந் ஸஜிமெததாயதும் ந ஸம்ஸயம்!

⑮ 2

சுயிக்ரெ ா ஹி ஸ்ரவாஜாஃம் ஜாஸ்யதி ரொஷி தஃ||க்.

சுவா தவ து தா யஜி ஸ்ரஸ்ரொ யுலா லிவஜி

செய்து

உம வ ஊ வ ச ?

५७

தயா வு த- தா டு ஸெவ ஸையி திஷ தி

வனவரகக் கிஹஷயஸக நஸாஸாஃ கிபா

५०

பாஜகஸ் தீவிரதஜா விஸாதிதொழுவத்கள்।
உ வ கு கூ

ஃதிஜஸாந ஸ்வநிவ்யுண ஃநவந நுகாவிடிஃ॥

கூ ௨

வ உ து ௩௬
அக - ௦: கதே புணி ஸவ புணி பயாகு உர பயாவிய

ததஃ காடுந றேஹ தா விஸாஜிஃ கா றேஹாதபாஃ॥

வகுப்புகள்
வகுப்புகள்

55

ஊகோவிந்தராஜீயம்:—“ஊத்ரியன் தபோபலமுள்ளவனாயிருந்தபோதிலும் சண்டாளனுக்குயாகம்செய்துவைப்பது எல்லாவிதத்தாலும் அந்யாயமாயிருக்க, உண்மையைச்சொன்ன வலிவீட்டபுத்தராதிகள்விஷயத்தில் (விச்வாமித்தரர்)சாபம் எப்படிப் பலித்தது என்னில்—‘விச்வாமித்தரர் வலிவீட்டரிடத்தில்வைத்தபகையைத்தீர்த்துக்கொள்ளுமுத்தேச்யத்தால் கொடுத்தசாபமாகையாலும், தபோபலம் அவ்வளவுப்ரபலமாயிருந்தமையாலும், பலித்தது’ என்பது பதில்.”

கசள ஸ்ரீராமாயணை வாகுக்காணை கூடலுமடும்.

ததம் கெட்டாயவலிவிஷா விஸாஜிதொ ஸ்ரீமாத்நிம்!

ஸ்ரீமாத்நிம் விகெட்டாயவலிஸாஜிதொ ஸ்ரீமாத்நிம் ||

கஉ

வஸு தெ தவலொ லீபடும் ஸாஜிதொ தவஸு நரெஸுரம்!

வஸு தாம் வஸுநீரெண நயாஜி ஸ்ரீமாத்நிம் ஸாஜிதொ ||

ஸ்ரீமாத்நிம் வஸுநீரெண திவம் மஹ நராயிவம் ||

கஙஉ

ஸாஜிதொ கிணிடவஸுவி தியா ஹி தவஸம் மஹீ ||

நாஜிதொ தவஸு வஸுநீரெண திவம் வுஜி ||

கசஉ

உதவாகெடு ம்நள தவஸுநீரெண நரெஸுரம் ||

திவம் ஜிமாஜி காசுத! ம்நீநாம் வஸுதாம் ததாம் ||

கருஉ

தெவலொகமதம் திவா திஸாஜிதொ வாகுஸாஸநம் ||

வஸு வலெவெடும் வஸுநீரெணநிதொ வஸுநீரெண ஸ்ரீமாத்நிம் ||

திஸாஜிதொ! மஹ வஸுதாம் நாவலி ஸ்ரீமாத்நிம் தாமதம் ||

ம்நாஸாஸவலொதொ ம்நிதொ! வத வஸுதிவாஜிதொ ||

கஎஉ

வஸும்கொ ஸ்ரீமாத்நிம் திஸாஜிதொ வஸுநீரெண ஸ்ரீமாத்நிம் ||

விகெட்டாயவலிஸாஜிதொ விஸாஜிதொ தவெயநீரெண ||

கஅஉ

தவஸுதாம் வஸுநீரெண தவஸு கெட்டாயவலிஸாஜிதொ ||

ஸ்ரீமாத்நிம் வஸுநீரெண திவம் திவஸு திவஸு திவஸு ||

ககஉ

திவஸுதொ வஸுநீரெண திவஸு திவஸு திவஸு ||

வஸுநீரெண திவஸு திவஸு திவஸு திவஸு ||

உஉஉ

நகசுத்ரீமாத்நிம் வஸுநீரெண திவஸு திவஸு ||

திவஸுதொ வஸுநீரெண திவஸு திவஸு திவஸு ||

உகஉ

வஸுநீரெண திவஸு திவஸு திவஸு திவஸு ||

திவஸுதொ வஸுநீரெண திவஸு திவஸு திவஸு ||

திவஸுதொ வஸுநீரெண திவஸு திவஸு திவஸு ||

உங

(முன்னமே) கோபங்குடி கொண்டிருந்த விச்வாமித்தர மஹாமுனிவர் அதைக்கண்டதனால் (மிகுந்த கோபத்துடன்கூடி, ஹோமஞ்செய்து அகப்பையை உயரவெடுத்துக்கொண்டு தரிசங்குவைப்பார்த்து இம்மொழியைக் கூறினர்:—

௧௨

• “(தரிசங்கு)மன்னவ! (யாகம் கிடக்கட்டும்;) நான்சேர்த்த எனது தவத்தின் ப்ரபாவத்தைப் பாரு; வேந்தே! இதோநான் எனது ப்ரபாவத்தாலேயே உம்மை உமதுசரீரத்தோடு ஸ்வர்க்க மடைவிக்கின்றேன்; (வேறொருவன்)என்னபாடுபட்டும் அடையமுடியாத ஸ்வர்க்கத்திற்கு உமதுசரீரத்துடனே (நீர்)போய்ச்சேரும்.

௧௩

அரசே! என்னால் நன்றாய்ஸ்பாதிக்கப்பட்ட தவத்தின் பலம் கொஞ்சம் இருக்கிறது; அதன் இயற்கையானப்ரபாவங்கொண்டு நீர் சரீரத்தோடுகூட ஸ்வர்க்கத்தை யடையும்.”

௧௪

காகுத்ஸ்த்த! அவ்விச்வாமித்தர முனிவர் (இவ்விதமான)மொழியைக்கூற, முனிவர்கள்(எல்லோரும்) பார்த்துக்கொண்டிருக்க, அப்பொழுதே (தரிசங்கு)மன்னவர் சரீரத்தோடுகூட ஸ்வர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்தார்.

௧௫

ஸ்வர்க்கலோகம்வரும் தரிசங்குவை எல்லாத் தேவகணங்களோடும் கூட இந்த்ரன் கண்டு, “மூட! தரிசங்கு! நீ குருசாபம்பெற்றுகெட்டுவிட்டாய்; (ஆதலால்) நீ ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குடியிருக்க வொண்ணாது; திரும்பி (உன்னிடத்திற்கே) போய்ச்சேர; தலைகீழாகப் பூமியில் விழு” (என்ற) இம் மொழியைக் கூறினன்.

௧௬

தரிசங்குமன்னவர், பெருமைபெற்றஇந்த்ரனால் இவ்வாறு கூறப்பட்டு, விச்வாமித்தர முனிவரைப்பார்த்து, “(ஸ்வாமீ! என்னைக்) காப்பாற்றவேண்டும்!” என்று கதறிக்கொண்டு (பூமியில்) விழுந்தார்.

௧௭

கதறுகின்ற அந்தத்தரிசங்குவின் அம் மொழியைக் கேட்டு விச்வாமித்தர மிகவும் கோபம் கொண்டார்; “(தரிசங்கு! அவ்விடத்திலேயே) நில்லும! நில்லும்!” என்றும் மொழிந்தார்.

௧௮

மஹாப்ரபாவமுள்ள அவ்விச்வாமித்தரர் ருஷிகளின்நடுவில் (இருந்துகொண்டே) இரண்டாவது ப்ரஹ்மாவென வேறு ஸப்தருஷிகளைத் தென்திக்குற்படைத்துவிட்டார்.

௧௯

பெரும்புகழ்பெற்றவிச்வாமித்தரமுனிவர் மிக்கசினங்கொண்டவராகி, முனிவர்கள்நடுவில் (இருந்துகொண்டே) வேறு நக்சத்ரவரினசையை(அதாவது ௨௭ நக்சத்ரங்களை) தென் நிசையில் ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டார்.

௨௦

மிக்ககோபங்கொண்ட அவ்விச்வாமித்தரர் (மற்றுமுள்ளநக்சத்ர)நக்சத்ரங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டு, “(நான்ஸ்ருஷ்டித்தலோகத்திற்கு,) வேறு இந்த்ரனையாவது ஏற்படுத்திவிடுகிறேன்; (நான்ஸ்ருஷ்டித்தலோகம் இந்த்ரனற்றதாகவாவது(அதாவதுதரிசங்குவையேஇந்த்ரனாகவுடையதாகவாவது) இருக்கட்டும்” (என்று நிச்சயித்து அந்தத்தரிசங்குஸ்வர்க்கத்திற்குவேண்டிய) தேவதைகளையும் கோபத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கத் தொடங்கினார்.

௨௧

பிறகு தேவர்களும் அஸுரர்களும் ருஷிகணங்களோடுகூடி மிகவும்பயந்து, மஹாத்மாவான விச்வாமித்தரரிடம்வந்து வணங்கி, “மஹாபாக்யமுடையவரே! (விச்வாமித்தர்)மஹர்ஷியே! இந்தத்த்ரிசங்கு ராஜர் குருசாபம்பெற்றுக்கெட்டதனால் சரீரத்தோடுகூடி ஸ்வர்க்கத்திற்கு வரத் தகாதே” (என்று) நன்மொழியைக் கூறினர். உரு

விச்வாமித்தர் மஹாமுநிவர் அத்தேவர்களின் அம்மொழியைக் கேட்டு, தேவர்களெல்லாரையும்பார்த்து, மிகவும்சிறந்த ஒருசொல்லைச் சொன்னார்:—

“(தேவர்களே! நீங்கள்சொல்லுவது சரிதான்; சரீரத்தோடுகூட (ஸ்வர்க்கம்)ஏற்றுவிப்பதைப்பற்றி இந்தத் த்ரிசங்கு மன்னவருக்குப் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிக்கொடுத்துவிட்டு, (அதைப்)பொய்யாகச் செய்யப் பொறுக்கமாட்டேன்.உஎ

இந்தத் த்ரிசங்குவுக்கு சரீரத்தோடுகூட சாச்வதமான ஸ்வர்க்கம் உண்டாகவேண்டும்; நான்ஸ்ருஷ்டித்த நஷத்ரங்கள் யாவும் சாச்வதங்களாக (இருக்கவேண்டும்). உஅ

என்னுல்ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட இவை யாவும் உலகங்கள் இருக்குமளவும் (ப்ரஸித்தமாக) இருக்கவேண்டும்; தேவர்களெல்லாரும் அதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.” உக

இவ்வாறு சொல்லப்பட்டு தேவர்கள் யாவரும் (விச்வாமித்தர்)மஹாமுநிவருக்குப் பதில்சொல்லினர்:— உக?

“மஹாமுநிவரே! நல்லது, அப்படியே ஆகட்டும்; நீர்செய்த இச்செய்கைகள் யாவும் நிலைபெற்றிருக்கட்டும்; நீர்ஸ்ருஷ்டித்த அந்த நஷத்ரங்கள் யாவும் ஆகாசத்தில் (இதுவரையிலுள்ள) ஜ்யோதிர்மண்டலத்திற்கு வெளியில் (என்றும்விளங்கட்டும்); அந்த(நீர்ஸ்ருஷ்டித்த) ஜ்யோதிர்மண்டலத்தில் த்ரிசங்குவும் ஜ்வலித்துக்கொண்டு தலைகீழாகவேஇருந்து தேவர்களுக்குஸமாநராகவே இருக்கட்டும். உக?

(ஸ்வர்க்கநஷத்ரங்கள் த்ருவனைத் தொடர்ந்துசெல்வதுபோல்,) இந்த நஷத்ரங்களும் ஸ்வர்க்கலோகத்தையடைந்தவன் போலவே கோரிக்கைநிறைவேறி கீர்த்திபெற்ற (இந்தத்த்ரிசங்கு)மன்னவரைத் தொடர்ந்துபோகட்டும்.” உஉ?

தர்மசிந்தையுடையராகி மஹாப்ரபாவம்பெற்ற விச்வாமித்தாரும் எல்லாத் தேவர்களாலும் ருஷிகளாலும் துதிக்கப்பட்டு, “சரி” என்று தேவதைகளுக்குச் சொல்லிவிட்டார். உஉ?

புருஷோத்தம(ராம)! பிறகு யாகத்தின்முடிவில், தவத்தையேபொருளாகப் பெற்ற மஹாத்மாக்களான எல்லா முநிவர்களும் தேவர்களும் வந்தபடியே திரும்பிப்போய்விட்டார்கள். உச?

அறுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம்.

பிறகு, மிக்கதைர்யம்பெற்று ஆண்சிங்கமெனவிளங்கும் விச்வாமித்தர், வந்ததில்வலிக்கும் அந்த ருஷிக ளெல்லோரும் புறப்படக் கண்டு (இவ்வாறு) சொன்னார்:—

85

விநயாநிதாந்."

சீஹாநிவம் ப்ருவதொத்யம் டிகுதிணாஜோஸிதொ டிஸரீஃ

டிஸரீநோம் ப்ருவதொத்யம் தவ்யாஜெஹ தவஃ॥

பஸுரிபோயாம் விஸாநாயாம் பஸுரெஷம் சீஹாதநஃ॥

ஸுபம் தவஸுரிஷோரீம் பரம் தஜி தவொவநரீஃ॥

வனவஜேகூ சீஹாதெஜாம் பஸுரெஷம் சீஹாஜேநிஃ

தவ உத்யம் டுராயஷம் தெவெ சீஞ்ஞவொஸநஃ॥

வனதவிரெநவகாமெதம் சுயொஜ்யாயிவதிநபுவஃ

சுஜீரீஷ ஐதி ப்ருதொத்யம் பஸுரெஷம் ஸுபவக்யரீஃ॥

தவ்யா வெய யஜிதாநவ்ய பஸுரிநொ ஜஹார ஹ

ப்ருணெஷம் பஸுர விவொ ராஜாநஜிஷீஷீவீதஃ॥

பஸுரஷு ஹுதொ ராஜநணஷஸவ டுநபுயாதஃ

சுரகூதிதாரம் ராஜாநம் வதி டொஷா நரெஸார॥

ப்ருபஸிதம் சீஹெஷுதநாரம் வா பஸுரெஷம் டுஹ

சூநயஸு பஸுரம் ஸீவம் யாவதஜே ப்ருவததெ॥

உவொய்யாபவஃ ஸுதா ஸ ராஜா *பஸுரெஷம் டுஹ॥

சுநியெஷ சீஹாபஸுரீம் பஸுரம் மொலிஸவஸுரம்॥

டெஸாரஜநபொஹாஸாநுராரணி வநாநி ஹ

சுஸுரோணி ஹ பஸுரோநி சாமபுரோணா சீஹீவதிஃ॥

ஸ பஸுதஸஹிதம் தாத! வஹாயம் ரவநநந॥

†ஹுமதமெஷ ஸஹாவீநஜீவீகம் ஸநுஷஸு ஹ॥

தஜுவாவ சீஹாதெஜாம் ப்ருணஜாலிபுஸாஷு ஹ

ப்ருஹஷிம் தவஸா ஜீவம் ராஜஷிபுரஜிதவ ஹ॥

புஷா ஸவபுத்ரு சுஸுஷீவீகம் தஜீஹம் வஹ॥

மவாம் ஸதஸஹிஸுண விசுரீணீஷெ ஸுதம் யஜி॥

வெஸாரயெஷ சீஹாஹம்! சுதக்யதொத்யம் ஹாமபவ॥

தென் திசையில் இருக்கையில் இவ்வாறு (நமதுதவத்திற்குப்) பெரிய இடையூறு உண்டாய்விட்டது; வேறொரு திக்குக்குப் போவோம்; அங்குத் தவம் செய்வோம்.

மிக்கதைர்யமுள்ள ருஷிகளே! விசாலமானவநங்களை யுடைய மேற்குதிக்கில் (இருக்கின்ற) புஷ்கரதீர்த்தத்தின்கரைகளில் ஸுகமாகத் தவம் செய்வோம்; தவஞ்செய்தற்கு அவ் வநம் சிறந்ததன்றோ!”

மஹாப்ரபாவமுள்ள (விச்வாமித்தர்)மஹாமுனிவர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, புஷ்கரதீர்த்தத்தின்கரைகளில் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் புஜித்துக்கொண்டு, ஒருவராலுமிடையூறுசெய்யமுடியாதபடி உக்ரமான தவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தார்.

இதற்குள்ளவே, அயோத்தியாதிபதியாய்க் க்யாதிபெற்றவராயுள்ள அம்பரீஷரென்னும் மன்னவர், யாகஞ்செய்யத் தொடங்கினார்.

அவர் யாகஞ்செய்யும்போது (அந்தயாக)பசுவை இந்தரன் திருடிக்கொண்டுபோய்விட்டான்; (யாக)பசு காணாமற்போய்விடவே புரோஹிதர் (அம்பரீஷ)ராஜாவைப்பார்த்து இம்மொழியை யுரைத்தார்:—

“வேந்தே! உமது அஜாக்ரத்தையினால் (யாக)பசு இப்போது (யாராலோ) அபஹரிக்கப்பட்டது; காணப்படவில்லை; மன்னா! (அந்தப்பசுவைக்)காப்பாற்றாவிடின் அநேகதோஷங்கள் (உண்டாய்) ராஜாவை (தம்மை) கெடுத்துவிடும். ஏ

ஆண்சிங்கமே! யாகம் தொடங்குவதற்குள்ளவே சீக்க்ரமாக (அந்தப்)பசுவைக் கொண்டுவாரும்; அல்லது (அந்தப்பசுவுக்குப்பதிலாக) ஒருமனிதனைக் கொண்டுவாரும்; இதுதான் (அதற்குப்) பெரிய ப்ராயச்சித்தம்.”

புருஷோத்தம! பேரறிவுற்ற அவ்வம்பரீஷ மன்னர், உபாத்த்யாயர்களின் சொற்கேட்டு, (காணாமற்போன) எனதுயாகபசுவொன்றைக் கொடுக்கிறவர்களுக்கு அநேகபசுக்களைக் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு அநேகஆயிரம்பசுக்களைக்கொடுத்து (யாக)பசுவைத் தேடத்தொடங்கினார்.

அப்ப! ரகுநந்த! அவ்வம்பரீஷ ராஜர், நாடுகள், நகரங்கள், காடுகள், புண்யமான (ருஷிகளிருக்கும்) ஆச்ரமங்கள் ஆகியஒவ்வோரிடத்திலும் தேடிக்கொண்டுபோகையில், பிள்ளைகளோடும் பார்வையோடுங்கூடிப் ப்ருகுதுங்கமென்னும்பர்வதத்தில் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் ருசீகரென்பவரைக் கண்டார்.

மஹாதேஜசுள்ள ராஜர்வுதியான அம்பரீஷர் மிக்ககளித்து, தவத்தால் ஜ்வலிக்கும் ப்ரஹ்மர்வுதியாகிய அந்த ருசீகரைத் தெண்டனிட்டுக்ருபைகூர்ச்செய்து கேசுமஸமாசாரம் முற்றும் விசாரித்துவிட்டு அவரைநோக்கி இவ்வாக்யத்தைச் சொன்னார்:—

“மஹாபாக்யமுற்றவரே! ப்ருகுவம்சத்திலுதித்தருசீகமஹர்வுதியே! (காணாமற்போனயாக)பசுவுக்குப்ப்ரதிநிதியாகஉபயோகப்படுத்துவதற்காக (உமது)பிள்ளையை நூருயிரம் பசுக்களோவாங்கிக்கொண்டு (எனக்கு) விக்ரயித்துவிடுவீ ராயின் கோரிக்கைநிறைவேறினவ னாய்விடுவேன்.

(என்னால்) எல்லாத் தேசங்களும் திரிந்துப்பார்க்கப்பட்டன; யாகத்திற் குவேண்டிய பசுவைக் காணவில்லை; (ஆதலால் உமது) இந்தப்பிள்ளைகளில் ஒரு பிள்ளையை எனக்கு விலைக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.” கசு?

ருசீகர் (அம்பரீஷரால்) இவ்வாறு சொல்லப்பட்டு “நாச்சேஷ்ட்ட(அம்பரீஷ)! நீர் எவ்வளவுகொடுத்தாலும் மூத்தபிள்ளையை விற்கவேமாட்டேன்” (என்கிற) சொல்லை வ்யக்த்தமாய்ச்சொல்லிவிட்டார். கசு?

மஹாத்மாக்களான அந்தப்பிள்ளைகளின் தாயாகிய ருசீகரதுபார்வையானவள் ருசீகர் சொன்னதைக் கேட்டு, ஆண்சிங்கமான அம்பரீஷரைப்பார்த்துச் சொன்னதாவது:— கசு?

“அரசே! பூஜ்யமாகிய ப்ருகுவம்சத்துப்பிள்ளை(ருசீகர்), மூத்த பிள்ளையை விற்கமாட்டேனென்று சொல்லிவிட்டார்; எனக்கோ கடைசிபிள்ளையான சுநகனை இஷ்டமானவெனன்று தெரிந்துகொள்ளும்; வேந்தே! ஆதலால் கடைசி பிள்ளையை உமக்குக் கொடுக்கமாட்டேன். கசு

மஹாராஜ! (உலகத்தில்) பெரும்பாலும் தந்தைகளுக்கு மூத்தபிள்ளைகள் இஷ்டமானவர்கள்; தாய்மார்களுக்குக் கடைசிபிள்ளைகள் (இஷ்டமானவர்கள்); ஆதலாற் கடைசிபிள்ளையை (நான்)காப்பாற்றுகிறேன் (விற்கமாட்டேன்).” கசு

ராம! அந்த (ருசீக)முரிவரும் (அம்)முரிவரதுபத்ரியும் (அவ்வாறு) வ்யக்த்தமாய்ச்சொல்லிவிட்டவே, நடுப்பிள்ளையாகிய சுநச்சேபனென்பவன் தானே (அம்பரீஷரிடம்வந்து), “வேந்தே! (எனது) தந்தையோ மூத்தபிள்ளையை விற்கமாட்டேனென்று சொல்லிவிட்டார்; தாயோ கடைசிபிள்ளையை (விற்கமாட்டேனென்று சொல்லிவிட்டான்); நடுப் பிள்ளையாகிய நான் தான் விற்கப்பட்டேனென்று நினைக்கிறேன்; என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோம்” (என்ற) சொல்லைச் சொன்னான். உக

ரகுந்தந! (அம்பரீஷ)வேந்தர், நூருயிரம் பசுக்களைக்கொடுத்து, சுநச்சேபனை (விலைக்கு)வாங்கிக்கொண்டு, பெருமகிழ்ச்சியுடனே புறப்பட்டார். உஉ

மஹாபாபாவம்பெற்று பெரும்புகழுற்ற ராஜர்ஷியாகிய அம்பரீஷரும், சுநச்சேபனை வேகத்துடனே ரதத்தின்மீது ஏற்றிக்கொண்டு விரைவிற்கு சென்றார். உஉ

அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

புருஷோத்தம! ரகுந்தந! மிக்கபுகழ்பெற்ற (அம்பரீஷ)ராஜர் சுநச்சேபனை அழைத்துக்கொண்டு மத்த்யாஹ்நம் புஷ்கரக்ஷேத்ரத்தில் இளைப்பாறத்தங்கினார். க

அவ்வம்பரீஷர் இளைப்பாறிக்கொண்டிருக்கையில், பெரும்புகழ்பெற்ற சுநச்சேபன் புஷ்கரக்ஷேத்ரத்திற்கு வந்து, ருஷிகளோடு கூடத் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் மாமாவான விச்வாமித்தாரை மிகவும்மனோவ்யாகுலத்துடன் பார்த்தான். உ?

ஸவெடு வரிஸுதா ஷேரா யஜீயம் ந ஹை வஸுரீஃ॥

பாதுகஹுவி சிஞ்ஞெந வஸுதகெகரிதொ ரிசி

கசு'உ

ஸவஸுகொ சிஹாதெஜா கீவீகஸுஸு வீஉவம்॥

நாஹம் ஜெஷம் நரஸுஷ! விக்ரீ ணீபாம் கயஜநி

கரு'உ

கீவீகஸு வயம் ஸுதா தெஷாம் ராதா சிஹாதுநாசீஃ॥

உவாய நரஸாடி-சிஞ்ஞெநீஷம் தவஸிநீ!

கசு'உ

கவிக்ரூயம் ஸுதம் ஜெஷம் ஹவாநாஹ ஹமூவம்॥

சிராவி டயிதம் விஜ் கநிஷம் ஸுநகம் நுப!॥

தஸாதநீபஸா வஸுதம் ந ஷாஸு தவ வாயிடுவ!॥

கசு'உ

புராயெண ஹி நரஸுஷ! ஜெஷாம் வித்யஷம் வஸுஷாம்॥

சிராதுணாம் தம் கநீபாம்ஸஸுஸாடி-கெஷ கநீபஸாசீஃ॥

கசு'உ

உகவாகெய சேநள தஸிநுநிவத்யாம் தஸெயவய!

ஸுநஸெவம் ஸுபம் நாசி! டயுரெவ வாகுசெவ வீதஃ॥

விதா ஜெஷசீவிக்ரூயம் சிராதா வாகு கநீபஸாசீஃ॥

விக்ரீதம் டயுரெ சிநெய நாகிநுதம் நபஸ ராசீஃ॥

உசு

மவாம் ஸதஸஹஸெண ஸுநஸெவம் நரெஸுராம்॥

மூஹீதா வரஸீதொ ஜமாசி ரவஸுநநந!॥

உஉ

கசீ ரீஷஸு நாகிஷீடி ரயிராரெவய ஸதராம்॥

ஸுநஸெவம் சிஹாதெஜா ஜமாசோசு சிஹாயஸாம்॥

உஉ

ஸகஷஷிதரீம் ஸமூஹம் ஸிராஷம்.

விஷஷிதரீம் ஸமூஹம்.

ஸுநஸெவம் நரஸுஷ! மூஹீதா தம் சிஹாயஸாம்॥

வஸுராகிஷு நாகி ராகி டயுரெவ ரவஸுநநந!॥

க

தஸு விஸுசிராணஸு ஸுநஸெவா சிஹாயஸாம்॥

வஸுஷாகெஷுதிராமி விஸுராகிதம் டிடிஸடி ஹ॥

தஸுநிஷிதரீம் ஸமூஹம் சிராதாம் வரராதாராம்॥

உஉ

ஸ்ரீநாராயண வாகாண கஉ-ஸம-ஃ.

விவண புவடிநொ தீநவ்வுஷபா உ ஸ்ருநெண உ॥

பெவாதாடுகி றெநராஸம் வாக்கு மெடிசெவாறு மி

ந தெவ்வி ராதா ந விதா ஜாதபா ஷாநவாஃ கூதஃ॥

தூதரெஹுஸி ஜாம் ஸளஜி! யெஜெண ஜெநிபுஹுவ!

தூதா_வ தம் ஹி_வ சி_வ நி_வ ஸ்ர_வ ஹ! ஸ_வ வெ_வ ஷா_வம் தம் ஹி ஹாவநம்॥ ௩

ராஜா உக்யதகாயுஃ ஸ்ரீராம ஸ்ரீவதாயுரவ்யுயஃ

ஸமயொகாசு-வாஸீயா-தவஸவா ஹ-ந-தரீஃ॥
வ ந க கூ 2) த

தம் செ நாயொ ஹ நாயஸு ஹவ ஹவெ ந வெதஸா।

விடுதல வுத் யுத்ரா தஸா துமிஹ ஸுவி கி ஸி ஷாத் ||

தல) தவநம் ஸுதா விஸாதிதொ ஶீஹாதவாஃ

ஸாநயிதா ஸஹஸ்யம் ஸுதாநிதீ-வாஹ ஹ॥

யதென விதரம் வுதாநயநி ஸம்ஹாஸிதம்

வரலாறுகணிதாயுதாய தஸு) காலொயயமோததஃ

சுயம் சேநிஸுதொ ஷாஸொ சேதம் ஸாணஜிஉ தி.

சுலபு ஜீவிதபோதெண விபங்கு ருத வுதகாஃ॥

ஸரெவது ஸங்கு தகழீராணம் ஸரெவது பைபிழீராயணாம்.

வரமஹதா நரோநஸு துவிஜெம் வயத||

நாயகர் வாழ்வு முழு நெய்யென மாட ஐயுறாவினிக் கா ஐயெனத்

தெவ தாஸவி - தாஸ் ஸ்ரீஜி பூர்வி + கருத் வயம்

சிறுநெல்செய்து வறுநாளுக்கு உதவியாகவும், நாளைக்கு வறுதாக்கு

ஸாலிசோநம் நாஸெ, ஹ! ஸலீயுஜிஜிஸெ, நவந்॥

கயிர்தவஸு-தாநிதா தூயஸெநுஸு-தம் விஸொ||

சகாயுதிரிவ வஸுராகிம் ஸரோம்ஸுதிரிவ ஹோஜநெ||

† “ஸுதரீ.”

*கோவிந்தராஜீயம்:—“(தாயார்முதலியயாவரும்) ரக்ஷகர்களாகாமையால் இல்லையென்றே சொல்லவேண்டும் என்று கருத்து.” †இந்தச் சீலோகத்திற்குத் திலகவ்யாக்க்யாநப்படி பொருள்:—“நன்மையைக்கோரும் தந்தைகள் எதற்காக (அதாவது) பரலோகஹிதமென்னும் ப்ரயோஜனத்திற்காக உண்டபண்ணுகிறார்களோ அந்தப் ப்ரயோஜனத்திற்கு இதோ ஸமயம் வந்திருக்கிறது.”

பேதையாய்விட்ட அந்தச்சுநச்சேபன், நீர்வேட்கையினாலும், (வழியில்வந்த)ச் சரமத்தாலும் முகம்வாடி, (விச்வாமித்தர்)முரிவரது மடியில் சிக்கரத்திலே வந்துவிழுந்தான்; இவ் வாக்யத்தையும் சொன்னான்:—

௩௨

“ஸ்வாமீ! மஹாமுரிவரே(மாமா)! எனக்குத் தாயு*மில்லை; தகப்பனமில்லை; ஜ்ஞாதிகளும் பந்துக்களும் ஏது? என்னைத் தர்மத்திற்காகக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

ச௨

மஹாமுரிவரே! நீர் எல்லார்க்கும் ரக்ஷகரன்றோ! நீர் (எல்லார்க்கும்) நன்மையைச் செய்கிறவரன்றோ!

௩

(அம்பரீஷ)ராஜாவும் கார்யம்முடியப்பெற வேண்டும்; நானும் கெடாமல் தீர்க்காயுஸ்ஸாயிருந்து மேலான தவத்தைச் செய்து ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைபவேண்டும்.

௪

தர்மஸ்வபாவமுள்ள ரே! நாதனற்ற எனக்கு நீரே நல்ல மனதினால் நாதனாக வேண்டும்; மகனைத் தந்தை (காப்பாற்றுவது)போல் (என்னைப்) பாபமூலமான கஷ்டத்தினின்று (விடுவித்து) காப்பாற்ற வேண்டும்”

௫

பெருந்தவம்புரிந்த விச்வாமித்தர், அந்தச்சுநச்சேபனுடைய அம்மொழியைக் கேட்டு, (அவனுக்கு) பலவாறாகத் தேறுதல் சொல்லிவிட்டு, (தமது)புத்தராகளோடுக்கி இம்மொழியை யுரைத்தார்:—

௬

“நன்மையைக்கோரும் தந்தைகள், எந்தப்பயனை உத்தேசித்து பிள்ளைகளை உண்டுபண்ணுகிறார்களோ, (எனக்கும் உங்களுக்கும்) பாலோகத்து நன்மையாகிறபயன் வித்திப்பதற்காய் அதற்கு அதாவது பிதருவசம்பரிபாலத்திற்கு) இதோ ஸமயம் வந்திருக்கிறது.

௭

குழந்தைகளே! (ருசீக)முரிவரது புத்தராகிய இந்தப் பாலன் (சுநச்சேபன்) என்னிடத்தினின்று ரக்ஷணத்தை (அதாவது தன்னைக் காப்பாற்றுதலை) கோருகிறான்; இவனுக்குப் ப்ராணனை மட்டுங்கொடுத்து (நீங்கள்) நன்மையைச் செய்யவேண்டும்.

௮

(நீங்கள்) எல்லோரும் புண்யச் செய்கையுள்ளவர்கள்; எல்லோரும் தர்மத்தில்பற்றுள்ளவர்கள்; (ஆதலால் அம்பரீஷ)மன்னவருடைய யாகத்திற்குப் பசுவாயிருந்து அக்ரிக்குத் த்ருப்தியை உண்டுபண்ணவேண்டும். (உங்களில் ஒருவன் இந்தப்படி செய்யவேண்டும்.)

௯

(நீங்கள் அப்படி செய்யும்படித்தில்) சுநச்சேபனும் (என்னால்) நாதனையுடையனாக ஆய்விடுவன்; யாகமும் இடையூறென்று மில்லாது முடிந்துவிடும்; தேவதைகளும் த்ருப்தி செய்விக்கப்பட்டவர்களாவார்கள்; எனது சொல்லும் (உண்மையாகச்) செய்யப்பட்டதாக (ஆகும்)”

௧௦

புருஷோத்தம! மதுஷ்யந்தன் முதலான பிள்ளைகள் (விச்வாமித்தர்)முரிவரது சொல்லைக் கேட்டுக் கர்வத்தோடும் பரிஹாஸத்தோடும் கூட, “வல்லவராகிய தந்தையே! எவ்வாறு தம்பிள்ளைகளை விட்டு ஆயலான்பிள்ளையைக் காப்பாற்றுகிறீர்! (இதை,) போஜனத்தைவிட்டு நாயின் மாம்ஸத்தைத் தின்பது போல் செய்யத்தகாத கார்யமென்று நினைக்கிறோம்” (என்ற) இம்மொழியைச் சொல்லினர்.

௧௧

(விச்வாமித்தர்)மஹாமுனிவர் அவரது பிள்ளைகளின் அந்தச் சொல்லைக் கேட்டு கோபத்தால் மிகவும் சிவந்த கண்களுற்று (அவர்களைப்பார்த்துச்) சொல்லத் தொடங்கினார்:—

“என்வாக்கை மீறி (பித்ருபக்த்தியில்லாமையால்)கொடியதும் மயிர்க்கூச்சை விளைப்பதுமான இந்தப்பேச்சு நிர்ப்பயமும், (ஜீவதசையிலும்தாய்தந்தையர்களின் சொற்படி நடப்பதாகிற)தர்மத்தினின்றும் வருவியதும் ஆகியிருக்கும்படி (உங்களால்) பேசப்பட்டது!

(ஆதலால் நீங்கள்)எல்லோரும் ஜாதிகளில் வலுவூட்டியுத்தார்கள் போலாய்ப் பூர்ணமாக ஆயிரவர்ஷம் நாயிறைச்சிசையத்தின்றும் கொண்டு பூமியில் திரியவேண்டும்.”

முனிவர்களிற் சிறந்த விச்வாமித்தர் பிள்ளைகளைச் சபித்துவிட்டு உடனே, தீருய் நிற்கும் சுநச்சேபனுக்கு பயப்படாதிருக்கும்படி ராஜை செய்து (இவ்வாறு) சொன்னார்:—

“சுத்தமான (தர்ப்பைமுதலான)கயிறுகளால் கட்டப்பட்டு சிவந்தமாலையும்கந்தரமும் தரித்து, விஷ்ணுவைத்தேவதையாகவுடைய யூபஸ்தம்பத்தின் அருகிற் சென்று, (நான் உபதேசிக்கப்போகிற இரண்டுமந்தரங்களாகிற)வாக்குகளால் அக்நியை (அதாவது அக்நிக்கு எதிரில் நின்று இந்த்ரனையும் உபேந்த்ரனையும்) ஸ்தோத்ராஞ்செய்.

(ருசீக)முரிவர்குழந்தாய் (சுநச்சேப)! திவ்யங்களாயுள்ள இவ் விரண்டு மந்தரங்களையும் இந்த அம்பரீஷரது யாகத்தில் பாடு; அவைகளால் (உன்ப்ராண)வித்தியைப் பெறுவாய்.”

சுநச்சேபன் மிக்கபக்த்தியோடு அவ் விரண்டு மந்தரங்களையும் (உபதேசம்)பெற்றுக்கொண்டு, அந்த அம்பரீஷ மஹாராஜாவினிடம் வந்து, “மன்னவரே! மிக்கவலுவுடையவ! சீக்கரமாய் யாகசாலைக்குப் போவோம் (வாரும்), மஹாராஜ! தீக்ஷை செய்துகொள்ளும்; (யாகத்தை) நிறைவேற்றிக்கொள்ளும்” என்று தொரையாகவே சொன்னான்.

ருஷிபுத்த்ரனான சுநச்சேபனுடைய அம் மொழியை (அம்பரீஷ)மன்னவர் கேட்டுக் களிப்பினால் ஆசைமிகுந்து மிக்கவூக்கமுடையவராகி விரைவிலே யாகசாலைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்.

(அம்பரீஷ)மன்னவர், ஸபையிலுள்ளவர்களின் அநுமதிப்படி (யாகபசுவன்றானென்று தெரிவதற்காக) தர்ப்பைகட்டுதல் முதலிய அடையாளங்களையேற்படுத்தி, சிவப்பு வஸ்தரந்தரிப்பித்து (யாக)பசுவுக்குச் செய்யவேண்டியதெல்லாம் செய்து அந்தச்சுநச்சேபனை யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டுவித்தார்.

(ருசீக)முரிவரின்புத்த்ரனான அந்தச்சுநச்சேபன், (யூபஸ்தம்பத்தில்)கட்டப்பட்டவனாகி, இந்தான் உபேந்தான் ஆகிய இரண்டு தேவதகளையும் (விச்வாமித்தர்)சொன்ன இரண்டுமந்தரங்களாகிற ச்ரேஷ்டமான வாக்குகளால் சாஸ்தரப்படி ஸ்தோத்ராஞ்செய்தான்.

ராகவ! பிறகு, இந்த்ரனாவன் (அந்தச்சுநச்சேபன்)ரஹஸ்யமாய்ச்செய்த ஸ்துதியினால் (எல்லாத்தேவர்களோடுங்கூட)*த்ருப்தியடைந்து உடனே சுநச்சேபனுக்குத் தீர்க்காயுஸ்ஸைக் கொடுத்தான்.

தெஷாம் தவ்வநம் ஸூதா வுதாணாம் சூநிவாஜவம்!

கெடாயஸம்ரக நயநொ வுஹதகூசுவகூடுமெ||

கரு

நிஸ்ஸாயஸரிஷம் வெராகூம் யஜுராஷவி விமணிபுதரீ!

சுதிகூரீ து ரிகாகூம் ஞாரணம் ரொரிஹஷ்டுணரீ||

கசு

ஸூராம்ஸவொஜிநம் ஸவெடு வாலிஷா ஐவ ஜாதிஷாம்!

வெடுணடும் வஷ்டுஸஹஸம் து வுயிவூரிநுவதுய||

கஎ

கூதா ஸாவஸோயுகாநு தாநு நிவரஸுஷா!

ஸூநஸெவசுவாவாதகூம் கூதா ரகூதாம் நிராபியரீ||

கஅ

வவிதூவாஸெரராஸகூதா ரகூதாயூநாமெவநம்!

வெஷவம் யடுவசோஸாஷி வாமிரமுரிஷாஹர||

கசு

ஐரெ து மாயெ ஷெ ஹிவெ மாயெயா சூநிவாஜகூ!

சுரீந்ஷஸு யஜெஹிஸ்தம் ஸிஹிவாஸுஸி||

உ௦

ஸூநஸெவொ மூஹீதா தெ ஷெ மாயெ ஸூஸோஹிதம்!

தரயா ராஜஸிஹம் தரீந்ஷசுவாவ ஹ||

ராஜஸிஹம்! ரிகாஸத! ஸீவம் மஹாவஹெ ஸஷம்!

நிவடதபஸு ராஜெந! ஶீகூதாம் வ ஸசுவாவிஸ||

உ௨

தவ்வகூரீஷிவாஜஸு ஸூதா வஷ்டுஸசூதாசுக்!

ஜமாசெ நூவதிம் ஸீவம் யஜவாபுரிதநிதம்||

உ௩

ஸஷஸூராமூரெதெ ராஜா வவிதூகூதயகூணரீ!

வஸூம் ரகூரீரம் கூதா யடுவெ தம் ஸசெநயதீ||

உ௪

ஸவெஷா வாமிரமுரிஹிதாஹாவ வெ ஸூரள!

ஐநரிநாநுஜம் வெவ யயாவநூநிவாஜகூ||

உ௫

ததம் ஸீதம் ஸஹஸூரகூதா ரஹஸுஸூதிதவிடதம்!

ஶீவடூராயுவஷா பூஷாஹம்ஸெவாய ராவவ||

உ௬

†இங்கு ஜாதியென்பது இழிவானமுஷ்டிஜாதி. *கோவிந்தராஜீய
க்கருத்து: —“எல்லார்க்கும்ஸ்வாமியான விஷ்ணுவை ரஹஸ்யமாய்ஸ்தோ
த்ராம்செய்ததனால் இங்கு எல்லாத்தேவர்களும் த்ருபத்தியடைந்தது.”

ஸ உ ராஜா நரஸூ ஷ! யஜஸூ உ ஸஜைவாந்!
 மயம் வெஹுமணம் ராஜ! ஸஹஸூக்ஷய ஸாஜஜீஃ || ௨௭
 விஸாஜிதொவி யஜூதா ஹுயஸெவெ ஜஹாதவாஃ
 வ ஷரெஷா நரஸூ ஷ! ஸஹஸூக்ஷய தாநி || ௨௮
 விஷத்திதரீ ஸமயம் ஸஜைவாந்.

த்ரிஷத்திதரீ ஸமயம்

வருணெய் வஷய ஸஹஸூத் வுதஸாதம் ஜஹாஜீநிஃ!
 சுஹாமயநாராம் ஸவெய் தவம்மயமிஷ்யவம் || ௧
 சுஹவீதஜஹாதெஜா ஸ ஹா வுநாமிரம் வவம்!
 ஜிஷிஸிஸி ஹம் தெ ஸாஜிதெதம் சுஜீனிஃ ஸவெஹம் || ௨
 தஜைவஜீகா ஜெவெஸவிலிவம் வுநாஸூமாத் || ௨௨
 விஸாஜிதொ ஜஹாதெஜா ஹுயஸெவெ ஜஹாதவம் || ௩
 ததம் காரெந ஜஹதா ஜெநகா வரஜாவரா!
 வுஷரெஷா நரஸூ ஷ! ஸாதம் ஸஜைவகூ ஜெ || ௪
 தாம் ஜஜஸூ ஜஹாதெஜா ஜெநகாம் கஸரிகாதஜீ!
 ருருவெணாவூ திராம் தத் விஜ்யுதம் ஜயஜெ யயா || ௫
 ஜுஷா சுநவயஸமொ ஜநிஸாஜிஜிஷ்யவீத்!
 சுஹரீ! ஸாமதம் தெஜஸூ வஸ வெஹ ஜிஸூஜெ ||
 சுநமயுஷீஷ ஹம் தெ ஜெநெந ஸுஜோஹிதஜீ!
 ஹதுகா ஸா வராரெஹா தத் வாலையாகரொத் || ௬
 தஸூம் வஸநூம் வஷயாணி வஜவஜவ ராவவ!
 விஸாஜிதாஸூஜெ ராஜ! ஸவெந வுதிவகூஜீம் || ௭
 சுய காரெ மதெ தஸிநிஸாஜிதொ ஜஹாஜீநி!
 ஸவீய ஹ ஸவதஸிநாஸொகவராயணம் || ௮
 வுஜிஜீமெநம் ஸஜைவநா ஸாஜிஷயா ரவமநநந!
 ஸவயம் ஸுராணாம் கஜெஜீததவொவஹரணம் ஜஹாத் || ௯
 சுஹாராதுவஜெஸெந மதாம் ஸவதரா ஜஸ!
 காஜெஹாஹிஹுதஸூ விவொயயம் வுதுவஸிதம் || ௧௦

புருஷோத்தம! ராம! அந்த (அம்பரீஷ)மன்னவரும் இந்த்ராதுக்ரஹ
த்தாலாகிய யாகத்தின் பலனை அநேகமடங்குஅதிகமாகப் பெற்றார். உஎ
நரச்ரேஷ்ட்ட! (ராம!) தர்மசுந்தையுடைய விச்வாமித்தர் மஹாமுரிவரு
ம் மறுபடியும் புஷ்கரக்ஷேத்ரத்தில் ஆயிரவர்ஷம் தவம்செய்தார். உஅ

அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்.

ஆயிரவர்ஷம் பூர்ணமானபிறகு தவத்தைச்செய்துமுடித்த விச்வாமித்தர்ரு
க்குத் தவத்தின்பயனையளிக்கக்கோரி வானவ ரனைவரும் வந்தனர். க

மஹாப்ரபாவமுள்ள ப்ரஹ்மா, (அவ்விச்வாமித்தரரைப்பார்த்து) “(விச்வாமி
த்தர்!) நீசெய்த நற் செய்கைகளால் நீ ருஷியாகத்தான் ஆனாய்; உனக்
கு மங்களம் (உண்டாகுக)” (என்ற) மிகவுமழகாய சொல்லச் சொன்னார்.உ

வானவர்வேந்தராகியப்ரஹ்மா, அவ்விச்வாமித்தர்ருக்கு இவ்வாறு சொல்
லிவிட்டு மீளவும் தேவலோகம் போய்ச்சேர்ந்தார். உ௨

விச்வாமித்தர் மிக்கதைர்யங்கொண்டு மீண்டும், மஹத்தான தவத்தை
ச் செய்யத்தொடங்கினார். ௩

புருஷோத்தம! பிறகு வெகு காலஞ்சென்றபின், மிக்கஅழகுள்ள மேந
கையென்னும் அப்ஸரமடந்தை, புஷ்கரக்ஷேத்ரத்தில்(வந்து) ஸ்நானஞ்செ
ய்யத் தொடங்கினாள். ச

அழகில் ஒப்பற்ற அம் மேநகை, மேகத்துநடுவிலிருக்கும் மின்னல் போ
ல் அந்தப்புஷ்கரஸரசில்(இருந்துகொண்டு) ஸ்நானஞ்செய்கையில் மிக்கஅழகு
ள்ள விச்வாமித்தர் கண்டார். ௩

(விச்வாமித்தர்)முரிவர், அவளைக் கண்டு காமனுக்காளாய், “அப்ஸரப்பெ
ண்ணே! நீவந்தது நன்மையாகவேண்டும்; எனது இவ் வாச்ரமத்தில் வாஸ
ம்செய்; மந்மதனதுசெய்கையால் உன்மீது மிகுந்தஆவல்கொண்டஎன்னிட
த்து மனமிரங்கு; உனக்கு நன்மை (உண்டாகும்)” (என்ற) இம்மொழி
யை யுரைத்தார். ௬௨

(விச்வாமித்தரால்) இவ்வாறு சொல்லப்பட்டு, மிக்கஅழகுடைய அம்மேந
கை அவ்விச்வாமித்தரது ஆச்ரமத்தில் வாஸம் செய்தாள். எ

ராகுலத்துப்பிள்ளாய்! ராம! விச்வாமித்தரார்அச்ரமத்தில் அம்மேநகை ஸ-
கமாக வலிக்கையில் பத்து வர்ஷங்கள் சென்றுவிட்டன. அ

அவ்வாறு (பத்துவர்ஷ)காலம் போய்விடவே விச்வாமித்தர் மஹாமுரிவ
ர், (தாம்செய்தகார்யத்தைத்தாமே)நினைத்துமிக்கதுக்கங்கொண்டு வெட்கமு
டையவ ராய்விட்டார். ௬

ராகுநந்த! “(எனது)தவம்கெடுதற்காகநேர்ந்த இந்தப் பெரிய கார்யம் முற்று
ம் தேவர்கள்செய்தது; ஒரிராப்பகல்போற் பத் தாண்டுகள் சென்றுவிட்டன
வே! (நான்)மந்மதவிகாரங்கொண்டறிவுகெட்டதனாலன்றோ (எனதுதவத்தி
ற்கு) இவ் விடையுறு நேர்ந்தது” (என்கிற) கோபத்தோடுகூடிய எண்ண
ம் (விச்வாமித்தர்)முரிவருக்கு உண்டாயிற்று. ௧௧

ராம! குசிகவம்சத்துப்பின்னையாகிய விச்வாமித்தர் மஹாமுனிவர் (தாம்செய்ததீயசெய்கையைநினைத்து) பச்சாத்தாபத்தால் பெருமூச்செறிந்து துக்கப்பட்டவராய், பயத்தால் நடுங்கிக்கொண்டு கைகளைக்கூப்பி நிற்கும் அப்ஸரப் பெண்ணை (அம்)மேனகையைக் கண்டு (சபியாமல்) இனிய சொற்களையேசொல்லி அனுப்பிவிட்டு வட(அதாவது ஹிமவத்) பர்வதத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்.

கரு

பெரும்புகழ்பெற்ற அவ்விச்வாமித்தர் (ஐம்புலன்களையும்)வெல்லக்கருதி, வ்ரதத்தைக்கடைசிவரையிற்செய்தேமுடிக்கவேண்டுமென்கிற நிச்சயம் கொண்டு, கௌசிகீநதியின்கரையை யடைந்து அதிபயங்கரமாய்த் தவம் செய்யத்துவங்கினார்.

கசு

ராம! ஹிமவத் பர்வதத்தில் (அருகிலிருக்கும்கௌசிகீநதியின்கரையில்) அவ்விச்வாமித்தர் கோரமாய்த் தவம் செய்கையில் ஆயிரவர்ஷங்கள் (சென்றுவிட்டன; அதனால்) தேவர்களுக்குப் பயம் உண்டாய்விட்டது.

கரு

எல்லாத் தேவர்களும் ருஷிகணங்களோடுகூடி (ப்ரஹ்மாவினிடம்)வந்து, “ஸ்வாமி!) நல்லது இவ் விச்வாமித்தர் மஹர்ஷியென்கிறபட்டத்தைப் பெறலாம்” (என்று சொல்லி) அழைத்தார்கள்.

கசு

எல்லாவுலகத்திற்கும்பாட்டனானப்ரஹ்மாவானவர் தேவர்களின் சொல்லைக் கேட்டு விச்வாமித்தர் முனிவரிடம்வந்து, “குழந்தாய்! மஹர்ஷி! விச்வாமித்தர்! கேசுமமா? (நீசெய்த) உக்ரமான தவத்தால் நான் களிப்பிக்கப்பட்டேன்; உனக்கு மஹத்த்வத்தை (அதாவது)மஹர்ஷியென்கிறபட்டத்தைக் கொடுக்கிறேன்” (என்ற) இன் மொழியைக் கூறினர்.

கசு

(படைப்பதில்)எல்லாவுலகங்கட்கும்நாதராகிய ப்ரஹ்மானுடைய சொல்லை அவ் விச்வாமித்தர் முனிவர் கேட்டு வருந்தவுமில்ர்; களிக்கவுமில்ர்.

பிறகு விச்வாமித்தர் மஹாமுனிவர் அஞ்ஜலிஹஸ்தராய் மிகவும்வணங்கி நின்று எல்லாவுலகத்திற்கும்பாட்டனானப்ரஹ்மாவைப்பார்த்து, “ஸ்வாமி! நான்செய்த நற் செய்கைகளுக்காக, ஒப்பற்ற மஹர்ஷியென்கிறபட்டத்தை பெருமைபெற்றநீர் எனக்குக் கொடுத்த பக்ஷத்தில் அதனாலேயே நான் ஜிதேந்த்ரியனுமாய்(இருக்கவேண்டும்)” (என்ற) சொல்லைப் பதில்சொன்னார்.

உக

பிறகு ப்ரஹ்மாவானவர் அவ்விச்வாமித்தரைப்பார்த்து, “மஹர்ஷி! (புத்தி விகாரப்படுவதற்குக் காரணம் ஸமீபத்திலிருந்தபோதிலும்கூட விகாரமடையாதிருக்கவேண்டும்;) அதுவரைக்கும் நீ ஜிதேந்த்ரியனல்லன்; (ஜிதேந்த்ரியனாவதற்கு) முயலு” என்று சொல்லிவிட்டு ஸ்வர்க்கம் போய்ச்சேர்ந்துவிட்டார்.

உஉ

தேவர்களும் (தம்மிடத்திற்குப்) புறப்பட்டுப்போனபின், விச்வாமித்தர் மஹாமுனிவர் இரவும்பகலும் தவத்தையேபொருளாகநினைத்து கைகளையுயரவெடுத்து, அந்தரத்தில்நின்று, வாயுவைப்பக்ஷித்து, வெய்யிற்சூலத்தில் நார்புறமும்அக்நியைவளர்த்திநடுவிலிருந்துஸூர்யனைப்பார்த்து, மழைகாலங்களில் வெளியில்நின்று, குளிர்காலத்தில் ஜலத்தில்நின்றுகொண்டு தவம் செய்தார்; இவ்வாறு ஆயிரவர்ஷம் கோரமான தவத்தி லிருந்தார்.

உசு

நிதிஸுஸநுநிவரம் வஸாதாவெந ஁விதம்!

நீதாஜிவரஸம் ஁புஷா வெவநீம் பூஜி ஁ லிதாஜீ ||

நீநகாந் ஁யுரெவபுரெகெவிபுஸுஜி கூஸிகாதஜி ||

தரம் வவபுதம் ராஜி! விஸாஜிதெதா ஜமாஜி ஹ ||

கரு

ஸகபுதா நெநவிகீம் ஁புஜிம் ஜெதகூரெஜா ஜஹாயஸா ||

ஸஸிகீதீரஜாஸாஜி தவஸெவெ ஁புஜாரணஜீ ||

கரு

தஸு வஷபுஸஹஸம் து *வெவாரம் தவ உவாஸதம்!

தரெ வவபுதெ ராஜி! ஜெவதாநாஜிஹபுஜி ||

கரு

தஜிநயநஜாமஜி ஁வெபு ஁வஜிபுமணாம் ஁புரா ||

ஹஜிபுஸஹம் ஁புதாம் ஁புஜிம் கூஸிகாதஜி ||

கரு

ஜெவதாநாம் வஹம் ஁புதா ஁வபுரெகெவிதாஜிஹ ||

஁பு வீநயாரம் வாகுஜி விஸாஜிதம் தவெபாயநஜீ ||

஁புஜி! ஁புமதம் வத! தவஸெவெ ஜெதெவஜிதம்!

஁புதஜிபுஜிபுபுதம் ஁புஜி தவ கூஸிகா ||

கரு

பு ஁புணம் ஁ வஹம் ஁புதா ஁வபுரெகெவிதாஜிஹ ||

ந விஷெணா ந ஁புதம் ஜெவா விஸாஜிதஸெவெபாயநம் ||

கரு

புஜி ஁ பூணெதா ஁புதா ஁வபுரெகெவிதாஜிஹஜீ ||

புதபுவாவ தெதா வஹம் விஸாஜிதெதா ஜஹாஜி ||

ஜஹஜிபுஸஹஜிதாம் ஁புஜிபுஜெதம் கஜிபிம் ஁புரெஹம் ||

பஜி ஜெ ஁புவாநாஹ தெதாஜஹ விஜிதெநிபம் ||

கரு

தஜிவாவ தெதா ஁புஜா ந தாவதம் ஜிதெநிபம்!

பதஸு ஜிஸாஜிபுபுதம்! ஁புதா திபிவம் மதம் ||

கரு

விபுஸிதெதஜு ஜெவெஷு விஸாஜிதெதா ஜஹாஜி ||

஁புபுவாஹம் நிபுராஜெஜா வாயு஁புஸவஸுநஜீ ||

வஜெபு வஜுதவா ஁புதா வஷபுஸாகாஸஸம் ஁புயி ||

ஸிஸிரெ ஁பிஸுயி ராதாஜிஹ நிதெவெபாயநம் ||

஁பு வஷபுஸஹஸம் ஁பி தெவா வெவாரஜிவாமஜிதஜீ ||

கரு

கருநு ஸ்ரீராமனை வாகுமாணை காசு-ஸமயம்.

தலிநநவ்யோநெ து விஸாரிதெ லீமாசிநள||
ஸம்ஸுரீம் ஸுலீமாநாவீதுரானாம் வாஸவஸ்ய உ||
ரஜிபரஸம் ஸக்யம் ஸஹ ஸவெபுரீரூபுரீணம்||
உவாபாதஹிதம் வாக்யஹிதம் களஸிகஸ்ய உ||

உரு
உசு

தி ஷஷிதரீம்ஸமயம் ஸரீவம்.

உதுஷஷிதரீம் ஸமயம்.

ஸுரகார்யரீஷம் ரஜீ! கத்யுஷம் ஸுலீமதயா||
வொஹநம் களஸிகஸ்யஹ காரீமோஹஸதீநிதரீ||
தயோகூ ஸாவரா ராஜீ! ஸஹஸ்யாக்ஷண யீததா||
வீ விதா ப்ராஜலிவபாக்யம் உத்யுவாஹ ஸுரேஸுரரீ||
கயம் ஸுரவதெ! வொரொ விஸாரிதெ லீமாசிநி||
வொரூபுஜதெ க்ரோயம் யீஷெவ! ந ஸம்ஸயம்||
ததொ ஹி ரீஷயம் ஷெவ! ப்ரஸாஷம் கத்யுலீமா||
வனவரீகஸ்யபா ராஜீ! ரஜீயா லீதயா ததா||
தரீவாஹ ஸஹஸ்யாக்ஷா வெவரீநாம் க்யுதாஜலிதீ||
ரீ ஷஷி ரஜீ! ஹம் தெ கார்ஷு ரீ ஸாஸநரீ||
கொகிவொ ஹுஷயமுஹீ ராயவெ ருமிரூபுரீ||
கஹம் கநவபுஸஹிதம் ஸாஸ்யாரீ தவ வாஸுதம்||
தம் ஹி ருபுவம் வஹுமணம் க்யுதா வரீவாஸுரரீ||
தரீஷிம் களஸிகம் ரஜீ! ஹேஷயஸ தவஸிநரீ||
ஸாஸுதா வவநம் தஸ்ய க்யுதா ருபுவதீநுதரீ||
வொஹயாரீஸ வலிதா விஸாரிதம் ஸுமிஸிதா||
கொகிவஸ்ய தம் ஸுஸுராவ வஹு வ்யாஹரதம் ஸநரீ||
ஸம்ஸ ஹுஷெந ரீநஸா தத வனநாசிஷெக்ஷத||
கய தஸ்ய உ ஸவெந மீதெநாபு தீதெந உ||
தஸுதெந உ ரஜீயா ரீநிம் ஸஷெஹரீமதம்||
ஸஹஸ்யாக்ஷஸ்ய ததரீ விஜாய ரீநிவஹவம்||
ரஜீம் க்ரோயஸரீவிஷம் ஸஸாவ கார்ஸிகாதஜம்||

ந
ச
ரு
ச
க
க
க

அவ் விச்வாமித்தர மஹாமுனிவர் (இவ்வாறு) கடுந்தவஞ்செய்யவே தேவ
கட்கும் இந்த்ரனுக்கும் பெருப்பெருத்த பயம் உண்டாய்விட்டது. ௨௫?
இந்தரன் எல்லாத் தேவகணங்களோடும் கூட ரம்பையென்னும் அப்ஸ
மடந்தையைப்பார்த்து, தனக்குநன்மையைவிளைப்பதும் விச்வாமித்தரரு
கும் தீமையைவிளைப்பதுமான (இவ்)வாக்யத்தைச் சொன்னான்:— ௨௬?

அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

“ரம்பே! காமத்தால்மோஹத்தோடுகூடும்படி விச்வாமித்தரரைக் கலக்கு
வதாகிற பெருப்பெருத்த இத் தேவகார்யம் உன்னால் அவச்யம்செய்யத்த
குத்தது.” ௧

ராம! அந்த அப்ஸரமடந்தை(ரம்பை) புத்திமானான இந்த்ரனால் அவ்வா
று சொல்லப்பட்டு, வெட்கமுற்று அஞ்ஜலிஹஸ்தையாய்த் தேவேந்த்ரனை
ப்பார்த்து, “ஸ்வாமி! வானவரேவந்தே! இவ் விச்வாமித்தர மஹாமுனிவர் ப
யங்கரமானவர்; என்மீது கோரமான கோபம் கொள்வர்; ஸந்தேஹ மில்
லை (சபிப்பர்); ஸ்வாமி! ஆதலால் எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது; (என்மீது நீ
ர்) அதுக்ரஹம் செய்ய வேண்டும்; (இப்படி உத்திரவிடாதிருக்கவேண்டு
ம்)” (என்ற) சொல்லைப் பதில்சொன்னான். ௩௫

ராம! பயந்து அந்த ரம்பையினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டு உடனே ஆ
யிரக்கண்ணன்(இந்தரன்) கைகளைக்கூப்பிக்கொண்டு நடுங்கிநிற்கும் அவளை
ப்பார்த்துச் சொன்னான்:— ௪௫

“ரம்பே! பயப்படாதே; உனக்கு மங்களம்; என் கட்டளையைச் செய்: ௫
வஸந்தருதுவருகையில், நான் நெஞ்சத்தைக்கவாச்செய்யும்படி குயிலுருவ
ந்தரித்து, மந்த்ரனையும் அழைத்துக்கொண்டு, அழகாயொருமரத்தில் (வந்து) உ
ன் பக்கத்தில் இருக்கிறேன் (அதாவது உனக்குஸஹாயமாக இருக்கிறேன்).

ரம்பே! (உனது) அழகை (ச்ருங்காரசேஷ்டைகளால்) பலமடங்கு அதி
கமாய்ப்ப்ரகாசிக்கும்படி நீ செய்துகொண்டு, தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கி
ற அவ் விச்வாமித்தர ருஷியை நெஞ்சங்கவருமாறுசெய்துவிடு.” ௬

மிக்கஅழகுள்ள அந்தரம்பை அவ்விந்த்ரனுடைய சொல்லைக் கேட்டு, மிக்
கமேலான அலங்காரம் செய்துகொண்டு அழகாய்சிரித்துக்கொண்டு வி
ச்வாமித்தரரைச் சபலிக்கும்படிசெய்யத்தொடங்கினான். ௭

பிறகு, அழகாய்க் கூவும் குயிலின் ஸ்வரத்தை (விச்வாமித்தரர்) கேட்டா
ர்; அதனால் மிகவும்களித்த மனதுடன் இந்தரம்பையைப் பார்த்தார். ௮
பிறகு, அக்குயிலின் கூவுதலினாலும், (அந்தரம்பையின்) ஒப்பற்ற பாட்டினா
லும், ரம்பையைக் கண்டதனாலும் (விச்வாமித்தர) முனிவர் ஸந்தேஹம் கொ
ண்டார். ௯

விச்வாமித்தர மஹாமுனிவர் அதை இந்த்ரன்செய்த கார்யமென்று நன்றாய்
த்தெரிந்துகொண்டு மிகுந்தகோபங்கொண்டு ரம்பையைச் சபித்தவிதமா
வது:— ௧௦

“ரம்பே! தீயமுயற்சிகொண்டவளே! காமக்ரோதங்களைவெல்லக்கருதி என் மனதை (நீ) கலக்குகின்றமையால் பதிஞாயிரவர்ஷம் கல்லாய்க் கிடக்கவேண்டும்”

கஉ

ரம்பே! எனதுகோபத்தால்கல்லாய்நிற்கும் உன்னை மஹாப்ரபாவமுள்ள ஓரந்தணர் (அதாவதுவலிஷ்ட்டர்) தபோபலம்கொண்டு (சாபத்தினின்று) விடுவிப்பர்.”

கங

மஹாப்ரபாவமுள்ள விச்வாமித்தர மஹாமுனிவர் கோபத்தை வெல்ல முடியாமல் இவ்வாறு சபித்துவிட்டு, (ஐயோ! கோபத்திற்காளாய்விட்டோமே! என்று) பின்புவருத்தம் கொண்டார்.

கச

அப்போது அவருடைய மஹா சாபத்தால் ரம்பை கல்லாய்விட்டாள்; (ரம்பையைப்பார்த்துவிச்வாமித்தர)மஹர்ஷிசொன்ன சொல்லை மந்திரமும் அவ்விந்தரனும் கேட்டு (பயந்து) புறப்பட்டுப்போய்விட்டார்கள்.

கரு

ராம! மஹாப்ரபாவமுள்ள அவ்விச்வாமித்தரர் (தமது)கோபத்தாலே தபோநாசம் செய்யப்படவே, புலன்களை வெல்லாத்தினால் மனதில் ஸுகத்தைப் பெருமலேபோய்விட்டார்.

கக

(கோபத்தால்)தபோநாசம் செய்யப்படவே (இவ்வாறு) மனோநிச்சயம் உண்டாயிற்று:—

ககௌ

“(இனி நான்) கோபம் கொள்ளாதிருக்கவேண்டும்; யாரைதச்செய்தாலும் பேசாதிருக்கவேண்டும்; நூறுவர்ஷமானாலும் மூச்சுகூடவிடாமலிருக்கவேண்டும்.

கஎ

எனக்குத் தவத்தினாலாகிய ப்ராஹ்மண்யம் (அதாவதுப்ராஹ்மர்ஷிஎன்கிறபட்டம்) வருகிறவரையில் நான் கீம்புலன்களையும்வென்று, (தவத்தால்) சரீரத்தை வாட்டிவிடவேண்டும்.

கஅ

அநேக வர்ஷங்கள் மூச்சுவிடாமலும் ஆஹாரமில்லாமலும் இருக்கவேண்டும்; தவஞ்செய்யும்போது எனது அவயவங்கள் நாசத்தை யடையமாட்டாவன!”

கக

ரகுநந்த! அவ்விச்வாமித்தர மஹாமுனிவர், இவ்வாறு ஆயிரவர்ஷபர்யந்தமான தீகேஷ்யை (கொள்ளவேண்டுமென்றுஉத்தேசித்து) உலகத்தில் ஒப்பில்லாத ப்ரதிஜ்ஞையைச் செய்துகொண்டார்.

உ௦

அறுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

ராம! பின்பு மஹாமுனிவராகியவிச்வாமித்தரர் வட திசையை விட்டு கீழ்த் திசை சென்று அதிபயங்கரமாய்த் தவம் செய்தார்.

க

ராம! ஆயிரவர்ஷம்வரையில் மௌநமென்னும் சிறந்த வ்ரதத்தில் நின்று மிகவும்செய்தற்கரிய ஒப்பற்ற தவத்தைச் செய்தார்.

உ

பூர்ணமாய் ஆயிரவர்ஷம் கட்டைபோல்நின்ற (அவ்விச்வாமித்தர)மஹாமுனிவரைப் பல விக்கநங்களால் கலக்கப்பட்டும் மனதுத்ருடமாயிருந்ததனால் கோபம் கொள்ளவில்லை.

க

ராம! அவர், (கோபமேகொள்ளக்கூடாதென்று) நிச்சயம் செய்துகொண்டு, அழியாத தவத்தைச் செய்தார்.

கௌ

யநா^யம் யொஹயஸெ ருஜெ! கா^யகெ^யயா^யஜ^யயெ^யவ^யநி^யண^யரீ^ய!
உ^யஸ^யவ^யஷ^யபு^யஸ^யஹ^யஸு^யரா^யணி^ய செ^யஸ^யலீ^ய ஸா^யஸு^யஸி^ய உ^யஸ^யபு^யமெ^ய!! கஉ

பு^யரா^யஹ^யண^யம் ஸ^யம்^யஜ^யஹா^யதெ^யஜா^யஸ^யவொ^யவெ^யஸ^யநி^யத^யம்!
உ^யஉ^யரி^யஷ^யதி^ய ரு^யஜெ! தா^யம்^ய ரீ^யதொ^யய^யக^யம^யஷீ^யகூ^யதா^யரீ^ய!! கங

வ^யன^யவ^யஜ^யகா^ய ரீ^யஹா^யதெ^யஜா^ய வி^யஸா^யரீ^யதெ^யரா^ய ரீ^யஹா^யஜ^யநி^யம்!
க^யஸ^யகூ^யவ^யநா^யய^யத^யம்^ய கெ^யயா^யய^யம் ஸ^யம்^யதா^யவ^யஜா^யம^யத^யம்!! கச

த^யஸு^ய ஸா^யவெ^யந^ய ரீ^யஹ^யதா^ய ரு^யஜா^ய செ^யஸ^யலீ^ய த^யஜா^யஹ^யவ^யத^ய!!
வ^யய^யம்^ய ஸு^யதா^ய த^யம்^ய க^யந^யவெ^யபு^ய ரீ^யஹ^யஷெ^யபு^யம்^ய ஸ^யவ^ய நி^யம^யபு^யத^யம்!! கரு

கொ^யவெ^யந^ய ஸ^ய ரீ^யஹா^யதெ^யஜா^யஸ^யவொ^யவெ^யஹ^யர^யணெ^ய க^யு^யதெ^ய!
உ^யநி^யயெ^யர^யஜி^யதெ^ய ரா^யஜி! ந^ய மெ^யஸெ^ய ஸா^யநி^யரா^யத^யம்!! கசு

வ^யஹ^யபு^யவா^யஸு^ய *ரீ^யந^யஸி^யநா^ய த^யவொ^யவ^யஹ^யர^யணெ^ய க^யு^யதெ^ய! கசுஉ

நெ^யந^யவ^ய கெ^யயா^யய^யம்^ய ம^யரீ^யஷ^யரா^யஜி^ய ந^ய வ^ய வ^யகெ^யஷ^ய க^யய^யஜ^யந^ய!!
க^யய^யவா^ய நெ^யஹ^யஸி^யஷ^யரா^யஜி^ய ஸ^யம்^யவ^யத^யர^யஸ^யதா^யந^யய^யவி^ய!! கஎஉ

க^யஹ^யம்^ய வி^யஸொ^யஷ^யயி^யஷ^யரா^யஜி^ய ஹ^யரா^யதா^யந^யம்^ய வி^யஜி^யதெ^யநி^யய^யம்!! கசு

தா^யவ^யஜ^யய^யவி^ய ரீ^ய பு^யரா^யஹ^யண^யம்^ய த^யவ^யஸா^யஜி^யபு^யத^யரீ^ய!! கஅஉ

ந^யம^யஸ^யந^யஹ^யண^யத^யவ^யஸி^யஷெ^யய^யம்^ய ஸா^யஸ^யதீ^யம்^ய ஸ^யஜா^யம்!!
ந^ய ஹி^ய ரீ^ய த^யவ^யஜா^யந^யஸு^ய க^யஷ^யய^யம்^ய யா^யஸு^யநி^ய ரீ^யபு^யத^யபு^யய^யம்!! கசுஉ

வ^யன^யவ^யம்^ய வ^யஷ^யபு^யஸ^யஹ^யஸு^யஸு^ய ஜீ^யக^யஷா^யம்^ய ஸ^ய ரீ^யபு^யநி^யபு^யஹ^யவ^யம்!!
உ^யகா^யரா^யபு^யதி^யஜா^யம்^ய யொ^யகெ^ய பு^யதி^யஜா^யம்^ய ர^யவ^யம்^யந^யந^ய!!! ௨௦உ

உ^யத^யம்^யஷ^யஷி^யத^யரீ^யம்^ய ஸ^யம^யபு^யம்^ய ஸ^யஜா^யவ^யம்^ய!!

வ^யஷ^யஷ^யஷி^யத^யரீ^யம்^ய ஸ^யம^யபு^யம்^ய!!

க^யய^ய நெ^யஹ^யஷ^யதீ^யம்^ய ரா^யஜி! ஜி^யஸ^யம்^ய த^யகூ^யகா^ய ரீ^யஹா^யஜ^யநி^யம்!
வ^யபு^யவ^யபு^யம்^ய ஜி^யஸ^யரீ^யந^யபு^யரா^யபு^ய த^யவ^யஸெ^யவெ^ய ஸ^யம்^யஜா^யரா^யண^யரீ^ய!! க

ஜீ^யந^யம்^ய வ^யஷ^யபு^யஸ^யஹ^யஸு^யஸு^ய க^யு^யதா^ய வ^ய த^யரீ^யந^யம்^யத^யரீ^ய!!
உ^யகா^யரா^யபு^யதி^யஜா^யம்^ய ரா^யஜி! த^யவ^யம்^ய வ^யரா^யஜ^யஹ^யர^யரீ^ய!! ௨

பு^யவ^யபு^யணெ^யபு^ய வ^யஷ^யபு^யஸ^யஹ^யஸு^ய த^யம்^ய கா^யஷ^யஹ^யபு^யத^யம்^ய ரீ^யஹா^யஜ^யநி^யரீ^ய!!
வி^யநெ^யஹ^யஷ^யபு^யஹ^யண^யர^யய^யபு^யத^யம்^ய கெ^யயா^யயொ^ய நா^யநா^யரா^யவி^யஸ^யத^ய!! ௩

ஸ^ய க^யு^யதா^ய நி^யஸ^யய^யம்^ய ரா^யஜி! த^யவ^ய க^யு^யதி^யஷ^யஷ^யய^யய^யரீ^ய!! ௩உ

*“வ^யம்^யந^யஸி^யநா^ய” †“வ^யபு^யணெ^யபு^யம்^ய வ^யஷ^யபு^யஸ^யஹ^யஸு^யம்^ய த^யரீ^ய!!”

தஸ்ய வஷ்டஸஹஸ்ய வுதெ வகுணெடு ஶீஹாவுதீ॥

ஹோகூபாரஸவாநநம் தஸிநாநெ ரவகுதீ॥

ஐநொ ஶிஜாதிஹகுதா தம் லிஶிநெய்யாவத ॥

௫

தஸெஸ ஶதா ததா லிஶம் ஸவடும் விபுராய நிஸிதீ॥

நிஸெஷிதெநெ ஹவாநஹுநெகுவ ஶீஹாதவாஃ॥

ந கிஷிஷவஶிபுஃ ஶீநவ தஃவஸிதீ॥

கூடு

கஸ்ய வஷ்டஸஹஸ்யம் வெ நொஹ ஸநுநிபுஹவஃ॥௭.

தஸ்யாநுஹஸிநஸ்ய ஶிபுயிடு யகுநொ வுஜாயத॥

நெதுநொக்யம் *யெந ஸஹாநுஜீவிதரிவாவதீ॥

௮

ததொ ஶெவாஃ ஸமநவடூஃ பநுமாவஸுரராக்ஷஸாஃ॥

ஶோஹிதாஸெஜஸா தஸ்ய தவஸா ஶீநஸ்யம்॥

கஸுநொபஹதாஃ ஸவெடு விதாஶீயாபுஃவநீ॥

கூடு

வஹுஹிஃ காரநெணெஷ்டவ! விஸாரிதொ ஶீஹாஃநிஃ॥

நொஹிதம் கெராயிதஸெவ தவஸா வானி வயடுதெ॥

ந ஹஸ்ய வுஜீநம் கிஷிஷுதெ ஸகுக்ஷிபுய॥

கக

ந ஶீயதெ யதி தஸ்ய ஶீநஸா யஷிவிதீ॥

விநாஸ்யதி நெதுநொக்யம் தவஸா ஸவராவரீ॥

கஉ

வாகுஸாஸு ஶிஸம் ஸவடூ ந வ கிஷிதகாஸதெ॥

ஸாமராரஃ க்ஷுஹிதாஃ ஸவெடு விஸீயடுதெ வ வவடூதாஃ॥

புகடீதெ வ புகிவீ வாயுவடூதி ஹுஸாகுஹி॥

ஶஹந புகிஜாநீநொ நாவிகொ ஜாயதெ ஜநம்॥

கச

ஸஃகிஷிவ நெதுநொக்யம் ஸஹக்ஷுஹிதரிநஸரீ॥

ஹாஸரொ நிஷஹஸெவ ஶீஹெஷ்டஸஸ்ய தெஜஸா॥

ஶுஶிம் ந காருதெ யாவநாஸெ ஶெவ! ஶீஹாஃநிஃ॥

தாவதஸாஷொ ஹவாநஸிரகுநொ ஶீஹாஶுதிஃ॥

கக

ரகுக்களுள்சிறந்தவ! உறுதியானவ்ரதமுடையஅவ்விச்வாமித்தார், அந்த ஆயிரவர்ஷ வ்ரதம் பூர்ணமாகவும் அந்நத்தை உண்ணத் தொடங்கினார்; அந்த(பாரணை) ஸமயத்தில் இந்தரன் அந்தணவுருவமுடைய னாகி அவ்விச்வாமித்தாரிடம்வந்து, (அவர்உண்ண)வித்தமாயிருந்த அந்நத்தை (தனக்குக்கொடுக்கும்படி)யாசித்தான்.

பெருந்தவம்புரிந்து மேன்மைபெற்றவிச்வாமித்தார், வித்தமாயிருந்தஅந்நத்தை யெல்லாம், அந்தணவேஷந்தரித்துவந்திருக்கும் அவ்விந்தானுக்கு அஞ்சாமல் உடனே கொடுத்து, அந்நம் மிகுராமற்போய்விடவே உண்ணாமலே மௌநமென்னுநோன்பைக் கொண்டவராகி, (அந்த)அந்தணனை ஒன்றும் சொல்லாமல்(சபியாமல்)இருந்துவிட்டார்.

பிறகு, மஹாமுநிவராகியவிச்வாமித்தார், ஆயிரவர்ஷகாலம் மூச்சுவிடாமல்(தவஞ் செய்தார்);எ. அவர் மூச்சுவிடாமல்தவஞ்செய்யவே, (அவரது)சிரவரில் அக்நி உண்டாய்விட்டது; அதனால் மூவுலகமும் நடுநடுங்கி, தபிக்கப்பெற்றது போலும்.

பிறகு, கந்தர்வர்களுடன்கூடிய தேவர்களும், உரக-அஸுர-ராக்ஷஸர்களும் (மற்றுமுள்ள)எல்லோரும், அவ்விச்வாமித்தாரது தவமென்னும் அக்நியினால் மதிமயங்கி, ஒளிகுறைந்து, மிக்கதுக்கத்தோடுகூடி உடனே ப்ரஹ்மாவிடம்வந்து சொல்லினர்:—

“ஸ்வாமி! பல உபாயங்களைக்கொண்டு விச்வாமித்தர் மஹாமுநிவர், (நாங்கள்ரம்பையைக்கொண்டுநிறுத்தினதுமுதலியவற்றால்)கோபமுறும்படிசெய்யப்பட்டும், (வித்தமாயிருந்தஅந்நத்தையாசித்ததுமுதலியவற்றால்)கோபமுறும்படிசெய்யப்பட்டும், லக்ஷ்யஞ்செய்யாமலிருந்ததுமல்லாமல், மேன்மேலும் தவத்தால் வருத்தியடைகிறார்; இவரிடத்தில் (ராகத்வேஷம்முதலான)ஒரு பாபமும் சிறிதும் காணப்படவில்லை.

இவ்விச்வாமித்தாருக்கு மனதினால் கோரப்பட்ட தெதுவோ (அது உம்மால்) கொடுக்கப்படாத பக்ஷத்தில் ஜங்கமஸ்தாவரங்களோடுகூடிய மூவுலகங்களையும் (தமது)தவங்கொண்டு நாசஞ்செய்துவிடுவர்.

ப்ரஹ்மாவே! திசைகள் யாவும் இருள்மூடி, சிறிதும் ப்ரகாசியாதிருக்கின்றன; கடல்கள் யாவும் கலங்கிவிட்டன; பர்வதங்கள் (யாவும்) வெடிக்கின்றன; பூமி கிடுகிடுண்டுநடுங்குகின்றது; காற்று மிக்கவ்யாகுலப்பட்டு வீசுகின்றது; (எல்லா)ஜநமும் (இப்படிப்பட்டகலக்கத்தால்) கர்மாநுஷ்டாநமொன்றும் செய்யமுடியாபயால்) நாஸத்திக மாய்விடுகின்றது; (இதுவிஷயத்தில்) பரிஹாரமொன்றையும் அறியாதிருக்கின்றோம்.

ஸ்வாமி! அந்த(விச்வாமித்தர்) மஹர்ஷியின் (தவமென்னும்)அக்நியினால் மூவுலகமும் பயந்து மிகவும்மனம்கலங்கியதாய்விட்டது; ஸூர்யனும் ஒளியற்றவனாயினன்; மேன்மைபெற்று மஹாப்ரபாவமுற்று அக்நிரூபராகிவிளங்குகின்ற (அவ்விச்வாமித்தர்)மஹாமுநிவர், எதற்குள் (எல்லாவற்றையும்)நாசஞ்செய்ய எண்ணம் கொள்ளாதிருப்பரோ அதற்குள்ளவே (உம்மால்) அதுக்ரஹம்செய்யத்தகுந்தவர்.

பூர்வத்தில் (ப்ரளய)காலஅக்நியினால் (தஹிக்கப்பட்டது) போல் (அவரால்) மூவுலகமும் முற்றும் தஹிக்கப்படும்; தேவராஜ்யத்தைக் கோரினாலும்கோருவர்; (ஆதலால்) அவருக்கு எது வேண்டுமோ (அது) கொடுத்துவிடப்பட்டும்.”

பிறகு எல்லாத் தேவர்கணங்களும் ப்ரஹ்மாவைமுன்னே அழைத்துக்கொண்டுவந்து, மஹாத்மாவாகிய விச்வாமித்தரரைகோக்கி, “ப்ரஹ்மர்ஷியே! உமக்கு மங்களம் உண்டாகுக; (நீர்செய்தகடுந்தவத்தால் (நாங்கள்) மிகவும்ஸந்தோஷப்பட்டோம்” (என்ற) இன் மொழியைக் கூறினார்கள்.

“குழந்தாய்! ப்ராஹ்மண! விச்வாமித்தர்! (நீசெய்த) கடும் தவத்தால் ப்ராஹ்மணத்தன்மையை அடைந்தவ னாய்விட்டாய்; தேவகணங்களோடுகூடி உனக்குத் தீர்க்கா யுஸ்ஸையும் கொடுக்கிறேன்; (உனது)இஷ்டத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்; உனக்கு மங்களம் உண்டாகுக; ஸுகமாய் (இனிநீதவத்தைநிறுத்திவிட்டு) போகலாம்” (என்று ப்ராஹ்மா சொன்னார்).

எல்லாத் தேவர்களும் ப்ரஹ்மாவும்சொன்ன சொல்லை மஹாமுநிவரானவிச்வாமித்தர் கேட்டுக் களித்துத் தெண்ட னிட்டுரைத்ததாவது:—

“அந்தணத்தன்மையும் நீண்ட வாணாளும் (உங்களிடமிருந்து) என்னால் அடையப்பட்ட பக்ஷத்தில், ஒங்காரமும் வஷ்ட்காரமும் (எல்லா)வேதங்களும்தான் எனனை வரிக்கவேண்டும் (அதாவது வேதங்களைஒதிவைத்தல் வைதிகக்ரீையைகளைச்செய்துவைத்தல் முதலியவேதாதிகாரங்களாயாவும் எனக்கு வரவேண்டும்).

வானவர்கள்! கூத்தரியவேதங்களை யுணர்ந்தவர்களுள்ளும் ப்ராஹ்மணவேதங்களை யுணர்ந்தவர்களுள்ளும் மேன்மைபெற்றவரும், ப்ரஹ்மபுத்தரருமான வலிஷ்ட்டரும், எனனை இந்தப்படியே (அதாவது நீங்கள்சொன்னபடியே ப்ரஹ்மர்ஷியென்று) சொல்லவேண்டும்; தேவச்ரேஷ்ட்டர்கள்! (எனக்கு) இந்தப் பெரிய கோரிக்கை நிறைவேற்றுவிக்கப்பட்டும் பக்ஷத்தில் (நீங்கள்)புறப்பட்டுப்போகலாம்.”

பிறகு, எல்லாருவிகளுள்ளும்மேன்மைபெற்று ப்ரஹ்மர்ஷியாகிய வலிஷ்ட்டர், வானவர்களால் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டு, (விச்வாமித்தரோடு) ஸ்நேஹம் செய்துகொண்டார்; “இப்படியே ஆகட்டும் (உம்மைத்தேவர்கள்ஒப்புக்கொண்டபடியே நானும்ஒப்புக்கொண்டேன்)” என்றும் சொல்லிவிட்டார்.

“நீர் ப்ரஹ்மர்ஷியே ஸந்தேஹமேஇல்லை; (நீர்கோரினவை)யாவும் உமக்கு உண்டாகும்” என்று எல்லாத் தேவர்களும் (அதாவது ப்ரஹ்மா, வலிஷ்ட்டமஹர்ஷி ஆகியஎல்லோரும்) சொல்லிவிட்டு, வந்தபடியே திரும்பிப்போய்விட்டார்கள்.

[தர்மாத்மாவான விச்வாமித்தரரும் மேலான ப்ராஹ்மணத்தன்மையைப் பெற்று, ப்ரஹ்மர்ஷியான வலிஷ்ட்ட மஹர்ஷியைப் பூஜித்தார்; தவத்தி லிருந்து கோரிக்கைநிறைவேறி பூமி முற்றும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்.]

ராம! மஹாத்மாவாகிய இவ்விச்வாமித்தரரால் இவ்விதமாய்ப் ப்ராஹ்மணத்தன்மை அடையப்பட்டது; ராம! இவர், முநிவர்களுள்சிறந்தவர், இவர், சரீரந்தரித்த தவம்; இவர், எப்பொழுதும் தர்மத்திலேயேபற்றுள்ளவர்; இவர், வீர்யத்திற்கு இருப்பிடமாயுள்ளவர்.”

காராபிநா யயா வடுவடும் தெருவாகும் ஐஹு தெருவெனீ.

செவராஜம் விசுவேசுத தீயதாமிஸு யநதரீ.

கரு

ததம் ஸாரமணாம் ஸவெடு விதாமிஹவாரொமரீ.

விஸாதிதம் சிஹாதாநம் சிபாரம் வாகுசெபுவநீ.

ஐஹ

செபு! ஸாமதம் தெருவம் தவஸா ஸ ஸுதொவிதாமி. கரு

ஸாஹணம் தவஸாபெண பூபுவாநவரி களஸிகு.

தீவடோயுத தெ ஸுஹநதாமி ஸரொஹணம்.

ஸவரி பூபுவாமி ஹதம் தெருவ ஸளரி! யயாஸுவரீ. ௨௦

விதாமிஹவம் ஸுதா ஸவெடுஷாம் உதிவளகஸாரீ.

கூதா பணாமி சிஹிதொ வுஜஹார சிஹாமிநி.

௨௧

ஸாஹணம் யதி செ பூபுவா தீவடோயுதவெடுவ உ

செபாரஸ வஷாரொ வெபாஸ வரயதம் ராரீ.

௨௨

கூதா வஷாமிநி செ செபா ஸுஹவஷாமிநி.

ஸுஹவாபெண வஸிசெபா ராரெவம் வததம் செவதாமி.

யத்யம் வரமி காரி கூதொ யாநம் ஸாரவஷாமி.

௨௩

ததம் பூபாமிதொ செவெவடுவரிசெபா ஜவதாநவரீ.

ஸவம் உகார ஸுஹவிடுரெவரிநி தாஸு வீதீ.

௨௪

ஸுஹவிடுவம் ந ஸுசெஹம் ஸவடும் ஸவதூதெ தவ.

ஐதூகா செவதாஸாமி ஸவடா ஜமயபுயாமதரீ.

௨௫

[விஸாதிதொவி யதோதா வுபா ஸாஹணம் தரீ.

வடுஜயாபாஸ ஸுஹவிடும் வஸிஷம் ஜவதாநவரீ.

கூதகாரொ சிஹீ ஸவடாம் உதார தவஸிஸிதம்.]

வனவம் தநெந ஸாஹணம் பூபுவா ராரி! சிஹாதாநம்.

வனஷ ராரி! சிநிசெபுஷ வனஷ விஹவாஸவம்.

வனஷ யதூவரொ நிதும் வீயடுவெஸுஷ வராயணரீ.

௨௬

கருகூ ஸ்ரீ ராஜாயனெ வாககாரெண கரு-ஸமபு.

வனவசுகா சிஹாதெஜா விராசாசி ஹிஜோதசி: உ௭௨

ஸதாநநவம் ஸுதா ராஜிமகூணஸநியள ||

ஜநகம் ப்ராஜிவிவடாக்யசுவாஸ கஸரிகாதஜிஃ உ௮௨

யநெயாஸ்யநமபுஹீதொஸி யஸ்ய நெ சிநிவஹவ ||

யஜி காகுதஸஹிதம் ப்ராஹ்வாநஸி யாதிடக!! உ௯௨

வாவிதொஹம் தயா ஸ்ரஹநஸுநெந சிஹாசிநெ!!

[விஸாரித சிஹாவாஸ ஸ்ரஹஷ்டுணாம்வரொதசி]

மணா வஹுவியாம் ப்ராஹ்வாஸவ ஸந்தஸுநாநயா || ௩௦௨

விஸுரெண வ தெ ஸ்ரஹநீதபூராம சிஹதவம் ||

ஸுதம் சியா சிஹாதெஜா! ராஜெண வ சிஹாதநா ||

ஸந்தெஸ்யம் ப்ராஹ்வ ஸந்தம் ஸுதாஸெஸவஹ்வாமணாம் || ௩௧௨

சுப்ரெயம் தவஸுஹிபுரெயம் வ தெ வயஜிஃ

சுப்ரெயா மணாஸெஸவ நித்யம் தெ கஸரிகாதஜி ||

[விதாசிஹஸ்ய வ யயா யயாஸெஸவ ஹ்வாசிவதெசி] ௩௩

தபூரிராஸபஹுதாநாம் சுயாநாம் நாவூ நெ விஹா!!

கபூகாரொ சிநிஸெ ஷ! யஜி தெ ரவிஜெணயஜிஃ ௩௪

ஸம்ப்ரஹாதெ சிஹாதெஜா! ஷ்ரஹசிஹபூஸி சாம் வநம் ||

வாமதம் தவதாஸெ ஷ! சாசிநாஜாதசிஹபூஸி || ௩௫

வனவசுகோ சிநிவரம் ப்ராஸஸ்ய வாமாஷஷபூஸிஃ

விஸஸஜபாஸம் ஜநகம் ஸீதம் ஸீதசிநாலுஜா || ௩௬

வனவசுகா சிநிஸெ ஷம் வெஷெஹா சிபிவாயிவம் ||

ப்ரஹ்மணம் வகாராஸம் ஸொவாய்யாயம் வஸாநவம் || ௩௭

விஸாரிதொஸி யபூதா ஸஹராசிம் ஸயகூணம் ||

ஸவாபிஸிவகூசி வஹிஜிசாநொ சிஹஷிபூஸிம் || ௩௮

வனஷஷிதசிம் ஸமபும் ஸசிவம்.

மஹாப்ரபாவமுற்று அந்தணருள்மேன்மைபெற்றசதாநந்தர், இவ்வாறு (விச்வாமித்தரரது கதையையெல்லாம் ராமருக்குச்) சொல்லி முடித்தார். உஎ

ஐநகரானவர், ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸந்நிதியில் சதாநந்தர் சொன்ன கதையைக் கேட்டு, அஞ்ஜலிஹஸ்தராகி விச்வாமித்தரரைப்பார்த்து, (இவ்வாக்யத்தைச் சொன்னார்:— உஅ

“மஹாமுநிவரே! தர்மிஷ்ட்டரே! ஒருபெருமையுமில்லாதவனான எனது யாகத்திற்கு, கருத்ஸ்த்தகுலத்துப்பிள்ளைகளான ராமலக்ஷ்மணர்களோடுகூடி வந்தீராகையால் க்ருதார்த்த னாய்விட்டேன்; அதுகரஹ்ம்பெற்றவ னாய்விட்டேன். உக

ப்ராஹ்மண மஹாமுநிவரே! தர்சனம்கொடுத்து உம்மால் நான் பரிசுத்தஞ்செய்யப்பட்டேன்; [மஹாபாக்யமுற்றவரே! ப்ராஹ்மர்ஷிச்ரேஷ்ட்டர்கள் ளிலுத்தமரே! விச்வாமித்தரரே!] உமது தர்சநத்தால் என்னால் பலவித குணங்கள் பெறப்பட்டன. உஉ

அந்தணரே! மஹாப்ரபாவமுடையவரே! உமது தவத்தைப் பற்றி சொல்லப்பட்டகதைமுற்றும் என்னாலும் மஹாத்மாவாகிய ராமராலும் விஸ்த்தாரமாகக் கேட்கப்பட்டது (இந்த)ஸபைக்கு வந்து (இருக்கின்ற) ஸபையோர்களாலும் உமது பலகுணங்கள் கேட்கப்பட்டன. உஉ

விச்வாமித்தரரே! உமது தவத்தின்மஹிமை என்றும் அளவிடமுடியாதது; உமது பலமும் அளவிடமுடியாதது; உமது குணங்களும் அளவிடமுடியாதவை. [ப்ராஹ்மாவுக்கும் உமாபதிக்கும் உள்ளவைபோன்றவைகள்.] உஉ

வல்லவரே! மஹாமுநிவரே! ஆச்சர்யகரங்களான (உமது)கதைகளைக்கேட்கக்கேட்க போதுமென்கிறவெண்ணம் எனக்கு உண்டாகவில்லை; ஸத்ரீர்யாஸ்தமநமாகிறது; (மாலேக்)கடனைச்செய்யவேண்டியதருணம் (நெருங்கிவிட்டது). உச

மஹாப்ரபாவமுள்ளவரே! மஹர்ஷியே! நல்லது, மஹபடியும் நாளைத்திறங்காலையில் என்னை தயைசெய்து (நீர்) பார்க்க வேண்டும்; (போய்வருவதற்கு) எனக்கு விடைகொடுக்க வேண்டும்.” உரு

மஹாமுநிவரானவிச்வாமித்தர் இவ்வாறு (ஐநகரால்) சொல்லப்பட்டு மனம்மகிழ்ந்து, சுளிகொண்ட ஐநக மஹாராஜரைப் புகழ்ந்து, (போய்வாரும் என்றுசொல்லி) உடனே அனுப்பிவிட்டார். உசு

விதேஹதேசத்தரசராகிய மிதிலைன்னவர் இவ்வாறு சொல்லி உபாத்யாயர்களோடும் பந்துக்களோடும்கூடி, உடனே (விச்வாமித்தர்)மஹர்ஷியைப் ப்ரதக்ஷிணம் செய்தார். (தெண்டனிட்டார்) உஎ

தர்மாத்மாவாகிய விச்வாமித்தரரும், மஹர்ஷிகளாற் பூஜிக்கப்பட்டு, ராமரையும் லக்ஷ்மணரையும் அழைத்துக்கொண்டு, தாம்வந்திறங்கியிருக்குமிடத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தார். உஅ

அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தாறுவது ஸர்க்கம்.

பிறகு இருள்நீங்கிய விடியற்காலத்தில் (எழுந்து காலேக்)கடமைகளைச் செய்துமுடித்து (ஜநக)ராஜர், மஹாத்மாவாகிய விச்வாமித்தரரை ரகுசுவத்துப்பிள்ளைகளானராமலக்ஷ்மணர்களோடுகூட அழைப்பித்தார்.

அப்போது, தர்மாத்மாவானஜநகராஜர், அவ்விச்வாமித்தரரையும், மஹாத்மாக்களாய் ரகுசுவத்துப்பிள்ளைகளாயுள்ளராமலக்ஷ்மணர்களையும் சாஸ்தரத்திற்சொல்லிய (அர்க்க்யம்சொடுத்தல்முதலிய)செய்கையினால் பூஜித்து, “ஸ்வாமீ! பாபமற்றவிச்வாமித்தரரே! உமது வரவு நன்மை யாகவேண்டும்; (நான்) உமக்கு என்ன செய்யவேண்டும்? நீர் எனக்குக் கட்டளையிடவேண்டும்; நான் உம்மால் கட்டளையிடத்தகுந்தவன்” (என்ற) வாக்யத்தைச் சொன்னார்.ங

பேசுவதிற்சமத்தரும் தர்மாத்மாவுமான அவ்விச்வாமித்தர முனிவர், மஹாத்மாவாகிய ஜநகரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டு, வீரானஜநகரைப்பார்த்து, (இம்) மொழியை உத்தரமாகச்சொன்னார்:—

“(மஹாராஜ!) தசரதருடைய புத்தர்களாய், உலகத்தில்ப்ரவித்திபெற்ற கூத்திரியர்களாயுள்ள இந்தராமலக்ஷ்மணர்கள், உம்மிடத்தில் எந்த மஹாததுச இருக்கிறதோ இதைப் பார்க்கவிரும்புகிறார்கள்.

இவ்வில்லைக் காண்பியும்; உமக்கு நன்மை (உண்டாகும்); ராஜபுத்தாரிருவரும், இவ்வில்லைப் பார்த்துவிட்டு, கோரிவந்தகார்யத்தைப்பூர்த்திசெய்துகொண்டு இஷ்டப்படி திரும்பிப்போய்விடுவார்கள்.”

விச்வாமித்தரர் இங்ஙனம் கூறப்பட்டு ஜநகர் (விச்வாமித்தர)மஹாமுநிவருக்குப் பதிலுரைத்ததாவது:—

“(இவ்வில்) எந்தப்ப்ரயோஜநத்திற்காக இவ்விடத்தில் இருக்கிறதோ, இவ் வில்லின் (அந்தப்ப்ரயோஜநம்இன்னதென்று) கேட்கப்படட்டும்:

(எங்களுக்குலத்தில்) நிம்மியென்பவருக்கு ஆறாவதுபுருஷர் “தேவராதர்” என்று பேர்பெற்ற ஒருமன்னவர் (இருந்தார்); இவ்வில் வைத்துவைக்கும்படி அந்தத்தேவராதருடைய கையில் மஹாத்மாவினால்(அதாவதுசிவபிரானால்) கொடுப்பிக்கப்பட்டது.

முற்காலத்தில், ருத்ரமூர்த்தியானவர் தகையாகத்தில்(தேவர்களை)அடிக்கும்பொழுது, (இவ்வலிய)வில்லை மிகுந்தவலுவுகொண்டு விளையாட்டாக நானேற்றிக்கொண்டு, சினந்துத் தேவர்களைப்பார்த்து “(யாகத்தில்)பாகம்வாங்கவந்த தேவர்களை! எனது பாகங்களை (நீங்கள்,கொடாததனால் (ரத்தம்முதலான)ச்ரேஷ்ட்டவஸ்த்துக்களணியத்தகுந்த உங்கள் தலைகளை (இந்த)வில்லினால் அறுத்துத்தள்ளிவிடுகிறேன்” (என்ற) இம்மொழியைப் புகன்றார்.

மஹாமுநிவரே! பிறகு எல்லாத் தேவர்களும் தீநர்களாய்த் தேவேசரானசிவபெருமானே வேண்டிக்கொண்டார்கள்; சிவபிரானும் அவர்களிடத்தில் ப்ரீதியுற்றவரானார்.

மஹாத்மாக்களாகிய அத் தேவர்களிடத்தில் (அவ்வாறு) ப்ரீதிவைத்து அச்சிவபெருமான் (அவர்களுக்கு இவ்வில்லைக்) கொடுத்தார்;கக. ஸ்வாமீ! அப்போது எங்கள் (குலத்தின்)பெரியவராகியதேவராதரிடத்தில் வைத்துவைக்கும்படி (அத்தேவர்களால் அவ்வில்) கொடுக்கப்பட்டது; மஹாத்மாவும் தேவதேவருமானசிவபெருமானுடைய அந்த மஹாததுச இதுதான்.கஉ.

ஷடபதிதரீ: ஸமூஃ.

- ததம் ப ஹாதெ விசெனெ கூ தகரீடா நராயிவம்!
விசாரிதம் ரீஹாதா நரோஜம் ஹாவ ஸராவவரீஃ || க
- தரீமூயிதா யரீடாதா ஸாஸூஷிஷெந கரீடணா!
ராவவள வ ரீஹாதாநள ததா வாகூரீவாவ ஹ||
ஹவநாமதம் தெதஸூ கி கரீராஜி தவாநவம்!
ஹவாநாஜாபயதா ரீரோஜாபெரீ ஹவதா ஹுஹரீஃ || ௩
- ஹவரீகூம் ஸ யரீடாதா ஜநகெந ரீஹாதநா!
பு து்வாவ ரீநிவீடா வாகூம் வாகூவிசாராஜம் || ௪
- ஹதள டிஸா யரீஸூரீள க்ஷதிபள மொகவிஸூதள!
புஷுக்காரீள யநம்ஸெ ஹம் யரீததயி திஷதி || ௫
- ஹததஸூய ஹம் தெ கூதகாரீள நுவாதஜீள!
டிஸூநாடிஸூ யநம்ஸெ யரீயஹம் புதிபாஸூதம் || ௬
- ஹவரீகூஸூ ஜநகம் பு து்வாவ ரீஹாரீநிஃ || ௭
- ஸூருயதாரீஸூ யநம்ஸெ யரீயரீஹ திஷதி || ௮
- தெவராத ஹதி பூாதொ நிரீ: ஷரீஷா ரீஹீவதி:
நூஸொயம் தஸூ ஹவநஸெ டிதொ ரீஹாதநா || ௯
- டிக்கபஜவெய வருவம் யநம்ராயரீ வீயபவாந் ||
ரூஷு தி டிஸாநொஷாதவீரீடிஸூவீத் ||
- யஸூஜாமாயிடுநொ ஹாநாகூயத ரீஸூராரீ!
வராஜாணி ரீஹாஹூணி யநம்ஷா ஸாதயாரி வம் || ௧௦
- ததொ விசெநஸம் ஸவெடு தெவா வெ ரீநிபுஹவம்!
புஸாடியதி தெவெஸா தெஷாம் ஸீதொஹவஹவம் || ௧௧
- ஸீதியூகம் ஸ ஸவெடுஷாம் டிதள தெஷாம் ரீஹாதநாரீஃ || ௧௧௨
- * ததெததெவதெவஸூ யநம்ருதம் ரீஹாதநம்!
நூஸஹதிதம் ததா டிநூஸூஸூகம் வருவடுகெ விஹொ || ௧௧௩

*“ததெததெவ தெவஸூ”

†“டிதரீஸூகரீஃ”

கய ரெ க்யஷத் கெஷத்^ய மூ^யதூ^யதிதா^ய யா||

கெஷத்^ய சொயயதா^ய ஓ^யநா^யஜா^ய வீ^யதெ^யதி^ய வி^யஸு^யதா|| கங.உ

ஹ^யதூ^யதிதா^ய ஸா^ய து^ய வ^யய^யபு^யத^ய ஜோ^ய

வீ^யய^யஸு^யதெ^யதி^ய ரெ^ய க^யந^யஜா^ய வீ^யதெ^யய^யபொ^யநி^யஜா|| கச.உ

ஹ^யதூ^யதிதா^ய தா^ய து^ய வ^யய^யபு^யதா^ய ஜோ^யரீ||

வரயா^யஜா^யஸு^யரா^யம^யஜீ^ய ரா^யஜா^யநொ^ய ஜோ^யநி^யவ^யஹ^யவ|| கரு.உ

தெ^யஷா^ய வரய^யதா^ய க^யந^யஜா^ய ஸ^யவெ^யபு^யஷா^ய ப^யயி^யவீ^யக்ஷி^யதா^யரீ||

வீ^யய^யஸு^யதெ^யதி^ய ஹ^யவ^யந^ய டி^யஜா^யரி^ய ஸு^யதா^யஜி^யஹ^யரீ|| கசு.உ

த^யத^ய ஸ^யவெ^யபு^ய ந^யப^யத^யய^ய ஸ^யரெ^யஜி^ய ஜோ^யநி^யவ^யஹ^யவ||

ஜி^யயி^யதா^யஜி^யஹ^யவ^யபா^யம^யஜீ^ய வீ^யய^யபு^யஜி^யஜா^யஸ^யவ^யஸ^யஷா^ய|| கஎ.உ

தெ^யஷா^ய ஜி^யஜா^யஸ^யஜா^யநா^யநா^ய வீ^யய^யபு^ய ய^யநு^யரா^யவா^யஹ^யத^யரீ||

ந^ய ஸெ^யகூ^யம^யபு^யஹ^யணெ^ய த^யஸ^யய^ய ய^யநு^யஷ^யஸூ^யர^யதெ^யந^யவி^யவா|| கஅ.உ

தெ^யஷா^ய வீ^யய^யபு^யவ^யதா^ய வீ^யய^யபு^யஜி^ய ஜா^யதா^ய ஜி^யஹா^யஜோ^யநெ||

ப^யய^யதூ^யவ^யதா^ய ந^யப^யத^யய^ய *த^யநி^யஸொ^யய^ய த^யவொ^யய^யந^ய|| கக.உ

த^யத^ய வர^யஜி^யகொ^யவெ^யந^ய ரா^யஜா^யநொ^ய ஜோ^யநி^யவ^யஹ^யவ||

ந^யய^யந^யநி^யயி^யதா^ய ஸ^யவெ^யபு^ய வீ^யய^யபு^யஸ^யநெ^யஹ^யஜோ^யம^யதா^யரி|| உ.உ

சூ^யதா^யந^யவ^யய^யத^யத^ய தெ^ய வி^யஜா^யய^ய ந^யப^யத^யய^யஹ^யவா^ய||

ரொ^யவெ^யண^ய ஜி^யஹா^யதா^யவி^யஷா^ய வீ^யய^யப^யநி^யயி^யதா^யவ^யரீ^யரீ|| உக.உ

த^யத^ய ஸ^யவ^யத^யரெ^ய வ^யநெ^யபு^ய க^யஷ^யய^ய யா^யதா^யநி^ய ஸ^யவ^யபு^யஸ^ய||

ஸா^யய^யநா^யநி^ய ஜோ^யநி^யஸூ^யஷ^ய! த^யதொ^யஹ^ய ஹ^யஸ^யஷ^யஹ^யவி^யத^யரி|| உஉ.உ

த^யதொ^ய ஜெ^யவ^யம^யணா^யந^யவ^யபு^யஸ^யவ^யஸா^யஹ^ய வ^ய ஸா^யஷ^யய^யரீ||

டி^யடி^யஸு^ய வர^யஜி^யதா^யஸ^யத^யய^யஹ^யவ^யஹ^ய ஸு^யரா^யரி|| உங.உ

த^யதொ^ய ஹ^யதா^ய ந^யப^யத^யய^யஹ^யந^யஜா^யநா^ய ஜி^யஸொ^யய^யய^ய||

க^யவீ^யய^யபு^ய வீ^யய^யபு^யஸ^யஷி^யதா^ய ஸா^யஜா^யதூ^யரி^ய வா^யவ^யக^யஷி^யண^யரி|| உச.உ

இன்னொருஸங்கதி: நான் (யாகம்செய்வதற்காக யாக) பூமியை உழு
ம்போது படைச்சாலிலிருந்து (ஒருகந்யகை) உண்டானான்; பூமியைச் சோ
திக்கின்ற என்னால் (அந்தவிதமாய்) பெறப்பட்டமையால் வீதையென்
று பெயரினால் ப்ரஸித்திபெற்றான். ககூ

பூமியிலிருந்துண்டான வவன், (நான்செய்தபோஷணத்தால்) நாடோறு
ம்வளர்ந்துவந்தான்; (ஆதலால்) எனக்குப் பெண்ணாய் அயோநிஜையாயுள்
ள விவன், (எவனாலும் நம்மிடமிருக்கிறசிவதநுசைநானேற்றும்)வல்ல
மையாகிறவிலைகொடுத்துப்பெறவேண்டியவளென்று என்னால் கந்யகையா
க நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறான். ககூ

மஹாமுநிவரே! பூமியிலிருந்துண்டாய் நாடோறும் வளர்ந்துவருகின்ற எ
ன்முந்நதையாகிய அந்தவீதையை (விவாஹஞ்செய்துகொடுக்கும்படி அ
நேக)ராஜாக்கள் வந்து கேட்டார்கள். ககூ

ஸ்வாமீ! அவ்வாறு வந்துகேட்ட அரசர்க ளெல்லோர்க்கும், (சிவதநு
சைநானேற்றும்)வல்லமையாகிறவிலைகொடுத்துப்பெறவேண்டியவளாக
யால் முந்நதையை நான் (விவாஹஞ்செய்துக்)கொடாமலிருக்கிறேன். ககூ

முநிபுங்கவரே! அதனால் அப்போது எல்லா வரசர்களும் ஒன்றுகூடி மி
திலாநகரம் வந்து, (இவ்வில்லின்)வலுவையறியவிரும்பினார்கள். ககூ

(அதன்)வலுவை அறியவிரும்பும் அவர்களுக்காக (அவ்)வில் கொண்
டுகாட்டப்பட்டது; (அவர்கள்) அவ் வில்லைக் கையில்வாங்கிக்கொள்ளவா
து, தூக்கிப்பார்க்கவாவது முடியாமற்போய்விட்டார்கள். ககூ

(விச்வாயித்தர)மஹாமுநிவரே! தவத்தையேபொருளாகப்பெற்றவரே! வ
ல்லமைசாலிகளாகஎண்ணிவந்த அம்மன்னவர்களுடைய வல்லமை கொஞ்ச
மேஎன்பதைத் தெரிந்துகொண்டு என்னால் ராஜாக்கள் (வீதையைக்கொடுக்
கமாட்டேனென்று)திரஸ்கரிக்கப்பட்டார்கள்; ஆதலால் (மேல்நடந்ததை
க்) கேளும்: ககூ

முநிபுங்கவரே! பிறகு எல்லா வேந்தர்களும், (தங்கள்)வலுவையுபயனற்றமை
யையுணர்ந்து பெருங்கோபத்தால், (என்னுடன்போர்செய்தற்காக) மிதி
லாநகரத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். ௨௦

(வில்வளைக்கவேண்டுமென்கிறவ்யாஜத்தால் என்னால்) தாங்கள் அவமான
ப்படுத்தப்படுவதாக அம் மஹாராஜர்கள் மஹா கோபத்துடன் கூடி மிதி
லாபுரியைப் பீடித்தார்கள். ௨௧

முநிச்ரேஷ்ட்டரே! அந்தப்படியே ஒருஸம்வத்ஸரம் நிறையவும் (படைக
ள்முதலானஎனதுயுத்த)ஸாதநங்கள் யாவும் நாசமடைந்துவிட்டன; அதன
ல் யான் மிக்கதுக்கமடைந்தேன். ௨௨

பிறகு நான் தவங்கொண்டு, தேவகணங்களை யெல்லாம் பூஜித்தேன்; தே
வர்களும் மிகவும்மகிழ்ந்து, (எனக்கு) சதுரங்கஸேனைகளைக் கொடுத்தா
ர்கள். ௨௩

பிறகு, அப்பலமும் கொடியசெய்கையுமுள்ள (அம்)மன்னவர்கள் (எ
ன்னால்) அடிக்கப்பட்டு, வல்லமைபலியாமல் (படைகளற்றமனம்)குன்றி ம
ந்தரிகளோடுகூடி திக்குகளில் ஓடிவிட்டார்கள். ௨௪

முரிவரே! பெருந்தன்மையுள்ளவரே! மிக்கஒளியுற்ற அப்படிப்பட்ட இந்தத் ததுசை ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் காட்டுகிறேன். ௨௫?

(விச்வாமித்தர)முரிவரே! தசரதபுத்தரான ராமா இவ் வில்லின் (நாண்) ஏற்றுதலைச் செய்வ ராகில், அயோரிஜையாய் (எனக்குப்)பெண்ணையுள்ள வலீதையைத் தாசரதிக்கு நான் கொடுப்பேன்.” ௨௬?

அறுபத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

விச்வாமித்தர மஹாமுரிவர் ஜநகருடைய சொல்லைக் கேட்டு, “(உம்மிடமிருக்கிற)ததுசை ராமனுக்குக் காண்பியும்” என்று (ஜநக)மன்னரைப்பார்த்துச் சொன்னார். ௧

பிறகு அந்த ஜநக வேந்தர் கார்யஞ்செய்யும்மந்த்ரிகளைப்பார்த்து, “(நல்ல)வாஸனமாலேமுதலியவைகளாலலங்கரித்து (நமது) திவ்ய ததுசை கொண்டு வரப்படட்டும்” (என்று) கட்டளையிட்டார். ௨

ஜநகரால் கட்டளையிடப்பட்டு மந்த்ரிகள் (மிதிலா)புரிக்குச் சென்றனர்;மன்னர்கட்டளைப்படி அவ்வில்லை முன்னே எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

எட்டுசக்ரங்களுள்ளவண்டியிலேற்றப்பட்டதும் அந்தவில்லள்ளே அடங்கியுள்ளதுமான பெட்டியை நீண்டு பருத்தசரீரமுள்ள ஐயாயிரம் புருஷர்கள் இழுத்துவந்தார்கள்; அத்தனைபேர்சேர்ந்தும் பெருமுயற்சிகொண்டே (இழுத்துவந்தார்கள்). ௩

(ஜநக)மன்னவரதுமந்த்ரிகள், அவ்வில்லை வைத்திருக்கும் அந்த இரும்புப் பெட்டியைக் கொண்டுவந்து, வானவர்க்கொப்பாயுள்ள ஜநகரைப்பார்த்து, “வேந்தே! மிதிலாநகரத்தைஆள்கின்றவ்! மன்னவரே! எல்லாவரசர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டதாயுள்ள நீர் பார்க்கக் கொண்டுவரச்சொன்ன மஹாததுசை இதோ (கொண்டுவரப்பட்டது)” (என்று) சொன்னார்கள். ௪

(ஜநக)வேந்தர் அம்மந்த்ரிகளின் சொல்லைக் கேட்டு, அஞ்ஜலிசெய்து, மஹாத்மாவான விச்வாமித்தரரையும், அந்த ராமலக்ஷ்மணர்க ளிருவர்களையும்பார்த்து (இவ்வாறு) சொன்னார்:— ௫

“ஸ்வாமி! இந்த மஹாததுசானது பூர்வத்தில் ஜநகவம்சத்துராஜாக்களாலும், நானேற்ற முடியாமற்போய்விட்ட மஹாவீர்யமுள்ள (மற்றுமுள்ள)ராஜாக்களாலும் (விசேஷமானது என்று) பூஜிக்கப்பட்டது. ௬

இவ்வில்லை (வளைத்தல்முதலியவைகளைச்செய்ய) எல்லாத் தேவகணங்களுமும் முடியாதிருக்கிறார்கள்; அஸுரர்களும் முடியாதிருக்கிறார்கள்; ராக்ஷஸர்களும் முடியாதிருக்கிறார்கள்; கந்தர்வ-யக்ஷச்ரேஷ்ட்டர்களும் கிந்நர்களுடன்கூடியபெரியவரகாகளும் (முடியாதிருக்கிறார்கள்). ௭

அப்படியிருக்க இவ்வில்லை (எடுத்து)வளைக்கவாவது, நானேற்றவாவது, பாணத்தைத்தொடுக்கவாவது, (பாணத்துடன்)நானே இழுக்கவாவது, (பாரத்தைஅறிவதற்காக) அசைக்கவாவது மனிதர்களுள் எந்தப்புருஷனிடத்தில் சகத்தி (உண்டு)? ௮

மஹாமுரிவரே! மஹாபாக்யமுடையவரே! அப்படிப்பட்ட மஹாததுசை இதோ கொண்டுவரப்பட்டது; இதை இந்த ராஜபுத்தர்களிருவர்களுக்கும்காண்பியும்.” ௯

தெதநுநிசாடிநு! யநுஃ வரஜீவாஸுரீஃ॥
 ராஜீகூணயொஸாவி டுஸ யிஷ்யாதி ஸுபுத॥ ௨௫௨
 படிஸ்ய யநுஷொ ராஜீஃ சுயபூராரொவணம் ரீநெ॥
 ஸுதாரியொநிஜாம் லீதாம் டிடிாம் டாஸாரயொஹரீஃ॥ ௨௬௩
 ஷடஷிதரீஃ ஸமபுஃ ஸரீவம்.

ஸபஷஷிதரீஃ ஸமபுஃ.

ஜநகஸ்ய வயம் ஸுதா விஸாரிதொ ரீஹாரீநிஃ॥
 யநுடிஸுபு ராஜாய ஐதி ஹொவாஹ வாயிபுவரீஃ॥ க
 ததஃ ஸ ராஜா ஜநகஃ ஸாரீநாநுராஹிடிஸ ஹி
 யநுராநீயதாம் டிவ்யம் மநாரீயுவிவநுஷிதரீஃ॥ ௨
 ஜநகெந ஸரீஹிஷாம் ஸவிவாம் பூராவிஸநுநீரீஃ॥
 ததநுஃ வுரதஃ க்ருதா நிஜபூமஃ வாயிபுவாஜ்யா॥ ந
 நுணாம் ஸதாநி வஜ்ஜாஸடிபதாநாம் ரீஹாரீநாரீஃ॥
 ஜநுஷாரீஷயக்ராம் தாம் ஸரீநுஹுஸெ சுயஜந॥ ச
 தாரீஹாப தம் ஜநுஷாரீயவீயம் யத ததநுஃ॥
 ஸுரொவரீஃ தெ ஜநகரீநுயநபுததிநிணம்॥
 ஐஃ யநுவபூரம் ராஜநுஜிதம் ஸவபூரஜிவிஃ॥
 தியிவாயிவ! ராஜெந! டுஸபூநீயம் யதிஹி॥ கூ
 தெஷாம் நுபொ வயம் ஸுதா க்ருதாஜிரஹாஷத॥
 விஸாரித ரீஹாரீநம் தள யொஹ ராஜீகூணம்॥ எ
 ஐஃ யநுவபூரம் ஐ ஜநகெநகொவிவநுஜிதரீஃ॥
 ராஜவிஸ ரீஹாவீயெபூரஸரீகூஃ வநுரிதம் வுரராம்॥ ௩
 நெததாரமணாம் ஸவெபு நாவுரார நய ராக்ஷஸாம்॥
 மநவபுபக்ஷவ வராம் ஸகிநுரரீஹாரீமாம்॥ கூ
 க்ருததிபூநுஷாணாம் தம் யநுஷொஸ்ய பூவநுரணம்॥
 சுரொவரீஃ ஸரீயொமெ வெவநெ தொநெநிவீவா॥ க௦
 *ததெதடி யநுஷொஸ்ய ஷாரீநீதம் ரீநிவஹி॥
 டுஸபூயெதநஹாம! சுநயொ ராஜவஹுதெபாம்॥ கக

விஸ்வாதிதஸு யபிபாதாஸ்ருதா ஜநகவாஷிதரீ.

வத! ராசி! யநம் வஸ்ய ஐதி ராவவசிவ வீதீ.

ஸ ஹ்ஷெபவபுநாஜா ரோயத் திஷ்வி தஹ்நம்.

ஜிஹ்ஷாம் தாபிவாபுத் திஷ்வி யநம்யாஸு வீதீ.

ஐதம் யநவபுரம் ஸ்ரஹ்ஸுஸாஜீஹ வாணிநா.

யதவாஸு ஹ்ஷிபுதி தொமநெ வ்ருணணவி த்வா.

வாஸிதெவ தம் ராஜா ருநிஸ்ர ஸிவாஷித.

வீதயா ஸ யநம்புயெ ஜிஹ்ஷ வநாந்நம்.

வஸ்யுதாம் நுஸ்ஹஸாணாம் வஹ்ருநாம் ரவம்நநம்.

[சுரொவயத் யபிபாதா ஸ்விதீவ தஹ்நம்.]

சுரொவயிதா யபிபாதா வ்ருயாபிஸ தஹ்நம்.

தஹ்ஷ யநம்புயெ நரஸுஷொ ரிஹாயஸா.

தஸ்யு ஸ்ரஹ்ஷ ரிஹாநாஸீநிவபுர தஸிநிஸுநம்.

ஹ்ருகிபிஸ ஸ்ரஹ்ஷ நவபுதஸுஷிபுதீ.

நிவெதம்ஸு த்நராஃ ஸ்வெபு தெந ஸ்ரஹ்ஷ ரிஹி தாம்.

வஜ்யிதா ருநிவரம் ராஜாநம் தள வ ராவவள.

||ஸ்ர த்யாஸுஷ ஜநெ தஸிநாஜா விமதஸாயஸம்||

உவாவ ஸ்ரஹ்ஷிவபுரக்யம் வாசுஷொ ருநிவஹ்ஷி.

ஹ்வநுஷ்விபுர ரெ ராரொ டுஸாயாதஜம்.

சுத்யுதம் திவிந்யம் வ ந தகிபுததிதம் ரியா.

ஜநகாநாம் கும்பெகீதிபுரஹ்ஷிதி ரெ ஸுதா.

ஸ்தா ஹ்ஷுராரிஸாஷு ராரிம் டுஸாயாதஜம்.

†“ய.” †“ரிஹாயஸா நரஸுஷொ ரியெ ஹம் வ தஹ்நம்.”

§“ஜநாம்.” ||“ஸ்ரஹ்ஷிவபுர ததஸுஷிபுதீ.”

***கோவிந்தராஜீயம்:—“ராமர் ஆச்சர்யசக்த்தியுடையராகையால் அவருடைய கைபட்டதனாலே தநுச தானாகவே வணங்கிவிட்டது; ஆகையால் மஹோந்தமான சிவதநுசை பாலரான ராமர் நானேற்ற முடிந்தது.”

தர்மாத்மாவான விச்வாமித்தாரும், ஜநகர்சொல்லைக் கேட்டு, “குழந்தா
ம்! ராம! ததுசைப் பாரு” என்று ராகவரைப்பார்த்துச் சொன்னார். கஉ
ராமரானவர், ப்ரஹ்மர்ஷியாகியவிச்வாமித்தாருடைய சொல்லால் எந்த
ப்பெட்டியில் அவ்வில் இருந்ததோ அப் பெட்டியைத் திறந்து (அவ்)வில்லை
ப்பார்த்துப் பிறகு (விச்வாமித்தாரைநோக்கி), “ஸ்வாமீ! இச் சிறந்தவில்லை இ
ப்போது (எனது)கையினால் தொட்டுப்பார்க்கிறேன்; (இதைத்) தூக்கிப்பார்
ப்பதற்கும் வளைப்பதற்கும் யத்நமும் செய்கிறேன்” (என்று) சொன்னார்.கச
“சரி”என்றே அந்தராமருக்கு (ஜநக)மன்னவர் சொன்னார்; (விச்வாமித்த
ர)முநிவரும் (சொன்னார்). கச?

ராகுலத்துப்பிள்ளையாகிய அந்தராமர் (விச்வாமித்தா)முநிவரது மொ
ழிகேட்டு, அநேக ஆயிரம்புருஷர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், ப்ரய
த்நமின்றியே (அவ்)வில்லை நடுவில் பிடித்தெடுத்துநிறுத்திவிட்டார். கரு?
[தர்மாத்மாவான வவர் விளையாட்டுபோல் அவ்வில்லை நானேற்றிவி
ட்டார்;] தர்மத்தையேசரீரமாகவுடையவராய்ப் பெரும்புகழ்பெற்றவரா
ய் புருஷோத்தமராயுள்ளராமரும், அவ்வில்லை (எடுத்து) *நானேற்றி (கா
துவரையில்)இழுத்தார்; அவ் வில்லும், மத்யத்தில் (மளமளவென்று) முறிந்
துவிட்டது கக?

அதன் மஹா சப்தமானது இடியின்கோஷத்திற்குஸமானமா யிருந்தது;
(அதனால்) பர்வதம் பிளக்கும்பொழுது (நடுங்குவது)போல் பெருப்பெருத்
த பூகம்பமும் (உண்டாயிற்று). கஎ?

(விச்வாமித்தா)மஹாமுநிவரையும், ஜநகமன்னவரையும், அந்த ராமலக்ஷ
மணர்களையும் விட்டு (மற்ற) ஜநங்கள் யாவரும் அந்தச் சப்தத்தைக்கேட்டத
னால் மூர்ச்சித்து (பூமியில்)விழுந்துவிட்டார்கள். கஅ?

அந்த ஜநங்கள் தேறிஎழுந்தபின்னர் (ஜநக)மன்னர் பயம்தீர்ந்தவராய்,
பேசத்தெரிந்தவராகையால் கைகளைக்கூப்பிக்கொண்டு (விச்வாமித்தா)ம
ஹாமுநிவரைப்பார்த்து (இவ்)வாக்யத்தைச் சொன்னார்:— கக?

“ஸ்வாமீ! தசரதபுத்தரான ராமருடைய பராக்ரமத்தை நான் கண்டுகொ
ண்டேன்; இவ்வில்லைநானேற்றியது அதிஅத்புதமும் (எங்கும்காணாமை
யால்)நினைக்கமுடியாததுமாயிருக்கிறது; (இப்படிநடக்கக்கூடுமென்று) எ
ன்னால் ஊழிக்கப்படவுமில்லை. உ?

எனது(வளர்ப்பிலிருந்மையாகிறஸம்பந்தத்தாலாகியபெருமைபெற்ற)பெ
ண்ணான (அயோநிஜையாகையால் பிறப்பினாலாகியபெருமைபெற்ற)வீ
தை, (பந்துக்கள் குலத்தை இச்சிக்கிறார்கள் என்கிறபடியே பந்துக்கள்கோ
ரும் குலப்பெருமையுள்ள)தசரதருடையகுமாரரான (கந்யகை அழ
கை இச்சிக்கிறாள் என்கிறபடியே யாவரையும்விரும்பச்செய்வதாகிற மிகுந்
தஅழகுள்ள)ராமரை, (தாய்மார்கள் தந்தைக் கோருகிறார்கள் என்கிறப
டியே தந்தால்பரிக்கும்வல்லமையாகிறபெருமைபெற்ற)பர்த்தாவாக அ
டைந்து, (முன்னமே மேலானகீர்த்தியுள்ள)ஜநகவம்சத்தவர்களின் குல
த்திற்கு (உடனே நிலையானவொரு)கீர்த்தியைக் கொண்டுவரப்போ
கிறாள். உக?

விச்வாமித்தரரே! லீனத (சிவதநுசைநானேற்றும்)வல்லமையாகிறவிலேகொடுத்துப்பெறவேண்டியவளென்ற எனது ப்ரதிஜ்ஞையும் உண்மையாயிற்று; எனக்குப் ப்ராணன்களிலும் மேலான(இஷ்டமான) என் குழந்தையாகிய லீனத ராமருக்கு அவச்யம்கொடுக்கத்தகுந்தவளே. ௨௨௭

ஸ்வாமீ! விச்வாமித்தரரே! உமக்கு மங்களம் (உண்டாகுக); சீக்க்ரமாய் எனது மந்த்ரிகள், உமது அநுமதிபெற்று ரதத்தின்மீதேறிக்கொண்டு விரைந்து அயோத்தியைக்குப் போகவேண்டும். ௨௨௮

(சிவதநுசைநானேற்றும்)வல்லமையாகிறவிலேகொடுத்துப்பெறவேண்டிய லீனதையை (ராமருக்கு) கொடுக்கப்போகிறது முதலானவரலாற்றை முற்றும் (தசரத)மன்னவருக்குச் சொல்லவேண்டும்; வணக்கமான சொற்களைச் சொல்லி (அவரை) எனது பட்டணத்திற்கு அழைத்துவரவேண்டும். ௨௨௯

காகுத்ஸ்த்தர்களிருவர்களும் முநிவரானவும்மால்ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறஸங்கதியையும் (எனதுமந்த்ரிகள்) மிகவும்சீக்க்ரமாய்ப்போய் (தசரத)மன்னவருக்குச் சொல்லவேண்டும்; (அதனால்)களிக்கும் (தசரத)வேந்தரை அழைத்துவரவேண்டும். ௨௩௦

தர்மாத்மாவாகிய விச்வாமித்தரரும், “அப்படியே (செய்யும்)” என்று (ஐநகராஜருக்கு) சொன்னார்; (ஐநக)மன்னவரும் (கல்யாண)பத்ரிகைகொடுக்கப்பெற்ற மந்த்ரிகளை அழைத்து, நடந்தபடியே ஸமாசாரத்தைச் சொல்வதற்காகவும் (தசரத)வேந்தரை அழைத்துவருவதற்காகவும் அயோத்தியைக்கு அனுப்பினார். ௨௩௧

அநுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அநுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

ஐநகரால் கட்டளையிடப்பட்ட அந்தத் தூதர்கள், (குதிரைமுதலான)வாஹங்கள்இளைப்பாய்விடவே வழியில் மூன்றிரவு தங்கி, அவர்கள் அயோத்தியாபுரிக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். ௨௩௨

[ராஜாவின் அரண்மனைக்குப் போய் த்வாரபாலகர்களைப்பார்த்து, “ஐநகருடைய தூதர்களான எங்களை (ப்பற்றி) அதாவது நாங்கள் வந்திருப்பதாக சீக்க்ரமாக ராஜாவுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்” (என்கிற) இந்தச்சொல்லைச் சொல்லினார்; இவ்வாறு சொல்லப்பட்டு அந்தத் த்வாரபாலகர்கள் தசரதருக்குத் தெரிவித்தார்கள்.]

அத் தூதர்கள், (ஐநக)மன்னவரனுப்பினவர்களென்று சொன்னதனால்(தசரத)ராஜக்ருஹத்துள் விடப்பட்டு, தேவர்கட்கொப்பான்வராய்விளங்கும் வருத்தரான தசரத வேந்தரைக் கண்டார்கள். ௨௩௩

தூதர்கள் யாவரும் (தசரதர்குணத்தால்)நிர்ப்பயமாய்க் கைகளைக்கூப்பி வணங்கி (தசரத)ராஜரைப்பார்த்து (இந்த) இனிய சொல்லைச் சொல்லினார்:—

“மஹாராஜ! மிதிலாதிபதியான ஐநக வேந்தர் ஸ்நேஹம்தோற்றும் சொல்லுடன் (கூடி) உம்மை (உமது) அக்நிஹோத்ரம், உபாதத்தயாயர்கள், புரோஹிதர்கள், ப்ருத்யர்கள் முதலானவர்களோடுகூட யோக கேசுமங்களை விரிசாரிக்கும்படி(எங்களுடன்)சொன்னார். ௨௩௪

பி ஸதூ ப்ருதிஜா உ வியபுஸு^{க்ரு}தெதி களஸிகு||

வீதா ப்ரா^{க்ரு}னெ^{க்ரு}வபு^{க்ரு}ஹ^{க்ரு}பிதா ஷெயா ராஜாய நெ ஸுதா||^{உஉ}

ஹதெதா^{க்ரு}நு^{க்ரு}பிதெ ப்ரு^{க்ரு}ஹ^{க்ரு}ஸீ^{க்ரு}வ^{க்ரு}ம்^{க்ரு} ம^{க்ரு}உ^{க்ரு}நு^{க்ரு} பி^{க்ரு}நி^{க்ரு}ண^{க்ரு}ம்||

பி களஸிகு! ஷ^{க்ரு}ஹ^{க்ரு}ம்^{க்ரு} தெ சு^{க்ரு}பா^{க்ரு}ஹ^{க்ரு}ம்^{க்ரு} த^{க்ரு}ஸி^{க்ரு}தா^{க்ரு} ர^{க்ரு}நெ^{க்ரு}யெ^{க்ரு}|| ^{உ௩}

ராஜாநம் ப்ரு^{க்ரு}பி^{க்ரு}தெ^{க்ரு}வ^{க்ரு}பா^{க்ரு}நெ^{க்ரு}க^{க்ரு}ர^{க்ரு}ந^{க்ரு}ய^{க்ரு}நு^{க்ரு} வு^{க்ரு}ர^{க்ரு}ம்^{க்ரு} பி^{க்ரு}||

பு^{க்ரு}டா^{க்ரு}நம்^{க்ரு} வீ^{க்ரு}ய^{க்ரு}பு^{க்ரு}ஸு^{க்ரு}தா^{க்ரு}யா^{க்ரு} க^{க்ரு}ய^{க்ரு}ய^{க்ரு}நு^{க்ரு} உ ஸ^{க்ரு}வ^{க்ரு}பு^{க்ரு}ஸ^{க்ரு}ம்^{க்ரு}|| ^{உ௪}

பி^{க்ரு}நி^{க்ரு}மு^{க்ரு}பு^{க்ரு}ள^{க்ரு} உ க^{க்ரு}ா^{க்ரு}க^{க்ரு}ு^{க்ரு}த^{க்ரு}ள^{க்ரு} க^{க்ரு}ய^{க்ரு}ய^{க்ரு}நு^{க்ரு} ந^{க்ரு}பு^{க்ரு}வா^{க்ரு}ய^{க்ரு} நெ^{க்ரு}வ^{க்ரு}||

வீ^{க்ரு}ய^{க்ரு}பி^{க்ரு}ண^{க்ரு}ம்^{க்ரு} து^{க்ரு} ரா^{க்ரு}ஜா^{க்ரு}ந^{க்ரு}பி^{க்ரு}ந^{க்ரு}ய^{க்ரு}நு^{க்ரு} ஸு^{க்ரு}ஸீ^{க்ரு}வ^{க்ரு}ு^{க்ரு}மா^{க்ரு}ம்^{க்ரு}|| ^{உ௫}

களஸிகு^{க்ரு} த^{க்ரு}யெ^{க்ரு}த^{க்ரு}யா^{க்ரு}ஹ^{க்ரு} ரா^{க்ரு}ஜா^{க்ரு} வ^{க்ரு}ா^{க்ரு}வா^{க்ரு}ஷ^{க்ரு} பி^{க்ரு}நி^{க்ரு}ண^{க்ரு}ம்^{க்ரு}||

சு^{க்ரு}பா^{க்ரு}ஹ^{க்ரு}ம்^{க்ரு} வெ^{க்ரு} ஷ^{க்ரு}பா^{க்ரு}பி^{க்ரு}ஸ^{க்ரு} ய^{க்ரு}பி^{க்ரு}தா^{க்ரு}தா^{க்ரு} க^{க்ரு}ு^{க்ரு}த^{க்ரு}ஸா^{க்ரு}ஸ^{க்ரு}நா^{க்ரு}த^{க்ரு}||

ய^{க்ரு}யா^{க்ரு}வ^{க்ரு}ு^{க்ரு}த^{க்ரு} ஸ^{க்ரு}பி^{க்ரு}வ^{க்ரு}ு^{க்ரு}தா^{க்ரு}பி^{க்ரு}நெ^{க்ரு}த^{க்ரு}ம்^{க்ரு} உ ந^{க்ரு}ப^{க்ரு}வ^{க்ரு}ம்^{க்ரு} த^{க்ரு}டா^{க்ரு}|| ^{உ௬}

ஸ^{க்ரு}வ^{க்ரு}ஷ^{க்ரு}ஷ^{க்ரு}தி^{க்ரு}த^{க்ரு}ம்^{க்ரு} ஸ^{க்ரு}ம^{க்ரு}ட^{க்ரு}ம்^{க்ரு} ஸ^{க்ரு}பி^{க்ரு}வ^{க்ரு}ு^{க்ரு}த^{க்ரு}ம்^{க்ரு}.

சு^{க்ரு}ஷ^{க்ரு}ஷ^{க்ரு}ஷ^{க்ரு}தி^{க்ரு}த^{க்ரு}ம்^{க்ரு} ஸ^{க்ரு}ம^{க்ரு}ட^{க்ரு}ம்^{க்ரு}.

ஜ^{க்ரு}ந^{க்ரு}கெ^{க்ரு}ந^{க்ரு} ஸ^{க்ரு}பி^{க்ரு}ஷ^{க்ரு}ஹ^{க்ரு} டி^{க்ரு}தா^{க்ரு}நெ^{க்ரு}வ^{க்ரு}ு^{க்ரு} க^{க்ரு}ா^{க்ரு}ந^{க்ரு}வா^{க்ரு}ஹ^{க்ரு}நா^{க்ரு}ம்^{க்ரு}||

தி^{க்ரு}ரா^{க்ரு}த^{க்ரு} பி^{க்ரு}ஷ^{க்ரு}தி^{க்ரு} பி^{க்ரு}நெ^{க்ரு}ட^{க்ரு} தெ^{க்ரு}ய^{க்ரு}பா^{க்ரு}ஹ^{க்ரு}ம்^{க்ரு} ப்ரா^{க்ரு}வீ^{க்ரு}ஸ^{க்ரு}ப^{க்ரு}ு^{க்ரு}ஸீ^{க்ரு}த^{க்ரு}||^௭

[ரா^{க்ரு}ஜா^{க்ரு} ஹ^{க்ரு}ந^{க்ரு}பி^{க்ரு}ஸா^{க்ரு}ஷ^{க்ரு} ஹ^{க்ரு}ர^{க்ரு}ஸா^{க்ரு}நி^{க்ரு}பி^{க்ரு}ஷ^{க்ரு}ு^{க்ரு}வ^{க்ரு}ந^{க்ரு}||

ஸீ^{க்ரு}வ^{க்ரு}ம்^{க்ரு} நி^{க்ரு}வெ^{க்ரு}ஷ^{க்ரு}ு^{க்ரு}தா^{க்ரு}ம்^{க்ரு} ரா^{க்ரு}ஜா^{க்ரு} டி^{க்ரு}தா^{க்ரு}நெ^{க்ரு} ஜ^{க்ரு}ந^{க்ரு}க^{க்ரு}வ^{க்ரு}ு^{க்ரு} உ||

உ^{க்ரு}த^{க்ரு}ு^{க்ரு}க^{க்ரு}ா^{க்ரு} ஹ^{க்ரு}ர^{க்ரு}வா^{க்ரு}தா^{க்ரு}நெ^{க்ரு}வ^{க்ரு} ரா^{க்ரு}வ^{க்ரு}வா^{க்ரு}ய^{க்ரு} ந^{க்ரு}ி^{க்ரு}வெ^{க்ரு}ஷ^{க்ரு}ய^{க்ரு}ந^{க்ரு}||]

தெ^{க்ரு} ரா^{க்ரு}ஜ^{க்ரு}வ^{க்ரு}நா^{க்ரு}டி^{க்ரு}தா^{க்ரு} ரா^{க்ரு}ஜ^{க்ரு}வெ^{க்ரு}ஸ^{க்ரு}ு^{க்ரு} வெ^{க்ரு}ஸி^{க்ரு}தா^{க்ரு}ம்^{க்ரு}||

டி^{க்ரு}டி^{க்ரு}ஸு^{க்ரு}பெ^{க்ரு}டி^{க்ரு}வ^{க்ரு}ஸ^{க்ரு}ம்^{க்ரு}கா^{க்ரு}ஸு^{க்ரு} வ^{க்ரு}ு^{க்ரு}டி^{க்ரு}ம்^{க்ரு} டி^{க்ரு}ஸா^{க்ரு}ய^{க்ரு}ம்^{க்ரு} ந^{க்ரு}ி^{க்ரு}வ^{க்ரு}தீ^{க்ரு}|| ^௮

வ^{க்ரு}டா^{க்ரு}க^{க்ரு}ி^{க்ரு}வ^{க்ரு}ு^{க்ரு}டா^{க்ரு}ம்^{க்ரு} ஸ^{க்ரு}வெ^{க்ரு}டி^{க்ரு} டி^{க்ரு}தா^{க்ரு} வி^{க்ரு}த^{க்ரு}ஸா^{க்ரு}ய^{க்ரு}ஸா^{க்ரு}ம்^{க்ரு}||

ரா^{க்ரு}ஜா^{க்ரு}நம்^{க்ரு} ப்ரு^{க்ரு}ய^{க்ரு}தா^{க்ரு} வ^{க்ரு}ாக^{க்ரு}ு^{க்ரு}பி^{க்ரு}ஷ^{க்ரு}ு^{க்ரு}வ^{க்ரு}ந^{க்ரு}ய^{க்ரு}ு^{க்ரு}ரா^{க்ரு}க^{க்ரு}ு^{க்ரு}தீ^{க்ரு}|| ^௯

நெ^{க்ரு}யெ^{க்ரு}யி^{க்ரு}நெ^{க்ரு} ஜ^{க்ரு}ந^{க்ரு}கெ^{க்ரு} ரா^{க்ரு}ஜா^{க்ரு} ஸா^{க்ரு}பி^{க்ரு}நெ^{க்ரு}வா^{க்ரு}த^{க்ரு}ு^{க்ரு}வ^{க்ரு}ு^{க்ரு}ர^{க்ரு}ஸ^{க்ரு}ு^{க்ரு}தீ^{க்ரு}||

க^{க்ரு}ு^{க்ரு}ஸ^{க்ரு}ம்^{க்ரு} வ^{க்ரு}ா^{க்ரு}ய^{க்ரு}ம்^{க்ரு} நெ^{க்ரு}வ^{க்ரு} ஸெ^{க்ரு}வா^{க்ரு}ய^{க்ரு}ய^{க்ரு}வ^{க்ரு}ு^{க்ரு}ரெ^{க்ரு}ஹி^{க்ரு}தீ^{க்ரு}||

பி^{க்ரு}ஹ^{க்ரு}பி^{க்ரு}டி^{க்ரு}ஹ^{க்ரு}பி^{க்ரு}டி^{க்ரு}ய^{க்ரு}ு^{க்ரு}ர^{க்ரு}யா^{க்ரு} ஸெ^{க்ரு}ஹ^{க்ரு}ஸ^{க்ரு}ம்^{க்ரு}ய^{க்ரு}ு^{க்ரு}த^{க்ரு}யா^{க்ரு} நி^{க்ரு}ரா^{க்ரு}||

* ஜ^{க்ரு}ந^{க்ரு}க^{க்ரு}வ^{க்ரு}ு^{க்ரு}ம்^{க்ரு} பி^{க்ரு}ஹ^{க்ரு}ரா^{க்ரு}ஜி^{க்ரு}! வ^{க்ரு}ு^{க்ரு}தெ^{க்ரு} ஸ^{க்ரு}வ^{க்ரு}ு^{க்ரு}ர^{க்ரு}ஸ^{க்ரு}ு^{க்ரு}தீ^{க்ரு}|| ^{௧௦}

* “ஸ^{க்ரு}வ^{க்ரு}ு^{க்ரு}ம்^{க்ரு}ஸ^{க்ரு}ு^{க்ரு}ம்^{க்ரு} உ பி^{க்ரு}ஹ^{க்ரு}ரா^{க்ரு}ஜி^{க்ரு}.”

வெட்டி கௌரவமெய்யும் வெவெவொ ரீயிராயிவம்
கௌரிகாநுமெத வாசும ஹந்திரிபுலீதர் ||

கூ

வெட்டி வெட்டி விதிதா வீயுசுமூ ரிஜாதஜா
ராஜாநது கருதாபெட்டா நிவீயுபுடா விபுலீகருதா ||

எ

வெட்டி ரிஜாநது ராஜநிசாரிதவாரஸுரெம்
யபுபுயாமெதவீயுரெநிபுஜிபுதா தவ வுதகெம் ||

அ

தவ ராஜநதுபுபுயும் ரிஜெ மம ரிஜாதநா
ராஜென ஹி ரிஜாராஜ! ரிஜாதா ஜநஸம்ஸதி ||

கூ

கெவெட்டி ரெயா ரிஜா வீதா வீயுசுமூ ரிஜாதநா
வெட்டி கருதாபெட்டா தபுநுஜாதா ரிஜாபுலி ||

கௌ

வெட்டி ரெயா ரிஜா ரிஜா! வுரெஹி தவாரஸுரெம்
ஸ்ரீ ராமம ஹம் தெ பூபுரெபுலி ராவவன ||

கக

ஸ்ரீ திம் வ ரிஜாநது நிவீயுபுடா ரிஜாபுலி
வுதகெம் ராஜாநதுபுபுயும் ஸ்ரீ திம் தபுலி வுபுலெ ||

கஉ

வெட்டி வெட்டி ரெயா ரிஜா ரிஜா! வாசுமூலீதர்
விசாரிதாநது ரிஜாதம் ருதாநதுமெத லீதம் ||

கங

[ஐத்யுக்ஷா விரதா தபுதா ராஜமளரவஸுரீதா ||]
தபுதவாகும தம் தபுதா ராஜா வரபெபுலிபுதம் ||

வெட்டி வெட்டி ரெயா ரிஜா ரிஜா! ரிஜாநதுபுபுயும் ரிஜாபுலி ||

கச

மூபுலீ கௌரிகவெதென கௌஸுராமநவயுபுநம்
வெட்டி ரெயா ரிஜா ரிஜா! வுபுலிபுலிபுதம் ||

கரு

பூபுலீயுபுலு காகுமெதா ஜநகெந ரிஜாதநா

ஸுபுலீ ராமம் வுதாபாபு ராவவெ கருதாபெட்டா ||

ககூ

யபுலி வெ ரெயாநது வுதம் ஜநகஸு ரிஜாதநம்

வாரம் மூரபெஹ ஸ்ரீ ராமம் ராமபுதாநது வுபுபுலி ||

கௌ

மிதிலாதிபதியாகிய ஜநகர் (உமது) யோகக்ஷேமத்தை விசாரித்து, இவ் வாக்யத்தை விச்வாமித்தராரியமநப்படி உம்முடன் சொல்லச்சொன்னார்:—

‘என் பெண், (சிவதநுசைநானேற்றும்)வல்லமையாகிறவிலைகொடுத்தே(யாராலும்)கல்யாணம்செய்துகொள்ளவேண்டியவனென்ற எனதுப் ப்ரதிஜ்ஞையும், ராஜாக்களும் (வந்துபார்த்து அந்தவிலைவளைக்க)வல்லமையில்லாமல்(என்மீது)கோபங்கொண்டு என்னால் அடித்துத்தூர்த்தப்பட்டார்களென்பதும் முன்னமே அறியப்பட்டவிஷயமன்றா?

மன்னவரே! விச்வாமீத்த்ராரமுற்கொண்டு (எனது)பாக்யத்தால் (மிதிலைக்கு)வந்த வல்லவரான உமது புத்தரரால், பெருமைபெற்றவளான எனது இந்தப் பெண் (வல்லமையாகிறவிலைகொடுத்து) வசமாக்கிக்கொள்ளப்பட்டாள்.

மஹாராஜ! மஹாத்மாவாகிய ராமரால், மஹா ஜநஸபையில் அந்தச்சிவபிரானது திவ்ய ததுசம் மத்தயத்தில் முறிக்கப்பட்டது.

மஹாத்மாவாகிய இந்தராமருக்கு, வல்லமையாகிறவிலைகொடுத்து அடையவேண்டிய லீதை என்னால் கொடுக்கத்தருந்தவள் என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்ய நினைத்திருக்கிறேன்; அதை (நீர்) ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்

மஹாராஜ! உமக்கு மங்களம்; (நீர் உமது) உபாத்தயாயர்களோடுகூடி புரோஹிதர்களையும்முன்னிட்டுக்கொண்டு சீக்க்ரமாய் (மிதிலாபுரிக்கு) வரவேண்டும்; ராகுலத்துப்பிள்ளைகளானராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்க்க வேண்டும்.

ராஜராஜ! எனது ஸந்தோஷத்தை நிறைவேற்றுவிக்க வேண்டும்; நீரும் இரண்டு பிள்ளைகளையும் கண்டு களிப்படைவீர்.’

விதேஹதேசத்தரசர்ஜநகர், விச்வாமித்தரரிடத்தும் சதாநந்தரிடத்தும் அதுமதிபெற்றவராகி, இவ்வாறு சுப வாக்யத்தை (உம்முடன்சொல்லும்படிஎங்களோடு) சொன்னார்.”

[ராஜாவென்கிறபெளரவத்தால் (அதிகமாய்ப்பேசாமல்)அஞ்சி இவ்வளவுமாத்திரம் சொல்லிவிட்டுப் பேசாதிருந்தார்கள்;] அத் தூதர்கள்சொல்லே அந்த (தசரத)வேந்தர் கேட்டு மிகவும்மகிழ்ந்து, வலிவீட்டரையும், வாமதேவரையும், மற்றுமுள்ள மந்த்ரிகளையும்பார்த்துச் சொன்னார்:—

“கௌஸல்யையின் ஆநந்தத்தைப்பெருகச்செய்யும் இந்தராமன் விச்வாமித்தரரால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு, ப்ராதாவான லக்ஷ்மணனோடு கூட விதேஹதேசத்தில்(மிதிலாநகரத்தில்) இருக்கிறான்.

மஹாத்மாவாகிய ஜநகர், காகுதஸ்த்தனுடைய வல்லமையைத் தெரிந்துகொண்டு, ராகவனுக்கு லீதா ப்ரதாநத்தைச் செய்ய நினைத்திருக்கிறார்.

மஹாத்மாவாகிய ஜநகருடைய நடவடிக்கை உங்களுக்குத் த்ருப்திகரமாயிருக்குமானால், சீக்க்ரமாய் (மிதிலா)புரிக்குப் போவோம்; கால விளம்பஞ்செய்ய வேண்டாம்.”

எல்லா மஹர்ஷிகளோடும் கூட மந்த்ரிகள் “அப்படியேசெய்யும்” என்று சொன்னார்கள்; அந்த (தசரத)வேந்தரும் மிகவும்மகிழ்ந்தவராகி, “(மிதிலாபுரிக்கு எல்லாரும்) நாளைக்குப் புறப்படவேண்டும்” என்று மந்த்ரிகளுக்குச் சொல்லிவிட்டார். கஅ

எல்லாக் குணங்களோடும் கூடியவர்களாயுள்ள (ஜநக)வேந்தரது அம் மந்த்ரிகள் யாவரும் அன்றிரவு (தசரதரிடத்து) மேலானவிருந்துபெற்று களித்தவர்களாய் (அயோத்தியையில்)வாஸஞ்செய்தார்கள். கக

அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

பிறகு, இரவு சென்றவுடனே தசரத ராஜர் களித்து புரோஹிதர்களோடும் பந்துக்களோடுங்கூடி, ஸ-மந்த்ரரைநோக்கி இமமொழியை யுரைத்தார்:— க

“இன்று (நமது) கருவூலங்காக்கின்றவர்க ளெல்லோரும் கல்யாணோசிதமானகார்யங்களைச்செய்துகொண்டு, நாநாவிதரத்தங்களுடன்கூடி தந்தை வேண்டியவரையில் எடுத்துக்கொண்டு முன்னே புறப்படவேண்டும். உ

சதுரங்கஸையங்களும், மேலான பல்லக்குமுதலியவைகளும், ரதம்முதலியவைகளும் நான்கட்டளையிடும்போதே நாற்புறத்தும் (சூழ்ந்து) சீக்கரமாய்ப் புறப்படவேண்டும். ட

வலிஷ்ட்டர், வாமதேவர், ஜாபாலி, காச்யபர், நல்லதீர்க்காயுசையுடைய மார்க்கண்டேயர், காத்யாயந ருஷி ஆகிய இவ் வந்தணர்களும் முன்னே புறப்படவேண்டும்; காலவிளம்பம் பண்ணாமல் எனது ரதத்தை வித்தப்படுத்தும்; (ஜநகரது)தூதர்கள் என்னை அவசரப்படுத்துகிறார்கள்.” டு

(இவ்வாறுசொல்லி) ருஷிகளோடு கூடப் புறப்படும் (தசரத)ராஜரை அந்த சதுரங்க ஸேனை மன்னவரது சொற்படி பின்புறத்திற் றொடர்ந்துசென்றது. சு

நாலுநாள் வழி நடந்து (யிந்தாந்நாள்) மிதிலாபுரிக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்; ஜநக ராஜரும், (தசரதர்வந்தஸங்கதியைக்) கேட்டு மிக்கஸந்தோஷமடைந்து காணிக்கை கொண்டுவைப்பித்தார். எ

பிறகு, ஜநக வேந்தர், களிப்பைவிளைக்கும் பெரியவரான தசரத வேந்தரிடம் மகிழ்ந்து வந்து, (அம்)மகிழ்வு பெருகப் பெற்றார். அ

புருஷச்ரேஷ்ட்டரானஜநகராஜர், புருஷச்ரேஷ்ட்டரானதசரதராஜரை ப்பார்த்து ஸந்தோஷத்துடன்கூடிச் சொன்னார்:— அ?

“ரகுலத்திற்பிறந்த மஹாராஜ! உமக்கு மங்களம்; (எனது)பாக்யத்தால் (இங்கு) வந்தீர்; (உமது) புத்தரர்க ளிருவர்களுடையவும் வீரத்தனத்தாலுண்டான களிப்பை யடையப்போகிறீர். கூ?

மஹாப்ரபாவம்பெற்ற ருஷியாகிய வலிஷ்ட்ட பகவான், இந்த்ரன் தேவர்களோடு (கூடிவருவது)போல், எல்லா ப்ராஹ்மணோத்தமர்களோடும் கூட (எனது)பாக்யத்தால் (இங்கு) வந்தார். கஃ?

நிணை வாழித் தூஹும் ஸஹ ஸரெவெடுகூஹவதிடூனி

மூவீ தஸாஸு வீஜா ஸோ யாதெத்ருதி ஸ ரிநிணம்॥ கஅ

நிணஸூம் நரெநஸு ராதி ஂ பரஸிஸதூதாம்

உளவுஸெடுகூதிதாம் ஸரெவெடு மூரெணெஸரெவெடுஸரிநிதாம்॥ககூ

சுஷஷஷி தரிஃ ஸமடும் ஸரோஷம்.

ஊகொநஸவூதிதரிஃ ஸமடும்.

ததொ ராத்தூம் வுதீதாயாம் ஸொவாயூயம் ஸவாநவம்

ராஜா டிஸரயொ ஹுஷம் ஸுரிநிடிஷி வீ த்॥ க

சுடி ஸரெவெடு யநாயுகூய யநகோடிய வுஷுஷி

வூஜநமெ ஸுவிவிதா நாநாரதஸரிநிதாம்॥ உ

உதூரஜுவைம் உாவி ஸீவம் நியடூதம் ஸவடூஸம்

ரிஜாஸரிகூயம் உ யாநயுமூரிநுதரி॥ ந

வலிஷொ வாரிஷெவஸ ஜாவாஹிரய காஸூவம்

காகூணெயம் ஸுஜீவடூயாரூஷிஃ காத்தூயநஸூயா॥

ஊதெ விஜாம் பூயாநமெ ஸுநநம் யொஜயஸ ரெ

யயா காவாதூயொ ந ஸூஜூதூதா ஹி தூயநி ராரீ॥ ரு

வஉநாதூ நரெநஸு ஸா ஸெநா உதூரஜூனி

ராஜாநரிஷிஃ ஸாயடும் வூஜநம் பூஷுதொநுமாத்॥ கூ

மதா உதூரஹம் ராமடும் விஷெஹாநஹுமெயிவாந்

ராஜா தம் ஜநகம் ஸீரோஸூதா பருஜாரிகூயதத்॥ எ

ததொ ராஜாநகோஸாடி வூஷம் டிஸரயம் நூவரி

ஜநகொ ரூஷிதொ ராஜா ஹுஷம் உவரரிமயள॥ அ

உவாஉ உ நரஸூஷொ நரஸூஷம் ரூஷாநிதம்॥ அஉ

ஸாமதம் தெ ரிஹாராஜி டிஷூ பூரொஷாஸி ராவவ॥

வூதயொரூஹயாம் ஸீதிம் வூஸெ வீயடூநிஜிதாரீ॥ கூஉ

டிஷூ பூரொஷா ரிஹாதெஜா வலிஷொ ஹவாநூஷி॥

ஸஹ ஸரெவெடுவூஜெஸூரெஷெரெஷெரெவரிவஸதகூதம்॥கஉ

ககௌ ஸ்ரீநாராயணெ வாயகாணெ எம்ஸமடும்.

ஶிஷ்யா ரெ நிஜிதா விஷா ஶிஷ்யா ரெ பஞ்ஜிதம் கூறுதீ ||
நாவரெவெம் ஸஹ ஸம்பநா ஶீயடெஸ்ரெ ரெஷ்டிஷாதுனி || ககௌ

ஸ்ரீவ்ஹாதெ நரெநெந ! நிவட தடியிதம்ஹிவ்ஹி ||
ஶிஷ்யா ரெ நரெஸ்ரெ ஷ! விவாஹ்யேஷிஸந்திதீ || ககௌ

தஸ்ய தஹநம் ஸ்ரீவ்ஹா ஶீஷித்யெ நராயிவம் ||
வாக்யம் வாக்யவிஷாஸ்ரெ ஷம் வ் த்யுவாவ தீவீவதிதீ || ககௌ

வ் தித்யெஷா ஶாத்யவஸம் ஸ்ரீவ்ஹாதெந்நபா வுர ||
யயா வக்ஷ்யவி யதீஷ்! ததாரிஷ்யாரெஹ வபதீ || ககௌ

யதீஷ்ஹம் வ யஸஸ்யம் வ வவநம் ஸத்யவாதிநம் ||
ஸ்ரீவ்ஹாத விஷேஷாயிவதிம் வரம் விஸ்பரிமதம் || ககௌ

ததம் ஸரெவட ரெ நிமணாம் வரஸ்யரஸரிமதெ ||
ஹரெஷ்டிஷ்ண ரெஹ தா யுகூஸாம் நிஸாரிவஸந்ஹதீ || ககௌ

நாரஜா வ நாவவா வுதா நிஸாரி வரிஹிஷ்டிதம் ||
உவாவ வரெஷ்டிதெ ஜநகெந ஸம்பஞ்ஜிதம் || ககௌ

ஜநகெஷ்டிஷ்ண ரெஹாதெஜாம் கிபா யரெஷ்டிஷ்ண ததவிதீ ||
யஜ்ஞஸ்ய வ ஸ்ரீவ்ஹாதாம் வ க்யுதா நாரிஷ்டிஷ்ண வ || ககௌ

வனகெஷ்டிஷ்ண ததம் ஸமடும் ஸரிஷ்டிஷ்ண ||

ஸஷ்டிததம் ஸமடும்.

ததம் வ்ஹாதெ ஜநகம் க்யுதகரெஷ்டிஷ்ண ரெஹிஷ்டிஷ்ண ||
உவாவ வாக்யம் வாக்யஜ்ஞம் ஸதாநநம் வுரெஹிதீ || ககௌ

ஸ்ரீவ்ஹாத ரெ ரெஹாதெஜா யவ்யாந தியாரிஷ்டிஷ்ண ||
கூஸ்யஜ்ஞ ஶதி வ்ஹாதம் வுரெஷ்டிஷ்ண வஸஹ் || ககௌ

*வாயுடாரெஷ்டிஷ்ண வுரெஷ்டிஷ்ண ரெஷ்டிஷ்ண ||
ஸாஷ்டிஷ்ண வுரெஷ்டிஷ்ண வுரெஷ்டிஷ்ண || ககௌ

வல்லமைகொண்டிசிறப்புபெற்ற மஹாத்மாக்களான ரகுவம்சத்தாரோ (உம்மோடு) கூட ஸம்பந்தம்நேர்ந்ததனால் அத்ருஷ்டத்தால் எனது விந்நங்கள் ஜயிக்கப்பட்டன; அத்ருஷ்டத்தால் எனது குலமும் மேன்மைமைய அடைந்துவிட்டது. க௧௭

மன்னவர்மன்னவரே! மாநவரேறே! நாளைக்காலையில் (அதாவதுஇன்னுந்நாலைந்துதிநங்களுக்குள்முடியப்போகிறஎனது)யாகத்தின்முடிவில் ருஷிகர்சொல்லுகிறபடி (நீர்) விவாஹத்தை நிறைவேற்றிவைக்க வேண்டும்.”க௧௭ பேசத்தெரிந்தவர்களிற்சமத்தராகிய (தசரத)வேந்தர், ருஷிகளின்நடுவில் அந்தஜநகருடைய அவ்வாக்யத்தைக் கேட்டு, (ஜநக)ராஜரைப்பார்த்து, “தமங்களையுணர்ந்தவரே! (ஜநகரே!) தாநங்கொடுத்தல் தாதாவினாலேயேயன்றி ருஷிகவேண்டியிருக்கிறது (கொடுக்கிறவர்கள் கொடுத்தால் வாங்கிக்கொள்ளுகிறவர்கள் வேண்டாமென்கிறார்களோ! கந்யகையைநீர்கொடுக்கவேண்டியவன்; நான் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டியவன்); நீர்கந்யகையைக்கொடுக்கிறேனென்கிறஸங்கதி முன்னமே என்னால் கேட்கப்பட்டது; நீர் எப்படிச் சொல்லுகிறீரோ அந்தப்படி நாங்கள் செய்யக்காத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்” (என்கிற) சொல்லே உத்தரமாய்ச்சொன்னார். க௧௮

தர்மத்தோடுகூடியதும் கீர்த்தியைவிளைப்பதுமான ஸத்யவாதியானதசரதருடைய சொல்லைக் கேட்டு (சமத்காரமாயிருந்ததனால்) ஜநகர் மிக்க வியப்படைந்தார். க௧௯

பிறகு எல்லா முரிவர்கூட்டங்களும் ஒருவரையொருவர்பார்த்துக்கொண்டதனால் அன் றிரவுமுழுதும் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு கூடினவர்களாய் ஸுகமாக வாஸஞ்செய்தார்கள். க௨௦

(தசரத)வேந்தரும் புத்தர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கண்டு மிகவும்மயிர்க்கூசி, ஜநகரால் பூஜிக்கப்பட்டு பேராநந்தத்துடன் வலித்தார். க௨௧

தத்தவங்களையுணர்ந்து மஹாப்ரபாவம்பெற்றவராகிய ஜநகரும், யாககார்யத்தையும் பெண்களுடைய (விவாஹத்திற்குமுன்னதான அங்குரார்ப்பணம்முதலான)செய்கையையும் செய்து (அன்று)இரவுமுழுதும் ஸுகமாயிருந்தார். க௨௨

அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபதாவது ஸர்க்கம்.

பிறகு, பேசவல்லவரான ஜநகர் பொழுதுவிடிந்தவுடனே மஹர்ஷிகளோடு (கூடி, திநக்)கடமைகளைச்செய்துமுடித்து (அல்லதுயாகாதிகார்யங்களைச்செய்துமுடித்து) (தம்)புரோஹிதரான சதாநந்தரைநோக்கி (இம்)மொழியைக் கூறினார்:— க

“மஹாபராக்கமமுள்ளவனும், மிகவும்தர்மிஷ்ட்டனும், ‘குசத்வஜன்’ என்று பேர்பெற்றவனுமான எனது கனிஷ்ட்டப்ராதா, அருகில்நீர்நெல்லிமாநங்கள்சூழப்பெற்று, ஸவர்க்கலோகத்தையும் புஷ்பகவிமாநத்தையும் நிகர்த்து, ‘இக்ஷுமதி’என்கிற நதியின்கரையில் அழகாய்விளங்குகின்ற ஸாங்காச்யையென்கிறபட்டணத்தில் இருக்கிறானன்றோ! ந

அவன், (அங்கிருந்துசாமான்களனுப்பி) எனது யாகத்திற்குஉதவிசெய்துகொண்டிருக்கிறான்; அவனை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன்; மஹாதேஜசுள்ள அவனும் (வஸீதாவிவாஹமென்னும்)இந்தக்காட்சியை என்னோடு கூட கண்டு களிப்பன் (அவனை அழைத்துவாருங்கள்).”

[சதாநந்த ரிடத்தில் இவ்வாறு வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருக்கவும், ஊக்கமுள்ள சிலதூதர்கள் வந்துவிட்டார்கள்; அவர்களுக்கு ஜநகர் கட்டளையிட்டார்]

இந்த்ரனதுகட்டளையால், (உபேந்த்ரராயிருந்த)விஷ்ணுவை (அழைத்துவரச்செல்வது)போல், (ஜநக)மன்னவரது கட்டளையால் (அவரதுவல்லவர்களான தூதர்கள்,) நரச்ரேஷ்ட்டரானகுசத்வஜரை அழைத்துவருவதற்காக வேகமாய்ச்செல்லுங்குதிரைகளின்மீதேறிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

[அவர்கள் ஸாங்காச்சையென்கிறப்பட்டணத்திற்கு வந்து குசத்வஜரைக் கண்டார்கள்; ஜநகருடைய ஆலோசனையையும் நடந்தபடியே தெரிவித்தார்கள்; மஹாபலமுள்ள தூதச்ரேஷ்ட்டர்களால் அவ்வரலாற்றை (குசத்வஜ)மன்னவர் கேட்டு (களித்தார்).]

பிறகு, (ஜநக)மன்னரது கட்டளைப்படி குசத்வஜர், (மிதிலைக்கு) வந்துசேர்ந்தார்; அவர், மஹாத்மாவும் தர்மிஷ்ட்டருமான ஜநகரைக் கண்டார்.

அந்தக்குசத்வஜர், தர்மிஷ்ட்டரான சதாநந்தரையும், (ஜநக)வேந்தரையும் தெண்டனிட்டு (சதாநந்தஜநகர்களின்உத்திரவுபெற்று), ராஜாக்களுக்கென்றுசெய்த சிறந்த திவ்ய ஆஸநத்தின்மீதே நிறார்.

மிக்கஅழகுடையர்களும் வீரர்களுமாகிய ப்ராதாங்களான அந்த (ஜநகர்க்கு)சத்வஜர்ஆகிய)இருவர்களும் உட்கார்ந்து (தமது) ப்ரதாநமந்த்ரியானஸுதாமநரைப்பார்த்து, “மந்த்ரிசிரோமணி! மிக்கஅழகும் வல்லமையும்பொருந்திய இக்ஷ்வாகுகுலத்துப்பிள்ளையாகியதசரதரை (அவரது) மந்த்ரிகளோடும் பிள்ளைகளோடும் கூட அழைத்துவாரும்; சீக்கரம் போம்” (என்றுசொல்லி) அனுப்பினார்கள்.

அந்தஸுதாமநர், தசரதரிநங்கியிருக்குமிடத்திற்குப் போய் ராகுலத்துக்குமேன்மையைவிளைக்கும்தசரதரைக் கண்டார்; அவரை சிரவினால் வணங்கி, “அயோத்த்யாதிபதியே! வல்லவரே! பெருமைபெற்ற மிதிலாதிபதியாகிய ஜநகர், உம்மை (உமது)உபாத்த்யாயர்களோடும்புரோஹிதர்களோடும் கூட பார்க்க விரும்புகிறார்” (என்ற) இம்மொழியைக் கூறினர்.

(தசரத)வேந்தர், (ஜநகரது)மந்த்ரிசிரோமணிகூறியதைக் கேட்டு உடனே ருஷிகணங்களையும் பந்துக்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, அந்த ஜநகரிருக்கிறவிடத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்.

பேசத்தெரிந்தவர்களிற்சிறந்தவராகிய அந்த (தசரத)வேந்தர் மந்த்ரிகளோடும் உபாத்த்யாயர்களோடும் பந்துக்களோடும்கூடி, ஜநகராஜரைப்பார்த்து இம் மொழியை யுரைத்தார்:—

“மஹாராஜ! இக்ஷ்வாகுகுலத்திற்குப்பரமகுருவும், எல்லாக் கார்யவிஷயங்களிலும் பேசவேண்டியவரும் பெருமைபெற்ற வலிஷ்ட்ட முநிவரே(என்கிறவிஷயம்) உமக்குத் தெரியுமன்றா?

தலைமே ஐ. ஹூரிவாரி யஜமொவா ஸ நெ தித்
 வீ தம் ஸொழவி தீஹாதெஜா ஹோம் ஹொகூ ரியா ஸஹ||

[ஹவரீகெ து வவநெ ஸதாநநஸு ஸநியள|
 சூமதாம் கெவிடிவ்யுதா ஜநகஸூநதோதிஸத||]
 ஸாஸநாது நரெநஸு ப்யயம் ஸீவ்வாஜிவி|
 ஸரோநெதம் நரவ்யாவும் விஷ்ணுநாஜயா யயா||

[ஸாஜாஸூம் தெ ஸரோமது திடிஸூஸ கஸயஜித்|
 நுவெடியந்யாவ்யுத் ஜநகஸு வ விநிதத்||
 தவ்யுத் நுவதிஃ ஸூதா திடுதஸு நெஷ்டிஹாவநெய்|]

சூஜயாய நரெநஸு சூஜமாசி கஸயஜி|
 ஸ திடிஸு தீஹாதாநம் ஜநகம் யடுவதமத்||

ஸொழவிவாடி ஸதாநநம் ராஜாநம் வாவி யாதிடுகத்|
 ராஜாஹும் வரம் திவ்யோஸநம் வாயுரொஹத||

உவவிஷாவஹ தள து ஸூதராவதிதெஜஸள|
 பெஷ்யாரோஸ கஸீரள திநிஸு ஹம் ஸூதாநிதத்||

மது திநிவதெ! ஸீவ்வெஷ்டாகாதிதவ்யுத்|
 சூதநெஜிம் ஸஹ துயடுஷ்டோநயஸு ஸதிநிணத்||

தளவகாயடும் ஸ மதா து ரவநிணாம் கஸயயடுநத்|
 திடிஸு; ஸிரஸா நெநதவிவாடிதீஸு வீத்||

கயொஜாயிவதெ! வீர! வெஷ்டெஹா தியிதாயிவ|
 ஸ தாம் திடிஸு வ்யவஸித் ஸொவாய்யாயவரொஹிதத்||

திநிஸு ஹவயம் ஸூதா ராஜா ஸவதிடுமணஸூதா|
 ஸஸநுரமதிதது ஜநகொ யது வதடுதெ||

ஸ ராஜா திநிஸஹித் ஸொவாய்யாயம் ஸஸாநவ|
 வாக்யம் வாக்யவிதாஸு ஷொ வெஷ்டெஹிதிஸு வீத்||

விதித் தெ தீஹாராஜி! ஹூதா கஸுயநெஷ்டவதத்|
 வகா ஸவெஷ்டு க்யுதெஷ்டு வஸிஷொ ஹவாநுஷி||

விஸாரிதாஹுநுஜாதம் ஸஹ ஸவெபுஜஹவதிஹி
 வனஷ வக்ஷுதி யிஜாதா வலிஹொ ரெ யயாகுஜிஃ || கரு
 [வனவஜுகா நரஸெஹ ராஜாம் ரெயு ஜஹாதநாஜி]
 தருஷிஜி ரெதெ டிஸாரயெ வஸஹொ ஹவாநுஜிஃ
 உவாஹ வாகுஜெ ஜா வெஹெஹம் ஸவாரொயஸஜிஃ || கக
 சவுகுபுஹவா ஸஹா ஸாஸதொ நிது சவுயி
 தஸாநுநிஃ ஸஜஜெ ரீநெஃ காஸுயெ ஸுதம் || கக
 விவஸாநாஸுபாஜஜெ ரீநுவெஹஸுதம் ஸுதம்
 *ரீநம் புஜாவதிஃ வடுவடுகிஷாகுஸு ரீநாம் ஸுதம் || கக
 தரிகிஷாகுரெயொஹா யாம் ராஜாம் விஜி வடுவடுகஜி
 ஹக்ஷாகொஸு ஸுதம் ஸ்ரீராமநுக்ஷிஸிதெவ விஸுதம் || கக
 கூகெஷாயாதஜிஃ ஸ்ரீராமநிஹக்ஷிஸுதவஜி
 விகுக்ஷஸு ரீஹாதெஜா வானம் வுதம் புதாவவாந் || ௨௦
 வானஸு து ரீஹாதெஜா சுநரணம் புதாவவாந்
 சுநரணாதுயுஜஜெ தி ஸஜுஸு வுயொம் ஸுதம் || ௨௧
 தி ஸஜெஹவதுதொ டுநுரொ ரீஹாயஸாம்
 யுவநாஸுதஸாவநாநாதா வுயிலீவதிஃ || ௨௨
 ரீநாதுஸு ஸுதம் ஸ்ரீராமஸுநிஸுதவஜி
 ஸுஸுயெரவி வுதா ஹ யுவஸுயிஃ புஸெநஜித் || ௨௩
 யஸுயி யுவஸுயெஸு ஹதொநாஜி நாஜிதம்
 ஹதாது ரீஹாதெஜா சுஸிதொநாஜி ஜாதவாந் || ௨௪
 புயெஸெதெ வ திராஜாந உஹஜித ஸுதவம்
 ஹெஹபாஸாஹஜாஸு பருராஸு ஸஸிஸிநவம் || ௨௫
 தாஸு ஸபுதியுயெநெ யுயெ ராஜா புவாவிதம் || ௨௬
 ஹிவநுபாஸு ஹபுஸு வணெஹவத் ||
 சுஸிதொஹவெயா ராஜா ரீநிஹி ஸஹிதஸுதா || ௨௭

*“ரீநுபுஜாவதெஸுஸாஹிஷாகுஸுரீவஜிதம்” †“தெஸெதெ”
 †“ராஜாத்”

மவாக்யத்தினால் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்று உத்தரகாண்டத்தில் சொல்லப் போகிறார். (இதனால் ஜகத்காரணவஸ்து விஷ்ணுவே என்றும், ஜகத்பிந்நமென்றும் ஏற்படுகிறது.) சாச்வதர்=பஹுகாலத்திற்கிருப்பவர். நித்யர்=இரண்டிரார்த்தகாலம்நாசமில்லாதிருப்பவர். அவ்யயர்=ப்ரவாஹருபத்தினால் ப்ரதிகல்பத்திலும் இருப்பவர்.” அவ்யகத்தமென்பதற்கு, விஷ்ணுவென்றே மஹேச்வரதீர்த்தவ்யாக்க்யாநம். அவ்யகத்தமென்பதற்கு, மாயைமூடிக்கொண்ட ப்ரஹ்மமென்று திலகவ்யாக்க்யாநம்.

தர்மாத்மாவாகிய இவ் வவலிஷ்ட்டர், எல்லா மஹர்ஷிகளோடும் கூட விச்வாமித்தரரால்விடைகொடுக்கப்பட்டு, எனது (குலத்தை, பத்துத்தலைமுறைபேர்பெற்றஎன்கிறசாஸ்தரப்படி) க்ரமமாகச் சொல்லுவார்.” க௭

[மஹாத்மாக்களான ராஜாக்களின் நடுவில், நரச்ரேஷ்ட்டரானதசரதர் இவ்வாறு சொல்லி] தசரதர் நிறுத்தியபின், பேசுவதில்ஸமர்த்தரும், ருஷியுமாகிய வவலிஷ்ட்ட பகவான், புரோஹிதர்களுடனேவீற்றிருக்கும் ஜநகரைப்பார்த்து, (இவ்)வாக்யத்தைச் சொன்னார்:— க௯

*“அவ்யக்த்தத்தையேஉத்பத்திகாரணமாகவுடையவரும், சாச்வதரும், நித்யமும், அவ்யயருமாய் ப்ரஹ்மா (இருக்கிறாரன்று)! அவரிடத்தினின்று மரீசி உண்டானார்; மரீசியினுடைய பிள்ளை, காச்யபர்;க௭. காச்யபரிடமிருந்து விவஸ்வான்(ஸூர்யபகவான்) உண்டானார்; விவஸ்வானது புத்தர், மநு; (அந்த)மநுவானவர் பூர்வம் ப்ரஜாபதி(அதாவதுராஜாஅல்லதுப்ரஜைகளேஸ்ருஷ்ட்டிப்பவர்); மநுவினுடைய புத்தர், இக்ஷ்வாகு;க௮. அந்த இக்ஷ்வாகுவையே அயோத்த்யைக்கு முதல்ராஜாவாக அறியும்; இக்ஷ்வாகுவின் புத்தர், மிகுந்தசெல்வமுடைய ‘குக்ஷி’ என்றே ப்ரவித்தமானவர்;க௯. குக்ஷிக்கு, மிக்கஅழகுடைய ‘விசுக்ஷி’என்ற பிள்ளை பிறந்தார்; விசுக்ஷியின் புத்தர், மிக்கஅழகும் பராக்ரமமும் பொருந்திய ‘பாணர்’என்றவர்;௨௦. பாணருடைய புத்தர், மஹாதேஜசையுடையவரும் மஹாபராக்ரமமுடையவருமான அநரண்யர்; அநரண்யரிடமிருந்து ப்ருது உண்டானார்; ப்ருதுவின் புத்தர் த்ரிசங்கு;௨௧. த்ரிசங்குவுக்கு, பெரும்புகழ்பெற்ற ‘துந்துமாரர்’என்ற பிள்ளை யுண்டானார்; துந்துமாரருடைய புத்தர், ‘மாந்தாதர்’என்ற மன்னவர்;௨௨. மாந்தாதாவுக்கு, ஸ்ரீமானாகிய ‘ஸுஸந்தி’என்ற பிள்ளை பிறந்தார்; ஸுஸந்திக்கு, ‘த்ருவஸந்தி, ப்ரஸேநஜி’என்ற இரண்டு புத்தர்கள் (பிறந்தார்கள்);௨௩ த்ருவஸந்திக்கு, மிக்கபுகழ்பெற்ற ‘பரதர்’என்றபெயருடையவர் (பிறந்தார்); பரதரிடத்தினின்று, மஹாபராக்ரமமுடைய ‘அலிதர்’என்றவர் பிறந்தார்;௨௪. அவ்வலிதர்விஷயத்தில், ‘ஹைஹயர்கள், தாலஜங்கர்கள், சூரர்களாகிய சசிபிந்துக்கள்’ ஆகியஇவ்வரசர்கள் சத்தருக்களாக ஏற்பட்டார்கள்;௨௫. அந்த (அலித)வேந்தர், அந்தப்பகைவேந்தருடன் யுத்தத்தில் (எதிர்த்துச்)சண்டையிட்டு ராஜ்யப்ரஷ்டராய்விட்டார்;௨௬. அப்போது அலித ராஜர், வலுவுகுறைந்து மந்த்ரிகளோடு கூடி, ஹிமவத்பர்வதத்தின் (அருகிலிருக்கின்ற) ‘ப்ருகுப்ரஸ்ரவணம்’என்கிறகுன்றில் வந்து வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்;௨௭.

*கோவிந்தராஜீயம்:—“அவ்யக்த்தம்=ப்ரத்யக்ஷாதிகளுக்குவிஷயமாகாதவஸ்து; அதாவது, ஆகாசமென்கிறபெயருள்ளதென்று அயோத்த்யாகாண்டத்தில் சொல்லப்போகிறார்; அந்தஆகாசமாவது, பூர்வத்தில் உலகங்ளை மாயையினால் தானே சுருக்கி மஹார்ணவத்தில் ஜலத்தில் சயனித்து என்னை நீ முன்னே படைத்தாய்; ஸூர்யனுக்குஸமாநமான திவ்ய பத்மத்தில் (உன்)திருநாபியில் என்னை உத்பத்திபண்ணி ப்ரஜைகளைப்படைத்தலாகிற செய்கை முற்றும் உன்னால் எனக்கு நியமிக்கப்பட்டது என்கிறஹ்ரா

இந்தஅவிதருடைய பார்யைக ளிருவர்களும், கர்ப்பவதிக ளானார்கள் என்று கேள்வி; (அவ்விருவர்களில்) ஒருத்தி, சக்களத்தியாகியமற்றொருத்திக்குக் கர்ப்பம்நாசமாகக்கருதி, கரத்துடன்(விஷத்துடன்)கூடியபதார்த்தத்தைக் கொடுத்தாள்;உஎ?. பிறகு, ப்ருகுவின்புத்த்ராகிய ச்யவநரென்னும் முனிவர் களித்தவராகி, அழகாய்விளங்காநின்ற ஹிமவத்பர்வதத்திற்கு வந்துசேர்ந்தார்;உஅ?. அப்பொழுது, மஹாபாக்யமுடைவளாய், தாமரைஇதழ்போன்றகண்ணுடையவளாய், (சக்களத்தியினால்விஷங்கொடுக்கப்பெற்றவளானஅவிதபார்யை)ஒருத்தி, தனக்குப் பிள்ளையுண்டாகக் கோரி, தேவர்களுக்கொப்பானஅழகுடைய (அந்த)ச்யவநரைத் தெண்டனிட்டாள்;உக?. அவள்பெயர், காளிந்தி; அந்தக்காளிந்தி, அந்த(ச்யவந)ருஷியைச் சரணமடைந்து, (“ஸ்வாமி! எனதுகர்ப்பம் நாசமாகாமல் எனக்கு ஒருவீரக்குழந்தை யுண்டாகவேண்டும்” என்று) சுச்ருஷைசெய்தாள்;உ௦. அந்தப் ப்ராஹ்மணரும், பிள்ளையுண்டாகக்கருதிய அந்தக்காளிந்தியைப்பார்த்து “மஹாபாக்யமுடையவளே! கமலம்போன்றகண்ணுடையவளே! (நீ)துக்கப்படவேண்டாம்; மஹத்தான பலமும் வீர்யமும் அழகும் செல்வமும் கூடிய ஒருஸத்புத்த்ரன் கரத்தோடு(விஷத்தோடு) கூடியே சீக்கரத்திலே உன் வயிற்றில் பிறப்பன்”(என்று) கூறினார்;உ௨. கணவனுக்குநேர்ந்தகஷ்டத்தாற்குன்றியிருந்த பதிவ்ரதையாகிய (அந்த) ராஜகுமாரி காளிந்தியானவள், ச்யவநரை நமஸ்கரித்து அவரதுஅதுக்ரஹத்தால் ஒருகுழந்தையைப் பெற்றாள்;உ௩. கர்ப்பம்நாசமாகவெண்ணி அந்தக்காளிந்திக்குச் சக்களத்தியால் கரம்(விஷம்) கொடுக்கப்பட்டது; அந்தக் கரத்தோடு(விஷத்தோடு)கூடவே (குழந்தை) பிறந்துவிட்டது; அந்தப்பிள்ளையே ‘ஸகரர்’ என்றபெயருடைய தாயிற்று;உ௪. ஸகரரிடமிருந்து அஸமஞ்ஜன் (உண்டானான்); அஸமஞ்ஜனிடம் அம்சுமான் (பிறந்தார்); அம்சுமானுடைய புத்த்ரர் திலீபர்; திலீபருடைய புத்த்ரர் பகீரதர்;உ௫. பகீரதரிடம் கருத்ஸ்த்தர் (பிறந்தார்); கருத்ஸ்த்தருடைய புத்த்ரர் ரகு(மஹாராஜர்);உ௫?. ரகுவின் பிள்ளை, மிக்கஅழகுடையான ‘ப்ரவ்ருத்தன்’ என்றவன்; (அவன், எனதுசாபம்பெற்று) ராக்ஷஸனாய், (எனக்கு, பதிலுக்குசாபம்கொடுக்கவெடுத்த ஜலத்தைத் தன்பார்யைவேண்டிக்கொண்டதனால் தன்காலிலேயேபோட்டுக்கொண்டதனால்)கல்மாஷபாதனென்னும்பேர்பெற்றவ னானான்; அவனிடமிருந்து, ‘சங்கணர்’ என்றவர் பிறந்தார்;உ௬?. சங்கணருடைய பிள்ளை ஸுதர்சநர்; ஸுதர்சநரிடமிருந்து அக்நிவர்ணர் (பிறந்தார்); அக்நிவர்ணருடைய பிள்ளை, ‘சீக்கரகர்’ என்றவர்; சீக்கரகருடைய பிள்ளை ‘மரு’ என்றவர்;உ௭?. மருவினிடமிருந்து ப்ருசச்ருகர் உண்டானார்; ப்ருசச்ருகரிடமிருந்து அம்பரீஷர் (உண்டானார்);உ௮. அம்பரீஷருடைய பிள்ளை ‘நஹுஷன்’ என்ற வேந்தன்; நஹுஷனுடைய பிள்ளை, யயாதி; யயாதியின்புத்த்ரர், நாபாகர்;உ௯. நாபாகருக்கு ‘அஜர்’ என்றவர் பிறந்தார்; அஜரிடமிருந்து தசரதர் உண்டானார்; இந்தத் தசரதரிடத்தினின்று, ‘ராமலக்ஷ்மணர்கள்’ என்கிற ப்ராதாக்களான(அதாவதுவிட்டுப்பிரியாத)இவ்விரண்டுபுத்த்ரர்களும் உண்டானார்கள். ௪௦

- ஜெ வாஸ்ய ஹாரெய மஹிணுள வஹருவதாரிதி ஸூதரீ ||
வனகா மஹிவிநாஸாய ஸவநெது ஸமரம் டிடின || ௨௭௨
- *ததம் செஸுவரம் ரஜீம் வஹருவாஹிரதொ ரீநி ||
ஹாமஹஸ்யவநொநாஜி ஹிவநதீவாஸி த் || ௨௮௨
- தநெதுகா து ரீஹாஹாமா ஹாமஹம் டெவவஹுஸரீ ||
வவநெந வஹவதா க்ஷீ காஜிநீ ஸூதரீதநி || ௨௯௨
- தஜீஷிம் ஸாஹ்யவாமஜீ காலிநீ த்வாஹுவாடித || ௩௦
- ஸ தாஜிஹுவஹிவஃ வுதெவம் வுதஜநநி ||
தவ க்ஷுள ரீஹாஹாமெ! ஸூவூத் ஸூரீஹாவம ||
ரீஹாவீயெடா ரீஹாதெஜா சுமிராதஜநிஷிதி ||
மரெண ஸஹிதம் ஸ்ரீ ராநா ஸூம் கரீநெக்ஷணை || ௩௨
- யுவநம் ததம் நரீஸ்யது ராஜிவூத் வதிவதா ||
வதிஸாகாதாரா தவூதூத் டெவீ வுஜாயத || ௩௩
- ஸவதூ து மரஸநெஸு டெதா மஹிவாஸபா ||
ஸஹ தெந மரெநெணவ ஜாதம் ஸ ஸமரொஹவத || ௩௪
- ஸமரஸ்யாஸஜீஷூ சுஸஜீஷூ தயாஸூரீந ||
ஹிவொஹூரீதம் வுதொ ஹிவஸு ஹிரயம் || ௩௫
- ஹிரயாதகூதஸ ககூதஸு ரவம் ஸூத் || ௩௫௨
- ரவொஸூ வுதெஸஜீவீ வ வுஜீம் வுரூஷாடிசம் ||
கூராஷவொஷா ஹுவதஸாஜாதஸூ ஸஜணம் || ௩௬௨
- ஸூஸூநம் ஸஜணஸு சுமிவணம் ஸூஸூநாத ||
ஸ்வூஸூமிவணஸு ஸ்வூஸூ ரீரம் ஸூத் || ௩௭௨
- ரீரம் வுஸூஸூ கஸூவீஷி ரீஷிம் வுஸூஸூகாத || ௩௮
- சுரீஷிஸு வுதொஹருநஹூஷிம் வுயிவீவதி ||
நஹூஷிஸு யயாதிஸூ நானாமஸூ யயாதிஜி || ௩௯
- நானாமஸு வஹருவாஜி சுஜாஜிஸாரயொஹவத ||
சுஸூஸூஸூரயாஜாதள ஸ்ரீதரள ராஜிஷ்ணை || ௪௦

*“தஜா.” †“ஸாஹுவநத.” ‡“ஸா.” §“ஹேதள தள.”

சூழிவம்ஸவிஸுஜாநாம் ராஜீம் வரையிபுணாபீ
 உகூகாகுக்குமஜாதாநாம் விராணாம் ஸத்யவாழிநாபீ॥
 ராஜிவகூணயொரயெது ததும் தெ வரயெ *நபுவ!
 ஸபுஸாஹாம் நரஸெஷ! ஸபுஸெ டாத-பிஹுலி॥
 ஸபுதிதரீ: ஸமபு: ஸராவத்.

சஉ

வனகஸபுதிதரீ: ஸமபு:

வனவம் ஸுமவாணம் ஜநகம் ப்ருத்யுவாஹ கபுதாஜலி!
 ஸெராதபிஹுலி ஹபு: தெ கும் நம் வரிகிதிதரீ॥
 ப்ருதாநெ ஹி பிமநிஸெஷ! கும் நிரவஸெஷதம்!
 வகூஷம் கும் ஜாதெந தநிவொய பிஹாபிநெ!॥
 ராஜாஹபுதிஷு மொகெஷு விஸுமத் ஸெந கபிணா!
 நிபி: வரையிபுதா ஸவஸுதவ தாம்வரம்॥
 தஸு வும் தெ ரியிநபாபி ரியிமாத் தெந நிபிதா!
 ப்ருத்யொர ஜநகொநாபி ஜநகாபுஷுமாவஸம்॥
 உதாவஸொஷு யபிதா ஜாதெந வெ நநிவபுநம்!
 நநிவபுநவம் தஸு ஸகெதும் நபாபி நாரிதம்॥
 ஸகெதொரவி யபிதா தபெவராதெந பிஹாவம்!
 தபெவராதஸு ராஜிஷெபுஷுஹபுஷு உதி ஸபுதம்॥
 ப்ருஹபுஷு ஸபுரொஹபுநஹாவீரம் ப்ருதாவவாநீ!
 பிஹாவீரஸு யபிதாநுயபிதி: ஸத்யவிக்ரபி:॥
 ஸபுதெரவி யபிதா தபுஷுஹகெதம்: ஸுஸாயாபிபுக்:
 தபுஷுஹகெதாஷு ராஜிஷெபுஷுபுஷு உதி விஸுமத்॥
 ஹபுஷுஷு பிஹம் வும் தெ ரொம் வுத் ப்ருதிநகம்!
 ப்ருதிநகஸு யபிதா ராஜா கீதிபுரயம் ஸுதம்॥
 வுத் கீதிபுரயஸுரவி தபெவீஷ உதி ஸபுதம்!
 தபெவீஷஸு விஸுமொ விஸுமஸு பிஹீயுக்:॥
 பிஹீயுக்ஸு தெ ராஜா கீதிபுராதெந பிஹாவம்!
 கீதிபுராதஸு ராஜிஷெபுபிஹாரொபா வுஜாயத॥
 பிஹாரொ பிஸு யபிதா ஸண்டரொபா வுஜாயத!
 ஸண்டரொ பிஸு ராஜிஷெபுஷுபுஷுரொபா வுஜாயத॥
 தஸு வுததயம் ஜெய யபிபுஷு பிஹாதநம்!
 ஜெயொஷாஹபிநுஜொ ஸாதா பி வீரம் கும்ஸுஜி:॥

அ

உ

ந

ச

ந

கா

எ

அ

கா

கௌ

கக

கஉ

கந

*"உஷெ" †"தெந" ‡"தஸுரொஷெ" §"ஸுஸாயாபிபுக்."

(ஜநக)மன்னவரே! ஆதிமுதற்கொண்டுவம்சத்தில்பரிசுத்தர்களாய், பரமத
மிஷ்ட்டர்களாய், வீரர்களாய், ஸத்யவாதிதகளாய், இக்ஷ்வாகுகுலத்துதித்தவ
களாயுள்ள ராஜாக்களினது ராமலக்ஷ்மணரிருவர்க்காய் உமதுபெண்களி
நவர்களையும் வரிக்கிறேன்; புருஷச்ரேஷ்ட்டரே! பொருத்தமுள்ள உம
நபெண்களை பொருத்தமுள்ளராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு (கீர் விவாஹஞ்செய்
து)கொடுக்க வேண்டும்.”

சஉ

எழுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம்.

இவ்வாறு சொல்லியவலிஷ்ட்டரைநோக்கி ஜநகர் அஞ்ஜலிஹஸ்தராய், (இ
வாறு) பதில்சொன்னார்:—

“முநிச்ரேஷ்ட்டரே(வலிஷ்ட்டரே)! உமக்கு மங்களம்; (எங்களால்) எடு
துரைக்கப்பட்ட எங்கள் குலத்தைக் கேட்கவேண்டும்; குலத்திற்பிறந்தவனா
(கந்யகா)தாநஞ்செய்யும்போது, குலக்ரமம் முற்றும் எடுத்துச்சொல்லத்த
நத்ததன்றோ! ஆதலால், தெரிந்துகொள்ளும்:

உ

எல்லாபலசாலிகளுள்ளும்சிறந்து மிக்கதர்மிஷ்ட்டராகி தம் செய்கையா
மு வுலகங்களிலும் ப்ரவித்திபெற்று, ‘நிமி’என்ற ஒருராஜா இருந்தார்;ந.
அவருடைய புத்தர், ‘மிதி’என்பவர்; அந்தமிதியினாலே மிதிலாநகரம் ஏற்படு
த்தப்பட்டது; (அவர்) முதல் ஜநகர் (அதாவது அந்தமிதிமுதற்கொண்டுதா
எங்களுக்கு ‘ஜநகர்கள்’என்கிற பெயர்); ஜநகரிடமிருந்து ‘உதாவாஸு’எ
ன்றவர் (பிறந்தார்);ச. உதாவாஸுவுக்கு, தர்மிஷ்ட்டராகிய நந்திவர்த்தந
பிறந்தார்; நந்திவர்த்தநருடைய புத்தர் ‘ஸுகேது’என்கிற பெயருள்
ளவர்;நு. ஸுகேதுவினுடைய (புத்தர்,) தர்மாத்மாவும் மஹாபலமுடை
பவருமான தேவராதர்; ராஜர்வியாகிய தேவராதருடைய (புத்தர்,) ‘ப்
ருஹத்ராதர்’ என்று சொல்லப்பட்டவர்;கூ. ப்ருஹத்ராதருக்கு, மஹாப்ரதா
முடையவரும் சூருமாகிய ‘மஹாவீரர்’என்றவர் உண்டானார்; மஹாவீ
ருக்கு, மிக்கதையமுடையவரும் ஸத்யமானபராக்ரமமுடையவருமாகி
‘ஸுத்ருதி’என்றவர் (உண்டானார்);எ. ஸுத்ருதிக்கு, தர்மஸ்வபாவமு
ள்ளவரும் மிகவும்தர்மத்தையநுஷ்ட்டிப்பவருமான ‘த்ருஷ்டகேது’என்றவ
(உண்டானார்); ராஜர்வியாகிய த்ருஷ்டகேதுவுக்கு, ‘ஹர்யச்வர்’என்று ப்
ரவித்திபெற்றவர் (உண்டானார்);அ. ஹர்யச்வருடைய புத்தர், ‘மரு’என்ற
வர்; மருவின் புத்தர், ப்ரதிந்தகர்; ப்ரதிந்தகருடைய புத்தர், தர்மாத்மாவாகி
‘கீர்த்திராதர்’என்ற வேந்தர்;கூ. கீர்த்திராதருடைய புத்தர், ‘தேவமீடர்’எ
ன்று சொல்லப்பட்டவர்; தேவமீடருடைய (மகனார்,) விபுதர், விபுதருடை
ப (புதல்வர்,) மஹீத்தரகர்;கஃ. மஹீத்தரகருடையபுத்தர், மிக்கவலிய
வாகிய ‘கீர்த்திராதர்’என்ற ராஜர்; ராஜர்வியாகிய கீர்த்திராதருக்கு ‘ம
ஹாரோமர்’என்றவர் பிறந்தார்;கக. மஹாரோமருக்கு, தர்மாத்மாவான ஸ்
வர்ணரோமர் பிறந்தார்; ராஜர்வியாகிய ஸ்வர்ணரோமருக்கு, ஹ்ரஸ்வரோம
பிறந்தார்;கஉ. தர்மங்களையுணர்ந்தவரும் மஹாத்மாவுமான அந்தஹ்ரஸ்
வரோமருக்கு, இரண்டுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள்; (அவர்களில்) நான் ஜ்யே
ஷ்ட்டன்; வீரனாகிய குசத்வஜன், என் னுடன்பிறந்த தம்பி.

கங

அந்தத் தந்தை (ஹாஸ்வரோம)வேந்தர், ராஜ்யத்தைப்பரிக்கும்படி ஜ்யேஷ்டப்புத்தரான எனக்கு முடிசூட்டி, பரிக்கவேண்டிய குசத்வஜனை என்னிடம் ஒப்பித்துவிட்டு, (தவஞ்செய்வதற்காக) வந்ததிற்குப் போய்விட்டார்.

(எனது) தந்தை வருத்தராய்க் காலஞ்சென்றபிறகு, தம்பியும், தேவன மாநனுமான குசத்வஜனை ஸ்நேஹத்துடனே பார்த்துக்கொண்டு, தர்மமாய் அரசு புரிந்துவந்தேன்.

பிறகு, கொஞ்சகாலம் சென்றபின்பு வீர்யவர்னான 'ஸுதந்வா' என்கிற ராஜன், மிதிலாநகரத்தை முற்றுகையிடுதற்கு ஸாங்காச்யா நகரத்திலிருந்து வந்தான்.

அவன், "மெத்தஉத்தமமான சிவ தநுசும், தாமரைக்கண்ணியான வீரதை என்கிற (உம்)கந்யகையும் எனக்கே கொடுக்கப்படவேண்டும் (கொடாவிடில் உம்மைச் சும்மாவிடுகிறதில்லை)" என்று (சொல்லி தூதர்களை) என்னிடம் அனுப்பினான்.

ப்ரஹ்மர்ஷியே(வலிவீட்டரே)! அவனுக்கு (இரண்டையும் நான்) கொடுத்தனல், என்னோடு கூட அவனுக்கு யுத்தம் உண்டாயிற்று; எதிர்த்துவந்த அந்த ஸுதந்வ ராஜா யுத்தத்தில் என்னால் கொல்லப்பட்டான்.

முநிச்ரேஷ்டரே! அந்த ஸுதந்வ ராஜனை வதஞ்செய்து, (அவனது ராஜ்யத்தை ஆளுதற்காக எனது) ப்ராதாவும் வீரனுமான குசத்வஜனை ஸாங்காச்யாநகரத்தில் முடிசூட்டிவைத்தேன்.

மஹாமுநிவரே! இந்தக்குசத்வஜன் எனக்கு உடன்பிறந்த இளையவன்; நான் மூத்தவன்; முநிவர்களிற்சிறந்தவரே! (எங்கள்பெண்களை) உமக்கு மருகிகளாயிருக்கும்படி (விவாஹஞ்செய்துக்)கொடுக்கிறேன்.

உமக்கு மங்களம் (உண்டாகுக); வீரதையை ராமருக்கும் ஊர்மிலையை லக்ஷ்மணருக்கும் (கொடுக்கிறேன்); உ09. (சிவதநுசைநானேற்றும்)வல்லமையேவிலையாகப்பெற்றவனும், தேவகந்யகைபோன்றவனும், எனது (மூத்த)பெண்ணுமான வீரதையையும், இரண்டாம் பெண்ணான ஊர்மிளையையும் (அப்படிக்கொடுக்கும்விஷயத்தில்) த்ரிகரணங்களாலும் (த்ருப்தியடைந்து), கொடுக்கிறேன்; ஸம்சயமில்லை(இதுவேநிச்சிதார்த்தம்).

[ரகுலத்தவரே! பரமப்ரீதியுடன் (அவர்களை) உமக்கு மருகிகளாகக் கொடுக்கிறேன்.]

(தசரத)வேந்தே! ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு விவாஹத்தில்செய்யவேண்டிய *கோதாநத்தைச் செய்துவையும்; உடனே நாந்தீமுகமென்கிறகார்யத்தையும் செய்துவையும்; உமக்கு நன்மை (உண்டாகுக).

மஹாபுஜமுற்றவரே! வல்லவரே! மன்னவரே! இன்று மகநக்ஷத்ரம்; மூன்றாம் நாள் விவாஹத்திற்குஎடுத்ததான உத்தரபல்குநீநக்ஷத்ரத்தில், ராமலக்ஷ்மணர்களின் ஷேமார்த்தமாக விவாஹத்தில்செய்யவேண்டிய தாநம்முதலிய கார்யங்களைச் செய்துவையும்."

எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

போம் து ஜெஷம் விதா ராஜெ ஸொலிவிஷி நராயிவஃ
கூஸ்யஜம் ஸோவெஸ்ய ஹாரம் யி வநம் மதஃ॥

கச

வ்யுஷி விதரி ஸயபாதெ யஜெண யாராவஹிஃ
ஹாதாரம் ஜெவஸங்காஸம் ஸௌஹாதஸ்ய நுஸ்யஜிஃ॥

கரு

கஸ்ய விதய காவஸ்ய ஸாஜாஸ்யாடிமதிதாராத்
ஸுயநா வீயபுவாநாஜா தியிவாவிவரொயகம்॥

கசு

ஸ உ ரெ வெஷயாஸாஸ ஸௌவம் யநாரநுததிஃ
ஸீதா கநா உ வஜாக்ஷி ஜெஷம் வெ ஸீயதாரிதி॥

கௌ

தஸ்யாபு ஷாநாஜ ஹவெஷு! யுஜோவீநயா ஸஹ
ஸ ஹதொலிஃவொ ராஜா ஸுயநா து யோ ரணை॥

கஅ

நிஹத்ய தம் ஜெஷம்! ஸுயநாநம் நராயிவஃ
ஸாஜாஸ்ய ஹாதாரம் வீரஜிஷிஷிஜம் கூஸ்யஜிஃ॥

கசு

கநீயாநெஷ ரெ ஹாதா கஹம் ஜெஷொ ஜஹாஜெநெ!
ஜாஜி வரஜிஷீதொ வ்யுள தெ ஜெஷிவஹ॥

உ௦

ஸீதாம் ராமாய ஹம் தெ உளரிபுராம் மகக்ஷணாய உ॥ உ௦௨.

வீயபுஸுராம் ஜெ ஸுதாம் ஸீதாம் ஸுரஸுதொவஜிஃ॥
ஜீத்யாஜெஷிபுராம் வெவ திரிஷுஷாஜி ந ஸுஸ்யம்॥

உ௧௨

[ஜாஜி வரஜிஷீதொ வ்யுள தெ ரவநநநம்!]

ராஜிஷுணயொ ராஜிஷுநாஜாநம் காரயஸ ஹ॥

வித்யுகாயபும் உ ஹம் தெ ததொ வெவாஹிகம் கூரபு॥ உ௨௨

ஜெஷா ஹிஷி ஜஹாவாஹொ! த்யுஜீயெ ஷிவஸெ வ்ஹொ!॥

ஹம்நுஜெஷு ராஜிஷுஸிவெவாஹிகம் கூரபு॥
ராஜிஷுணயொ ராஜிஷுநாநம் காரபும் ஸுஹொஷிஃ॥

உ௩

வணகஸவதிததிஃ ஸமபுஃ ஸோஷிஃ.

* இங்கு கோதாமென்பது, ஸமாவர்த்தநமென்னும் கார்யமென்று கோ
விந்தராஜரும், விவாஹாங்கமானவொரு கார்யமென்று மஹேஸ்வரதீர்த்தரு
ம் எழுதுகிறார்கள்.

விஸய திதஃ ஸமஃ.

தலைகூவந் வெடிஹம் விஸாஸ்தொ ஹாஸநி:
த த வ சூ

உவாழ வவநம் வீரம் வஸிஷஸஹிதொ ந்யஸே ||

சுவிநாநயவெயாநி கூடாநி நரவஹவ!

உகூதாசுருணாம் விஜெஹாநாம் நெஷாம் துருஷாஸி கஸநஃஉ

ഘട്ടം

நா₃டுகூணயொ நாஜநீதா வெறிடுயபா ஸஹ॥

வகுவும் உ நாஸூஷ! ஸூ-குயதாம் வவநம் 22।

ஹாதா யவ்யாநிஜ்ஜ வனஷ ராஜா கூஸ்யஜிஃ॥

சுஸு) யஜுர்தனா ராஜநுருவெணாவுதிஃ ஹுவி।

ஸுதாஜயம் நரஸூ_வஹ! வத_நயக்_நம் வரயாஜிஹ_ந||ரு.

ஹாதஸு குஜாரஸு ஸத்ருஷஸு உ யீததி

வரயாசி: ஸுதெ ராஜிஸ்யெயாநயெது ஶஹாதெ.நா:॥

வகுதா ஐயாடியெஸெ) ரெ ருயெளவநசாமிநஃ

யொகுவாயொவரோ: ஸவெடு ஷெவதமுயவராகுரோ:॥

உலையாடவி ராஜேந! ஸம்வதெநநாநுமயுதாஜீ!

உண்கொம் கருவியும் ஸவதம் பாணுகழ்ணம்॥

வினாதிதவம்: ஸுதா வஸிஷ்டஸு 2௧௧ ததா।

ஐநகம் பூரணவிவாகு²மாவா²மநிவா²வள²॥

கூலம் யந₂ இ₂ம் சிநெ₂ யெஷாம் நொ சி-நிவ-ஜவளா

ஸஜ்ஜம் கூடுவெனந் யயாஜாவயயி வயயி ||

வனவம் ஸவத- ஸ- வம் க-ஸயஜஸ-தெ ஐரெ!

வத_{ந?}ள ஹஜதாம் ஸஹிதள ஸத_நபவஹா தாவஹள॥

வனகாஹா நாராஜபெ-^நதீணாம் உதவ^தஸுணாம் சிஹாஜெ-^தநா||

வாண்புலவநு வதாரா ராஜபுதா சிவாஸ்யாஃ॥

எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

அவ்வாறு கூறிய வீரரான ஜநக வேந்தரை நோக்கி, விச்வாமித்தர் ம
ஹாமுநிவர் வலிவீட்டரோடுகூடி, (இம்)மொழியை யுரைத்தார்:— க

“நரோத்தம! இக்ஷ்வாகு குலங்களும் விதேஹ குலங்களும் ஆச்சர்யகரங்க
ள்; அளவிடமுடியாதமஹிமையுள்ளவைகள்; இக்குலத்தவர்களுக் கொப்பா
னவன் ஒருவனு மில்லை. உ

அரசே! வலிதை ஊர்மீலையோடு கூட ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு (கொடுக்க
ப்படுகிற)என்கிற இந்த) தர்மத்தில் தகுந்திருக்கிறது; அழகுசெல்வத்திலு
ம் தகுந்திருக்கிறது. ட

மாந்தர்களே! சொல்லவேண்டியவிஷயமொன்று (இருக்கிற
து); எனது (அந்தச்)சொல் தயைசெய்துகேட்கப்பட்டும்: வேந்
தே! (உமது) உடன்பிறந்த தம்பியாகிய இந்தக் குஜத்வஜ மன்னவர் தர்மங்க
ளையுணர்ந்தவர்; இந்தத் தர்மாத்மாவுக்கு, உலகத்தில் அழகில் நிகரில்லாத இ
ரண்டுபெண்கள் (இருக்கிறார்களன்றோ? அவர்களையும்) பத்ரிகளாக (அதாவ
து விவாஹஞ்செய்துகொடுக்கும்படி உம்மைக்) கேட்டுக்கொள்ளுகிறோ
ம்:ஓ. பேரறிவுற்ற பரதனென்கிற குமாரன் சத்தருக்கநென்கிற கு
மாரன் ஆகிய மஹாத்மாக்களான அவ்விருவர்களுக்காய் (குசத்வஜருடை
ய) இரண்டுபெண்களையும் (கல்யாணஞ்செய்துகொடுக்கும்படி) கேட்கி
றோம். கூ

ஸௌந்தர்யமும் யௌவநமுங்கூடிய இத் தசரத புத்தர்கள் எல்லோரு
ம்(அதாவது நால்வரும்) நல்லஅழகோடும்யௌவநத்தோடும்கூடியவர்கள்; தி
க்பாலகர்களுக்கொப்பானவர்கள்; தேவர்களுக்கொப்பானபராக்ரமமுள்ளவ
ர்கள். எ

மஹாராஜ! புண்யமானசெய்கையுடைய இக்ஷ்வாகுவின் குலமும் உமது கு
லமும் நிர்த்தோஷமானது; புகழ்த்தக்கவைகளாயிருக்கின்றன; (ஆதலால்) நீ
ங்களிருவர்களும் ஸம்பந்தம் செய்துகொள்ளுங்கள்.” அ

வலிவீட்டரிட அநுமதிபெற்று விச்வாமித்தர்கூறியமொழியை ஜநக
ர் கேட்டு உடனே அஞ்ஜலிஹஸ்தராகி, (வலிவீட்டர்விச்வாமித்தர்
ர்ஆகிய)மஹாமுநிவர்களிருவர்களையும்நோக்கி, (இம்)மொழியைச் சொ
ன்னார்:— கூ

“மஹாமுநிவர்களானநீங்களிருவர்களும், எங்களுக்கு ஸமானமான (இ
க்ஷ்வாகு)ஸம்பந்தத்தை(பண்ணும்படி) தாமே சுட்டினையிட்டபடியால், எங்க
ள் இக் குலம் பாக்யசாலியென்று நினைக்கிறேன். கோ

இப்படி(உங்களிஷ்டப்படியே) ஆகட்டும்; உங்களுக்கு மங்களம் (உண்டா
கு); விட்டுப்பிரியாத பரதசத்தருக்கநர்க ளிருவர்களும், குசத்வஜனுடை
யபெண்களான இவ்விருவர்களையும் பத்ரிகளாக அடையட்டும் (அதாவ
து விவாஹஞ்செய்துகொள்ளட்டும்). கக

மஹாமுநிவரே! மஹாபலமுள்ள (உங்கள்)ராஜபுத்தர்கள் நால்வரும் ரா
ஜாக்களாகியஎங்களுடையபெண்களான நால்வருடைய கைகளையும் ஒரேதி
நத்தில் பிடிக்கட்டும் (அதாவது விவாஹஞ்செய்துகொள்ளட்டும்). கஉ

அந்தணரே! (விவாஹபலனைக்கொடுக்கும்) பகனென்பவனே (அதிஷ்ட்டாநதேவதையாகையால்) உத்தர பஸ்குரீ நகூத்ரத்தில் விவாஹஞ்செய்த லே அறிஞர்கள் ப்ரசஸ்த்தமென்கிறார்கள்.”

க்ங

ஐநக ராஜர் இவ்வாறு சுபவாக்யங்கூறி எழுந்திருந்து அஞ்ஜலிசெய்து, (வ விஷ்ட்டர்விச்வாமித்தரர்ஆகிய) மஹாமுநிவர்க ளிருவர்களையும்நோக்கி, (இ ம்)மொழியைச் சொன்னார்:—

கச

“மஹாமுநிவர்களே! (எனதுகந்யகைகளைக்கொடுத்தாலாகிற) சிறந்த த்ரம் ம் எனக்கு (உண்டாகும்படி உங்களால்) செய்யப்பட்டது; எப்பொழுதும் உங்களிருவர்க்கும் சிஷ்யனாயிருக்கிறேன்; இந்த (நான், என்தம்பி, தசரதர் ஆகியமூவருடையவும்)விம்ஹாஸநங்களில் (நீங்களிருவர்களும்) வீற்றிருக்கவேண்டும்; இம்மிதிலாபுரி தசரதருக்கு எப்படியோ அயோத்தியா புரி எனக்கு அப்படியே (ஸ்வாதீநம்; எல்லாஞ்சேர்ந்து உங்களுடைய ஸ்வாதீநம்; ஆதலால் நீங்கள்)ப்ரபுக்களாயிருக்க ஸந்தேஹமேயில்லை; (ஆதலால் இப்போது செய்யவேண்டியவைகளையெல்லாம்) தக்கபடி (நீங்களே) செய்துவைக்க வேண்டும்.”

கக

விதேஹதேசத்தரசராகிய ஐநகர் அவ்வாறு சொல்லும்பொழுது, ரகுசுவத்துப்பிள்ளையாகிய தசரதராஜர் களித்து, (அம்)மன்னவரைப்பார்த்து, (நன்றாய்ச்சொன்னீரென்று) பதில்சொன்னார்.

கள

“(ஐநகரே!) மிதிலாதிபதிகளான (நீர், குசத்வஜர் ஆகிய) ப்ராதாக்களான நீங்களிருவர்களும், கணக்கிடமுடியாதகுணங்களையுடையவர்கள்; உங்களால் ருஷிகளும் ராஜாக்களின்கூட்டங்களும் நன்றாய்ப்பூஜிக்கப்பட்டார்கள்;கஅ. (நீர்) நன்மையைப் பெறுக; உமக்கு மங்களம் (அதாவது நீர்போய்வாரும்); எனது (இறங்கிஇருக்கிற) இடத்திற்குப் போகவேண்டும்; நாநீமுதலியகார்யங்களை எல்லாம் இனிசெய்யவேண்டும்” என்றும் சொன்னார்.

பெரும்புகழ்பெற்ற தசரத ராஜர், அந்த (ஐநக)ராஜரிடத்தில் விடைபெற்று உடனே அந்த (விச்வாமித்தர்வவிஷ்ட்டர்ஆகிய) இரண்மஹாமுநிவர்களையும் முன்னேஅழைத்துக்கொண்டு, (தாம்இறங்கியிருக்கிறவிடத்திற்கு) சீக்க்ரமாய்ப் போனார்.

உ௦

அந்த (தசரத)ராஜர் (இறங்கியிருக்கிற)இடத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்து, (நாந்தி)ச்ராதத்தம்முதலியகார்யங்களை க்ரமப்படி செய்து, ப்ராதக்காலத்தில் எழுந்திருந்து, காலத்தில்செய்யவேண்டிய உத்தமமான கோதாநத்தை (தம்புத்தர்களுக்கு) செய்வித்தார்.

உக

(ஐநகர்களைக்)களிக்கச்செய்யும் மன்னவரானதசரதர் புத்தர்கள் ஒவ்வொருவரையும் உத்தேசித்து சாஸ்த்ரப்படி ப்ராஹ்மணர்களுக்கு லக்ஷம்பசுக்களைத் தாநங்கொடுத்தார்.

உஉ

ரகுசுவத்திற்பிறந்து புருஷர்களிற்சிறந்து புத்தர்களிடத்துவாத்ஸல்யம்வைத்ததசரதவேந்தரானவர், கொம்புகளில்பொன்குழைகள்பூட்டப்பெற்றவைகளும், பால்நிரம்பியமடிகளையுடையவைகளும், கன்றுகளோடுகூடினவைகளுமான நாலுலக்ஷம் பசுக்களையும் பால்கறப்பதற்காகஅத்தனைவெண்கலப்பாத்ரங்களையும் புத்தர்களின் கோதாநத்தை உத்தேசித்து ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்தார்; அத்துடன், சிறந்த பலப் பொருளையும் (கொடுத்தார்).

உதரெ ழிவஸெ ஸ ஹ நமூ நீஷாம் சீநீஷிணம்
வெவாஹிகம் ப்ரஸம்ஸநி ஹமொ யது ப்ரஜாவதி||

கந

ணவஸுகா வம் ஸளஜிம் ப்ரத்யுதாய க்ருதாந்
உஹ சூநிவரள நாரஜா ஜநகொ வாக்யஸீவீதீ||

கச

வரொ யஜிம் க்ருதொ சீஹிம் ஸிஷெஷாஸி ஹவதொம் ஸஜா
ஐரோந்யாஸநஸூநி சூஸாதாம் சூநிவஸூவளம்||

யயா டிஸாயஸெயம் தயாயொஹி வுஸ் சீரி

வ ஹதெ நாவி ஸண்டெஹொ யயாஹம் கத்யுசீஹய||

கசு

தயா ஸ்வதி வெஷெஹ ஜநகொ ரவஸநநம்

நாரஜா டிஸாயொ ஹிஹம் *ப்ரத்யுவாவ சீஹீவதிதீ||

கசு

யவாஸெஸெயமணள ஹாதரள சீயிஸெஸரள

சீஷெயொ நாரஜஸவாஸ ஹஹிசீலிவருஜிதாம்||

கசு

ஸஸி ப்ராஹ்மி ஹம் தெ மரிஷ்யாசி ஸீராயதீ

ஸாஹகஜாணி ஸவகாணி வியாஸ்யாஜீதி வாஸவீதீ||

கசு

தரோவஸூநா நரவதிம் நாரஜா டிஸாயம் ததா

சூநீநள தள வுரஸ்யத ஜமாரோஸ சீஹாயஸாம்||

உ௦

ஸமதா நிஹம் நாரஜா ஸாஹ க்ருதா வியாநதம்

ப்ரஹதெ காயுசூதாய வகெ மொஜாநஸூததீ||

உக

மவாம் ஸதஸஹஸாணி ப்ராஹ்ணெஹி தநராயிவம்

வனகெகஸொ டிடிள நாரஜா வுதாநஸூயயிதம்||

உஉ

ஸவணஸூஜாம் ஸவநாம் ஸவதாம் காஸ்யெஷாஹநாம்

மவாம்ஸதஸஹஸாணி வதாரி வுரஸ்யததம்||

விததீநுவ ஸவஹ ழிஜெஹி ரவஸநநம்

டிடிள மொஜாநஸூய வுதாணாம் வுதவதம்||

உச

*"ஸஸீவாவ வ தம் நூவதீ" †"தயா" ‡"சீஹாயஸாம்"

கௌடு ஸ்ரீராமாயணை வாககாணெ எந்-ஸமபுஃ. ஸ்ரீ ஸீதாவிவாஹம்

ஸ ஸுநெதம் க்ருதமொடாநெவபுதஸு நபுததிஸுடா
நெகவாநெநரிவாஹாதி வுதம் ஸளபிஃ ப்ரஜாவதிஃ॥

உரு

திஸுபதிதரிஃ ஸமபுஃ ஸரிவாஹம்

திஸுபதிதரிஃ ஸமபுஃ.

ஸ்ரீ ஸீதாவிவாஹம்.

யஸிஸு லிவஸை ராஜா உகெ மொடாநபுதரிஃ।

தஸிஸு லிவஸை ஸுநெரொ யுயாஜிதரிஃ நெயிவாந்॥

க

புதம் கெகயராஜஸு ஸாக்ஷாஹ ரதரிதம்॥

புஷா புஷா உ கஸுமம் ராஜாநரிபிஸு வீத்॥

உ

கெகயாயிவதீ ராஜா ஸெஹாதஸுமரிஸு வீத்।

யெஷாம் கஸுமகாரொஹி நெஷாம் ஸுபுதுநாரியரிஃ॥

ந

ஸுஸ்யம் பரி ராஜெநு! உஷுக்ாரொ பிஹீவதிஃ।

தடியபுஃபயாதொஹரிபொஹாம் ரஸுநநு॥

ச

ஸுதா தஹரிபொஹாயாம் விவாஹாயபுஃ தவாதரிந்।

ரிபிதாஃபயாதாஸு தயா ஸஹரிஹீவதெ॥

தரயாஸுபயாதொஹம் உஷுக்ாரிஃ ஸஸுஃ ஸுதரிஃ।

ரு

கய ராஜா உஸுமயம் விபாதிபிஃபஸிதரிஃ॥

புஷா வரரிஸுதாரெம் வுஜாஹபுஃ ஸரிபுஜயத்।

சு

ததஸுஃஷிதொ ராதிஃ ஸஹ புநெதரிஹாதஹிஃ॥

புஹாதெ புநருதாய க்ருதா கரிபாணி *கரிபித்।

பிஷ்ஸுடா புரஸுது யஜிவாபுஃபாமரித்॥

அ

யுகெ பிஹுநெது விஜயெ ஸவபுஹரணஹுஷிநெதம்।

ஸுரதிஃ ஸஹிதொ ராரிஃ க்ருதகளதகரிஹம்॥

வஸிஷம் புரதம் க்ருதா பிஹிபுநவராநவி।

சு

[விதம் ஸரிவரிபிது தஸுள ஸுரதிஹிராவதிஃ]

வஸிஷா ஹவாநெது நெவநெஹரிபிஸு வீத்॥ ௧௦.

ராஜா உஸுமயொ ராஜநுதகளதகரிஹநெம்।

புநெதநபுரவரஸு ஷ! டாதாரரிஹாஹதெ॥ ௧௧.

டாதபுதிமுஹிதுஸாம் ஸவபுஹபுஃ ப்ரஹநி ஹி।

*"யரிபித்."

ஸ்ரீ லீதாவிவாஹம். ஸ்ரீ ராமாயணம் பாலகாண்டம் எங்-ஸர்க்கம். கஎடு

அந்த (தசரத)வேந்தர் (இவ்வாறு) கோதாநஞ்செய்யப்பெற்ற (அந்தப்)பிள்ளைகளால் சூழப்பட்டு கவலையற்றவராகி, திக்பாலர்களால் சூழப்பட்ட ப்ரஹ்மதேவர் போல் விளங்கினார். உடு

எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீ லீதாவிவாஹம்.

• (பரதருக்குமாமாயுள்ள) சூரான 'யுதாஜித்' என்கிறவர், (தசரத)ராஜர் என்றைத் திநத்தில் கோதாநத்தை வெகுசிறப்பாய்ச் செய்துமுடித்தாரோ அன்றைத் திநமே (மிதிலைக்கு) வந்துசேர்ந்தார். க

கேகயராஜருடைய புத்தரரும், பரதருக்குஸாக்ஷாத்மாமாயுள்ள யுதாஜித்தானவர் (தசரத)ராஜரைக் கண்டு, கேமஸமாசாரத்தை விசாரித்துவிட்டு இவ்வாக்யத்தைக் கூறினார்:— உ

“கேகயதேசத்ததிபதியான பூபதி (என்தந்தை), ஸ்நேஹத்தால் (உம்மை)கேமஸமாசாரம்விசாரிக்கும்படி சொன்னார்; எவர்களுடைய கேமத்தைக்கோரிக்கொண்டிருக்கிறீரோ அவர்களெல்லோர்க்கும் இப்போது கேமமே. டு

ரகுலத்துதித்த மஹாராஜ! எனது தங்கையின்பிள்ளையாகியபரதனை (என்தந்தைகேகய)வேந்தர் பார்க்கவாசைப்பட்டார்; அதற்காக நான் அயோத்தியைக்கு வந்தேன். ச

பூபதியே! நான் உமது புத்தர்களை உம்மோடு கூட விவாஹார்த்தாக மிதிலாபுரிக்கு வந்திருப்பவர்களாக அயோத்தியையில் கேள்விப்பட்டு, தங்கையின் குழந்தையானபரதனைப் பார்ப்பதற்காக சீக்கரமாய் நான் (இவ்விடம்) வந்துசேர்ந்தேன்.” டுடி

பிறகு, தசரத ராஜர் இஷ்டரும் அதிதியும் பூஜைபெறத்தக்கவருமாய் நேர்ந்தயுதாஜித்தைப் பார்த்து மேலானஸத்காரங்களால் நன்றாய்ப்பூஜித்தார். கூடி

பிறகு, தர்மசாஸ்த்ரங்களை யுணர்ந்ததசரதவேந்தர், மஹாத்மாக்களான புத்தர்களோடு கூட அன் றிரவுமுழுவதும் (ஸுகமாக)இருந்து மறுநாள் காலையில் எழுந்திருந்து அநுஷ்ட்டாநங்களைச் செய்துமுடித்து, அப்பொழுது ருஷிகளை முன்னேஅழைத்துக்கொண்டு கல்யாணமண்டபத்திற்கு வந்துசேர்ந்தார். அ

(விவாஹத்திற்குத்)தகுந்ததும் விசேஷமானஜயத்தைக்கொடுப்பதுமான முஹூர்த்தத்தில் ராமர் ஸர்வாபரணபூஷிதர்களான தம்பிகளோடு கூட கல்யாணகங்கணங்கட்டிக்கொண்டு, வலிஷ்ட்டரையும் மற்றுமுள்ள மஹர்ஷிகளையும் முன்னே அழைத்துக்கொண்டு (விவாஹசாலைக்கு வந்துசேர்ந்தார்). கூடி

[ப்ராதாக்களால் சூழப்பட்டு தகப்பனருடைய ஸமீபத்திற்கு வந்து நின்றார்.] வலிஷ்ட்ட பகவானுவர் ஜநகரிடம் வந்து இதைச் சொன்னார்:—கஃ. “அரசே! மாநவரேறே! தசரத வேந்தர் கல்யாணகங்கணம் கட்டுவிக்கப்பெற்ற புத்தர்களோடு (கூடி), (கந்யகையைக்)கொடுக்கவேண்டியவரான உம்மை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்; கக. எல்லாக்கார்யங்களும், கொடுக்கிறவர்கள் வாங்கிக்கொள்ளுகிறவர்கள் என்கிற இருவர்களாலுமன்றோ பூர்த்தி;

களசு ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் எஃ-ஸர்க்கம். ஸ்ரீவீதாவிவாஹம்.

(ஆதலால்) விவாஹத்தைச் சிறப்பாய்ச் செய்து (பூர்த்தியடைவித்து ராமனுக்குவலீதையைக்கொடுக்கிறேனென்ற நீர்செய்தப்பதிஜ்ஞையாகிற) உமது தர்மத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளும்.” கஉ

பாம-உதாரமும், பாமதர்மஜ்ஞமும், மஹாப்ரபாவமுடையவருமாகிய ஜநகரானவர், மஹாத்மாவாயுள்ள வலிஷ்ட்டரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவராகி, ஓரமுகாயவாக்யத்தை உத்தரமாகக் கூறினார்:— கங

“என்னால் என்ன தடை இருக்கிறது! யாருடைய ஆஜ்ஞை எதிர்பார்க்கப்படுகிறது! தம்க்ருஹத்தில் என்ன விசாரிக்கவேண்டியது இருக்கிறது! இந்தராஜ்யம் உமது ராஜ்யம் எப்படியோ அப்படியே (ஸ்வாதீநம்). கச

முநிவர்களிற்சிறந்தவரே! அக்நி ஜ்வாலைகள் போல் ப்ரகாசிக்கின்ற எனது கந்யகைகள் விவாஹாங்கமான எல்லாமங்களகார்யங்களையும்செய்துமுடித்துக்கொண்டு (கல்யாண)வேதியின்ஸமீபத்திலேயேவந்துகாத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கரு

நான் செய்யவேண்டிய ஏற்பாடெல்லாஞ்செய்துகொண்டு, உமதுவரவை எதிர்பார்த்து இந்த (கல்யாண)வேதிகையிலேயே (வெகுநாழிகையாய்) இருந்துகொண்டிருக்கிறேன்; (தசரத)மன்னவர், தாமஸமின்றி (அல்லது நிராடங்கமாய், கார்யத்தை) நடத்தட்டும்; எதற்காக (கால)விளம்பஞ்செய்கிறார்?”

ஜநகரால்சொல்லப்பட்ட அவ்வாக்யத்தை (வலிஷ்ட்டர் அனுப்பியவர்கள்குமாமாய்) தசரதர் கேட்டு உடனே (தம்)புத்தரர்களையும் எல்லா ருஷிகணங்களையும் (கல்யாணப்பந்தலில்) ப்ரவேசிப்பித்தார். கஎ

பிறகு விதேஹ மன்னவர் (ஜநகர்) வலிஷ்ட்டரைப்பார்த்து, “மஹா)ருஷியே! தர்மத்தை அநுஷ்ட்டிப்பவரே! வல்லவரே! உலகங்கண்டுகளிக்கப்பெற்ற ராமருடைய விவாஹ கார்யத்தை முற்றும் தேவரீர் ருஷிகளோடு கூட இருந்து நடப்பிக்கவேண்டும்” (என்ற) இவ்வாக்யத்தைச் சொன்னார். கஅ?

பெருந்தவம்புரிந்த ருஷியான வலிஷ்ட்ட பகவானும் ‘அப்படியே (ஆகட்டும்)’ என்று ஜநகருக்குச் சொல்லிவிட்டு, (புதியபச்சிலைகள்கட்டிய)கல்யாணப்பந்தலின்நடுவில் சாஸ்தர்ப்படி வேதிகையை (அதாவது கோலப்படியைக்) கட்டி, அவ் வேதிகையைக் கந்த-புஷ்பங்களாலும், பொற்பாலிகைகளாலும், முளைகளோடுகூடிய கரகங்களாலும், முளைகள் நிறைந்த மடக்குகளாலும், தூபத்ரவ்யங்களோடுகூடிய தூபபாத்ரங்களாலும், சங்குபாத்ரங்களாலும், (நெய்வைத்துக்கொள்ள உபயுத்தங்களான) ஸ்ருவம் ஸ்ருக் என்கிற பாத்ரங்களாலும், தீர்த்தம் நிரம்பிய அர்க்க்யபாத்ரங்களாலும், பொரிகள் நிறைந்த பாத்ரங்களாலும், (மஞ்சள்)பூசப்பெற்ற அக்ஷதைகளாலும் அலங்கரித்தார்.

மஹாப்ரபாவம்பெற்ற ருஷியாகிய வலிஷ்ட்ட பகவான், சாஸ்தர்ப்படி மந்தரபூர்வகமாய் (அந்த) மேடையில் ஸமமான தர்ப்பைகளைப் பரப்பி, அக்நியைச் சேர்த்து சாஸ்தர்ப்படி மந்தரங்களை முன்னே சொல்லிக்கொண்டு, அக்நியில் ஹோமஞ்செய்யத்தொடங்கினார். உச

பிறகு ஜநக ராஜர், ஸகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட வலீதையை அக்நிக்கு முன்பாக அழைத்துவந்து, அப்போது ராகவருக்கு எதிரில் நிறுத்திக்கொண்டு, கௌஸல்யையின் ஆநந்தத்தைப் பெருகச் செய்கின்றவரான ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து (இவ்வாறு) வ்யக்ததமாய்ச் சொன்னார்:— உரு?

ஸ்ரீ ஸீதாவிவாஹம், ஸ்ரீ ராஜாபனெஸா மகாஸெனா எந்-வமடும். கௌ

ஸயபேடும் ப்ருதிவடிவ ஸ்ரீதா வெவவாஹுமேதபே|| கௌ

ஐத்யுதம் வ ரொஜாரொ வவரிஷெந ரிஹாதநா||

ப்ருத்யுவாஹ ரிஹாதெஜா வாக்யம் பரபேயபேயிதே|| கௌ

கம் ஸீதம் ப்ருதிஹாரொ ரெகஸ்யாஜா ஸம்பு தீக்ஷதெ||

ஸயபேயெ கொ விவாரொஸி யயா ராஜாஜிதம் தவ|| கௌ

கூதகளதமகஸவபுஸா வெஜிதெயமேவாமதாம்||

ரெகந்யா மெநிஸெஷ! ஜீவா வஹாரிவாமிதஷம்|| கௌ

ஸரெஜாஹம் தததீக்ஷாஸி வெஜாஸ்யாம் ப்ருதிஜிதம்||

கவிவம் காரம்தாம் ராஜா கிரேயபேயெதெ|| கௌ

தஜாக்யம் ஜநகெநாக்யம் ஸ்ரீதா ஐஸ்யஸுஜா||

ப்ருவெஸபாபாஸ ஸுதாநவபூநபுவிமணாநவி|| கௌ

ததொ ராஜா விஜெஹாநாம் வவரிஷேஜிதபேயிதே||

காரபஸ ஃஷெ! ஸவபேயிதின் ஸஹயாஜிதகம்||

ராஜேஸ்ய மொகராஜேஸ்ய கிரபாம் வெவவாஹிகீம் விஹா|| கௌ

தயெத்யுக் கா தம ஜநகம் வவரிஷெ ஹவாநபுவி||

விஸாஜிதம் பாரஸ்யத்யுஸ்தாநநம் யயாஜிதகம்||

ப்ருவாஜெயெ தம வியிவெஜிதம் கூதா ரிஹாதவாம்||

கமஜகார தாம் வெஜிதம் மநவமெஷம் ஸஜிததம்||

ஸவணபூவா லிகாஸிஸ மித்யகமெஜெஸ ஸாஹமெரெம்||

கஜாராஜெயம் ஸாராவெஸ யபுவவாஜெதம் ஸபபுவகெகம்||

ஸஜவாஜெதம் ஸுமெவெம் ஸுமீம் வாரெத்யாவபூவிவபுரி||

தெதம்|| மாஜவபுரெணபூஸவாஜீ விரக்தெதரவிஸம்ஸ்யதெதம்||

ஐரெஷெம் ஸரெஜி ஸஜாஹீப-ப வியிவநநவபுவபுகம்||

கநிஜாயாய வெஜாம் தம வியிஜநவாரஸ்யதே||

ஜஹாவாஸ ரிஹாதெஜா வவரிஷெ ஹவாநபுவி|| கௌ

ததம் ஸீதாம் ஸஜாநீய ஸவபூஹாணவபுவிதாஜே||

ஸரெக்தெதம் ஸம்ஸூப்ய ராவவாமிமெவ தஜா||

கஸு வீஜநகொ ராஜா களஸ்யாநநவபுகம்|| கௌ

௧௭௭ ஸ்ரீ நாராயணெ ஷாயகூணெ எந்-ஸ-ம-ஹி. ஸ்ரீ ஸீதாவிவாஹம்

ஸ்ரீ ஸீதாவிவாஹவட்டம்.

ஸ்ரீ ஸீதாவிவாஹம்—

ஐயம் ஸீதா ௧௧ ஸ-தா ஸஹபஜி-பு-தவ

வ-தீ-ஹ-நெ-நா-ஹ-தெ-வாணி-ம-ஹி-ஷ-வாணி-நா

வ-தி-வ-தா-ஹ-ஹ-மா-யெ-வா-ந-ம-தா-ஸ-ஹா

௨௭

*கோவிந்தராஜீயம்:—“இனி ஸௌந்தர்யம்(என்று சொல்லப்பட்ட ஒவ்வோ ரவயவத்தினுடையவும் அழகு) நற்குலத்திலவதரித்தது முதலியவைகளால் ஸீ தைப்ரதிக்ரஹிக்கத்தகுந்தவளென்பதைச் சொல்லிக்கொண்டு (ஸீதைையை)ப் ப்ரதிக்ரஹிப்பதற்கு (ராமரைநோக்கி) உத்திரவுகொடுக்கிறார், இயம்என் று (தொடங்குகிறச்லோகத்தால்)— இயம்=அளவிடமுடியாதவைகளா ன ஸௌந்தர்யம்(என்று சொல்லப்பட்ட ஒவ்வோ ரவயவத்தினுடையவவும் அ ழகு) ஸௌகுமார்யம்(என்று சொல்லப்பட்டமென்மை) லாவண்யம்(என் று சொல்லப்பட்ட மொத்தமான அழகு) முதலானவைகளை ப்ரத்யக்ஷமாய் சு ட்டிக்காட்டுகிறார். ப்ரத்யக்ஷமான ஸௌந்தர்யாதிகள்மாத்திரமன்று, ப் ரத்யக்ஷத்திற்கண்டவைகளையும் அநுமானத்தால் அறியநினைப்பவனும் யோ நியிற் பிறவாதவளாகையால் ஊஹிக்கவும்கூடும் என்கிறார், ஸீதா(என்று)—ஸீ தை=கலப்பையின்வழி(அதாவதுபடைச்சால்); அதிற் பிறந்தவளாகையால் அ வ்வாறு பெயர். இயம் ஸீதா—எவன் லித்தாச்ரமம்முதற்கொண்டு வி ல்லேமுறித்ததுமுதலியவற்றால் குதூஹலத்துடன்(உமது)பார்வைக்குக் கொ ண்டிசேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டாளோ அவள் இந்த ஸீதையே; அல்லது ஸீ தையைக்காணும்ஸமயத்திலே மின்னல்மின்னும்ஸமயத்திற்போல் எங்கும்ஒ ருவ்யகத்தியும்தோற்றாமையால் தமொறுதலோடுகூடிய ராமரைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார், இயம் ஸீதா என்று; அல்லது ‘ப்ராஸாதே ஸாபதிபதிசஸா ப்ருஷ்டதஸ்ஸாபுரஸ்ஸா(=உப்பரிக்கையின்மீதும் அவளே; ப்ரதிவழியிலு ம் அவளே; பின்னேயும் அவளே; முன்னேயும் அவளே)’ என்கிற ரீதியா ய் எப்போதும் அதிகமாய்ப் பாவிப்பதால் எங்கும் ஸீதைதோற்றுவதனால் (உ ண்மையான ஸீதைபலானவளென்று தெரிவித்தற்காகச்) சொல்லுகிறார், இய ம் ஸீதா என்று; அல்லது எப்படியாவது ராமர் தம்மை மறுஷ்யனாகப் பா விக்கிறாரோ அப்படியே ஸீதையும் (பாவிக்கிறார்); ஆதலால்(அவர்) ராகவ ராகவவதரிக்கையில் (இவள்) ஸீதையாகவவதரித்தாள் என்று சொல்லுகிறார், இயம் ஸீதா என்று. ஸௌந்தர்யமொன்றுமாத்திரமன்று எங்களுக் குவேண்டியது; பின்னென்னவென்றால் குலமும் (வேண்டியது) என்கிறப க்ஷத்தில் சொல்லுகிறார், மமஸுதா என்று—ஆசாரத்தைமுக்கியமாகக்கொ ண்டஜநககுலத்திலவதரித்தவளுக்குக் குலம் சொல்லவேண்டுமா என்று தா த்பர்யம்; அல்லது மமஸுதா=மஹத்தானதபசினால் (தசரதரால்) ராமர் பெற ப்பட்டார்) என்பதுபோல் உமக்கு சேர்ப்பிப்பதற்காய் நானாவிதவ்ரதோபவா ஸங்களைச்செய்தவனான எனது குழந்தை என்று அர்த்தம். ஸௌந்தர் யமுள்ளவளாயிருந்தால் போகத்திற்குமாத்திரமுபயோகமாகையால் இவள் இ ருக்கட்டும்; தர்மானுஷ்ட்டாநத்திற்காய் வேறொருத்திவேண்டுமே என் று நினைப்பர் என்கிறபக்ஷத்தில் சொல்லுகிறார், ஸஹதர்மசரீ தவ என்

ஸ்ரீ ஸீதாவிவாஹம். ஸ்ரீ ராமாயணம் பாலகாண்டம் எஃ-ஸர்க்கம், ௧௭௭

ஸ்ரீ ஸீதாவிவாஹகட்டடம்.

ஸ்ரீ ஸீதாவிவாஹம்—

“*இந்த ஸீதை எனது பெண்; உமக்கு ஒத்ததர்மங்களைச் செய்பவள்; இவளை வாங்கிக்கொள்ளும்; உமக்கு மங்களம் (உண்டாகுக); (உமது)கையினால் (இவள்)கையைப் பிடித்துக்கொள்ளும்; பதிவ்ரதையும், மஹாபாக்யமுள்ளவளும், நிழல்போல் எப்போதும் அநுஸரித்துப்போகிறவளும் (ஆகியிருப்பள்.”

௨௭

று—போகத்திற்குபயோகமான விவளை தர்மாநுஷ்ட்டாநத்திற்குமுபயோகமானவளென்று பாவம்; ஸமாநமானதர்மம்ஸதர்மம் அதையநுஷ்ட்டிப்பவள் ஸஹதர்மசரீ; ‘தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம்(=குற்றவாளியாயிருந்தாலும்கூட ஆசரிதனை ரக்ஷியாமை நல்லவர்களுக்கு நினைதக்கிடமாகும்)’ என்றுசொன்ன உமக்குத் தகுந்தவள் இவள்; ‘நகச்சிந்நா பராத்யதி(=ஒருவனும் குற்றம்செய்யாதிருக்கிறானென்பது இல்லை)’ என்று சொல்லுவள் என்று தாத்பர்யம். இப்படி ஸௌந்தர்யம்குலம்தர்மாநுஷ்ட்டாநஸ்வபாவம்முதலியவைகளையுடையளாயிருந்தபோதிலும் உம்முடையஅநுமதியில்லாமையால் இவளை வாங்கிக்கொள்ளமாட்டேன் என்கிறபகூத்தில் சொல்லுகிறார், ப்ரதீச்ச சைநாம் என்று—ப்ரதீச்ச=வாங்கிக்கொள்ளும்; ஸீதை (உண்மையில்)ராமரைவிட்டுப்பிரியாதவளாகையால் அவளைக்கொடுப்பது தகாதாகையால் ‘ததாமி(=கொடுக்கிறேன்)’ என்று சொல்லவில்லை. பத்ரம் தே—ஸ்வதஸ்ஸித்தையானவளைக் கொடுக்க நீர்யார் என்று (சொல்லி) ராமர்கோபித்துக்கொள்வரென்று(நினைத்து) ஸமாதாநப்படுத்துகிறார்; அல்லது மேலானகந்யாலக்ஷணங்களெல்லாம்பொருந்தியவிவளை வாங்கிக்கொள்வதில் உமக்கு எல்லா மங்களங்களும் உண்டாகும் என்று அர்த்தம்; அல்லது தகுந்தவதூவரர்கள்(=பெண்ணும்மாப்பிள்ளையும்)சேரவே த்ருஷ்டிதோஷமுண்டாகுமென்று(நினைத்து) மங்களாசாஸநம்செய்கிறார், பத்ரம் தே என்று. இந்தப்படி நான்உத்திரவுகொடுத்துவிட்டால் காந்தர்வராக்ஷஸரீ திகளால் கல்யாணம்பண்ணிக்கொண்டுபோய்விடுவரோஎன்னவோ என்று அஞ்சி சொல்லுகிறார், பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா என்று—ப்ரணயகலஹத்தில் காலைப் பிடிப்பது இருக்கட்டும், இப்போது கையைப் பிடித்துக்கொள்ளும் கையினால் என்று, இருவரும்சேருவதனான்குமழகைப்பார்க்கவிலாவையினால் சொல்லப்பட்டது.”

மஹேச்வரதீர்த்தியம்:—“இயம்=உமதுஜபலத்தால்ஸம்பாதிக்கப்பட்டு உம்முன்னேறிநிற்கின்ற. இயம் ஸீதா மம ஸுதா என்று குலத்தைச்சொல்லுவதல். ஸஹதர்மசரீ=எந்ததர்மம் உம்மால் அநுஷ்ட்டிக்கத்தக்கதோ அது இவளோடுகூட செய்யத்தகுந்தது என்று அர்த்தம். ஏநாம் ப்ரதீச்ச=இவளை அங்கீகரியும். பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா=‘க்ருப்ணாமி தே ஸுப்ரஜாஸ்த்வாய ஹஸ்த்தம்(=நல்லபிள்ளையைப்பெறுதற்காக உனது கையைப் பிடிக்கிறேன்)’ என்கிறமந்தரபூர்வமாகக் கையைப் பிடி என்று அர்த்தம்.” திலகமும் மஹேச்வரதீர்த்தியம்போலவே.

+“பதிவ்ரதை=(‘பதி: வ்ரதமிவ அஸ்யா?’ என்றுவ்யுத்பத்தியாய்,) எந்த

௧௭௮ ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் எஃ-ஸர்க்கம். ஸ்ரீவீதாவிவாஹம்.

(ஜநக)ராஜர், இவ்வாறு சொல்லி, அப்பொழுது, மந்தரத்தால்பரிசுத்தமான தீர்த்தத்தை (ஸ்ரீராமரதாதிருக்கைகளில்) சேர்த்தார். ௨௭9

ஸ்ரீவீதாவிவாஹகாலத்துச்சபக்குறி—

அப்பொழுது, தேவர்களும், ருஷிகளும், “நல்லது நல்லது (மிகவும்ஸந்தோஷம் திவ்யமானசபகார்யம் நடந்தது)” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் தேவர்களின்மிகுந்ததுந்துபிவாத்யகோஷமும் மஹத்தான புஷ்பவர்ஷமும் உண்டாயின. ௨௮0

ஊர்மிலேவிவாஹம்—

ஜநக ராஜர் இவ்வாறு வீதையை மந்தரபூர்வமாகத்தாரைவார்த்துக் கொடுத்து பரமஸந்தோஷத்துடன் கூடி, (இவ்வாறு) சொன்னார்:— ௨௮1

“லக்ஷ்மணரே! வாரும்; உமக்கு மங்களம் (உண்டாகுக); என்னால் (உமக்கு)கொடுக்கநிச்சயிக்கப்பட்ட (என்பெண்ணை) ஊர்மிலையை வாங்கிக்கொள்ளும்; (உமதுகையினால் இவள்)கையைப் பிடித்துக்கொள்ளும்; கால விளம்பம் வேண்டாம்.” ௨௮2

மாண்டவிவிவாஹம்—

ஜநகர், அந்தலக்ஷ்மணரைப்பார்த்து இவ்வாறு சொல்லி, பரதரைப்பார்த்து, “ரகுலத்துப்புத்தாரே! (பரதரே! உமது)கையினால் மாண்டவியின் கையைப் பிடித்துக்கொள்ளும்” (என்று) சொன்னார். ௨௮3

ச்ருதகீர்த்திவிவாஹம்—

தர்மாத்மாவான ஜநகமன்னவர், சத்த்ருக்க்நரையும்பார்த்து, “மஹாபாஹுவே! (பெருந்தோளுடையசத்த்ருக்க்நரே! உமது) கையினால் ச்ருதகீர்த்தியின் கையைப் பிடித்துக்கொள்ளும்” (என்று) சொன்னார். ௨௮4

“கருத்ஸ்த்தகுலத்துப்புத்தாரர்களே! நீங்கள் எல்லோரும் (அழகுமுதலியவைகளில்)சந்த்ரன்போன்றவர்கள்; எல்லோரும் நன்றாகஅநுஷ்ட்டிக்கப்பட்டவரதமுடையவர்கள்; (உங்கள்)பத்னிகளுடன் (கூடி ஸுகமாக) இருங்கள்; காலவிளம்பம் வேண்டாம்” (என்று நால்வர்களையும்பார்த்துச் சொன்னார்). ௨௮5

அந் நான்குப்புத்தாரர்களும், ஜநகருடைய சொல்லைக் கேட்டு, வலிவட்டரது அநுமதி பெற்று, (அந்)நான்குபெண்களின் கைகளையும் (தங்கள்)கைகளால் ஸ்பர்சித்தார்கள்(அதாவதுபிடித்துக்கொண்டார்கள்). ௨௮6

மஹாத்மாக்களாகி ரகுக்களிலுத்தமர்களாகியஅந்நான்குப்புத்தாரர்களும், (தங்கள்)பார்யைகளோடுகூடி, அக்நியையும், (விவாஹ)வேதிகையையும், (ஜநக)ராஜரையும், ருஷிகளையும் ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து அப்போது, சாஸ்த்ரத்திற்சொல்லியப்ரகாரத்தால் (கல்பஸூத்ரவிதி)பூர்வமாய் விவாஹகார்யத்தைச் செய்தார்கள். ௨௮௭

எல்லார்க்கும்பொதுவானவிவாஹகாலச்சபக்குறிகள்—

[அழகாய (பெண்களின்)கைகள் கருத்ஸ்த்தகுலத்துப்பிள்ளைகளால் பிடிக்கப்படவும்] ஆகாசத்தினின்று மிகவுமழகான மஹா புஷ்பவர்ஷம் வர்ஷித்தது; தேவர்களின் துந்துபிவாத்யங்களின்மஹாகோஷங்களோடும் நாநாவாத்யங்களின் இனியஸ்வரத்தோடும் (கூடி) அப்ஸரக்கூட்டங்களும்நர்த்தநம்செய்தார்கள்; கந்தர்வர்களும் மதுரமாய்ப் பாடினார்கள்; அந்தப்புஷ்பவர்ஷம்முதலானது, ரகுச்ரேஷ்ட்டர்களின்விவாஹோத்ஸவத்தில் அத்துமாய்க் காணப்பட்டது. ௨௮௮

ஸ்ரீ ஸீதாவிவாஹம்:ஸ்ரீ ராஜாயனெ வாகுக்காணெ எங்-வஸுமுகம்:கள அ

உதடுகா ப்ராக்கிவடிஜா சிநவருதம் ஜமம் ததா| உஎஉ

ஸ்ரீ ஸீதாவிவாஹகா விகஸுமஹநிதிதரீ—
ஸாயம் ஸாயிதி ஷெவாநாபேஷீணாம் வடிதாம் ததா|| ஷெவ

புநுலிநிவொடுஷம் புவ்வெஷ்டா சிஹாநவருதரீ| உஅஉ

உளரிபுலாவிவாஹம்:—

வனவம் ததா ததா ஸீதாம் சிநொடிகபுரஸுதாரீ||

சுபுவீஜநகொ ராஜா ஹஷ்டுணாவிபரிபுதம்| உசுஉ

மகக்ஷணாமஹ ஹம் தெ உளரிபுலாபேஷீதாம் சியா||

புதீஹ பாணிம் முஹீஷ சாஹருதாஸு பபபுயம்| ௩௦உ

சாணவீவிவாஹம்:—

தசெவசுகா ஜநகொ ஹரதம் வாவுஹாஷத||

முஹாண பாணிம் சாணவ்யாம் பாணிநா ரவமுநநந|| ௩௧உ

ஸ்ரூதகீதிபுவிவாஹம்:—

ஸ்ரூதம் வாவி யபேதா சுபுவீஜநகெஸுரம்||

ஸ்ரூதகீதபூ சிஹாபாஹொ! பாணிம் முஹீஷ பாணிநா||௩௨உ

ஸவெபு ஹநம் ஸளரீஸு ஸவெபு ஸுமரிதவ்யதாம்||

வதீஹி ஸநு காசுதா! சாஹருதாஸு பபபுயம்| ௩௩உ

ஜநகஸு வம்:ஸ்ரூதா பாணீநாணிவிரஸுஸ்ரந்||

வதாரஸெ வதஸுணாம் வலிஷஸு சிதெ விதாம்| ௩௪உ

சுமிம் பு ஷக்ஷிணீக்யுதெ வெஷிம் ராஜாநசெவ வ||

சீஷீஸெவ சிஹாதாம்: ஸஹாயபூ ரவமுஸதாரம்|

யயொகெந தயா வக்யுவிபுவாஹம் வியிவருவபுகரீ|| ௩௫

ஸவபுஸாயாரணவிவாஹகா விகஸுமஹநிதிதாநி—

[காசுமெதஸு முஹீதெஷம் மவிதெஷம் வ பாணிஷம்|]

புவ்வெஷ்டிபேஹ தாலீஷநரிக்காதுஹாஸரா|

ஷிவபுநுலிநிவெபூரெஷீபுதவாஷிதநி:ஸெநெம்||

நநுதஸுபாஸஸுவா முநவபூஸ ஜமம்: சுதரீ|

விவாஹ ரவமுபூநாம் ததஜுதஜிஸுத|| ௩௬

ப்புருஷார்த்தம்வேண்டுமானாலும் த்ரிகரணங்களாலும் எப்போதும் பர்த்தா
வையே வ்ரதம்போல் உபாஸிப்பவள்; அல்லது, ('பத்யெள வ்ரதம் நியம:
அஸ்யா', பதிரேவ வ்ரதம் ஸர்வஸாதநம் அஸ்யா:' என்றவ்யுத்பத்தியாய், ல
க்ஷணையினால்) பதிஸேவையையே வ்ரதமாகக்கொண்டவள்; அல்லது, பர்
த்தாவருந்தம்போது வருந்துபவளும், களிக்கும்போது களிப்பவளும், தே
சாந்தரம்போயிருக்கும்போது அலங்காரம்செய்துகொள்ளா திளைத்தவளு
ம், மரணமடையும்போது மரணமடைபவளுமாயுள்ளவள்.

ஂரஂடிஸெவதடூதெ து தடுயெடூஉ ஸநிநாதிதெ
 திரமில் தெ வரிகூடி உளஂஂடூயடூ ஸிஂளஜிஸம்॥
 சுயொவகாயடூ ஐமடுவெ ஸஂயடூ ரவஂநநநாஃ
 ராஜாவடுதயபள பஸுநநிடிஸஂவம் ஸவாநவம்॥

௩௯

௪௦

தீஸவதிதரீ ஸமடும் ஸிவத்.

வதஂஸவதிதரீ ஸமடும்.

சுய ராதூரஂ வுதீதாயஂ விஸாரிதெ ஸிஂளஜிஸம்
 சுவடிவா தள வ ராஜாநள ஜமாரெதரவவடூதரீ॥
 [சுஸீலிடிம் வடுரயிதா வ கூராரஂஸ ஸராவவாநடி]
 விஸாரிதெ மதெ ராஜா வெவெஂஂ ஸிபிவாயிவரீ
 சுவடிவா ஜமாரிஸஂ ராஜா ஸராயம் வுஸீரீ॥

௧

௨

மவநஂ தஂ தஂ ராஜாநரீ ஃசுந மவநராயிவஃ
 சுய ராஜா விவெஂஂநஂ டிஂள கநூயநஂ வஂஂ॥
 மவஂ ஸதவஂஂஸ ராணி வஂஂடுநி ஸிபிவெஸரஃ
 கரீவாநஂ வ ஸிவூநஂ கூளரிகொடூரீராணி வ॥
 ஂஸுஸராயவாடாதஂ டிவூரடுவஂ ஸவஂதரீ
 டிஂள ஃகநூவிதா தாஸஂ டாவீடாஸிநஂதரீ॥
 ஂரணுஸு ஸவஂடூஸு ஸிவூநஂ விஂஸு வ
 டிஂள வரஸிஸஂஂடிஂ கநூயநிநஂதரீ॥

௩

௪

௫

டிதா வஂஂயநஂ ராஜா ஸிநஂஜாவு வாயிடிவரீ
 வுவிவெஸ ஸநிவஂ ஸிபிவஂ ஸிபிவெஸரஃ॥
 ராஜாவடுபொடூயிவதிஃ ஸஂ வுதெடிஂதாதுலிஃ
 ஃஷீநவடூநஂஸுதூ ஜமாரி ஸவவாநஂமஃ॥

௬

௭

*“தஂ தஂ வெவெஂஂரீ” ஃ“சுநமவநஂயாடிஃ”
 ஃநூர தரீ” டிதி திவகவஂஃ,

இவ்விதமான தூர்யவாத்யம் முதலியவைகளின்மேலானகோஷங்களா
லாகியஎதிரோசை முழங்கிக்கொண்டிருக்க, மஹாலெளந்தர்யமுள்ள அந்தரா
ம-லக்ஷ்மண-பாத-சத்திருக்கர்கள், அக்ரியை மூன்றுதரம் ப்ரதக்ஷிணஞ்செ
ய்து (தங்கள்)பார்யைகளை வஹித்தார்கள்(அதாவதுவிவாஹத்தைப்பூர்த்திசெ
ய்துகொண்டார்கள்).

நக

பிறகு அந்த ராகுலத்துப்பிள்ளைகள்(நால்வரும் தம் தம்)பார்யைகளோடுகூ
டி விடுதிக்குஹத்திற்குப் போனார்கள்; (தசரத)வேந்தரும் ருஷிகணங்களோ
டுகூடியவரும் பந்துக்களோடுகூடியவருமாய், (அந்நான்குபுத்தர்களையும்) க
ண்டு(களித்துப்) பின்னேபோனார்.

சு0

எழுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

பிறகு, இரவு சென்றவுடனே விச்வாமித்தர் மஹாமுநிவரானவர், அந்
த (தசரதர்)ஐநகர்என்னும்) மன்னவரிருவரிடத்தும் விடைபெற்று வட(அ
தாவதுதம்மிருப்பிடமானஹிமவத்)பர்வதத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்துவிட்டார்.

[ராகுலத்துப்பிள்ளையாகியதசரதரோடுகூடிய (நான்கு)குமாரர்களையு
ம் ஆசீர்வாதங்களால் பூரித்து] விச்வாமித்தர் போனபிறகு தசரத வே
ந்தர், மிதிலாதிபதியாகிய ஐநகமன்னவரிடம் விடைபெற்று, உடனே (அ
ம்)மன்னவர் சீக்க்ரமாகவே (தமது)பட்டணத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

உ

அந்த(தசரத)வேந்தர் புறப்படும்பொழுது ஐநக மன்னவர் (வழிவிடுத
ற்காகக் கொஞ்சதூரம்வரையில்) தொடர்ந்துசென்றார்; பின்னும் பஹு சீ
தநத்தையும் கொடுத்தார்.

ந

(வீதைமுதலிய)பெண்களுக்குத்தந்தையும் மிதிலாதிபதியுமானஐநகமன்ன
வர், பல லக்ஷம் பசுக்களையும், சிறந்த கம்பளிகளையும், பட்டுக்களையும்உயர்ந்
தவஸ்தரங்களையும், திவ்யரூபமுற் றழகாயலங்கரிக்கப்பட்ட கஜ-தூரக-ர
த-பதாதிகளையும், நல்லவேலைக்காரிவேலைக்காரர்களையும் அந்தப்பெண்களு
க்குக் கொடுத்தார்.

இ

பரமஸந்தோஷமடைந்தவராகி, தங்கம், வெள்ளி, முத்து, பவளம், ம
த்றும் மேலானபொருள் ஆகியஇவைகளையெல்லாம் சீதநமாகக் கொடு
த்தார்

கூ

மிதிலாதிபதியாகிய (ஐநக)வேந்தர், (தம்பெண்களுக்கு)வெகுதங்களை
க் கொடுத்து, (தசரத)ராஜரை விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, தமக்கிருப்பி
டமானமிதிலாபுரிக்கு வந்துசேர்ந்துவிட்டார்.

எ

அயோத்த்யாதிபதியாகிய (தசரத)ராஜரும், எல்லா ருஷிகளையும் மு
ன்னிட்டுக்கொண்டு, (சதுரங்க)ஸைந்யத்தோடும்பின்வரும்வீரர்களோடு
ம்கூடி, மஹாத்மாக்களான புத்தர்களோடு கூட (அயோத்த்யைக்குப்) போ
ய்க்கொண்டிருந்தார்.

அ

ருவிகளோடும்மற்றுமுள்ளகூட்டங்களோடும்கூடியவரும், ரகுலத்துப்பிள்ளைகளானராமலக்ஷ்மணர்களோடுகூடினவருமாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கும் புருஷச்ரேஷ்ட்டரான அந்தத்தசரதரைக்குறித்து (ஆகாசத்தில், அசுபஸுசகங்களான வாயஸம்முதலான) பறவைகள் பயங்கரமான சொற்களை ஆங்காங்கு பேசுகின்றன; பூமியிலுள்ள ஸகல ம்ருகங்கள்மட்டும் (அவருக்குப்) ப்ரதக்ஷிணமாய்ச் சென்றன.

௧௮

(தசரத)மஹாராஜர், அந்தப்பக்ஷிகளையும்ம்ருகங்களையும் கண்டதனால் வலிவீட்டரைப்பார்த்து, “(ஸ்வாமி!) பக்ஷிகள்யாவும் பயங்கரமாயும் விகாரமாயும் (கூவுகின்றன); ம்ருகங்கள்மட்டும் ப்ரதக்ஷிணமாய் (செல்லுகின்றன); ஹ்ருதயத்தைநடுங்கச்செய்வதான இது என்னகுறி? என் மனது (தைய்தையெயாழித்துத்) துக்கத்தைக்கொள்ளுகின்றதே!” என்று கேட்டார்.

௧௯

மஹர்வியானவலிவீட்டர், தசரதமன்னவருடைய இந்தச் சொல்லைக் கேட்டு, “(தசரதரே!) இதற்குப் பலன் எதுவோ (அது) கேட்கப்பட்டும்: ஆகாசத்திற் பபங்கரமாய்ப் பக்ஷிகள்கூவுகிறபடியால், ஸமீபத்தில் (நமக்கு) ஒருபயம் உண்டாகுமென்றுஏற்படுகிறது; (பூமியில்) ம்ருகங்கள் நம்மைவலம்வந்துசெல்லுகிறபடியால், அந்தப்பயம்நீங்கிவிடுமென்றுஏற்படுகிறது; (ஆதலால்) இந்த (மனத்)துயரம் விடப்பட்டும்” (என்ற) இன் மொழியைக் கூறினார்.

௨௦

அவர்கள் (அவ்வாறு) சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அங்கு, பூமி முழுவதும் (கிடுகிடுண்டு)நடுங்க, அழகாய மரங்கள்யாவும் பேர்ந்துவிழ (பெரும)காற்றுண்டாயிற்று.

௨௧

ஸூர்யன் இருளால் மூடப்பட்டான்; திக்குகள் யாவும் வெளிச்சமற்றவைகளாய்விட்டன; அத்தசரதஸையம் முற்றும் புழுதியினால் மூடப்பட்டு ஒன்றுமேதெரியாமல்நின்றுவிட்டது.

௨௨

அப்போது, வலிவீட்டரும், இன்னுங்கூடியிருந்த ருவிகளும், பிள்ளைகளோடுகூட (தசரத)ராஜரும், ப்ரஜைஞயோடுகூடி இருந்தார்கள்; மற்றவர்கள்யாவரும் ப்ரஜைஞயற்றவர்களாய்விட்டார்கள்.

௨௩

பயங்கரமான அவ் விருளில், புழுதிக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டதுபோலாய்விட்ட அந்த (தசரத)ஸையமானது, பயங்கரமானரூபமுடையவரும், மண்டலாகாரமாய்ஜடைகளைத்தரித்தவரும், (துஷ்ட)மஹாராஜாக்களின்மண்டைகளைப்பிளந்தவரும், அசைக்கமுடியாத கைலாஸபர்வதம்போன்றவரும், பொறுக்கமுடியாத (ப்ரளய)காலத்து அக்கிபோன்றவரும், தேஜசுக்களால் ஜ்வலிக்கிறபடியால் ஸாதாரணஜங்களால் கண்ணாற்பார்க்கமுடியாதவருமாகி, தோளின்மீது கோடாலியை வைத்து, மின்னல்கூட்டங்கள்போல்விளங்கும் வில்லையும் சிறந்தபாணத்தையும் (கைகளில்)பிடித்து, முப்புரமெரிக்கும் சிவபிரான்போல்விளங்கும் ஜமதக்நிபுத்தரான அந்தப் பரசுராமரைக் கண்டது.

௨௪

பிறகு, ஜபஹோமங்களில்பற்றுள்ளவர்களான வலிவீட்டர்முதலான ப்ரஹ்மணர்களும் (மற்றுமுள்ள) எல்லா முனிவர்களும், பயங்கரமானரூபமுற்று, கொழுந்துவிட்டுெரியும் அக்நிபோல்விளங்கிவருகின்ற அந்தப்பரசுராமரைக் கண்டு, கூட்டங்கூடி, தங்களுக்குள் (இவ்வாறு) பேசிக்கொண்டார்கள்:—

மதுந் தம் நரவ்யாவும் ஸவதிபுஸம் வம் ஸராவவரீஃ
மத
யொராரம் ஸ பக்ஷிணொ வாவொ வ்யாஹரதி ததஸுதம்॥
ஹரோஸெவ ரீமாம் ஸவெபு மதுநி ஸ ப்ர டக்ஷிணரீஃ

கஅ

தாநபுஷா ராஜிஸாடி-ருவொ வலிஹம் வயபுஷுதம்
உபுஷ
சுஸளரீமாம் பக்ஷிணொ யொரா ரீமாமாவி ப்ர டக்ஷிணாம்
கிரிஹம் ஹுடிபொததி ரெநா ரீ விஷீதி॥

கக

ராஜொ டுஸரயஸெஸுதம் தா வாக்யம் ரீஹாநபுஷிஃ
சூ
உவாவ ரீயுராம் வாணீம் ஸ்ருதயதாஸ்ய யதமரீஃ॥
உவஸிதம் ஹபம் யொராம் டிவ்யம் பக்ஷிணவாஹுதரீஃ
ரீமாம் ப்ரஸபெநுதெ ஸந்தாவஸுஜிதாபிபரீஃ॥

கங

தெஷாம் ஸவடிதாம் தது வாயம் ப்ராஹ்மபுஷுதம்
கபியநயிவீம் ஸவபாம் வாதயம்ஸு ரீமாமாஹநரீஃ॥
தரிஸா ஸவபுதம் ஸ்ருதயபும் ஸவபா ந ப்ரவஹுதிபுஸம்

கச

ஹஸநா வாவ்யதம் ஸவபம் ஸந்திபுஷிவ ததமரீஃ
வலிஷஸுஷுபுஸாநெ ராஜா வ ஸஸுதஸுஷா
ஸஸம்ஜா ஹவ தத்ராஸநவபுதிநுதிவெதநரீஃ॥

கரு

கசு

தவ்விஸிஸி யொரொ தம் ஹஸுதெநவ ஸா வரீஹம்
டிடிஸுபு லீஸைக்காஸம் ஜடாஸிணயாரிணரீஃ॥
ஹமபுஷம் *ஜாஸிடிநம் தம் ராஜராஜவிசிதிபுநரீஃ

கெகாஸிவி டுயபுஷுபு காயாநிதிவ டுஸுஹரீஃ॥
ஜதநிவி தெஜோவிதிபுநிபுரீக்ஷம் வ்யயஜநெநம்
ஸநெ வாஸஜி வரஸம் யநுவிதிபுஹுணொவரீஃ॥

ககஅ

ப்ரபுஷு ஸாஸிபுஷம் வ திவாரஹம் யயா ஸிவரீஃ
தம் டுபுஷா லீஸைக்காஸம் ஜதநிவி வாவகரீஃ॥
வலிஷ ப்ரஹ்ம விபு ஜவெஹாஸிவராயணாம்
ஸமதா ரீமயம் ஸவெபு ஸஜஜயுரயொ ரியம்॥

உக

*“ஜாஸிடிநெயரீஃ”

“(ஒருக்ஷத்ரியனால்செய்யப்பட்ட தம்) பித்ருவதத்தால்மிக்கசினங்கொண்ட இந்தப்பரசராமர், க்ஷத்ரியரை வதஞ்செய்யாமலிருப்பரா என்ன? (மற்றொருருஷிசொல்லுகிறார்) முன்னமே க்ஷத்ரியர்களைவதம் செய்து கோபம்நீங்கியவரும் மனக்குறைதீர்ந்தவருமாய்விட்டபடியால், மறுபடியும் க்ஷத்ரியவதம் செய்யவேண்டுமென்கிறகருத்து இவருக்கு இராது.” உஉ?

ருஷிகள் இவ்வாறு சொல்லி, பயங்கரமானருபமுடைய (அந்தப்)பரசரா மரைநோக்கி “ராம! ராம! (வாரும், பூஜைபெற்றுக்கொள்ளும்)” என்ற இன் சொல்லைச் சொல்லினர். உங?

மஹாபராக்ரமமுடையரும் ஜமதக்நிபுத்த்ரருமான (பரசு)ராமர், ருஷிகள்செய்த அந்தப் பூஜையைப் பெற்று, தசரதபுத்த்ரரான ஸ்ரீராமரைநோக்கி, (இவ்வாறு) கூறினார்:— உச?

எழுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

“ராம ராம! தசரதபுத்த்ர! வீர! உனது பராக்ரமம் ஆச்சர்யகரமென்று கேட்கப்படுகிறது (அதாவதுகேள்விப்பட்டேன்; நீ)சிவததுசை முறித்ததுமுதலானகதைகள் முற்றும் என்னால் கேட்கப்பட்டது. க

நீ அந்த (சிவ)ததுசை முறித்தது எண்ணமுடியாததும் ஆச்சர்யகரமுமாயிருக்கிறது; (ஆதலால்) அதை நான் கேள்விப்பட்டு, சுபமான (இந்தச்) சிறந்த வில்லை எடுத்துக்கொண்டு (உன்னிடம்) வந்தேன். உ

பயங்கரமும், ஜமதக்நியினிடத்தினின்றவந்ததும், பெருமைபெற்றதுமான இந்த மஹா ததுசை (வளைத்து) பாணத்தை ஸந்தாநஞ்செய்; உனதுவலுவைக் காண்பி. ட

ராகவ! இவ்வில்லை (வளைத்து பாண) ஸந்தாநம்செய்துவிட்டாயாயின் அப்பொழுது நான் உன் பலத்தைப் பார்த்து, புகழ்த்தகுந்தவீரத்தனமுள்ளஉனக்குக் கைச்சண்டையும் கொடுப்பேன்.” ச

அப்பொழுது தசரத ராஜர், அப்பரசராமருடைய அந்தச்சொல்லைக் கேட்டு, வாடியமுகமுடையவரும் தீநருமாய், அஞ்ஜலிஹஸ்தராகி, (இவ்வாக்யத்தைக் கூறினார்:— டு

“நீர், க்ஷத்ரியர்களிடத்துவைத்தகோபத்தை விட்டுவிட்டு, ப்ராஹ்மணராய்ப் பெரும்புகழ்பெற்றிருக்கிறீர்; (ஆதலால்) பாலர்களாயுள்ள என் பிள்ளைகளுக்கு அபயம் கொடுக்கவேண்டும். சு

வேதமோதிநோன்புகளைத்தவறாதுசெய்யும் ப்ருகுவம்சத்தவர்களின் குலத்தில் அவதரித்தநீர், (இனிநான் ஆயுதத்தைக்கையிலெடுக்கிறதில்லைஎன்று) இந்த்ரனிடத்தில் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து ஆயுதத்தைப் போட்டுவிட்டீர். எ அப்படிபோட்டுவிட்ட நீர், தர்மத்திலேபற்றுள்ளவ ராகி, பூமியை(முற்றும்) காச்யபருக்குத் தாநஞ்செய்துவிட்டு வந்ததிற்கு வந்து மஹேந்த்ரபர்வதத்தில்வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தீர். அ

மஹாமுநிவரே! எனது ஸர்வசொத்தும்நாசமாகக்காலம்நேர்ந்ததனால் (மறுபடியும்) நீர் வந்துசேர்ந்தீர்; ராமன் ஒருவன் போய்விட்டால் நாங்க ளெல்லோரும் பிழைத்திருக்கவேமாட்டோம்.” க

மஹாபராக்ரமமுடைய பரசராமரானவர், இவ்வாறு தசரதர் சொல்லி
க்கொண்டிருக்கையில் அம்மொழியை மேற்கொள்ளாமலே, ஸ்ரீராமரைநோ
க்கியே (இவ்வாறு) சொன்னார்:—

௧௦

“தேவலோகத்திலுண்டானவைகளும், உலகங்களிலெங்கும்ப் பரவித்திபெ
ற்றவைகளும், உறுதியானவைகளும், மிகுந்தவலுவுடையவைகளும், முக்கி
யமானவைகளும், விச்வகர்மாவினால் வெகுமுயற்சிகொண்டுநிர்மிக்கப்பட்ட
வைகளுமான இவ் விரண்டு விற்களே ச்ரேஷ்டமானவைகள்.

௧௧

புருஷோத்தம! கருத்ஸ்த்தகுலத்திலுதித்தவ! (அவைகளில்) ஒருவில்லான
து, முப்புரங்களையழிக்கவேண்டி போர்செய்யக்கருதிய சிவபிரானுக்குத் தே
வர்களால் கொடுக்கப்பட்டது; அந்தச்சிவபிரான்வில்தான், (மிதிலாபுரியி
ல்) உன்னால் முறிக்கப்பட்டது.

௧௨

[வளைக்கமுடியாத இரண்டாவதுவில்லான இது தேவச்ரேஷ்ட்டர்களா
ல் விஷ்ணுவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.] ராம! கருத்ஸ்த்தகுலத்திற்பிறந்த
வ! (அவ்விரண்டுவிற்களில்) மஹாப்ரபாவம்பெற்ற (மற்றொரு)வில் இதுதா
ன்; இது விஷ்ணுவினுடையது; இது, (அந்த) சிவ தநுசுக்கு ஸமாநமானப
லமுடையது.

௧௩

த்ரிபுரஸம்ஹாரஞ்செய்தபிறகு, எல்லாத் தேவர்களும், சிவ-விஷ்ணுக்க
ளின் பலாபலத்தைக்கண்டறியக்கருதி, (இந்தச்சிவ-விஷ்ணுக்களுள் யாருக்
குப் பலமதிகம் என்று) ப்ரஹ்மாவைக் கேட்டார்கள்.

*௧௪

உண்மையுணர்கின்றவர்களிற்சிறந்த ப்ரஹ்மா, தேவர்களின் அபிப்ராய
த்தைத் தெரிந்துகொண்டு, அந்தச்சிவ-விஷ்ணுக்களிருவார்க்கும் விரோதத்
தை உண்டாக்கிவிட்டார்.

†௧௫

விரோதமுண்டாய்விடவே ஒருவரையொருவர்வெல்லக்கருதிய சிவன் வி
ஷ்ணு என்கிற இருவார்க்கும், (உலகம்யாவும்)மயிர்க்கூச்சடையும்படி ம
ஹா யுத்தம் உண்டாய்விட்டது.

௧௬

*கோவிந்தராஜீயம்:—“(விஷ்ணுதநுசானது சிவதநுசுக்கு) ஸமாநமா
னபலமுடையதென்றுசொல்லப்பட்டபிறகு இப்போது பரீக்ஷிக்கவேண்டி
யதென்ன இருக்கிறது என்று (ஆக்ஷேபிக்கக்கூடுமென்று) சங்கித்து, (நீ
ர்முறித்த)ருத்ரதநுசு விகலமாய்விட்டதனால் (அதாவது த்ருடத்வனியற்றதா
வியிட்டமையால் அல்லது விஷ்ணு பாணாக்ரமாகவிருந்தமையாகிற முன்நி
லையிலில்லாமையால், பரீக்ஷித்துப்பார்க்கவேண்டும்) என்று சொல்வதற்கா
ய் வேறொருப்ரஸ்த்தாவத்தை எடுத்துரைக்க ஆரம்பிக்கிறார், ததா என்பதுமு
தலானச்லோகங்களால்.”

†கோவிந்தராஜீயம்:—“பூர்வகாலத்தில் வராஹாவதாரம்முதலானஅவதா
ரங்களெடுத்து பூயுத்தரணம்முதலானவைகளைச்செய்தமையால் விஷ்ணு
தான் மேலானவர் என்று நீர்ஸ்தோத்ரம்செய்கையில் கேட்டிருக்கிறோம்; த்
ரிபுரஸம்ஹாரகாலத்தில் விஷ்ணுவை(ப்பாணமாக)அடக்கிக்கொண்டு த்ரிபு
ரஸம்ஹாரம்பண்ணினமையால் ருத்ரர் அதிகபலமுடையவரென்பது தோ
ற்றுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தை என்று தாத்பர்யம், (‘தேவர்களின்அ
பிப்ராயத்தை’ என்பதற்கு). பலதடவை உபதேசித்தாலும் இத்தேவர்க

பு-வதெதுவம் ஐஸ்ராயெ ஜாதிஐநுஃ பு தாவவாநஃ।

சுநாடிதெதுவ தவாகுஃ ராதிஜெவாஹுவாதஃ॥

க௦

ஐஜெ ஹெ யநுஷீ ஸ்ரெஷெ ஐவெ யொகாலிவிஸ்ர-தெ।

டிஸெ வயவதீ ஐவெ ஸாகுதெ விஸுகதி-ணா॥

கக

சுதிஸுஷெ ஸுரெரெகம் துவிசு காய யுயு-தவெ

தி வுரவம் நரெஸ்ர ஹ! ஹம் காசு-த! ய-தயா॥

கஉ

[ஐஐம் ஐதீயம் ஐய-ஷெ-ஓம் விஷெ-ஷெ-ஓம் ஸுரெ-தெ-ஓம்]

தஐஐம் வெஷெவம் ராதி! யநுஃ வரஜிவாஸுரதிஃ।

ஸஜாநஸாரம் காசு-த! ராஜெ-ண யநுஷா தி-திஃ॥

கங

தஜா து ஜெவதாம் ஸவ-ஓம் வுஷெ-ஓம் ஸ விதாஜிஹதிஃ।

ஸி-திசுணவெ விஷெ-ஸு வயாவெநிர்-சுபா॥

கச

சுவிபு-யம் து விஜாய ஜெவதாநாம் விதாஜிஹம்।

விரெயம் ஜநயாஜிவ தயெஃ ஸத்யவதாம்வரம்॥

கரு

விரெயெ ஐஜிஹ-ஓம் ஐஜிஹவெ-ஓம் ஐஜிஹ-ஓம்॥

ஸி-திசுணவெ விஷெ-ஸு வரவாஜி-தி-தி-ணாம்॥

கசு

ளின் சித்தம் ஸமாதாநப்படவில்லை; ஆதலால் செய்கையினாலே (சிவவிஷ்ணுக்களின்) பலத்தின் தாரதம்யத்தைக் காட்டுவேனாக என்று அபிப்ராயமாய் (சிவவிஷ்ணுக்களுக்கு) விரோதத்தை (ப்ரஹ்மா) உண்டுபண்ணினார் என்று ஏற்படுகிறது; '(த்ரிபுரஸம்ஹாரகாலத்தில்) நான் வில்தரித்தமையால் ப்ரதாநன்; விஷ்ணுஎனக்கு (பாணமாயிருந்தமையால்) அடங்கினவர்' என்று ருத்ராசொன்னதாக விஷ்ணுவுக்குச் சொல்லி, 'நான்பாணத்தின்று னியாக இருந்தமையால் என்னாலே த்ரிபுரஸம்ஹாரம் செய்யப்பட்டது' என்று விஷ்ணுசொன்னதாக ருத்ராருக்குச் சொல்லி (ப்ரஹ்மா) விரோதம்செய்துவைத்தது என்று ஏற்படுகிறது, 'உண்மையையுணர்ந்தவர்களிற்சிறந்த ப்ரஹ்மா' என்பதனால்."

தஜா து ஜ்ஜி தம் ஸெவம் யநுலீபுராக்ருஜிஃ
 ஹுஜாரெண ஜஹாஜெவம் ஸூரிதொய த்ரீயொயநம்॥ க௭
 ஜெஜெவஸூஜா ஸாமஜீ ஸவதிபுஸெஹெவம் ஸவாரெணெஃ
 யாவிதள ப்ரஸஜெ தத்ர ஜமதஸுள ஸுரொதஜெ॥ கஅ
 ஜ்ஜி தம் தஜநுஜபுஷா ஸெவம் விஷுவாராக்ருஜெஃ
 சுயிகம் ஜெநிரெ விஷும ஜெவாம் ஸவதிபுமணாவூஜா॥ க௭

*கோவிந்தராஜீயம்:—“இங்கு மஹாதேவரென்கிறபெயர் மஹாவ்ருக்ஷமென்பதற்குஸமாகமாகத்தான் ஆயிற்று என்று தாத்பர்யம்; முக்கண்ணரென்பதனால் மூன்றாவதுகண்ணும் நிஷ்ப்ரயோஜநமாய்க் கிடந்தது என்று தாத்பர்யம்.” தனிச்லோகி:—“முறிதல் தநுசுக்குமாத்நிரம்அன்று; அதைவைத்துக்கொண்டிருந்தவருக்கும் என்பதற்காய்ச் சொல்லுகிறார், ‘மஹாதேவரும்’ என்று; ‘மஹாதேவர்’ என்றது பரிஹாஸத்திலீநோக்கு; (உள்ளேஒன்றுமேயில்லாதபேய்ச்சுரைக்காயை) க்ருதகோசாதகிஎன்பதுபோல் ‘மஹாதேவர்’என்கிறபெயர் பொருளற்றதாய்விட்டது என்று தாத்பர்யம்.”

†கோவிந்தராஜீயம்:—“கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டு (கோப)சாந்தியை யடைந்தார்கள்=பயலான இந்தருத்ரருடன் (உமக்கு) என்னசண்டை? (இவரிடத்தில்த) தயைசெய்யும் என்று விஷ்ணுவானவர் (தேவர்களால்) கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டு அந்தருத்ரரைநிக்ரஹியாமல் விட்டார்; நமக்கெல்லார்க்கும்ஸ்வாமியாகியபூநீமநாராயணனிடத்திலிருந்து தோல்வியடைந்தது நமக்கு அவமானமாகாது என்று ருத்ரர் (தேவர்களால்) தேறுதல்சொல்லப்பட்டு, அவ்விஷ்ணுவுடன் தாம்ஸமானரென்கிறஅஹங்காரத்தினின்று நீக்குவிககப்பட்டார் என்று தாத்பர்யம்.”

‡கோவிந்தராஜீயம்:—“விஷ்ணுபராக்ரமங்களால் (என்றது) பெருமையில்பன்மை (அதாவது பெருமைபெற்றதானவிஷ்ணுபராக்ரமத்தால்என்றுகருத்து). அந்த=விஷ்ணுவபிமாநமிருந்ததனால் முன் த்ரிபுரத்தையழித்த, சைவவில்=சிவரபிமாநமாத்திரத்திற்கிடமான. முறிந்ததை=விஷ்ணுவபிமாநமில்லாமையால்முறிந்ததை. ருஷிகணங்களோடுகூடிய(தேவர்கள்)=(விஷ்ணுவை)அதிகராக எண்ணினது பக்ஷபாதத்தாலாகியதன்று என்பதற்காய் ‘ருஷிகணங்களோடுகூடிய’ என்று சொல்லுகிறார்; புலன்களுக்குப்புலப்படாதவிஷயங்களையும்அறிபவர்கள்ருஷிகள் அதாவதுவைகாநஸவாலகில்யாதிகள்; அவர்களின்கூட்டங்களோடுகூடிய; ‘சாஸ்த்ராஜ்ஞர்களான)பலர்கூடிச்சொல்வது பலமாகவேயிருக்கும்’ என்கிற ந்யாயத்தால், (விஷ்ணுவை)அதிகராகஎண்ணினது பக்ஷபாதமூலமும்பாபமூலமும் என்று கருத்து. கண்டு=ஆப்தர்கள்சொல்லுதல் கேட்டன்று (தாங்களேநேரிரில்கண்டு). இதனால், ‘ருத்ரன் ஒருவனே; இரண்டாவதில்லை’ என்பதுமுதலான ச்ருதிகள், ‘இந்த்ரா! உனக்கு மேலில்லை’ என்பதுமுதலான ச்ருதிகள்போல், ‘மற்றதேவதைகளேவிட நீ ச்ரேஷ்டன்’ என்கிறகருத்தை உட்கொண்டவை; ‘நாராயண னொருவனே இருந்தான் (ஜகத்காரண

அப்பொழுது பயங்கரமானபராக்ரமத்தையுடைய சிவ தநுசு, (விஷ்ணுவின்
னால், அபிமந்தரித்தபாணதிகளின்) ஹும் என்கிறசப்தத்தினாலே முறிக்க
ப்பட்டது; உடனே முக்கண்ணராயுள்ள மஹாதேவர், அடக்கிநிறுத்தப்
பட்டார். *கஎ

அப்பொழுது அந்த(சிவன்விஷ்ணுஆகிய) இரண்டுதேவச்சேஷப்பட்டர்களு
ம், ருஷிகணங்களோடும் சாரணர்களோடும் கூடிய தேவர்களால் ஒன்றுகூ
டிவந்து (சண்டையைநிறுத்துங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டு அத்தரு
ணம் (கோப)சாந்தியை யடைந்தார்கள் (சண்டையை நிறுத்தினார்கள்). †கஅ

விஷ்ணுவின்பராக்ரமங்களால் அந்தச் சைவ வில் முறிந்ததை ருஷிகண
ங்களோடுகூடிய தேவர்கள் கண்டு, அப்பொழுது விஷ்ணுவை அதிகமாக எ
ண்ணினார்கள். ‡கக

ன்) என்பதுமுதலான ச்ருதிகளாற்சொல்லப்பட்ட நாராயணபதத்திற்குப்ப
ர்யாயமான விஷ்ணுபதத்தாற்சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவே பரதத்
தவம் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 'இக்கதையினால், தமோகுணம்த
லையெடுத்ததனால் ஒருஸமயம் (ப்ரஹ்மமானவிஷ்ணுவினிடத்தில்) தோல்வி
யடைந்தது (ப்ரஹ்மமேயான)ருத்ராருக்கு அவமானமென்று ஏற்படாது' என்
று ஒருவர்(அதாவதுஒருஅத்வைதி) சொன்னார்; 'தமோகுணம்அமுக்குவ
தே (அமுக்கப்பட்டவனுக்கு)பரத்வமில்லையென்பதற்கு நிரூபகமாய்விடுமா
கையால் அந்தஸமாதானம் சரியன்று' என்பது அதற்குப்பதில்; (ருத்ரர் ப்ரஹ்
மமன்றென்பதும், சேதநிலொருவரென்பதும் சாஸ்த்ரவித்தம்; த்ரிபு
ரஸம்ஹாரகாலத்தில் விஷ்ணுவுடன் சண்டையிடவுமில்லை; விஷ்ணுவை
ப்பாணக்ரமாகக்கொண்டதனால் அப்போதும் விஷ்ணுவினிடத்தில்தோற்ற
வராகவே ஆனார்); இந்த்ரஜித்தினிடத்தில் ராமர்தோல்வியடைந்தது, 'க
ண்ணுக்குப்புலப்படாதவனை (சப்தத்தாலிடமறிந்துகொல்லும்)சப்த்தவேத
நமென்னும் அஸ்தரத்தால் கொல்லக்கூடாது' என்கிறதர்மத்தைநடப்பிப்பத
ற்காக; தர்மஸம்ஸ்த்தாபநத்திற்காகவன்றோ பகவதவதாரம் என்று சொல்ல
ப்பட்டிருக்கிறது? இங்கு தன்நிலையிலிருந்ததசையிலே ருத்ரர்தோற்றது; மே
லும் ருத்ரர்தோற்றது தமோகுணத்தாலாகியதாயிருக்கும்படித்தில் '(விஷ்
ணு)அதிகர்' என்கிறபுத்தி தேவர்களுக்கு உண்டாகவேகூடாது (ஸ்வத்தமாயி
ருப்பவனை ஜயித்திருந்தால்தான் ஜயித்தவனை அதிகமென்று எண்ணக்கூடு
ம்); இப்படி (சிவ)தநுசைமுறித்தது தக்ஷயஜ்ஞத்தின்முடிவிலென்றறி; அ
ப்படிச்சொல்லாதபடித்தில், 'பூர்வத்தில் தக்ஷயஜ்ஞத்தைநாசஞ்செய்யும்ஸமய
த்தில் தநுசை நானேற்றிக்கொண்டு' என்பதுமுதலியவற்றால், தக்ஷயஜ்ஞா
ந்தத்தில் ருத்ரர் தேவர்களிடத்தில் தநுசைக் கொடுத்தவிட்டாரென்பது வி
ரோதிக்கும்; இங்கு, 'த்ரிபுரத்தையழித்த தநுசு இதுதான்' என்று சொல்லிய
ருப்பதனால், இசற்குசேராதபடி, 'மேருவைவில்லாகச்செய்துகொண்டு (த்
ரிபுரஸம்ஹாரம்பண்ணினார்)' என்கிற புராணந்தரகதை ஒப்புக்கொள்ளத்தகு
ந்ததன்று "

மஹேஸ்வரதீர்த்தீயம்:—"விஷ்ணுவை=எங்கும்நிறைந்தவரானவிஷ்ணு
வை. அதிகமாக எண்ணினார்கள்=சிவனைவிட ஜ்ஞநம்சகத்திமுதலானஎ

பெரும்புகழுற்ற ருத்ரர், (தம்வில்முறிந்துவிட்டதனால்) மிக்ககோபமுடையவராகி, விதேஹதேசத்து ராஜர்வியாயுள்ள தேவராதருடைய கையில் (அவ்)வில்லைப் பாணத்தோடுகூட கொடுத்தார். ௨௦

ராம! சத்ருக்களினப்பட்டணங்களை வெல்லுகின்றதும், விஷ்ணுவினுடைய துமான இந்த(என்கையிலிருக்கிற) உத்தம தநுசை வைத்துவைக்கும்படி விஷ்ணுவானவர் ருசீகரிடத்திற் கொடுத்தார். ௨௧

மஹாப்ரபாவமுடைய ருசீகர், திவ்யமானஇத்தநுசை, (தமது)புத்த்ரரும், எதிரில்லாதசெய்கையுடையரும், எனது தந்தையும், மஹாத்மாவுமான ஜமதக்நிக்குக் கொடுத்தார். ௨௨

எனது தந்தையாகியஜமதக்நி ஆயுதத்தைவிட்டுவிட்டுத் தபோபலத்துடன் கூடி(தவஞ்செய்துகொண்டு)இருக்கையில், ப்ராக்ருதமான(அதாவதுதாமஸமான) புத்தியையுடைய (கார்த்தவீர்ய)அர்ஜுனன் (அவருக்கு) மரணத்தை யுண்டாக்கினான். ௨௩

ராம! பரிஹரிக்கமுடியாததும் மிகவும்பயங்கரமுமாயுள்ள (என்)தந்தையின் மரணத்தை நான் கேட்டு, கோபங்கொண்டு, அநேகதரம், (உலகத்தில்பிறக்கிற)கூத்ரியர்களுையெல்லாம் உடனுக்குடனே வதஞ்செய்து, எல்லாப் பூமியையும் கைப்பற்றி, அப்போது மஹாத்மாவும் புண்யமானசெய்கையுடையவருமான காச்யபருக்கு (அந்தப்பூமியையெல்லாம்) யாகத்தின்முடிவில் தகழிணையாகக் கொடுத்துவிட்டு, மஹேந்த்ரபர்வதவாலியாய்த் தயோபலத்துடன் கூடி(தவஞ்செய்துகொண்டு)இருந்தேன்; [தேவர்கள்வவாக்கும் அம்மலையில் தவஞ்செய்துகொண்டு மிகவும்ஸுகமாய் இருந்தேன்; ராம! மஹாபலமுடையவ! இப்போது உத்தமமானவீரத்தனமுள்ள நீ] (சிவ)தநுசை முறித்தஸங்கதியைக் கேள்விப்பட்டேன்; அதனால் நான் சீக்க்ரமாய் (உன்னிடம்)வந்தேன். ௨௪

ராம! ஆகையால், (எனது)தகப்பனாரும்பாட்டனாரும்வைத்துக்கொண்டிருந்த உத்தமமான (அதாவதுமுறிந்தசிவதநுசைப்போலன்றித்ருடமாயிருக்கின்ற) விஷ்ணுவினுடைய இம் மஹா தநுசை, கூத்ரியதர்மத்தை முற்கொண்டு (அதாவது ப்ராஹ்மணன்போல் முடியாதென்று சொல்லாமல் கையில்) வாங்கிக்கொள். ௨௫

காகுத்ஸ்த்த! சத்த்ருக்களினப்பட்டணங்களைஜயித்துக்கொடுக்கும் (இந்த)பாணத்தை (இந்த)மஹாதநுசில் தொடு; (இதற்கு) வல்லவனாவாயாகில் பிறகு உனக்குக் கைச்சண்டை கொடுப்பேன்." ௨௬

எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தாறாவது ஸர்க்கம்.

பிறகு, தசரதபுத்த்ரரானராமர், ஜமதக்நிபுத்த்ரரானஅந்தப்பரசுராமருடைய அம் மொழியைக் கேட்டு, (தமது)தந்தை (பக்கத்திலிருக்கிற)ரென்கிற)கெனரவத்தால் உரத்தகுரலின்றி (பரசு)ராமரைப்பார்த்துச் சொன்னார்:—

20

உக

২২

2. 五

கி

257

২৬

0.01

224

3

திலகம்:—“அதிகராக=ச்சேஷ்ட்டராக அதாவதுஸேவிக்கத்தகுந்தவராக; உண்மையில், நடந்தயுத்தத்தில் விஷ்ணுவுக்குமேன்மைகண்டதனாலும், த்ரிபுரயுத்தத்தில்சிவபிரானுக்குமேன்மைகண்டதனாலும், (ஸ்வரூபத்தில்ஒரேவஸ்த்துவும்சரீரத்தில்மாத்திரமேஹபட்டதுமானப்ரஹ்மமேயாகிய)அவ்விருவர்களும் ஸமர்கள் என்பதே கருத்து.”

க அ நு ஸ்ரீ ராஜாபுரண ஹரிகாணே கௌ-வ-உ-ம்.

ஸ்ரீமதவாநஸி யதஜெ க்ருதவாநஸி ஹமபுக!!

சுந்ரநாஜிஹ வு வு நிதநாநுணா)லாவிதஃ

வீயு ஹீநிவாஸகம் க்ஷதயஜெடுண ஹாமதுவ!!

சுவஜாநாஸி தீரே தெஜ்: வஸு மெ஽஽ வரா஽ுமீ஽॥

இது கூட நாவலர் கூறலோ வாழ்வை, மரணத்தை.

ஸரம் உ புகிஜ்ராம ஹஸராயவஹஸராகுஜிஃ॥

சூரோஷ) ஸயநகு நாசி: ஸரம் ஸஜி) உகார ஹ

ஜாதி_௧_௨ ததொ ராஜெ ராஜி: கு_௩யெ_௪வீஉம||

வாழ்நெனாழ்வரீதி புகுஜெர ரெ விஸாரிதகூதெந வ!

தலாறுகொ ந தெ ராஜி! ஜோகும் ப்ராணஹரம் ஸரஜி॥

ஐயோம் வாடிமதிம் ஈரோ! தவொஸுஸுஜோஜிதாந்.

மொகாநவ் திரோநா தெ ஹரிஷ்)ாரி தயஜிஉ ஸி॥

ந ஹ்யம் வெவ்வொ ழிவ்: ஸா: வரவரணயம்.

சொவம் வததி வீயெடுண வுடிவடுவிநாஸநம்॥

வரையுயரம் நாசி உஷும் ஸத்திமுணாஃ ஸுநாசி

விதாஹம் வாஸுத வநெதாஸுத் ஸம்வஸஃ॥

உநவ டாபரஸஸெஸவ விஉவாரணகி நராஃ

யக்திராக்ஷஸநாமாஸு தவம-஁ சிவம-஁ தரீ ||

ஐயுதே தடா யொகெ நாடு வரயநயுரெ

நிவ்-பெ-பா ஜாஜி^(உ)-மொழை ராமோ ராஜி-மொழைத் து ||

§ "சோழி." † "யஜ்ஞவலி." ‡ "ஐய்குதொ தடா மொ
கொ."

✽கோவிந்தராஜீயம்:—“விச்வாமித்தரருடையதங்கையானஸ்த்யவதூதியினிடத்தில் ருக்மிகேரால் உண்டானவர் ஜமதக்னி; அந்தஜமதக்னியின்புத்தர் பரசுராமர்.”

“அந்தணரே! ப்ருகுவம்சத்துப்பிள்ளாய்! (பரசுராம!) தந்தைக்குக் கடன்கா
ரனாகாதிருக்குந்தன்மையைக் கொண்டு (அதாவது உமதுதந்தையை ஒருகூ
த்ரியன்கொன்றதற்காக கூத்ரியப்பூண்டையெல்லாம் இருபத்தொருதரம் நீ
நாசஞ்செய்ததாகிற) எந்தச் செய்கையைச் செய்தீரோ (அதை முற்று
ம்) கேட்டிருக்கிறேன்; (அதை) அதுஸரிக்கிறோம் (அதாவது நீர்அப்படி
ச்செய்தது நியாயந்தான்; தந்தைக்குக்கெதல்செய்தவனை வேரோடு பிள்ளை
கள் நாசஞ்செய்தல் அவச்யஞ்செய்யவேண்டியகடனே). உ

ப்ருகுகுவத்துப்பிள்ளாய்! (என்னை) வீர்யமில்லாதவனாகவும், கூத்ரியதர்ம
ப்படி (ஆயுதத்தைக்கையிலேந்தியுத்தஞ்செய்ய)சக்தியில்லாதவனாகவும் நினைத்
து அவமதித்தீர் (அலக்ஷயமாய்ப்பேசினீர்; அதுமாத்ரம் நியாயமே அன்று);
மேன்மைபெற்ற எனது தேஜசையும் பராக்கரமத்தையும் இதோ (காண்பிக்கி
றேன்)பாரும்.” ட

ராகவர் இவ்வாறு சொல்லி சினந்து, பரசுராமருடைய வில்லையும் பாண
த்தையும் (தமது)பராக்கரமத்தின்வேகம்தோற்ற (அலக்ஷயமாய்த்தமதுஇட
து)கையினால் வாங்கிக்கொண்டார். ச

பிறகு, அந்த ஸ்ரீராமர் பரசுராமரது வில்லை நானேற்றிப் பாணத்தை நா
னோடுகூடியதாகச் செய்தார் (அதாவது தொடுத்தார்); ஸ்ரீராமர் (அந்தப்பா
சு)ராமரைப்பார்த்து, கோபத்துடன் (இவ்வாக்யத்தைச் சொன்னார்:— ட

(பரசு)ராம! (நீர்) ப்ராஹ்மணராயிருக்கிறபடியாலும், விச்வாமித்தாராக்
குமேவேண்டியவராயிருக்கிறபடியாலும் என்னால் பூஜிக்கத்தகுந்தவராயிருக்கி
றீர்; ஆதலால், (உமது)ப்ராணனைஹரிக்கும்படியாக பாணத்தை உம்மீது ப்
ரயோகிக்க முடியாதிருக்கிறேன். கூ

(பரசு)ராம! உமது இந்த (நடைக்குஉபயோகமான)காலிலுள்ளசக்தியையா
வது, தபோபலத்தால்ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஒப்பிலாத உலகங்களுக்குக்கொண்
டுசேர்க்கும்படியானபுண்யகர்மங்களையாவது (இந்தப்பாணத்தால்) அடிக்க
ப்போகிறேன்; (இவ்விரண்டில்) எதை விரும்புகிறீர்? எ

(எனது)வீர்யத்தால் (பிறர்களின்)பலத்தையும்செருக்கையும்அழித்து ச
த்ருபட்டணங்களையித்துக்கொடுப்பதும், விஷ்ணுஸம்பந்தமானதும், திவ்
யமானதுமாகிய இந்த(இப்போதுநான்தொடுத்திருக்கிற) பாணமானது வீ
ணாய் விழாது (ஏதாவதொன்றை அடித்தேதீரும்).” அ

(விஷ்ணுவின்)ச்ரேஷ்ட்டஆயுதமானவில்லைத்தரித்து விற்கும் ஸ்ரீராமரை
யும், அவர்செய்யும் மஹாத்துமானசெய்கையையும் பார்ப்பதற்காக ருஷிக
ணங்களோடுகூடிய (எல்லா)தேவர்களும், கந்தர்வ-அப்ஸரர்களும், விரித்
த-சாரண-கிந்நரர்களும், யக்ஷ-ராக்ஷஸ-உரகர்களும் கூட்டங்கூடி ப்ராஹ்மா
வை முன்னேஅழைத்துக்கொண்டு, அங்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். க௦

ஸ்ரீராமர் (விஷ்ணுவின்)மஹாததுசைத்தரிக்க, அப்போது உலகத்திலுள்
ளஜநங்கள்யாவும் திகைக்க, ஜமதக்நியின்புத்தரான இந்த (பரசு)ராமர் (வி
ஷ்ணுஸம்பந்தமான)வீர்யமற்றவராய், ஸ்ரீராமரைப் பார்த்தார் (ஆச்சர்யப்ப
ட்டார்). கக

ஜமதக்நிபுத்தர் (பரசுராமர், ஸ்ரீராமருடைய) தேஜசால் அடக்கப்பட்ட வீர்யமுடையராக ஆய்விட்டமையால் திகைத்துநின்று, தாமரை இதழ்போன்ற திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து மெல்லமெல்ல (இவ்வாறு) கூறினார்:—

கஉ

“காகுதஸ்தத்! முன்பு ஒருக்கால் பூமி (முற்றும்) காச்யபருக்கு என்னால் தாநம்பண்ணப்பட்டது; (அந்தக்) காச்யபர் என்னை அழைத்து “(பரசுராம! இனி) என் (ஸ்வாதீநமாய்விட்ட) பூமியில் (நீ) இருக்கவேண்டாம்” என்று சொன்னார்; பூமி காச்யபருக்கு (ஸ்வாதீநமாகச்) செய்யப்பட்டதன்றோ! (ஆதலால் என்னாலும்) ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டது; ஆதலால், நான் (அந்தப்) பெரியவர் சொற் கொண்டு இரவில் பூமியில் இருக்கிறதில்லை (மலைக்குப் போயிருப்பேன்).

கச

வீர! ராகவ! ஆதலால் நீ (என்) காலிலுள்ள சக்தியை (தயையெடுத்து) நாசஞ்செய்யவேண்டாம்; மனோவேகமாய் (ப்புறப்பட்டு) மஹேந்த்ர மஹாபர்வதத்திற்குப் போய்விடுகிறேன்.

கரு

ராம! ஒப்பில்லாத உலகங்களுக்குக் கொண்டுசேர்க்கும் படியான புண்யகர்மங்கள் என்னால் தவ(பல)த்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; *அவைகளோ (நீதொடுத்த) மஹாபாணத்தால் அடித்துவிடு; கால விளம்பம் வேண்டாம்.

கக

சத்த்ருக்களைத்தபிக்கச்செய்கின்றவ! இவ் வில்லை (நிர்ப்பயமாய்நீ) வாங்கிக்கொண்டதனால், உன்னை மாறுதலில்லாதவனும் தேவதேவனுமான மதுஸூதநனாக (அதாவது ஸ்ரீமந்நாராயணனாக) அறிகிறேன்.

கஎ

யுத்தத்தில் எதிரில்லாதவனும் ஒப்பில்லாதசெய்கையுடையவனுமான (பரமபுருஷனான) உன்னைத் தர்சிக்கக்கோரித் தேவகணங்கள் யாவரும் இதோ குமபுகூடிவந்திருக்கிறார்கள்.

கஅ

காகுதஸ்தத்! முவ்வுலகங்களுக்கும்நாதனான உன்னால் நான் தோல்வியடைந்தேன் (என்பது) எது (உண்டோ) இது எனக்கு அவமானகரமாகமாட்டாது.

ராம! ஸத்யஸங்கல்ப! ஒப்பில்லாதப்ரபாவமுடைய (இந்தப்) பாணத்தை (எனது புண்யகர்மங்களின்மீது) ப்ரயோகிக்க வேண்டும்; பாணப்ரயோகமாய்விட்டால் (நான் பார்த்துவிட்டு) மஹேந்த்ர மஹாபர்வதத்திற்குப் போய்விடுவேன்.”

உ௦

ஜமதக்நிபுத்தராகிய (பரசு)ராமர் அவ்வாறு சொல்லவே, மஹாபராக்ரமமுடையவரும் தசரதபுத்தரரும் ஸ்ரீமானும் (அதாவது ஸ்ரீயப்பதியும்) ஆகிய தசரதபுத்தர் ஸ்ரீராமர், (அந்த) உத்தம பாணத்தை (பரசுராமருடைய புண்யகர்மங்களின்மீது) ப்ரயோகித்தார்.

உ௧

அந்த ஜமதக்நிபுத்தர் (பரசுராமர்) தவ(பல)த்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தமது (ஒப்பில்லாத) உலகங்களுக்குக் கொண்டுசேர்க்கும் படியான புண்யகர்மங்களோ ஸ்ரீராமரால் ஹதஞ்செய்யப்பட்டதைப் பார்த்துவிட்டு வேகமாய் (ப்புறப்பட்டு) மஹேந்த்ர மஹாபர்வதத்திற்குப் போகத்தொடங்கினார்.

உ௨

பிறகு, திக்குகள் விதிக்குகள் யாவும் இருள்நீங்கினவைகளாயின; திவ்யஆயுதத்தைத்தரித்துநிற்கும் ஸ்ரீராமரை ருஷிகணங்களோடுகூடிய (எல்லாத்) தேவர்களும் புகழ்ந்தார்கள்.

உ௩

தெஜோவிஹதவ்யபுதாஜாஜிதெஜா ஜயீக்யதஃ ராஜம் கஜிவதூக்ஷம் சிநுசிநுசிவாவ ஹ॥	௧௨
காஸ்யவாய யோ ததா யதா வஹுஸம் வஸுநூராம் விஷயெ ரெ ந வஸுயுஜிதி ராம் காஸ்யவொஸு வீதஃ॥	
ஸொஹம் மஹாவயம் கூவபுந்யயிவ்யாம் ந வஸெ நிஸாரீஃ க்யுதா ப்ருதிஜா காகுத! க்யுதா வஹும் காஸ்யவஸு ஹி॥	௧௪
தஜிராம் தம் மதிம் வீர! ஹநும் நாமஹுஸி ராவவ!॥ சிநொஜவம் மஜிஷ்யாஜி சிஹெநம் பவபுதொதஜிஃ॥	௧௫
ஹொகாஸ்யபுதிரா ராஜ! நிஜிபுதாஸவஸா யோ ஜஹி தாஜ்ஜரம்ஹெந ராமஹுதாஸ்ய பவபுயம்॥	௧௬
சுக்ஷபம் சிபஹநூரம் ஜாநாஜி தாம் ஸஹொஸுரஜீஃ யநஹொஹுஸ்ய வராஜிஸுதாஸி தெஹுஸு வராநவ!॥	௧௭
வனதெ ஸஹாமணாம் ஸவெபு நிர்ஹெநா ஸஜாமதாம் தாஜிபு திசிகெபுணஜிபு திஹநொஹவெ॥	௧௮
ந ஹெயம் சி காகுத! வீ ஹா வவிதஹுஜிதி தயா தெஹொக்யுநாஹெந யதஹம் விசிஹுஜிதம்॥	௧௯
ஸாரிபு திம் ராஜ! ரொக்யுசிஹுஸி ஸஹுத!॥ ஸாரொகெஷ மஜிஷ்யாஜி சிஹெநம் பவபுதொதஜிஃ॥	௨௦
தயா ஹுவதி ராஜெ தம் ஜாஜிதெஜா ப்ருதாவவாநஃ ராஜொ ஹாஸ்யாயிம் ஸ்ரீ ராம்ஸிகெஷவ ஸாரிபுதஜிஃ॥	௨௧
ஸ ஹதாந்யஸு ராஜெண ஸாநொகாஹுஸவஸாஜிபுதாநஃ ஜாஜிதெஜா ஜாமாஸம் சிஹெநம் பவபுதொதஜிஃ॥	௨௨
ததொ விதிஜிராம் ஸவபு ஹொஸொவஹிஸஸுதா ஸஹாம் ஸவபிபுமணா ராஜம் ப்ருஸஸாஸஹாமஹாபுயஜிஃ॥	௨௩

*கோவிந்தராஜீயம்:—“சரீரத்துடன்கூடியதாயினும் சரீரத்துடன்கூடா ததாயினும் ஏதாவதொன்றை அடிப்பதேயன்றோ (ப்ரயோகித்துவிட்ட)ரா மபாணத்துக்கு வேண்டியது! என்று (பாகுராமர்)கருத்து.”

ககிள ஸ்ரீ ராஜியெண் வாகுகாணெ ள் ஸமடும்.

ராஜிம் ஞாஸாஸ்யிம் ராஜி ஜாஜிஜிம் வுஸஸ்ய வ
ததம் வுஜிஜிணம் சுபுதா ஜிமாஜிதமதிம் வுஹம்॥

உச

ஷடவதிததிம் ஸமடும் ஸஜிஷம்

ஸவஸவதிததிம் ஸமடும்.

மதெ ராஜி வுஸாநாதா ராஜி ஞாஸாஸ்யிபுநம்॥

வாஸாஸ்யாபுஜெயாய ஞிஜ ஹிஷ ஸஸாயகரி॥

க

சுவிவாஜி ததெ ராஜி வவிஷவஜிவாநுஷ்டம்॥

விதரம் விஹம் ஞிஷா ப்ராபாவ ரவநநநம்॥

ஜாஜிஜி ராஜி மதெ ராஜி வுபாதம் வதாரஜிணம்॥

சுயொஜிவிஜிவெநா தயா நாயெந வாலிதா॥

[ஸநிஸஸ ஜிஹாராஜி! ஸெநா தவாஸநெ விதாரி॥

ஸாஸநம் காஜ தெ ஸெநா வாதகாஜிஜிபுதம் யயா॥]

ந

ராஜிஷ வவநம் ஸுதா ராஜி ஞாஸாஸ்யிம் ஸுதரி॥

வாஹாஹாம் ஸவஸிஷஜி ஜிபுபு வாவாய ராவவரி॥

மதெ ராஜி வுதிஸுதா ஹிஷம் வுஜிஜிதெ நுபம்॥

வநஜிபாதம் தஜா ஜெநெ வுதாராநாநெவ வ॥

ரு

வொஜிபாஜிஸ தாம் ஸெநாம் ஜிமாஜிஸ ததம் வுஸரி॥

ரு,உ

வதாசாயஜிநம் ரஜிம் தபுபெபாஜிஷ நிநாஜிதரி॥

விசுராஜிபயாம் ரஜிம் வுசீண்டுகுஸுஜெதாரரி॥

ராஜிஷ வெஸஸுஜிவெவம் வளரெஜிபுதவாஜிவி॥

ஸவபுண்டாம் ப்ராவிஸபாஜி ஜநளவெவம் ஸஜிஷுதரி॥

வளரெவம் வுதாராஜி ஞிபுரம் ஜிஜெஸு வாரவாவிவி॥

வுஜெதாரநாமதம் ஸ்ரீ ஜிஜிஜிஸ ஜிஹாயஸாம்॥

வுவிவெஸ மிஹம் ராஜி ஹிஷவதபுஸம் வுநம்॥

சு

நநந ஸஜெநா ராஜி மிஹ காஜெம் ஸவபுஜிதம்॥

சு,உ

†“அப்ரமேயனா” என்பதற்கு, “(தசரதாதிகளுக்கு)புலப்படாமையாகி
றமிகுந்தப்ரபாவமுடையனா” என்று கோவிந்தராஜரும், “ப்ருகவுக்குஸா
கூர்த்தப்ரஹ்மவித்யையையுபதேசித்ததாகிறமிகுந்தப்ரபாவமுடையனா” எ
ன்று திலககாரரும் அர்த்தம்எழுதுகிறார்கள் .

பிறகு ஜமதக்நிபுத்தரான (பரசு)ராமரும் தசரதபுத்தரான ஸ்ரீராமரை புகழ்ந்து, ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, தம்மிடத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்துவிட்டார். ௨௪

எழுபத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

தம்பட்டணத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்து வீதையோடுகூட

ஸ்ரீராமர் ஸுகமாக வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தாரென்கிறகதை.

(பரசு)ராமர் போனபிறகு, தசரதபுத்தரான ஸ்ரீராமர் கோபந்தெளிந்தமனதுடையராய், தநுசை + அப்ரமேயனான வருணனுடைய கையில் பாணத்தோடுகூட (வைத்துவைக்கும்படி)கொடுத்துவிட்டார். ௧

பிறகு, ரகுசுலத்துப்பிள்ளையாகிய ராமர், வலிவீட்டர்முதலான ருஷிகளே வணங்கி, திகைத்துநிற்கும் தந்தையைப் பார்த்து, “(தந்தையே!) ஜமதக்நிபுத்தர் (பரசு)ராமர் போய்விட்டார்; ப்ரபுவான உம்மால் பாதுகாக்கப்பட்ட (இந்த) சதுரங்க ஸேனை அயோத்த்யையைநோக்கிப் புறப்பட்டும்; [மஹாராஜ! உம்மாஜனையில் இருக்கின்ற ஸேனைக்குக் கட்டளையிடும்; சாதகபக்ஷிக்கணம் தீர்த்தத்தை (எதிர்பார்ப்பது)போல் ஸேனை கட்டளையை எதிர்பார்த்து]” (என்று) சொன்னார். ௩

ஜநங்களைப்பாதுகாக்கும் தசரத ராஜர் (தம்புத்தரான)ராமருடைய சொல்லைக் கேட்டு ரகுசுலத்து புத்தரான அவரை இரண்டிகைகளாலும் நன்றாய்க்கட்டியணைத்து உச்சி மோந்து, “(பரசு)ராமர் போய்விட்டார்” என்றதைக் கேட்டதனாற் பேராநந்தங்கொண்டு மயிர்க்கூச்சடைந்து, அப்போது தம்மையும் தம்புத்தரையும் புநர்ஜநம்மெடுத்தவர்களாக நினைத்தார். ௫

பிறகு, சீக்கரமாய் (அயோத்த்யா)புரிக்கு (ப்போகும்படி) அந்த ஸேனைக்குக் கட்டளையிட்டார்; (தாமும்) புறப்பட்டார். ௫௨

(இயற்கையாலே)அழகாய், ராஜா(பட்டணத்தில்)ப்ரவேசிப்பதனால்முகம்மலர்ந்தவர்களும் மங்களமொழிகூறுகின்றவர்களுமான பட்டணத்துஜநங்களாலும் (வெளியினின்றுவந்தமற்றுமுள்ள)ஜநங்களின்கூட்டங்களாலும் நிரம்பி, சிறியகொடிமரங்களும்பெரியகொடிமரங்களும்நாட்டப்பெற்று, தூர்யவாத்யங்களின்மிகுந்தகோஷங்களால்(எங்கும்)கோஷிக்கப்பெற்று, ராஜமார்க்கங்களெங்கும்ஜலந்தெளித்து, புஷ்பங்களிறைத்து, நன்றாயலங்கரிக்கப்பட்டு, அழகாய்விளங்கும் (அயோத்த்யா)புரியில் அரசர் ப்ரவேசித்தார். ௭௨

பெரும்புகழ்பெற்ற (தசரத)ராஜர், பட்டணத்துஜநங்களாலும் பட்டணவாலிகளான த்விஜர்களாலும் (மற்றுமுள்ளஸாதாரணஜநங்களாலும்) எதிர்கொண்டுவரப்பட்டு, மிகுந்தஸௌந்தர்யமுடைய (தம்புத்தர்களால் பின்ப்தொடரப்பட்டு, ஹிமவத்பர்வதத்திற்கொப்பான (தமதுஅரண்)மனைக்குள் மிக்கஸந்தோஷத்துடனே ப்ரவேசித்தார். ௯

(தசரத)மன்னவர், (தமதுபந்து)ஜநங்களுடன்கூடி (தமது)க்ருஹத்தில் எல்லாப்போகங்களாலும் வேண்டியவரையில்பூஜிக்கப்பட்டு ஸந்தோஷமாயிருந்தார். ௧௧

கௌஸல்யையும், ஸுமித்தரையும், அழகாயிடையுள்ள கைகேயியும், மற்றுமுள்ள ராஜஸ்த்ரீகளும் மருகியர்களுக்கு உபசாரஞ்செய்வதில் நோக்குள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். கௌ

பிறகு, மஹாபாக்யமுற்றவளும் பெரும்புகழ்பெற்றவளுமான வஸீதையையும், ஊர்மிளையையும், குசத்வஜருடையபுத்தரிகளான (மாண்டவீ ச்ருதகீர்த்தி என்கிற) இருவர்களையும் (தசரத)மன்னவர்மனைவிகள் (தங்கள் அந்தப்புரத்திற்கு) அழைத்துக்கொண்டுபோனார்கள். ககௌ

(வஸீதமுதலிய) அவர்கள் யாவரும் பட்டுவஸ்த்ரங்கள் தரித்து, மங்களார்த்தமாய்ச்சந்தநம்புசிக்கொள்ளுதல்முதலிய அலங்காரங்களால் சோபித்து, சீசக்ரமாகவே தேவாலயங்களைப் பூஜித்தார்கள். கஉௌ

அப்போது (வஸீதமுதலிய) ராஜபுத்தரிகள் எல்லோரும் ஸேவிக்கவேண்டியவர்களையெல்லாம் ஸேவித்துவிட்டு, [பிறகு குபேரன்மாளிகைக்கொப்பான தம் தம் (அரண்)மனைக்குச் சென்று பசுக்களாலும் தநங்களாலும் தாந்யங்களாலும் ப்ராஹ்மணர்களைத் த்ருப்திபண்ணிவைத்துவிட்டு] யாவரும் ஏகாந்தத்தில் கணவருடன் கூடிக் களித்து க்ரீடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ககௌ

மஹாத்மாக்களாகி, அஸ்த்ரவித்யைகளைக்கற்றுணர்ந்து, உலகத்தில் வீரத்தனத்தில் ஒப்பற்று, புருஷோத்தமர்களாகிவிளங்காநின்ற (ராமர்முதலியநான்கு)குமாரர்களும் (இவ்வாறு) விவாஹஞ்செய்துகொண்டு, செல்வத்துடன்கூடி, அன்புற்றஜநத்துடன்சேர்ந்து, (தம்)தந்தையைப் பணிவிடைசெய்து (அது)வர்த்தித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். [ஒவ்வொருஸமயத்திலும் நீதியறிந்து பெரியோரைக் குணங்களால் களிப்பித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.] ககௌ

பிறகு சில நாள்சென்றபின்னர், ரகுலத்துப்பிள்ளையாகிய தசரத வேந்தர், கைகேயியின் அருமைக்குழந்தையாகிய பரதரென்னும் புத்தரரை அழைத்து, “குழந்தாய்! வீர! (பரத!) கேகயராஜரது புத்தரரும் உனக்கு மாமாவுமாயுதாஜித்து உன்னை அழைத்துக்கொண்டுபோகிறதற்காக இதோ வந்திருக்கிறார். [தர்மமறிந்தவனே! மிதிலையில் ருஷிகளின்ருடுவில் நான் அந்தப்படி அவரால் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டேன்; ஆதலால் இப்போது நீ அவருக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணவேண்டும்.]” என்று சொன்னார். ககௌ

கைகேயியின் அருமைப்பிள்ளையான பரதர், தசரதருடைய இச்சொல்லைக் கேட்டு, [பெரியவரான ராமரை ஸேவித்து, லக்ஷ்மணரையும் கட்டிக்கொண்டுவிட்டு,] சத்தருக்கநரோடுகூடி அப்பொழுது (கேகயதேசத்திற்குப்) புறப்படத் தொடங்கினார். ககௌ

சூரரும் புருஷோத்தமருமான பரதர், தந்தையினிடத்தும், (ஒருவருக்கு ம்)ஒருகஷ்டமுமின்றி நடந்துகொள்ளும்ஸ்வபாவமுடையரான ராமரிடத்தும், அன்னையர்களிடத்தும், (மற்றுமுள்ள எல்லாப்பெரியோர்களிடத்தும்) விடைபெற்று, சத்தருக்கநரோடுகூடி (கேகயநாட்டுக்குப்) புறப்பட்டுப்போய்விட்டார். ககௌ

களவதூ உ ஸுஜிதூ உ கெகெயீ உ ஸுஜியூ||

வயநுபு சிமுஹெ யுகூ யாஸூநூ ராஜியொவிதம்|

க0௨

ததம் ஸீதாம் ஜீஹாஹாமாஜிநிபூதாம் உ யஸஸிநீரீ||

கும்ஸயஜீஸுதெ வொவெ ஜமுஹுநபுவவதயம்|

கக௨

*ஜீஹாஹஜீ நெநெஸுவ சொனிதாம் க்ஷஜீவாஸஸம்||

ஜெவதாயதநாநூஸூ ஸவபூஸூம் ப்ரத்யவநுஜயநீ|

கஉ௨

சுனிவாஜூ லிவாஜூம்ஸு ஸவபூ ராஜீஸுதாஸூ||

[ஹம் ஹம் முஹ்யோஸாஜூ கும்பெரஹவநொவஜீரீ|

மொனியபுநெஸு யானெநூஸு தவபூயிதா ஜீஜொதூரீநீ||]

ரெஜிரெ ஜீஜிதாம் ஸ்வபூ ஹதபூயிம் ஸஹிதா ரஹம்|

கங௨

கும்ஜாராஸு ஜீஹாதூநொ லீயெபூணாபு திரீஹுவி||

கூதஜாராம் †கூதாஸூஸு ஸயநாம் ஸஸுஹுஜீநாம்|

ஸூஸு நுஷஜீணாம் விதரம் வதபூயநி நரஷபூஹம்||

[காநெகாநெ து நீதிஜாஸூஷயநொ மூரூம் மூநெணம்]கரு

கஸூவிதய காமஸூ ராஜி டுஸரயம் ஸுதரீ|

ஹரதம் கெகெயீஸுதஜீஸு லீஜுஸுநநநம்||

சுயம் கெகயராஜீஸு வுதொ வஸதி வுதக||

தாம் நெதூஜாமதொ லீர! பூயாஜீநாதூஸுவ||

[ப்ராயிபுதஸூந யஜீஜூ! ஜியிராயாஜீஹம் தயா|

ஜீஜிஜியெ து தஸூ தம் ஸீதிம் சுதபூஜீஹாஹபூலி||]

கஎ

ஸூதா டுஸரயநெஸுதஹரதம் கெகெயீஸுதம்|

[சுனிவாஜூ மூரூம் ராஜி வரிஹுஜூ உ மக்ஷணரீ|]

மஜீநாயாவிவகூரீ ஸதூஸுவஸஹிதஸூ||

கஅ

சூபூஹு விதரம் ஸநுரொ ராஜி வாகிஷ்காரிணரீ|

ஜாதூஸூவி நரஸூஹம் ஸதூஸுவஸஹிதொ யயள||

கக

*“ஜீஹாஹாவநெநெஸுவ” †“கூதஜாஸூ”

கஅக ஸ்ரீராமாயண வாகுகாணெ எளவமடும்.

ராமஸ்ய யஜுர்வரதா —

மதெ து ஹதெ ராரொ மக்ஷணஸு ஜஹாவமஃ
விதரம் ஷெவஸங்காஸம் பஞ்ஜயாரீஸ துஸுஜா|| ௨௦

விதாராஜாம் பூரஸ்யத்ய வளரகாயடாணி ஸவடூஸம்
மகார ராரொ யஜுர்வரதா வியாணி ம ஹிதாநி ம|| ௨௧

ஜாத்யெஷா ஜாத்யகாயடாணி க்யூதா வரஜயநிதம்
மூரஞ்ஞாம் மூரூகாயடாணி காரெகாரெமநவெக்ஷத|| ௨௨

ஹவம் ஷஸரயம் ஸ்ரீதொ ஸ்ராஹணா நெமஜீஸ்யா
ராமஸ்ய ஸீவ்யதெந ஸவெட விஷயவாவநம்|| ௨௩

தெஷாஜீதியஸா மொகெ ராஜீம் ஸத்யவராக்யஜீம்
ஸயஜீஞரிவ ஹதாநாம் வஹஞ்வ மூணவதரம்|| ௨௪

ராமஸ்ய யஜுர்விரூக்ஷகாரீவிரதிம் ஸ்ரீ வந்தாராஜயொம்

சுநவயிகாநூராமஸ்ய —

ராமஸ்ய வந்தா ஸாயடும் விஜஹார வஹஞநுதஞநம்
ஜநவீ தஜதஸஸ்யா நித்யம் ஹஜி ஸஜிவிடதம்|| ௨௫

வியா து வந்தா ராமஸ்ய ஞாராம் வித்யக்யூதா ஐதி
மூணாஜ்ஞவமூணாஸாவி ஸ்ரீ திவடஞயம் *சுஹ்யயடத|| ௨௬

தஸ்யாஸு வதடா ஜிமூணம் ஹுஜ்யெ வரிவதடதெ
சுநஜடா தஜிவி வ்யூகாரீவ்யாதி ஹுஜ்யம் ஹுஜா|| ௨௭

தஸ்ய ஹஞயொ விஸெஷெண நெஜியிலீ ஜநகதஜா
ஷெவதாஹிம் ஸஜா ரஞவெ வந்தா ஸ்ரீ ரிவ ரஞவிணீ|| ௨௮

*“வ்யயடத.”

ஸ்ரீராமர் தர்மத்தில்பற்றுள்ளவராயிருந்தமை—

அவ்வாறு பரதர் புறப்பட்டுப்போகவும், அப்போது மஹாபலமுடைய ராமரும் லக்ஷ்மணரும், வானவர்க்கொப்பான (தம்)தந்தைக்கு சுச்ருஷைசெய்துவந்தார்கள். ௨௦

தர்மத்தையேமூர்த்தியாகப்பெற்ற ராமர், பட்டணத்துஜநங்களுக்குச்செய்யவேண்டிய (ரன்மைமடவ்ளை வித்தலாகிற)ப்ரியங்களையும், (தீமையைப்போக்குதலாகிற)ஹிதங்களையும், (மற்றுமுள்ள)எல்லாக்கார்யங்களையும் (தம்)தந்தையின் ஆஜ்ஞையை முற்கொண்டே செய்துவந்தார். ௨௧

மாதாக்களுக்கு மாத்ருசிதமானகார்யங்களையும், குருக்களுக்கு குருசிதமானகார்யங்களையும் மிகவும்கட்டுப்பட்டு (அதாவதுச்ருதிஸ்ருதிகளையீராமல்) ஒவ்வொருஸமயத்திலும் செய்து பரிபாலித்துவந்தார். ௨௨

ராமருடைய இவ்விதமான சீலகுணத்தாலும் (மற்றுமுள்ளஸகல)நடவடிக்கையாலும் தசரதர் களித்தார்; ப்ராஹ்மணர்களும், வர்த்தகர்களும், தேசங்களில்வவாக்கும் (மற்றுமுள்ள)யாவரும் அப்படியே (களித்தார்கள்). ௨௩

பெரும்புகழ்பெற்றவரும், ஸத்யமானபராக்ரமமுடையவரும், (மற்றுமுள்ள)ஸகலதிவ்யகுணங்களுமுடையவருமான ஸ்ரீராமரும் ப்ராஹ்மா எல்லாப்ப்ராணிகளிடத்தும் (ப்ரீதிவைத்திருக்கிறது)போல் அவர்களைல்லோரிடத்தும் (பரமப்ரீதிவைத்தவராக)இருந்தார். ௨௪

ஸ்ரீராமர் தர்மத்திற்குவிரோதமில்லாதகாமத்தில்பற்றுள்ளவராயிருந்தமையும் ஸ்ரீவீதாராமர்களின் எல்லையில்லாதஆசையும்—

யிருந்தமையும் ஸ்ரீவீதாராமர்களின் எல்லையில்லாதஆசையும்—

ராமரும் முன்போலவேயிராமல் அந்தவீதையினிடத்தில்பற்றி, மிகுந்தமனமெழுச்சியுடையராகி, வீதையோடு கூட பலருதுக்கள் விஹரித்துக்கொண்டிருந்தார்; நித்யமும் அவளுடைய ஹ்ருதயத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தார். ௨௫

தம்தந்தையினால்(பார்த்து)செய்விக்கப்பட்டசாஸ்த்ரோக்த்தவிவாஹத்தால்)ஏற்படுத்தப்பட்ட பார்யை என்கிறகாரணத்தைக்கொண்டே ராமருக்கு வீதைப்ரியமாயிருந்தாள்; (பதிசுச்ருஷைமுதலான)குணங்களாலும், தேஹகுணங்களானஸௌந்தர்யம்முதலியவைகளாலும், நற்குலம்முதலியவைகளாலும் பின்னும் (அவருக்கு அவளிடத்தில்) ப்ரீதி பொங்கிப்பெருகிற்று. ௨௬

அவளுடைய பர்த்தாவானராமரும் (அவளுடைய)ஹ்ருதயத்தில் இருமடங்குஅதிகமாய்ப் பற்றியிருந்தார்; (வீதையின்மனதின்)உள்ளேஉண்டான கருத்தையும் (தம்)திருவுள்ளத்தால் ஸ்பஷ்டமாய் அறிவர். ௨௭

(இங்கிதமறிந்ததேசமாகிய)மிதிலாதேசத்தரசர்பெண்ணும், (இங்கிதமறிந்தவம்சமாகிய)ஜநகவம்சத்துப்பெண்ணும், (ஸாமர்த்த்யத்தில்)தேவதைகளுக்கு ஸமானையும், ரூபத்தில் (எல்லாரும்காணும்படியான)ரூபமெடுத்த லக்ஷ்மிபோன்றவளும்ஆகிய வீதையும் அந்தராமருடைய (கருத்தைப்) பின்னும் விசேஷமாய் (ஸ்பஷ்டமாக அறிவள்). ௨௮

ஸ்ரீவீதாராஜவிஹாரம்—

தயா ஸ ராஜவிஹாரத்தொழிவாராஜியா

ஸரெயிவாநுதிராஜகந்யா|

சுதீவ ராஜிம் ஸுஸுஹெதிசாரியா

விஹம் ஸ்ரி யா விஹாரிவாரிஸுஸாரம்||

உக

ஐத்யாஷெது ஸ்ரீராமாயணெ வாஸ்தீகீயெ சூழிகாவெ
(வதுவிஹாரத்தஹஸி, காயா ஸம்ஹி தாயாம்)

வாயுகாணெ (ஸ்ரீவீதாராஜவிஹாரகயாஸெ ஐ வொநாஜி)

ஸஹஸததிதரி ஸமஹம் (ஸஹிவஹம்).

வாயுகாணம் ஸஹிவஹம்.

—o—o—o—

ஸ்ரீவீதாராமவிஹாரம்—

(எல்லையில்லாதபோகஸாதநங்களுள்ள ராஜர்வியின்புத்தாரும், (வீதை யினிடத்தில்அதிசயித்தவிருப்பமுள்ளவரும்,) களிக்கச்செய்பவருமான அந் தராமர், (ராமரினும்) அதிகமாய்க்களிக்கச்செய்பவரும், (தசரதருக்கும்மே லானபோகஸாதநங்களுள்ள உத்தமராஜாவின்பெண்ணும், (ராமரினும்)அ திகமான விருப்பமுள்ளவருமான அந்தவீதையோடு நன்றாய்ச்சேர்ந து, வல்லவரும் அமரர்களதிபதியுமான (ஆதி)விஷ்ணு ஸ்ரீமஹாலக்ஷ மியோடு (சேர்ந்துவிளங்குவது)போல் மிகவும் விளங்கினார்.

உக

இவ்வாறு ருஷியினுல்சொல்லப்பட்டதும், (வால்மீகியினுடையதும்,) முதற் காவ்யமுமாகிய ஸ்ரீராமாயணத்தில் (உசகூசலோகங்களுள்ள ஸம்ஹிதையில்) பாலகாண்டத்தில் (ஸ்ரீவீதாராமவிஹாரகதாஸங்கேஷபமென்னும்)

எழுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் (முற்றிற்று).

பாலகாண்டம் முற்றிற்று.

—o—o—o—

